

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

dördüncü kitap

ALAMUT FEDAİSİ TALON

YUNAN ATEŞİ

JAMES BOSCHERT

Alamut Fedaisi Talon
YUNAN ATEŞİ
© James Boschert, 2013

Orjinal Adı
Greek Fire

© Yurt Kitap-Yayın, 2013

Bu kitabın Telif Hakları Anatolia
Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır

Yurt Kitap-Yayın 271
ISBN 978-605-5290-19-1
Mayıs 2014, Ankara

Çeviri
Nur Yener

Kapak Tasarım
Ali İmren

(Kapak Genel Tasarım Serdar Toka)

Sözkesen Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

ALAMUT FEDAİSİ TALON
**YUNAN
ATEŞİ**

JAMES BOSCHERT

DÖRDÜNCÜ KİTAP

Çeviri: Nur Yener

*Danielle'ye
Uzak diyarlara, eski zamanlara ve
çılgın hayallere duyduğu aşk için.
Onun yardımı olmadan bu kitap
ortaya çıkamazdı.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
Acre ve Tapınak Şövalyeleri	11
Bölüm 2	
Deniz Yolculuğu.....	34
Bölüm 3	
Konstantinopolis	51
Bölüm 4	
Ziyaretçiler.....	75
Bölüm 5	
Davet.....	95
Bölüm 6	
Araba Yarışı.....	115
Bölüm 7	
İmparator ve Ayin.....	134
Bölüm 8	
Huzura Kabul	146
Bölüm 9	
Taş İşçiliği	159
Bölüm 10	
Tzykanion Oyunu	174
Bölüm 11	
Görüşmeler	205
Bölüm 12	
Frigya Geçitleri.....	221
Bölüm 13	
Miryokefalon Savaşı	239
Bölüm 14	
Köşeye Sıkışmış Ordu	257

Bölüm 15	
Dönüş.....	279
Bölüm 16	
Senatör.....	304
Bölüm 17	
Şükran	327
Bölüm 18	
Aile Meseleleri.....	342
Bölüm 19	
Hazırlıklar.....	370
Bölüm 20	
Rodos	397
Bölüm 21	
Gece Filosu	423
Bölüm 22	
Fırtına.....	445
Bölüm 23	
Şüpheli Sığınak	473
Bölüm 24	
İhanet	494
Bölüm 25	
Şehirde Savaş	517
Bölüm 26	
Denizde Savaş	546
Bölüm 27	
Ödenen Borç	567

Bizans İsimleri

Bizans Kraliyet Ailesi

I. Manuel Komnenos: Bizans imparatoru

Isaac Komnenos: I. Manuel'in Ağabeyi

Porphyrogennitos: Asil aileden gelenler

Basileios: Andronikos Komnenos'un hadım temsilcisi

John Axouch: Megas Domestikos (Sağ Kol)

Michael LourKounas: Konstantinopolis Patriği

Kral IV. Baldwin: Kudüs kralı

Alexios Bryennios: Evlilik arabulucusu.

Konstantinopolis'te yüksek rütbeli görevli

John Komateros: Arabulucu

Antakyalı Baldwin: Miryakefalon'da öldürülen Antakya kralı

Theodore Mavrozomes: General, Senatör Kalothesos'un arkadaşı

John Kantakouzenos: General, Miryakefalon'da öldürüldü.

Andronikos Kontostephanos: Miryakefalon'da savunmadaki general

Tarchaneiotes: Koramiral

Nestongos: Donanma oramirali

Leontios: Abidos'taki subay

Phalangarches Meletios: Abidos'taki kumandan

Kaptan Petrous: Gemi kaptanı

Philippos: Alaydan sorumlu subay

Tapınak Şövalyeleri

Sör Talon de Gilles: Tapınak Şövalyesi

Sör Guy de Veres: Kıdemli Tapınak Şövalyesi

Claude: Sör Guy'ın yaveri

Max Bauersdorf: Yaver tapınak şövalyesi

Henry: Şahin'in kaptanı
Nigel: Arkadaşları
Guy: Arkadaşları
Rahip Jonathan: Rahip
Rahip Martin: Rahip
Dmitri Doukas: Geminin rehberi
Gemi: Şahin

Saray Görevlileri

Hadımlar

Görevlilerin Baş: Parakoimomemos Protospatharios
Stephanos: Liman yöneticisi
Andronikos: Praipositos ya da törenleri denetleyen üst düzey görevli
Gregoras: Parakoimomenos (imparatorun kapısının karşısında uyur)

Kalothesos Ailesi

Damianus: Baba
Joannina: Anne
Alexios: Oğul ve Elçi
Eugenia: Büyük kız; nedime
Theodora: Küçük kız
Irene: Theodora'nın hizmetkarı
Makarios: Ailenin aracısı
Giorgios: Yardımcı aracı
Isaias: Rodos'taki aracı
Joseph: Alexios'un hizmetkarı
John: Damianus'un hizmetkarı
Ariadne: Theodora'nın oda hizmetçisi
Nikoporus Tagaris: Alexios'un arkadaşı
Antonina: Nikoporus'un kız arkadaşı
Theodoulos Melachrinos: Subay arkadaşları
Gregaros Aggalon: Bölük subayı

Varangian Muhafızlar

Asmundr: Şef Varangian

Eirikr: İkinci Kuzeyli

Gudridr: Üçüncü Varangian

Cuthberht: Sakson

Eadgar: Sakson

Cenevizliler

Caravello: Cenevizli kaptan

Christophas Levaggi: İkinci kaptan

Davide Chelone: Marinel başı

Spartenos Ailesi

Pantoleon Spartenos: Araba yarışçısı

Basileios: Yüksek mevkide bir hadım

John Spartenos: Senatör

Constance: Spartenos'un karısı

Markos: Senatörün hadımı

Choumnos: Baş Fedai

Psellos: İkinci Fedai

Türkler

Kılıçaslan: Türklerin Sultanı

Yiğit: Türklerin lideri

Burak: Yiğit'in oğlu

Araplar

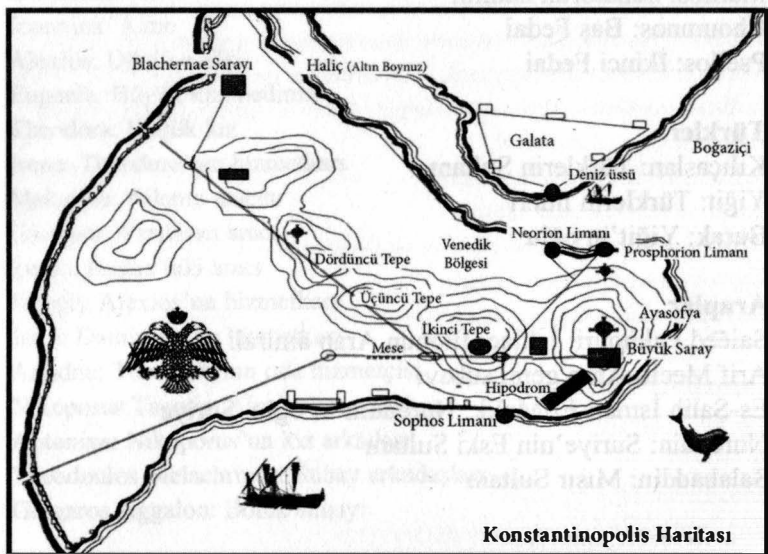
Saieed Fakhouri: İstilacı filonun Arap amirali

Arif Mecit: Arap gemi subayı

Es-Salih İsmail El-Malik: Nureddin'in oğlu. Suriye

Nureddin: Suriye'nin Eski Sultanı

Salahaddin: Mısır Sultanı

*Sonra Kral Tafur ona yaklaştı, yanında bin silahlı adamla,
Açlığın pençesine düşmüş olan.*

"Sen kutsal Münzevi, akıl ver bize, yardım et bize;

Yardım et, Tanrı adına, açlıktan ölen bu adamları doyurmaya."

"Antakya Kuşatması"ndan

Bölüm 1

Acre ve Tapınak Şövalyeleri

Erzak ve levazım görevlisi sert ahşap iskemlede arkasına yaslanarak ellerini masanın üstünde yığılı duran kâğıtların üstüne koydu.

"Tarikat'ın Kurallarını anlamadığınız belli... Sör," dedi karşındaki adama dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılarak. Canının sıkıldığı belli olan adamın sakallı yüzü asıktı.

"Biz burada hangi kurallardan bahsediyoruz, Sör Julian?" diye sordu Max Bauersdorf. Yaralı yüzü öfkeden kızarmıştı. Talon de Gilles'e bir bakış attı, sonra yumruklarını masaya dayayarak subaya doğru eğildi.

"Gemiye Tarikat'ın hiç yardımı olmadan ele geçirdik ve esaretten ve kürek çekerek ağır ağır ölmekten kurtardığımız tutsaklarla dolu halde buraya Acre'ye getirdik! Bu nedenle gemi o sırada komutan olan ve yanımda duran Sör Talon'a aittir. Sör Talon donanmada büyük fark yaratacak olan bir kadirgayla hepimizi sağ salım buraya getirdi ama onunla istediğini yapma hakkına da sahiptir."

“Mevkiinizi unutmayın, *Yaver*,” dedi Sör Julian, yavaşça doğrulan Max’e ateş saçan gözlerle bakarak. Talon arkadaşının içine işleyen hazır ola geçme dürtüsüne karşı koyduğunu biliyordu.

Sör Julian sözüne devam etti; Talon bu tür görevlilerin üstünlüğün kendilerinde olduğunu anladıklarında hep tepeden bakan bir tavır içine girdiklerini düşündü.

“Kurallar Tarikat mensupları tarafından ele geçirilen her şeyin Tarikat’a ait olduğunu söyler ve bu gemi işini halledecek olan biziz, *Yaver*,” diye bağırdı Sör Julian. “Ne siz ne de Sör Talon bunu tartışamazsınız. Ben sizin yerinizde olsam gemiyi efendice teslim ederdim, sonra da daha önemli işlerle ilgilebiliriz.”

Talon, Max’e hafifçe gülümsedikten sonra bakışlarını Sör Julian’a çevirdi. “Eğer söyledığınız doğruysa, o halde bu meseleyi Sör Guy de Veres ile tartışmama karşı çıkmazsınız,” dedi gayet nazik bir sesle.

Sör Julian Talon’a bakakaldı. “Sör Guy de Veres’i tanıyor musunuz?” Ses tonu buna inanmadığını vurguluyordu. Ama yine de tereddütte gibiydi.

“Tanıyoruz, hem de çok iyi,” diye yalan söyledi Talon.

Ona inanmakla inanmamak arasında kalan Sör Julian omuzlarını silktili. “Öyleyse, buyurun, öyle yapın, Sör Talon. Hepimiz yaptıklarınıza saygı duyuyoruz. Ama yine de kurallar var ve bu konuda size yardım edemem.” Bir tüy kalem alarak mürekkep hokkasına batırdı. “Şimdi eğer izin vererseniz, yapacak çok işim var,” dedi, parşömene uzanarak.

Talon başını salladı ve kızgın görünen Max’i kolundan tutarak geri çevirdi.

Uzaklaşırken, “Tanrı sizinle olsun, Sör Julian,” dedi kibarca.

Uzun adımlarla odadan çıktılar. Max ağır ahşap kapıyı gürültüyle çarpmayı başardıktan sonra uzun taş koridorda ilerlediler.

“Böyle insanlardan nefret ediyorum, Talon,” diye homurdandı Max. “Hangi hakla gemiyi bizden alıp Henry ile diğerle-

rini sanki yersiz yurtsuz serserilermiş gibi rıhtıma atıyorlar? Mısır kadırgalarından gc bela kurtulmuş bu insanlar için pek de hoş bir karşılama değildi!"

Talon kıkırdadı. "Max, sevgili dostum. Sr Guy'dan bahsettiğim zaman Sr Julian'ın gözlerinde bir kararsızlık gördüm, onun için acaba..." Talon da kendilerini bir anda içinde buldukları bu yeni ortamda hiçbir şeyden pek emin değildi. Acre bekledikleri kadar konuksever bir yer ıknamıştı.

"O adam ganimetlerimize göz dikmiş, burnu havada, önemsiz bir görevli," diye sızlandı Max. "Bu arada, Sr Guy de Veres şu anda şehirde değil ve kimse nerede olduğunu bilmiyor, onun için ne kadar bekleyeceğimiz belirsiz."

"Fakat ben bu gemiyle ne yapacağımızdan pek emin değilim, Max. Ne sen ne de ben gemi kullanmayı bilmiyoruz. Henry bir denizci, o denize açılabilir ama eğer gerçekten geminin bizde kalmasına izin verilseydi onunla ne yapardık?"

Talon Mısır'da kurtardıkları ve kadırgayı onlar için Acre'ye getirmiş olan adamlardan birinden bahsediyordu.

Max başını kaldırıp güneşe baktı. "Benim yapmam gereken bazı işler var, Talon. Sonra handa görüşelim mi?"

Talon başını sallayarak Max'le tokalaşıp onu el sallayarak uğurladıktan sonra Tapınaktan çıkıp limana indi ve iskeleden ana kapiya yöneldi. Kapıdan geçerek bütün kokusu, pisliği ve gürültüsüyle duyularına hücum eden şehre girdi.

St.Jean d'Arce ismindeki şehrin pisliği karşısında dehşete düşmüştü. Burası ile mecburen kaldığı süre zarfında bayağı iyi tanıdığı Kahire arasındaki farka hayret ediyordu. Dolambaçlı, dar sokaklarla, kötü inşa edilmiş evlerle ve Hristiyanların yaptığı derme çatma kulbelerle kuşatılmış Yahudi bölgesinin dışında Acre'nin yollarını planlamak için hiçbir çaba gsterilmemişti. Anayolların ortasında ve sokak köşelerinde pislikler yığılmıştı; orada burada ya hastalıktan ya da insanların elinden ölmüş köpeklerin ve başka küçük hayvanların leşleri vardı. Cesetlerin ve kızgın güneşin altında çürüyüp kokan iç organların üstünde kocaman sıçanlar kendilerine ziyafet çekiyordu. Sokaklar sert bir

yağmurla şakır şakır yıkamadıkça veya dini bayramlar dışında hiç temizlenmiyordu, o zaman da sadece ana yollar süpürülüyordu. Talon doğudaki deniz seddine giden sokakta yürürken durumunu düşünüyordu.

Acre halkı oraya ilk vardıklarında gösterdikleri kısa bir heyecan dışında onu ve Mısır'dan gelen yoldaşlarını pek sıcak karşılamamıştı. Şimdi hepsi birden, son çare olarak ufak tefek hırsızlıklara ve yan kesiciliğe başvuran fakirlerle ve dilencilerle dolup taşan bir şehirde hızla yoksullaşıyorlardı. Satıcıların kumaş, kaba tahta oymalar ve hepsinin de hakiki olduğunu iddia ettikleri eski eserlerden oluşan pek yavan mallarını bağıra çağıra satmaya çalıştığı kalabalık sokaklarda Talon'un omzuyla iterek kendine yol açması gerekti. Satıcılara inanmaya hazır olan birçok saf hacı vardı, hem Kutsal Toprakların kıyısındaki büyük bir şehir değil miydi bu?

Kocaman savaş atlarına binmiş şövalyeler kalabalığın üstünde yükseliyor, önden giden hizmetkârları yavaş hareket edenlere bağırarak yolu açıyordu. Her yerde rahipler ve keşişler vardı, çünkü Kutsal Topraklarda yaşayan pek çok günahkâr için kiliselerde bu ikisinden de çok sayıda bulunuyordu. Rahipler bir üstünlük havasıyla yürürken, keşişler dini kıyafetleriyle çiftler halinde yürüyordu.

Etrafta tatar yaycılarından mızrakçılara ve sıradan piyadelere kadar, çoğu sarhoş, her çeşit asker vardı. Kavgalar patlak veriyor ve onlar kadar sarhoş başkaları da arbedeye katıldıkça bunlar çalı yangını gibi yayılıyordu. Şehir muhafızlarının işleri başlarından aşkındı ve Talon hapishanelerin ağzına kadar dolu olduğunu tahmin ediyordu. Yeni asılmış birkaç hırsızın hâlâ ipin ucunda sallandığı ve kalabalığın henüz dağılmamış olduğu küçük bir meydanı geçti.

Talon bunları görmemek için başka bir sokağa sapsak dışında bu olaylarla hemen hiç ilgilenmiyordu, zira onun halletmesi gereken kendi dertleri vardı. Bu şehrin insanlarında onu rahatsız eden bir başka nokta da fazla ısrarcı, gürültücü ve kaba olmalarıydı. Bu ona anne babasını bulmaya giderken Languedoc'a

ilk ayak bastığı Agues Mortes'i hatırlatıyordu. Bir kez daha, Fayoum'un dingin güzelliği içinde Mısır'da iyi ağırlanan bir konuk olarak kalabileceği ve bir lord gibi yaşayabileceği yerde Acre'ye gelmekle kötü bir seçim yapıp yapmadığını merak etti. Ama orada yapacağı seçimler de pek kolay olmayacaktı. Max'le yeni yoldaşlarını seçilmiş topraklarına getirme olanağına sahipken başlarının çaresine bakmaları için bırakamazdı.

Talon'un kaldığı hanın bulunduğu sokak dar ve kızgın öğleden sonra güneşi altında kuruyan çerçöple doluydu. Aç bebeklerin ağlaması ve berbat çöp kokusu yüzünden yüzünü buruşturan Talon tek kişilik odasına çıkan eğri büğrű ahşap merdiveni tırmanırken kulaklarını balmumuyla tıkamayı diledi. Onun da parasızlık yüzünden bu berbat pansiyondan atılmasına çok kalmamıştı zaten.

* * *

Günün ilerleyen saatlerinde Talon, Armony sokağının hemen ilerisindeki küçük, külüstür bir tavernada suratını asarsak oturmuş, parasının yettiği ucuz bir şarabı yudumlayarak bir iki lokma bir şeyler yiyordu. Bütün parası neredeyse suyunu çekmişti. Mısır'dan yanında getirdiği paranın büyük kısmını, bu pahalı şehirde hayatta kalmalarına yardım etmek için Henry ile kadirganın mürettebatına vermişti. Hiçbiri onları neyin beklediğini bilmiyordu. Talon'a göre işgüzar ve kendini beğenmiş bir adam olan şehir muhafızlarının şefi hepsinin şehirden ayrılmasını yasaklamıştı fakat onlara göre bir iş olmadığı için ellerinde olanla yaşamaya çalışıyorlardı. Talon diğer masalarda kazandıkları pek az parayı bahse yatıran ve bir yandan kafayı çekerken, bir yandan da müşteri bulmak için masaların arasında dolaşan birkaç fahişeye elle sarkıntılık etmeye çalışarak iskambil oynayan veya zar atan askerlerin ve denizcilerin oluşturduğu gürültülü kalabalığı görmezden geldi.

Handa ticaret yapmaya çalışan üç fahişe Talon'u mallarını küçük bir bedel karşılığında elde edebileceğine ikna etmeye uğraştıktan sonra geri çekilirken hâlâ gözleri üstündeydi. Üçü

de on sekizinden fazla olamazdı ama üzüntü ve endişeden kırıksıklıklar oluşmuş ağır makyajlı yüzleri onları otuz yaşlarında gösteriyordu. Gelecekte kendilerini neyin beklediğini kara kara düşünen Talon'un onlara dikkat ettiği bile yoktu.

Hanın girişindeki eğreti deri perde açıldı ve Henry arkasında Nigel'la birlikte içeri girdi. Talon onları kendilerinin yanında savaşmaları için serbest bırakana kadar kadırgada köle olan iki adam Mısır'dan kaçtıklarından beri onunla birlikteydiler. Talon'un El Kahire'de çaldığı gemiyi Acre'ye getirmişlerdi ve şimdi de tıpkı onun gibi üstleri başları perişan ve beş parasızdılar.

Henry gözlerini kısarak loş salona baktı ve köşede oturan Talon'u gördü. Dirseğini Nigel'a vurdu ve birlikte masaya doğru ilerlediler.

"Hey, merhaba, Talon!" diye gürledi Henry.

"Tanrı'nın lütfu sizinle olsun, Henry, Nigel. Guy nerede?"

"Birazdan gelir," dedi Henry. Tedirgin görünüyordu.

"Bir fahişeyle gönül eğlendiriyor," dedi Nigel, suratını buruşturarak.

"Buna yetecek parası var mı?" dedi Talon hayrete düşmüş gibi bir tavır takınarak.

"Guy'ı bilirsin. Şehir her çeşit kadınla dolu, çoğunun kocası savaşta ölmüş veya esir alınmış. Bazıları bu baş belası şehirde hayatta kalmak için fahişe olmuş. Onların da hayatını kazanması gerek tabii, sırt üstü yatarak da olsa. Ama Guy'ın onlara karşılığında ne ödediğini sadece tahmin edebilirim – o da bizim gibi meteliksiz," dedi Nigel.

İki adam masaya oturup kendileri için şarap ve ekmek ısmarladılar. İkisi de geldiklerinden bu yana kilo vermişti ve Talon kaderleri belli olana dek daha ne kadar bu şehirde çile çekeceklerini merak etti. Haftalar olmuştu ve hâlâ hiçbir iş tek-lif edilmemişti. Talon Tapınak Tarikatı'na alınacağından az çok emindi fakat kendisinin Tapınak Şövalyesi olmak istediğinden süpheliydi.

"Hâlâ iş yok mu, Henry? Önümüzdeki haftalarda ne yapacaksınız? Kışın eli kulağında," dedi Talon.

Henry deri bardaktan bir yudum şarap alarak kaşlarını çattı. Sonra kolunun yeniyle ağzını kurularak, “Bu sidiği şeytan içsin, şöyle iyi bir bal şarabı burnumda tütüyor,” diye homurdandı. “Sıçanların istila ettiği bu şehirde hiçbirimize iş yok. Şu talihsiz sefil kölelerin bile işi var.”

“Ne yani? Yoksa yine köle mi olmak istiyorsun?” diye takıldı Nigel.

Henry gözlerini devirdi. “Hayır, seni soytarı ama bir erkek haftalarca hiçbir beklentisi olmadan boş boş dolaşırsa çürür gider.” Pek aksi görünüyordu. Bu zorunlu aylıklık etkisini göstermeye başlamıştı.

“Yakında kendimizi kralın ordusunda bulabiliriz. Suriyelilerle tekrar savaşmak için asker topladıklarını duydum,” dedi Nigel, sıkıntılı bir sesle. Talon’un çorba kâsesinden aldığı bir tavuk kemiğini emiyordu. Dışa doğru çıkıntı yapan kaşlarının ve içe gömülü soluk mavi gözlerinin üstüne düşen düz ve cansız pis sarı saçları onu pek derbeder ve kötü biri gibi gösteriyordu. Büyük etli dudakları ve seyrek sakalı da bu etkiyi artırarak onun biraz deli ve kesinlikle tehlikeli olduğunu düşündürüyordu.

Henry her zamanki gibi sırtını kamburlaştırdı. Talon denizci dostunun içinde bulundukları bu durumdan iyice usandığını biliyordu.

“Yakında memleketimize giden bir gemide güverte tayfası olarak bile iş bulamayacak kadar zayıf düşeceğiz. Eğer kışı burada boş boş dolanarak geçirsek vay halimize. Hepimiz açlıktan ölüyoruz,” dedi homurdanarak.

“Max nerelerde?” diye sordu Nigel.

“Tapınak Şövalyelerinin kalesinde işlerini yapıyor. Bundan böyle onu pek görmeyeceğiz, ben de Tapınak Şövalyelerinin yanına dönüp görevimi tamamlamak zorunda kalabilirim.”

“Bunun bize çok yardımı olur ya,” dedi Nigel gözlerini devirerek, sıkıntılı bir sesle.

O sırada Mısır kadırgalarından arkadaşları olan Guy kalabalık salona girdi. Masaların ve bir araya toplanmış müdavimlerin arasından geçerek yanlarına geldi.

“Tanrı’nın lütfu seninle olsun, Talon,” dedi, geniş sakallı yüzü gülümseyerek. Guy gülümsediği zaman çoğu birbirinden hafif ayrık olan kötü dişleri ortaya çıksa da iyi mizacı bunun üstünü kapatıyordu.

“Eh, mademki bir fahişeye paran yetiyor, öyleyse pirelerin istila ettiği bu yerde şarap dedikleri bu bulaşık suyundan bir tane daha ısmarlayabilirsin herhalde,” dedi Nigel sırtarak.

“Değdi mi bari?” diye sordu Henry yan gözle bakarak.

“Hayır ama bunu öğrenmeniz gerek, yoksa asla bilemezsiniz, öyle değil mi?” dedi Guy. Boş bir masanın altından bir tabure çekerek iri gövdesiyle dikkatle üstüne oturdu.

“Senin bir sultanın ağzının suyunu akıtacak kadınları arzulağına yemin ederim,” dedi Nigel, sesinde kıskanç bir ifadeyle.

“Bu sadece bir heves.”

“Bunu nasıl yapıyorsun, bilmiyorum, Guy. Yakışıklı bir herif de değilsin. Keşke ben de senin gibi kadın avlayabilseydim,” dedi Nigel özlemle.

“Bu senin hatan değil ki, eski dostum. Sen sadece onları korkutup kaçırıyorsun!”

Nigel başını iki yana sallayıp gözlerini devirerek kaşlarının altından diğer iki adama baktı. “Bir devin verdiği öğüde bakın.”

“Artık bu konuda bir şey duymak istemiyoruz,” dedi Talon gülerek.

Şarabı ve masanın üstünde kalmış birkaç yiyecek kırıntısını bitirmek üzerelerdi ki salonun diğer tarafından gelen bela kokusunu aldılar. Parasıyla vedalaşabilecek herkese hizmet sunan fahişeler bir araya toplanmıştı. Zavallı bir topluluktu. Talon onların hana dadanmış denizcilere ve kaba saba askerlere şuh görünmeye çalışsalar da gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu.

Gürültülü bir tartışma başlamıştı ve sonra adamlardan biri öfkeyle bağırdı. Adam bir piyade olmalıydı, zira yağlı yeleği keçeli kumaşın üstüne dikilmiş demir halkalarla kaplıydı. Yakında duran bir kızı kolundan tutup sert parmaklarıyla çekmeye çalışınca kız acıyla bağırdı. Adam ayağa kalktı ve elinin tersiyle vurarak kızı sırt üstü yere düşürdü. “Sana para verdim!” diye bağırdı. “Şimdi borcunu ödeme zamanı geldi!”

Çirkin bir kahkaha atarak kadının eteğini havaya kaldıran ve acıyla bağırmasına rağmen zorla bacaklarını ayıran adam ona hemen oracıkta sahip olacak gibiydi.

Talon'la arkadaşlarının tepki vermesine fırsat kalmadan öfkeli bir kükreme duyuldu ve Guy üç uzun adımda adamın yanına giderek deri yeleğinin arkasından yakaladı. Adamı geriye doğru çekip iki masa ötedeki sarhoş denizcilerin arasına fırlattı. Yüzünden büyük şaşkınlık okunan adam sürahileri ve kupaları devirerek ve denizcilerin üstüne şarap dökerek masanın üstünden aşağı kaydı. Denizcilerden biri onu iterek masadan uzaklaştırdıktan sonra bir bıçak kaptı ve boğuk bir çığlık atıp sendeleyerek ayağa kalktı.

Birkaç saniye içinde Guy'ın etrafı bağırıp çağıran ve onu bayılana kadar dövmek veya bıçaklayıp öldürmek için yere devirmeye çalışan sarhoşlarla çevrildi. İri yarı bir adam olan Guy onları bir boğa gibi üstünden silkeledi ama işlerin tehlikeli bir hal almaya başladığı belliydi.

Nigel, Talon'la Henry'ye bir göz attıktan sonra omuzlarını silktilti. "Bu budalanın kadınlara karşı hep zaafı olmuştur! Hadi gelin," dedi. "Bu domuzların onu pataklamasına izin veremeyiz."

Talon'la Henry gönülsüzce kavganın içine daldılar. Ne kadınların çığlıklarının ve han sahibinin öfkeli haykırıışlarının, ne de denizcilerden birinin daha elinde bir bıçak belirmesinin pek yardımı olmadı. Talon üç ayaklı bir tabure yakalayıp bıçağı çeken adamın üst koluna indirdi. Denizci bir çığlık atarak kolunu tuttuktan sonra Talon'un tehditkâr bakışlarından ürkererek geri çekildi. Talon tabureyi yere vurup kırdı ve iki ayağını ellerine alarak sağdan soldan yanına yaklaşan herkese vurmaya başladı.

Nigel ile Henry yan yana deli gibi bağırarak ve dövüşenlerin arasından zorla geçerek, insanları oraya buraya fırlatan Guy'ın yanına ulaşmaya çalışıyorlardı. Guy saldırganlardan birini kenara itti, sonra boğazından yakalayıp yeleğinden tutmayı başaran bir başka adamın kafasına çarptı. Kafaları birbirine çarparken boğuk, mide bulandırıcı bir tokuşma sesi çıktı ve iki adamın

gözleri yukarı kaydı. Guy onları bırakarak başka kimin dövüşmek istediğini görmek için arkasına baktı.

Nigel bir başka tabureyi bir askerin dizlerine geçirmiş, Henry ise kırık bir tabure ayağıyla bir başkasının geri kalan dişlerini dökmeyi yeni bitirmişti. İkisi de pek eğleniyor gibi görünüyordu.

Talon kendisini eski püskü bir zincir zırh giymiş sakallı iri bir askerle karşı karşıya buldu. Elinde uzun bir bıçak tutan adam Guy'ı arkadan bıçaklama amacıyla ona doğru yaklaşıyordu. Talon başını iki yana sallayınca adam cam gibi bakan kızarmış gözlerini ona dikti ve kırık dişlerini gösterip hırslayarak üstüne atıldı. Bir tabure bacağı adamın şakağına inerken, bir diğeri duyulur bir kırılma sesi çıkartarak hızla bıçağı tutan bileğine çarptı. Adam acıdan bağıramadı bile. Yüz üstü bir masanın üstüne yığılıverdi. Hızla dönen Talon elinde kısa bir kılıç olan bir adamın darbesini engelleyerek taburenin diğer ayağını adamın gözüne soktu. Adam çığlık atarak elleriyle yüzünü kapattı ve parmaklarının arasından kan sızarken inleyerek ve sendeleyerek uzaklaştı.

O sırada Talon bağırtılar duydu. Arkasındaki kapı gürültüyle açıldı, deri perde çekildi ve içeri silahlı adamlar doldu. Talon, Guy'ın bir grup kendinden geçmiş adamın arasında durduğunu ve suratı delice ve muzafferane bir gülümsemeyle çarpılmış olan Nigel'in bir başkasını bayılana kadar metal bir kapla dövdiğünü görecektir zamanı ancak bulmuştu ki birinin neredeyse kulağının dibinde bağırdığını duydu.

"Polis adına, durun! Hepiniz tutuklusunuz!"

"Nigel! Kes şunu!" diye bağırdı Henry, elindeki tabureyi yere bırakarak. İki keskin mızrak ucu boğazının birkaç santim ötesinde dururken avuçlarını açarak kollarını iki yana indirmişti.

Talon elindeki iki silahı bırakarak etrafına baktı. Kendisi, arkadaşları ve yeni gelenler dışında ayakta duran pek fazla kişi kalmamıştı. Kadınlar bir araya toplanmış, korkuyla etrafına bakan han sahibiyle birlikte arka kapının yanında duruyordu. Ama askerlerin başındaki subay çok ciddi idi.

“Huzuru bozduğunuz için hapse gideceksiniz. Tutuklayın onları!” diye emretti, ona itaat etmek için aceleyle koşturan askerlerine.

* * *

Üç gün sonra hücre kapısına gelen Max, Talon’a seslendi. Talon arkadaşlarıyla birlikte oturduğu leş gibi kokan hasırdan ayağa kalktı.

“Max’i bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım,” dedi Nigel.

Max’in üstünde koyu renk çoraplarla ceketten oluşan Tapınak üniforması vardı. Bu ortamdan rahatsız olduğu belliydi. Talon onun bu giysiyi Tapınak deposundan aldığını tahmin etti. Gardiyan başını sallayarak Talon’un Max’le dışarı çıkmasına izin verdi.

“Merhaba Max. Seni daha önce görmeyi bekliyordum. Üç gün oldu.”

“Sizi nereye götürdüklerini bulmak neredeyse iki günümü aldı, Talon. Çok işim vardı. Seni görmek isteyen biri var.”

“şu budala Sör Julian değildir, umarım? Buna dayanabileceğimi sanmıyorum,” diye sızlandı Talon.

“Hayır, çok daha önemli biri, onun için uslu ol.”

“Kim öyleyse? Bana eziyet etme, Max.”

“Sör Guy de Veres. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Seni görmek istiyor, Talon. şimdi!”

Tarikat’ın iç kalesine girmelerine izin verilirken Talon pejmürde kılığının ve ne kadar pis olduğunun son derece farkındaydı.

Max bir kâtip ordusunun Tarikat’ın mali imparatorluğunu ayakta tutmak için hararetle çalıştığı açık kapıların önünden geçerek dar taş koridorlar boyunca ilerledi ve sağlam ahşap bir kapıyı çaldı. Bir hizmetkâr onları içeri aldı ve Sör Guy’ı iki yanına kâğıtlar yığılmış ağır ahşap bir masada otururken buldular. Hava soğuk olduğu ve taş bina güneşin sıcaklığını iletmediği için arkasında bir ateş yanıyordu.

Sör Guy elindeki tüy kalemi bıraktı ve ikisine de gülümseyerek oturmalarını işaret etti.

“Ah, Sör Talon ve Max. Gelin, oturun.”

“İyi günler, Sör Guy,” dedi Max. Talon nazıkçe başını eğdi. Max ayakta durmaya karar verdi ama Talon masanın diğer tarafında duran arkalıksız deri sandalyelerden birine oturmayı seçti.

Gözlerini karşısında oturan şövalyeye diken Talon onun da dikkatle kendisine baktığını gördü. Son karşılaşmalarından bu yana iki yıldan fazla zaman geçmişti. O sırada Talon zincirlenmişti; onu bir Sarazen sanan Tapınak Şövalyeleri tarafından ele geçirilip amcası Sör Phillip kimliğini ispat edene kadar hapsedilmişti. Sör Guy’ı en son gemisi Languedoc’a gitmek üzere Acre’den ayrılırken görmüştü.

Şövalyenin üstünde zincir zırhla, sol omzuna kırmızı haç dikili olan Tarikat’ın beyaz yün pelerini vardı. Miğferi yoktu ve başındaki zincir zırh kapüşon boynunun arkasında ağır bir yaka oluşturacak şekilde arkaya itilmişti. Tıknaz adamın şakakları ve sakalı kırışmıştı ve yıpranmış yüzünde zamanında pek çok savaşa katıldığını gösteren yara izleri vardı. •

Sör Guy, Talon’u dikkatle süzdü. “Artık zincirler içinde gönderdiğim o oğlan olmadığını görüyorum. Duyduğum doğru mu, artık bir şövalye misin, Sör Talon?”

“Sizi gördüğüme sevindim, Sör Guy. Evet, doğru. Ben Trancevalli Kont Roger’a bağlılık yemini ettim, sanırım bu yemin Tapınak Şövalyelerini de kapsıyor,” dedi Talon.

Sör Guy’ın bakışları yanlarında hazır olda durmakta olan Max’e kaydı. “Rahat, yaver. Seni son gördüğümünden bu yana birkaç yıl geçti, Talon. Max bana Philip amcanın başına gelenleri anlattı.”

“Babamın evini korurken öldü... pis bir pusuya düşürülerek,” diye ekledi Talon, sert bir sesle.

“Tanrı ruhuna merhamet etsin, mekânı cennet olsun. Phillip iyi ve dindar bir adamdı,” dedi Sör Guy, istavroz çıkararak. “Bunu bana sonra daha ayrıntılı olarak anlatmalısın. Sör Philip’i hem sever hem sayardım. İyi bir Tapınak Şövalyesiydi.”

Kısa bir sessizlikten sonra, "Görünen o ki konuşacak çok şeyimiz var," dedi. "Acre'ye daha bu hafta geldim ve Max'le karşılaşmamız da büyük şans oldu, zira onun seni nasıl heyecanla savunduğunu duymamış olsaydım bu akşam buradan ayrılacaktım."

"Neredeyse ilk karşılaşmamızda görüldüğün kadar kötü görünüyorsun," diye devam etti sözlerine. Talon'un pis giysilerine bakarken gri gözlerinde hafif bir gülümseme vardı. Sonra sandalyesinde geri yaslandı ve parmak uçlarını kule şeklinde birleştirerek tartar gibi Talon'a baktı. Yüz ifadesi sertleşti. Bir süre sonra konuştu.

"Görünüşe göre, yine son görüşmemizdekine benzer koşullarda karşılaştık, Talon. Şehre geliyorum ve arkadaşlarınla senin müşterilerinin yarısıyla birlikte bir hanı yerle bir ettiğini duyuyorum. Kalenin komutanı çok şey görmüş geçirmiş olan polis şefinin bile böyle bir tahribat gördüğünü hatırlamadığını söyledi, hem de kılıç bile kullanılmadan! Herkes ateş püskürüyor. Senin ve arkadaşlarının kamçılanmasını veya asılmasını istiyorlar! Ben seninle ne yapacağım?"

"Ben, şey... Ben arkadaşlarımdan haksız yere bıçaklanmasına izin veremezdim, Sör Guy," diye mırıldandı Talon.

Sör Guy susması için elini kaldırdı. "Yaver Bauersdorf beni olay hakkında bilgilendirdi. Ancak şu anda beni kaygılandıran bu değil."

Talon konuşmaya yeltendi ama şövalye elini kaldırdı.

"Sözümü bitirmeme izin ver, Talon." Kendisine "Sör" demediği Talon'un dikkatinden kaçmadı. Başını sallayarak huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı.

Sör Guy'la yıllar önce tanışmıştı ve onu tanıma fırsatı bulduğu o kısa sürede ona hem saygı hem sevgi duymuştu. Talon zor durumdaydı ve bulabileceği yardımlara ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte hapiste sıkıntılı bir zaman geçiriyordu. Pirelerin istila ettiği hücreler kaldıkları o kötü pansiyonlara kıyasla bile pek sefildi.

"Mısır'dan Hristiyanlarla dolu bir gemiyle gelerek

Tarikat'a büyük bir hizmette bulunduğunun farkındayım. Yaver Bauersdorf'a göre, bu çabaların karşılığında pek ödüllendirilmemişsin."

Talon şaşırmış görünüyordu ama dilini tuttu.

"Hadi gidip şu gemine bir göz atalım," dedi Sör Guy ayağa kalkarak.

Mazgallı siperlere çıkan taş merdiveni tırmanarak tepeden limana bakan surların üstünde durdular. Tapınak Şövalyelerinin ürkütücü kalesinin içindeki soğuk ve karanlık taş odaların tersine, güneşin ulaşabildiği buradaki taşlar sıcaktı.

Talon temiz havayı içine çekip geniş alanın tadını çıkarmak için durakladı. Bunu bir daha ne zaman yapabileceğinden emin değildi.

"Nerede bu gemi?" diye sordu Sör Guy.

Talon limanın aşağısındaki gemiyi işaret etti. "Şurada, Sör. Şu kadırğa."

Rıhtımda pek çok gemi vardı ama Talon'un gösterdiği gemi demir atmış ağır ticaret ve yolcu gemilerinin arasından kolayca seçiliyordu. Kadırğa da onların yanına demir atmıştı ve güvertede hiç hareket olmamasına ve boş görünmesine rağmen bir savaş gemisi olarak diğerlerinin arasında göze çarpıyordu.

"İyi görünüyor," dedi Sör Guy, gemiye ilgiyle bakarak. "Gerçek bir savaş gemisi ve bu limanda uzun zamandır gördüklerim içinde en iyilerinden biri. Gösterişli ve ölümcül bir görünüşü var, tıpkı Bizans'ta yapılanlar gibi. Araplar onları kopya ediyor. Göründüğü kadar hızlı mı?"

"Çok hızlı, Sör," dedi Max, mazgallı siperlere yaslanarak. "Buraya gelirken sultanın en iyi iki gemisini geride bıraktık."

"Bu macera hakkında kulağıma bir şeyler gelmişti, Max de aradaki boşlukları doldurdu. Etkileyici bir hikâye."

"Onu Sör Talon'dan alıp Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın filosuna katmak istiyorlar!" deyiverdi Max.

Talon elini engellemek istercesine Max'in koluna koydu. "Gemiye kastediyor, Sör Guy. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı onu istiyor."

Sör Guy bakışlarını seyretmekte olduğu hareketli limandan çevirerek onlara döndü. “Kurallar böyle, Yaver.”

“Bu yanlış, Sör Guy,” diye üsteledi Max. “Bu gemi bize ait, en olmadı bizi Mısır’dan çıkartan Talon’a ait. Hepimiz hayatımızı ona borçluyuz, özellikle ben. Onun liderliği olmasaydı hiçbirimiz buraya gelemezdik.”

Sör Guy gözlerini Max’den, ona kendine özgü sabit bir ifadeyle bakan Talon’a çevirdi. Uzun bir süre duyduklarını ölçüp biçiyormuş gibi gözlerini Talon’a dikti.

“Bu akşam benim daireme gel. Yorgunum ve biraz dinleneceğim ama sonra yemek yeriz, sen de bana son birkaç yılda başından geçenleri anlatırsın. Ayrıca senin şu gemiyi de konuşuruz. Bu arada şehirde özgürce dolaşabilirsin, arkadaşların da serbest bırakılacak. Lütfen başını daha fazla derde sokma, zira bir dahaki sefere Acre’deki tarikat başkanını etkileyemeyebilirim.”

Talon, Max’le Sör Guy’ı mazgallı siperlerde bırakarak aceleyle arkadaşlarının yanına döndü. Sör Guy’ın onlar için bir şeyler düşündüğünü ummaya cesaret edemiyordu ama bu şehre geldiklerinden bu yana ilk kez içinde kendilerinin yararına bir şeyler olabileceğine dair hafif bir umut belirmişti.

* * *

O akşam daha temiz ve biraz daha iyi giyinmiş halde Tapınak Şövalyelerinin kalesine gitti. Kaledeki insanların basit giysilerine kıyasla bile kendini pek kılıksız hissediyordu. Max onu kapıda karşılayarak Sör Guy’ın dairesine kadar eşlik etti. Sör Guy onu gülümseyerek karşıladı ve oturmasını söyledi.

“Yaver Bauersdorf seni durmadan övüyor, Sör Talon. Bana Languedoc’ta ve Mısır’da yaşadıklarınızın çoğunu anlattı. Anlattıklarından çok etkilendim ve onu abartmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum.”

Talon kaşlarını kaldırarak arkadaşına bir bakış attı. Max sırtarak omuzlarını silkti.

“Gemiye gelince, yeterli sayıda tayfa bulup benim için deni-

ze açılır mısınız?” diye sordu Sör Guy, sorusunu ikisine birden yönelterek.

Talon gözlerini Sör Guy’dan ayırmadan ayağa kalktı. Kalbi güm güm atıyordu.

Sör Guy onun bu şaşkınlığına gülümsedi. “Tarikat için yapmam gereken bir görev var. Bu gizli bir iş ve başarılması için hıza ve beceriye ihtiyaç var. Tanrı izin verirse bu görevi yerine getirmek için bir gemi ve güvenilir bir mürettebat bulabilirim.”

“Ben... sizi dinliyorum, Sör,” dedi Talon, nefesini kontrol etmeye çalışarak.

“İkinizin de kimseye, hatta bu görev için işe alacağınız insanlara bile bundan bahsetmeyeceğinize dair yemin etmenizi istiyorum. Denize açıldığımız zaman biraz açıklama yapabilirim.”

“Yemin ederim,” dedi Max.

“Ben de yemin ederim,” diye onayladı Talon. Duyduklarına inanmaya cesaret edemeyerek birbirlerine baktılar.

“Güzel. Bana Kudüs kralı adına özel elçi olarak Konstantinopolis’e gidip bizzat imparatorun eline bazı gizli belgeleri teslim etmem emredildi. Hızlı bir savaş gemisine ihtiyacım var. Bir kerecik olsun, imparatorun ve Arapların casuslarının yazdığı mektuplardan önce varmak hoş olurdu.”

Söylediklerini hayretle dinleyen iki adama gülümsedi.

“Bu limanda hızlı bir savaş gemisi olduğunu düşünüyorum ve bu işte bana yardım edecek becerikli adamlar arıyorum. Üstelik görünüşe göre, ziyaretinizi yine fazla uzattınız, Sör Talon. Hiç değilse bu sefer zincirlere bağlı halde ayrılmayacaksınız buradan,” dedi, kendi kendine gülerek.

Şaşkınlığından sıyrılan ilk Talon oldu. “Hazırlanmak için ne kadar zamanımız var, Sör?” dedi boğuk bir sesle.

“Üç gün.”

“Konstantinopolis tam olarak nerede, Sör Guy?” diye sordu.

Sör Guy rulo bir papirüse uzandı. “Bu bölgenin haritası,” dedi, ruloyu açıp masaya yaydıktan sonra düz durması için bir kenarına ağır mürekkep hokkasını, diğer kenarına da hançerini koyarak.

Talon'un tek gördüğü bir yığın düz ve eğri çizgilerle onun için hiçbir anlam ifade etmeyen yazılar oldu.

Onun şaşkınlığını izleyen Sör Guy gülümseyerek, "Daha önce hiç harita görmedin mi, Talon?" diye sordu.

"Hayır, Sör, görmedim ama Henry'nin bunu nasıl okuyacağını bildiğine bahse girerim. Bu bize ne söylüyor?"

"Bunun üstünde yaşadığımız arazinin bir resmi olduğunu ve diğer arazilerin nerede olduğunu gösterdiğini hayal edebilirsen daha iyi anlayabilirsin," dedi Sör Guy. "İşte biz buradayız." İşaret parmağıyla haritadaki kısa ve eğri bir çizgiyi gösterdi. Talon özenle yazılmış Acre ismini okudu. "Üstünde bulunduğu-muz bu kıyı Kudüs Krallığı'nın kıyısı. Burası kara," -elini dalgalı çizgilerin arkasındaki alanda dolaştırdı- "bu çizgiler de karadan denize geçişi gösteriyor."

Sör Guy'ın parmağı haritanın yukarisına çıkarak tuhaf görünen bir resimde durdu. "Bu Kıbrıs isminde bir ada ve Bizans imparatorluğuna ait. Biz Tapınak Şövalyeleri yapabilseydik bunun bir kısmını alacaktık. Ada ürün ve bağlar yönünden çok zengin, ayrıca çok para getiren tuz yatakları da var."

Parmağı haritanın daha yukarisına kayarak kalın, eğri bir çizgiyi geçti. "Bu gideceğimiz Bizans İmparatorluğu ve bu da," dedi, parmağı hızla sola kayarak, "imparatorluğun merkezi Konstantinopolis." Talon, Sör Guy'ın parmağının durduğu yerin aşağısına baktı.

"Bunlar ne?" diye sordu, Konstantinopolis şehrinin altında toplanmış, eğri büğrü birtakım şekilleri göstererek.

"Bunlar o bölgede bulunan adalar. Onlar da imparatorluğa ait, hiç değilse büyük kısmı."

Talon kara ile deniz arasındaki farkı anlamaya başlamıştı ama anlayamadığı daha pek çok ayrıntı vardı. Karmaşık görünen bir aletten her yana uçuşan düz çizgiler çıkıyordu. Orada burada ağızlarından rüzgâr üfleyen tanrı resimleri, at sırtında insanlar, Talon'un tahminince toprak olan yerlerde sığırlar ve yine deniz olduğunu tahmin ettiği yerlerde oynayan yunus balıkları vardı. Talon büyük bir işe girişmek üzere olduklarını ve bunda Henry ile adamlarının önemli rol oynayacağını anlamıştı.

Ayrıca içine girmek üzere olduğu bu yabancı dünyada neredede olduğunu anlamak için kullanabileceği 'haritaları' anlamayı da kafasına koymuştu.

"Max de bizimle gelecek mi, Sör Guy?"

"Gemiye ve geminin ihtiyaçları meselesini sana bırakmaya karar verdim, Sör Talon. Max senin yaverin sıfatıyla bize eşlik edecek. Üç gün sonra yelken açmayı umuyorum; karanlık bastıktan sonra, zira hiç şüphesiz şehrin surları içinde yaşayan düzlenerce Türk, Venedikli ve Bizanslı casusun dikkatini çekmemize hiç gerek yok. Maalesef pek çok kişi beni elçi olarak tanıyor ama bu yolculuğu gizli tutacağım, en azından Konstantinopolis'e varıp mektupları teslim edene kadar."

Talon, Sör Guy'a baktı. Şövalye dudaklarında bir gülümsemeyle dikkatle ona bakıyordu. "Zannedersem senin bir gemin var, Sör Talon. Gemine mürettebat bulup beni gitmek istediğim yere götürür müsün?"

Talon derin bir nefes aldı. "Sanırım bunu yapabilirim, Sör Guy. Şey... bunun için bana para verilecek mi?"

Sör Guy içinden şingirti sesi gelen küçük bir deri keseyi masanın karşısına doğru itti.

"Bu bir avans. Sör Julian verdi, biraz istemeden de olsa ama sonunda onu ikna etmeyi becerdim. İçinde gemi için gerekenleri karşılamaya ve eğer gerekiyorsa onarım yapmaya yetecek kadar para var. Artık bir şövalye olduğuna göre kendine giysi almalısın. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma. Sana ve arkadaşlarına güvenerek Tarikat'ın başkanı karşısında itibarımı ortaya koymak zorunda kaldım."

Max güldü. "O bir şövalye, Sör Guy. Ben onurum üstüne buna kefilim."

"Gitmeden önce, tek yolcunun ben olmayacağımı da bilmeniz gerek. Ben, yaverim Claude, bir rahip ve yanında birkaç hizmetkârla birlikte ülkesine dönmek isteyen imparatorluğun bir elçisi de olacak. Bu elçi Konstantinopolis'te uymak zorunda kalacağımız protokolleri biliyor ve bu anlamda bize yol gösterebilir. Lütfen arka kamaraların yolcular için hazırlanmasını sağla."

Haber sabaha kadar bekleyemeyeceği için o akşam aceleyle Henry ile arkadaşlarını aradılar.

Üç adamı bir başka handa son kuruşlarını bir testi şaraba harcar ve suratlarını asmış kara kara geleceklerini düşünürken buldular. Talon'la Max lakayt bir tavırla üçlüye yaklaşıp rahat görünmeye çalışarak masaya oturdular.

"Ah, bir şey olmuş, yoksa bu kadar halinizden memnun görünmezsiniz," dedi Henry, gözlerinde soru dolu bir bakışla.

"Unuttum, Henry, sen bir gemiyi nasıl kullanacağını bildiğini mi söylemiştin?" diye sordu Talon.

Henry hızla nefesini içine çekerek taburesinde geri çekildi. "İnanmıyorum! Gemiye aldınız mı?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Sadece o kadar da değil; hem gemiyi aldık, hem de onu götüreceğimiz bir yer var," dedi Max.

"Neresi?" diye sordu, masadaki üç adam bir ağızdan.

"Bu sorunun cevabı denize açılana kadar beklemek zorunda."

"Yüce tanrım," dedi Nigel huşu içinde. "Ne yapacağız? Korsan mı olacağız?"

"Bu konuda konuşmamıza izin verilmedi, bu sizin için de geçerli ama yapacak çok işimiz var," dedi Max, heyecanını zorlukla zapt ederek.

"Bunu kutlamalıyız," dedi Henry.

"Paramız yok ki," dedi Guy, yüzünde kederli bir ifadeyle.

"Eğer son kuruşunu da bir fahişeye harcamasaydın pekâlâ olabilirdi," dedi Nigel, iğneleyen bir sesle.

Talon masaya gülmüş bir sikke attı. "Bana kalırsa bu akşam kutlama yapabiliriz arkadaşlar ama dalaşmak yok, yoksa her şeyi kaybederiz ve yarın işe koyulmamız lazım. Sör Guy'ın büyük beklentileri var."

Sonraki üç gün çok hareketli geçti. Önceki mürettebatı top-

lamaları iki günlerini aldı ama daha çok adama ihtiyaç vardı. Çoğu neler olduğunu anlayamayacak kadar sarhoş veya akşamdan kalmaydı. Henry ve arkadaşlarının gürültü patırtıyla getirip güverteye attıklarından bazıları o kadar hareketsizdi ki hayatta mı yoksa ölü mü olduklarına karar vermek zordu. Fakat Guy'le Nigel eski tayfa arkadaşlarıyla birlikte idareyi ele aldı ve adamları deniz suyuyla ayıltarak işe hazırladılar.

Talon adamların bu kadar zaman bu kadar az parayla nasıl sarhoş kalabildiklerini merak etti.

Gemi yavaş yavaş hayat bulmaya başladı. Adamlar Nigel'la Guy'ın gözetiminde gemiyi baştan aşağıya önlerindeki yolculuğa hazırlamak için işe koyuldular.

İkinci gün yavaşça salınan geminin güvertesinde Henry Talon'a, "Yanımıza almamız gereken birini biliyorum," dedi. Gemi halatları elden geçiren ve yandaki büyük mavnadan gemiye su varilleri çeken adamlarla doluydu.

"Aklında kim var, Henry?"

"Hepimizin kuzeyli olmadığını hatırlıyorsun, değil mi, Talon? Kürekçilerden bazıları Yunan adalarındandı. İçlerinde en iyisi Dmitri idi... Dmitri Doukas, onu hatırladın mı?"

"Evet, galiba. Kısa kıvılcık saçlı, boğa gibi iri yarı bir adam. Çok güçlü olduğunu hatırlıyorum."

"Eğer hâlâ buralardaysa onu bulmam lazım," dedi Henry.

"Neden? Sence ona ihtiyacımız mı olacak?"

"Evet, çünkü tam olarak neresi olduğunu bilmesem de kuzeye gidiyoruz ve biz eski kürekçilerin içinde neyle karşılaşacağımızı bilecek tek kişi o."

Henry o akşam adamın kapıdaki muhafızları atlatıp başka bir yere gitmemiş olmasını umarak meyhaneleri aramaya giderken, Talon, Henry'nin nereye gittiklerini nasıl tahmin ettiğine hayret etmişti. Bunu başka kimsenin yapmamış olmasını umut etti.

Henry ertesi sabah Dmitri'yi kendinden geçmiş ama sağ salım sandala uzanmış halde getirdi.

"Eve gitmek istiyor," dedi Henry, sakın bir sesle. "Denize açılmadan önce Bizans'ta yaşıyormuş. Eğer o ülkenin yakınlarına gidiyorsak ona ihtiyacımız olabilir."

Üçüncü gece gemi yola çıkmaya hazırды. Vakit gece yarısına geliyordu ama Sör Guy henüz görünmemiştir. Talon şimdi sessiz olan kış güvertesinde Henry ve Max'le birlikte duruyordu. Sessizlik içinde Sör Guy'ı beklerken kimse konuşmuyordu.

Nigel geminin ön tarafında tayfaların birkaçıyla birlikte demir almak için bekliyordu. Guy diğerleriyle birlikte Henry'den gelecek emirle yelkenleri çekmek ve kürekçileri işe koşturmak için geminin orta kısmında duruyordu.

Gemi kabağan denizle birlikte hafifçe salınırken Talon geminin kaburgasından gelen gıcırta seslerini dinliyordu. Ara sıra geminin gövdesine çarpan suyun şapırtısı ve bir direğe vuran gevşek bir ipin tıkırtısı gecenin bu saatinde duyulan seslerdi. Kürekçiler yerlerindeydi ve çoğu uyuyor olsa da anında yola çıkmaya hazırдыlar. Limanın olağan hareketliliği bu geç saatte büyük ölçüde azalmıştı. Tapınak Şövalyelerinin büyük yük gemileri sessizdi ve rıhtımdaki işler o gecelik durmuştu.

"Kölelerin bile biraz uyuması gerek," dedi Max, düşüncelerini sezmiş gibi.

Dağlardan doğuya doğru esen hafif bir rüzgâr halatları gıcırdatarak etraftaki gemilerin direklerindeki bayrakları çırpıttı. Talon limanı koruyan surların karartısına baktı.

"Geldiler," diye fısıldadı Henry, Tapınak Şövalyelerinin iskelesini işaret ederek; havaya kalkmış birkaç meşalenin aydınlatığı karanlık silüetleri görebiliyorlardı. Henry uyuklayan dümencilere uyanıp hazır beklemelerini söyledi. Sonra denizcilerden birini hemen aşağıya Guy'la Nigel'i uyarmaya gönderdi.

Kısa zaman sonra Talon gözlerini kısarak karanlığa bakınca diğer gemilerin arasından kendilerine doğru kalabalık görünen bir sandalın geldiğini seçti.

Çok geçmeden sandal gemiye vurdu ve yukarıdan seyreden mürettebatın fısıldayarak ettiği küfürler arasında gıcırdayarak geminin gövdesine sürtündü. Dakikalar sonra gemiye çıkan Sör Guy merdiveni tırmanarak arka güvertede duran Talon ve Max'le el sıkıştı.

"Tanrı'nın lütfu seninle olsun, Talon. Yola çıkmak için her şey hazır mı?"

“Tanrı’nın lütfu sizinle olsun, Sör. Mürettebatımız iyi ve ara sıra taze su bulabildiğimiz sürece erzakımız da tamam,” dedi Talon, Henry’nin kendisine söylediklerini tekrarlayarak.

Orta güverteye iki adam daha çıktı ve Talon bunların silahlı olduğunu görünce elçiyle yaveri olduklarını tahmin etti.

Sonra bir ciyaklama ve şapırtı sesi duyuldu, bunu homurtular ve aşağıdaki sandaldan gelen bastırılmış gülme sesleri izledi. Sonunda gemiye bir başkası çıkartıldı. Giysilerinden bunun bir kilise adamı olduğu anlaşılıyordu ve dini kıyafetinin belden aşağısı su içindeydi. Şimdi güvertede durmuş, ıslak kumaşı sıkıyordu. O kendi kendine mırıldanırken tayfalar aynı giysiler içindeki başka birinin daha gemiye çıkmasına yardım etti. Bu ikisinin ardından gemiye çıkan birçok hizmetkâr çok sayıda bagajın çekilmesine nezaret etti ve kısa sürede geminin ortasında sandıklardan ve kutulardan ibaret bir yığın oluştu. Guy yanlarında durarak birkaç kutunun güvenli bir şekilde güverteye çıkarılmasına ve sonra da denizciler tarafından arkadaki kamarlara taşınmasına nezaret etti.

“Korkarım din adamlarımızdan biri bakir liman suyumuzda biraz ıslanmak zorunda kaldı. Sadece birini istemiştım ama Piskopos diğerini de zorla dayattı,” diye mırıldandı Sör Guy, Talon’a, yukarıdan seyredelerken.

Yeni gelen dört kişi hiç oyalanmadı. Rahiplerle Talon’un elçi olduğunu tahmin ettiği adam aşağıdaki kamarlara gitmek için gözden kaybolurken dördüncü adam arka merdivenden çıkarak Sör Guy’ın yanına geldi. Bu, kabarık bir sakalı ve güçlü omuzları olan ve zincir zırhı içinde Max’den bile uzun görünen bir adamdı. Kalkanını hafif bir takırtı sesiyle geminin kenarına yasladıktan sonra gelip Sör Guy’ın yanında durdu.

“Ah, Claude. Bu Sör Talon, Yaver Max’i tanıyorsun zaten.” Adamlar karanlıkta birbirlerini başlarıyla selamladılar. “Talon, bu yaverim Claude. Claude, dümencilerin yanında duran adam gemiye kaptanlık eden Henry. Doğru değil mi, Sör Talon?”

“Doğru, Sör Guy, kaptanım o. Sizi yarın diğer iki arkadaşım-la da tanıştırirım. Şimdi yola çıkalım mı?”

“Evet, çıkalım... mümkün olduğunca dikkat çekmeden.

Yanımızda Konstantinopolis'te rehberimiz ve yardımcımız olacak Alexios Kalothesos isminde bir Bizans elçisi var. Yarın hepinizi tanıştırayım."

Mürettebat Nigel'in gözetiminde kadirganın demirini sessizce çekti. Fısıltıyla verilen emirleri sessizce birbirlerine ileterek yavaşça Acre limanının girişine doğru kürek çektiler. Gemi yanlarından süzülerek geçerken diğer gemilerdeki meraklı nöbetçilerin bağırarak sorduğu sorular yanıtsız kaldı. Rıhtıma tepeden bakan mazgallı siperlerde duran Tapınak Şövalyelerinden gelen veda sesleriyle limanın kapısından geçerken kabaran açık denizi hissetmeye başladılar.

Rıhtım tarafında bir karartı gibi yükselen Sinekler Adası'nın yanından geçtiler ve sonra deniz fenerinin ve liman kulelerinin ışıkları karanlıkta görünmez oldu. Henry geminin ortasında duran Guy'a alçak sesle emir verince yelkenler çekildi; kısa bir süre çırpınan yelkenler şişti ve tayfalar tarafından sıkıca gerildi. Kısa sürede, rüzgârın yardımıyla gemi batıya doğru yöneldi. Henry küreklerin içeri çekilmesini ve aşağı güvertedeki insanların dinlenmesini emretti. Gergin halatların gıcırtiları ve uğultularının bildik şarkısının eşliğinde gemi neşeyle kabaran denizle oynamaya başladı. Karanın kara gölgesi gözden kayboldu ve nihayet denize açılmışlardı.

Yolcular gibi işi olmayan mürettebat da kendine bir girinti bulup harmanilerine veya battaniyelerine sarınarak uyumaya giderken gece nöbetçisi sessizce etrafta dolanıp malzemeleri ve yükleri bağlayarak sağlama alıyordu. Çok geçmeden halatların uğultusuna yorgun insanların horultuları da eşlik etmeye başladı.

*Evsiz barksızım, kime başvurayım?
Yersiz yurtsuz bir göçebeyim, nereye gideyim?
Bütün kapılardan çevrilip nihayet Sana geldim,
Eğer senin kapın da açılmazsa, ben nereye gideyim?*
Baba Tahir

Bölüm 2

Deniz Yolculuğu

Kürekçiler ve yolcular uyurken Henry yıldızlara bakarak bir Kkota belirledi ve onunla birlikte görev başında olan Guy'a fısıldayarak emirler verdi. Tayfalar rüzgârın işini yapması için yelkenleri çekti ve gemi batıya doğru hızlandı. Talon için bu bilinmeyene doğru bir başka yolculuktu ve daha da kötüsü, denizdeydiler. Languedoc'tan yaptıkları o talihsiz yolculuğu ve Max'le onu istemeden Mısır'a çıkmak zorunda bırakan gemi kazasında boğulan atı Cabbar'ı hatırladı. Tanrı'nın onları doğa güçlerinden koruması ve güvenle karaya çıkartması için dua etti.

Başını kaldırıp açık gökyüzüne ve yıldız kümelerine baktı ve o ve dostu rahip Jean'ın fedailerin vadisinin içlerine doğru yola çıkmadan evvel gökyüzüne bakıp heybetine hayran kaldıkları bir başka zamandaki bir başka geceyi hatırladı.

Düşünceleri İsfahan'a kaydı: büyük bir mutluluk ve aynı zamanda büyük bir üzüntü yaşadığı bir bahçeyle villaya. Bir dua mırıldanarak arkasını döndü. Kendi kendine bir gün bilmesi gerekenleri öğrenmek için yola çıkacağına söz verdi. O zamana kadar, velinimet-i Sör Guy ona farklı adetleri ve dili olan yeni bir ülkede yerine getirilmesi gereken bir görev vermişti. Öğreneceği çok şey vardı.

Şafak sökmeden önce rüzgâr sertleşti ve gemi kabaran denizde bata çıka ilerlemeye devam etti. Dalgalar çok yüksek olmamasına rağmen, Frenk Krallığı'ndan çıktığı o berbat yolculuğu hatırlayan Talon midesinin bulandığını hissetti. Bir an Tanrı'nın dualarına aldırmandan onları bir daha mı perişan edeceğini merak etti. Ancak bulantı hissi bir süre sonra geçti ve yüzüne çarpan rüzgârın tadını çıkartarak güverteden küreklerin köpüklü dalgacıkları kenara itmesini, kavisli pruvanın iki yanından püsküren suların kadirga inip kalktıkça adamları bellerine kadar ıslatmasını izledi. Kamaralarında kalan iki rahibin kendini toplaması ise o kadar kolay değildi.

Karadan ayrıldıklarından sonraki sabah Sör Guy ile elçi güverteye geldi. Elçi geminin kenarına yaslanıp gözlerini ileriye dikerken Sör Guy, Talon'un yanına geldi.

"Şu ikisinin sızlanmasından ve hastalıklarının berbat koku-sundan kurtulduğuma sevindim," dedi asık bir suratla.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diye ekledi.

"Ne hakkında, Sör Guy?"

"Son karşılaştığımızda... şartlar pek iyi değildi ve sen sürekli doğuya bakıyordun. O kadar genç biri için fazlasıyla ıstırap içindeydin. Şimdi pek öyle görünmüyorsun. Aradan geçen zaman görünüşe göre o kadar özlemini çektiğin doğuya dönme arzunu köreltti mi?"

Talon bir süre susarak bu soruyu düşündü. Nihayet Sör Guy'a dönerek, "Haklısınız, Sör," dedi, "neredeyse üç yıla yakın bir süredir uzaklardayım. Hâlâ yapmam gereken bir araştırma var fakat arkadaşlarımdan hiç haber almadım. Belki Acre'de kulağıma bir şeyler gelir diye ummuştum ama olaylar çok hızlı gelişti, şimdi de kendimi tamamen farklı bir yönde yol alırken buluyorum ve sizin az çok benim için seçtiğiniz bir hayata takılıp kalmaktan korkuyorum. Bir gün, sırf onların başına ne geldiğini öğrenmek için bile olsa doğuya gitmek zorunda kalacağım ve böylece ruhum huzura kavuşacak, zira hâlâ eziyet duyuyor ve bunu yapana kadar da rahat yüzü görmeyecek."

Sör Guy başını salladı. "Ne düşündüğünü belli etmiyorsun,

Talon ama bunu tahmin etmiştim. Benim için bu işi yap, o zaman hayatının o bölümünün sona erdiğini ve bu dünyada büyük şeyler yapabileceğini anlayacaksın. Tapınak Şövalyelerinin senin gibi birine ihtiyacı var. Ben bunun zamanının gelmesini beklemiştim ve haklı olduğumdan eminim.”

“Size elimden geldiğince hizmet edeceğim, Sör Guy. Ama bir güne gelecek, beni bırakmanızı isteyeceğim ve o gün bana bu lütufta bulunmanızı rica ediyorum.”

Sör Guy elini Talon’un omzuna koyarak gözlerinin içine baktı. Talon’un acısını anlamış olmalıydı ki alçak sesle, “Tapınak Şövalyeleri seni kabul etti, Talon,” dedi. “Senden beklenildiği gibi bir süre Tarikat’ta kalmak zorundasın. Tarikat sana ihtiyacın olduğunda iki defa yardım eli uzattı. Eğer Tarikat olmasaydı bir hücrede çürür giderdin belki veya başına daha kötüsü gelebilirdi, onun için şimdi ödenmesi gereken bir borç var.” Sesi sertti ama kırıcı değildi. “Sırası geldiğinde o konuda elimden geleni yapacağım... zamanı gelince, Talon. Ama daha değil.”

* * *

Biraz sonra Sör Guy, Talon’u konuğu Alexios Kalothesos’la tanıştırdı; adam Talon’la hiç ilgilenmeden şöyle bir bakış attı. Elçi zamanını Sör Guy’la gözden uzak bir köşede sessizce konuşarak geçiriyordu. Ama birkaç gün sonra güvertede tek başına duran Talon’a yaklaştı. Talon orada düşünceleriyle baş başa kalmayı seviyordu fakat kır saçlı denizci Henry’nin gemiyi gizemli denizde idare etmesini izlerken çok şey de öğreniyordu. Alexios başıyla kısa bir selam verdikten sonra bir soru sordu.

“Sör Guy bizim dilimizi konuşabildiğinizi söyledi, Sör. Bu doğru mu?” diye sordu Yunanca.

Talon şaşırdı. “Söylediklerinizin hepsini anlamadım, Sör ama bazı sözcükler tanıdık geliyor. Gençken Yunanca öğrenmiştim.” Duraklayarak ve bazı sözcükleri kekeleyerek konuşuyordu ama Alexios anlamış görünüyordu.

“Yunancanız sokak ağzı. Ama en azından iletişim kurabiliyoruz. Sör Guy size bizim adetlerimizi öğretmemi istedi, çünkü bunları öğrenmek isteyeceğinizi ve hızlı kavradığınızı söyledi.”

“Sör Guy haklı, Sör. Öğrenmek isterim ve gitmekte olduğumuz krallıkla da çok ilgileniyorum.”

Talon, Alexios’a ilgiyle bakıyordu. Üstünde eteği baldırlarının ortasına kadar inen, ağır, süslü bir kumaştan bir tunik vardı. Kol yenleri dirseklerinin altına kadar iniyordu ama kollarını kapatan, pahalı görünen bir iç gömleği giymişti. Talon bunun ipek veya çok ince dokunmuş pamuklu bir kumaştan yapıldığını tahmin etti. Kısa çizmeleri ve Talon’un bilmediği türde kısa bir kılıcı tutan kemeri en iyi güderidendi. Kısa siyah saçları yağlanmış ve bukle bukle idi. Sakalı ve bıyığı bakımlıydı. Talon’un burnuna bir parfüm kokusu geldi. Adam ayrıca uzun bir harmani giymiş ve rüzgârdan korumaktan ziyade onu olduğundan daha uzun gösterme amacına hizmet ediyor gibi görünen tuhaf, uzun bir şapka takmıştı. Talon ondan rahat üç santim daha uzundu, onun için adama yukarıdan bakmak ve kendisine değil de şapkasına konuşmak zorunda kalıyordu ki bu da Yunanlının canını sıkıyor gibi görünüyordu.

“O bir imparatorluk,” diye düzeltti Alexios, onun arkasındaki ufka bakarak. “Ve öyle barbarsınız ki bir Frenk’e yol yordamımızı öğretmek zor olacak galiba. Sizler iyi savaşçılarsınız ama adap bilmiyorsunuz ve hiç uygar değilsiniz. Acre korkunç bir yer, hiç banyo yok, yiyecekler de berbat.”

Koyu renk gözlerini hızla Talon’un gözlerine çevirdi, sonra sanki Talon’a bakmak tatsız bir işmiş gibi tekrar ufka yöneltti. Talon Yunanlının parmaklarındaki yüzüklere baktı; yüzükler kılıç ustalarının ellerine özgü nasırları gizleyememişti.

“Acre’nin büyük bir şehir olmadığına katılıyorum, çünkü ben de ara sıra banyo yapmayı severim. Ve sizin anımsattığınız temel görgü kurallarını öğrenemeyecek kadar aptal da değilim, Sör,” dedi kibarca ama hafif sinirli bir sesle.

Alexios bakışlarını tekrar Talon’a çevirerek onu baştan aşağıya süzdü. Talon’un kıyafeti oradan buradan derlenmiş yamalı paçavralar giyen arkadaşlarından daha iyi olmasına rağmen adamın sıska esmer yüzünde kaba saba giysilerini beğenmeyen bir ifade belirdi.

“Sana nasıl daha iyi cümle kuracağını ve üstlerine nasıl hitap edeceğini öğretecek zamanımız olabilir. Sör Guy senin diğer Frenklere benzemediğini, Arapça konuştuğunu söyledi,” dedi, bir kaşını kaldırarak.

“Arapça ve biraz Latince konuşabiliyorum ama bu dilleri uzun zamandır kullanmadım,” diye yanıt verdi Talon.

Alexios hemen Arapçaya geçerek çok hızlı konuşmaya başladı. “Bu dili gerçekten anlıyor musun, yoksa sadece birkaç kelime mi biliyorsun?”

“İyi konuşabildiğimi ispatlamak için size müstehcen bir fıkra anlatmamı ister misiniz?” diye sordu Talon aynı dilde.

Alexios’un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaşıyordu. Sonra sanki yeniden değerlendiriyormuş gibi ona daha dikkatle baktı. “Sizin Frenk dilini pek incelikli bulmuyorum, onun için ya Arapça ya da kendi dilimi konuşmayı tercih ederim. Latinceyi deniz tutan şu iki rahibe bırakabiliriz,” dedi Arapça.

“Eğer bana Yunancayı daha iyi öğretirseniz öğrenciniz olmak isterim,” dedi Talon. “Mesela yasalarınız ve tıbbınız hakkında daha çok şey öğrenebilirim.”

“Bizim Roma yasalarımız sizin ilkel feodal yasalarınızdan çok daha gelişmiştir ve bizim gibi her zümreden insan için evrensel yasaları olmayan Araplarınkinden de daha oturaklıdır. Ayrıca idari ve cezai yasalarımızı dini yasalarımızla karıştırmayız.”

“Biz Frenkler Feodal ve Kilise yasalarını ayrı ayrı kullanırız,” dedi Talon savunmacı bir tavırla, ta uzakta Languedoc’ta Bartholomew’la yaptığı konuşmaları hatırlayarak. Sinirlenmeye başlıyordu ama adamın burnu büyük tavırlarına rağmen Alexios’tan olabildiğince çok şey almaya kararlıydı.

“Püf,” dedi Alexios adeta burnundan soluyarak. “Onlar bizimki gibi büyük bir yönetim için çok dar kapsamlı ve elverişsiz. Sen Yunancayı daha iyi öğrendiğin zaman bunu tartışırız. En kısa zamanda başlamalıyız. Satranç oyununu biliyor musun?”

“Evet, o oyunu biliyorum,” dedi Talon ihtiyatla.

Alexios’un gözleri bunun ilgisini çektiğini açığa vurdu. Sonra tekrar soğukkanlı tavrını takınarak hafif şüpheci bir sesle, “O halde konuşurken oynarız,” dedi. “Her ikisinde de ne kadar

iyi olduğunu görürüz.” Sanki bu değerli zamanını çalan bir emrivakiymiş de başka şeyler yapmayı tercih edermiş gibi içini çekti. Talon hiç sesini çıkarmadı.

* * *

Bir hafta sonra bir sahil göründü ve Henry, Sör Guy’la kısa bir görüşme yaptıktan sonra karaya çıkıp taze su ve erzak alınmasına karar verdi. Hafif bir fırtına onları Bizans İmparatorluğu’nun güney sahilinin yakınlarına ve gitmek istediklerinden daha doğuya sürüklemişti. Sör Guy onlara buranın muhtemelen düşman bir bölge olduğunu söyledi, yani güvenli bir liman bulana dek kıyıyı takip ederek batıya doğru gitmeleri gerekecekti.

Dmitri artık Henry’nin gözetimi altındaki dümencilerden biri olmuştu. Talon, Henry’nin onu bulmuş olmasından memnundu, zira Dmitri imparatorluk konusunda bağımsız bir sestti. Yunanlı onu önce kölelikten, sonra da Acre’nin arka sokaklarının perişanlığından kurtardıkları için Talon’la Henry’ye minnettardı. Alnından başlayıp sağ kaşını geçerek elmacık kemiğinin üstünde son bulan, kenarları tırtıklı bir yarası vardı. Bu ona kötü bir adam havası veriyordu ama neşeli bir doğası vardı ve Bizans’taki hayatından bahsetmeyi çok seviyordu. Suriye’den Konstantinopolis’e kadar bütün kıyıyı bildiğini söyleyince gayri resmi rehberleri haline gelmişti.

Şimdi kenarları göz kamaştıran beyaz kumlarla çevrili, yarımay şeklindeki büyük koyun batı tarafındaki yüksek kayalıkları gösteriyordu.

“Şurası bana çok tanıdık geliyor, Sör Talon. Bu kale hâlâ bizim elimizde. Bir Roma kalesi.”

Bu Talon’un, Bizans halkının Yunanca konuşmasına rağmen kendini Romalı addettiğini ilk duyuşu olmayacaktı.

Kürekçilerin yardımıyla koyun içine doğru ilerliyorlardı ve Dmitri imparatorluğun güney kıyısındaki Bizans kalesini bildiğini söyledi.

Alexios da Dmitri’yi doğruladı. “Buraya Yunanca ‘Güzel Dağ’ anlamına gelen *Kalon Oros* denir,” diye açıkladı Talon’a, küçük müstahkem kasabaya yaklaşırlarken. “Kuzeydeki şu dağ-

lar Toros Dağları, Rum Sultanlığı'nın' imparatorluğumuza tecavüz etmeye başladığı yer," dedi sinirli bir sesle.

"Bu Arapçada Romalılar için kullanılan 'Rum' sözcüğüyle aynı mı?" diye sordu Talon.

"Evet, ama yazık ki o bölge artık Bizans İmparatorluğu'nun bir parçası değil," dedi Alexios. "Bununla birlikte Türkler orada kalabilecek mi, yoksa onları dağların ardındaki İran'a sürebilecek miyiz daha göreceğiz."

Gemiye yarım ay şeklindeki büyük koyun batı tarafındaki geniş dilin kıvrımına sokulmuş iskeleye doğru yönelten Henry'den emir alan iki dümenciden uzakta bir kenarda duruyorlardı. Üç denizci her zamanki gibi birlikte çalışıyordu. Guy pruvada sıgılık yerleri ve kum tepeliklerini kollarken Nigel da geminin ortasında Henry'nin vereceği emirle yelkenleri indirmeye hazır bekliyordu.

Talon sahilde uzun, yüksek bir sur olduğunu fark etti, sarp kayalıkların tepesinde, gemiden onlarca metre yukarıda da küçük bir kale yükseliyordu. Demir atıldılar ve Sör Guy dikkat çekmek istemeyerek gemide kalırken, Henry, Talon ve Alexios taze su ve biraz erzak satın almak için kıyıya çıktılar. Alexios'un karaya çıktığını gören genç bir görevliyle muhafız onu nazik bir şekilde karşılamaya geldiler; Alexios kalamayacağını, yolculuğa devam edeceklerini söylediği zaman görevli yanlarına biraz taze balık, kafeste tavuk, birkaç keçi ve hatta biraz sebze almalarını sağlayarak gönülsüzce uğurladı.

Talon imparatorluğun bu ücra köşesinde bile böyle tören havasında karşılanmaktan hayrete düşmüştü. Bu ona İran'da geçirdiği zamanı hatırlattı. Kalamayacaklarını anlayan görevlinin ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görmüştü.

"Biz törene düşkün bir milletiz, Sör Talon," dedi Alexios. "Senin de göreceğin gibi sarayda günün her anı teşrifatla doludur ve bu oyunun ustaları olan hadımlar tarafından organize edilir. Bu bazen çok yorucu olabiliyor. Şuradaki adam," dedi, çenesiyle hâlâ rıhtımın yanında duran görevliyi göstererek, "onu ceza olarak buraya gönderdikleri bir şey yapmış

** Rum Selçuklu Sultanlığı, namı diğer Anadolu Selçuklu Devleti*

olmalı. Bu sıkıcı rutin işin dışında yapacağı hiçbir şey yok ve Konstantinopolis'teki bir idareci onun yerini değiştirmeyi hatırlayana dek yıllarca burada kalabilir.”

Talon ona baktı. Alexios denizde geçirdikleri haftalar içinde ona karşı tavrını değiştirmişti ve hâlâ mesafeli ve biraz uzak olmasına karşın ona ilişkilerinin başında olduğu gibi sinir bozucu bir tavırla tepeden bakmıyordu artık. Aslında Talon şimdi birlikte satranç oynamaktan zevk alıyordu – hatta ara sıra kazandığı da oluyordu, bu Yunanlıyı kızdırsa da.

Alexios, Talon'un dile yeteneği olduğunu keşfedince, ona Atina Yunancası öğretmek için dikkate değer bir zaman ayırmaya başlamıştı.

* * *

Tekrar yelken açarak, şekli başı denize doğru uzanmış suda yatan bir yılan benzeyen dilin en uzak kısmına doğru ilerlemeye koyuldular. Kayalardan uzak durarak yılanın başının çevresinden dönerken Talon başlarının üstünde yükselen kalenin surlarına baktı ve bunun ne kadar zamandır orada durduğunu merak etti. Güverteyi geçerek Talon'un yanına gelen Sör Guy da başını kaldırıp kaleye ve onları mazgallı siperlerden izleyen küçük silüetlere baktı.

“Kim bilir kaç asır, kaç hayalet kalenin surlarında dolanıp böyle geçip giden gemileri seyretmiştir,” diye mırıldandı.

Talon ona baktı. “Burası gerçekten o kadar eski mi, Sör?” diye sordu.

“Muhtemelen değildir ama bu topraklar çok uzun bir zaman büyük imparatorluklar gördü. Bugün bu Yunanlıların imparatorluğu ve bizler onların Kutsal Üçlü felsefesini paylaşmasak da yine de onlarla iş yapmak zorundayız. Hiç şüphem yok ki İranlılar, sonra Romalılar, onlardan önce Yunanlılar ve şimdi yine Yunanlılar o siperlerde gözcülük yaparak bizimki gibi nice geminin geçip gitmesini izledi.”

“Bu imparatorluk ne kadar zamandır burada, Sör?”

“Yaklaşık bin yıldır. Biz kendi topraklarımızda hâlâ dinsizken onlar buradaydı.”

“Ama Hristiyanlar, öyle değil mi?”

“Evet ama mesele de bu. İkimiz de İslam dünyası karşısında büyük tehlike içinde olsak da bizim hizmet ettiğimiz Roma kilisesiyle Konstantinopolis Patriği Hristiyan teolojisinin en yaygın düşünce kalıbı üstünde bile anlaşıyorlar.”

Rahiplerden biri nihayet son haftayı ıstırap içinde geçirdikleri kamaralarından çıktı. Uykusuzluktan ve gıdasızlıktan solgun ve zayıf görünüyordu fakat kalın kaşlarının ve kaba saba cübbesinin kukuletasının altından dünyaya bakan açık mavi gözlerinin derinlerinde bir ateş yanıyordu. Durmadan kımıldanarak elinde tespihiyle, boş gözlerle sarp uçurumlara ve kayalara vuran dalgalara bakıyordu. Besbelli konuşmamızı duymuştu ki karayı işaret ederek, “Bu toprakların Hristiyanlara ait olduğu iddia ediliyor ama bunlar her anlamda kâfir ve Tanrı bir gün bu yüzden onları çarpacak.”

Talon, Alexios’un yakında olup olmadığını görmek için etrafa bakındı. Aşağıda geminin orta kısmındaydı ve bu sözleri duyamazdı.

“Belki yine de onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyız,” dedi Sör Guy, yumuşak bir tavırla.

“Gözünüzü dört açın, Sör Guy. Siz bir Roma askerisiniz. Roma’nın yolu tek doğru yoldur. Onları hem tuhaf hem de kötülüğe batmış bir yol.”

“Neden Konstantinopolis’e gidiyorsunuz, rahip?” diye sordu Talon. Sesi sinirlendiğini biraz açığa vuruyor olmalıydı ki Sör Guy koluna dokundu.

“Onlar özel bir nedenle benimle geldiler,” diye mırıldandı. “İmparatora verilecek hediyeler kiliseden.” Sonra rahibe döndü.

“Rahip Martin’in durumu nasıl, Rahip Jonathan?”

“Tanrı’nın yardımıyla bu berbat yolculuktan sağ çıkacak, ben de öyle,” diye sertçe yanıt verdi Rahip Jonathan. Gözlerinden ateş saçarak Talon’un olduğu tarafa bir bakış attıktan sonra döndü ve büyük bir dikkatle aşağıdaki kamaraya doğru yöneldi.

“Nasıl oldu da böyle bir adamı peşinize takmak gibi bir angarya altına girdiniz, Sör Guy?” diye sordu Talon.

“Tanrı bana yardım etsin, Talon, bazen kilisedeki rahipleri-

mize hayret ediyorum. Çok daha nitelikli olan başka bir rahip hastalandığı için Piskopos bu salağı son anda seçti. Ama Rahip Martin farklıdır, mülayim biridir. Jonathan'ın Piskopos için casusluk yaptığından ve yaptığımız her şeyden şüpheleneceğinden kuşkulaniyorum. Bu yolculukta olan biten her şeyin eninde sonunda Papa'nın kulağına ulaşmasını da bekliyorum."

Sör Guy konuşmasına şöyle devam etti. "Biraz Yunanca biliyor ama hiç Arapça bilmiyor, bunun için o yanımızdayken Alexios'la bu dilde konuşabiliriz. Alexios'un, aristokratların kendi aralarında kullandığı Atina Yunancası konuştuğunu biliyorsun. Bizim konuştuğumuz Yunanca sokak ağzı ve onun tabiriyle 'arı' değil. Konstantinopolis'te züppeliğin aristokrasinin bir özelliği olduğunu göreceksin. Fakat biz Frenklerin onlara kıyasla ne kadar kaba olduğumuzu düşünürsen, bizim gibi barbarlara tepeden baktıkları için onları suçlamak zor," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Görünüşe göre onların bize, bizim de onlara ihtiyacımız var," dedi Talon.

"Ben de böyle düşünüyorum, Talon. Fakat karşılıklı güvenliğimiz konusunda herhangi bir meselede Yunanlılardan veya Roma'dan olur almanın ne kadar zor olduğuna şaşıracaksın."

Bu sınırlı bilgi karşısında Talon'un kafası karışsa da üstelemedi. Şövalyenin zamanı gelince bilmesi gerekenleri söyleyeceğini biliyordu.

* * *

Dört gün, dört gece sonra karaya yaklaştıklarını gördüler ve Henry bundan sonra rotalarını kuzeye çevireceklerini bildirdi. Yönlerini hesaplamak için gece yıldızları, gündüz güneşi dikkatle izleyen Henry, Nigel ve Guy'la birlikte kıyıyı gözden kaybetmeden ilerlediler. Talon görünürde kara olmadığı zamanlarda bile üç adamın kendine güveninden etkilenmişti.

Bir sabah Alexios güverteye geldi ve her zamanki gibi Atina Yunancası dersi başladı. Talon, Sör Guy ve Alexios bir tentenin altında otururken dümenciler dikkatle ileriye bakıyordu.

Daha sonra Henry yanlarına gelip yiyecek bir şeyler isteyip

istemediklerini sordu. Talon'la Sör Guy hevesle kabul ettiler. Gemi aşçısının yanında çalışan bir denizci güverteye gelerek onlara kurabiyelerle dolu küçük bir sepetle, enfes kokan bir sosun içinde yüzen parça etten ibaret bir yemek sundu. Önceki gün birkaç tavuk öldürmüşlerdi. Talon yahniden ve kurabiyeden bıkmıştı ama yeni erzak almak için karaya çıkmalarına birkaç gün daha vardı, onun için yemeye hazırlanarak kaşığını ve hançerini çıkardı.

Alexios elini kaldırarak, "Bekleyin, Sör Talon, Sör Guy," dedi. "Bence bugün farklı bir şey yapmalıyız." Hizmetkârı Joseph'e elini salladı.

"Joseph, git 'çatalları' getir," diye emretti.

Joseph imalı bir bakış atarak başını sallayıp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra üç aletle geri dönüp bunları Alexios'a uzattı.

Alexios bunlardan birini incelemeleri için havaya kaldırdı. Bu bir buçuk el uzunluğunda, bir tarafında çelikten dövülüp bir maşayla tahta ince bir sapın içine sokulmuş iki sivri ucu olan bir aletti.

Sör Guy yüzünde hafif bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. Talon ona bir göz attıktan sonra şüpheyle alete baktı. "Bu bekleyemez mi, Alexios? Karnım aç."

"Hayır, Talon, bekleyemez, üstelik bu alete hâkim olmadığın sürece bugün bu yemeği yiyemeyeceğini de bil, zira bunu sadece çatalla yiyebilirsin," dedi Sör Guy gülerek ama söylediklerinde ciddi olduğu belliydi.

Alexios her zamanki gibi soğuk bir tavırla gülümseyerek aletlerden birini Talon'a, diğerini Sör Guy'a uzattı, son kalanı da kendine aldı. Kâsenin içindeki tavuk parçalarının üstüne eğilerek aleti Talon'un çoktan kendine ayırmış olduğu bir tanesine saplayıp kendi tabağına aldı. Talon sonra Alexios'un eti o garip aletle yerinde tutup bıçağıyla parçalamasını izledi. Ardından küçük parçalardan birini çatalla alıp ağzına götürdü. Gözlerini neredeyse ağzı açık izleyen Talon'dan hiç ayırmadan bariz bir zevkle çiğnemeye başladı.

Sör Guy da onun yaptıklarını daha dikkatli bir şekilde taklit etti ama bu alete yabancı olmadığı belliydi.

“Şimdi senin sıran, Talon.”

Talon çatalı bir silah gibi sağ eline alıp gözlerini yemeğe dikti. “Bunu neden yapmam gerekiyor, Sör?” diye sordu sızlanır gibi.

“Çünkü bunu kullanmayı bilmeyen kişinin sarayda yemek yemesine izin verilmez,” dedi Alexios.

“Yani sarayda yemek mi yiyeceğim? Bunu sizin yapacağınızı sanıyordum, Sör Guy,” dedi Talon.

Sör Guy soruyu duymazdan geldi ve çatalı bir başka et parçasına batırdı. İştahla yiyerek tabağı işaret etti.

Talon bayağı enerji sarf ederek çatalını bir parça ete batırmaya çalıştı ama et kayınca çatalı boş kaldı. Tekrar sapladı ama bu sefer de sosu güverteye sıçrattı. Dümencilerin kıs kıs güldüğünü duydu. Onların tarafına dik bir bakış fırlattı fakat adamlar ifadesiz bir suratla önlerine bakıyordu.

“Eğer böyle devam edersen masada pek bir şey yiyemeyeceksin, Sör Talon.” Sör Guy’ın sesi sert çıkmıyordu ama gözlerinde bir parıltı vardı; Alexios pek kendinden memnun görünüyordu. Kendini beğenmiş domuz, diye düşündü Talon.

“Bir daha gösterin,” dedi masadaki arkadaşlarına kızgın bir bakış atarak.

Alexios çatalını eline aldı ve usulca Talon’un istediği parçaya batırıp tabağına aldı. Şimdi kâsede sadece iki parça et kalmıştı ve Sör Guy sırf bu işte ne kadar usta olduğunu ispatlamak için bunlardan birini aldı. Talon ondan nefret etti.

Karnı gurulduyordu. Talon onların hareketlerini taklit etmeye çalıştı ama bu sefer eti önce tabağın kenarına sıkıştırıp ondan sonra çatalını sapladı. Muzaferane bir tavırla havaya kaldırdı ama tabağına götürmesine fırsat kalmadan et parçası çatalından kayıp kucağına düştü. Ortalığı batırmasından ziyade iki adamın attığı kahkahalardan mahcup olarak tuniğinin üstündeki ete bakakaldı. O bu yeni aletle boğuşurken Max, Claude ve Henry’nin büyülenmiş halde kendisini izlediğini fark etmemişti.

“Sizin tembellik etmekten başka yapacak işiniz yok mu?” diye bağırды onlara, yüzü utançtan kızarak.

Bu sadece kahkahaların daha çok artmasına neden oldu.

Talon, Sör Guy'a meydan okuyan bir bakış atarak et parçasını parmaklarıyla alıp ağzına attı. Aldığı teselli mükâfatı kâsede geriye kalan çorba oldu.

* * *

Alexios ona hiç soluk aldirmiyordu; Talon'u her öğlen çatal kullanmaya zorluyordu. Talon kısa sürede bu aleti rahatça kullanmayı becermeye başlamıştı; hiç değilse aç kalmıyordu.

Arkadaşları Henry, Max ve Claude çatala yiyormuş ve Talon'un dikkatinin dağıldığı bir keresinde yapmış olduğu gibi çatalı yüzlerine saplıyormuş gibi yaparak onunla dalga geçiyorlardı. Ne var ki Sör Guy onları çatal kullanmaya davet ettiği zaman herkesin aklına unuttuğu bir iş gelince Talon sırttı.

Daha sonra Max ona Rahip Jonathan'ın çatal eğitimini izlediğini ve yiyecekleri böyle yemenin günah olduğunu, Tanrı'nın yarattığı parmaklar yemek için yeterince iyi değil mi diye sorduğunu söyledi. Bunu duyan Talon'la Claude başlarını iki yana salladılar.

"Ben bir Tanrı adamıyım, aslında burada hepimiz Tanrı'nın hizmetkârıyız ama bu budala beni sinirlendiriyor. Onu bir gece karanlıkta gemiden atıversek ne iyi olur," diye homurdandı Claude, meşum bir sesle. Talon onun bu söylediğinde yarı ciddi olduğunu düşündü.

"Eğer bunu yaparsan günah çıkaracak rahibi nereden buluruz?" diye sordu Max, sırtarak.

"Şu öteki delikanlı, Martin var ya."

Talon, Calude'un iyi bir adam olduğuna karar verdi.

Talon'un hâkim olmaya çalıştığı bir diğer beceri de yön bulmaktı. Sör Guy'ın yanında gemiye getirmiş olduğu büyük deri parşömenin üstündeki tuhaf semboller onu büyülüyordu. Haritalardan biri Akdeniz'in doğusundaki kıyı şeridindeki bütün ülkelerin bir resmi gibi görünüyordu. Haritacının Mısır'la Nil'in özünü yakalamış olduğunu fark etti ancak pek çok ayrıntıyı atmıştı. Sanatçı Ölü Deniz'le Kudüs'ü, ardından da Trablusgarp Prenslığı'ni işaretlemişti. Talon ilk kez o bölgeyi başka bir açıdan görmeye başladı ve ilgisi iyice arttı.

Kamarada haritalara eğilmiş bakarken, "Sanki yaşadığımız dünyayı bir kuşun gözünden görüyoruz, tabii eğer bu mümkünse. Bu kadar geniş görmek için güneşe çok yaklaşmamız gerekirdi," dedi Henry ile Sör Guy'a. Henry gülererek, "Evet, bir açıdan öyle ama bu haritalar bize sadece nerede olduğumuza dair kabaca bir fikir veriyor. Diğer önemli göstergeler güneşin günün ve yılın belli zamanlarındaki konumuyla, yıldızların bize söyledikleridir."

Henry daha sonra Talon'u güverteye götürüyor ve günlerdir sancak tarafında kalan karayı göz önüne alarak ve haritayı düşünerek nerede olduklarını çıkartmaya çalışmasını istiyordu.

"Kuzeye mi gidiyoruz yoksa güneye mi? Ne yöne gidiyoruz?" diye soruyordu Talon'a.

Başlangıçta Talon ona sadece kuzeye gittikleri dışında pek bir şey söyleyemiyordu.

Talon'un isteği üzerine Henry, Nigel veya Guy geceleri güvertede ona yıldızları gösteriyor ve takımyıldızları, bunların gökyüzündeki konumunu ve bu konumun saatler içinde nasıl değiştiğini anlatıyordu. Talon bu su çölünde yaşayacak liman bulma becerisinin ne kadar önemli olduğunu anladıkça bu üç denizciye karşı saygısı gittikçe artıyordu. Çok geçmeden haritaya göre nerede olduklarını tahmin edebilmeye başlamıştı ama sonra Henry onu tedirgin eden bir şey söyledi.

"Bu haritalar sadece insanların dünyanın neye benzediğine dair düşüncelerini resmediyor, Talon. Bunlar bize bütün gerçeği söylemez, zira kimse kıyıdaki bütün koyları ve sarp kayalıkların haritasını nasıl çıkartacağını bilmiyor. Henüz hâkim olamadığımız bir sanat bu."

"Yani bu iş büyük ölçüde umuda ve tahmine mi dayanıyor?"

"İnsanlar belli denizleri iyi tanıyor, Talon. Ve Tanrı'nın yardımını da önemli ama evet... duanın da rolü büyük," dedi Henry sırtarak.

Talon sabahları Yunancayla cebelleşirken esneyip duruyordu, bu da Alexios'u rahatsız ediyordu. Fakat Talon paha biçilmez bir sanat öğrendiğini ve böyle bir fırsatın bir daha kolay kolay ele geçmeyeceğini bildiği için sebat ediyordu. Talon'un

İlgisi arkadaşlarının gururunu okşuyor ve gösterdiği ilerlemeden memnuniyet duyuyorlardı.

Bir gün Dmitri karanın kuzeye doğru kıvrıldığını ve dar bir su şeridine doğru yöneldiklerini duyurdu. “Şimdiye kadar takip ettiğimiz doğumuzdaki kıyı şuradaki kara parçasıyla buluşmak üzere,” dedi, elini kuzeybatıya doğru sallayarak. “Şuradaki girintiye doğru gidiyoruz ve rüzgâra bağlı olarak bir iki gün sonra Marmara denizinde olacağız. Geldik sayılır!” Denizde bir kadirganın içinde geçirdiği birkaç yıldan sonra memleketine döndüğü için heyecanlı görünüyordu.

Henry yanında Dmitri ve Alexios’la birlikte artık yoğunlaşmış olan deniz trafiğine rağmen rahatça boğazlardan geçti. Bir ara doğu kıyısında Talon’un Konstantinopolis olduğunu sandığı büyük bir şehir gördüler.

Dmitri güldü. “Hayır, Talon. Bu Abidos şehri. Konstantinopolis’i gördüğün zaman onu diğerleriyle karıştırmanın mümkün olmadığını anlayacaksın. Onun eşi benzeri yoktur!”

Yelkenlerle dolu hafif kıvrımlı boğazlarda ilerlediler. İkinci gün şafak vakti, serin puslu bir sabah Çanakkale Boğazı’ndan çıktılar. Güverteye çıkan Talon ileride her iki yandaki karaların arasının açıldığını fark etti. Gökyüzüne bir göz attı ve sise rağmen rotalarının değişmediğini anlayabildi. Hâlâ kuzeye doğru ilerliyorlardı.

Etrafta yine pek çok yelkenli vardı ama aradaki mesafeyi koruyorlardı; ancak bir gemi yönünü değiştirerek onlara doğru yanaşmaya başladı. Henry mürettebata belaya hazır olmalarını bağırdı. Talon neler olacağını görmek için üst güvertede silahlarını kuşanmış duran Alexios, Sör Guy ve iki yaverin yanına çıktı.

Çok geçmeden diğer geminin onların gemisini incelemeye geldiği anlaşıldı. Bu bir savaş gemisiydi, üç direkli uzun, gösterişli bir kadirga. Fakat Alexios onları rahatlattı.

“Kanımca bu denizde keşif yapan Bizans donanma gemilerinden biri. Kaçmadan rotamızda devam etmek akıllıca olur.”

Yine de büyük geminin yaklaşmasını izlerken gerilim yükselmmişti. Bu gerçekten de bir Bizans savaş gemisiydi: Alexios

geminin ön direğinin tepesinde dalgalanan flamaya işaret ederek çift başlı kartal resmini gösterdi. Mürettebatı bayağı kalabalık gibi görünen gemi dosdoğru üstlerine gelip seslenme mesafesinde durdu.

Henry Alexios'un verdiği işaret üzerine yelkenleri indirtmiş fakat yine de önlem olarak kürekçilerin yerlerini almasını emretmişti.

Talon bu tuhaf geminin güvertesinde duran adamları ilgiyle izliyordu. Mürettebat hepsi de aynı kıyafeti giymiş sert görünen denizcilerden oluşuyordu. Tepeden tırnağa mızrak, kılıç ve hatta baltayla donanmışlardı. Arka güvertede dümencilerin yanında parlak zırhlar, dökümlü cübbeler giymiş ve tüylü miğferler takmış bir grup savaşçı duruyordu. Talon'un gemisinde böyle şık giyinmiş olan tek kişi geminin kenarına sıçrayan ve ana istralyaya tutunarak denizin üstünden onlara seslenen Alexios'tu.

Talon, Alexios'un dilini öğrenmek için onunla geçirdiği onca saate rağmen iki gemi arasında bağırılanların tek kelimesini bile anlamadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Dmitri'yi yanına çağırarak neler olduğunu sordu. Dmitri sıkılmış görünüyordu.

"Ben onun konuştuğu Yunancayı pek iyi anlayamıyorum, Talon, Atina Yunancası bu. Ama sanırım onlara Konstantinopolis'e bir göreve gittiğini ve bizim de ona eşlik ettiğimizi söylüyor."

Karşılıklı uzun bir süre bağıştıktan sonra, diğer gemideki adamlar gemimize çıkmak istiyor gibi görünüyordu.

Alexios, Sör Guy'a döndü. "Kaptanları bizim söylediğimiz kişiler olduğumuzdan emin olmak istiyor, Sör Guy. İzin veriyor musunuz?"

"Seçeneğim var mı?"

"Hayır, yok, Sör."

Sör Guy, Talon'la etrafındaki adamlara bir göz attıktan sonra Alexios'a onları çağırmasını işaret etti. Yine karşılıklı bağışmalardan sonra karşı gemiden bir sandal indirildi, içine mürettebattan birkaç adam atladı ve onları daha vakur bir tavırla rütbeli biri izledi.

“Orta güvertede bize dönük olan şu boruyu görüyor musun, Talon?” diye mırıldandı Sör Guy, çenesiyle işaret ederek.

Talon onun bakışlarını izleyerek güvertede duran bir tür aletin etrafında kümelenmiş bir grup adam fark etti. Büyük bir boru tam onlara bakacak şekilde çevriliyordu. Bu bir çeşit metalden yapılmıştı ve ağzı karaydı.

“Nedir bu, Sör Guy?” diye sordu, küçük sandal aradaki mesafeyi geçerken gelip onlara katılmış olan Max.

“Bunun pek çok ismi var ama ben onu Yunan Ateşi olarak biliyorum ve zaten yaptığı da bu. Dikkatli olmalıyız, çünkü bize doğru ateş ederlerse hiç savunmamız yok. Dakikalar içinde yanarsınız,” dedi Sör Guy usulca.

Talon ve Max şaşkın bir yüzle ona bakakaldılar. Ancak Alexios tekrar yanlarına geldiği için bu aleti konuşacak zaman yoktu. Gemiye yanaşan küçük sandaldan güverteye çıkan bir yetkili etrafa bakınırken onu izleyen bir grup iri kıyım, silahlı adam koruyucu bir şekilde gelip arkasında durdu. Adamın bakışında ne aradığını bilen insanlara özgü bir keskinlik vardı. Hiç vakit kaybetmeden Alexios’la Sör Guy’in onu beklediği üst güverteye çıkan merdivene yöneldi.

Gemi adına konuşuyor gibi görünen Alexios’la adam arasında tafsilatlı bir selamlaşma oldu. Alexios birkaç defa Sör Guy’i işaret ederek açıklama yaptı. Hatta adama incelemesi için güverteye getirdiği bir kâğıt gösterdi. Adam nihayet başını sallayarak selam verdikten sonra gemiden ayrılmaya hazırlandı. Alexios geminin yanına kadar eşlik etti ve onu el sallayarak uğurladı.

Henry Alexios ona izin verene dek yelkenlerin çekilmesini emretmedi. Bu arada diğer geminin mürettebatı zekice bir denizcilik örneği sergileyerek gemiyi sert bir rüzgâra orsa etti ve yelkenlerini açarak hızla güneye doğru yola koyuldu. Talon sergilenen bu denizcilik becerisinden pek etkilendi.

*İşte burada pencereden bir çırpıda görüyorum
Kalabalık şehri ve inleyen denizi,
Bakıyorum Asya dağlarına uzakta yükselen
Ve karlı zirveleri gökyüzünde kaybolan.
O dağların üstünde yükseliyor yüce Olimpos
Göksel güçlerin meclis mekânı.
Mest olan gözlerim hayran oluyor manzaraya
Her bir yaldızlı hilale ve her bir antik kuleye,
Rehavet içinde oturduğu güzel saraya,
Tembel padişahın tasasız günlerini eriterek.
"Konstantinopolis'e Nazır"*

Bölüm 3

Konstantinopolis

Şehri oraya varmadan çok önce gördüler. Şafak vakti sanki canlı bir efsaneden fırlamış sihirli bir hilkat gibi hayal meyal uzakta beliriverdi.

Henry ile Sör Guy arka güvertede kalırken Talon, Max ve Alexios'la birlikte daha iyi görmek için pruvaya gitti. Şehri çevreleyen tahkimatın sonu yokmuş ve dosdoğru denizden yükseliyormuş gibi görünüyordu. Talon tahkimatın hemen gerisinde üstünde her şekil ve boyutta binaların kümелendiği bir dizi alçak, engebeli tepeyi görebiliyordu. Pek çok sütunlu devasa kare yapılar ve yeşil yamaçların her yanına yayılmış daha küçük binalar vardı. Uzakta kırmızı kiremitli evlerin arasında yükselen ve dindar bir halkı olduğunu gösteren birçok kilisenin kubbesini görebiliyordu. Ancak şehre hâkim olan, Alexios'un gururla gösterdiği kulelerden ve kubbelerden oluşan çok büyük bir yapı kompleksiydi.

“Büyük Saray ve Ayasofya.” Konuşurken sesinde saygılı bir tını vardı.

“Bu Tanrı’ya övgü olarak yapılmış,” dedi Rahip Martin onlara katılarak. “Muhteşem! İlk fırsatta oraya gidip dua etmeliyim.”

“Ben de seninle gelirim, Rahip Martin,” dedi Talon. Jonathan’ın onlarla gitmemeye karar vermesini tercih ederdi ama bundan pek umudu yoktu.

Bu yapılar limanın sağ yanında yarımadanın sırtının en yüksek noktasına kurulmuştu ve   phesiz Talon’un o zamana dek gördüğü en muhteşem kiliseydi. Yapının genel olarak büyüklüğünün yanı sıra kubbesinin de çok geniş olduğunu söyleyebilirdi ve insanların nasıl böyle bir yapı inşa edebildiklerini merak etti. Kiliseye kubbesi h kimdi, ancak merkezdeki yuvarlak yapının etrafında daha pek çok k  k  kubbe k melenmi ti. Talon Marmara denizine doğru uzanan uzun bir dilin üstüne sere serpe yayılmış olan dünyanın en muazzam ve güzel  hrine hu u içinde bakıyordu.

Bunların yakınındaki pek çok kemeri olan kocaman bir yapıyı gösterdi. “ uradaki bina nedir, Alexios?”

“Orası hipodrom, orada savaş arabaları yarışır.”

Sonra  hrin surlarına yaklaşırken saraylardan kışlalara kadar daha pek çok yapıyı göstermeye koyuldu.

Üç haftalık deniz yolculuğundan sonra hepsi karaya ayak basıp bir süre orada kalmaya hazırdı fakat gemideki adamlar ziyaret etmek üzere oldukları bu kocaman  hri düşünürken suskunla mı tı. Talon kuzeye yaptıkları yolculuğun ilginç olduğunu düşünüyordu. Çoğu geceyi yoldaki adaların açığında demir atarak geçirmişlerdi. Bu bölgede deniz adalarla doluydu ve  anslarına Dmitri çoğunu tanıyordu ve hiç hata yapmadan onları bu adalar denizinin içinden kuzeye doğru götürmeyi ba armı tı. Ziyaret ettikleri limanlarda imparatorluğa mensup Yunanlılar ya ıyordu, onun için mesele erzak ve su temin etmeye gelince Alexios yetkililerden hemen yardım görmüştü. Henry havanın k t le eceğine dair ilk işareti alır almaz hemen bir adanın koyuna sığınıp demir atarak denizin  alkantısının yatı masını beklemi ti.

Alexios, Talon'a zamanı gelince toplumun üst sınıfına kabul edilmesi için bir giriş belgesi işlevi göreceğini hatırlattığı karmaşık Atina Yunancası çalışmakla geçirdikleri uzun zaman sonunda ona ısınmaya başlamıştı; ayrıca saray işlerinde de hep Atina lehçesi kullanılıyordu.

Sık sık satranç oynamışlar ve Talon iyice ustalaşmaya başlamıştı. Alexios'un kökeninin İran olduğunu söylediği bu oyun hoşuna gidiyordu. Arkadaşı Rıza'yı ve onunla İsfahan'da oynadıkları oyunları hatırladı.

Talon'un ara sıra güvertede görünen rahiplerle pek alakası olmamıştı. Sör Guy maiyetinin bir parçası oldukları için onlarla ilgilenmesi gerektiğini söylemişti ama o bile Rahip Jonathan'ın sürekli şikâyet etmesinden yaka silkmişti. Rahip Martin ilk baştaki deniz tutmasını atlattıktan sonra güvertede Max ve diğerleriyle arkadaşlık etmişti. Genç ve etrafı memnun etmeye hevesli biriydi ama her fırsatta otoritesini dayatan Rahip Jonathan'dan korktuğu belliydi. İnce suratı her daim gülümsemeye hazır halde fırsat buldukça yaverlerle arkadaşlık etmeye çalışarak bu muameleye katlanıyordu. Delikanlı bu asil adamlar arasına saygılı bir mesafe koysa da Sör Guy ondan hoşlanmaya başlamıştı.

Şimdi geçmekte oldukları deniz gemilerle doluydu. Kadırgalar, küçük büyük ticaret gemileri, balıkçı tekneleri Boğaziçi'nde denizi yarararak bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Kürekleri mükemmel bir uyum içinde yükselip alçalarak hızla güneye doğru yol alan beş devasa savaş kadırgasının yanından geçtiler. Talon kürekleri esirlerin mi çektiğini sorunca Alexios ona tuhaf bir bakış attı.

"Onlar gerektiğinde kürek çeken, çekmediklerinde de savaşan askerlerdir. Başka türlü müsriflik olurdu."

Talon Arapların esirleri çalıştırdığı kadırgalarını hatırlayarak bunu düşündü.

Denizde belki Mısır'dan gelen büyük Arap yelkenlileri de vardı ve Alexios Ceneviz'den gelen devasa yük gemilerini işaret etti. Demir atmış olan bir grup savaş kadırgasının yanından geçtiler. Gemilerdeki görevliler ve adamlar onlara merakla

baktı. Onları de bu büyük şehre gelen bir başka gemiydi sadece.

Bu serin sabah deniz beyaz dalgacılarla çalkalanıyordu ve güneybatıdan esen rüzgâr sayesinde yelkenleri kullanarak bu altın şehrin güney sınırına doğru ilerliyorlardı. Her yanda daireler çizen ve çalkantılı sulara dalan ya da tiz sesle çığlıklar atarak geminin kenarlarına konup boncuk gözleriyle yiyecek arayan veya denize atılmış çöplerin üstüne inen martılar vardı.

Henry'nin yanında duran Alexios şehrin önemli merkezlerini gösteriyordu. Onlara yarımadanın güney ucunda bulunan ve Hipodrom'dan ve Büyük Saray'dan pek uzak olmayan Julian limanına yanaşabileceklerini söyledi.

İki saat sonra güneş tepeye yükseldiğinde şehrin büyük surlarına yaklaştılar. Talon, Alexios'un bir hata yapıp yapmadığını merak etti, çünkü yaklaştıkları iki kulenin arasındaki büyük metal parmaklığı ilk başta görmemişti. Sonra Alexios, Henry'ye, "Burada dikkatli ol, Henry," dedi. "Hemen surların dışında durmamız gerek, bir kılavuz gelip bize yol gösterecek."

Henry bağırarak emirler verdi ve mürettebat söylediklerini yapmak için koşturmaya başladı. Yelkenler toplandı ve kürekçiler kürekleri dışarı çıkardılar. Gemi yavaşladı ve sessizce sürüklenmeye başladı. Rahipler de dâhil bütün yolcular güvertede idi. Herkes şimdi tepelerinde yükselen surlara ve kulelere hayranlıkla bakıyordu. Geçmeyi umdukları giriş iki tarafında kare şeklinde birer kule olan duvarların arasındaki bir açıklıktı.

"Umarım kılavuz gecikmez," diye homurdandı Sör Guy. "Arkamızdan böyle rüzgâr eserken kıyıya bu kadar yakında sürüklenmek hoşuma gitmiyor. Rüzgâr hızlanırsa kıyıdan uzaklaşmak zor olur."

Ama fazla beklemediler. Duvarların arasındaki devasa parmaklık büyük bir gümbürtüyle kenara çekilmeye başladı ve geçitten enerjik bir mürettebatın kürek çektiği bir tekne çıktı. Küçük tekne gemiye yaklaştı ve bir adam büyük bir çeviklikle gemiye tırmanıp güvertede etrafına bakındı.

Alexios öne çıkıp onu selamladı. Yunanca hızlı bir konuşma

yaptılar, sonra adam arka güverteye çıkmak üzere geminin geri-sine yürüdü. Etrafındaki insanları görmezden gelerek Henry'ye emirler vermeye başladı ve Dmitri bunları tercüme etti.

Henry de mürettebata emirler verdi ve kürekçiler tekrar işe koyuldu. Gemiye birkaç yüz metre geriye götürdükten sonra kürek çekerek iki kulenin arasından geçirip limanın sakin sularına soktular. Talon surların tepesindeki askerlerin bir mekanizmayı harekete geçirerek devasa ızgarayı arkalarından tekrar kapatıp onları limana hapsetmesini ilgiyle izledi.

Pek hareket olmayan sakin bir yere gelmişlerdi, içeride daha çok gemi görmeyi bekleyen Talon buna şaşırırdı.

"Burayı sadece ziyaretçiler, donanma gemileri ve sizin gibi imparatora saygılarını sunmaya gelen elçiler

kullanır," dedi Alexios, Talon bunu sorunca.

Kılavuzun yüksek taş bir rıhtımdaki boş bir alana yönelttiği gemiyi Henry ustalıkla yanaştırdı. Bağırarak emir verince kürekler çekildi ve halatlar rıhtımdaki adamlara atıldı, onları yakalayan adamlar da gemiyi taş duvardan sarkan kalın düğümlemiş halatlara çarparak iskeleye çektiler. Daha sonra da birkaç kişi atılan halatları rıhtımdaki taş sütunların içine geçirilmiş büyük halkalara bağladı. Kılavuz Alexios'la çabucak bir şeyler konuştuktan sonra bir sikke alarak iskeleye atladı ve rıhtımda çalışan kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Geldik," dedi Alexios onlara. Memnun olduğu belliydi ve Talon onun kibarlığı elden bırakmadan mümkün olduğunca çabuk onlardan ayrılmak istediğini hissetti.

"Gümrük ve liman memurlarının gelip bizim söylediğimiz kişiler olduğumuzu doğrulamasını beklememiz gerek, onun için onlar işini bitirene kadar kıyıya çıkmamalısınız. İşte geliyorlar." Alexios rıhtımda ilerleyen bir grup adama işaret etti. Adamlar hiç acele etmiyor gibiydi, onun için gelip geminin önünde durmaları birkaç dakika aldı, bu da Talon'la diğerlerine onları inceleme fırsatı verdi.

Memurlar liman gibi kaba saba bir yer için biraz uygunsuz görünen pahalı cübbeler giymişti. Liderleri uzun boylu, narin

biriydi ve diğerlerinden daha pahalı bir kıyafet vardı üstünde. Tuniği en iyi ipektendi ve neredeyse güzel deri sandaletlerine kadar iniyordu. Üstüne daha ziyade uzun bir cekete benzeyen bir tunik daha giymiş ve bunu beline taktığı taşlı bir kemer ve gümüş bir tokayla bağlamıştı. Başında, belki de rütbesini gösteren uzun süslü püslü kumaş bir şapka vardı. Kılıcı yoktu ama yanında kâtibe benzeyen iyi giyimli dört adamla, uğradıkları bazı limanlarda karşılaştıkları askerlere benzeyen birkaç silahlı adam vardı. Ama bunlar çok daha iyi giyimli ve silahlıydılar.

Alexios, Sör Guy'a, "Bu adam *Logothetes tou Genicon*'dandır ve sadece Konstantinopolis'in *Logothetes ton sekreton*'una hesap verir; gelirler konusunda doğrudan imparatora karşı sorumludur, onun için çok önemli biridir." diye fısıldadı.

"Bu isimler ne anlama geliyor?" diye sordu Talon.

"O 'hesap adamıdır' ve limanlardan gelen bütün vergi ve gelirlerden sorumludur. Onun gibi insanlara karşı her zaman saygılı olunmalıdır," dedi Alexios alçak sesle, memur artık sadece bir taş atımı mesafede olduğu için.

Memur kendisine uzatılan kâğıda baktıktan sonra rıhtımdan güvertede duran adamlara bir bakış attı. "Durumunuzu açıklayın!" diye bağırdı tiz bir sesle.

Alexios öne çıkarak küpeşteye gitti.

"Bu gemi İmparator hazretlerini görmek için Kudüs Krallığı'ndan gelen ve Kudüs Kralı Baldwin'den mektuplar getiren elçileri taşıyor," diye bağırdı.

"Bu limanda kalmanıza izin verecek kanıtınız var mı?"

"Bende bir mektup var," dedi Alexios ve kâğıdı aşağıdaki görevlilerden birine uzattı. Adam aceleyle mektubu alıp önünde eğilerek gümrük memuruna uzattı; memur belgeyi okudu ve yanında duran kâtiplerden birine bir şeyler mırıldanınca adam hızlı hızlı not almaya başladı.

"Pekâlâ, kalabilirsiniz; vergi alınmayacak, ancak memurlarım gelip gemiyi inceleyecek. Eğer yalan bilgi verdiyseniz hapsedileceksiniz ve geminize el konulacak."

Alexios başını salladı. Memur arkasını döndü ve peşinde

* Bizans dönemi maliye bakanı.

adamlarıyla birlikte heybetli bir havayla rıhtımın aşağısındaki kapiya ve binalara doğru yürüdü.

"Bu adam yürüyen bir hazine!" diye bağırdı Guy, uzaklaşan grubun ardından bakarak.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor, Dmitri?" diye sordu Henry.

"O bu limanın gümrük memuru. Özel ziyaretçilere ayrıldığı için çok olmasa da burada toplanan bütün gümrük vergilerinden sorumlu bir hadım."

"Hadım ne demek?" diye sordu Guy saf saf.

"Taşakları kesilmiş demek." Max kasıklarına doğru abartılı bir hareket yaptı.

"Ne?" dedi üç denizci bir ağızdan.

"Arap memleketlerinde de bunu yapıyorlar," dedi Talon.

Guy elini cinsel organının üstüne koydu. "Aman Tanrım, bunu hayal bile edemiyorum!" dedi. "O bir... kadın gibi görünüyor, şey tam olarak değilse de onun gibi bir şey. Eğer -adı ne zimbirtıysa- öyleyse nasıl oluyor da her şeyden sorumlu olabiliyor?"

"Hepsi böyle mi?" diye sordu alt güverteden gelip onlara katılan Nigel.

"Nasıl mı?" diye sordu Talon.

"Tuhaf görünüyor. Uzun boylu ve ince."

"O bir hadım ve burada Konstantinopolis'te hepsi böyledir," dedi Sör Guy. "Onlar için bizler 'Sakallılarız'. Onlar sakal bırakmaz."

"Sırf kemerine taktığı o taşlar emekliye ayrılmama yeter," dedi Henry gıptayla sakalını kaşıyarak.

"Onun kemerindeki hazine için kendi mücevherlerinden vazgeçer miydin?" diye sordu Nigel hınzırca.

"Hayır, seni mankafa ama görünüşe bakılırsa üstündeki bu hazine... onun kaybettiği şeyin karşılığı gibi."

Arkadaşları bu lafa kıs kıs güldüler.

Talon *Logothetes*'e eşlik eden askerleri inceleyecek zamanı buldu. Daha önce hiç görmediği bir tür zırh giymişlerdi. Dirseğiyle Max'i dürttü. "Zırhlarına dikkat ettin mi?" diye sordu.

“Evet, bir tuhaf. Sanki kollarının altına kadar uzanan uzun ince metal tüpler takmış gibiler. Uyluklarının üstündeki tuniklere de biraz daha geniş tüpler dikildiğini görüyorum. Kendilerine doğru sallanan bir kılıç darbesini engellemekte iyi olabilirler fakat bir bıçak darbesinin önünün nasıl alıyorlar?” dedi Max, rıhtımdaki adamları profesyonel bir gözle inceleyerek.

“Eğer altlarına benim göremediğim bir şey giymemişlerse şu tüplerin veya sııkların arasından bir bıçak veya kılıç saplanabilir. Omuzları iyi korunmuş görünüyor ama boyunları öyle değil. Miğferleri de bronzdan yapılmış gibi ki eğer doğru yere vurulursa iyi bir çelik pekâlâ kesebilir ve bir topuz veya balta kolayca ezebilir.”

“Ellerindeki şu büyük kalkanlar bronzla kaplanmış gibi görünüyor, Talon. İyi bir parlaklık sağlıyor ama bir mızrak karşısında ne kadar işe yaradığını merak ediyorum.”

“Baldırlarına ve kollarının alt kısmına hiçbir şey giymemişler. Yakın dövüşte iyi hedef olurlar, öyle değil mi?” dedi Talon.

“Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” dedi Sör Guy, küpeşteye yaslanmış iki adamın yanına gelerek.

“Elimizde olmayan bir şey yapıyoruz, Sör,” dedi Max, gülümseyerek. “Askerlerin zırhının iyi taraflarını irdeliyor ve eksiklerini buluyoruz.”

Sör Guy askerlere şöyle bir göz attı. “Sana katılıyorum, Max. Bizim zincir zırhımız Bizans piyadelerinin giydiklerinden daha iyi. Onların zırhı sanki Romalılar döneminden beri hiç değişmemiş gibi. Ama bu adamların üstündeki tören kıyafeti olabilir. Seçkin süvari sınıflarının zincir zırh kadar iyi zırhları var, en azından öyle olduğunu duydum.”

Talon bu bilgiyi ileride kullanmak üzere kafasının bir köşesine kaydetti. Bu insanları hafife almak niyetinde değildi. Ne de olsa şimdiye dek gördüğü en muazzam ve güzel şehri kurmuşlardı ve tahkimatlarının aşılması çok zordu. Bir şeyleri doğru yapıyor olmaları gerekti.

* * *

Sabırsızlık içinde bitmek bilmeyen iki saat daha beklediler ama

kimse gemiyi incelemeye gelmedi. İhtimal ki gümrük memuru Alexios'un güvenilir olduğuna hükmetmiş ama gemiden ayrılmakta serbest olduklarını söylemeyi unutmuştu.

Alexios sonunda gitme zamanının geldiğini söyledi. "Yakında size bir haberci gönderirim, Sör Guy. İmparator hazretlerine yapacağınız ziyareti ayarlamak benim sorumluluğum. Doğru insanlarla tanışmak ve hiçbir engel olmadığına emin olmak için birkaç defa bana eşlik etmeniz gerekecek. Bu arada şu tepenin yamacında hanlar var. Bütün limanlarda sokağa çıkma yasağı vardır, bu yüzden geceleri kapalı olan kapılardan geçmek için izin almanız gerekecek."

Sör Guy'la Talon'un elini sıktıktan sonra hizmetkârlarıyla birlikte iskeleye çıkıp kalabalığın içinde gözden kayboldu.

"Bu şehirde kaç liman var?" diye sordu Henry, sesinde inanmıyormuş gibi bir tınıyla.

"Beş liman var ve içlerinden bir veya ikisi bundan daha büyük," dedi Dmitri.

"Daha önce hiç böyle bir şehir görmedim. Bunun yanında Acre köy gibi kalıyor," dedi Max. "Belki İskenderiye biraz benziyor ama burası inanılmaz bir yer!"

"Siz köylüler her şeye 'oh, ah' demeyi bitirdiğiniz zaman gemiden inip sallanmayan ve inip kalkmayan uyuyacak bir yer bulmak istiyorum," dedi Sör Guy. Konuşmalarını eğlenerek dinlemişti.

"Dmitri, sen beni kalacağımız bir yer bulmaya götür. İlahi konuklarımız da dâhil olmak üzere yolcular bir handa kalacak ve Henry, Nigel ve Guy için de başka bir yer bulacağız. Mürettebat gemide kalmak zorunda, Henry."

Henry başını salladı. "Evet, Sör Guy, gemiyi boş bırakmamız gerektiğine katılıyorum. Nigel, nerede kaldığımızı ve neler olacağını görene kadar ilk gün sen kal."

"Birkaç hafta veya daha uzun bir süre kalmaya hazır olun. Burada işler hızlı ilerlemez," dedi Sör Guy.

"Gel, Talon, biz Dmitri ile gideceğiz. Max, sen ve Claude de bize eşlik edin."

Pek az eşyalarını topladılar; rahiplerin eşyası daha da azdı. Sonra rıhtımda çalışanların arasından iterek kendilerine yol açtılar. Kapiya ulaşınca onlara işlerinin ne olduğu soruldu ve nihayet Dmitri'nin yaptığı birçok el kol hareketi ve açıklamadan sonra geçmelerine izin verildi. Fakat güzel bir tunik, parlak bir zırh göğüslük ve sandaletler giymiş olan muhafız ellerine kim olduklarını açıklayan bir kâğıt tutuşturdu.

"Burada her şey için bir kural var gibi görünüyor," dedi Talon, limanın uzağındaki bir tepeye giden kalabalık bir cadde-
de ilerlerlerken. "Bizi nereye götürüyorsun, Dmitri?"

"Eskiden çok iyi bir hanı olan bir arkadaşımı görmeye gidiyoruz, Sör Talon. Buraya gelmeyeli yıllar oldu, onun için hâlâ buralarda mı bilmiyorum ama çok kalmadı zaten," dedi Dmitri.

Fazla ilerlememişlerdi ki bir kalabalığın kükrer gibi bağır-
dığını duydular ve hepsi durdu.

"Neydi bu?" diye sordu Talon.

"Hipodrom'da bir yarış olmalı. Görüyor musun? Şuradaki büyük bina," dedi Dmitri eliyle göstererek. "Bugün sokaklarda bu kadar az insanın olmasının nedeni de bu."

Talon şaşkınlık içinde ona bakakaldı. Şehrin sokakları insan, yük hayvanı ve başıboş köpek kaynıyordu. Sonra yine bir kük-
remenin yükseldiği uzun, devasa yapıya bakmak için döndüler.

"Ne tür bir yarış yapılıyor?" diye sordu Max.

"Savaş arabalarını yarıştırmıyorlar... siz bunu bilmez misiniz?"

"Bunu bir ara görmeliyim," dedi Talon.

Rahiplere bir göz arttı. Jonathan onaylamıyormuş gibi görü-
nürken Martin ilgilenmiş gibiydi.

Dmitri tepeye doğru çıkan dik bir bayıra yönelen kalabalık bir sokakta ilerlemeye başladı. Talon şaşkınlık içinde bütün sokağın taşla kaplanmış olduğunu gördü. İskenderiye'den başka hiçbir yerde böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Acre ve Languedos'ta görmediği kesindi, gerçi Carcassonne'de de taşla kaplı sokaklar olabilirdi, hatırlamıyordu. Hem anladığı kadarıyla özel bir yol da değildi bu. Yolun iki yanına kızıl kahverengi kiremit damları olan taş ve balçıktan yapılmış evler

sıralanmıştı. Sanki tepenin yamacı kırmızı pullarla kaplanmıştı, evler o kadar iç içe ve ara sokaklar o kadar dardı ki.

Yolun kenarını mekân tutmuş satıcılar bağıra çağıra yiyecek, içecek, incik boncuk ve şaşırtıcı renklerde kumaşlar satıyordu. Baştan çıkartan kızarmış tavuk ve balık kokusu, yolun iki yanındaki açık dükkânlardan gelen keskin baharat kokularına karışıyordu. Talon iyi bir yemek yemeyi ne kadar özlediğini fark etti. Gemideki yemekler, yolda sık sık adalarda durmuş ve denizden balık yakalamış olsalar da gittikçe daha az yenilir yutulur hale gelmişti.

Çarşıdaki tezgâhların arasında pek çok insan dolaşıyordu. Talon peçeli, yemenili fakat yalnız dolaşan birkaç kadın fark etti. Diğerlerinin yanında hizmetkârları vardı ama kimse bir sokakta yaşlı ve genç erkeklerin arasında tek başına yürüyen kadınlarla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Bu Acre'de de Talon'un dikkatini çekmişti. Yunanlı Hristiyanlar dışarıda yanında refakatçi olmadan dolaşan kadınlar konusunda Araplar gibi kısıtlayıcı değil gibiydi.

Heyecanlı el kol hareketleri yaparak sohbet eden bir grup iyi giyimli adamın yanından geçtiler; Talon bunların tüccar olduğunu tahmin etti, giyim tarzları hiç değilse bazılarının o bölgeden olmadığını gösteriyordu.

Talon'un meyhane olduğunu düşündüğü kimi yerlerin kapısında, bazıları şimdiden kafayı bulmuş olan askerler yayılmış oturuyordu. Talon çoğunun farklı milliyetten olduğunu ve kendilerine has kıyafetler giydiklerini fark etti ama pek çoğunun nereden geldiğine dair bir fikri yoktu.

Sokaklarda yatan veya derme çatma koltuk değneklerine yaslanarak dolanan sayısız dilenci vardı. Birçoğu sakattı, hastalıklardan bitap düşmüştü ve pis derilerinden bile görünebilen yara bere içindeydi. Talon bu talihsiz insanların eski savaşların tortusu olup olmadığını merak etti. Yanlarından geçtikleri dilenciler onlara seslenerek tahta kaplarını uzatıyor ve eğer içine bir sikke atılmazsa yumruklarını veya sopalarını sallıyorlardı. Saldırgan görünen bir dilenci topallayarak ona yaklaşmış yabancı

bir dilde bir şeyler bağırırmaya başlayınca Martin görünür bir şekilde rahatsız olarak geri çekildi. Max'le Claude öne çıkarak adama engel olup yollarından çektiler. Jonathan dilencileri fark etmiş gibi görünmüyor, bakışları şu veya bu işle uğraşan daha genç kadınlarda dolaşıyordu.

Güçlkle ilerledikleri bu sokak pek çok işletmecinin ve tüccarın meskeniydi. İnsanların uzun bir kuyruk oluşturduğu bir fırının önünden geçtiler. Taze ekmeğin baştan çıkartıcı kokusu Talon'un iyice karnını acıktırdı. Dışarıda kuyruğun düzenini sağlayan askerler vardı.

"Bu sokakta bir yığın dükkân varken neden bir fırının önünde askerlere ihtiyaç var ki?" diye sordu.

"Ekmek bir vatandaş olduklarını ispatlayan ve para yerine geçen kurşun bir fiş gösterebilen herkese verilir. Mürettebat için bu fişlerden bulabiliriz, ne de olsa biz bir heyetiz. Ben öğrenirim," dedi Dmitri.

Deri işçileri el sanatlarını metal zırhlar döven demircilerin yanına yığmış sergiliyordu. Demircilerden biri bir adama kılıcını onunla tıraş yapabilecek kadar bilemeyi önerdi. Zanaatkârlardan biri havada ince bir bıçak sallayıp kolunu biraz tıraşlayarak gösteri yaptı ve keskin bir kılıcı olan bir adamın asla kadınsız kalmadığını söyleyerek övündü. Sokak Yunancası konuştuğu için söylediklerini sadece Dmitri ve çok az da Talon anlamıştı. Dmitri adama hanın hâlâ açık olup olmadığını sordu ve olumlu yanıt aldı. Han tepenin yukarısındaydı; daha gidecek yolları vardı.

Talon merak etti, "Dmitri, eğer bu büyük şehrin kalabalık caddelerinden biri buysa pazar yeri nerede?"

"Pazar mı?" Dmitri'nin kafası karışmış gibi görünüyordu. "Konstantinopolis'te öyle labirent gibi çarşılar yoktur. Bütün ticaret bunun gibi caddelerde yapılır. Birçok özel sokak da vardır, mesela bu tepenin öteki yanında şu pis Venediklilerin işlettiği tabakhaneler sokağı var. Tanrı'ya şükür, hepsinin hapsi boyladığını duydum. Sonra altın, gümüş gibi cevherlerin işlendiği Yahudiler sokağı var. İpek tüccarlarının sokağı da buranın iyice doğusunda bulunuyor. Konstantinopolis'e pek çok mem-

leketten kervanlar geliyor. Onlar da batıdaki surların dışında kamp kurar.”

Talon ileride Yahudi bankerlerin yardımına ihtiyaç duyabileceğini düşünerek bu bilgileri kafasına kaydetti. Dmitri nihayet büyük biçimsiz bir evin kalın ahşap kapısının önünde durdu. Kapının yanında duran orta yaşlarını geride bırakmış bir bekçi ne istediklerini sordu.

Talon şimdi Alexios’la bu dili öğrenmek için onca zaman geçirdiğine memnun olmuştu. Sokak Yunancası konuşuluyordu ve Talon konuşmayı takip edebiliyordu.

“Biz kalacak oda istiyoruz. Burası hâlâ han mı?” diye sordu Dmitri.

“İçeri geçip hancıyı görün,” dedi bekçi, kapının bir kanadını açarak. “Kalıp kalmayacağınız belli olana dek sadece bir kişi içeri girebilir.”

Dmitri içeri girerken diğerleri gelip geçen yayaları izlemeye koyuldular.

Sokağın biraz ilerisindeki iki katlı bir evi fark etmemek zordu. Besbelli zom olmuş adamlar gelip gidiyor, bazıları da dışarıdaki kaba saba sıraların üstüne yayılmış oturuyorlardı. Ama en çok dikkati çeken sokağa bakan balkonda duran kadınlardı. Çoğu gençti ve ince, açık saçık tunikler giymişti. Biraz uzakta oldukları için birbirleriyle ne konuştukları anlaşılmıyordu.

“Orası ne?” diye sordu, Rahip Jonathan ilgilenmiş görünecek.

“Tahminimce bir kerhane,” dedi Claude, hiddetle istavroz çıkaran Jonathan’ı zevkle izleyerek.

“Bunun büyük bir günah evi olduğunu hissedebiliyorum. Herhalde Tanrı hiç önemsemiyordur, bunu söylediğim için Tanrı beni affetsin,” diye fısıldadı Jonathan, Rahip Martin’e. Kolunun pis yeniyle akan bumunu sildi. Sonra tespihini çekerek yoldan geçenleri beğenmeyen bakışlarla süzmeye başladı.

Talon, Sör Guy’a bakarak gözlerini devirdi. Max, Claude’ye gülümsedi.

Kerhane tarafından bir bağırış çağırış geldi ve birkaç sarhoş

birbirlerini yumruklayarak su yoluna düştü. Etraftakiler onları ayırdı ve iki adam evin duvarına dayandı. Çok geçmeden arkadaşlarının ellerine tutuşturduğu şarap kupalarıyla sakinleştiler.

Jonathan'ın geri çekildiğini fark eden Martin sakinleştirici bir sesle, "Tanrı'ya bize yol göstermesi için dua etmeliyiz, kardeşim," dedi. "Burada ziyaret edebileceğimiz kutsal yerler olduğundan eminim. Bu şehirde pek çok azizin kutsal kalıntılarının bulunduğunu duymuştum." Genç rahibin hiç gözü korkmuş gibi görünmüyordu; tersine heyecanlı ve daha çok şey görme-ye hevesli gibiydi.

Talon kendi kendine gülümsedi. "Bu liman için erzak temin edilecek sokaklardan biri olmalı," dedi Max'e.

"Bu sokaktaki her şey ya limana gidiyor ya da oradan geliyor. şu arabalara baksana! Ne büyükler!" Tepeyi zar zor çıkan, altı öküzün çektiği bir arabayı gösteriyordu. Arabanın sürücüsü uzun bir kamçıyla güttüğu hayvanların yanı sıra yürürken insanlara yol vermeleri için bağırıyordu. Devasa yük arabası demir tekerlekleri taş zeminde gıcırdayarak geçerken içinde büyük kumaş balyaları ve ağızları balmumuyla kapatılmış birçok toprak çömlek gördüler. Sürücü iki rahibin hemen yanından geçerken onları neşeyle selamladıktan sonra yere tükürerek uzaklaştı.

Çok geçmeden Dmitri yüzünde memnun bir ifadeyle geri geldi. "Herkes için oda buldum ama iki rahibin aynı odada uyması gerekecek," dedi neşeyle.

"Bu onlar için çok iyi olur, karanlıkta buranın ne kadar günahkâr bir yer olduğu konusunda birbirlerini teselli edebilirler," diye mırıldandı Claude, Max'e.

Jonathan duymuş olmalıydı ki Claude'ye zehir gibi bir bakış attı ama bir şey demedi.

"İlk birkaç günün ücretini peşin vermemiz gerekiyor," dedi Dmitri.

"Pekâlâ," dedi Sör Guy. Elini uzatan Dmitri'nin avucuna birkaç gümüş sikke koydu. Dmitri tekrar gözden kayboldu, birkaç dakika sonra geri dönerek eliyle içeri gelmelerini işaret etti.

Hep beraber dışarıdan daha serin olan alçak tavanlı, uzun bir odaya girdiler. Ellerini büyük, lekeli bir önlüğe silerek eğilen

ufak tefek, tombul bir adam onları selamladı. Dmitri onu hancı olarak tanıştırdı. Adam gülümseyerek onlara birkaç kelimeyle hoş geldiniz dedi.

Dmitri, "Bizi konuk ettiği için çok memnun olduğunu ve eğer yiyecek istersek bize arkadaki bahçede sunabileceğini söylüyor," dedi.

Talon koridora baktı ve ilerisinde yemek masalarıyla taburelerin bulunduğu hoş bir bahçe gördü. Hizmetkârlar koşuşturarak insanlara yemek servis ediyordu. Öğle yemeği zamanıydı. Koridorun aşağısında bir yerde bulunan mutfaktan ağız sulandıran kızarmış tavuk, baharat ve sarımsak kokuları geliyordu. Talon'un karnı açtı ama yemekten evvel bir banyo yapmak istediğine karar verdi.

"Ayrıca yakında arzu edenlerin pek az bir ücret karşılığında kullanabilecekleri hamamlar olduğunu da söyledi. Hizmetçi kızlar çamaşırları burada yıkayabilirmiş," dedi Dmitri.

Talon, Max'le Sör Guy'a göz attı. "Ben her şeyden evvel yıkanmak istiyorum, Dmitri," dedi.

Sör Guy ve Max de ona katılarak başlarını salladılar. "Claude da bizimle gelecek," dedi Sör Guy sertçe.

Max, tedirgin görünen fakat karşı koymayan Claude'a sırtıttı.

"Hancı eğer bize katılmayacaksa hizmetkârların diğerlerine odalarını göstereceğini söylüyor," dedi Dmitri.

Neler olduğunu anlamamış görünen rahiplere Sör Guy açıklama yaptı. "Şuradaki hizmetkâr bizi odalarımıza götürecekt. Ondan sonra gidip yıkanacağız. Siz de gelmek ister misiniz?"

Jonathan korkmuş görünerek istavroz çıkardı. "Bunu yapmak günahtır. Ben bu imansız işe bulaşmam. Sör Guy, bunu söylemeye dilim varmıyor ama siz de hamama gidecek misiniz?"

"Yolculuğun tozunu toprağını temizlemek için ara sıra yıkanmamın imandan olduğunu söyleyenler de var, rahip. Acre'den buraya kadar tozlu yolları aşarak gelmemiş olsak da yine de temizlenmem gerektiğinden eminim ve bunu ne kadar erken yaparsam o kadar iyi. Sen bizimle gelecek misin, rahip Martin?"

Rahip Martin kararsız görünüyordu ama ateş saçan gözlerle bakarak onu dirseğiyle dürtten Jonathan onun yerine kararını vermişti.

“Ben rahip kardeşimin yanında kalıp sizin sağ salim geri dönmeniz için Tanrı’ya dua edeceğim. Belki ondan sonra yemek yeriz.”

Eşyalarını bıraktılar ve sonra Sör Guy, Talon, Max ve Claude hamama gitmek üzere yola koyuldular.

Dmitri hamamda onlara katılmadan evvel Henry’yle arkadaşlarını yakındaki başka bir hana götürmek için aceleyle gemiye döndü.

* * *

Ilık suyla dolu büyük havuzda yüzeye çıkan Talon kendi kendine gülümsüyordu. Diğer dört adam havuzun kenarında oturmuş sohbet ediyordu. Günün bu saatinde içeride sadece birkaç kişi daha vardı. Talon hamamın akşam dolacağını tahmin etti. Bu hamam Mısır’da alıştıklarından farklıydı ama aynı işlevi görüyordu ve uzun bir yolculuğun üstüne çok hoş geliyordu. Denize dalmak da keyifliydi ama temiz olmak çok daha iyiydi.

Suda yürüyerek arkadaşlarının yanına gitti. Hepsi de çıplaktı ve Talon sahip oldukları savaş yaralarıyla gururlandıklarını fark etti. Claude’un rahatladığını ve yıkanma konusundaki korkularının yersiz olduğunu anlayarak eğlenmeye başladığını da fark etmişti.

“Arkadaki o hücrede sana ne yapıyorlardı, Dmitri? Sanki işkence görüyormuşsun gibi sesler geliyordu,” diye sordu Max. Dmitri güldü.

“Siz de yağla masaj yaptırmalısınız, dostlarım. Her yerinize yağ sürüyorlar, bildiğiniz zeytinyağı ve sonra size masaj yapıyor ve bütün yağı bir bıçakla kazıyıp çıkartıyorlar. Geri dönmek ne keyif!” Neredeyse sevinç çığlığı atacaktı.

“Seni ciyak ciyak bağırta ne oldu?” diye sordu Max. “Bıçakla kazınmak mı, yoksa masaj mı?”

Dmitri sadece sırtıttı. “Sen hele bir dur, Max, denediğinde anlarsın. Hoşuna gideceğine söz veriyorum.”

“Sadece yıkanmak benim daha çok hoşuma gidiyor,” dedi Max. Mısır’da yaşadıklarından sonra Max fırsat buldukça yıkanmaya çalışıyordu ki bu Acre’de pek kolay olmamıştı. Sonunda o ve Talon ihtiyatlı bir şekilde kabul edildikleri Yahudi hamamlarında yıkanmışlardı.

“Ben yemekte o rahiplerin pis kokusuna dayanmak zorunda kalacağımıza üzülüyorum,” dedi Sör Guy. Talon gülmesini bastırırken diğer üçü açıkça gülümsedi. Sör Guy’ın bu kadar dobra konuştuğu pek görülüş değildi.

“Bizimle gelmediklerine memnunum, zira burada üstlerinde birikmiş kiri temizleyecek kadar su olduğunu sanmıyorum,” dedi Talon. Herkes güldü.

“Martin’in yüzündeki ifadeyi gördünüz mü? Eğer şu sefil budala Jonathan engellememiş olsaydı Martin gelecekti. Ben ondan rahatsız olmuyorum,” diye homurdandı Claude. Çok konuşan biri değildi ama genellikle hemen sadede gelirdi. Sakalındaki suyu sıkmak için eliyle sıvazladı. Talon, Claude’un açık sözlülüğünü seviyordu. Onu neyin Tarikat’a soktuğunu merak etti ama bu sorulacak bir soru değildi. Tarikat’ta geçmiş çok karanlık olanlar vardı, onun için asla sormamak söze dökülmemiş bir kuraldı.

“Eh, iyi yıkadım ama Dmitri masajdan çok hoşlanmış görüldüğüne göre ben de arkaya gidip yaptırayım bari,” dedi Talon. “Bu arada açıklıktan ölüyorum.”

Diğerleri de ona katıldı.

Oradan ayrılmadan evvel Dmitri hamamın diğer ucundaki kemeri işaret etti. “Oradan nereye gidildiğini biliyor musun, Talon?” diye sordu, gözlerinde haylaz bir pırıltıyla.

“Hayır,” dedi Talon, gözlerini kısarak gösterdiği taraftaki loş girintilere bakarak.

“Öğle vakti olduğu için henüz kalkmamışlardır ama orası akşamları kadınların bulunduğu yer.”

“O halde Rahip Jonathan gelmediği için şükredelim,” diye mırıldandı Sör Guy. “Sırf buraya geldiğimiz için lanetlenir ve hiç yargısız cehenneme gitmeye mahkûm edilirdik.”

Talon güldü. Claude ilgilenmiş görünüyordu.

“Ne tür kadınlar?” diye sordu, Sör Guy’a suçlu suçlu bakarak.

“Sen hiç güzel bir Yunanlı veya Bulgar ya da Makedonyalı veya Slav kabilelerinden gelmiş sarışın gördün mü?” diye sordu Dmitri, parmaklarını dudaklarına götürüp öperek.

“Artık gidip yemek yeme zamanı geldi,” dedi Sör Guy sertçe.

* * *

Jonathan’ın huysuzluklarına rağmen yemek güzel geçti. Handa yemek seçme şansları olmadan önlerine getirileni yediler ama Talon yemeklerde hiç kusur bulmadı.

Acelecı, sıska hizmetkâr onlara bir sürahi şarapla deri kupalar getirdikten sonra yemeklerine getirmeye gitti. Geç gelmiş olmalarına rağmen mutfakta onlar için bir şeyler bulacağına söz verdi. Sör Guy adama bunun karşılığını vereceğini açıkça belirtmişti. Adam sözüne sadık kalarak elinde kalın kabuklu iki büyük somun ekmekle birlikte bir tabak etli zeytin, bir kâse de dövülmüş sarımsaklı zeytinyağıyla geri geldi. Bir diğer tahta kapta Talon’un bildiği humus ve büyük bir çömlekte yumuşak beyaz keçi peyniri vardı.

Talon’la Max iki rahibe bunu nasıl yiyeceklerini gösterdi ve Martin hemen yemeye koyuldu. Çok geçmeden şarabın yardımıyla genç solgun yüzü biraz kızardı. Jonathan yiyecekleri sanki bir görevmiş gibi didiklerken diğerleri aç kurtlar gibi yiyordu.

Humusla zeytinler hızla tüketildi ve bunu hizmetkârın *skioufıkta* dediği bir yemek izledi. Kızarmış kuzu eti çok lezzetli. Tereyağında ve eski peynirle terbiye edilmiş, sonra kekik ve otlarla kızartılmıştı. Bununla birlikte hizmetkâr *dolmades* denilen, pirinç, doğranmış sebzeler ve kıyma karışımının asma yapraklarına doldurulup kısık ateşte pişirildiği başka bir ağız sulandırıcı yemek geldi. Bunu içine doğranmış kuru üzüm ve elma doldurulmuş ekşi kremalı bir turta izledi. Haftalardır bu kadar iyi bir yemek yememişlerdi.

Rahiplerle Claude'nin bu tür yiyeceklerle ilk kez karşılaştıkları belliydi. Claude geçirerek mutlulukla arkasına yaslanırken Max utanarak geçirmesini bastırıp reçine şarabından bir yudum daha aldı.

Jonathan nihayet izin isteyip gitmeye gönülsüz Martin'i de yanına alarak uzaklaştı. Dmitri de hafifçe esneyerek onlardan ayrıldı ama diğerleri masada kaldı. Bahçede başka kimse yoktu. Hizmetkâr masayı temizledi ve Sör Guy'ın onun için masaya koyduğu birkaç bakır sikkeyi aldıktan sonra onları yalnız bıraktı. Yemeğin hesabı daha sonra gelecekti.

"Bence Jonathan bile bunun iyi bir yemek olduğunu itiraf edecektir," dedi Talon.

"Eminim şimdi en yakın kiliseye gidip böyle haz aldığın için Tanrı'nın kendini bağışlaması için dua eder," dedi Claude. "Eğer her gün böyle yersek yemin ederim bir Piskopos kadar şişmanlarım."

"Claude, eğer böyle şeyler söylersen gidip bağışlanmak için dua etmesi gereken sen olursun; üstelik daha da kötüsü, günahını itiraf etmek için rahip Jonathan'a gitmek gerekecek," diye azarladı Sör Guy.

Claude gözlerini devirerek omzunu silkti. Diğerleri yüzündeki bu mutsuz ifadeye güldüler.

Sör Guy yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındıktan sonra temizlenmiş masanın üstüne eğildi.

"Konstantinopolis'e gelmemizin gerçek nedenini hepiniz bilmiyorsunuz," dedi.

Talon'la Max yerlerinde doğruldular. Talon esnemesini bastırdı; gözü biraz şekerleme yapıyordu ama Sör Guy'ın önemli şeyler konuşmak istediği belliydi.

"Kral bana imparatorla bir değil, iki meseleyi görüşmemi emretti. Bunu yapmak kolay olmayacak, zira Majesteleri Manuel Filistin'deki mevcudiyetimizi desteklese de Normandiyalılarla – özellikle Sicilyalı Lord Roger'ın oğlu William'la- anlaşmazlık yaşıyor ve Lombardiyalılar ve Venediklilerle zor ilişkilerini de unutmamalıyız."

"Bu iki konu nedir, Sör Guy?" diye sordu Talon.

“Birincisi Frenk ve Germen kralları ile Kutsal Roma İmparatorluğu kadar Tapınak Şövalyelerini de ilgilendiriyor. İkincisi ise Kudüs kralı için hassas bir konu. Ben üçüncü bir haçlı seferi için Konstantinopolis’ten geçme hakkı verilmesi konusunda bir müzakere başlatmak üzere bulunuyorum burada.”

Talon hızla nefesini içine çekti. “Frenk Krallığı ile imparator arasında olan bitenleri pek bilmiyorum ama son haçlı seferinin buradan geçmesi felaketle sonuçlanmamış mıydı?”

Max başını sallayarak onayladı. “Doğru, Talon ve o zaman bile yardım etmeye çalışan Tapınak Şövalyeleri oldu. Germenlerin girişimi başarısızlıkla sonuçlandı, çünkü imparatorları yolda ciddi bir hastalığa yakalandı. Bu şehre getirilerek bizzat İmparator Manuel Hazretleri tarafından bakıldı. Germen ordusu buharlaşırken Frenk kralı Louis deniz tarafına yönelip Filistin’e ulaştı ama sonra Şam’a bir harekât düzenledi.”

“Bu bozgunla sonuçlandı ve bize Şam’ın tarafsızlığına mal oldu. Aynı zamanda Nureddin’i de oyuna soktu ki o budala Haçlı askerlerince Şam’a saldırmaya zorlanmamış olsaydık bu adamın tarihte bir yeri olmayabilirdi,” dedi Sör Guy biraz acı bir sesle.

“Siz ikiniz de orada mıydınız?” diye sordu Talon.

“Hepimiz oradaydık, senin amcan da dâhil, Talon. Tanrı beni bağışlasın ama o krala karşı hiç hoş duygularım yok. Bizi temizlemek zorunda kaldığımız öyle bir pislik içinde bıraktı ki bugün hâlâ bunun bedelini ödüyoruz,” dedi Max.

“O halde neden benzer şekilde son bulabilecek bir başka haçlı seferini destekliyoruz?” diye sordu Talon açıkça.

“Çünkü bununla ilgileniyoruz, Talon,” dedi Sör Guy, sesinde hafif bir paylamayla.

Sonra sözüne devam etti. “Tapınak Şövalyeleri bütün Kudüs Krallığını, Trablusgarb’ı ve kuzey eyaletlerini tek başlarına ellerinde tutamazlar. Bu basit bir aritmetik. Filistin’de gelip yaşayacak daha çok insana ve yeni askerlere ihtiyacımız var. Bütün bölgelerde kayıplar doğumlardan daha fazla. Ordularımızı ayakta tutmak için silahlı adamlara, tüccarlara, çiftçilere, inşaatçılara ihtiyacımız var, yoksa eninde sonunda istila ediliz.”

“Affedersiniz, Sör Guy... saygısızlık yapmak istemedim,” dedi Talon, pişman bir sesle.

“Soru soruyorsun, Talon ve bu iyi bir şey. Frenk Krallığı ile Kutsal Roma İmparatorluğu üçüncü bir haçlı seferi hakkında konuşuyor ve bizden imparatorun, hiç değilse prensipte, bir ordunun geçmesine izin verip vermeyeceğini öğrenmemiz istendi.”

“Biliyorsun, Talon,” dedi Max, “bu bölgeden bir haçlı ordusu geçtiği son defasında aradaki ülkelerde kargaşa çıkmıştı ve Yunanlılar muhtemelen bunu korku ve öfkeyle hatırlıyordur.”

“İmparator şu sırada batı ülkelerinden herhangi biriyle görüşmeyi kabul bile etmeyecektir, onun için Kutsal Toprakları savunduğumuz için biraz saygı kazanmış olan biz Tapınak Şövalyelerinden görüşmelere başlamamız ve bunun mümkün olup olmadığını öğrenmemiz istendi,” diye ekledi Sör Guy.

“Neden Filistin’e denizden gitmiyorlar?” diye sordu Talon. Bu ona göre gayet açık bir çözümdü. “Tapınak Şövalyelerinin çoğu deniz yoluyla geliyor, neden Haçlı orduları gelmesin?”

“Pek çok insanın deniz yolculuğu yaptığından eminim fakat haçlı ordusunun bunu yapması için çok fazla gemi gerekir ve batı ülkeleri böyle bir filo sağlayamaz. Ayrıca fırtına çıkması gibi olasılıklar da var her zaman. Akdeniz’in ne yapacağı belli olmaz. Sen ve Max gemi kazası yaşadınız, onun için tehlikeleri iyi bilirsiniz.

“Batılılar hızlı ve denize dayanıklı gemiler yapmakta mesele Cenevizliler ve Venedikliler kadar usta değildirler. Tapınak Şövalyelerinin filosu böyle bir iş için çok küçük ve mesela Baskılar, Aragon Krallığı ve Katalonyalılar gibi başka gemi yapımcıları olsa da asker taşıyacak kadar büyük gemiler yapacak kaynaklara sahip değiller. Venedikliler dünyadaki en iyi gemi yapımcıları ama tüccarlarını hapsediği için Bizans İmparatorundan nefret ediyorlar, onun için yardım etme ihtimalleri pek yok.”

“Bu da akla şu soruyu getiriyor, Sör Guy. Neden imparator kendisi mali destek sağlayarak Filistin’e bir ordu göndermiyor?”

Sör Guy kendi kendine güldü. “Bizans ordusunun yenilmez olduğu bir dönem oldu fakat bu son birkaç nesildir durum pek öyle değil. Komnenos imparatorları iyiydi, I. Alexios, onun oğlu John ve şimdi de Manuel ama onlar kargaşa içinde bir imparatorluk devraldılar.

Bugün imparatorun yapabileceği tek şey ona ait olanı elinde tutmaya çalışmaktır. Bu şehri ele geçirip yağmalamak için yaygara kopartan düşmanları imparatorluğu kemirip duruyor. Muhtemelen kimden bahsettiğimi biliyordur. Araplar var, sonra Rum Selçukluları ve biz Frenklere denizdeki korsanlar gibi davranarak saygınlığımıza leke süren Sicilyalı Roger var. Onun oğlu bu imparatorluğu kendine istiyor. Manuel’in buna fırsat verecek kadar memleketten uzak kalmayı göze alacağını sanmıyorum.”

“Bahsettiğiniz diğer konu nedir, Sör Guy?”

“Ah, o daha nazik bir mesele. Kralımız Baldwin imparatora oğlunun onun yakın bir akrabasıyla evlenmesi konusunda bir anlaşma öneriyor. İmparator Antakyalı Marie ile evli. 1169’da imparatorun babası Alexios’un ismini verdikleri bir oğulları oldu. Kral Baldwin genç prensle Trablusgarplı Dük Raymond’un kızlarından biri arasında bir anlaşma evliliği yapılmasını öneriyor.”

“Bu neden iyi bir ittifak olacak, Sör Guy?” diye sordu Talon, cevabı zaten bildiğini düşünse de.

“Bu Kutsal Topraklardaki prensliklerin Bizans’a bağlanmasına yardım edecek ve o zaman da Manuel çabalarını Sicilyalı William ile Venediklileri uzak tutmaya odaklayabilecek. Henüz ikisi de çocuk olmasına rağmen bu hem imparatorluk hem de bizim krallığımız için kazançlı bir ittifak olacak,” diye açıkladı Sör Guy.

“Yani tören boruları ve trampetlerle karşılanmamamızın nedeni bu,” dedi Talon gülümseyerek.

“Herhangi bir duyuru yapmadan evvel gizlice görüşmek ve belli konularda anlaşma sağlamak istiyorum. İmparatorun kaprisli olduğunu biliyoruz, onun için piskoposlar duyurmadan

evvel bunu yazılı olarak sonuca bağlayana kadar görüşmemizin gizli kalması daha iyi.”

“O halde bu iki rahibin burada işi ne, Sör?”

“İmparatora hediye olarak Kutsal Kabir kilisesindeki yaldızlı kitapların sunulmasına karar verildi. Bunlar kutsal kitaplar olduğu için onları bu iki rahip sunacak. Jonathan bu görevden haberi olan Piskopos için hafiyelik yapıyor. Onun Yunanca konuştuğu ve bu nedenle bana yardımcı olacağı düşünülüyor. Arkadaşı Martin ise daha çok bir hizmetkâr. Buraya gelmeden önce senin mümkün olduğunca iyi Yunanca öğrenmeni istememin nedeni bu. Jonathan’a tamamen güvenmiyorum.”

“Öyleyse bu konuyu iki rahibin önünde konuşmuyoruz,” dedi Talon.

Sör Guy sessizce başını sallayarak onayladı. “Jonathan ilk başta görüşmelerde hazır bulunacak, siz üçünüz de öyle fakat ben yanımda sadece sizi istiyorum ve Tarikat’ın Başkanı da bunu kabul etti.”

“Jonathan bu insanlara karşı neden bu kadar güvensiz, Sör Guy? Martin onlara o kadar karşı gibi görünmüyor.”

Sör Guy, Talon’a döndü. “Sen doğduğundan beri dünyanın bu bölgesindesin. Burada komşularınla ilişkilerinde hâkim olan üç kural olduğunu bilmen lazım. Sadece üç kural.”

Talon yerinden doğruldu. “Üç mü?”

Sör Guy başını salladı. “Faydacılık, para ve güven. Güven en nazik ve kırılğan olanıdır fakat bu Yunanlılar bu üç kuralı İranlılar, Türkler ve Araplar kadar iyi anlıyor. Onların Latin dediği biz Frenkler ise anlamıyoruz.”

Gitmek için ayağa kalktı. “Şimdi gidip biraz kestirmem gerek. Yarın çok işimiz olacak. Eski dostlarım, hâlâ Konstantinopolis valisi olan Alexios Bryennios ile arkadaşı John Komateros yarın beni erkenden görmek isteyecektir sanırım.”

“Kim bunlar, Sör?”

“Kraliçe Marie konusunda görüşmek için Kudüs’e gelen adamlar. O zaman tanışmıştık ve ben ikisinden de hoşlanmıştım,” dedi Sör Guy omzunun üstünden.

Konuşma boyunca çoğunlukla suskun kalmış olan Claude da ayağa kalkarak, "Ben de siz iki saygıdeğeri bunları konuşmanız için baş başa bırakıyorum," dedi. "Bu yemekten sonra benim de biraz uyumam lazım. Hava ısınıyor ve yaşlı kemiklerimi biraz dinlendirmeliyim. Tanrı sizi korusun."

"Tanrı seni korusun," dediler hep bir ağızdan. Max, Claude'un arkasından bir ekmek parçası fırlattı. Claude sırtıttı ve elini sallayarak bahçeden çıktı.

Talon bir yudum su içerek Max'e baktı. "Senin bunlardan haberin var mıydı, Max?"

Max alınmış gibi görünüyordu. "Hayır, Talon, yoktu. Hatırlasana, Mısır'dan seninle birlikte geldim ve Sör Guy bizi görüşmeye çağırana dek buraya geleceğimizi bile bilmiyordum."

"Görünüşe göre, Sör Guy'ın piskoposun hafiyesi dediği rahip Jonathan'ın bize herhangi bir şekilde yardım edeceği şüpheli olduğu için Sör Guy'ı her yönden desteklememiz gerekiyor. Sör Guy'ı dinledikçe ondan daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Ben Sör Guy'ın güvenmediği kişinin piskoposun kendisi olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim, Talon," dedi Max alçak sesle, önce bahçenin girişine bir göz atarak. Her ikisi de içgüdüsel olarak herhangi bir ters hareketi hemen görebilecekleri en iyi yere oturmuşlardı.

"Neden?"

"Piskopos onun sınıfındaki herkes gibi politik bir hayvan ve Tapınak Şövalyeleri kimi zaman onun amaçlarından uzaklaştılar. Daha önce Filistin'de bulunduğum sırada durumun böyle olduğunu hatırlıyorum. Amcan Phillip, Tanrı ruhuna merhamet etsin, bana Sör Guy'ın Tapınak Şövalyelerinden hoşlanmayan Kilise mensuplarından sık sık bıkkınlık getirdiğini söylerdi."

"Piskoposun bu görevin başarısızlıkla sonuçlanmasından bir çıkarı mı olabilir? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Açıkçası, bilmiyorum, Talon. Ama bence tetikte olmamızda fayda var."

*Nasıl bir ders almalı şu acınası faniler hayattan?
Mahkemelerde zor sorular büyük tartışmalar yaratır.
Endişe evleri, emek tarlaları mesken tutar;
Çalkantılı denizler korkunç tehlikeler getirir.
Yabancı diyarlarda hiçbir zaman kutsanamazsın;
Zenginsen korku, fakirsen sıkıntı içinde olursun.*

Posidippus

Bölüm 4

Ziyaretçiler

Tapınak Şövalyelerinin varmasından bir hafta sonra yarımadanın diğer tarafına bir grup insan daha geldi. Şehrin kuzeyindeki Neorion limanına bir gemi yanaştı. Geminin kaptanı Bizanslıydı ama yolcuları Rum Sultanlığı'ndandı. Gemi sultanın otuz adamıyla atlarını taşıyordu. Türklerin lideri Yiğit gemi limana girerken pruvada durmuş, tepedeki yamaçların üstünde yükselen devasa şehri seyrediyordu. Oğlu Burak dar güvertede ilerleyerek gelip babasının yanında durdu.

"Neden bizim memleketimizde böyle şehirler yok, baba?" diye sordu.

Babası oğlunun sesindeki huşudan tedirgin olarak ona döndü.

"Çünkü ihtiyacımız yok. Konya sana çok mu küçük geliyor? Burada çok fazla insan var ve onlar Hristiyan, bu yüzden de kâfirler. Buraya neden geldiğimizi unutmayasın."

Oğlu ona baktı. "Sultan için zaman kazanmaya mı?"

"Kesinlikle, güneyde Rumlar üstündeki egemenliğimizi güçlendirmek amacıyla zaman kazanmak için. Onun için buradayız."

“Bunu nasıl yapacağız, baba?”

“Zamanı gelince öğreneceksin. Karaya çıkmak üzereyiz, git de atlara bak. Onların bu akşama kadar gemiden indirilmesini istiyorum. Kapıda karşılanacağız ve geç kalmak istemiyorum.”

Atlar, gemi direklerindeki kaldırma kolları kullanarak geminin kenarına çıkarılıp yavaşça suya indirildikten sonra kıyıya kadar yüzdürülen Bizanslı denizciler tarafından karaya çıkarıldı. Daha sonra herkes güvenle karaya çıktığı zaman geminin kapısını Yiğit’ten altın sikkeler aldı, sonra gemisini kıyıdan uzaklaştırarak küçük körfezin açığında demir attı.

Türkler başlarını kaldırıp son derece güçlü görünen bu imparatorluğun muazzam tahkimatlarına baktılar. Neorion’un kapısındaki iki nöbetçi gemiden inen yaklaşık yirmi süvariye izliyordu.

“Git de Reisi getir,” dedi biri diğerine. “Türk memleketinden ziyaretçilerimiz var.”

Reis aceleyle mazgallı siperlere geldi ve dikkatle kuleden aşağıdaki Türklere baktı.

“Onları bekliyorduk ama biraz bekletin. Refakatçileri henüz gelmedi ve bu barbarlara nezaret edildiğinden emin olana kadar onları içeri alırsam kahrolayım.”

Türkler atlarını kapalı kapıların önünde durdurdu ve surların üstünde ifadesiz yüzlerle duran askerlere bakarak içeri girmek istediklerini bağırdılar.

“Rum Sultanı Kılıçaslan Hazretlerinden mektup getirdik. Barış içinde geldik ve giriş izni istiyoruz,” dedi Yiğit ve tercümanına söylediklerini surlardaki adamlara çevirmesini emretti. Karşılıklı bağışmalardan sonra tercüman ona döndü.

“Reis refakatçi sağlanana kadar bekleyeceğinizi söylüyor. Henüz gelmemişler.”

Türkler bundan pek memnun olmadı ama Yiğit onlara sabırlı olmalarını söyledi. “Bizi refakatçisiz içeri bırakamazlar ki, yoksa onları tepeleyip bu kıymetli şehirlerini ellerinden alıveririz,” diye espri yaptı. Adamları güldüler.

Dört saat beklediler, bu esnada atlarından inip ateş yakarak çay demlediler. Nihayet yukarıdan biri bağırdı.

Kapı gıcırtıyla açıldı ve aceleyle atlarına binen Türkler kendilerini onlara dik dik bakan bir grup silahlı süvariyle karşı karşıya buldular. Bu düşmanca bakışları gören Yiğit adamlarını kılıç veya bıçak çekmek gibi aptalca bir şey yapmamaları için uyardı. Güzel bir üniforma ve parlak bir zırh giymiş bir adam yanında bir başkasıyla birlikte öne çıktı.

İki süvari grubu tamamen birbirine zıttı. Türkler çok tüylü ve tımarlanmamış, küçük atlara binmişti. Üzengileri kısaydı, bu da dövüşürken daha iyi kontrol sağlamalarına olanak veriyordu ve hepsi uyluğunun altında veya kemerlerine asılı kın içinde yay ve omuzlarında da ok kılıfı taşıyorlardı. Hemen hepsinin uzun örgülü siyah saçları ve uzun bıyıkları vardı.

Yiğit dışında hepsi kalın pantolonların üstüne dizlerine kadar inen kaba saba yün tunikler giymişti. Yazın sıcaklığına rağmen çoğu eyerinin arka kayışına deri pelerin veya ceket dürüp bağlamıştı. Hepsinin başında Konya'da ve daha doğudaki yüksek yaylaların sert kışına uygun kürk şapkalar vardı. Her birinin sol koluna kayışla bağlanmış bir kalkan vardı ve hepsi mızrak taşıyordu. Dikkati çeken bir nokta da bazı mızraklarının ucundan ve daha yaşlı savaşçıların kemerlerinden sarkan saç yumaklarıydı. Bunlar düşmanlarının kafataslarıydı.

Yiğit'in üstünde ise adamlarının aksine kaba dokunmuş ipek bir tunikle öldürdüğü bir düşmanın üstünden aldığı bir harmani vardı. Çizmeleri diğerlerinininkiler gibi at derisindendi ve yıpranmıştı. Dizlerinin üstünde kayışlarla bağlı metal diskler vardı. Çelik kılıçları kalitesizdi ama onları iyi kullanacaklarından şüphelenen biri ancak aptal olurdu.

Onların tersine Bizans süvarileri uyluklarına kadar inen kenarları süslü beyaz pamuklu tuniklerin altına bacaklarını sıkıca saran ve üst kısmına metal levhalar dikilmiş olan pantolonlar giymişlerdi. Tuniklerinin üstünde de kalın pamuklu kumaşın üstüne dikilmiş pek çok küçük metal levhadan oluşan zırhlı yelekler vardı. Her bir metal ısıldıyor ve atın üstünde hareket ettikçe şıngırdıyordu. Önkolları çıplaktı ama Türklerinkinden çok daha büyük kalkanlar taşıyorlardı. Onların da ucu sivri par-

lak mızrakları ve usta bir binici tarafından kullanıldığı zaman ölümcül olan uzun, hafif kavisli kılıçları vardı. Hepsi üstünde birliğini gösteren bir tuğ olan pırıl pırıl parlatılmış bronz miğferler takıyordu. Baldırlarındaki zırhlar bacaklarını koruyordu. Atları Türklerin atından daha yüksekti ve çok iyi tımarlanmıştı.

Yaklaşan subayın söylediklerini Yiğit'in adamı tercüme etti. "Bizimle geleceksiniz. Sultanın temsilcileri olduğunuzu ispatlayan kâğıtlarınız var mı?"

Yunanca konuşamıyormuş gibi yapan Yiğit bu sözlerin tercüme edilmesini bekledi, sonra elini tuniğinin içine sokarak mühürlü bir belge çıkartıp tercümana uzattı; tercüman subaya, subay da arkasındaki bir başka adama ilette.

"Şimdi kalacağınız yerlere götürüleceksiniz. Orada kalacak ve izin almadan hiçbir yere gitmeyeceksiniz. Gitmeye çalışanları askerlerimiz tutuklayıp hapse atacak. Anladınız mı?"

"Ona anladığınızı söyle," dedi Yiğit, adamı tercüme ettikten sonra. Yiğit subayın ses tonuna ve küçümseyici tavrına öfkelenmişti ama sesini çıkarmadı.

Subay konuşmayı sürdürdü, tercüman da onu takip ediyordu. "Ayrıca adamlarınız silahlarını şehrin surlarının dışında bırakacak. Burada silaha ihtiyacınız yok."

Yiğit subaya sertçe baktı. Bunu beklememişti. Küçük düşürülmüştü fakat eğer amacına ulaşmak istiyorsa yapabileceği hiçbir şey yoktu, onun için kısaca başını sallayarak adamlarına dediğini yapmalarını emretti.

Adamları protesto etse de emre uydular ve kılıçlarını ve mızraklarını gürültüyle atmaya başladılar. Çok geçmeden ahşap kapının dışında bir silah yığını oluştu. Subay hâlâ Türklerin eyerlerinde asılı duran yaylarla ok kılıflarına işaret etti.

"Silahlarını bırakmalılar. Hepsini."

"Onlar benim korumalarım," diye açıklamaya çalıştı Yiğit.

"O halde şehre girmezler. Seçim size kalmış."

Adamlar Bizans askerlerine kaşlarını çatıp çirkin bakışlar atarak Yiğit'in mırıldandığı emri yerine getirdiler ve yaylarını da silah yığınının tepesine fırlattılar.

Yiğit kıyıda kalmalarını emrettiği adamlarından bazılarına seslenerek gelip silahları toplamalarını söyledi. Birkaç kişi aceleyle emrini yerine getirmeye koşular.

“Burası Venedik bölgesi olarak bilinir,” dedi subay. “Burada ağırlanacaksınız. Venediklilerin şimdilerde buraya ihtiyacı yok.” Adamlarından biri kıs kıs güldü.

“Kralınızla konuşmak için ne kadar beklemem gerek?” diye sordu Yiğit.

“İmparator hazretlerinin huzuruna çıkacağınız zaman size bildirilecek. Bu arada bu bölgeden ayrılmayın, yoksa yakalanıp hapse atılırsınız.”

Yiğit sesini çıkarmadı. Burada olmasının bir nedeni vardı ve ona ve adamlarına tepeden bakan bu adamı kıskırtmayacaktı. Kılıcı ve diğer silahları olmadan kendini çırılçıplak hissediyordu fakat adamlarınıninki gibi kendi hançeri de hâlâ ceketinin altında saklıydı.

Kapıdan geçirilip taş kaplı bir sokaktan batıya yöneltildiler. İlerlerken süvariler sanki Türkler her an kaçma girişiminde bulunup şehrin karanlık sokaklarında gözden kaybolacakmış gibi hepsinin etrafını sarmıştı. Sonunda tahta bir kazıklı çite gelip durdular.

“Burada kalacaksınız,” dedi subay.

Kalacakları yerler gösterildikten sonra imparatorun keyfini beklemeye bırakıldılar.

* * *

Aynı akşam Neorion limanına komşu olan Prosphorion limanına başka bir gemi daha yanaştı. Bu Bizans donanmasının büyük kısmını oluşturan kadırgalara benzeyen bir savaş gemisiydi fakat bir ticaret gemisine dönüştürülmüştü. Kaptanı Caravello Levaggi isminde bir Cenevizliydi. Mısır'dan Ceneviz'e, hatta Endülüs'e kadar doğu Akdeniz'de sürekli seferler yapan deneyimli bir kaptandı.

Bu defa yükü demir ve tuzdu. Birkaç gün içinde aracıyla görüşüp yükünü boşaltmayı umuyordu. Artık vakit geç olduğu

için limandaki diğer gemilerin yanına demir attı. Sabahleyin nh-tıma çağrılacak ve *Logothetes tou Genicon* tarafından karşılanıp ona yükü hakkında sorular sorulacak ve artık Venedikliler yerine Cenevizlilere gösterilen bir lütuf olarak, indirimli ücret olan on yedi altın sikke tahsil edilecekti.

En güvendiği iki adamı Christophas ve Davide'nin kürek çektiği bir sandalla kıyıya doğru yola çıktı. Caravello'nun uzun zamandır koruması olan iri yarı hantal bir adam olan Davide kıyıya çıkarken ona eşlik etti. Çevrelerini tanımanın verdiği güvenle kapıdan geçip şehre girdiler. Cenevizliler bölgesi olarak bilinen merkeze doğru ilerlediler. Akşamın erken saatleriydi ve Cenevizliler hanların ve lokantaların etrafında dinleniyorlardı. Konstantinopolis'teki Yunanlılarla pek karışmıyorlardı; aslında onları bunu yapmaktan alıkoyan yetkililerdi.

Caravello daha önce pek çok defa Konstantinopolis'e geldiği için bunu biliyordu. Bununla beraber, yapılı biri ve Yunanlıların onun halkına verdiği isimle bir Latin olmasına rağmen şehirde dikkat çekmeden dolaşmayı da biliyordu. Sallanarak yürümesi bir denizci olduğunu ele veriyordu ama şehir zaten denizcilerle doluydu. Giysileri yöre halkının kıyafetine benziyordu: pahalı bir kenar süsü olan pamuklu bir tunik. Kuşağına kısa bir kılıç, başına keçe bir kasket takmış ve epey yıpranmış yağlı bir yelek giymişti.

Cenevizliler bölgesindeki kalabalığı iyi tanıdığı için Davide ile birlikte basit bir yemek yemeyi tercih etti. Sokaklardaki hanlardaki ve tavernalardaki insanlar şehre son geldiği seferkinden daha rahat ve daha az gergin görünüyordu. Kızarmış yılan balığı, ekmek ve şaraptan oluşan yemeğini yeni bitirmişti ki birinin koluna dokunduğunu hissetti. Hızla döndü ve yanında bir adamın durduğunu gördü. Adam uzun bir tuniğin üstüne, sivri kapüşonunu yüzünü karanlıkta bırakacak şekilde başına çektiği bir pelerin giymişti.

"Seni bekliyorduk," dedi adam usulca. "Bir hafta önce gelmen gerekiyordu."

"Girit açıklarında bir fırtınaya yakalandım. Dört gün sığınmak zorunda kaldık," dedi Caravello.

“Villa’ya gitmen isteniyor. İki gece sonra orada olmalısın,” dedi adam adeta fısıldayarak. “Seni almaya gelecekler.”

Caravello başını salladı ve şarabından bir yudum almak için döndü. Tekrar başını çevirdiği zaman adam ortadan kaybolmuştu.

“Bunu gördün mü? Nereye gitti o?” diye sordu Davide’ye.

Davide başını iki yana salladı. “Geldiğini gördüm ama giderken görmedim. Hayalet gibiydi.”

“Bu şehir hayaletlerle ve garip insanlarla dolu. Onlara asla güvenemezsin. Venediklilere ne yaptıklarına baksana,” diye mırıldandı Caravello tedirgin bir şekilde.

* * *

Haberci üçüncü akşam Caravello ve iki arkadaşı gemide beklerlerken tekrar geldi. Adam gemiye çıktığında kapüşonu kayarak çiçek bozuğu, sivri yüzü ortaya çıktı. Caravello’ya kendisinin o akşam villada beklendiğini söyledi. Görevini yerine getirdikten sonra küçük sandalına döndü ve kıyıya doğru kürek çekerek iskeledeki kalabalığın içinde kayboldu.

Bir Latin için güneş battıktan sonra şehirde dolaşmak tehlikeli olduğu için Caravello durumu düşündü. Geçmişteki kabadayı tavırlarından dolayı karanlıkta herhangi bir bela çıkartmalarını sağlama almak için Cenevizliler de dâhil olmak üzere bütün Latinlere hava karardıktan sonra sokağa çıkma yasağı konmuştu. Kendi bölgelerinde kalmak ve etrafta dolaşmamak zorundaydılar. Caravello Yunanlıların Latinlerden hiç hoşlanmadığının pekâlâ farkındaydı ama şimdi yapması gereken ivedi bir işi vardı.

Güneş alev alev parlayarak şehrin alçak tepelerinin gerisinde batar ve karanlık çökerken Caravello adamlarına onu karaya çıkarmalarını emretti. Oraya vardıklarında Christophas’a onun dönüşünü beklemesini söyledi. Yanına sadece Davide’yi alarak limanın kapısından geçti ve güneye, tepenin yamacındaki dik bayırlara doğru yönelerek yerleşkenin dışına çıkıverdi. Sonra geniş bahçelerin ortasındaki Botaneiatis sarayının yanından geçen taş yolu izleyerek tepenin kuzey yamacına ilerlediler.

Şehrin ikinci iç suru olan Severin Suru'ndan çok uzak olmayan İkinci Tepe'nin üstünde bulunan bir villaya gidiyorlardı. Şehir birkaç sur eskitmişti. Caravello sağında kırık dökük mazgallı siperleri görünce sola dönerek tepenin yamacı boyunca uzanan bir patikaya saptı. Şimdi, şehrin kendisi için daha tehlikeli olan eski bölgesindeydi. Eğer gece devriyeleri onu burada bulursa hapse atarlardı ve tekrar dışarı çıkması haftalar alırdı. Gerçekten de bir gece devriyesi kabaralı sandaletleri taş sokağa sürterek ağır ağır geçerken iki denizci hemen bir köprü kemerinin gölgeleri arasına saklanıverdi. Karanlıktan çıkmadan önce birkaç dakika bekledikten sonra yollarına devam ettiler.

Caravello peşinde Davide ile birlikte buraya pek çok defa gelmiş birinin güveniyle yürüyordu, onun için sağlam bir duvarın içindeki küçük bir kapıya gelince hiç duraksamadan kapıya usulca vurup bekledi. Sokağın aşağısında bir köpek havladı ama cırcır böceklerinin hiç kesilmeyen cıvıltısı ve kurbağa vıraklamaları dışında etraf sessizdi. Caravello hiç uyumuyor gibi görünen şehrin uzaktan gelen boğuk gürültüsünü duyabiliyordu.

Duvarın diğer yanından kapıya yaklaşan ayak seslerini duyunca gerildi. Gelenler birkaç kişiydi.

"Kim o?" diye sordu bir ses.

"Kıbrıs'tan gelen ziyaretçiler," diye fısıldadı Caravello. Bu bir şifreydi.

Bir sürgü çekildi ve deri menteşeleri gıcırdayarak kapı açıldı. Caravello'nun evdeki hadımlardan biri olduğunu bildiği uzun, ince bir silüet onu selamladı. Hadımın yanında elinde bir meşale tutan bir hizmetkâr duruyordu, fakat kölenin arkasında herhangi bir soruna karşı hazır bekliyor gibi görünen kapüşonlu bir başka silüet daha vardı.

"Merhaba, Markos, beni tanıyorsun, bu da benim korumam. Şu fedaiye uzak durmasını söyle. Buraya efendini görmeye geldim."

İnce adam başını salladı ve onları içeri alarak sessizce bahçedeki patikadan ana binaya doğru ilerledi. Villa küçük bir saray yavrusu gibiydi. Alçak ikinci katı bunun varlıklı birinin konutu olduğunu gösteriyordu.

Bir kapıdan girip uzun bir koridordan geçirilerek evin bu geç vakitte sessiz olan arka kısmına götürüldüler. Sadece gece hizmetkârları ve nöbetçiler ayaktaıdı.

İki yanında içinde büstler ve bitkiler olan girintilerle sütunlar bulunan uzun serin bir koridorun sonundaki bir odada yanan lambaların ışıltısı geliyordu. Tavan o kadar yüksekti ki Caravello karanlıkta bu girift işçiliğin ayrıntılarını göremiyordu. Adımları, önlerinde yolu gösteren hizmetkârın tuttuğu meşalenin yansımasıyla parlayan cilalı mermer zeminde takırdıyordu. Caravello yaklaştıkları kapının iki yanında kalkanlı ve mızraklı iki asker durduğunu gördü. Sessizce arkasında yürüyen kapüşonlu adamdan bayağı tedirgin oluyordu.

Hizmetkâr odanın girişinde durdu ve nöbetçilere başını sallayarak içeri girdi. Caravello Davide'ye kapıda beklemesini işaret ettikten sonra odaya girdi.

"Kaptan Levaggi, efendim."

Odadaki mırıltılar kesildi. Caravello'nun önündeki geniş alanda iki kişi vardı. Bunlardan biri onu selamlamak için ayağa kalktı. Diğer hafif bir akşam yemeğinin artıklarıyla dolu alçak sehparın yanındaki bir divanda uzanmaya devam etti.

Markos eğilerek odadan çıktı ama kapüşonlu adam kapının hemen önünde durdu. Markos çıkarken kapıyı sıkıca kapatmıştı.

Senatör Spartenos ayağa kalktı ve Caravello'yu selamlamak için kollarını açtı ama sarılmadı.

"Ah, Caravello, nihayet geldin! Uzun zaman oldu. İyi bir yolculuk yaptığını umarım."

"Her zamanki gibi baş etmem gereken hava koşulları dışında iyiydi, Senatör," dedi Caravello, gümüş bir şarap kupasını alırken. Odadaki diğer adamın yanına oturması için işaret edilirken beğeniyle şarabını yudumladı.

Caravello Konstantinopolis şehrindeki zengin evlerin dekoruna alışmıştı ve buraya daha önce de gelmişti ama bu oda çok şaşıaalıydı ve onu her zaman etkiliyordu. Cilalı çiniler ve sütunlar, çok temiz ve pahalı yağ kullanıldığı için hemen hiç tütmeden yanan bir düzine yağ lambasının ışığını yansıtıyordu.

Odayı serinletmek için açılmış yerden tavana kadar uzanan panjurlardan giren hafif deniz esintisi donuk perdeleri dalgalandırıyordu. Caravello küçük taş heykelciklere, altın ve gümüş eşyalara, altın varak ve renkli çinilerle resmedilmiş fresklere huşu içinde baktı. Sırf bu odanın içindekilerle bir gemi daha alabilirim, diye düşündü özlemle.

Senatör konuşmaya başlayınca dikkatini ona vermeye zorladı kendini.

“Yolculuğundan bahset, belki sonra da ziyaretinin esas amacını konuşabiliriz. Seni görüşmeye çağırmak bu kadar vakit aldığı için özür dilerim fakat bu işlerin itinayla yapılması gerekiyor.”

Caravello başını sallayarak onayladı. Beklemeye aldırma-mıştı; Cenevizliler bölgesinde oyalanırken birkaç iyi anlaşma da yapmıştı. Bu iş nasıl giderse gitsin gemiyi tam olarak dolduracak yükü olacaktı.

“Bu adam bu akşamki meseleyle ilgileniyor.” Senatör yerinde doğrularak Caravello’yu inceltilmiş kaşlarının altındaki büyük gri gözleriyle izleyen adamı gösterdi. Caravello senatörün adamın ismini söylemediğine dikkat etmişti. Adamın üstünde karmaşık desenli, renkli uzun bir tunik vardı. Caravello bunun ancak ipek olabileceğine karar verdi. Adam besbelli zengindi fakat keskin bakışları onu ilgiyle –ve güvensizlikle- izlese de pek güçlü görünmüyordu. Caravello onun hadım olup olmadığını merak etti. Bu imparatorlukta sınıf atlamış pek fazla hadım yoktu.

“Duyduğuma göre, adalarla ticaret yapıp yükümü getirebilmişsin,” dedi Senatör. “Bu hepimizi daha zenginleştireceği için seviniyorum.”

“Girit’e gittim ve yetkilileri Venedikliler adına yetkili bir tüccar olduğuma inandırmayı başardım. Sadece şu düzmece belgelerden birini göstermem gerekti. Hemen yuttular.” Caravello havlar gibi bir kahkaha attı. “Onlar her şeyden pay isteyen açgözlü insanlar ve paylarını aldıkları sürece nereden geldiğinize aldırıyorlar bile. İpek o kadar hızlı satıldı ki yükü

iki katına çıkartmış ve yanımda başka bir gemi daha götürmüş olmayı diledim. İkonlar da iyi gitti ama ne yazık ki bildiğiniz gibi artık zor bulunuyorlar. Geriye demir, tuz ve boya getirdim, tabii bir de bu süreçte kazandığımız parayı.”

Diğer iki adamın yüzünde donuk gülümsemeler belirdi. “Önemli olan bu bunaltıcı yasağa rağmen ticaret yapmayı başarmış olman. Yarın parayı alması için adamımı gönderirim.”

“O zaman bir muhafızla birlikte yanında ona yardım edecek birini getirsin, Senatör,” dedi Caravello sırtarak. “İmparator Venediklileri hapiste tuttuğu sürece büyük kâr yapabilirim. İmparator bir hamlede bütün rekabeti ortadan kaldırdı. Bunu neden yaptığını hiç anlamayacağım ama şikâyet etmiyorum.” Caravello şarabından bir yudum daha aldı.

“Yine de bu şehirde kimin için iş yaptığını etrafa yaymaya çok dikkat etmelisin, yoksa kendimizi *Logothetes tou Praitoriou*’nun karşısında buluruz.”

“Kimdi onlar?” diye sordu Caravello kafası karışmış halde.

“Kanun adamları. Senin bildiğin gümrükçülerden çok daha güçlüdürler. Şu anda Venediklilerin kontrolündeki herhangi bir ülkeyle ticaret yapmak yasak ve sen bunu benim adıma yaptığın için seni kodese arkadaşlarının yanına atarlar.”

“Ah, evet bunu daha önce söylediniz. Ama sizi temin ederim ki onlar benim arkadaşım değil.” Kaptan şarabından bir yudum daha alarak bir parça kek almak için uzandı.

“Bütün Venedikliler hapiste değil fakat bunu daha sonraya bırakalım,” dedi Senatör, diğer adama bir göz atarak. Sonra konuşmaya devam etti. “Şimdi çok dikkatli dinle.”

Caravello hemen dikleşti.

“Kıbrıs’a gitmeni ve sonra sana başka bir iş vereceğim Rodos yoluyla geri dönmeni istiyorum.”

“Hizmetinizdeyim, Senatör,” dedi Caravello yapmacık bir gülümsemeyle.

Spartenos ona uzun, sert bir bakış attı. “Pekâlâ. İş basit ama çok önemli. Bana pek çok iyilikte bulundun ve sana güveniyorum. Fakat bundan kimseye, hiç kimseye söz etmeyeceğine kutsal bildiğin her şey üstüne yemin etmelisin.”

Durdu ve sanki bunu tekrar düşünüyormuş gibi Caravello'ya sert gözlerle baktı.

"Yaptırmak istediğiniz iş nedir?" diye sordu Caravello uzun bir sessizlikten sonra.

Odadaki diğer adam, "Ona uyardıktan sonra söylemelisin, Senatör, "dedi.

"Şunu bilmelisin ki bu akşam sana söyleyeceklerim hepimiz için çok tehlikeli. Eğer bu odadan tek bir söz çıkarsa hepimize ölene kadar işkence ederler."

Caravello korkak değildi ama bu onu şaşırttı. Ama aynı zamanda para kokusu da alıyordu. "Devam edin, bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz."

Senatör başını salladı. "Ama... olur da bir an için unutursan şunu hatırla. Bu odada nereye saklanırsan saklan seni bulacak usta bir fedai var ve hiç ummadığın bir zamanda karşına çıkacağı için uyku yüzü görmezsin."

Kapının yanında sessizce duran kapüşonlu adamı gösterdi. "Konstantinopolis'te onlardan çok var ve birkaçına da ben sahibim. Bunu unutmazsın, değil mi?" diye sordu kaptanın gözlerinin içine bakarken.

Caravello şarabından bir yudum alarak başını salladı. "Kutsal Meryem Ana ile bütün azizler üstüne yemin ederim."

Senatör öne uzanarak elini omzuna koydu. "Güzel, o halde birbirimizi anlıyoruz. Rodos yakınlarında bir Arap filosu var, sen onu belli bir yere yönelteceksin. Rodos'ta iki Bizans savaş gemisi bulunuyor. Açıklarda devriye gezmek için adadan ayrıldıkları zaman onları izleyeceksin. Bunu düzenli olarak yaparlar. Hava kararmaya yakın Arap filosuna devriye gemilerinin nerede olduğunu işaret edeceksin. Yapman gereken sadece bu. Söylediklerimi anladın mı?"

"Evet, benden Arap filosuna belli bir gecede Bizans gemilerinin nerede olacağını haber vermemi istiyorsunuz. Neden, Araplar neyin peşinde? Adaya saldırımayı mı düşünüyorlar?" diye sordu Caravello.

"Bu seni ilgilendirmez. Senin görevin çok basit. Tehlikesi

falan yok. Filuyla nasıl temas kuracağına dair daha sonra talimat verilecek. Şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi işine bakmalısın.”

Caravello bu isteği düşünürken ağzı kurudu. “Bu vatan hainliği... benim için pek tehlike olmadığını söyleseniz de,” diye fısıldadı. Dudaklarını yalayarak şarabından uzun bir yudum daha aldı. O anda daha kuvvetli bir içkiyi tercih ederdi. Tehlikeli sulara olduğunu biliyordu ama bir şeyi o kadar çok istiyordu ki pazarlık yapma riskini göze aldı.

“Eğer bu... bu çılgın planı kabul edersem, benim payıma ne düşecek?” diye sordu. “Bu sefer altın yetmez,” diye ekledi.

“Senin veya benim için bunun paradan çok daha büyük bir amacı var! Bu bizi imparatorun boyunduruğundan ve onun imparatorluğu mahveden kaprisli girişimlerinden kurtaracak.” Senatör son sözlerini neredeyse tıslar gibi söylemişti.

“Bu benim imparatorluğum değil... ben sadece onunla ticaret yapıyorum,” dedi Caravello, olabildiğince sakın bir tavırla.

“Ne istiyorsun? Toprak mı? Daha fazla gemi mi?” diye sordu Spartenos.

“Hayır, Senatör, onlara zaten sahibim,” diye yalan söyledi Caravello. “Ben şu... makinelerden, şu sıvı ateş makinelerinden birini istiyorum,” deyiverdi. Senatörle konuşunun yüzlerindeki buz gibi ifadeyi görünce neredeyse sözlerini geri almak istedi.

Uzun bir süre odaya tam bir sessizlik çöktü.

“Ne istediğin hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Senatör nihayet, sert bir sesle.

Caravello yutkundu. “Evet... ama benden kellemi tehlikeye atmamı istiyorsunuz. Hiç değilse doğru dürüst bir ödül verin. Bu işi bundan azına yapmam.”

“Seni Bizans’ta toprak zengini yapabilirim,” diye önerdi Senatör.

“Yunan Ateşi’yle zaten zengin olabilirim... istediğim yerde,” dedi Caravello.

Senatör başını salladı. “Ah, anlıyorum.” Bakışı kapının yanındaki siluete kaydı.

Odadaki gerginlik elle tutulur gibiydi; Caravello’nun sinirleri

o kadar ayaktaydı ki kapının yanında duran kapüşonlu karanlık siluete neredeyse üstüne yürümesini bekleyerek bir göz attı. Koltuk altları terlemeye başlamıştı.

Senatör belli belirsiz bir şekilde omzunu silken oturmakta olan diğer adama uzun bir bakış attıktan sonra nihayet gözlerinde kuşkulu bir ifadeyle Caravello'ya bakarak başını salladı. "Öyle olsun... Bakalım, bunu ayarlayabilecek miyim. Ama şunu iyi bil, o ateş makinesi güvertene konduğu andan itibaren bu işte suç ortağısın ve bunun geri dönüşü olmayacak."

"Ben deli miyim? Tanrı ve bütün azizler adına! Bana denizde Bizans donanması dışında kimsenin sahip olmadığı bir güç veriyorsunuz. Tabii ki tek kelime etmem. Yemin ederim."

"Bundan emin olsan iyi olur, Caravello, zira daha önce söylediklerimde çok ciddiyim."

"Size söyledim, bir yemin ettim, isterseniz yine tekrarlarım," diye mırıldandı Caravello, kapının yanındaki meşum siluete tekrar bir göz atarak. Hafif bir ürperti hissetti; odanın havası değişmişti.

Caravello'nun gözünde bir görüntü canlandı. Bir geminin yanmasını izliyordu. Bunu kendi gemisi yapmıştı ve yanan gemi Venediklilerindi; bütün mürettebatı cehennemde kızarıyor gibi yanarak ölüyordu. Bu insanlardan tiksiniyordu.

Caravello aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Aman Tanrım, Hristiyan alemindeki en güçlü gemilerden birine sahip olacağım. Bizans donanması dışında, tabii," diye fısıldadı ve şarabından büyük bir yudum aldı. Nabızı küt küt atıyordu.

"O halde bu iş ayarlanacak. Geminde kal ve bekle. Yakında sana yükleme yapılabilmesi için gemini nereye götürmen gerektiğini bildiren bir işaret alacaksın."

"Makineyi çalıştıracak insanlara ihtiyacım olacak. Yunanlılar dışında kimse onun nasıl kullanılacağını bilmiyor."

"Zamanı gelince bunun da icabına bakılır. Senden şimdilik limanda kalmanı ama gemiyi bir-iki gün içinde Neorion limanına götürmeni istiyorum. Bunun için gerekli belgeleri ben ayarlarım."

“Neden Prosphorion’dan ayrılmam gerektiğini sorabilir miyim?”

“Prosphorion’da limanın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan çelik kapılı bir sur var, oysa sen Neorion koyunda demir atacak, yükünü alacak ve zamanı geldiğinde dikkat çekmeden oradan ayrılabilirsin. Rodos’a geri dönmeden önce Kıbrıs’a götürmen gereken yükün olduğunu unutma sakın. Bundan iyi para kazanacağız, hem de vergisiz. Geri dönmeyi unutma, olur mu? Sen benim için çalışıyorsun,” dedi Senatör yüzünde soğuk bir gülümsemeyle.

Fedaiye bir göz atan Caravello titredi.

Sonraki bir saat boyunca yerleri, zamanları ve mesajların nasıl gönderileceğini tartıştılar. Senatör bu işe bulaşmış olan diğerlerinden hiç bahsetmedi.

Caravello villadan ayrıldığında şafağın sökmesine bir saat kalmıştı. Peşinde Davide ile birlikte sessizce içeri girmiş olduğu kapıdan dışarı süzüldü. Kaptan sanki kapüşonlu adamı görmeyi bekler gibi arkasına son bir bakış attı ama kimseyi göremedi. Sonra dikkatini yakalanmadan Cenevizliler bölgesine dönme işine verdi. Devriyelerin sokaklarda dolaşma zamanı değildi ama yine de çok dikkatliydiler. Caravello pek mutlu olsa da ihtiyatı elden bırakmamıştı. Bu şehirde dikkatsizlik pahalıya patlardı.

* * *

Caravello gittikten sonra iki adam planlarını tartışmaya devam ettiler.

“Gerçekten sıvı ateşi bulup onun gemisine yükletebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu oturmakta olan adam. Sesi şüpheliydi.

“Konstantinopolis imparatorluğun merkezinde ve o yüzden de her şey, hem de her şey doğru fiyat verilirse satın alınabilir, dostum. Bunu biliyorsun. Evet, aradığımız şeyi bulabileceğimize eminim.”

“Patron mümkün olduğu kadar çabuk harekete geçmek için sabırsızlanıyor, Senatör.”

“Zamanı gelince, dostum. Dinle, Basileios, onu sabırlı olmaya ikna etmelisin. Bu işin pek çok tehlikesi ve riski var ve ben ayağımı sağlam zemine basmak istiyorum. İmparatorun pek çok düşmanı olabilir fakat orduda ve donanmada birçok dostu da var, gerçi komutanların neden onun yanında olmak istediğini de anlayamıyorum ya. Birkaç komutan kesin bizim tarafımızda. Onlar imparator ziyafetleri ve konukları için har vurup harman savururken ardı arkası kesilmeyen vergilerden ve imparatorluğun ve soylular sınıfının kanını emen memurlardan yaka silkiyorlar. Manuel, Alexios değil, hayran olduğum babası John Komnenos’un tırnağı bile olamaz. Önce Latinlere yaranıyor, sonra bir bakıyorsun saldırıyor. Sırada kim var, soylu sınıf mı?”

“Araplarla ne zaman görüşeceksin? Patronun onlara yaptığı teklif, eğer işler yolunda gitmezse bizim için son derece tehlikeli, bunun farkındasın, öyle değil mi?” diye sordu Basileios.

“Biliyorum ama zamanı geldiğinde kendi donanmamızı başka nasıl etkisiz hale getirebiliriz ki? Her şey limanları ve dolayısıyla şehri ele geçirmeye bağlıyken kimsenin yolumuzda durmasına izin vermeyi göze alamam. Galata’daki deniz üssünü ele geçirmeliyiz.”

“Neden bu iş için Araplar yerine paralı askerleri kullanmıyoruz? Arapların son anda bize ihanet edip ateş makinesini almalarından korkuyorum.”

“Çünkü paralı askerler güvenilirmez insanlardır ve ne kadar altın verersen ver sadakatlerini satın almaya yetmez. Bir dirençle karşılaştıkları anda tabanları yağlarlar, oysa Araplar plana sadık kalır. Ayrıca zamanı gelince inandırıcı bir tehdit olabilecek bir onlar var. Bunun gerçek bir tehdit gibi görünmesi lazım, oysa yelkenlilerin arasındaki birkaç paralı asker öyle görünmez. El Fakhouri ile görüştüm, aynı düşünceleri paylaşıyoruz. O doğuştan bir korsan ve benim istediğimden fazlasını yapmakla ilgilenmiyor. Esas şart ona ateş makinelerini sağlamak. Ateşe sahip olduğu zaman denizlerdeki gücü zapt edilemez olacak... bir süre için. Sonra hepsini ondan geri alacağız. O plandan

şaşmayacak ve donanmamız şehirdeki harekâtımızı gerçekleştirmemize yetecek kadar süre etkisiz hale getirilecek.”

“İmparatorun doğuda Arslan’a karşı bir sefer yapma hazırlığında olabileceği geldi kulağıma. Sen bir şey duydun mu? Bu harekete geçmemiz için bir fırsat olabilir.”

“Ben de öyle bir söylenti duydum ama henüz harekete geçeceğini sanmıyorum. Her halükarda biz de sonbahara kadar harekete geçemeyiz,” dedi Senatör.

Sonra sözüne devam etti, “Türlere karşı bize yardım edecek olan Nureddin’in oğlu Salih İsmail el-Malik’le anlaşma yaptık. Arslan’ı sepetleme fikri hoşlarına gidiyor. Arslan Rum Sultanlığı’nda fazla güçlendi, şimdi de Suriye’yi tehdit ediyor. Hırslı biri fakat Mısır sultanı Selahaddin de çok hırslı ve Türklerin Suriye’ye sahip olmasını istemiyor, orayı kendisi almayı tercih ediyor. Biz ona yardım etmek için adam ve silah temin edeceğiz, o da bizim Arslan’ı defetmemize ve imparatorluğumuzun merkezini yeniden ele geçirmemize yardım edecek.”

“Amaç da bu tabii. Bunda tamamen hemfikiriz. Prens imparatorluğumuzun ihtişamını geri getireceğine güveniyorum. Manuel ve dalkavukları burunlarını merasimlerden çıkarmıyor ve imparatorluğumuzu sefaletе düşürüyorlar,” dedi Basileios.

“Tapınak Şövalyelerinin şehirde ne işi olduğunu biliyor musun?” diye sordu Senatör Spartenos. Aniden sorulan bu soru karşısında Basileios gözlerini kırıştırdı.

Sonra şaşkınlık içinde alnını kırıştırdı. “Zannedersem, bir evlilik teklifi meselesi. Neden, senin bildiğin başka bir şey mi var?”

“Hayır ama bundan fazlasının olduğundan şüpheleniyorum. Hiç törensiz merasimsiz geldiler ve aniden imparatorun huzuruna çıkmaya hazırlanıyorlar. Fakat... bunu öğrenebilecek birini tanıyorum ben.”

* * *

Dört gece sonra Caravello ve mürettebatı karanlıkta gemilerinde bekliyordu. Geçti ve liman sakindi. Şehir uykuya daldıktan epey sonra Neorion limanının deniz tarafından alçak bir ses duyuldu.

Davide kıyıdan görünmeyecek şekilde küçük bir fener yaktı. Ay yoktu ama güvertedeki adamlar gemiye yaklaşan yükü ağır iki tekne seçebiliyorlardı.

Çok geçmeden tekneler yavaşça geminin kenarına çarptı ve tanıdık bir siluet yukarı tırmandı. Caravello karanlıkta bile haberci Psellos'un esnek vücudunu tanımıştı. Kısaca selamlaştılar.

"Sana bir yük ve biraz da insan getirdim," dedi Psellos kulak tırmalayan bir sesle. "Gözün esirlerde olsun, onları olabildiğince hızlı aşağı indir."

Caravello başıyla onaylayarak dirseğiyle Christophan'ı dürttü. "Onları gemiye çıkar, sonra yükü ilgileniriz."

Aşağıdaki teknede birbirlerine sokulmuş altı adam teker teker gemiye çıkartılırken bir süre sessizlik oldu. Adamlar ürkmüş görünüyordu, Caravello korkularının kokusunu alabiliyordu. Elleri önünde bağlı olan beşinci esir diğerlerinin yardımıyla yukarı çekildi ve tam sesini yükselterek arkadaşlarına bir şeyler söylemeye başlamıştı ki Christophas bir yılan gibi hızla yumruğunu kafasının yan tarafına indirdi. Çirkin bir kırılma sesi duyuldu ve adam bir balta gibi yere düştü. Davide onu ayağıyla dürtmesine rağmen bir daha hareket etmedi.

"Seni aptal!" diye tısladı Psellos. "Makineyi kullananlardan birini öldürdün, seni köpek pisliği! Dur sen, hele Se..." hemen kendini kontrol etti, "senin bu yaptığını patron bir duysun."

"Geri kalanları aşağı indirin ve çabuk olun!" diye hırladı Caravello. "Onlara zarar vermeyin, sadece aşağı indirip kapatın."

"Bunu ne yapacağız?" diye sordu Christophas pişman bir sesle.

Caravello başını iki yana salladı. Neden tanımadığı bu kalın kafalıyı işe almıştı ki. Koruma olarak iyiydi ama onun dışında işe yaramazdı.

“Ölmüş görünüyor, yerde kan var. Onu denize atarken gürültü yapmamaya dikkat et.” Öfkesini ve Christophas’a vurma isteğini dizginlemesi gerekmişti. Psellos da vuracak gibi görünüyordu.

Ama tam o sırada gemiye çıkan esirlerin sonuncusu güvertede yatan arkadaşını gördü. Bir adım gerileyerek bir şeyler bağırdı ve yana kaçmaya çalıştı. Geminin kenarından fazla geniş bir yay çizerek atladı ve aşağıdaki tekneyi iskalayarak gürültüyle denize düşüp suyun altında gözden kayboldu.

Güvertedeki adamlar bir an şaşkın halde adamın durduğu yere baktılar, sonra hepsi geminin kenarına hücum etti. Öfkeyle küfreden Psellos pelerinini fırlatarak esirin arkasından atladı. Yunanlının kaybolduğu yerin yakınında suya daldı, sonra avını aramak için yüzeye çıkmaya çalıştı.

Yirmi metre kadar uzakta suları şapırdatan kaçağı gören güvertedekiler alçak sesle bağırarak adamı işaret ettiler. Psellos’un karanlıkta adamı bulması zor olmadı. Adamın elleri hâlâ bağlıydı ve uzaktaki kıyıya doğru umutsuzca debeleniyordu. Dermansızca bağıriyordu ama su sesini boğuyordu. Birinin peşinden geleceğini biliyor olmalıydı ama ne kadar çabuk geleceğini bilmiyordu.

Psellos kaçağa yetişmek için hızla yüzdü ve adamı bağır-maması için boğazından yakaladıktan sonra arkasından bıçağı sapladı. Adamın vücudu birkaç saniye kıvrandı, sonra gevşedi. Psellos cesedi bırakarak suyun içinde kaybolmasına izin verdi. Şehirde çok değişik nedenlerle pek çok cinayet işleniyordu, onun için ceset balıklar ve yengeçler tarafından yarı yenilmiş ve şişmiş halde kıyıya vurursa çok ilgi çekmezdi.

Psellos tekrar teknelere doğru yüzdü ve gemiye çıkmasına yardım edildi; orada nefes nefese üstünden sular damlayarak durdu.

“İyi ve hızlı bir işti!” dedi Caravello.

“Şimdi elinizde çalıştıracak dört kişi kaldı,” diye mırıldandı Psellos. “Daha başkası olmayacağı için onlardan elinizden geldiği kadar çok şey öğrenmeye bakın. Patron kaybedebilen

adamları duyunca hiç hoşuna gitmeyecek ve onların yerine yenilerinin gönderilmeyeceğinden emin olabilirsiniz.”

Caravello bu adamların nereden geldiğini sormak isterdi ama bunun soru sormak için iyi bir zaman olmadığını biliyordu.

Psello idareyi tekrar ele aldı ve öteki tekneyi gemiye yanaştırdı. Bu teknede değişik bir koku vardı; gemiye çıkarılan yük ağırdı, çuvallarla sarılmıştı ve pis bir koku yayıyordu.

Son yük de gemiye çıkarıldığında neredeyse şafak sökmüş-tü ve sonra iki tekne gözden kayboldu.

Nedir deneyimin bedeli? O bir şarkı karşılığında mı alınır?

Ya da bilgelik sokakta dans etmenin karşılığında mı?

Hayır, onun bedeli

Bir adamın sahip olduğu her şeydir, evi, karısı, çocukları.

Bilgelik kimsenin satın almaya gelmediği ücra bir dükkânda satılır

Ve de çiftçinin nafîle yere ekmeği için sapan sürdüğü kuru tarlada.

William Blake

Bölüm 5

Davet

Talon, onu alıp Kalothesos ailesinin villasına götürmek üzere gelmiş olan Alexios'un hizmetkarı Joseph'i takip ederek St.Julian limanından Amantio caddesine çıktı. Şehri doğu-batı doğrultusunda kesen en uzun ve geniş ana yol olan Mese'ye giden tepeyi çıkarken sağında kalan Hipodrom'un büyük surları dikkatini çekti.

Joseph onu önce Mese ile kesişen büyük meydanlardan biri olan Konstantin Forum'una yöneltti, sonra büyük caddede sola saptı ve hemen sonra Alexios'un ailesinin yaşadığı ikinci tepeyi tırmanmaya koyuldu. Alexios villasının Haliç'e ve Latin bölgesine baktığını söylemişti.

Talon, Konstantin Forumu'na giden dik yokuşu çıktığı zaman durup geriye bakmıştı. Sokaktaki onca yayaya ve yük hayvanına rağmen küçük rıhtımda demirlemiş gemileri açıkça görebiliyordu. Hatta iskelede bağlı olan kendi gemisini, etrafta çalışan insan silüetlerini ve bütün limanı saran surlarda yürüyen muhafızları bile çıkartabilirdi.

Bulutsuz gökyüzüyle tezat oluşturan koyu mavi Marmara Denizi'ne baktı. Güneş gökyüzündeki birkaç bulutu sanki

yanıyormuş gibi koyu gül kırmızısına boyamak için altınısı ışınlarını göndererek ufukta batmaya başlıyordu. Talon nedense Marmara'nın suyunun hep çalkantılı olduğunu fark etti. Bunun nedeni belki de kuzeydeki dağlardan gelen rüzgârlardı. Sabırla onun yola devam etmesini bekleyen Joseph'i izlemek için arkasına döndü.

Ana yolda bir kargaşa olduğu için karşıya geçerken durmak zorunda kaldılar. Talon heyecanlı sesler ve tezahüratlar duydu ve yolun doğu tarafında dört atın çektiği bir araba göründü. Yayalar, yük arabaları ve atlılar kenara çekildiler ve muhteşem bir manzara ortaya çıkana dek beklediler. Yan yana sıralanmış dört at sallanan şapkalar ve tezahüratlar arasında iki tekerlekli bir arabayı çekerek yanlarından geçti. Talon da hizmetkârla birlikte durup arabanın geçmesini izledi.

"Bu araba nereye gidiyor?" diye sordu.

"Arabacı yarışlarda gösterdiği cesaret ve ustalık için bizzat imparator tarafından onurlandırılmak üzere büyük saraya gidiyor," dedi Joseph.

Talon daha çok şey görmeyi umarak Mese'nin sağına soluna baktı ama insanlar tekrar işlerine koyulmuş ve her şey normale dönmüştü. Talon, Mese'nin bir şehrin omurgasına benzediğini anladı, büyük caddeden yanlara bir balığın kaburgaları gibi daha küçük sokaklar ve yollar ayrılıyordu. Birinci, İkinci ve Üçüncü Tepe denilen tepelerin yamacı boyunca uzanıyordu. Bunların her birinin muhteşem bir manzarası vardı. İkinci Tepe'yi çıktıktan ve tezgâhların ve her sınıftan kadın, erkek ve çocuktan oluşan kalabalığın doldurduğu meydandan zorla geçtikten sonra yol onları tepeden aşağıya ve oradan da kuzeye Airene Kulesi'ne doğru götürdü. Çoğunun yanında çocuk olan ama bir muhafıza veya refakatçiye ihtiyaçları yokmuş gibi görünen sokaklardaki kadınların sayısı Talon'u şaşırtmıştı.

Sol tarafına bir göz atınca üstünde bir başka harikulade yapının yükseldiği bir tepe daha gördü ama akşam ışığında pek ıssız görünüyordu. Batmakta olan güneşin bu acayip sarayın taşlarını pembe ve koyu sarı renge boyamasına hayran oldu. Binanın

sütunlarını, kemerlerini ve hatta geleneksel taş işçiliğinin arası-
na sokulmuş mağaralar gibi görünen girintileri incelerken bunu
taş işçiliğinin ustaları inşa etmiş olmalı diye düşündü.

Talon yokuştan inerken Haliç'in sularına tepeden bakan
şehrin diğer yakasını görebiliyordu şimdi. Ve en kuzeyde Galata
kulesini ve bir araya kümelenmiş donanma gemilerini de seçe-
biliyordu. Boğaziçi olarak bilinen geniş su kütlesinin üstünden
doğu Bizans İmparatorluğu'na ait olan uzaktaki kıtaya baktı. Bu
geç saatte bile teknelerle beneklenmiş olan deniz karşısında
Talon hayret içinde Kahire'deki Nil'in bile pek ufak kaldığını
düşündü.

Hemen önünde yürümekte olan Joseph sağdaki binayı
gösterince Talon bir villanın damıyla geniş arazisini gördü. Yol
çok sessizdi ve iki yanına ona İsfahan'ı hatırlatan yaşlı ağaçlar
sıralanmıştı. Akşamın bu erken saatinde etrafta yürüyen birkaç
yaya vardı. Burada aralarına tek tük çam ağaçlarının serpiştiği
büyük servi ve çınar ağaçları vardı. Özellikle yılın bu zamanında
insanın üstünde serinletici bir etki yapıyordu.

Bu bölgedeki villaların etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi ve
Talon'un hepsinin arkasında muhafızlar olduğundan hiç kuşkusuz
yoktu. Konstantinopolis dünyanın en büyük şehri olabilirdi ama
Alexios ile Sör Guy arasındaki konuşmalardan anladığı kadarıyla
her zaman kendiyle barışık değildi ve akıllı mülk sahipleri mülk-
lerini kendileri koruyordu.

Joseph büyük bir ahşap kapının önünde durdu ve ismi-
ni bağırarak kapıya vurdu. Bir köpek havladı, sonra kapının
arkasında bir hareket oldu ve tekrar kimlikleri soruldu. Joseph,
Talon'a özür diler gibi bakarak ailenin davet ettiği bir konuğu
getirdiğini ve hemen içeri girmek istediklerini bağırdı.

Sürgüler çekildi, kapı gıcırdayarak açıldı ve karşılanna iki
muhafız dikildi. Adamların deri ve zırhtan yapılmış basit bir
koruyucu kıyafet giydiğine dikkat eden Talon, Kalothesos aile-
sinin muhafızlarını daha iyi giydirmemesine şaşırdı. Alexios'un
gemideki tavırlarından bu soylu ailenin varlıklı olduğunu anla-
mıştı. Ne var ki bu adamlar pek kabadayı görünüyor ve Talon'u

şüpheyle süzüyorlardı. Biri elindeki zincir bir boğma tasmanın ucunda keskin dişlerini göstererek ağzını kocaman açmış iri bir köpek tutuyordu. Köpek Talon'a sanki saldırmaya değermiş gibi tehditkâr gözlerle bakıyordu. Talon hayvanı ihtiyatlı bir şekilde izliyordu.

Joseph adamların yanından selam bile vermeden geçti ve iki yanı ağaçlı bir yolda ilerleyerek onu ahırlar ve başka binalarla çevrili büyük bir avluya çıkarttı. Bu binaların üstünde manzaraya hâkim olan esas villa bulunuyordu. Avluya atların keskin kokusu yayılmıştı; Talon ahırlara bir göz atınca birkaç safkan ata yemek ve su verildiğini gördü. İçini bir hasret kapladı ve buradayken ata binme şansı bulup bulamayacağını merak etti. Denizden ve gemilerden bıkmıştı. Sadık atı Cabbar'ı ve Mısır sahilinin açıklarındaki bir gemi kazasında nasıl öldüğünü hatırlayınca içi cız etti.

Talon bunun güzel bir bina olduğu sonucuna vardı. Ona Albi yakınlarındaki manastırı hatırlatmıştı ve içinde sadece bir aile yaşasa da onun kadar büyüktü. Binaların duvarları taş ve harçtan yapılmıştı; villanın duvarları ise taşları gizlemek için beyaz kireçle sıvanmıştı. Bu, kiremit çatıyı tutan kirişleri destekleyen kalın ahşaplarla birleşince çok hoş bir etki yaratıyordu. Kırmızı ve koyu sarı kilden yapılmış sıra sıra dizilmiş kiremitler ona nedense büyük bir kırmızı balığın pullarını hatırlattı. Villaya mükemmel uymuşlardı.

Neredeyse bütün binanın etrafını çevreleyen geniş bir sundurmayı geçerek serin bir ön odaya götürüldü. Burada oturması için davet edildi ve bir başka hizmetkâr pelerini alarak gözden kayboldu. Bir hizmetkâr daha gelip kılıcını almak isteyince onu sıkıca tuttu. Hizmetkâr omzunu silkerek uzaklaştı.

Joseph, Alexios'u bulmaya gitmişti ve Talon beklerken etrafını inceledi. Evin odalarından yayılan yağ lambalarının kokusuna hoş bir balmumu ve lavanta kokusu karışmıştı. Uzun mermer sütunların arasındaki duvarlar, klasik Yunan kadınları ve kocaman kalkanlı ve uzun mızraklı eski savaşçılarla av sahnelerini resmeden fresklerle süslenmişti. Adamların çoğu

çıplaktı, kadınların üstünde ise içlerini gösteren yarı saydam tunikler vardı. Talon bakakalmıştı. Kahire şöyle dursun, Acre'de bile böyle bir şey görmenin mümkün olmadığını düşündü. Fresklerden ikisinde ölen kahramanların kadınlar tarafından kalkanlarının üstünde son dinlenme yerlerine taşınmaları gösteriliyordu. Talon eve alındığı zaman gördüğü etrafı kapalı bir avludaki çeşmeden gelen şırıltı sesini ve dışarıda cıvıldaayan serçeleri duyabiliyordu. Bu iki sesin birleşmesi ortama huzurlu bir hava veriyordu.

Burası son haftayı geçirdiği limanın kargaşası ve bitmeyen gürültüsünden sonra pek sakin gelmişti. Talon burada bir banyo olduğunu tahmin etti ve böyle bir lükse sahip oldukları için ev sahiplerine gıpta etti. O ve yıkanmaya alışık olan arkadaşları konakladıkları hanın yakınındaki bir hamama gitmişlerdi. Talon gördüğü diğer memleketleri düşündü ve oradaki yaşam tarzını burada gördükleriyle karşılaştırdı. Araplar belki biraz yaklaşırdı, İsfahan'daki zenginler de öyle ama o ülkelerdeki zenginlik genellikle üst aristokrasi sınıfının ve kraliyet ailesinin elinde toplanmıştı, oysa bu şehirde sınırlar bu kadar belirgin değildi. Alexios'un yaşadığı bu ev pek şatafatlı döşenmişti ve Talon'un bildiğine göre babası sadece bir senatördü, herhalde o da bir tür prens demek oluyordu.

Taş bir sıranın üstünde otururken çeşmenin bulunduğu taraftaki koridordan parlatılmış çinilere vuran bir bastonun tıkırtısını duydu. Yanında bir hadımla beraber yaşlıca bir adam göründü. Talon artık hadımları uzun kol ve bacaklarından ve göze çarpacek derecede pürüzsüz yanaklarından tanımaya başlamıştı. İlk geldikleri zaman bunu ona Alexios açıklamıştı.

Yaşlı adam kapıdan girince durdu ve ona dikkatle baktı. Talon da ayağa kalkarak adama baktı. Adam hafif kamburdu ve üstünde ketene benzeyen, kat kat bol bir tunik vardı. Yaz sonunun bu sıcak havasına uygun, serin tutan bir giysiye benziyordu. Gür beyaz saçları ve kır bir sakalı vardı. Yüzü kırışık ve gözleri fırça gibi kaşlarının altından dikkatle bakıyordu.

Yaşlı adam gözlerini kısıp Talon'a bakarak hizmetkâra, "Bu da kim, John?" diye sordu.

“Benim ismim Talon, efendim. Buraya Alexios’u görmeye geldim,” dedi Talon.

O anda Talon çinilere vuran sandalet sesleri duydu ve Alexios aceleyle koridora girdi.

“Selam, Talon. Lütfen böyle gel.” Onu girişin uzağındaki büyük rahat bir odaya götürerek oturmasını söyledi. Sonra onların peşinden gelen yaşlı adama döndü. “Baba, bu sana bahsettiğim Talon.”

“Ah, evet, şu Frenk. Bir Tapınak Şövalyesiydi sanırım. Siz Tapınak Şövalyeleri tam olarak ne yaparsınız?” diye sordu yaşlı adam, pek dostça olmayan bir sesle.

“Tapınak Şövalyeleri Tarikatı yoldaki haydutlar yüzünden kıyıda Kudüs şehrine giden hacıları korumak için kuruldu, efendim.”

“Pek pislermiş, hiç yıkanmadıklarını duydum. Sen yıkanır mısın, evlat?”

“Talon,” diye araya girdi Alexios. “Bu benim babam Damianus. Bugün biraz keyifsiz. Baba, Talon benim konuğum ve eğer ona karşı nazik olursan minnettar olurum. Bu Konstantinopolis’e ilk gelişi.”

“Onun bir Frenk olduğunu söyledin. Tabii ki bu şehrimize ilk gelişi. Latin ülkelerinde şehirleri bile yok onların, öyle değil mi, evlat?”

Talon’un aklına Languedoc’taki arkadaşının Paris ve kışın Paris’in çamurlu sokaklarında dolaşan kurtlar hakkında söyledikleri geldi. Dilini tutmaya karar verdi.

“Baba, lütfen!”

Damianus keskin bakışlarını Talon’a dikmişti. “Benim ailemin kökeni ta Belisarius zamanına kadar uzanıyor, genç Talon, bu da yaklaşık altı asır öncesi demek. Buna ne dersin? Ya sen? Sen de sözünü etmeye değer bir soyu olmayan ve sanki zaten yeterince sorunu yokmuş gibi imparatorumuzun başına daha çok dert açmaya gelen şu cahil barbarlardan mısın?”

“Şey, efendim, ben buraya sorun yaratmaya gelmedim ve benim de bir soyum var. Ailemin ismi Gilles’tir ve Edessalı Dük Raymond uzaktan akrabamız olur.”

“Ah, tabii ya! Geçenlerde Türklerin kafasını keserek Bağdat halifesine gönderdiği adam değil mi o?” dedi yaşlı adam pis pis sintarak.

“Baba! Bu söylediğin çok çirkin!” dedi Alexios. Yüzü öfke-den kıpkırmızı kesilmişti.

“Babamı bağışla, Talon. İyice yaşılanıyor ve bir konuğa nasıl davranılması gerektiğini unutuyor.” Babasına sert bir bakış attı; yaşlı adam ayağa kalkarak, “Oğlum, bu Frenkler son on yıldır Sicilyalı Robert Guiscard’ın yaptığı gibi bizi sırtımızdan bıçaklıyor,” dedi. “Ha Normandiyalı, ha Frenk, ne fark eder? Sana bunun o korsanlardan farklı olacağını düşündürten ne? Ne diye onu buraya getirdin, Tanrı aşkına? Unutmayasın, burası benim evim... hiç değilse ölene kadar.”

Talon ayağa kalktı. “Affedersin, Alexios. Belli ki burada olmamı istemiyorsunuz, sanırım gitsem iyi olur, Efendim.”

Yaşlı adam kırışmış gür kaşlarının altından ateş saçan gözlerle ona baktı. “Görüyorum ki Yunanca konuşuyorsun. Eh, sanırım bu bir başlangıç. Kaşlılaştığım öteki Frenklerden hiçbiri başka bir dile hâkim olabiliyor gibi görünmüyordu.”

“Baba, Talon Acemce, Arapça ve Yunanca konuşuyor.” Alexios burnundan soluyordu. “Kendi verdiği öğüdü tutmalı ve insanları yargılamadan önce onlar hakkında olumlu düşünmelisin.”

“Görünen o ki oğlumun gönlünü kazanmışsın, Frenk. Yine görünen o ki artık kapımdan içeri kimin gireceğini seçme hakkına sahip değilim. Şimdi sizi yalnız bırakıyorum. Hoşça kalın.”

Oğluna sert sert baktıktan sonra bastonuna dayanarak odadan çıkmasına yardım etmesi için eliyle hadımı çağırdı.

O gittikten sonra odada sıkıcı bir sessizlik oldu. Talon hâlâ ayakta duruyordu. Yaşlı adamın davranışı yüzünden çok utanmış görünen Alexios için üzüldü. Her zamanki serinkanlı ve mesafeli tavrının yerini öfkeyle karışık utanç almıştı.

“Babamın bu davranışı için çok üzgünüm, Talon,” dedi Alexios. Çenesi kasılmıştı.

* Bizans’ın İtalya’da tutunmasına engel olan Normandiyalı yağmacı paralı asker.

“Belki gitsem daha iyi olur, Alexios. Seni utandırmak istemezdim. Ayrıca Sör Guy’ın başka işleri olduğu için zaten gelemeyeceğini de söylemeliyim.”

“Utanan kim?” dedi bir ses.

İkisi birden odanın kapısında duran bir kadına döndüler.

“Ah, anne. Bu, imparatorla ilgili bir görev için şehrimizi ziyaret eden Tapınak Şövalyelerinden Sör Talon. Babam affedilemeyecek kerte kabalaştı ve ona karşı telafi edilemeyecek hakaretlerde bulundu. Onun için korkarım o da gitmek üzere.”

Uzun boylu ve ince orta yaşlı kadın odaya kayar gibi girdi. Daha ziyade bir kılıfı andıran, kenarları süslü ve hareket ettikçe ışıldadığı için en iyi pamuklu veya ipek kumaştan yapıldığı belli olan açık yeşil zarif bir kaftan giymişti. Talon yaklaşan kadından gelen gül kokusunu aldı.

Kadının terlikleri çok iyi işlenmiş deridendi ve bileklerinde yürürken hafifçe şingırdayan altın bilezikler vardı. Tepede topladığı, aralarına kırlar karışmış simsiyah saçları boyunu daha uzun gösteriyordu. Uzun zarif boynu ve hafif uzun yüzüyle klasik bir güzelliği vardı. Dolgun dudakları, derine gömülmüş, koyu renk iri gözleri ve güçlü burnu yüz hatlarını çarpıcı kılıyordu. Kaşlarını alarak inceltmişti ve dudakları kırmızıya boyanmıştı. Talon, Fariba Teyzesini İsfahan’da bıraktığından bu yana bu kadar bakımlı ve zarif giyinen bir kadınla karşılaşmamıştı.

Kadın zeki gözleriyle Talon’u inceleyerek onlara doğru yaklaşıp öpmesi için yanağını oğluna uzattı. Alexios eğilerek kadını sevgiyle öptü.

“Yani, bu şövalyeyi utandıran babandı, öyle mi, oğlum?” diye sordu, sanki ölçüyormuş gibi gözlerini Talon’dan ayırmadan.

“Babam iyice bunuyor,” dedi Alexios, üzgün bir tavırla. “Sör Talon tanıdığımız diğer Frenklere benzemiyor. Benim gördüğümünden daha fazla ülkeye gitmiş ve oralar hakkında bize anlatacağı çok şey var. Onun bizi ziyaret etmek isteyeceğini ve sizin de onun yolculuklarını dinlemek isteyeceğinizi düşündüm.”

“Babana karşı o kadar saygısız olma, tatlım,” dedi annesi, sözlerindeki sertliği alan bir gülümsemeyle. Sonra Talon’a döndü. “Kocamın davranışı için özür dilemek zorunda kalsam bile, artık gidemezsiniz.” Başını bir yana eğerek Talon’a tatlı tatlı gülümsedi. Talon onun kocasından çok daha genç olan çok güzel bir kadın olduğuna karar verdi.

Zarif bir elle kanepeyi işaret ederek oturdu. “Lütfen, Sör Talon, kendimizi nasıl affettirebiliriz?”

Talon kızgınlığına rağmen gülümsedi. “Alexios’un yüzündeki tedirginlik yeterli bir özür, Madam. Belki biraz daha kalırım.”

Alexios da rahatlayarak gülümsedi. “Teşekkür ederim, Talon. Babam yaşılanıyor. Eskiden generaldi, imparatorun babası John Komnenos için savaşarak büyük bir saygınlık ve varlık kazandı. Hemen herkesle savaştı ve şimdi belleğinde sadece bu savaşlar var. Bu da onu biraz... huysuz ve sinirli yapıyor ve biz buna dayanmak zorundayız. Ayrıca senin de zaten anlamış olabileceğin gibi, ailesi konusunda tarif edilemeyecek kadar züppedir.”

Annesine döndü. “Ben de adabı unuttum. Talon, bu annem Joannina.”

Talon yarı eğildi. “Onur duydum, Leydim.”

“Atina Yunancası da fena değil, bu nasıl oldu?” diye sordu Alexios’a, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

“Gemide haftalarca çalıştık, anne,” dedi Alexios, gülümseyerek.

Kadın güldü. “Kocam hakkında endişelenmeyin. Bugün onu bir daha görmeyeceğiz. Bana burada Konstantinopolis’te ne yaptığınızı anlatın, Sör Talon. Bu güzel şehrimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Bu büyük şehre hayran kaldım, Leydim,” dedi Talon samimi bir şekilde. “Muhteşem bir şehir! Bu kadar etkileyici bir mimarisi, bu kadar güzel kiliseleri ve büyük sarayları olan başka bir şehir görmedim. Bir sokağın bu kadar geniş ve bu kadar güzel, bir uçtan bir uca taşla döşeli olabileceğini bilmezdim.”

Sanki kendine iltifat edilmiş gibi Joannina'nın yüzü parladı. "Yani Latin ülkelerinde böyle şehirler ve saraylar yok mu?" diye sordu.

"İtiraf etmeliyim ki o ülkelerde fazla dolaşmadım, Leydim. Sadece kısa bir süre anne babamın memleketi olan Languedoc'ta kaldım ve Carcassonne şehri etkileyici bir istihkâm olsa da ne büyüklük ne de güzellik bakımından bu şehirle mukayese edilemez."

"Bahsettiğiniz bu Languedoc nerede?"

"Akitanya yakınında, Leydim."

"Tabii, hepimiz orayı biliyoruz! Yıllar evvel bu şehirden geçmiş olan güzel Kraliçe Eleanor'un ülkesi. O zamanlar küçük bir kız olsam da onu görebilmiştim."

Oğluna hızlı bir bakış attı. "Ah, şimdi anlıyorum. Siz bütün hayatını Arap ülkelerinde ve İran'da geçirmiş olan şu tuhaf Frenksiniz. Alexios sizden bahsetti."

Talon, Alexios'a bir göz attıktan sonra başını salladı. "Doğru, Leydim, o ülkelerde yaşadım. Çocukluğum Filistin'de geçti."

Kadın bir karar vermiş gibi görünüyordu. "Akşam yemeğine kalmaz mısınız, Sör? Yolculuklarınızı dinlemek isterim."

Talon gülümsemekte olan Alexios'a bir daha göz attı. "Annemi reddedemezsin, Talon."

Talon ikisine birden gülümsedi. "Doğrusu, bu kabalık olur. Kalmaktan onur duyarım, Leydim."

"İsmim Joannina, ben de sana Talon diyeceğim," dedi kadın, gülerek.

Yemek çok iyiydi ve ev sahipleri onu rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptılar. Doğu yemeklerine alışmış olduğu için bu leziz yemekler Talon'u şaşırtmadı ama o ve arkadaşlarının iki haftadır tadını çıkarttıkları yemeklerden çok daha kaliteliydi.

Hizmetkârların getirdiği türlü yemeklerden aile üyeleri bir parça aldıktan sonra tabak, muhtemelen geri kalanlar mutfaktaki hizmetçiler tarafından bitirilmek üzere hemen götürülüyordu. Talon beş kişi için hazırlanmış olan cilalı ahşap masanın bir

ucuna oturmuştu ama sadece üçü vardı. Hizmetkârlar arkalarında dolanarak çeşit çeşit yemekler getirip götürüyorlardı. Doğu mutfağına alışık olmasına rağmen önlerine konan yemeklerin çeşitliliği Talon'u hayrete düşürmüştü. Bunlar Yunan yemekleri olmasına rağmen Mısır ve İran'da yediklerine çok benziyordu. Dolmayı biliyordu fakat dolmanın bu kadar çok çeşidinin olmasına şaşırmıştı; bazılarında keskin bir sosla mantar, bazılarında da üstüne nar sosu dökülmüş tavuk veya insanın gözlerini yaşartacak kadar acı baharatlı uskumru ezmesi doldurulmuştu.

Bunlar Talon'un daha önce hiç tatmadığı bir tür şarapla servis edildi; bu şarap ağızda hoş bir tat bırakıyordu ve Talon bunun nasıl yapıldığını öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Koyu kırmızı rengi ve damağın arkasında bıraktığı tat onu bir sonraki yemeğe hazırladı: hizmetkârın önüne koyuverdiği çömlek bir kabin içinde ekmek ve ekşi keçi peyniri ezmesi. Talon ev sahibiyle sahibesinin hareketlerini izleyerek kızarmış ekmekten bir parça kopardı, ezmenin içine batırdı, sonra da zeytinyağına sokup ağızına attı. Çok lezzetliydi, tadını daha iyi almak için gözlerini kapattı.

"Yemekten hoşlanmış gibi görünüyorsun, Talon," dedi Joannina gülümseyerek.

Talon sessizce başını sallayarak gülümsedi. "Sizin yemekleriniz taş bir heykelin bile ağızını sulandırır, Leydim."

Kadın gülümseyerek ona doğru başka bir tabak itti. "Şunu dene, Sör Talon. Seveceğini sanıyorum."

Bu açık şarap rengine bir balık yumurtası tabağıydı; hafif tuzluydu ama krem gibiydi ve çok lezzetli. Bunu ançüz ile sarımsak ve biberiyeli kıyılmış zeytin izledi. Talon ekmeğini katır kutur yerken önündeki kaşığın yanında duran başka bir alet dikkatini çekti. Bunu eline alarak sorarcasına Alexios'a baktı, beriki her zamanki gibi dudaklarını sıkarak gülümsedi.

"İşte şu meşhur çatal, Talon," diye mırıldandı.

Talon bunu sağ yumruğunun içine alıp iki ucunu yukarı doğru tuttu. Joannina haylaz bir tavırla gülümsüyordu ama Alexios hiç istifini bozmadan, "Şimdi onu etine batırıp elleri-

ni kirlletmeden ağızına götürebilirsin,” dedi. “*Apaki*’yi dene.” Kendi çatalıyla masaya konulmuş olan sos içindeki et dilimlerini işaret etti.

“Bu ne yemeği?” diye sordu Talon sanki daha önce hiç görmemiş gibi çatalını sağa sola sallayarak.

“Adaçayı dalları üstünde tütsülenmiş kuzu eti, sonra tuz ve sirke içinde terbiye edilmiş, ondan sonra da kömür ateşinde kızartılmıştır,” dedi Joannina. “Hoşuna gideceğinden eminim. Aşçım şehrin en iyilerindendir.” Gururla konuşuyordu fakat gülecekmiş gibi görünüyordu.

Alexios, Talon’a *bu kadar numara yeter* dercesine sert bir bakış attıktan sonra çatalını bir parça kuzuya saplayıp tabağına alarak çatalın nasıl kullanılacağını gösterdi. Eti bıçakla kesti ve sonra kestiği lokmayı ağızına götürdü. Büyük bir zevkle çiğnemeye başladı. Talon gemide aldığı ilk derslerdeki şamatayı hatırlamıştı.

Elindeki çatalı inceledi. Sapı fildişinden yapılmıştı ve iki sivri ucu gümüş olabilirdi. Çatalı düzgünce parmaklarının arasına aldı ve dikkatle büyük kasedeki bir parça ete batırarak kendi tabağına götürdü, sonra etten bir parça kesti ve çatalı gözleri şaşılacak kadar dikkatle izleyerek ağızına götürdü.

“Çok iyisin, Sör Talon. Sanki bunu daha önce yapmış gibisin. Bu aleti daha evvel hiç gördün mü?” diye sordu Joannina, yüzünde etkilenmiş ama eğlendiği belli olan bir ifadeyle. Sanki bir kahkaha patlatıverecekmiş gibi görünüyordu. Alexios bile eğleniyor gibiydi.

“Aslında, evet, Leydim, şey, Joannina. Oğlunuz buraya gelirken bana öğretme iyiliğinde bulundu. Bu iyi bir fikir gibi görünüyor ama ara sıra ağızınıza batırdığınız olmuyor mu hiç?” diye sordu, bir defasında nasıl batırdığını hatırlayarak.

“Şimdiye kadar olmadı,” dedi Jonannina, muhteşem dudaklarının kenarında bir gamze belirerek. “Konstantinopolis’te yüksek sosyete de bunu kullanmayı bilmek önemlidir. Sarayda sofrada parmakların kullanılması uygun görünmüyor, onun için şimdi hepimiz çatal kullanıyoruz. Frenk kardeşlerin çatalı görseydi eminim ona büyük bir şüpheyile bakarlardı.”

“Muhtemelen sofrada komşuların üstünde kullanılacak bir silah olduğunu düşünürlerdi,” dedi Talon, utangaç bir gülümsemeye. “Nerden çıktı bu?”

“Saraydan tabii! Her zaman yenilikler yaparlar ve sofrada çok zaman geçirdikleri için bunun da öyle ortaya çıktığını sanıyorum. Frenklerin hiç çatal kullanmadığını biliyorum ama ya Araplar ve İranlılar?”

“Kesin bir şey söyleyemem ama oğlunuz bana göstermeden önce ben şahsen hiç çatal görmemiştim,” dedi Talon.

“Ah, belli ki oğlum seni saraya hazırlamak istemiş.”

Üçüncü yemek servis edilirken odaya sessizce on dört yaşlarında, ayak bileklerine kadar inen basit pamuklu bir tunik giymiş bir kız girdi. Annesi ile onu bariz bir sevgiyle selamlayan erkek kardeşini yanağından öptü, sonra Talon’a göz ucuyla bakarak masaya oturdu. Bir hizmetkâr aceleyle gelerek önüne küçük pastalarla dolu bir tabak koydu. Talon’a bunların *sfakiani* olduğu söylenmişti; ona baklavayı hatırlatıyorlardı ama bunun ekmeği baklavanın ince yapraksı hamuruyla aynı değildi. Bunlar içinde ekşi peynir ve bal olan küçük pidelerdi. Kız kendine birkaç tane aldı.

“Geç kaldığın için özür dilemelisin, Theodora,” diye azarladı Joannina kızı, sert görünmeye çalışarak. “Kız kardeşin nerede?”

“Arkadaşlarıyla dışarıda, anne ama yarın sabah saraya geri dönmesi gerek,” dedi kız, ağzı yiyecekler dolu halde.

“Sör Talon, bu benim küçük kız kardeşim Theodora. Theodora, bu Tapınak Şövalyesi Sör Talon,” dedi Alexios.

Theodora başını kısaca sallayarak gözlerini Talon’a dikti.

“Siz Frenk misiniz? Frenk’e benziyorsunuz.”

“Theodora! Terbiyeni takın. Zaten babanın nezaketiyle tanıştı.”

“Affedersin, anne,” dedi kız, en ufak bir pişmanlık duymadan.

“Ben bir Frenk’im,” dedi Talon ona. “Ama Filistin’de yaşıyorum.”

“Orada ne yapıyorsunuz? Haçlı ordusu askeri misiniz? Çok

savaşıyor musunuz? Manuel Frenklerin sürekli savaştığını söylüyor.”

“Şey... evet, sanırım savaşıyoruz,” dedi Talon, bu küçük soru yağmurundan şaşkına dönerek. “Ama her zaman değil ve yaptığımız pek çok şey daha var.”

“Ne gibi?” Çatalıyla domuz etini ağzına götürürken gözlerini hiç Talon’un yüzünden ayırmamıştı. Çatalı çok ustaca kullanıyordu ve Talon kızın çatalı dudağına veya diline batırmaktan korkmadan lokmayı ağzına götürmesine hayran kaldı. O ise çatalını büyük bir dikkatle kullanıyordu.

Theodora bazı yönlerden annesine benziyordu ama daha narin bir yapısı vardı ve gözleri daha açık kahverengiydi. Kestane rengi saçlarını arkada dağınık bir atkuyruğu yapmış, bu da sadece annesininkinden daha çok göze çarpan kemerli burunun hafifçe bozduğu ince kemikli yüzünü ortaya çıkarmıştı.

“Şey, biz... her tarafa kaleler yaparız,” dedi Talon, kendi kulağına ciddi gelen bir sesle. Kız gülümsemedi.

Alexios güldü. “Talon, kız kardeşimle konuşmak Papa’yla konuşmaktan daha zordur. O bumunu kitaplardan çıkartmaz ve Romalıların tarihini ve politikasını benden bile daha iyi anlar.”

“Bunun nedeni senin Anna Teyzenin anılarını okumamış olman ve bu yüzden de iyi bir temelinin olmaması, ağabey,” dedi ağzı yemekle dolu olan Theodora küçümseyen bir tavırla.

“Benim de uzaktan teyzem olan Manuel’in teyzesi Anna Komnenos’tan bahsediyor,” dedi Joannina, bu konuşmayı daha önce duymuş gibi. “Tatlım, lütfen ağzın doluyken konuşma ve eğer söylememde sakınca yoksa ara sıra kütüphaneden çıkıp evdeki görevlerine biraz daha fazla zaman ayırman gerekiyor. Evlendiğin zaman, tabii eğer evlenirsen, evi nasıl idare edeceksin?”

Theodora yüzünü buruşturdu. “Anne, o kadar eski kafalıysın ki. Anna Teyze hiç ev işi yapmak zorunda kalmadı. Onun emirlerini yerine getirecek hizmetçileri ve hadımları vardı, tıpkı evleneyim veya evlenmeyeyim benim de olacağı gibi.”

“Sana bunu sağlayacak doğru kişiyi bulman gerekecek,

tatlım. Bu şehirde dünyanın başka herhangi bir yerinde olduğundan daha çok yoksulluk çeken soylu genç var, bundan eminim.” Joannina, Talon’a döndü. “Zor bir zamandan geçiyoruz, Talon. Selçukluların saldırganlığı yüzünden pek çok büyük arazi sahibi fakir düştü. Ama sen bunları dinlemek istemezsin.”

“Manuel kim?” diye sordu Talon, konuyu değiştirmek için.

“Sen daha imparatoru görmedin mi?” diye sordu Joannina, gözlerini şaşkınlıkla Alexios’a çevirerek. “Onun buraya bir elçi olarak geldiğini söylemiştin sanırım, Alex?”

“Evet, o bir elçi ve hayır, Manuel’i henüz görmedi, anne. Herhangi bir elçinin imparatorun huzuruna çıkmasının ne kadar zaman aldığını biliyorsun, hatta,” Talon’a özür diler gibi göz attı, “bir Tapınak Şövalyesi bile olsa. Bazen bu haftalar sürebilir. Tapınak Şövalyeleri buraya kral adına gelmişler. İsmi Kral Baldwin, kardeşim. Bunu kafanın bir kenarına kaydet, sonra hatırlayabilecek misin bakalım.”

Theodora sandalyesinde kamburunu çıkartarak oturmuş, kaşığı havada, önüne konan pişmiş elmaya ilgisizce bakıyordu. Yüzünde sıkkın bir ifade vardı.

“Önemli bir kral değil, öyle değil mi? Yani, mesela Manuel gibi değil. Öyleyse neden onun hakkında bir şeyler öğrenmek isteyeyim ki?” dedi hor gören bir tavırla.

Talon kahkahasını bastırmaya çalışırken boğazına kaçan şarap yüzünden neredeyse tikanıp kalıyordu. Alexios, Talon’a utangaç bir tavırla gülümsedi ve ellerini açarak omuzlarını silktti. “Ona aldırma. Bu aileyi nereden buldum bilmem ki.”

“Affedersiniz. İmparatorдан bahsettiğinizi bilmiyordum. Onu bu kadar iyi tanıdığınızı da bilmiyordum,” dedi Talon, sesinde şaşkın bir ifadeyle.

“Tabii ki onu tanıyoruz. Yine bir Komnenos olan teyzesi Anna vasıtasıyla imparatorla akrabayız,” dedi Theodora dudak bükerek.

Talon yine konuyu değiştirmek için sordu, “Buranın doğusundaki tepede çok büyük bir saray var. İsmi ne?”

“Şu yan tepedeki binayı mı kastediyorsun?” diye sordu Alexios. Theodora sırtıttı.

“Evet, sanırım o. Terk edilmiş görünüyor.”

“Orası,” dedi Theodora otoriter bir tavırla, “*Nymphaeum*.”

“Peki, bu isim ne anlama geliyor?” diye sordu Talon.

Theodora ağabeyine kötü kötü sırtıttı. “Orası kutsal nymphlerin yaşadığı yer.”

Talon şaşırmış görünüyordu. “Ve nymph’ler de?..”

“Eski tanrılara bağlı yaratıklar,” dedi Alexios aceleyle ve kız kardeşine ateş saçan gözlerle bakarak.

“Onlar tanrılara ait olan çıp... lak kadınlardır,” dedi Theodora, sözcüğü uzatarak ve kaşlarının altından Talon’a bakarak.

Joannina kaşlarını çatarak kızına baktıktan sonra, “Bize biraz Arap ve İran ülkelerinde yaşadıklarını anlatsana, Talon,” dedi.

Talon ona minnettar bir bakış atarak Mısır’dan ve orada yaşadıklarından bahsetmeye koyuldu, sonra orada bir fedai olarak eğitildiği gerçeğini atlayarak İran’dan bahsetti.

Çoğunlukla sessiz olan dinleyicileri sadece ara sıra biraz daha bilgi vermesi için araya giriyorlardı. Theodora bile konuşmaya katılmış ve tavrı yumuşamaya başlamıştı. Talon Arap dünyasındaki Bimaristan denilen hastaneleri anlatırken kızın yüzü sevinçle aydınlandı.

“Bizim de hastanelerimiz var, Talon,” dedi Theodora. “Bizimkiler de Araplarınkı kadar iyi olmalı, öyle değil mi, anne?”

“Öyledir sanırım, çocuğum ama onlarla eskiden olduğu kadar ilişkimiz yok, onun için bilmiyorum.” Talon’a döndü. “Bunu söylemek çok üzücü fakat bu bölgelerdeki aralıksız savaşlar yüzünden diğer halklardan bir şeyler öğrenmek zor oluyor. Başkalarından öğreneceğimiz ve belki bizim de onlara öğreteceğimiz çok şey vardır herhalde.”

Talon şaşırarak kadına baktı. O zamana kadar Filistin’de ve hatta Languedoc’ta karşılaştığı Hristiyanlar doğudaki fen bilimleri konusunda çok cahildi ve o bölgedeki halklardan bilgi almakla hiç ilgilenmemişlerdi. Talon Bizans halkı hakkındaki fikirlerini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı.

“Theodora Büyük Saray yerleşkesi içindeki şu okullardan

birine, *Pandidakterion* da denilen Magnaura Sarayına gidiyor, Talon,” diye araya girdi Alexios. “Ben de orada hukuk ve felsefe eğitimi almıştım.”

“Ben tıp okuyorum!” dedi Theodora gururla.

“Seni alkışlıyorum, Leydim. Ben de bir ara orayı ziyaret etmek isterdim,” dedi Talon ciddi bir ifadeyle.

“Seni götürürüz. Eminim sana kiliselerimiz ve yüksek öğrenim okullarımızla birlikte bütün şehri dolaştıracak zaman olacaktır,” dedi Joannina.

Çok geçmeden yüksek ateşe karşı bazı tıbbi yöntemlerin yararlarıyla, bunun tedavisi için Joannina’nın çok iyi bildiği bitkiler hakkında derin bir sohbete daldılar. Theodora konuşmaya katılarak biraz azametli bir tavırla Konstantinopolis’te doktorların gözü bile gayet iyi anladıklarını söyledi. Sözlerinin etkili olması için sol gözünü kırparak, “İnsanların tekrar görebilmesi için gözün içindeki sütünsü maddeyi nasıl alacaklarını biliyorlar,” dedi. “Araplar ve İranlılar da biliyor mu?” Sanki bundan çok şüpheliymiş gibi söylemişti bunu. Talon da pek emin değildi fakat Mısır’dayken Kahire’deki devasa Bimaristan’da sadece göze ayrılmış bir bölüm olduğunu duyduğu için bilebilecekleri sonucuna vardı.

“Gerçekten bir şey diyemem, Leydim,” dedi kibarca. “Fakat onların dünyasında son derece saygı duyulan hekimler var. Mesela Avicenna, o bir dahiydi ve bugün kullanılan pek çok icadın bulunmasına yardım etti. Yine hayatlarını tıbbı adanmış daha pek çok hekim var. Benim... amcam da bir hekimdi ve hayattayken büyük saygı gördüğüne inanıyorum. Sonra Seyed İsmail Curcani isminde, tıp üstüne Kahire’deki Bimaristan’larda kullanılan çok büyük bir kitap yazmış olan ünlü bir İranlı hekim var. Onun çalışmaları da Avicenna’ninkiler kadar önemlidir.”

“Biz Avicenna’nın çalışmalarından bazılarını öğrendik! O bu işlerden anlıyor, anne! Bana Theo diyebilirsin,” dedi, buyurgan bir sesle. “Ben de bir gün hekim olacağım.”

Talon kızın bunu böyle ilan etmesine hayret etti.

“Hiçbir hareme girdin mi?” diye sordu Theodora; konuyu

böyle aniden değiştirince Talon bir süre boş boş baktı, sonra gülümsedi.

“Hayır, çok iyi korundukları için bu biraz zor olurdu.”

“Bence kadınları öyle kapatıp hapsetmeleri korkunç bir şey,” dedi kız.

Talon gülümseyerek, “Epey bilgili görünüyorsun,” dedi. “Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?”

Kız ona küçümseyen bir ifadeyle baktı. “On dört yaşımda olduğum için hiçbir şey bilmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?” dedi, kibirli bir tavırla kaşığını sallayarak. Önünde duran pişmiş meyveye hiç dokunmamıştı ve tedirgin bir hizmetçi yiyeceği kurtarmak için etrafta dolanıp duruyordu.

“İmparatorluğın bütün şehirlerinde hem kızlar hem oğlanlar okula gider,” dedi Alexios, Talon’a.

Talon çok etkilendi. “Bir süre kaldığım Frenklerin ülkesinde senin yaşımda bir kız bu akşam konuştuklarımız hakkında hiçbir şey bilmez. Ben sohbetimizi son derece ilginç buldum,” dedi Theodora’ya, saygılı bir tavırla.

Talon o gece oradan ayrılırken kafası tanıştığı bu insanlarla meşguldü.

* * *

O gece daha sonra Alexios, annesi ve kız kardeşi Venedik bölgesine bakan sundurmada oturuyordu. Bu karanlık bölgenin doğusunda boğuk bir gürültünün geldiği, ışıl ışıl Ceneviz bölgesi vardı. Denizde ara sıra karanlığa meydan okuyan bir gemi fenerinin titrek ışığı görünüp kayboluyordu. Cırcır böcekleri susmuştu fakat şimdi pervanelerin peşinde koşan kertenkeleler duvarlarda lambanın ışığına bir girip bir çıkarak koşturmaya ve bahçedeki havuzdaki kurbağaların vıraklamaları geceyi doldurmaya başlamıştı.

“Frenk’imiz hakkında ne düşünüyorsun, anne?” diye sordu Alexios.

“Bir kedi gibi hareket ediyor, büyük tehlikeli bir kedi gibi. Ama yine de ondan hoşlandım, ancak o yeşil gözlerinde beni korkutan bir şey var.”

“Evet, Acre’den buraya gelirken gemide Talon’u biraz tanıdım. Frenkler zorlu insanlar, kaba ve sertler. Bazen yolda formda kalmak için sopalarla alıştırma yapıyorlardı. Ama oynarlarken hiçbiri ona dokunamadı bile, o kadar hızlıydı ki. İçlerinde Claude ismindeki en iri yarı adam da dâhil olmak üzere hepsini yendi. Ben de şansımı deneyecektim fakat onun üstü olan Sör Guy beni vazgeçirdi ve bunun küçük düşürücü olacağını ve onun buna izin vermeyeceğini söyledi.” Alexios hazin bir ifadeyle gülümsedi. “Sör Guy bir keresinde dıştan nazik görünse de bu adam kadar tehlikeli birini tanımadığını söylemişti. Sanırım Sör Talon görüldüğünden daha farklı biri fakat ben ondan hoşlandım, üstelik galiba ona güveniyorum da.”

“Neden bir Frenk’e güvenesin ki, ağabey?” diye sordu Theodora kuşkuyla.

“Çünkü o diğerlerine benzemiyor, hem de hiç. Onun hakkında sen ne düşünüyorsun, kardeşim?”

“Bence eğer ona çatal kullanmayı öğretmemiş olsaydın parmaklarıyla yiyecek ve bunu gayet normal addedecekti. Ama... galiba... of, ben nereden bileyim?” Aniden ayağa kalkıp azametle yürüyerek uzaklaştı. Eğer ağabeyi annesi gibi izlemiş olsaydı kızın yanaklarının kızardığını fark ederdi.

“Gerçekten bir Tapınak Şövalyesi mi o, Alexios? Onlar hakkında tuhaf şeyler duydum.”

“Bana sadece yarı üye olduğunu söyledi ama Sör Guy ona tam bir şövalye gibi saygı gösteriyor.”

“Bence Frenk’imizi burada kalmaya davet etmelisin, Alexios. Biraz yol yordam öğrenir, hem buna hevesli görünüyor. Gelecek hafta hep birlikte hipodroma gidebiliriz. Hınca hınç bir yarış olacağını duydum.”

“Olur, anne ama ya babam?”

“Ah, sen onu merak etme. Ben onunla konuşurum.”

* * *

Talon artık sessizleşmiş olan yoldan geri dönerken düşünceler içindeydi. Meşale taşıyan hizmetkârın peşinden neredeyse

tamamen boşalmış Mese'yi geçti. Gündüz açık olan dükkânların çoğu kapanıp kepenk indirmişti fakat yiyecek tezgâhları hâlâ açıktı ve yemek ateşlerinin dumanı gece havasında süzülüyordu.

Talon şehrin güney kısmının uyumaktan çok uzak olduğunu gördü. Sanki geceleri dışarıda başka tip insanlar vardı. Talon hizmetkârla birlikte tepeden kaldığı hana giden limana doğru inerken sokaktaki kalabalıktan daha nahoş seslerin geldiğini fark etti. Talon şaşırarak kalabalığın arasında bazıları tek başına, bazıları da çiftler halinde karışmış kadınlar da olduğunu gördü. Çok yorgundu ve bu gece onu düşündürecek çok şey olmuştu, onun için birçok hanın girişinde sallanan sarhoşları ve fısıldayarak ona teklifte bulunan gecenin kadınlarını görmezden geldi.

*Aldılar yerlerini hakemlerin kura çekerek
Rakip arabaları sıraya dizdiği yerde.
Pirinç boru çın çın öttü! Fırladılar ileriye,
Bağırarak ateşli atları azdırıp gevşek dizginleri çekerek;
Doluverdi koca alan
Takırdayan araba sesleriyle.
Yükseldi havaya toz bulutları; karışıp birbirlerine
İlerliyorlar hep birlikte ve şaklıyor kamçılar;
Burnundan soluyor vahşi küheylanlar ve ateşli nefeslerinden,
Yelelerine ve dönen tekerleklere kadar
Saçılıyor köpükler.*

Sofokles

Bölüm 6

Araba Yarışı

İki gün sonra Talon. Sör Guy, iki rahip ve yaverle birlikte kahvaltı ederken han sahibi aceleyle yanına gelip kapıda mesaj getiren birinin beklediğini haber verdi.

Talon şaşkınlıkla Sör Guy'a baktıktan sonra ayağa kalktı ve adamla birlikte kapıya gidince karşısında Joseph'i buldu.

"Günaydın, Sör. Size efendimle ailesinin yarın hipodroma gideceğini bildirmem emredildi. Araba yarışı olacak ve öğleden sonra sizi ve grubunuzu orada ağırlamak istiyorlar. İmparator onların yarışta hazır bulunmalarını buyurdu ve sizin heyetinizin de onlara katılmasını istiyor. Lütfen öğleden iki saat sonra onlarla buluşun. Efendi Alexios sizi Konstantin forumunda karşılayacak. Oradan sizi hipodroma götüreceğiz. İmparator da orada olacak, onun için uygun giyinmelisiniz," dedi Joseph çekingen bir tavırla.

Talon başını sallayarak onayladıktan sonra adamı gönderdi ve masaya geri döndü. Oturdu ve diğerlerine durumu anlatmadan evvel gittikçe soğuyan sardalyelere girişti. Talon yemeğini yerken diğerleri zor sabrediyordu.

“Yarın araba yarışlarını izlemeye davet edildik,” dedi Talon, iki lokma arasında.

Sör Guy ilgilenmiş görünüyordu. “Bu şehirde bu yarışların büyük bir gösteri haline gelebildiğini duymuştum,” dedi. Sonra sözüne devam etti, “Söylenene göre seyirci ele avuca sığmıyor ve sırf kazanan veya kaybeden yüzünden birbirine giriyormuş.” Durdu ve hiç renk vermeden yan gözle rahip Jonathan’a baktı.

“O zaman ben ibadet etmeyi tercih ederim,” dedi Jonathan, yukarıya doğru dindar bir bakış atıp kopardığı bir parça ekmeği zeytinyağına banarak. Adam handaki yiyeceklere bayılmıştı. Bu da diğerlerine bu bunaltıcı şahsiyeti sürekli peşlerine takmadan gezinme fırsatı veriyordu.

“Ben... Ben bu gösteriyi görmek isterim,” diye atıldı Rahip Martin, tereddütle.

Jonathan ona dik dik baktı. “Günahkârları ve hayvanlar gibi davranan azgın kalabalıkları izlemek bize göre değil, rahip. Benimle kalacaksınız ve birlikte mezmurları okuyacağız.

“Tanrı’nın sizin gitmenizi de onaylamayacağından eminim, Sör Guy,” diye ekledi, manalı bir tavırla. “Döndüğünüz zaman oraya gittiğiniz için günah çıkartmalısınız.”

“Reddedemeyeceğiniz bir emre itaat etmek nasıl günah olabilir ki?” diye sordu Claude, hafif kavgacı bir ses tonuyla. Aralarında bir düşmanlık olduğu belliydi.

“O insanların hepsi günahkâr ve bir gün cezalandırılacaklar, bu sözüme mim koyun. Bu Sodom ve Gomore’dir.”

“Onu gemiye geldiği ilk gün limanın sularına atıvermem gerekirdi,” diye mırıldandı Claude, gülmek için dişlerini sıkarak Max’e yan gözle bakarak.

“Eminim, Kalothesos ailesi gibi nüfuzlu insanların teklifini reddetmek aptallık olurdu, rahip Jonathan, özellikle bu hassas müzakere döneminde. Aslında Talon imparatorun bizim orada

bulunmamızı buyurduğunu söyledi, onun için Tanrı'nın bu insanların gözüne girmeyi istememizin nedenlerini anlayacağından eminim," dedi Sör Guy, yatıştırıcı bir tavırla. "Talon'la yaverlerimizi de yanımıza alacağız, tabii koruma olarak, siz de bizim güvende olmamız için dua edebilirsiniz. Daha önce ne araba yarışı ne de ayaklanmış bir kalabalık görmediğim ve orada bu ikisini de görme riskimiz olduğu için yanımda refakatçilere ihtiyacım olacak. Bu sadece Bizans halkının tahammül etmemiz gereken bir başka yönü. İmparatorun da orada olacağı bildirildiği için en iyi kıyafetlerimizi giymeliyiz."

Jonathan onlara ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Talon, Max'e bir göz attı ve arkadaşının gülmesini tutmaya çalışırken yüzünün renkten renge girdiğini gördü. Claude ise kaşlarını çatmış, oturdukları köşenin üstünde koyu yeşil yapırlarıyla bir gölgelik oluşturan büyük morsalkımın arasında oynayan serçelere kötü kötü bakıyordu.

* * *

Tapınak Şövalyesi üniformalarını giyen Talon'la Sör Guy yanlarında Max ve Claude'yle birlikte Konstantin Forumu'na giden dik yokuşu tırmandılar. Meydanda Alexios ve hizmetkârı Joseph'in onları beklediğini gördüler. Hava kapalı olduğu için öğleden sonra pelerinlerini giymişlerdi. Boğaziçi'nin açıklarından kuzeyden sert bir rüzgâr esiyordu. Başiboş dolaşan birçok insan oyunları seyretmeye gittiği için geniş forumda el ayak çekilmişti. Talon dükkân sahiplerinin bile kepenk indirdiğini fark etti; araba yarışları yapılırken pek iş yapamayacaklardı. Sanki Hipodrom şehrin sokaklarını emerek insanlardan temizlemiş gibiydi.

Talon ve Sör Guy daha önce foruma hâkim olan Konstantin'in bir heykelinden kalan parçaların etrafından yürüdüler. Onlar yere düşmüş heykel parçalarına hayranlıkla bakarken Alexios da yanlarına geldi. Ayak bileklerine kadar inen güzel bir tunikle yumuşak deri çizmeler giymişti ve altın ve gümüş kakmalı geniş bir kuşaktan kılıcı sarkıyordu. Saçları yağlanıp kıvrılmış ve sakalı düzgünce kesilmişti. Uzun adımlarla onlara doğru yürü-

yüp Sör Guy'la Talon'un elini sıkar ve yaverlere başıyla selam verirken tam bir aristokrat gibi görünüyordu.

"Nasıl bu hale geldi?" diye sordu Talon, etrafta yerde yatan büyük parçaları göstererek.

"Yaklaşık on altı yıl evvel büyük bir fırtına yüzünden devrildi. Şimdi gördüğünüz gibi onun yerinde bir haç duruyor."

Hepsi başını kaldırıp yeni yapılmış haça baktı. Talon asıl heykelin onarılmasının daha iyi bir seçenek olacağını düşündü. Mese'nin içinden geçtiği, forumun heybetli girişlerinin bulunduğu doğuya ve batıya baktı.

"Hiç böyle bir yol görmedim daha önce," dedi.

"Bu şehrin ana caddesi. Doğu tarafındaki ismi Regia ya da İmparatorluk Yolu'dur, çünkü eski günlerde imparatorlar bunu zafer geçitleri için kullanırdı. Yakında imparatorun geldiğini görürüz," dedi Alex gururlu bir sesle. "İmparatorun hayatı merasimlerle dolu. Ben buna dayanamazdım."

"Senatör bize katılmıyor mu?" diye sordu Sör Guy.

"Senatörlerin imparator gelmeden evvel yerlerini almaları gerektiği için babam Hipodroma bizden önce götürüldü," diye açıkladı Alex. "Annemle kız kardeşim de kalabalığın içinde sıkışmamak için önden gittiler."

Doğuya doğru devam ederek Ayasofya'nın önünde büyük bir meydanda son bulan Regia'da ilerlediler. Talon daha evvel de bu yolda sık sık yürümüştü ve her iki tarafında düzenli sıralar halinde dikilmiş sütunları ve çınar ağaçlarıyla taş döşeli bu geniş yoldan çok hoşlanmıştı. Sütunların arasında tüccarlarla dükkânların yer aldığı forumun batı tarafının tersine, bulvarın bu kısmında uzun selvi ağaçlarının ve yüksek duvarların oluşturduğu perdenin arkasına gizlenmiş olsa da küçük konaklar ve villalar bulunuyordu.

Alexios'un büyük bir su deposu olduğunu açıkladığı Binbirdirek Samıcı'nı ve Aziz Euphemia Kilisesi'nin girişini geçtiler ve nihayet Antiochos ve Laosos saraylarına ulaştılar. Sonra da bulvarın güney tarafına hâkim olan devasa Hipodromun önüne geldiler. Talon uzaktan bile binanın büyüklüğüne hayran

kalmıştı, şimdi ise tepesini görmek için boynunu iyice uzatması gerekiyordu. Hipodroma girmeye hazırlanan kalabalığa karıştılar fakat Joseph'le diğer muhafızlar insanları itip yol açarak onları bir başka girişe doğru götürdü. Alexios buradan ailenin özel balkonuna gideceklerini açıkladı.

Sör Guy ve maiyetindekiler geçerken bazıları dönüp merakla onları izledi. Frenk olduklarını anlayan birkaçı aşağılayıcı bir iki laf attı ama yanlarında yürüyen on sert görünüşlü adamı fark edince seslerini alçalttılar. Tarikat nişanlarını görenler ise hiç ses çıkarmadı. Birkaç kişi hayır duası etti, çünkü Filistin'den bu kadar uzak olan bu büyük şehirde bile Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı bilen insanlar vardı. Talon onları kutsayan yaşlı bir kadına gülümsedi.

"Çok yaşayın, Tanrı'nın askerleri," diye bağırdı kadın.

Hem içeriden hem de Hipodroma girmeyi bekleyen kalabalıktan gelen alçak uğultu sesi Talon'un daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Bu canlı, kaynayan bir şey gibiydi ve Talon bunun onu biraz rahatsız ettiğini hissetti.

Ortalıkta dolanan grupların arasından geçirilerek kuzey duvarındaki girişlere doğru götürüldüler. Burada bir subay kimliklerini sorunca hadım kurşun bir marka gösterdi. O zaman subay askerlere kapıyı açmalarını emretti. Yaklaşık on beş metre uzunluğunda karanlık bir koridordan geçerek demir parmaklıklı başka bir girişe geldiler. Tünelde yukarıya çıkan taş merdivenlerin bulunduğu birkaç girişi askerler tutuyordu.

Joseph onları bir merdivenden çıkardı. Bu dik koridor çizmelerinin taş basamaklarda çıkardığı sesler dışında sakindi ve basamakların tepesine ulaştıklarında Hipodromun içindeki kalabalığın gürültüsü iyice arttı. Sonunda hadım durup deri bir perdeyi çekince kendilerini arenaya bakan bir balkonda buldular. Talon gördükleri karşısında donakaldı. Dört Frenk de aşağıdaki manzara karşısında huşu içinde bakakalmıştı.

Hipodrom yerden en az on beş metre yüksekte basamaklı sıralardan oluşan, devasa oval bir yapıydı. Üst sıralar kiremit kaplı bir çatıyla güneşten ve yağmurdan korunmuştu. Sıralar

asıl arenanın tırmıkla düzeltilmiş kumlu zeminindeki iki metre genişliğinde bir su hendeğiyle ayrılmıştı.

Arenanın ortasında kalın, alçak bir duvar vardı. Uzunluğu seksen metre ve genişliği bir buçuk metre kadardı. Duvar boyunca değişik şekil ve ebatlarda dikilitaşlar ve heykeller sıralanmıştı. Bunların bazıları çok büyüktü.

Alexios, Talon'un nereye baktığını fark ederek, "Bu duvar *Spina*," dedi, "ve gördüğün gibi, eski imparatorların koydurduğu pek çok anıta süslenmiştir. Şuradaki Herkül'ün heykeli, şuradaki dikilitaş da Mısır imparatorluğumuzun bir parçasıyken oradan getirilmiş."

Talon sadece bakakalmıştı. Herkül'ün heykeli muazzamdı. Talon eğer yanında durursa başının sadece heykelin dizine gelebileceğini hesapladı. Daha ileride elinde gerçek boyutuna uygun bir atla biniciyi tutan heybetli bir kadın heykeli vardı. Açık kanatlarında güneş saatinin üstüne güneş ışığının düşmesini sağlayan delikler bulunan bronz bir kartal gördü.

Spina gerçek boyutlarda iki tekerlekli bir arabayı çeken dört bronz at heykeliyle son buluyordu. Talon onu göstererek Alexios'a, "Bugün göreceğimiz bu mu?" diye sordu.

"Evet, ama bu yarışmacılar bronzdan olmayacak," dedi Alexios gülümseyerek. "Buna *quadriga* deniyor. Senin de gördüğün gibi dört atı var ve nesiller boyu Roma efsanesinin bir parçası olmuştur. Bunlar kadim tanrıların savaş arabalarını temsil ediyor. Şu yunusları görüyor musun?" Talon *Spina*'nın sonunda işaret ettiği yere bakınca ağızlarını gökyüzüne doğru açmış, gerçek boyutta kocaman kafaları olan, pırıl pırıl parlayan bir sıra bronz balık gördü.

"Bunların her birine bir ip bağlı ve yarışmacılar bir döngüyü tamamladıkları zaman balıklardan biri ağızı yere bakacak şekilde çekilir. Bu şekilde kalabalık kaç tur kaldığını bilir."

Talon sol tarafına bakınca hipodromun doğusunda, onlardan yüksekte çok daha büyük bir başka balkon olduğunu fark etti. Geniş balkonda çoğu senatör kıyafeti giymiş pek çok önemli şahıs oturuyor veya ayakta duruyordu. Alexios oranın imparatorun oturacağı *kathisma* olduğunu söyledi.

“Yarışlar imparator gelene kadar başlayamaz ve o henüz gelmedi. şuradaki kalabalığın içinde babamı görebilirsiniz,” dedi eliyle işaret ederek.

Senatörün imparatorun davetlisi olması Sör Guy de Veres’in gözünden kaçmamıştı.

“Ailenin imparatorla bu kadar iyi ilişki içinde olmasından etkilendim, Alexios,” dedi.

“Bizimki eski bir ailedir ve onun babası gibi benim babam da bir senator. Ben de bir gün senator olacağım.”

“Bu arenanın uzunluğu ne kadar? Çok büyük görünüyor,” dedi Talon.

“Bizim deyişimizle bu stadyum yaklaşık dört yüz metre uzunluğunda, arena ise aşağı yukarı üç yüz otuz metredir.”

Talon kendi balkonlarının her iki yanında ve yukarıda başka balkonlar olduğunu da gördü ama hiçbir kumluk zeminden on üç metre kadar yukarıda olması gereken imparatorunki kadar yüksek değildi. Yerler hızla doluyordu ve Talon flamalarda dört ana rengin bulunduğunu fark etti: kırmızı ve beyaz ile yeşil ve mavi.

“Bu renkler neyi simgeliyor?” diye sordu, flamaları göstererek.

“Ah! Bunlar şehirdeki çeşitli grupların renkleri. Eskiden şimdi olduğundan daha önemliydiler. Yeşiller ve maviler hâlâ oldukça önemli fakat kırmızı ve beyaz flamalar öyle değil ancak duygusal nedenlerle insanlar onları hâlâ destekliyor. Gerçi bunu neden yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Yeşillerle Maviler çeşitli törenlerde ve bugün olduğu gibi imparatorun şehirde gittiği yerlerde kullanılıyor.”

Talon oturacak yerlerin arasındaki koridorlarda askerlerin düzenli aralıklarla mevzilendiğini fark edince bunun nedenini sordu.

“Düzen sağlamak için, Talon. İnsanlar yarışlar yapılırken heyecanlanıyor ve bazen uygunsuz davranışlarda bulunuyorlar,” dedi Alexios.

Alexios, Talon’un yanına otumadan evvel Joseph’e kısa bir

şeyler söyledi. Sör Guy çoktan oturmuş, şaşkınlık içinde etrafına bakıyordu. Talon'la bakiştılar.

“Acaba Rahip Jonathan buna ne derdi?” diye mırıldandı Sör Guy.

Talon gülümsedi.

Max ve Claude rütbelerine uygun olarak balkonun arkasında duruyorlardı ama görüş alanları iyiydi.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmedim,” diye itiraf etti Sör Guy, huşu dolu bir sesle. “Sizin deyişinizle bu Hipodrom Roma'daki stadyumdan çok daha büyük, bundan eminim. Ve o eski yapı şimdi bir harabe.”

Talon etrafına bakındı. Hipodrom arenanın düz kısmı doğu ucuna gelecek şekilde doğu-batı yönünde inşa edilmişti. Batı ucu içerideki kumluk alanın şekline göre kıvrılmıştı. *Spina* diğer tarafın görülmesini engellediği için zemindekiler hariç diğer yerdeki herkes arenayı görebiliyordu.

“Adeta canlı bir yaratık gibi,” dedi Talon, sıraları doldurmayla başlayan kitleleri göstererek.

“Bir hayvana benziyor. Biraz bekle, birazdan hayat bulduğunu göreceksin,” dedi Alexios, tatsız bir sesle.

Joseph elinde şarap ve meyveyle geri geldi. Ama Talon kendini etrafa bakmaktan alamıyordu. Bu şehirde bulunduğu kısa süre zarfında gördüğü ilk büyük yapı değildi bu fakat boyutları ve muazzamlığı karşısında afallamıştı.

Spina'nın her bir santimi ya fresklerle ya da oyma taş tasvirlerle kaplıydı. İnsanlar savaştaki süvariler veya mızrakçılar gibi resmedilmişti. Bunların çoğu eski imparatorları yüceltici tasvirlerdi. Yenik düşmanlar Konstantinopolis'in imparatorlarının önünde diz çökmüş, ayaklarına hediye olarak köleler ve altınlar yığarak saygılarını sunuyorlardı.

Talon kölelerin yarış için son hazırlıkları yaptıkları arenanın diğer ucunu açıkça görebiliyordu. Bazıları hâlâ alanı tırmıklar-ken, bazıları da seyircilerin kumların üstüne attıkları çöpleri topluyordu. Talon *Spina*'nın dört köşesindeki sütunları göstererek Alexios'a bunların ne olduğunu sordu.

“Bunlar yarışmacılara bir köşeye geldiklerini ve *Spina*’nın heykellerini korumalarını haber vermek için. Çok yakından geçtiklerini göreceksin.”

Kalabalık yavaş yavaş yerleşmeye başlıyordu. Satıcıların tepsiler içinde bağıra çağıra et ve meyve satmaya çalıştığı aşğıdaki sıralardan et kokusu geliyordu.

“Hiç kadın görmüyorum, Alexios. Leydi Kalothesos ve kız kardeşin nerede?” diye sordu Talon.

“Bu bir gelenek. Annem ve kız kardeşim *kathisma*’nın yukarısında imparatoriçe ve refakatçileriyle birlikteler. Şuradaki parmaklıklı pencereleri görüyor musun?” dedi, imparatorun balkonunun üstünü göstererek. “Sen onları göremezsın ama onlar hiç fark edilmeden oradan gayet iyi görebiliyor ve ayak takımından korunmuş oluyorlar. Eğer kalabalık çok gürültü ederse hiç zarar görmeden kolayca Büyük Saray’a dönebilirler,” dedi Alexios dudak bükerek.

Talon, Alexios’un mağrur ve kibirli bir hava takındığı zamanları pek eğlenceli buluyordu.

Konuşmaları trompet sesleriyle kesildi ve kalabalık sessizleşmeye başladı. O zaman Talon bütün bakışların İmparatorluk locasına çevrilmiş olduğunu fark etti.

İmparator I. Manuel yavaşça kraliyet balkonunun tırabzanına doğru yürüdü; kollarını kaldırdı ve haç işareti yaptı. Kalabalık kükredi. İmparator zayıf güneş ışığında ışıldayan muhteşem ipek bir cübbe giymiş, başına uzun, geniş kraliyet şapkası ve parlayan altın ve mücevherlerle süslenmiş bir kemere de taşlarla donatılmış bir kılıç takmıştı. Yanında kendisine en yakın birkaç görevli vardı.

“Oyunların başlaması için işaret veriyor,” diye açıkladı Alexios. Uzakta bir gök gürültüsü duyuldu. Talon başını kaldırıp havaya baktı; hâlâ yağmur bulutları yoktu. “Umarım yağmur yağmaz.”

İmparator birkaç dakika kraliyet balkonunun önünde ayakta durdu ve kalabalık tezahür edip bağırarak onu selamladı. Sesleri zayıflar gibi olunca hemen renkli flamalardan biri sallanıyor ve

kalabalık yeniden tezahürata başlıyordu. Talon daha yarışlar başlamadan seslerinin kısılacağını düşündü.

Sonunda imparator kollarını indirdi ve birine işaret etti, sonra balkonda kalabalık bir davetli grubunun en önündeki yeri- ne oturdu. Talon şaşkınlıkla balkonlarının arkasındaki duvarların tepesinden tuhaf bir ses gelmeye başladığını fark etti. Bunun müzik olduğunu anladı ama daha önce hiç duymadığı türde bir müzikti. Sanki birçok devasa boru çalınıyor gibiydi. Seslerden bazıları o kadar pesti ki bildiği hiçbir aletle çıkartılamazdı. Bazıları da o kadar tizdi ki yine bunların nasıl çıktığını hayal edemiyordu.

Şaşkınlıkla Alexios'a bakınca beriki güldü. "Daha önce hiç 'org' sesi duymadın mı, Talon?" dedi, stadyumun en ucunu işaret ederek. "Hipodromda iki tane var, suyun yardımıyla çalışıyorlar. Benden bunu açıklamamı isteme, sadece bir mühendis açıklayabilir. Harikalar, öyle değil mi?"

"Hiç böyle bir şey duymadım. Gerçekten tuhaf ve harika bir ses bu," dedi Sör Guy.

Talon da başıyla onu onayladı. Ses her yeri doldurmuştu ve Hipodromun duvarları yüksek olduğu için notalar tribünlerin arasında yankılanıyor ve bütün gürültüyü birkaç dakika dindiren inanılmaz bir ses yaratıyordu. Müzik, görünmeyen bir işaretle balkonlarının aşağısındaki kapılar açılıp ilk yarışmacı dört atlı arabasını arenaya soktuğu zaman bile devam etti.

Kalabalık bağırarak ve renkli flamaları sallayarak yarışmacıyı selamladı. Aşağıya bakan Talon atların en iyi cins olduğunu ve arabayı tek sıra halinde, omuz omuza bir takım halinde çektiklerini gördü. Atları tutan adam güçlü ve kıvrak görünüyordu; ustaca atları yerlerinde tutan adamın ince tuniğinin altından sırtının kasılan adaleleri fark ediliyordu. Sürekli hayvanlarla konuşuyor, hafif arabayı kasıla kasıla çekerlerken muhteşem görünmelerini sağlayacak kadar özgürlük veriyordu. Araba en basit hale getirilmeye çalışılarak hafiflemesi için arkası açılmıştı. Yine de özenle sahiplerinin, Mavilerin rengiyle süslenmişti. Sürücüsü açık mavi uzun bir tunik giymiş, beline ince altın bir

kemer takmış ve ayaklarına deri sandaletler geçirmişti. Kısa siyah saçları yağlanıp kıvınlmıştı.

Atlarını hoplaya zıplaya kasılarak imparatorun balkonunun önüne getirdikten sonra bağırarak dizginleri çekip durdurdu. Arabasında imparatora doğru eğildi ve övgüler yağdırdı; imparator başıyla onayladıktan sonra atlarını döndürüp birkaç kölenin hayvanları tutup sakinleştireceği bir yere doğru götürdü. Onu izleyen üç yarış arabası da aynısını tekrarladı. Her bir yarışçı imparatoru selamlarken tribünlerdeki rengi bağırarak onu destekliyor ve flamalarını ve bayraklarını havada sallıyordu.

Beyaz takımı temsil eden son adam atlarını sürüp imparatoru selamladığı zaman Talon bütün arenanın neredeyse elle tutulur şekilde gerildiğini hissedebiliyordu. Alexios bile trompetlerin çalmasını bekleyerek ve gözlerini dikkatle Mavi yarışçıya dikerek öne eğilmişti. Babası ve dedesi nesillerdir onları desteklediği için Mavi takımı tuttuğunu söylemişti. "Bu bir gelenek ama bu yarışçı aynı zamanda benim bir arkadaşım da," diye açıkladı.

Tuhaf müzik sona erdi ve arenada tam bir sessizlik oldu. Huzursuzlaşan atları sürücüleri ve köleler dizginlerine asılarak yerlerinde tutmaya çalışıyordu; atlar ileri atılıp ağızlarından köpükler sıçratarak başlarını kurtarmaya çalışıyordu. Bir ara Kırmızı takım tamamen kontrolden çıkmış göründü: atlar o kadar heyecanlanmıştı ki burunlarından kişniyordu; içlerinden biri şaha kalkmaya çalışınca gergin binicisi ve dizginlerini tutan bir köle tarafından yatıştırıldı.

Bekleme uzadıkça uzuyordu fakat kalabalık sessiz olsa da elle tutulacak kadar belli olan sabırsızlıkları ve heyecanları balkondaki seyircilere ulaşıyor, onların beklentilerini de artırıyordu.

Sonra vakit geldi. İmparator elinin hafif bir hareketiyle işaret verdi ve bir trompet öttü. Yarışçıların hepsi aynı anda atlarının sağrısına dizginleriyle vurup bağırarak kırbaçlarını şaklattılar. Atlar deneyimsiz birini kolayca arabadan fırlatacak bir şekilde hızla öne atıldı ve yerden bir kum bulutu kaldırarak yarışa başladılar. Kalabalık hep bir ağızdan heyecanla kükredi. Dört yarış

atı grubu ilk düz kulvarı süratle kat ederken seyirciler bahis markalarını sallayarak ve tuttukları takımlar için dua ederek bağıyordu. Hafif arabalar büyük hızla ilerlerken pek çok toynanın gürültüsü hafif tekerleklerin tıkırtısını ve koşum takımlarının vurma sesini bastırıyordu. Daha önce atları tutmuş olan köleler hızla kapılara doğru kaçıyor; hayatları arabalar geri dönmekten evvel yoldan çekilmelerine bağlıydı.

“Arenayı yedi kez dönmeleri lazım!” diye bağırdı Alexios, gürültüde sesini duyurmak için. “*Spina*’nın doğu ucundaki yunusların bir turun tamamlandığını göstermek için aşağı çekildiğini görebilirsin.”

Talon onu zar zor duyuyordu; bütün dikkatini toplu halde yarışarak onlardan uzaklaşan atlarla sürücülerine vermişti. Kumlu kulvarda hızla ilerlerken kimin önde olduğunu görmek zordu ve hepsi *Spina*’nın sonundan dönerken bir süre renkleri birbirinden ayırt edemedi. Arabalar yanından geçerken seyirciler ayağa kalkarak onları takip eden garip bir insan dalgası oluşturuyordu. Cesaret vermek için bağıran kalabalığın gürültüsü yanlarından geçen atların yere vuran toynaklarının ve arabaların seslerini boğuyordu.

Talon gözlerini dikkatle önlerine dikmiş olan sürücülerin arabaların kenarından görünen gergin yüzlerini şöyle bir görebiliyordu. Adamlar bir cesaret vererek, bir küfrederek atlarına bağıyordu. Sanki atlar ne gerektiğini anlamış gibiydi, çünkü bu sefer yarışmacılar kırbaçlarını kullanmıyordu; hayvanların ellerinden geleni yaptıkları açıktı. Hepsi bir arada ilerliyordu ve Talon onların dört hayvanla zıplayan hafif aracı kontrol ederken nasıl aynı zamanda birbirlerine çarpmadıklarını merak etti.

Olağanüstü ustaydılar ve en içteki arabanın sütunlara bindirmeden veya başka bir arabaya çarpmadan dönüşleri alabilmesine hayran kaldı. Takımlar kumları havalandırarak dönemeçleri alıyor, sonra tekrar son sürat düz kulvarda ilerliyorlardı.

“Bunu nasıl yapıyorlar?” diye seslendi, öne eğilerek geçen takımlara bağıran Alexios’a. Talon’un Acre’de ilk defa karşılaşmış olduğu o kendini beğenmiş, sert adam gitmişti.

Talon'a heyecanlı bir ifadeyle baktı. "Çocukluklarından itibaren eğitiliyorlar! Ne yaptıklarını biliyorlar ama daha dur, henüz yeni başladılar. Yeşil takıma lanet olsun, öndeler! Hadi, Pantoleon! Kendine yarışçı mı diyorsun sen?" diye bağırdı Mavi sürücüye. "Ne yapıyorsun?"

Talon bu olağan dışı duygu gösterisinden eğleniyormuş gibi görünen Sör Guy'a gülümsedi.

Yeşil destekçilerin olduğu bölümlerde yeşil flamalar kaldırıyor ve diğer takımları destekleyenlere hakaretler yağıdırılırken, bunu her taraftan gelen kahkaha sesleri ve müstehcen hareketler izliyordu. Talon Konstantinopolis halkının stadyumda bu kadar serbest davranmasına hayret etmişti. Dışarıda karşılaştığı pek çok Yunanlıda gördüğü çekingenlik burada kesinlikle görül-müyordu.

Dördüncü turda takımlar en yakın sütunun etrafından kayarcasına geçerken büyük bir ilgiyle izliyor ve yarışçıların dört hayvanı kontrol edişine hayran kalıyordu. Tekrar bir araya geldiler ama bu kez Yeşil yarışçı diğerleriyle arasını açmıştı ve hayvanlarını cesaretlendirmek için bağıarak hiç zorlanmadan sütunun etrafını dolandı. Bir saniye sonra hep birlikte kum ve toz kaldırarak dümdüz ilerliyorlardı. Adamın arkasındaki üç yarışçı başa geçmek için birbiriyle çekişiyordu. Bir ara içteki Beyaz yarışmacı *Spina*'ya tehlikeli derecede yanaşmış gibi göründü ve arabasının tekerlekleri taş duvarın birkaç santimetre ötesinde dönüyordu. Yarış arabası Yeşilin daha bir saniye önce atlatmış olduğu sütuna doğru atılırken Talon nefesini tuttu. Mavi Beyazın yolunu keserken, Kırmızı arabanın Mavinin sağ tarafını kapattığını fark etti.

Aniden Beyaz yarışmacının gidecek bir yeri kalmamıştı. Paniğe kapılmış bir ifadeyle Mavi sürücüye baktı ve kendisine yer açmasını bağırdı ama onun kendi sorunları vardı. Kırmızı ve Beyaz takımlar arasında sıkışmıştı ve sadece bağıarak dizginlerine asılabiliyordu. O sırada Beyaz yarışçı kötü bir karar verdi; sütunun etrafını diğer ikisinden önce dolaşabilmek için arayı açmak amacıyla kamçısını alıp hayvanlarına vurdu. Çok

geçti ve kalabalığın dehşet içindeki bakışları altında Beyaz araba dörtnala sütunun üstüne ilerledi. Atlardan biri dosdoğru direğe çarptı, direk sallansa da ayakta kaldı. Şoke olan at yere çökerek seğirmeye başladı. Öyle olunca da bütün takımını yere devirdi.

Panîge kapılan atlar duvardan ve sütundan kaçınmaya çalıştılar fakat koşum kayışlarına takıldılar ve ne kadar çabalasalar da kendilerini kurtaramadılar. Beyaz arabanın sürücüsü yana fırlayarak sertçe duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle kendinden geçmiş gibi yere yığılıp kaldı. Atlardan biri sağa doğru kaçmaya çabaladı ve neredeyse kurtuluyordu ama diğer iki araba sürüklendi ve kaçmaya çalışan hayvanın başı Mavi arabanın atlarından birinin omzuna çarptı. Hayvan tekmeleyen ve bağırان diğer atların arasına devrilerek kanlar içinde hareketsiz kaldı. Mavi arabanın atları birkaç adım daha sendeleyip sallandı ama sonra tekrar eski tempolarını yakaladılar.

Mavi ve Kırmızı arabalar yavaşlamıştı ama ikisi de durmamıştı. Çırpınan hayvanların ve hemen paralelinde duran enkaz halindeki arabanın etrafından dolanarak bir toz bulutu içinde hızla uzaklaştılar.

Kalabalık arasında bir an şaşkın bir sessizlik oldu, sonra telaşlı ve öfkeli haykırışlar duyuldu. Yumruklar havaya kalktı ve Beyaz taraftarlar kendi takımlarının oyun dışı kaldığını, yarışçının yaralandığını veya muhtemelen öldüğünü ve bahsi kaybettiklerini anlayınca küfür yağdırmaya başladılar. Öfkeleri Mavi yarışçıya yönelmişti ve ellerine geçirdiklerini ona atıyorlardı.

“Kazaya Mavi arabanın yol açtığına inanıyorlar ve çok öfkeliler. Ve böyle bir şey yapmak tam Pantoleon’a göredir,” dedi Alexios, bağırıp çağrılar ve küfür sesleri gittikçe yükselirken biraz endişeyle.

“Beyaz yarışçı yer kalmadığını görünce neden durmadı?” diye sordu Talon.

“Bence aralarından geçebileceğini düşündü,” dedi Sör Guy.

“Bu hata yüzünden pişman olacak kadar yaşayamayabilir bile,” dedi Alexios sıkıntılı bir sesle, kölelerin hızla kazanın olduğu köşeye gidip oradaki karmaşayı halletmeye çalışmasını izlerlerken.

“Yarışı durdurmayacaklar mı?” diye sordu Sör Guy, inanamıyormuş gibi bir sesle.

“Bu, imparatora bağlı. Ama Manuel’in pek müdahale etmediğini söyleyebilirim.” Alexios kraliyet balkonuna bir göz attı. Birkaç kişi imparatora şikâyet ediyordu fakat o elini sallayarak onları uzaklaştırınca adamlar yerlerine oturup olayların gelişmesini izlemek zorunda kaldılar.

Takımlar geri dönüp tekrar atlarla ters dönen arabanın oluşturduğu karmaşık yığına ulaşmadan evvel köleler Beyaz yarışçıyı yoldan çekmeyi başardı. Yarışçılar uçar gibi geçerken *Spina*’nın duvarına yapıştılar. Onlar geçer geçmez köleler hemen işe koyulup atların koşumunu keserek hayvanları serbest bıraktılar ve hayatta kalanları hemen arenadan çıkarttılar. Ölen iki at yarışçılar bir tur daha attıktan sonra sürüklenerek dışarı çekildi.

Ne yaptığını bilen yarışçılar bu köşeye gelmeden yavaşlayıp dikkatle döndükten sonra tekrar hızlanıyorlardı. Mavi yarışçı Yeşil arabaya yetişirken tezahürat sesleri iyice yükseldi. Atları ter içinde kalmıştı ve hızlarını korumaya çalışıyorlardı. Şimdi kırbaçlar çıkarılmıştı ve yarışçılar bağırarak hayvanlarını kamçılıyordu. Artık yarış Mavi ile Yeşil araba arasındaydı. Kırmızı yarışçı bütün çabasına rağmen atlarını diğer arabanın atlarının önüne geçiremiyordu, belki bunun nedeni bunların şüphesiz son derece iyi cins ve pahalı atlar olmasıydı. Kan ter içindeki hayvanlarını bağırıp küfrederek sürmeye devam etse de artık geride kalmıştı.

Bu yarışta belirleyici olanın deneyim olduğu anlaşılmıştı ve Talon Mavi yarışmacının hayvanlarını idare etmesine bakarak diğerlerinden biraz daha avantajlı olduğunu görebiliyordu. Omzunun üstünden neredeyse arabasıyla başa baş giden, hemen arkasından dörtnala gelen atlara bakan Yeşil yarışmacının aksine, o atlarını kırbaçla dövmeden onlardan azami ölçüde faydalanmayı biliyordu. Yeşil yarışmacı kırbacını yeniden kaptı ve sırtı kamçı izleriyle yol yol olmuş en öndeki hayvana vurmak üzere salladı.

Mavi yarışmacı bütün gayretleriyle koşan hayvanlarına bir şey söyledi ve arabası öne atıldı. Şimdi imparatorun balkonunun hemen önündeki bitiş çizgisine sadece iki yüz metre kalmıştı. Talon Mavi yarışmacının diğer arabaya yetişmesini beğeniyle izliyordu, atları ter içinde kalmış olsa da hâlâ güçten düşmemişti; ancak Yeşil takım zorlanıyordu, bacakları ter içindeydi ve böğürleri hızla inip kalkıyordu.

Mavi'nin rakibi hızla ilerleyen arabalarla dönen tekerleklerin arasındaki pek az açıklığa baktıktan sonra diğerine bir şeyler bağırdı. Talon kalabalığın gürültüsünden duyamasa da bunun bir küfür olduğundan emindi, Mavi yarışmacı da ateş saçan gözlerle adama baktı ama itidalini kaybetmedi. Bunun yerine kırbacını aldı ve atlarının kulaklarının üstünde şaklattı. Atlar öne atılınca Yeşil takım geride kaldı. Mavi araba bitiş çizgisini geçince Mavi bölmedekiler flamalarını sallayarak ve bağırarak tezahürat yaparak ayağa kalktılar. Alexios da ayağa kalkıp bağırdı. Talon'la Sör Guy güldüler.

Yeşil araba beş metre geriden bitiş çizgisine ulaştı. Arabanın sürücüsü atlarının dizginini çekip elli adım kadar uzakta durdu ve bir kez daha Mavi yarışmacıya bir şeyler bağırdı. Mavi yarışmacı atlarını çevirdi ve Yeşil rakibiyle yüzleşmek üzere geri gitti. Yaklaşırken kırbacını kaldırdı ve kuvvetle Yeşil yarışmacıya doğru indirdi. Uzun örgü deri ipin ucu hedefin göğsüne çarptı. Adam yediği darbeye acıyla bağırarak arabadan düştü. Sonra Mavi yarışmacı arabasından indi ve göğsünü tutarak yerde yatan afallamış adama doğru yürüdü ve sertçe kaburgalarına bir tekme savurdu. Ama o sırada yerdeki adam ayağa fırladı ve iki rakip güreşmeye başladı. İkisi de, sürücüsünün onlara çarpmamak için atlarını umarsızca durdurmaya çalıştığı Kırmızı arabayı unutmuştu.

Kalabalık ayağa fırladı; *Spina*'nın diğer yanındakiler şaşkındı ve neler olduğunu görebilenlere bağırarak sorular soruyorlardı. Seyirciler durumu anlayınca ısıklıklar, yuhalamalar, heyecanlı bağırımlar duyuldu. Flamalar dalgalanıyor, farklı renklerin taraftarlarının bulunduğu kısımlar arasındaki bölmeden insanlar

birbirlerine yumruk sallıyordu. Küfürler yağarken birbirlerine ellerine geçirdikleri er p  fırlatıyorlardı. Mavi tunik giymiş bir adam hendeğe atladı ve küfürler yağdırarak, kavgaya katılmak için karşıya yüzmeye başladı. Onu hemen Yeşil ve Mavi taraftarlar izledi. Birkaç saniye içinde kumların üstü birbirlerine yumruk ve tekme atan insanlarla doldu. Bütün renklerin taraftarları rakiplerine gelip kendileriyle d v şmeleri için meydan okumak amacıyla hiç çekinmeden tuniklerini kaldırıp kılarını veya cinsel organlarını gösterince Talon'la diğer Frenk arkadaşları kahkahalarını bastırmak zorunda kaldılar.

Sanki sihirle ortaya çıkmış gibi bir anda kumların üstünde askerler ve köleler belirdi ve zaten yarıştan yorgun düştükleri için ayakta zor durarak birbirlerine nafile yere vurmaya çalışan iki yarışıyı tuttular. Sonra kavgaya karışmış olan seyircileri mızraklarının sivri ucuyla kovaladılar.

Talon, Alexios'a göz atınca, beriki sakın bir tavırla, "Askerler ortalığı yatıştıramazsa iyi curcuna kopacak," dedi.

Silahlı askerler kalkanlarını ve mızraklarını hazır tutarak hızla tribünlerin arasındaki koridorlardan inmeye başladılar. Ne yaptığını biliyor gibi görünen bir subay askerlerden bazısına bağırarak yumruklaşan bir grup adamın arasına girmelerini emretti. Kalabalıktakiler d v şenlere devam etmeleri için teza-h rat yapıyor ve pek çoğu besbelli bu manzaradan zevk alarak gülüyordu.

"ok ciddi bir şey değil," dedi Alexios.

"Mavi yarışmacıya ne olacak?"

"Galip ilan edilecek ve bu iş de burada bitecek."

"Bu tür şeyler sık sık oluyor mu?" diye sordu S r Guy.

"O kadar sık değil ama olduğu zaman da tam bir kargaşaya dönüşebilir, o zaman da askerler gelip kafalarını kırar, hatta düzeni sağlamak için kalabalıktan birkaç kişiye öldürür."

Talon'la S r Guy bakiştılar.

Gerçekten de askerler düzeni çabucak sağladı. Kalabalığın içinde en kabadayı olan birkaç kişi askerler tarafından aceleyle uzaklaştırıldı ve sonra köleler kumların üstünde koşarak artık

daha sakinleşmiş olan yarışçıları imparatorun balkonunun önünde bir yere doğru götürdüler.

Manuel onları bekleyerek ayakta duruyordu. Bu arbededen keyif aldığı belliydi; yarışmacılara gülerek parmağını Mavi yarışmacıya doğru salladı, sonra onlara barışmalarını ve tekrar arkadaş olmalarını söyledi.

“İyi bir yarış oldu ve galip olan ödülü hak etti!” diye bağırdı onlara. Defne yaprağından tacı havaya kaldırdı ve o anda kalabalık şarkı söylemeye başladı.

“Tanrı’dan gelen zaferinizden eşit pay istiyoruz,

Eşit pay istiyoruz, Efendim,

Kralların inancı galip gelir!”

Manuel seyircilere el salladı ve sonra çelengi aşağıda duran Mavi yarışmacıya götürmesi için bir köleye verdi. Köle gözden kayboldu ama hemen sonra tekrar kumların üstünde ortaya çıktı. Mavi yarışmacıya doğru yürüdü ve uçları ince, koyu yeşil yapraklardan oluşan çelengi başının üstüne koydu. Kalabalık sevinçle kükrerken yarışmacılar imparatoru selamladıktan sonra sırayla zafer turu attılar. Org bir melodi çalmaya ve kalabalık nahoş bir uğultuyla şarkı söyleyerek ona eşlik etmeye başladı.

O gün çok az kaza yaşanan birkaç yarış daha izlediler.

Bir defasında takımlardan birine o kadar kötü çarpıldı ki araba yana devrilip sürücüsünü kalabalıktan gelen kahkaha ve yuhalama sesleri arasında paldır küldür hendeğin içine yuvarlandı. Adam çamur içinde sürünerek sudan çıkarken atları aceleyle arenadan çıkarıldı. Seyircilerin çoğu artık su gibi akan şarapla kafayı bulmuştu. Bu da tartışmaların çıkmasına yol açarak boş şarap tulumlarının silah olarak kullanıldığı kavgalara yol açtı ve bir kez daha askerler gelip düzeni sağladılar. Sonra bir şimşek çaktı ve bunu bir gök gürültüsü izledi ve ardından yağmur başladı.

İmparator bunun gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüş olmalı ki ayağa kalktı. Müzik çalarken ve kalabalık tezahürat yaparken balkondan ayrıldı. Yarışlar sona ermişti.

* * *

Daha sonra hana geri döndüklerinde avluda oturmuş çatıdaki kiremitlerden damlayan suları izlerken Sör Guy, “Yarışları izlemeye gittiğimize memnunum,” dedi, “bu insanları daha iyi tanıma fırsatı bulduk.”

“Dalaşmaktan hiç çekinmiyorlar gibi,” dedi Claude gülerek. “Daha önce kavgaya girişmeden evvel açıp çıplak kışlarını gösteren insanlar görmemiştim hiç.” Gözlerini manalı bir şekilde devirdi.

Şarap Talon’un genzine kaçtı.

“Bundan sonra kimse bana Yunanlıların kolay heyecanlanan insanlar olmadıklarını söyleyemez,” dedi Max gülerek Talon’un sırtına vururken.

“Hipodrom dışındaki davranışları çok farklı,” dedi Talon soluklanırken, hızlı hızlı.

“Evet, ilk başta çok çekingenler. Ama Alexios’a baksanıza! Arkadaşı kazandığı ve sonra da kavgaya tutuştuğu zaman çıldırdı,” dedi Max, yine başını iki yana sallayıp gülerek.

“Bence bu konudan sevgili rahiplerimize ne kadar az bahsetsek o kadar iyi olacak,” dedi Sör Guy, yanlarına gelmekte olan Martin’e bakarak.

Talon’un zamanı gelince hepsinin kime günah çıkartacağı hakkında hiç kuşkusu yoktu.

*Yol boyunca görkemli bir sesle
Çınlıyor liderin berrak cıglığı
Çiysiz çöllerin ve hasat edilmiş mutlu tarlaların üstünde.
Selamlayacaktık onları giderlerken
Bulutla başa baş
Geceleyin yıldızların altında hızla süzülen,
Eurotas aşağıda ilerlerken,
Nasıl da geliyor soylu Menelaus
Fethinin gururuyla Dardan savaşlarından.
Euripides*

Bölüm 7

İmparator ve Ayin

Ertesi gün Sör Guy'a hepsinin imparatorun geçit töreninde hazır bulunmasının emredildiğini, belki ondan sonra da huzuruna kabul edilecekleri bildirildi. Hepsi hevesle sakallarını düzeltmeye, giysilerini ve pelerinlerini fırçalamaya, uzun zamandır ilgilenmedikleri çizmelerini cilalamaya koyuldu. Hatta Sör Guy, Rahip Jonathan ile Rahip Martin'e kıyafetlerini yıkatmayı bile başardı ki Talon'la Max'e göre bu başlı başına bir başarıydı.

"Bugün daha önce hiç görmediğiniz bir merasim ve ihtişam göreceksiniz," dedi onlara kahvaltıda.

Geçit töreninin yapıldığı Blachernae Sarayı'ndan şehrin doğu yakasındaki Büyük Saray'a kadar olan mesafe neredeyse bir buçuk kilometre kadardı, onun için İmparator Theodoseus Forumu'na gelip Büyük Saray'a doğru yola çıktığında şehrin diğer ucundaki alayın sonu Blachernae'den henüz hareket etmeye başlamıştı.

Talon daha önce Bizans İmparatorluğu ile Kilisesinin törenlerini hiç izlememişti ve hayatında birden fazla geçit töreni izlemiş olsa da hiç bu büyüklükte bir tören görmemişti. Sör Guy ona bu törenlerin çok eski olduğunu, aslında bu eski ayinlerin korunmasına büyük önem verildiğini söylemişti ve Talon bugün gördüklerini hayatı boyunca unutmayacaktı.

Mese'nin bir ucundan diğer ucuna kadar askerler dizilmişti. Talon onların çoğunu İskandinav'a benzetti. Alayın üstü kapalı arabasında imparatorun teşrifatçıları ve saray personeli olan hadımlar vardı – eğer giysileri makamlarını gösteriyorsa bunlardan bazıları yüksek mevkideydi. Bu törenlerle kilise ve saray erkânının giydiği kıyafetler Talon'un daha önce tanık olduğu her şeyden daha eski bir kültüre delalet ediyordu.

Kölelerin, saray subaylarının ve yüksek mevkideki hadımların taşıdığı püsküllü flamalar ve büyük haçlar kıpkırmızı satendendi ve gökyüzüne yükselen yaldızlı direklere bağlanmıştı. Taşıyıcıların ve müzisyenlerin kıyafetleri aynıydı: sırmalı ve renkli ipliklerle azizlerin, kutsal adamların, haçların ve diğer kutsal unsurların resmedildiği beyaz ipek kumaştan tunikler.

Bindikleri atların başları tüylerle süslüydü, boncuklar ve püsküllerle bağlanmış yeleleri ipek gibi taranmıştı ve hayvanların attığı her adımda dalgalanıyordu. Koşum takımları telkari ve yarı değerli taşlarla işlenmişti ve eyerleri gümüş kakmalıydı. Başlarını çeneleri neredeyse boğazlarına değecek şekilde eğerek ve bacaklarını yukarı kaldırarak yürüyorlardı ve ağızlarının kenarındaki köpükler binicilerinin ifadesiz yüzlerine rağmen bunun canlı bir alay olduğu duygusunu güçlendiriyordu. Binicilerin başında iç içe geçmiş, yan yana dizilmiş altın zincirlerden taçlar ve çelenkler vardı ve renkleri altın sarısından kömür karasına kadar değişen yeni yağlanmış saçları güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Binicilerin üstlerindeki cübbeler vücutlarına sıkıca oturuyordu ve gerdanlıklar ve nesiller önce işlenmiş değerli taşlarla kaplı kemerler takmışlardı. Kıyafetleri o kadar işli ve süslüydü ki rahatlıkla zırh yerine geçebilirlerdi.

Binicilerin sırtı mızrak gibi dimdikti ve her birinin yüzü göz-

lerinin ve saçlarının rengi dışında hepsi bir örnek olacak şekilde boyanmıştı: beyaz bir zemin, gözlerin görmesi için uzun delikler, kırmızı yay şeklinde bir ağız. Maskeli binicilerin kulakları ve boyunları bile beyaza boyanmıştı. Kervanın başındaki biniciler, büyük yuvarlak kaldırım taşları alaya katılmayı bekleyen soylu ailelerden, ağızları açık seyredip tezahürat yapmak için orada toplanmış olan sıradan insanlara kadar her sınıf ve ırktan insanlarla dolu olan Konstantinopol Forumu'na ulaştı. Talon böyle süslü giysiler içindeki bunca insan ve bu ihtişam karşısında şaşkına dönmüştü.

İmparatorun özel muhafızları amansız görünüşlü İskandinavlardan oluşuyordu. İri ve sarışındılar ve çoğunun gür bıyığı ve kısa sakalı vardı. Zincir zırhlarının üstüne giydikleri üniformalar kenarları süslü en iyi kumaştan yapılmıştı. Hepsinin yanında bir balta ve sırtlarındaki geniş bir kayışta uçurtmaya benzeyen kalkanlar vardı. Çoğu başına yuvarlak demir miğferler takmıştı. Bazılarının bütün yüzü sadece gözleri açıkta kalacak şekilde zincir zırhla korunmuştu ve bu da onlara tehlikeli bir görüntü veriyordu.

İskandinavların yanı sıra her türlü asker vardı. Hepsi altın içindeydi ve altın tonlarında çok süslü tunikleri vardı. Güneşte ışıldayan büyük parlak bronz kalkanları vardı ve uzun mızrakları altın sarısına boyanmıştı. Miğferleri metal üstüne kabartmalı altın rengi telkari işlemeliydi ve gövdelerine kalıp halinde cilalı bronzdan zırh göğüslük ve omuzluk giymişlerdi.

Alayın başındaki borazancılar düzenli aralıklarla aletlerini alıyor ve bu arada teşrifatçılar hemen her adımda imparatora övgüler düzüyordu. Kimi yayan kimi at sırtında olan bayrak taşıyıcılarının elinde akla gelebilecek her şekil ve renkte flamlalar vardı ama içlerinde en göze çarpanı imparatorluğun arması olan çift başlı kartaldı. Kırmızı, beyaz, mavi ve yeşil renkte süslü püslü keçe ve ipek flamlar, alay yavaş yavaş ilerlerken hafif rüzgârda dalgalanıyordu.

İmparator, Konstantin Forumu'nun büyük meydanına yaklaşırken öne çıkan genç kızlar ve oğlanlar kulağa hoş gelen bir

şarkı söyleyerek yoluna çiçekler atmaya başladılar. İmparatorun iki yanında Talon'un günah çıkaran papazlar veya yüksek mevkide rahipler olduğunu tahmin ettiği din görevlisine benzeyen adamlar vardı. İmparatorun mücevher kakmalı bir koşum takımı olan atı bembeyazdı ve taranmış yelesi ve kuyruğu hareket ettikçe dalgalanıyordu. Beyaz bir tunik giymiş iki delikanlı atı dizgininden tutarak yavaş yavaş ilerletiyordu.

İmparator sağ dirseğinin iç kısmında İmparatorluk Asasını tutuyordu; sol kolunda ise gümüş bir üzengide duran sandaletli ayağının altına kadar inen uzun ipek bir kuşak vardı.

Korse ile sıkıştırılmış dar tuniği pek çok renkten ve desenden oluşan ipektendi. Boynunda sıрма iple dikilmiş ve her iki tarafında imparatorluğun çift başlı kartalları bulunan sert bir yaka vardı. İmparator Manuel'in esmer yüzü sakindi ve siyah gözleri sanki ruhsal olarak alayın madeni seslerden ibaret gürültüsünden uzaklaşmış gibi ne sağa ne sola bakmadan dosdoğru ileriye dikilmişti. Altın rengi bir harmaniyle örtülü geniş omuzlarının üstüne parlayan yağmur taneleri gibi dökülen inci kolyelerin sarktığı altın tacının altındaki saçları ve sakalı yağlanıp kıvrılmıştı. Alay geçerken kalabalığın tezahüratı, borazanların sesi ve teşrifatçıların bağırmaları kulakları sağır ediyordu. Talon etrafta dolaşan neşeli insanlara baktı. Çoğu imparatorlardan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyordu; normalde pek tekdüze olan hayatlarından biraz uzaklaştıkları için geçit törenini de seviyorlardı.

İmparatorla refakatçilerinin hemen ardından İmparatoriçe Maria ile hepsi Talon'un o zamana kadar bir araya toplanmış gördüğü en iyi atlara ve midillilere binmiş seçkin ve refakatçi leydilerden oluşan maiyeti geldi. İmparatoriçenin tuniği de imparatorunki kadar süslüydü. Kenarları ve yakası geniş bir şerit halinde altın ve gümüş iple dokunmuş en iyi ipekten bir harmani giymişti. Kocasının gibi bembeyaz olan atına genç hadımlar rehberlik ediyordu. Talon biraz şaşırarak kadının uzun boylu olduğunu ve bukleler halinde dökülen bal rengi saçlarını bir arada tutan mücevherle kaplı tacının üstünden güzelliğini pek

saklayamayan yarı şeffaf bir tül indiğini fark etti. Dizgini tutan eli zambak kadar beyazdı ve her parmağı pahalı yüzüklerden neredeyse görünmez olmuştu. Kalabalık ona da tezahürat yaptı ve bazıları yolda yığılmış olan yaprak ve çiçek yığınınına çiçekler attı. İmparatoriçe geçerken havada hafif bir gül suyu ve lavanta kokusu asılı kaldı.

Onun arkasında caddenin aşağısına doğru kadınlardan, erkeklerden ve gençlerden, subaylardan, asillerden, senatörlerden ve kilise adamlarından oluşan bir kabile uzayıp gidiyordu. Binicilerin süslü tüyleri atlarının ritmine göre dans ediyor ve askerlerin altları demirli sandaletlerinin çıkardığı sert sesler teşrifatçıların bağırış çağırışı ve tezahürat yapan kalabalığın gürültüsüyle yarışlıyordu.

Alexios yollarından geçen çeşit çeşit askerlerin kim olduğunu açıklıyordu. İskandinavların yanı sıra İngiliz adalarından gelen Saksonlar da vardı; bunların Varangianlar olarak bilindiğini söyledi Talon'a.

"Onların bölüğünü İmparator Manuel'in babası I. Alexios kurdu. Onlar imparatorun özel muhafızlarıdır."

Alexios imparatorun hemen yanındaki refakatçileri gösterdi; hepsi de altınla kaplanmış uzun bir mızrak taşıyordu. Alexios bu adamların geleneksel cellâtlar olduklarını açıkladı; bu mesleklerinin tarihi Sezar'la Roma imparatorlarının onları kullanmış olduğu Roma İmparatorluğunun ilk zamanlarına kadar uzanıyordu.

Varangianları iyi silahlanmış bir süvari birliği izledi. Atları ve zırhları pırıl pırıl parlıyordu. Bu atlar Talon'un İran'da gördüklerinden biraz daha ağır olsa da Languedoc'ta tanıdığı savaş atlarından daha hafiftiler.

"Savaşa hazır gibi görünüyorlar," diye mırıldandı Talon, arkalarında parafinli deri ve at teri kokusu bırakarak uzaklaşan, duygularını açığa vurmeyen askerleri aynı derecede ilgiyle izleyen Sör Guy'a.

"Ben bu *Tagamet*'e mensubum," dedi Alexios gururlu bir sesle. "Onlara *Athanatoi*, ölümsüzler, deniyor," dedi gülümseyerek. "Ben de onlarla birlikte at binecektim ama bugün size ev

sahipliği yapmakla yükümlüyüm. Bu *Tagamet*'teki adamların çoğu aristokrasiye mensuptur, ya burada Konstantinopolis'teki ya da Teselya, Trakya veya diğer vilayetlerdeki büyük ailelerden gelirler. Bizim ailemiz Anadolu'lu fakat bugün sahip olduklarımızın çoğu kuzeyde bulunuyor. Biz ayrıca *Oikioi*, 'Hane Halkı' olarak da biliniriz."

Süvariler görünüşe göre bir tür eski moda zırh giymişti ama Alexios, Talon'a balık puluna benzeyen bu levhaların çok sert olduğunu ve mızrak darbesine gayet iyi dayanabileceğini temin etti. Talon onların ışıltılı pahalı zırhını, koni şeklinde, tüylü miğferlerini ve uçurtmaya benzeyen kalkanlarını inceledi. Çelik miğferlerden bazılarının üstünde İsa'yı ve azizleri tasvir eden altın ve gümüş kakmalı resimler vardı. Adamlar Talon'un kine benzeyen ama biraz daha küçük yaylar taşıyordu. Ayrıca kemerlerinde büyük topuzları ve flamalı uzun mızrakları vardı.

Talon savaş alanında böyle bir bölükle karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Daha önce hiç gerçek bir savaşa katılmadığı için böyle bir gücün etkilerini sadece tahmin edebiliyordu. Tapınak Şövalyelerini ve onların disiplinli saldırısını hatırladı. Bu süvari birliği de o kadar etkili görünüyordu.

Ağır silahlanmış süvarilerin ardından Alexios'un *Peltast*'lar olarak adlandırdığı ağır piyade bölüğü geldi. Ağır çelik ve bronz levhalar ve katmanlı zırhla birlikte içi keçe kaplı tunikler giymiş adamlar kabarık sandaletleriyle sert adımlarla yürüyorlardı. Mızrakları yaklaşık üç metre uzunluğundaydı.

Talon sıra halinde at üstünde veya yaya geçen askerleri ilgiyle izledi. Hafif süvariler dikkatini çekti; herhangi bir Arap ordusundaki rakipleri karşısında avantajlı olabilecek küçük ama iyi cins midillilere binen, hızlı hareket eden birlikler gibi görünen bu adamlara kanı ısındı.

Başını iki yana salladı. Geçit töreni onun için yeni bir şeydi, daha önce buna benzer bir şey görmemişti. Bütün bu ihtişamına rağmen, sanki yüzlerce, hatta binlerce güzel kıyafetli, süslü püslü ve silahlı mum bebek atların üstünde taşınıyormuş gibi görünüyordu.

Forum'daki yoğun kalabalığın arasında geçidl izlemekte olan Talon, Sör Guy ve Alexios, yarımadanın güney doğu ucundaki Büyük Saray'a gitmek için son birkaç yüz metrede alaya katıldılar. Her türden asker ve süvariyle dolu olan Büyük Saray'ın önündeki geniş meydana yaklaşırken Talon İmparatorluk muhafızlarından bir subayın eşlik ettiği bir grup tuhaf kıyafetli adam fark etti.

"Şu insanlar kim, Alexios?" diye sordu, eliyle işaret ederek.

"Eminim, imparatorla görüşmek için Rum Sultanlığı'ndan gelen bir Türk heyetidir," dedi Alexios, ilgisiz bir tavırla.

Bahis konusu olan adamlar dar pantolonların üstüne tek renk tunikler, kaba saba ceketler ve dizlerine kadar çıkan çizmeler giymiş, başlarına da değişik renklerde şapkalar takmışlardı. Giysileri kabile kökenli olduklarını gösteriyordu ve orada bulunan ileri gelenlerin giydiklerine kıyasla çok sadeydi. Adamlar etraflarındaki Yunanlılardan çok farklı giyinmiş olsalar da onlar kadar esmerdiler, ancak uzun örgülü saçları ve kocaman bıyıkları sayesinde kolayca ayırt edilebiliyorlardı. Büyük Saray'ın önündeki meydana doğru ilerleyen kalabalıkla birlikte yürürken koyu renk gözleri çok dikkatliydi.

Sör Guy ona birinci ve ikinci haçlı seferlerinin yapılmasının esas nedeninin Türkler olduğunu söylemişti ve bundan sonraki haçlı seferi de artık Selçuk Türklerinin elinde olan dominyonlardan geçmek zorunda kalacaktı.

Talon ayrıca artık isminin toga olduğunu öğrendiği giysiler içindeki bir grup Yunanlının eşlik ettiği daha açık tenli adamlar da fark etti. Resmi unvanların karmaşık sırasını iyi bilen Alexios refakatçi Yunanlıların babasıyla aynı senatör sınıfından *Protospatharioi*'ler olduklarını söyledi. Refakat ettikleri adamlar İran'dan gelen önemli bir heyetti. Ayrıca Rum Sultanının düşmanı oldukları da biliniyordu.

Meydanda yürürken Talon'un başı Alexios'un geçit törenini izlemeye ve kendileri gibi imparatorun huzuruna kabul edilmeyi bekleyen çok farklı milletler hakkında verdiği bilgilerden dönüyordu. Bir Arap heyeti gördü ve onları Sultan Salahaddin'in

gönderip göndermediğini veya Şam'dan, hatta belki çok daha uzaktan gelip gelmediklerini merak etti. Yunanlıların giysileri yanında pek köylü görünen rahatsız yünlü kıyafetlerinden Avrupa'dan geldikleri hemen anlaşılan birçok elçi grupları vardı.

Sonra Rusya'dan ve daha kuzeyden gelenler de vardı. Hepsini imparatoru görmeye ve ayrıcalık veya ticari ya da askeri alanda ittifak talep etmeye gelmişti. Alexios imparatorun hepsini göremeyecek kadar meşgul olduğunu ve çoğu sadece tüccar olan bu adamların zamanlarını boşa harcadığını söyleyerek çoğunu küçümsüyordu. Pek çok heyet bu meydana defalarca geliyor ve saatlerce huzura kabul edilmeyi bekliyorlardı.

"Eğer *parakoimomemos* yanımıza gelirse imparator bugün sizi kabul edecek demektir." Alexios sinirli görünüyordu.

"Bu karmaşık isimlere asla alışamayacağım. O hangisiydi?" diye mırıldandı Talon.

"Senato başkanı ve bu sıfatla da imparatorla görüşmende sana rehberlik edecek. Bir anlaşma söz konusu olduğu için de daha sonraki bütün müzakereleri o yapacak ve gelişmeleri imparatora bildirecek," dedi Alexios, sesinde hafif bir sabırsızlıkla.

"Bu milleti iyice tanımanı istiyorum, Talon," diye uyardı Sör Guy, ağzının kenarıyla. Ama daha fazla konuşmadan Alexios olan biteni en iyi görebilecekleri bir yer bulmak için onları aceleyle sürükledi.

Talon'un Sör Guy'ın paylamasını düşünecek zamanı olmadı, onun yerine dikkatini girmek üzere oldukları devasa yapıya çevirdi. İçerideki manzarayı izlemek isteyen insanların arasından sıkışarak ite kaka geçtiler. Ayasofya Kilisesi'nin önündeki geniş meydan geçit alayını ve ziyaretçileri ancak alıyordu.

Talon başını kaldırıp önlerinde dikilen devasa yapıya baktı. İnce oymalı mermer sütunların desteklediği geniş kemerlerin üstünde pek çok küçük kubbecik vardı, ortada ise birçok kule ve yine büyük bir kubbenin etrafına dizilmiş pek çok kubbecik vardı; fakat bu büyük kubbenin üstünde de muazzam Aya

kubbesi bulunuyordu. Talon hiç bu kadar heybetli bir dini yapı görmemişti. Kahire veya İskenderiye’de gördüğü camilerden hiçbiri bunun yanına bile yaklaşamazdı. Oradaki inşaatçılar sadece tuğlayla deneyler yaparak onun potansiyelini öğrenirken, buradaki mimarlar tuğla yapının temeline hâkim olmuş ve olağanüstü bir şey yaratmak için taş ve mermerle bir sıçrama gerçekleştirmiş gibi görünüyorlardı.

İmparator alanın kuzey tarafında bulunan, Ayasofya’nın ana kapısına doğru çıkan merdivene gelince Piskoposla maiyeti onu selamlamak için büyük kilisenin kapısından çıktılar. Bunlar üstlerinde muhteşem kıyafetler olan bir gruptu. Çoğu yaşlı olan beyaz sakallı rahipler yüksek, siyah başlıklar ve üstü güneş ışığında parlayan mücevherlerle kaplı cübbeler giymişlerdi. Rahipler ve hadım hizmetkârları çok güzel işlenmiş fildişi ve altından büyük haçlar taşıyordu ve yukarıda tuttukları altın kakmalı kutuların içindeki ikonlar, üstünde bakire Meryem’le çocuğunun altın varaklı resimleri bulunan paha biçilmez oyma ahşaptandı.

İmparator atından indi ve mücevherlerle donatılmış hadımların yardımıyla yavaşça Piskopos Anchialuslu III. Michael’a yaklaştı. Piskoposla imparator karşı karşıya gelip birbirlerini yanaklarından öperken herkes diz çöktü.

Sör Guy Jonathan’ı ensesinden tutup diz çökmeye zorladı. Martin hemen onları taklit etti. Talon, Max, Claude ve Konstantinopolis’in on bin vatandaşı birlikte yere diz çökerken çıkan boğuk sürtünme sesini saygılı bir sessizlik izledi.

Bizans İmparatorluğunun en güçlü iki adamı ciddi bir tavırla yan yana Ayasofya’nın geniş iç kısmına doğru ilerlerken en soylu ve önemli şahıslar da onları takip etti. O gün huzura kabul edilmeyi umanlar da arkalarından içeri alındılar ve buna Tapınak Şövalyeleri ile iki rahip de dâhildi.

“Kalabalığın kenarında durup bir işaret bekleyeceğiz,” diye fısıldadı Alexios, Sör Guy’a, geniş merdivende parfüm kokan kraliyet mensupları ile soyluların arkasından çıkarken. “Ayini Piskopos yapacak ve sonra asıl tören başlayacak,” diye ekledi.

Ara sıra duyulan bir iki burun çekme veya öksürük sesi dışında geniş salonda çıt çıkmıyordu. Talon etrafa bakındı. Bu ibadet alanı bazıları kol kalınlığında olan yüzlerce, belki de binlerce mumla aydınlatılmıştı. Duvarlar yerden tavana kadar aziz ve imparatorların mum ışığında uhrevi bir ışıltıyla parlayan altın ve gümüş kakmalı freskleriyle kaplıydı. Tavandan sarkan devasa pirinç avizelerin yanında kubbenin karanlığında kaybolan zincirlerle bağlı bronz çanakların içinde tütsüler tütüyordu. Tepedeki kemerler ve sütunlar girift oymalarla bezeliydi ve kavisli duvar boyunca, güneş ışınlarının içeri süzüldüğü uzun, ince pencereler vardı. Talon ve arkadaşları bütün bu ihtişama ancak hayranlık içinde bakakalmışlardı.

Piskoposun duaya başlayan sesi büyük kilisenin yankı yapan kubbesinde yükselerek sessizliği bozdu.

“Şimdi huzur içinde Tanrı’ya dua edelim.”

“*Merhamet et, Tanrım,*” dedi kalabalık hep bir ağızdan monoton bir sesle.

“Tanrının huzuru ve ruhlarımızın kurtuluşu için Tanrı’ya dua edelim.”

“*Merhamet et, Tanrım.*”

“Dünyada barış, Tanrı korkusu ve Tanrının kutsal kiliselerinin baki kalması için, Tanrı’ya dua edelim.”

“*Merhamet et, Tanrım.*”

Talon tepede asılı duran çanaklardan gelen tütsü kokusunun içerideki havaya yayılmaya başladığını fark etti.

Yunan kilisesindeki bu ayinin heyecanı Ayasofya’nın ta yukarıdaki geniş kubbesine kadar yükseliyor ve sütunlara ve kavisli duvarlara çarparak yankılanıyordu. Bu Konstantin zamanından beri uzun yıllardır tekrarlanmış olan bir nakarattı ve duyanların içini ilahi bir duygu kaplıyordu.

Daha sonra ayinin ve nakaratların yerini bir müzik sesi aldı. Talon bu tuhaf müziğin, görünmemesine rağmen içini titreten orglardan geldiğini biliyordu. Şimdi solo bir ses şarkıya başlamıştı.

“Bizim Tanrımız kadar büyük olan var mı? Mucizeler yaratan Tanrısın sen.”

Bunu sahanlarda ve büyük kemerlerin altında toplanmış kalabalıktan yükselen nakarat izledi. “*Merhamet et, Tanrım.*”

Sonra korodaki oğlanların sesi kalabalığın üstünde tek bir nota halinde yükseldi ve eski kilisenin gölgelerinin ve girintilerinin içine işleyip, her yandan geliyormuş etkisi yaratarak geri aksetti. *Castratolar* Tanrıya şükran şarkısını söylerken ortama tam bir sessizlik çöktü.

Talon dinlerken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Boynunu uzatarak yüzlerce lambadan, mumdan ve yanan tütsüden yayılan ışığın ötesine, kubbenin karanlığına baktı ve bu şarkının ve şükran duasının gücüne hayret etti. Talon bu törenlerin cennetin yeryüzündeki mabedi olan bu kilisede asırlardır tekrarlandığının ve Konstantinopolis halkının kutsal lideri ve efendisi olan imparatorun da bu insanlar için Tanrı'nın yeryüzündeki elçisi olduğunun farkına vardı.

Gözlerinin önünde sürmekte olan bu ayinin muhteşemliği karşısında elinde olmadan huşu duymaya başladı.

Piskopos birinci *Antifoni*yi, sonra ikincisini ve üçüncüsünü bitirdi, bunu ilahiler ve *Apolitikon* izledi. Bütün bu tekrarlamalar Talon'un zihnini adeta uyuşturmuştu.

Sonra koro *Akathesos Kotakion*'u söylemeye başladı ve korodaki oğlanların sesi bir kez daha kubbenin karanlığına doğru yükseldi. Talon hiç kımıldamadan koronun ve orgların müziğini tüm varlığıyla özümseyordu. Bütün topluluğun girift desenli mozaik zeminin üstünde hiç hareketsiz dinlediği ilahi müzik sonunda yavaş yavaş kesildi ve arkasında tuhaf boş bir sessizlik bıraktı. Talon göğsünde bir ağrı hissetti ve müziğin kesilmesi karşısında ağlayanlar olduğunu gördü. Müziğin son yankıları da duyulmaz olduktan sonra yeniden Piskopos'un alçak sesi duyuldu.

“Tanrım, bize bu duaları tek yürek halinde sunmamızı lüt-fettin. Senin adına toplananların isteklerini bahşedeceğine söz verdin. Şimdi bize bu dünyada Senin gerçeğinin bilgisini vererek ve öteki dünyada ebedi hayat bahşederek Senin hizmetkârlarının niyazlarını yerine getir.”

* Sesinin güzel olması amacıyla hadım edilen erkek.

Tören ve Aşai Rabbani ayini sona yaklaşıırken onlara saatler gibi gelen bir zaman ayakta dikildiler; Talon yorulduğunu hissetti. Arkadaşlarına bir göz attı ve Sör Guy kubbenin karanlık girintilerine bakarken Max ile Claude'nin başlarını birbirine kavuşturdukları ellerinin üstüne eğmiş olduklarını gördü.

Genç yüzünde bir hayranlık ifadesi olan Martin diz çökmüş ve ellerini çenesinin altında kenetlemişti. Rahip Jonathan da diz çökmüştü fakat yüzünde beğenmeyen bir küçümseme ifadesi vardı. Talon bunun nedenini merak etti.

Daha sonra kutsama ve kalabalığın azat edilmesi geldi, bunu düzgün mermere sürtünen ayakkabı ve çizme sesleri ile ayağa kalkan insanların giysilerinin ve pahalı ipeklerin hışırtıları izledi. Soylular, senatörler ve görevliler kiliseden çıkmaya hazırlandı.

Piskopos ve imparator ilk çıkanlar oldu, onların önünden elindeki zincirli tütsü çanağını hafif kokunun her tarafa yayılması için iki yana sallayarak bir oğlan ilerliyordu. İki liderin arkasından, süslü giysileri içinde dümdüz ileriye bakan kraliyet ailesinin çocuklarıyla birlikte, meydanın karşı tarafındaki günün geri kalanını geçirecekleri Büyük Saray'a gitmek üzere yola koyulan imparatoriçe ve maiyeti çıktı. Ayasofya'nın kemerleri altındaki kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu, çoğu meydandan ayrılmıştı ama elçiler imparatorun keyfini beklemek üzere Büyük Saray'ın devasa kapısı önünde gruplar halinde toplanıyordu. Kışlarına geri dönmek için sıraya girip uygun adım yola koyulan birliklerdeki askerlerin altı çivili sandaletlerinin çıkardığı ritmik ses uzakta kaybolarak meydanı tuhaf bir sessizliğe boğdu. Ama hemen sonra değişik dillerde konuşmaların uğultusu kapladı ortalığı.

*İhtimal ki sert bir kayanın içinden geçiyorum
Çakmaktaşı gibi katmanlı, maden cevheri yatarken, tek başına;
O kadar içerideyim ki ne çıkış yolu görüyorum
Ne de bir alan; her şey yüzüme yakın
Ve yüzüme yakın her şey taş.*

Rainer Rilke

Bölüm 8

Huzura Kabul

İki Tapınak Şövalyesi zincir zırhları ve göğüslerinin sol tarafında nakışla işlenmiş haçlar olan cübbeleriyle dikkat çekiyordu. Kolayca diğerlerinden ayırt edilmelerini sağlayan beyaz pelerininin iki tarafını omuzlarından geriye atmışlardı. Miğfer takmadıkları için başları açıktı ve zincir zırh kapüşonları arkalarından sarkıyordu. Yaverleri mevkilerini gösteren siyaha yakın koyu renkli giysiler giymişti ve onların üstünde de zincir zırh vardı. Havi dökülmüş dini kıyafetlerini giymiş olan iki rahip tepesi tıraşlı başlarını açıkta bırakarak kapüşonlarını arkaya itmişti. Talon Jonathan'dan yayılan kokuyu alınca bumunu buruşturdu. Martin bir şekilde daha temiz olmayı beceriyordu fakat Jonathan'ın burnu hâlâ akıyordu ve giysisinin kol yeni sürekli silmekten dolayı kurumuş sümükten kaskatı olmuştu. O ve Martin üstündekilerden daha iyi bir kumaşa sardıkları, Kral Baldwin'in imparatora gönderdiği hediyeleri taşıyorlardı: Kudüs'te Kutsal Kabir Kilisesi'nin rahiplerinin bin bir zorlukla birleştirdiği iki altın kakmalı azizler kitabı. "Bizans imparatoru gibi biri için basit bir hediye; İran ve Avrupa kralları daha önce ona paha biçilmez hazineler sunmuş olmalı. Ama... Kudüs Kralı kimsede olmayan

bir Şeye sahip: Hristiyan inancının merkezi. Bu kitapları göndermesinin nedeni bu.”

Güneşin altında dakikalarca bekledikten sonra Alexios, S r Guy’un kolunu tuttu ve huzura kabul edilmeyi bekleyen kalabalığı yararlanarak onlara doğru gelen küçük bir grup Yunanlı görevliyi gösterdi.

“Şu b   k Őapkalıyı görüyor musun?” diye mırıldandı. “O *protospatharios*. İmparatorun korumaları Kılıç Taşıyıcılar arasında çok yüksek mevkide bir subay. Sanırım onu izlememiz istenecek.”

Hepsi birden dikkat kesilmişti. Subay, dört altın muhafız da dahil olmak üzere birkaç kişinin eşliğinde Alexios’un yanına yaklaştı ve S r Guy’a nazik bir selam verdikten sonra sordu:

“Tapınak Şövalyeleri İmparatorun huzuruna çıkmaya hazır mı?”

“Evet, Lordum, hazırlar,” dedi Alexios.

“O halde beni izleyin.” Onlara bir göz dahi atmadan topuklarının üstünde döndü ve birçok milletten oluşan kalabalığın mırıltıları arasından yol açtı.

Talon arkadaşlarına göz attı ve onların da kendisi gibi huŐuyla karışık bir beklenti içinde olduğunu görünce memnun oldu. İki rahibin nutku tutulmuştu ki bu Rahip Jonathan açısından sevindiriciydi. Martin’in etrafına ilgili gözlerle baktığına dikkat etti. Delikanlı sanki yaşlarının birbirine yakın olması onu rahatlatıyormuŐ gibi Talon’a yakın durmayı tercih ediyordu.

Sarayın i i ŐaŐırtacak kerte abartılıydı.  eŐmeler ve heykellerle dolu bir avludan geçirilerek bir başka uzun binaya götürüldüler.  eŐmelerin suyunda oynayan altın kakmalı bronz  ocuk ve yunus heykellerinin yanı sıra birçok muhteşem oyma taş sütun vardı. Altın mozaiklerin ve değerli metal kakmaların miktarı güneş iŐıĐı vurduğu zaman insanın gözlerini kırpıŐtırtmasına neden oluyordu. Oraya buraya koşuşturan saray askerleri ve egzotik kıyafetli hizmetkârlar ve hadımlar ordusu, rehberlerinin ardı sıra Alexios’un Defne Sarayı olduğunu söylediği uzun bir yapıya doğru ilerleyen Tapınak Şövalyeleri için pek etkileyiciy-

di. Oraya ulaşınca kılıçlarını muhafızlara teslim etmeleri gerektiği ve çıkarken alabilecekleri söylendi.

Binanın ii her taraftaki altın ve gümüş perdelerden yansıyan yüzlerce mumun ışığıyla pırıl pırıldı. Birkaç elçi grubunun yanından geçtiler ve Talon yine Türk heyetini gördü. Bu kez her iki gruptaki adamların birbirlerini ölçüp bimesine yetecek kadar yakından geçmişlerdi. Türk grubun lideri gibi görünen adam uzun ve yapılı biriydi. Yüzünde alnının tepesinden sağ kaşına kadar inen uzun bir yara izi vardı. Bu ona sert, dikkatli bir ifade veriyordu. Birbirlerine soğuk bakışlar attılar ama iki taraf da hiç duraksamadan acele eden rehberlerinin peşinden ilerledi. Belki Türkler imparatorun huzuruna zaten çıkmışlardı, çünkü başka bir tarafa doğru gtrlyorlardı.

Düzgün mermer bir sütunun yanındaki bir köşede bir araya sokulmuş olan itayla giyinmiş büyük bir grup İranlının yanından geçerlerken Talon şaşkınlıkla Farsça konuştuklarını duydu. Yanlarından geçerlerken Tapınak şvolyelerine bakmak için konuşmalarına ara verince Talon birkaç söz dışında bir şey duymadı. Fakat ayrı duran ve onlar geçerken arkalarını dönen daha küçük bir başka grup dikkatini çekmişti. Kıyafetleri tanıdık geliyordu ama o anda bu tür giysileri daha evvel nerede gördüğünü anımsayamadı. Ayrıca şimdi bir i odaya alınmak üzere oldukları için dikkatini toplaması gerekiyordu.

İmparatorluk muhafızlarından iki subay taht odasının iki kanatlı bronz kapısının önünde duruyordu. Adamların üstünde kalıplı göğüs zırhları vardı ve ellerinde eşkenar dörtgen biminde bronz kalkanlar tutuyorlardı. Parlak bronz miğferlerinde gümüş kakmalı aziz tasvirleri vardı. Alexios, Talon'a bunlar kapı muhafızı gibi görünse de aslında sokakta karşılaşıldığı zaman saygıyla davranılması gereken önemli subaylar olduklarını fısıldadı.

Onları buraya kadar getirmiş olan *protospatharios* tarafından içerideki kalabalığa geldikleri duyuruldu. Bağırarak isimleri ve mevkileri söylendi. Talon renkli kıyafetler giymiş erkek ve kadınların oluşturduğunu bir gökkuşağının arasından impa-

ratorun tahtına kadar uzanan bir koridor gördü; imparatorun tahtının sol tarafında Bizans imparatoriçesinin oturduğu bir taht daha vardı.

Salon kapıdan tahtların bulunduğu yere kadar insan doluydu. Yolun ortasından tahtlara kadar, şimdi *protospatharios*'un arkasından yavaş yavaş yürüdükleri kalın dokunmuş bir İran halısı seriliydi.

Talon her iki yanında içinden geçen güneş ışığının canlandırdığı renkli camdan kemerli pencereler bulunan ince mermer sütunların desteklediği kubbeli tavana baktı. Cilalı mermer zeminin duvarla birleştiği yerde freskler başlıyordu. Bunlar meleklerle çevrili eski imparator ve imparatoriçeleri resmiyordu. Küçük çiniler birbirine o kadar iyi uymuştu ki lambaların ışığında parlayan facetalar gibi görünüyordular. Fresklerin çoğunda çocukları ve kilise adamlarının eşliğinde imparatorla karısı tasvir ediliyordu. İmparatorların yanında ya ayakta ya da diz çökmüş duran uzun sakallı ve başlarının üstünde haleler olan piskoposlar ellerini dua eder gibi kavuşturup gözlerini yukarıya dikmişti.

Talon birinin tahtın önündeki kürsüye çıkıp diz çöktüğünü ve imparatora Sör Guy'ın birkaç hafta önce mevkidaşlarıyla ilk toplantısına götürmüş olduğu büyük parşömeni sunduğunu gördü.

Her iki taht da fildişi ve altındandı ve köşelerinde kartal dokumalarıyla süslenmiş kumaşlarla kaplıydı. Tahtta oturanların ikisi de altın yaldızlı kocaman kuklalar gibi hiç hareketsiz duruyordu. Talon iyice yaklaşıp kadar ikisinde de pek bir hayat işareti görmedi. Sonra tahttaki adamın güçlü ve atletik yapılı olduğunu fark etti ve süslü giysilerine rağmen iradesi güçlü ve zeki biri olduğunu sezdi. Yaklaşırlarken kendilerinin dikkatle incelendiğini seziyordu.

İmparatoriçeye de hızlı bir bakış attı ve bir kez daha altınsı güzelliği karşısında çarpıldı. Bukleli saçları altın rengiydi ve sakın yüzü kar gibi beyazdı. Yanında ve tahtın arkasında nedimeleri küçük bir grup halinde duruyordu. Madonna'larının etrafında toplanmış meleklerle benziyorlardı. Hepsi son derece

güzeldi ve zengin giysileri ve ışıldayan taşları onlara göksel bir parıltı veriyordu. Talon bir kez daha ama bu sefer nedimeler tarafından ilgiyle izlendiklerini hissetti.

İmparator elini kaldırdı ve görevli ayağa kalkıp yana çekilirken rehberlerine yaklaşmalarını işaret etti. Talon bu adamın *parakoimomemos* olduğunu hatırlayınca memnun oldu; bir hadım olan baş Mabeyinci süslü püslü giysisine bakarak pekâlâ kraliyet ailesinden biri sanılabilirdi.

Talon Sör Guy'a o ve maiyetinin tahtın önüne geldiklerinde diz çökmesi ve bacaklarını bu şekilde sürüyerek imparatorun önüne gidip yeri öpmeleri gerektiğinin söylendiğini hatırladı. Sör Guy bunu onlarla konuşmuş ve "Talepte bulunan taraf ben olabilirim ama bir Tapınak Şövalyesi kimsenin ayağını öpmez," demişti, "onun için aynen benim hareketlerimi izleyecek ve başka hiçbir şey yapmayacaksınız. Sadece benim konuşmama izin verildi ve bu bir tercüman vasıtasıyla olacak. Talon ve Rahip Jonathan, sizler dikkatle dinleyip görüşmeden sonra duyduğunuz her şeyi bana anlatacaksınız."

Rehberleri olan *protospatharios* ağır, ölçülü bir tavırla tahtlara doğru yürümeye başladı. Talon bu göz alıcı kalabalığın, özellikle tahtın yakınında toplanmış olanların arasında imparatorun nihai kararını etkileyebilecek olan çok güçlü insanlar olabileceğinin farkına vardı. Önceki haçlı seferi hakkında duyduklarından sonra Sör Guy'a verilen bu göreve hiç gıpta etmiyordu. Tahta on adım kadar kala rehberleri dizlerinin üstüne çöktü ve bacaklarını bu şekilde sürükleyerek tam imparatorun tahtının önüne gidip durdu. Sonra eğilip imparatorun ayağını öptü ve topuklarının üstüne oturup başını öne eğdi.

Sör Guy diz çökmek yerine beline kadar eğildi. Diğerleri de onu taklit ettiler; sonra Sör Guy öne ilerledi, bir adım gerisinden Talon, onun bir adım gerisinden iki yaver ve onların bir adım gerisinden de iki rahip geliyordu. Sör Guy kalan mesafeyi yürüdü, sonra imparatorun önünde bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi.

Bu hareketi üstüne salonda bulunanlar ve tahtın yakınında

toplanmış olan soylular arasında şaşkın ve onaylamayan mırıltılar yükseldi ama Sör Guy onlara aldırmadı. Kral Baldwin'in mührünü taşıyan belgeyi *parakoimomemos*'un alması için iki eliyle havaya kaldırdı. Adam bunu imparatora sundu ve imparator sağ elinin parmaklarıyla ona dokunduktan sonra belge tahtın arkasında toplanmış duran yüksek mevkideki saray görevlilerinin elleri arasında gözden kayboldu.

Sör Guy iki rahibe hediyeleri sunmalarını işaret etti ve ipek kumaşa sarılı hediyeler ona uzatıldı. Sör Guy kollarını dümdüz uzatıp başını eğerek bunları imparatora sundu. Kitaplar çok büyük ve şüphesiz çok ağır olduğu için Talon onun kuvvetine hayran oldu. Bir hadım hediyeleri aldı ve mahfazalarını açarak imparatorla imparatoriçenin önünde tuttu. Kimse kitapları açmadı.

Bir iki yüzeysel beğeni mırıltısı duyuldu ve hediyeler hızla gözden kayboldu.

Sör Guy ile adamları başları öne eğik, diz çökmüş halde imparatorun önünde emrini bekliyordu.

I. Manuel konuştu. Talon şaşkınlık içinde sözlerinin çoğunu anladığını gördü ama bunu belli etmeden başını eğik halde tutmaya devam etti. Güçlü ses sustu ve tercüme eden adam, *hypobolius*, imparatorun sözlerini hiç hatasız bir şekilde Frenkçeye çevirmeye başladı.

"Saygın Tapınak Şövalyeleri Tarikatını bir kez daha sarayımızda görmekten memnun olduk."

Sör Guy, "Siz majestelerinin huzurunda olmak ve sizin karşınızda Tarikatımı ve Kral Baldwin'i temsil etmek benim için büyük onurdur, Efendim," diye yanıt verdi.

"Kudüs Kralının talebini okuduk ve bunu düşüneceğiz, Sör Guy."

"Kudüs Kralı adına size onun içten selam ve sevgilerini iletıyorum, Efendim. Bu konudaki emirlerinizi bekleyeceğiz."

Bir başka ses duyuldu. "Majesteleri Kudüs'ten haber almak için Tapınak Şövalyeleriyle konuşmama izin verirler mi acaba?"

İmparatorun yanında oturan imparatoriçenin Frenkçe sorduğu bu soruya imparator aynı dilde yanıt verdi.

“İsteğini anlıyorum, Kraliçem. İlk konuda karar verdikten sonra bunun için zamanımız olacak ancak öteki meselede senin görüşün gerekecek.”

“Teşekkür ederim, Lordum.”

İmparator elini kaldırdı ve tercüman, “Majesteleri görüşmeyi bitirmiştir,” dedi. “Onun kararını bekleyeceksiniz.”

Sör Guy, “Majesteleri, bize bu büyük onuru verdiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi. “Şehirde bizi huzurunuza çağırmanızı bekleyebilir miyiz?”

İmparator hızlı Atina Yunancasıyla konuştu.

“Sarayda kalacaklar, zira buradaki görüşmelerimi bitirdikten sonra onlarla özel konutumda görüşmek istiyorum. Bunu siz ayarlayın, Senatör. En çok iki saat içinde.”

Protopatharios başını yere kadar eğdi ve arka arkaya kayarak Sör Guy’ın yanında durdu.

“Görüşme bitti, Sör Guy. Şimdi gidiyoruz.”

Sör Guy ayağa kalktı ve küçük maiyetinin de aynısını yapmasını bekledi. Sonra iyice öne eğildi ve tahtlardan geri geri çekildi. On adım kadar attıktan sonra tekrar eğildi ve dönüp onları izleyen meraklı saray halkının arasından geçerek kapıya doğru ilerledi.

Ana kapıdan çıkınca kılıçlarını geri aldılar ve Senatörün onlara katılmasını beklediler.

“Şimdi gidiyormuyuz?” diyesordu Sör Guy *Protopatharios*’a. Talon dilini tuttu.

“Hayır, Sör Guy. İki saat içinde şimdi sizi götüreceğim özel konutunda sizinle görüşmek istiyor. Onu orada bekleyeceğiz.”

“İmparatoriçe de orada olacak mı?”

“Bilemiyorum, Sör Guy.”

Protopatharios ve *hypobolius*’la birlikte iki yanında mermer sütunlar ve canlı gibi görünen savaşçı ve sporcu heykelleri bulunan uzun koridorlardan geçirilerek bir bekleme odasına götürüldüler ve oturmaları söylendi.

Beklerken hizmetkârlar su ve ballı çörek getirdiler.

Adamlarını önceden sarayda herkesin casus olduğu ve

konuştukları her şeyin imparatora iletileceği konusunda uyarmış olan Sör Guy hiç konuşmuyordu. Herhangi birinin boşboğazlığının görevini tehlikeye atmasını istemiyordu.

Aynı görevli, *Protopatharios*, gelip onları alarak yine birtakım koridorlardan geçirip bir başka bronz kapının önüne götürene dek üç saat beklediler. Yine silahları alındı ve bir başka şatafatlı odaya sokuldular. Ancak bu sefer imparatorun yanında sadece birkaç refakatçi vardı. Talon imparatoriçenin olmadığını fark etti.

İmparator Birinci Manuel sanki oturmaktan yorulmuş gibi ayakta duruyordu. Odanın en uzak ucunda bir sayvanın altında küçük bir taht vardı. İmparator tekrarlanan takdimleri ve Tapınak şövalyelerinin diz çökmesini bekledikten sonra Sör Guy'a hitap ederek, "Lütfen ayağa kalkın, Sör Guy," dedi. "Adamlarınız kalabilir."

Manuel iyi Frenkçe konuşabildiği anlaşılsa da Sör Guy'a Yunanca hitap etmişti. Talon bunu, hepsi bu dili bilmeyen üst düzey danışmanları için yaptığını tahmin etti. Hypobolius tercüme etti ve imparator konuşmasına devam etti.

"Topraklarımızdan bir haçlı ordusunun daha geçmesi teklifi konusunda bazı ciddi endişelerimiz var, Sör Guy. Batıdaki kralar son Haçlı seferinde yaşanan yağmacılığın ve apulculuğun tekrar yaşanmayacağına dair ne garanti veriyorlar?"

"Majesteleri. Benim Tapınak şövalyesi sıfatıyla burada olmamın nedeni bu. Tarikatımın başkanının arzusu, biz Tapınak şövalyelerinin Haçlı ordularını sınırınızda karşılaması ve oradan sonrasında hiçbir tatsız davranışın olmamasını sağlamasıdır."

İmparator düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladı. "Tapınak şövalyelerinin disiplinli bir topluluk olduğunu anlıyor ve buna saygı duyuyoruz. Bu disiplinlerini son seferinde sergilediler fakat... onlar bile yasayı uygulayamadı ve şehrimizin kapısına dayanan Germenlerle Frenkleri kontrol edemedi. Eğer ben surlarımızı takviye etmemiş olsaydım o barbarların şehrime saldırıp yağmalaması pekâlâ mümkündü!"

"Ben oradaydım, Majesteleri. Olanlardan son derece utan-

dım fakat hem Başkanımız hem de kral bundan sonraki haçlı ordularının liderlerinin katı kurallara riayet etmesinde direteceklerini taahhüt ettiler. Bu konuda yemin edilecek. Tapınak Şövalyelerinin sizin batı sınırlarınızdan güneydeki topraklarınızıza ulaşana dek onların yanında olacağı taahhüt ediliyor.”

Yetkililerden biri Manuel’e doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. İmparator sanki ona katılıyormuş gibi başını salladı.

“Sör Guy, danışmanım *Korapalates* önemli bir şeyden bahsetti. Bu yürüyüş sırasında ordular nasıl beslenecek?”

Sör Guy sanki ne kadar muhalif olduğunu ölçüyormuş gibi görevliye bir göz attı. Danışman odadaki herkesten daha yaşlıydı, kır düşmüş sakalı ve kırışık yüzü deneyimli biri olduğuna delalet ediyordu. Sör Guy’ın inceleyen bakışına hafif meydan okuyan bir tavırla karşılık verdi.

İmparatorun başını sallayarak izin vermesi üzerine doğrudan Sör Guy’a hitap etti.

“Sör Guy, seyir halindeki bir ordunun belli başlı sorunlarından biri de erzaktır. Bazıları geçtikleri ülkeden beslenmeyi amaçlar. Son defasında olan buydu ve yollarına çıkan herkese müthiş zorluklar yaşattı. O iki ordu çekirgeler gibiydi. Özellikle Germenler istediklerinin çoğunu hiç karşılıksız aldılar ve karşı konulduğu zaman da ortalığı talan ettiler. Arkalarından Frenkler geldiği zaman durum daha da kötüleşti, çünkü onlara verilecek hiçbir şey kalmamıştı. Bunun bir daha olmasına izin veremeyiz... eğer bir daha olacaksa tabii.” Bunu söylerken imparatora göz attı. “Bu durumdan kaçınmak için ne öneriyorsunuz?”

“Majesteleri, Lordlarım,” dedi Sör Guy, odada bulunan herkese hitaben. “Bana bu anlaşma hakkında müzakere yapma izni verildi fakat sadece prensipte. Tabii ki daha çok müzakere yapılması gerekecektir. Ancak bana size Tapınak Şövalyeleri Tarikatının söz konusu orduların erzakının büyük kısmını karşılamayı taahhüt ettiğini bildirme yetkisi verildi. Bu ya size ödeme yapmak ya da onların ihtiyacını karşılama şeklinde olacak.”

Salonda bulunanlar bu bilgiyi hazmederken bir sessizlik oldu. Sonra aynı yetkili konuştu, “Tapınak Şövalyelerinin gücü

bu kadar ödeme yapmaya yeter mi?" Sesinde şaşırmış, hatta şüpheli bir ton vardı.

Sör Guy'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Aslında bizden bir filo kurmamız istendi, Lordum. Bu ciddi bir mali kayıp yaşamamıza neden olurdu fakat bir kralın bir orduyu doyurmasına kesinlikle yardım edebiliriz."

"O ordulara Filistin'de ihtiyacınız var, Sör Guy. Anlıyorum," diye araya girdi imparator. "Belki bu konuyu biraz daha düşünebiliriz."

Gidip tahta oturdu, sonra dirseğine dayanarak konuşmasına devam etti.

"Babamın ve benim sınırlarımızda yaşadığımız kayıpları karşılamaya çalıştığımızı anlamalısınız. Doğudan batıya kadar düşmanlarımız tarafından tehdit ediliyoruz, onun için krallara yardım edecek bir ordu sağlamam çok zor. Bununla beraber, eğer Tapınak Şövalyeleri tazminat olarak masaya makul miktarla para koymaya hazırsa yardım etmek için elimden geleni yaparım. Müzakere edilecek çok nokta var ve henüz kararımızı vermedik. Benim ülkemin halkının hafızası çok kuvvetlidir."

Sör Guy başını eğdi. "Majesteleri, Lordlarım, bana bu öneriyi sunma fırsatı verdiğiniz için onur duyuyor ve size Başkanımız ve Kudüs Kralı Baldwin adına teşekkür ediyorum."

İmparator el çırpı ve hizmetkârlar üstünde tatlı ve şarap olan tepsilerle koşturdular.

"O halde geçmişteki anlaşmazlıklara rağmen Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'yla devam eden ilişkimizi kutlayalım," dedi.

Odadaki insanlar gözle görülür şekilde rahatladı ve Talon'la Sör Guy'a şarap ikram edildi.

"Yanınızdaki bu genç şövalye kim, Sör Guy?" diye sordu Manuel Frenkçe.

"Majesteleri, size güvenilir bir meslektaş... ve bir dost olan Sör Talon de Gilles'i takdim edebilir miyim?" dedi Sör Guy, Talon'a gülümseyerek.

Talon beline kadar eğildi. "Huzurunuzda olmaktan büyük onur duyuyorum, Majesteleri," dedi Frenkçe.

Manuel başını salladı.

“Görüyorum ki bugün Alexios Kalothesos da yanımızda. Baban nasıl?” diye sordu.

Alexios kızarak eğildi. “Babam iyi, Majesteleri. Eğer arzu ederseniz gelecek araba yarışlarında da size eşlik etmeyi umuyor.”

“Eh, umalım ki Pantoleon yine bir kargaşa daha çıkarmasın,” dedi Manuel. Bu sözü üzerine içeridekiler kıkırdadılar. “Önümüzdeki birkaç hafta içinde burada sarayda *tzykanion* oyunlarını izleyeceğiz, siz de gelerseniz memnun oluruz, Sör Guy.”

“Onur duyarım, Efendim. Sör Talon Arap Polosu oynamış. Ve bana gayet iyi oynadığı söylendi. Onu da getirebilir miyim?”

Salonda alçak sesle şaşkın mırıltılar duyuldu.

Manuel kaşlarını kaldırarak sanki yeniden değerlendirmiş gibi Talon’a baktı. “*Tzykanion* oyunu Araplarınkiyle aynı değildir, Sör Talon, ama sizin de göreceğiniz gibi biraz benzer. Bu oyunu izlemenin hoşunuza gideceğinden eminim. Siz Frenklerin Araplarla polo oynadığını bilmiyordum, Sör Guy. İlginç. Sizin savaştığınızı sanıyordum.”

Sör Guy sessiz kalacak kadar uyanıktı fakat bu iğneleyici sözü onaylamak babında hafifçe başını eğdi.

“Biz Frenk ülkelerinden atlı mızrak dövüşü sporunu aldık,” diye sözüne devam etti Manuel. “Danışmanlarım tasvip etmese de ben şahsen bu oyuna katıldım ve keyif aldım ama daha önce ‘Kralların Oyunu’nu oynayabilen bir Frenkle karşılaşmamıştım.” Sanki Sör Guy’a pek inanmıyormuş da eğleniyormuş gibiydi. “Bütün maiyetinizi getirin, Sör Guy. Buradayken hepinizi ağdırmak isteriz.”

Tam onları gönderecekken mabeyinci öne çıkarak ona bir şey fısıldadı.

“Ah, evet, unutmışum. Sizi ve Sör Talon’u bu akşam impatoriçe onuruna verilecek şölene davet etmek isteriz. Öteki meseleyi de daha sonra bir ara görüşürüz, Sör Guy.”

Sör Guy başını eğdi. “Teşekkür ederim, Majesteleri. Katılmaktan onur duyarız.”

Başlarını eğerek odadan çıktılar.

O akşam Sör Guy ve Talon yaverleriyle birlikte Büyük Saray'ın ana kapısına geldiler. Talon bu ismin daha önce bahsedildiğini duyduğu en az beş sarayı kapsadığını artık öğrenmişti. Kapıda nöbetçilerin yanında kâğıtları inceleyen bir görevli mabeyincinin verdiği mektubu dikkatle okudu. Bu sefer silahlarını almadan geçmeleri için elini salladı ve bir hadıma onları şölenin yapılacağı saraya götürmesini işaret etti.

Tapınak Şövalyelerinin kıyafetini pek basit gösteren pahalı renkli giysiler içindeki hadımı izleyerek geniş, yankı yapan koridorlardan saraya doğru ilerlediler. Çok geçmeden çok büyük bir salonun girişine yaklaşırlarken bir uğultu duydular. Burası da kabul salonu kadar zengin döşenmişti fakat daha küçüktü ve içinde salonun hemen ortasına konulmuş birkaç büyük masa vardı. Alçak bir platformun üstüne kraliyet ailesi için konukların masasına yukarıdan bakan iki sandalye konulmuştu. Tahtlar odaya bakacak şekilde, alçak masanın arkasına yerleştirilmişti.

Cıvalı mermer zeminden yüksek tavana kadar duvarlarda önceki kraliyet ailelerini ve araba yarışlarını resmeden freskler vardı. Bütün sanat eserlerinde, hepsi de altın halelerle tasvir edilmiş azizler ve Piskoposluk mensupları vardı. Salon yüzlerce yağ lambasıyla ıslıl ıslıl aydınlatılmıştı.

Hadım onları paha biçilmez el dokuması halılarla kaplı orta koridordan diğer konukların çoktan oturduğu ziyafet sofrasına doğru götürdü. İki yaver resmi olarak görevde oldukları için salonun bir duvarı boyunca dizilmiş duran muhafızlara katıldılar. Tapınak Şövalyelerine özel konuk muamelesi yapılarak imparatorla imparatoriçenin özel masasının yakınına oturtuldular.

Sör Guy konuklardan birkaçına başını eğdi ve şehrin yüksek mevkide bir yöneticisi olan Alexios Bryennios ile John Komateros'u dostça selamladı. Bunlar Sör Guy'ın evlilik ittifakının ayrıntıları üstüne çalıştığı kişilerdi. Sör Guy ve Talon yerlerine otururken gülümseyerek onlara doğru başlarını eğdiler. Talon kraliyet ailesiyle akşam yemeği yiyorlarsa görüşmelerin iyi geçtiğini düşündü.

Trompetler çaldı ve bir hadım imparatorla imparatoriçenin geldiğini duyurdu. Manuel yanında İmparatoriçe Maria ile içeri girerken herkes ayağa kalktı. Özel bir tören borusu çalmadı; konukları selamlayarak yerlerine geçip oturdular. İmparator oturduğu anda arka planda flüt ve kavallar çalmaya başladı. Büyük şölen usulüne uygun bir şekilde başladı.

* * *

Önlerinde beliren ve kaybolan çeşit çeşit yiyecekler karşısında şaşkın bir hayranlık içinde kalan Talon ve Sör Guy hanlarına geri döndüler. Sonradan önlerine konan yemeğin sadece küçük bir kısmını yemeleri gerektiğini, zira bütün tabağı bitirmek için çok hızlı olmak lazım geldiğini ve bunun imparatorun diğer yemek için hazır olduğuna karar verdiği anda servis edilen bir sonraki yemeğe yer bırakmayacağını öğrendiler.

“Yemin ederim, bu ziyafetten aklımda kalan tek yemek şu balık oldu,” dedi Talon ve söylediğini vurgulamak ister gibi geçirdi.

“*Kakavia* denilen balık yahnisi mi?” diye sordu Sör Guy, manzaranın tadını çıkarmak için durarak; ay çıkmıştı ve gecenin bu saatinde şehrin kuzey kesiminin manzarası durup seyretmeye değerdi.

“Şölende evlilik konusunu görüşeceğimizi sanıyordum.”

“Hayır, sadece saygı işareti olarak oraya oturtulduk,” dedi Sör Guy.

Talon kralla eşinin konuklardan ne kadar uzak olduklarını hatırladı. Masalarına giden yiyecekler mutfaklardan çıkmadan evvel mühürleniyor ve dikkatle önlerine konulmadan önce bir hadım tarafından mühürleri açılıyordu. Bir lokma alıyorlar ve sonra ellerini sallayarak yemeği gönderiyorlardı. Bu adeta komik bir durumdu, zira konuklar bir yemek önlerinden hızla çekilip aynı derecede ağız sulandıran, leziz bir başka yemek önlerine sürülürken ağızlarına zar zor bir lokma atabiliyorlardı. Bu nedenle şölende pek az konuşma olmuştu. Konuklar dikkatlerini çatallarını saplayabildiklerini yemeğe vermişlerdi.

*Orada uzanıyor denizin kenarında
Eğriboz sahili ve kıvrılarak ilerliyor üstünde
Baküs'ün asmaları.
Sabah ışığında bütün arazi yemyeşil
Açıp yayılan asma filizleriyle. Öğle vakti geliyor
Ve sonra ham salkım hızla serpiliyor:
Gün batıyor ve üzümler morarıyor;
Akşam bütün bağ mahsulü alınıyor ve şaraplar akıyor.*

Sofokles

Bölüm 9

Taş İşçiliği

Dindar bir yaradılışı olan Sör Guy ister Hristiyan yapıları veya eski tanrıların tapınakları olsun, ister şehrin hemen her köşesinde bulunan anıtlar olsun devasa heykelleri ve kiliseleri gezmekten hiç yorulmuyordu ve Talon da onun bu ilgisini hevesle paylaşıyordu.

Talon uzaktan görünen Büyük Saray'ın kubbeleriyle sütunlarını göstererek Sör Guy'a, "İmparator orada mı yaşıyor?" diye sordu.

Sör Guy başını iki yana salladı. "Hayır, artık değil. Eskiden orada yaşarlardı ama imparatorla imparatoriçe şimdi şehrin öteki ucunda yaşıyor. Herhalde Blachernae Sarayının bulunduğu bölge daha sakin. Büyük Saray imparatorluğun idare edildiği yer."

Talon bu bilgiyi sindirdikten sonra sordu, "O da bir kral veya sultan gibi fermanla mı yönetiyor?"

"İmparatorun savaş gibi büyük bir işe girişmeden evvel senatoya danışmak zorunda olduğu bir dönem vardı. Ama

bugün durum farklı. İmparator yönetiyor ve onlar da razı oluyor,” dedi, usulca gülümseyerek.

Talon güldü. “O zaman fermanla yönetiyor.”

“Bu karmaşık ama çok etkili bir yöntem, çünkü imparatorun ilgilenmek zorunda kalmadığı ve Büyük Saray’daki görevlilerin hallettiği çok şey var. Orada ordu veya donanma erzakı gibi parayla veya vergilerle ilgilenen yöneticilerin hepsinin hadım olduğuna yemin edebilirim,” dedi Sör Guy. “İmparator bir beyanda bulunuyor ve onlar da bunu uyguluyor ama bu onlara büyük bir güç de veriyor.”

* * *

Sör Guy’ın Yunanlılarla drahomayı görüşmek üzere Büyük Saray’a gitmesi gerekiyordu. Talon bu meşakkatli işe karışmak istemeyerek kalabalık sokaklarda dolaşmakla yetiniyordu. Bu gezilerin her anının tadını çıkardığı belli olan genç rahip Martin’i de ara sıra yanına alıyordu.

Bir keresinde merakları onları sıra dışı bir sokağa yöneltti. O zamana dek Talon büyük bir şehrin bütün sıradan tuzaklarını görmüştü: tabakhanelerdeki dericiler ve onlara eşlik eden berbat idrar kokusu, Talon’un o zaman dek gördüğü en inanılmaz oymalara şahit olduğu ve Martin’in adeta ağzı sulanarak elini düzgün hayvan şekillerinin ve desenlerin üstünde dolaştırdığı çömlek dükkânları ve marangozhaneler.

Ne var ki bu sokak o zamana dek gördükleri en sessiz sokaktı; baktıkları her yanda sokak boyunca uzanan açık avlularda büyük mermer, kireçtaşı ve kaymaktaşı blokları görüyorlardı. Bu bloklardan çoğunun her yanını otlar bürümüştü ki bu da onların uzun süredir orada olduğunu gösteriyordu. Hatta bir duvarın önünde üstüne büyük bir beyaz taş bloğun bağlandığı bir yük arabası duruyordu ama hiç faaliyet görülüyordu. Sokağa girip açık kapıların önünden geçerek, ağlayan bebeklerin sesini dinleyerek ve merdivenlerden onları izleyen yumurcıklara bakarak ilerleyince gürültüler ve taş vuran metal sesleri duydular. Kapalı bir avluya açılan büyük bir kemere yaklaşınc

merdivenlerin üstünde duran, oturan veya çömelmiş birçok adamın bir taşa hafifçe vurarak şekillendirdiğini gördüler.

Kısa bir tunik giymiş ve beline içine aletlerini koyduğu pek çok cebi olan deri bir önlük takmış olan bir adam onları fark ederek eliyle içeri girmelerini işaret etti. Martin, Talon'a bir göz attı, beriki başını salladı ve avluya girdiler. Adam onlara gülümsemedi ve bir şey sordu ama ikisi de anlamadılar. Adam sorusunu daha yavaş bir kez daha tekrarladı ve bu defa anladılar. Martin, Talon'a işaret etti.

"O bir Tapınak Şövalyesi, Filistin'den geliyoruz," dedi Yunanca, adama gülümseyerek.

"Ah! Demek güzel şehrimizi ziyaret etmeye geldiniz." Başını salladı ve ufak bir toz dumanı çıkartarak ellerini çırttıktan sonra tokalaşmak için kolunu uzattı. Avucu bir tahta parçası gibi kuru ve sertti. Kır saçlarının tepesinden sandaletlerine kadar toz içindeydi ama gülümsemesi dostçaydı.

"Taş işini sever misiniz?" diye sordu, ayırık dişleriyle gülümseyip, koluyla etrafındaki faaliyeti göstererek. Talon çevreye bir göz attı ve çalışanların çoğunun yeniyetme oğlanlar olduğunu fark etti. Baştan aşağıya tozla kaplanmış işçiler tuhaf beyaz siluetler gibi görünüyordu.

Martin sevinçle başını salladı. "Ben taş işçiliğine hayranım. Benim memleketimde biz kireçtaşı kullanıyoruz." Adam memnun olmuş göründü ve sonra onları avluyu gezdirmeye koyuldu. Talon, Martin'in gördükleri girift işçilik karşısında büyüldiğini ve parmaklarını düzgün oymalar üstünde dolaştırmaktan kendini alamadığını fark etti.

İsminin Sabas olduğunu öğrendikleri adam nihayet onları karmaşık bir taş işinin önüne götürdü.

"Bu saray için, biraz geciktik ama sizin de gördüğünüz gibi neredeyse bitti."

Talon Martin'in bir kız gibi kızarak karşılarındaki bu düzgün çalışmadan gözlerini alamadığını eğlenerek seyretti.

Bu, bir havuzun kenarında durmuş, bir elini başını sudan çıkartmış, ağzı açık bir sazan balığına doğru uzatan ince bir peri

heykelciğiydi. Üstünde vücudunun şeklini gizlemek için giydirilmediği belli olan bir tunik vardı. Talon perinin taraklardan kurtulmaya başlamış olan saçların çevrelediği yüz hatlarındaki derin duygusal ifadeyi bu kadar iyi veren bu taş işçiliğine hayran olmuştu. Ayaklarında sandaletler olan perinin kıvrak genç bir kadın endamı vardı.

Martin yüzü kıpkırmızı kesilerek suçlu bir tavırla Talon'a bakınca onun gülümseyerek kendini izlediğini gördü. Rahip uzanıp neredeyse okşarcasına taş dokunduğu zaman Talon şaşırıldı. "O kadar güzel ki. Nasıl bu kadar ayrıntılı yapabildiklerini bilmiyorum." Sabas'a döndü. "Bunu kim yaptı?" diye sordu, huşu dolu bir sesle.

"Çırağım la ben," dedi Sabas, sanki hiç önemi yokmuş gibi omzunu silkerek.

"Siz bir ustasınız!" diye bağırdı Martin.

Sabas üstünde durmayan bir tavırla gülümsedi ve onlara şarap ikram etti fakat Sör Guy'ın toplantıdan dönmüş olabileceğini düşünen Talon arkadaşlarına katılmak istiyordu. Taş işçisiyle vedalaşarak tekrar sokağa döndüler.

Geri dönerlerken Martin çok sessizdi; sonunda Talon, "O taş işi hoşuna gitmedi mi, Martin?" diye sordu.

Delikanlı döndü ve dosdoğru Talon'a baktı. Ela gözleri heyecanla doluydu ve Talon'a neredeyse meydan okur gibi bakıyordu.

"Bu adamların yaptığı bu eserler sadece Tanrı onlara ilham verdiği için orada. Ben taş işini çok seviyorum, ben... ben neredeyse bir taş işçisi oluyordum ama bir duvarcı olan babam kilisenin yaşamak ve öğrenmek için daha iyi bir yer olduğunu söyledi. Fakat bazen taşı hissetmeyi ve onu benim yapmamın verdiği duyguyu özlüyorum," dedi hasret dolu bir sesle.

Talon rahibin duygu yüklü sesi karşısında afallayarak sokağın ortasında durdu.

"Sen onları küfür olarak görmedin mi, Martin?"

Martin şiddetle başını salladı. "Elbette hayır, Sör Talon. Bu şehirdeki kiliseler ve binalar cennetin kapısına benziyor."

Durdu, sanki çok fazla konuştuğunu fark etmiş gibi gözleri kocaman açıldı fakat Talon kolunu tutarak, "Hayır, Martin," dedi. "Sana bütün yüreğimle katılıyorum. Ben de bu büyük şehre doyamıyorum ama... ama senin gibi bir Roma kilisesi adamı bunları söylerken yoldaşın Rahip Jonathan'ın bu şehirde hoşuna giden hiçbir şey bulamamasına şaşırıyorum."

Rahip başını iki yana salladı. "O gerçekten iyi bir adamdır, Sör Talon ama... öğretileri çok yakından takip eder ve kiliseler arasında anlaşmazlıklar var. O bunun ötesine aldırıyor. Bu onların sanatını ve yarattıkları eserleri kötülemek anlamına gelmez. Acre'de hiç böyle şeyler görmüyoruz. Neden acaba?"

* * *

Kalothesos ailesinin villasına yapılan ilk davetten sonra Talon oraya düzenli giden bir konuk olmuştu. Joannina ondan hoşlanmış görünüyordu ve onu Filistin'deki yaşam hakkında sorduğu sorularla bunalttığı bahçelerde kendisiyle birlikte yürümeye davet ediyordu. Talon bir süre sonra Yunanlıların Kutsal Topraklara girmeye can attığını ama artık Frenk halkları oraya girdiği için ilkel ve barbar bir yer olduğunu düşünerek kendilerini dizginlediklerini anladı.

Hatta kızı Theodora bile onu Büyük Saray'ın binaları arasındaki okuluna götürmeyi teklif edecek kadar ısınmıştı ona. Talon'un şehirden büyülenmesi hoşuna gitmiş ve bu vesileyle bir tür rehber olmuştu. Her yanda bulunan kiliseleri ona göstermekten büyük gurur duyuyordu. Talon sık sık tiz bir sesle çalan çanlar duyuyordu. Bu alışık olduğu camilerin sessizliğinden çok farklıydı ve fark ettiği bir başka nokta da ibadete çağıran insanların olmamasıydı. Kahire camilerinde müezzinin günde beş defa ezan okumasına o kadar alışmıştı ki şimdi basbayağı yokluğunu hissediyordu.

Aynı zamanda kiliselerde, camilerde imamlarla öğrencilerin kapalı avluların sakin ortamında ağaçların gölgesinde oturup İslam'ın kurallarını ve yasalarını tartıştıkları serin avlular ve kemerli geçitler olmadığına da dikkat etmişti. Ancak onlar da

bu rahatlığın eksikliğini daha önce hiç görmediği kadar çok altın varaklarla yapılmış, imparatorların ve azizlerin baş döndürücü resimleri ve son derece zarif freskleriyle telafi etmişti. Talon bu insanların türlü çeşitli kıyafetlerine ve ifade özgürlüklerine rağmen çok dindar bir halk olduğunu anlamıştı.

* * *

Alexios, Talon'un Atina Yunancasını daha iyi hale getirmeye kararlıydı ve onu sabahları villanın bahçesindeki zeytin ağaçlarının gölgesinde satranç oynamaya davet ederek bu dili öğretmeye devam ediyordu. Bir keresinde Theodora da onu satranç oynamaya davet etti. Genç kız onu çabucak mat edince bayağı utanan Talon'un cesareti kırılırken, onları eğlenerek izleyen Alexios daha sonra Theodora'nın çoğunlukla onu da yendiğini itiraf etti.

Talon bir gün onlarla bahçede yürürken Alexios'la Joannina'ya bunu soracak kadar yakınlaştıklarını düşünerek, "Söylesenize, neden senatör Frenkleri bu kadar sevmiyor?" diye sordu.

Joannina cevap verdi. "Onlar hakkında iyi şeyler düşünmüyor. Frenkler dövüşmek dışında pek çok şeyden habersiz görünüyor ve başkalarından öğrenmeye hevesli değiller. Onlar ve Germanler yirmi yıl önce Kutsal Topraklara giderken buradan geçtiler ve arkalarında bir yıkıntı bıraktılar. Onların bu kadar barbar olmasına inanamadık! Birbirleriyle ve herkesle kavga ettiler ve bütün şehir halkı kendi yollarına gitmek yerine Konstantinopolis'i talan etmelerinden korktu."

"Senin de fark etmiş olacağını gibi, Talon, biz Romalıların Frenklerin pek kafasına uymayan bazı... inceliklerimiz var," dedi Alexios. "Kimsenin onların iyi savaştığından şüphesi yok ama tek yapabildikleri bu gibi görünüyor. Hatta savaşma hünerleri bile son seferinde yetersiz kaldı ki Türkler tarafından yenilgiye uğratıldılar. Germanler aceleyle memleketlerine dönmek zorunda kaldı ve Frenk kralının da kırsal bölgelerde dolanıp durduktan sonra nihayet Kudüs'e döndüğü söyleniyor. O haçlı seferi tam bir fiyaskoydu!"

“Hmm, siz diyorsunuz ki Latin halkları, yani biz Frenkler sizin deyiminizle ‘diplomasiye’ inanmıyoruz, öyle mi?”

“Aynen öyle, Talon! Üstün bir güçle karşı karşıya gelince genellikle çözüm diplomasi ve müzakeredir, ne var ki Manuel ara sıra bu konuda bana katılmıyor. Son zamanlarda diplomasi-den ziyade zorlama yöntemini kullanıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Fark etmemiş olabilirsin ama Venedik bölgesi olarak belirlenen alan boş. İmparator Manuel birkaç yıl evvel ihanet şüphesiyle bütün Venediklileri tutuklatıp hapse attı. Hapishanelerimiz onlarla dolu; sadece pek azı kurtulabildi.”

“Bunu neden yaptı?” diye sordu, kafası karışan Talon. “Onun sizin buradaki tabirinizle Latinlerden hoşlandığını söylediğini hatırlıyorum.”

“O çelişkilerle dolu bir adamdır. Ama Venedikliler hiç sevilmiyordu. Onların ticarete Cenevizlilerin bile sahip olmadığı özel ayrıcalıkları vardı. Konstantinopolis’e gelen her gemi için otuz yerine sadece on yedi solidus ödüyorlardı. Bunun sonucunda Venedikliler herkesten daha çabuk zengin olmaya başladılar. Ayrıca kibirliydiler de; baş kaldırdılar ve öteki Latinlerle, Cenevizlilerle ve sonra da Bizanslı Yunanlılarla çatıştılar. Bu vatandaşların sabrını taşırdı. Sonunda onları dizginleyecek bir şeyler yapması için imparatora baskı yapmaya başladılar.”

Kemer altında yürürlerken Theodora da onlara katılarak ağabeyinin koluna girdi. Kardeşinin son söylediğini duymuştu.

“Onlar tam bir domuzdu!” dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Talon onun bu kararlı tavrına gülmek için kendini zor tuttu.

“Theodora! Sözlerine dikkat et, genç bayan!” dedi annesi, sert bir sesle. Hiç pişman görünmeyen Theodora suratını astı, sonra ağzını arsız bir tavırla çarpıtarak başka tarafa bakıyormuş gibi yapan ağabeyine baktı.

“Venedikliler gözden düşmeden önce imparatorluk için o kadar önemli miydiler ki kendilerine o kadar çok ayrıcalık verildi?” diye sordu Talon.

“Öyleydiler ve büyük filolar toplama becerisine sahip oldukları için belki hâlâ da imparatorluk için çok önemliler. Fakat her zaman kendi çıkarlarını gözetiyorlar ve çok sorun çıkardılar. Şehirdeki tüccarlar onlardan ve diğer Latinlerin çoğundan hiç haz etmiyor. Hiçbirimiz onlardan pek hoşlanmıyoruz.”

“Biz tüccar değiliz, tatlım,” diye azarladı Joannina oğlunu.

“Aristokratlar o pis insanlarla iş yapmazlar,” dedi Theodora; numaradan kibirli bir hava takındığı belliydi.

Alexios sabrı taşmış gibi bir tavırla, “Doğru, anne,” dedi, “ama biz de pek çokları gibi araçlar vasıtasıyla Venediklilerle ticaret yaptık ve o insanlar tutuklanınca bazıları ellerindeki avuçlarındaki her şeyi kaybetti. Tüccar olmayabiliriz fakat senin de bildiğin gibi babam onlarla bayağı iş yaptı. Eğer hapiste kalmaya devam ederlerse kaybımız iyice büyüyecek. Makarios çaresiz durumda; ambarlarımızdaki ürünleri nasıl elden çıkartacağını bilmiyor.”

Düşünceli görünen Joannina, Talon’a baktı. “Şunu anlamlısın ki Türklerin Rum dediği kendi kontrollerindeki bölgelerde ailemizin çok büyük mülkleri vardı. Bu zenginliğin büyük kısmını yanımızda buraya getirebildiğimiz için talihliyiz. Ama burada insanın parasını bir yere koyması gerekiyor, onun için araçlarla iş yapıyoruz. Yine de çok para kaybedebiliriz, çünkü gemilerle mallarımızın başka ülkelere götürülüp satılması gerekiyor. Önceleri bu işi bizim için Venedikliler yapıyordu.”

“Araçlarınız ne tür şeylere yatırım yapıyor, Leydim?”

“Hiçbir fikrim yok. Eminim, Alexios sana söyleyebilir,” dedi, narin, yüzüklerle dolu elini belli belirsiz sallayarak.

“Ben söyleyebilirim,” dedi Theodora, yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle. “Araçlar batıdaki mülklerimizden gelen ipek ve zeytinyağını topluyor ve ta doğudan büyük deve kervanlarıyla gelen baharatlar satın alıyorlar. Doğru değil mi, ağabey?”

“Sana onun zeki olduğunu söyledim.” Alexios kız kardeşine gururla bakıyordu. “Evet, fakat gemiler olmadan onları Akdeniz’deki ülkelere gönderip satamıyoruz.”

“O kervanları biliyorum,” dedi Talon. “İsfahan’da görmüş-tüm. Bu kadar batıya geldiklerini bilmiyordum.”

“Kervanları biliyorsun!” Theodora’nın ona iyice ısındığı bel-liydi.

“Evet, Leydim. İsfahan tuz çölü anlamına gelen Dashte Kavir isminde büyük bir çölün kıyısında güzel bir şehirdir.”

“Nasıl oldu da oraya gittin?” diye sordu Joannina.

“Beni oraya çok şey borçlu olduğum biri götürdü,” dedi Talon, kaçamak bir yanıt vererek. “O bir doktordu ve tıp konu-sunda bana aklımın alabildiği kadarıyla bildiklerini öğretti.” Kısacık bir an zihninde Farjan ‘amcası’ ile Fariba ‘teyzesi’ can-landı.

“Ya Cenevizliler ve Pizalılar?” diye sordu Talon, kısa bir ara-dan sonra konuşmanın yönünü değiştirmemek için.

“Ben bir Cenevizliye Venedikliler kadar bile güvenmem!” dedi Alexios buruk bir sesle. “Şimdi piyasa onlara kaldı ve borularını da bas bas öttürüyorlar. Hiç güvenilir araçları yok ve yatırımlarının karşılığını alacak mısın, yoksa dolandırılacak mısın, asla bilemiyorsun. Pizalılara gelince, onlar da sonradan görmeler ve Makarios’a bakılırsa bir gemiyi nasıl yüzdürecek-lerini bile bilmiyorlar. Onlara nasıl mal emanet edebilirim ki?”

Talon bu villayı çekip çevirmek için gereken onca köleyi ve elemanı düşündü ve eğer ticaret bu kadar kötü haldeyse bunu nasıl başardıklarını merak etti; yavaş yavaş kafasında bir fikir yeşermeye başlıyordu.

Güneş batmıştı ve hizmetkârların şamdanları ve yağ lamba-larını yaktığını görebiliyordu. Talon’a bu evin yemek salonun-daki şamdanlar Acre’nin bütün kiliselerinde gördüklerinin top-lamından daha fazlaymış gibi geliyordu. Aksine yönelik bütün iddialara rağmen bu ev zengindi.

“Bu akşam konuklarımız var, Talon. Sen de kalıp yemeğimi-zi paylaşmaz mısın?” diye sordu Joaninna.

Talon’un reddetmesine fırsat kalmadan Theodora da bek-lenmedik bir şekilde annesinin ricasına katıldı.

“Kalacaksın, değil mi, Sör Talon?” diye sordu, cilveli bir bakışla ve ‘Sör’ kelimesini vurgulayarak.

Talon ağabeyine bir göz attı. Alexios gülümseyerek, "Ben de annemle kız kardeşime katılıp kalmanı isteyeceğim, Talon," dedi. "Arkadaşlığından keyif alıyoruz."

"O halde anlaştık," dedi Joaninna memnuniyetle. "Senatör Spartenos'la eşi gelecek ama Pantoleon burada olmayacak, duyduğuma göre bir araba yarışı için hazırlanıyormuş fakat bu karanlıkta bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Theo, kız kardeşin de geliyor, onun için ondan saçlarını yapmana yardım etmesini isteyebilirsin. Saçların sanki... neyse, boş ver; lütfen hiç değilse çeki düzen vermeye çalışmışsın gibi görünmeye çalış."

Joannina kolunu kızının omzuna dolayarak uzaklaşırken iki adam kemer altında oturup akşamın çökmesini izlemeye koyuldular. Talon Haliç'in ilerisinde karşı yakada görünen bulanık kara parçasını seyrederek manzaranın tadını çıkarıyordu. Aşağıdaki bahçeye göz attı ve meyve ağaçlarının yakınındaki bir köşeye konulmuş arı kovanlarını gördü. Burasıyla Acre arasında dağlar kadar fark var diye düşündü kendi kendine.

"Kız kardeşime aldırma, Talon," dedi Alexios, onu daldığı düşüncelerden uyandırarak. "Babamın bütün kötü taraflarını almış ama çok zekidir."

"Olağanüstü bir kız o, Alex," dedi Talon gülümseyerek. "Bahsettiğiniz araba yarışlarındaki Pantoleon mu?" diye sordu.

"Evet, akşam yemeğe gelecek olan Senatörün oğludur o. Bu akşam bize katılmayacağını iyi biliyorum; muhtemelen şu lüks genelevlerden birindedir ve babasının da bunu bildiğine eminim fakat, şey, Pantoleon biraz şımarıktır. Senatör Spartenos bizi nadiren ziyaret etmeye gelir, zira o ve babam senatoda genellikle birbirlerinin boğazına sarılırlar. Ona pek güvenmem. Tahminimce siz Tapınak Şövalyelerini duydu ve neden burada olduğunuzu öğrenmek istiyor. Ağzımı sıkı tutacağım, söz veriyorum."

Bir hizmetkâr yanlarına yaklaşarak konukların geldiğini haber verdi. Alexios ayağa kalkıp Talon'a orada kalmasını, görevlerini yerine getirdikten sonra gelip onu alacağını söyledikten sonra içeri gitti.

* * *

Konuklar önde ve arkada meşaleli adamların koştuğu tahtı-revanlarla geldiler. Senatörle eşi yanlarında Alexios'la birlikte konukları karşılarken Talon uzakta durdu. Sonra Alexios yanına gelip onu alarak yeni gelen birkaç konunun durduğu giriş salonuna götürdü. İçlerinden biri neredeyse Damianus kadar yaşlıydı fakat onun kadar kambur değildi ve ilerlemiş yaşına rağmen adaleli bir yapısı vardı ve kıvrıkcık kır saçlarını Yunanlıların sevdiği gibi kısa kestirmişti. Yüz hatları güçlüydü, kararlı bir çenesi, şehvetli bir ağız ve etli burnunun iki yanında birbirinden biraz ayrıık duran çukura kaçmış kahverengi gözleri vardı. Kollarında ve yakasında altın ve gümüş renginde sırma işlemeler olan uzun beyaz bir tunik, onun üstüne de yüksek mevkisini gösteren geleneksel bir toga giymişti. Duruşu güce alışık olan ve onu kullanmaktan korkmayan bir adam olduğunu gösteriyordu.

Öteki adamın Yunan kilisesinin bir mensubu olduğu belliydi. Küçük haçlarla süslenmiş, ayak bileklerine kadar inen, pahalı bir kumaştan bir cübbe giymişti; boynunda uzun bir zincirin ucunda yakut ve değerli taşlarla süslü Bizans tarzında kocaman gümüş bir haç asılıydı. Uzun kır sakalı Talon'un hatırladığı bazı Tapınak Şövalyelerinin sakalına benziyordu. Çukura kaçmış koyu renk gözlerinde keskin ve sorgulayan bir ifade olsa da müşfik bir yüzü vardı. Başındaki yuvarlak, ipek süslemeli takke yüksek bir mevkide olduğu izlenimi veriyordu.

Alexios, Talon'u yanlarına götürdüğü zaman hem papaz hem de senatörler bir tartışmanın ortasındaydı. "*Preoteasa* Anthony, Senatör Spartenos, sizi şehirde konduğumuz olan Tapınak Şövalyelerinden Sör Talon'la tanıştırmabilir miyim?"

Senatör, Talon'u başını eğerek, soğuk bir bakışla selamladı. "Tapınak Şövalyelerinden haberimiz var, Sör Talon. Sizi şehrimize getiren nedir?"

"Kral Baldwin'in verdiği bir görev nedeniyle geldik, ancak bunu amirim Sör Guy'ın açıklaması daha uygun olur, Sör. Ben sadece ona eşlik etmek için buradayım."

Bu sefer *Preoteasa* söze girdi. "Tapınak Şövalyeleri hakkında çok iyi şeyler duyduk, Sör Talon. Bizans kilisesiyle Roma kilisesinin arası sürekli açık olsa da Tarikatınıza saygı duyuyoruz."

“Affedin beni, Sör, “diye yanıt verdi Talon. “Ben Tarikat’ın bir askeriym sadece ve bu anlaşmazlık hakkında pek bilgim yok. Ancak eğer Selçukluları yenip Kutsal Toprakları geri alacaksak hepimizin aynı yöne bakıyor olması lazım.” Kolay bir çözüm yoluna başvurduğunun farkındaydı ve konunun derinine inebilmek için Sör Guy’in orada olmasını diledi, zira rahip konuşmaya pek hevesli görünüyordu.

Anthony gülümsedi. “Büyük ihtimalle uyuştüğümüz noktalar ihtilafa düştüğümüz noktalardan daha fazladır, Sör...”

Konuşma, Talon’u görmekten rahatsız olmuş görünen Damianus’un hiç vakit kaybetmeden konuklarını yanına çağırmasıyla kesildi. Senatörün kolunu tutarken oğluna ters bir bakış attı ve onunla Rahip Anthony’yi bir köşeye doğru yöneltti. Alexios belli belirsiz omzunu silkerek Talon’u Joannina’nın bir başka kadınla birlikte durduğu köşeye götürdü. Kadın Joannina’dan daha yaşlı görünüyordu ve ince kemikli, kırılgan bir yapısı vardı. Küçük oval yüzü beyaz bir pudrayla kaplıydı, gözlerine koyu renkli bir şey sürmüştü ve dudaklarını olması gerekenden daha kırmızıya boyamıştı. Ama dostça bir gülümsemesi vardı, Talon’u sıcak bir şekilde selamladı.

“Tapınak Şövalyelerini duyduk, Sör Talon. Sizler Sarazenlere karşı savunma kalemiz ve kutsal mekânlarımızın muhafızlarısınız. Tanrı’ya her gün düşmanın cezasını vermesi ve misyonlarını yerine getirmeye çalışan askerlerini kutsaması için dua ediyorum.”

Talon kibarca başını eğdi. Bu dindar sözler karşısında ne diyeceğinden emin değildi fakat o sırada başını kaldırarak “İşte bu bir ilerleme,” diyen Joannina yardımına koştu.

Talon kadının ne demek istediğini anlamak için başını çevirdi.

Theodora hemen arkasında kız kardeşiyle şaşalı bir giriş yapmıştı. Ele avuca sığmayan saçlarına çeki düzen vermek için bayağı çaba harcadığı belliydi ve bu işten anlayan birinin elinden çıktığı anlaşılan hafif bir makyaj yapmıştı. Parlak, çok renkli bir kumaştan bileklerine kadar inen bir tunik giymiş, beline ince

bir kemer ve kollarına birkaç altın takmıştı. Çekingen ve beceriksiz görünüyor, kollarını dümdüz iki yanında tutuyordu.

Fakat arkasından öyle biri geliyordu ki Talon bakakaldı.

“Dikkat et, etrafta sinekler uçuşuyor, eğer ağzını kapatmazsan birini yutacaksın,” diye fısıldadı Alexios neşeyle. “Ama sanırım küçük kız kardeşim de insanları etkilemek peşinde. Daha önce hiç böyle sıkılgan görmemiştim onu. Onu etkilemiş olmalısın. Aman ha!” Kendi kendine güldü. “Şimdi seni büyük kız kardeşimle tanıştırayım.”

Güzel genç kadın gözlerini saygıyla yerde tutarak kayar gibi yanlarına geldi ve annesiyle ağabeyini neredeyse hiç değmeden yanaklarından öperek selamladı.

Talon onun annesinden bile daha güzel olduğuna karar verdi. Dikkatle yapılmış koyu renk gür saçları mükemmel oval yüzünü ortaya çıkarıyor ve şehirdeki çoğu kadının fazlasıyla yaptığı makyaj sayesinde koyu renk iri gözleri ve geniş ağzı daha büyük görünüyordu. O da aileye mahsus aynı burna sahipti ancak küçük kız kardeşininki kadar göze batmıyordu ve biraz daha çıkıntılı olan elmacık kemikleri düzgün ve çok çekici bir yüz ortaya çıkarıyordu.

Talon’a bakmak için dönünce ağabeyi, “Eugenia, bu sana daha evvel bahsettiğim Sör Talon,” dedi. “Eugenia sarayda bir nedime. Görevleri yüzünden sık sık gitmek zorunda kaldığı için burada istediğimiz sıklıkta bulunamıyor.”

Genç kadın gamzelerini göstererek gülümsedi ve diz çökerek reverans yaparken Talon’a elini uzattı. Talon öğreniyordu, genç kadının elinin üstüne doğru eğilirken dudaklarını cildine değdirmeyi. Aklına havuzun üstüne eğilen taş peri heykeli geldi.

“Sizinle tanışmaktan onur duydum, Sör. Hakkınızda çok şey duydum ve ülkeniz hakkında anlatacaklarınızı dinlemeyi dört gözle bekliyorum,” dedi. Sesi iyi ayarlanmıştı ve otomatik bir cevap vermiş olsa da gözleri belki istediğinden bir lahza daha uzun kalmıştı yüzünde.

Senatörler konuşmalarını bitirmiş olmalıydı ki küçük gruba

yaklaşmaya başlamışlardı. Joannina bunu büyük bir ziyafet sofrası kurulmuş olan yemek odasına geçmek için bir işaret olarak aldı.

Yerlerine otururlarken Senatör Spartenos, Talon'un neredeyse tam karşısında, Alexios'un yanındaki sandalyesinden onu sertçe süzdü. Erkekler masanın bir ucuna, kadınlarsa diğer ucuna oturmuştu. Talon, Theodora'nın kendisini izlediğinin farkındaydı ve bir ara bakışını yakalayarak ona gülümsedi. Genç kız hemen gözlerini yere indirdi ve dikkatini yemeğine verdi. Talon'un en başta tanıştığı hafif küstah, kendine güvenen kız gitmiş, yerine söyleyecek hiçbir şeyi olmayan utangaç biri gelmişti.

Kız kardeşi de yanına oturmuştu ve o da annesiyle konuk hanım arasındaki konuşmayı kibarca dinlerken akıllı başka yerde gibi görünüyordu. Talon onun Damianus, oğlu ve Peder Anthony ile derin bir konuşmaya dalmış olan Senatör Spartenos'a birkaç kez göz attığını fark etti.

Talon adamların bir av gezisi hakkında konuştuklarına dikkat etti. Alexios ona baktı.

"Konuştuklarımızı anlayabiliyor musun, Talon?" diye sordu.

"Bir aslan avından mı bahsediyorsunuz, Alex?"

"Evet, biri için pek kötü geçen bir avdan." Sonra dikkatini Senatör Spartenos'un söylediklerine verdi.

"Hâlâ birkaç aslanın bulunabileceği şehrin doğusundaki tepelere çıktılar, atla fazla uzak bir yol değil."

"Ava kimler katıldı?"

"Prens Isaac ve maiyetindekilerle şu Bulgar prenslerden biri. Hani sürekli *tzykanion* oynamak isteyip de babasının izin vermediği genci hatırlıyor musunuz?"

"Neden izin vermiyordu?" diye sordu Alexios.

"Çünkü çok tehlikeli olduğunu söylüyordu! Hah! Oysa şimdi öldü ya da neredeyse öldü sayılır, aslan onunla atına saldırıp ikisini de yere devirdi." Besbelli bu hikâyeye senatörün pek hoşuna gidiyordu, zira neler olduğunu onlara ayrıntılı olarak anlatmaya koyuldu.

Talon artık onu dinlemiyordu, aklına bir aslanla yaşadığı kendi deneyimi gelmişti ve onun kendisine yardım edecek bir yığın mızraklı adam da yoktu yanında. Aldığı yaralar yüzünden ölebilecek olan Bulgar için üzüldü.

Nihayet senatör bu hikâyeden bıktı ama konuşmanın merkezinde olmaktan bıkmış görünmüyordu. Dikkatini Talon'a çevirdi.

"Konstantinopolis'te bir Tapınak Şövalyesi? Sizi buraya ne getirdi, merak ediyorum, Sör?" diye sordu tekrar, sert bakışlarını Talon'a dikerek.

Talon, Alexios'a göz attı. "Harika şehrinizi görmeye geldik, Sör. Lordumun Büyük Saray'da bir işi var ama içeriği hakkında bilgim yok."

"Belki bir başka Haçlı seferiyle ilgilidir?" dedi Spartenos, Damianus'a manalı bir bakış atarak.

"Şehirde, hatta imparatorluk içinde her an neler olup bittiğini biliyor gibi görünüyorsun," dedi Damianus. Talon adamın sesinde hafif bir alay hissetti.

"Olan bitenden haberdar olmanın ne kadar yararlı olduğunu sen de benim kadar bilirsin."

Senatör kadınlara doğru baktı ve bir an Eugenia ile bakışır gibi oldular ama genç kadın bu bakıştan hoşlanmış gibi görünmüyordu; yüzünde buz gibi bir ifadeyle başını çevirdi. Talon onların sarayda sık sık karşılaşmaları gerektiğini tahmin etti fakat Eugenia'nın senatörden hoşlanmadığı belliydi.

Senatör sorularına ısrarla devam etti, ta ki Alexios yardımına koşup konuyu araba yarışlarına getirene dek. Çok geçmeden senatör oğlunun arenadaki başarılarıyla böbürlenmeye başladı. Ne var ki Talon bu adamın Tapınak Şövalyelerinin orada ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmeye kararlı olduğunu anlamıştı. Gelecekte onunla daha ağız sıkı konuşmaya karar verdi.

*Top ne evet ne hayır demez
Ama vurunca oyuncu gider sağa sola
Ve seni sahaya fırlatan O
O bilir her şeyi -- O bilir -- O bilir.
Ömer Hayyam*

Bölüm 10

Tzykanion Oyunu

Birkaç gün sonra Talon, Alexios'tan Senatör Spartenos'un villasında ona katılması için bir davet aldı; ayrıca ona yol göstermesi için Joseph'i göndermişti. Talon artık yolunu bulacak kadar sokakları tanımaya başlamıştı fakat varlıklı birine bir hizmetkârın eşlik etmesi adettendi. Talon önceki gün çarşıdan yeni aldığı giysilerini giydi. Filistin'de giydiği ince dökümlü pamuklu cübbeleri atmıştı ve şimdi doğulu bir Frenk'ten ziyade bir Bizanslı gibi görünüyordu. Etrafına ne kadar uyum sağlarsa o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Yunanlılar elleriyle Tapınak Şövalyelerini gösterip hepsi de pek iltifat olmayan yorumlar yapmaktan hiç çekinmiyorlardı.

Şehir nüfusunun büyük kısmı Yunanlı ve onların da çoğu Araplar gibi esmer olmasına rağmen, şehir kuzeydeki steplerden gelen donuk sarışın hayaletlerden Mısır'ın aşağısındaki Afrika topraklarından gelen siyahilere kadar insan ırkının hemen her rengine sahip olmakla övünebilirdi, onun için Talon Tapınak Şövalyesi üniformasını giymiş olsaydı göze batacağı kadar dikkat çekmiyordu.

Villanın girişine gelince uzun kapının öteki yanında gürültüyle havlayan bir bekçi köpeği tarafından karşılandılar. Izgara pencere açıldı ve dikkatle onlara bakan bir muhafız ne istedik-

lerini sordu. Joseph geliş amaçlarını açıkladıktan sonra yayaların girdiği küçük kapı açılarak içeri alındılar. Birkaç adım gerisinde başka bir muhafızın zorlukla tuttuğu büyük bir köpek zincir tasmasına asıldı. Talon köpeğin kötü bakışının kendisine yönelik olduğunu hissetti ve ne olur ne olmaz diye elini bıçağının yakınında tuttu. Muhafız onlara iyi geceler dileyerek eliyle içeri geçmelerini işaret etti.

Joseph eve giden yolda öne geçti. Bu, sadece birkaç yüz metre uzaktaki Kalothesos ailesinin evine çok benzeyen, ağaçlar ve bahçeler içinde bir villaydı. Kapıda güzel giyimli bir hadım onu kibarca selamlayarak ne istediklerini sordu. Joseph, Alexios'tan bahsetti ve o dışarıda tutulurken Talon içeriden yüksek konuşma ve tiz bir müzik sesi gelen odalara alındı. İçerisi kalabalıktı. Girişte durdular ve hadım Talon'a beklemesini işaret etti. Sonra birkaç dakika ortadan kayboldu ve Talon'u şevkle selamlayan Alexios'la birlikte geri geldi.

"İşte buradasın! Seni alması için neredeyse başka birini daha gönderecektim, Talon," diye bağırdı, tokalaşırlarken. Nefesi şarap kokuyordu ve neşeli bir ruh hali içinde gibi görünüyordu. "Seni bazı arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Arkadaşlarımdan birinin aldığı terfiyi ve oyunlardaki son galibiyetini kutlamak için küçük bir parti veriyoruz. Gel içeri, gel."

Onu genç Yunanlılarla dolu odanın ortasına doğru götürdü. İçeride küçük gruplar halinde ayakta duran veya oturan belki otuz kişi vardı. Hizmetkârlar ellerinde Talon'un içinde şarap ve bir tür mayalanmış bal olan hidromel olduğunu tahmin ettiği uzun ince porselen sürahilerle tatlı dolu tepsiler taşıyarak konukların arasında dolaşıyordu. Uyumlu bir ortam gibiydi, herkes neşeli bir ruh halindeydi ve Talon şaşkınlıkla konukların arasında birkaç genç kadın olduğunu da fark etti. Üç müzisyenin çaldığı hafif müzik konuşmaların uğultusu ve gürültülü şakalaşmaların arasında kayboluyordu. Bu Talon'a benzer koşullar altında Trancevalli Lord Roger ve diğer soylularla arkadaşlık ettiği Carcassonne'yi hatırlattı. Orada da toplantılarda hanımlar bulunuyor, şarap içiliyor ve müzisyenler ve soytarılar konukları eğlendiriyordu.

Eline ağzına kadar kırmızı şarap dolu olan gümüş ağızlıklı bir kupa tutuşturuldu ve Alexios onu aynı yaşlarda bir adamın etrafında toplanmış bir gruba doğru götürdü.

“Panto!” diye bağırdı Alexios, grup onları almak için açılınca.

Genç adam konuşmasını kesti ve kaşlarını hafif çatarak Alexios’un ne istediğini görmek için yakışıklı yüzünü çevirdi.

“Sizlere güzel şehrimizi ziyarete gelen arkadaşım Sör Talon de Gilles’i tanıştırmak istiyorum,” dedi Alexios, herkesin duyacağı kadar yüksek sesle. Sonra Talon’a döndü.

“Talon, bu bugün aramızda *primikeroi* sıfatıyla bulunan arkadaşım Pantoleon Spartenos. Kendisi şimdi alayımızın kıdemli bir subayı oldu. Onun terfisini kutluyoruz.”

Talon genç adama başını eğerek selam verdi. Adam hiç şüphesiz çok yakışıklıydı ve bunun farkında olduğu da belliydi. Açık teni ve düzgün yüz hatları geniş omuzları ve güçlü kollarıyla dengeleniyor, çok zinde bir adam olduğunu belli ediyordu. O da başını eğerek soğuk gözlerle Talon’a baktı.

“Talon bir Tapınak Şövalyesi,” diye açıkladı Alexios etrafındaki gruba. Şaşkın mırıltılar duyuldu ve Talon birkaç kişinin merakla kendine baktığını gördü.

“Burada Konstantinopolis’te olmaktan onur duyuyorum,” dedi Talon etrafındakilere. Alexios’tan öğrendiği Atina Yunancasını çok dikkatli konuşuyordu ve bu memnuniyet belirlen birkaç şaşkın mırıltıyla karşılandı. Talon o sırada Maviler için yarışan arabacıyı hatırladı. O adam şimdi karşısında duruyordu. Talon çok etkilendi; bu adam sadece bir arabaya zafere götürecek şekilde hâkim olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kıdemli bir subaydı da.

“İnsanlarınız kutsal mekânları koruduğu için sizi iyi ağırlamalıyız,” dedi Pantoleon fakat sesi soğuk ve neredeyse ilgisizdi.

Talon kendisine dikkatle bakan adamın ses tonundan veya biraz fazla şehvetli dudaklarının küçümsercesine hafifçe kıvrılmasından hoşlandığından emin değildi. Pantoleon’un koluna asılan genç bir kadın başını kaldırmış, hayranlıkla ona bakıyor-

du. Kıkırdadı ve iri koyu renk gözlerinde cüretkâr bir ifadeyle Talon'a baktı.

Konuşma tekrar başladı ve grup dikkatini yeniden başka bir yarışçıyla karşılaşmasını uzun uzadıya anlatan Pantoleon'a çevirdi. Talon etrafa bakmak için geri çekildi. Alexios belki Talon'un kendi başının çaresine bakacağını düşünerek gruptan ayrılmıştı. Fakat Talon kendini biraz şaşkın hissediyor ve ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Aklından oradan kaçıp hana geri dönmek geçti. Max'le Claude'un Henry ve adamlarıyla daha iyi zaman geçirdiklerinden emindi.

Tedirgin bir tavırla Alexios'a bakındı fakat arkadaşı heyecanla birileriyle konuşuyordu. Talon açık balkona doğru ilerledi fakat o esnada yaklaşık onun yaşlarında bir adam kupasını ona doğru sallayarak, "Siz Alexios'un sürekli bahsettiği şu Frenk Sör Talon olmalısınız," dedi. "Konstantinopolis hoşunuza gitti mi?"

Talon adam belki biraz sarhoş olsa da sözlerinde kaba bir ifade olmadığına hükmederek yanıt verdi.

"Evet, ben oyum ve bu muhteşem şehirden çok etkilendim. Siz kimsiniz acaba?"

"İsmim Nikoporus ve sarhoşum."

Talon güldü. Genç adam da ona sırtarak, "Biraz önce şurada etrafına hayranlarını toplamış olan... yeni kıdemli subayımızla tanıştığınızı gördüm," dedi kadehini Talon'un biraz önce ayrıldığı gruba doğru sallarken ilgisiz bir tavırla. Talon ona baktı. Nikoporus da onun kadar uzun boyluydu, ince ve zindeydi ama Pantoleon'un kasları yoktu onda. Dar yüzünü ve hafif uzun çenesini uzun burnu dengeliyordu ve Talon'a bakan zeki gri gözleri zevkle parlıyordu.

"Galiba siz onun arkadaş çevresinden değilsiniz," dedi Talon, aynı derecede ilgisiz bir ses tonuyla.

Nikoporus ona dikkatle baktı, sonra kıkır kıkır güldü.

"Bu kadar belli mi oluyor?"

"Hmm, evet, sanırım öyle."

"Eh... aslında nasıl bazıları terfi alırken bazılarının almadığına hayret ediyorum," dedi Nikoporus.

“Mesela şuradaki Alexios’u ele alalım... O bundan şikâyet etmeyecek kadar hoş bir insan ama ondan çok daha iyi bir subaydır.”

Talon, Alexios’a bir göz attı. Eğer durum böyleyse Alexios’un neden partiye geldiğini merak etti.

“Ben sadece bir kez böyle bir yerde bulundum, o da ailemin yaşadığı Languedoc’taydı. Siz buna toplantı diyorsunuz ve kadınlar dâhil herkes şarap içiyor...”

“Bu tür toplantılar yaygın değildir ve kadınlar nadiren katılır. Panto eğitim kışlalarında bize anne babasının birkaç günlüğüne kuzeydeki malikânelerine gittiğini ve evin boş olduğunu söyledi. Annesinin bunu onaylayacağını sanmıyorum ve huysuz yaşlı senatöre gelince, o da eğer bilseydi muhtemelen küplere binerdi.”

Talon senatör Spartenos’un hiddetinden patladığını hayal ederken gülümsedi. Düşünceleri tatsız bir karşılaşma yaşadığı öteki huysuz yaşlı senatöre, Alexios’un babasına kaydı. Belki de kaba ve huysuz olmak bu rolün bir özelliği idi.

“Kışlalarda ne tür eğitim yapıyorsunuz?”

“Onlar süvari subayı ve bu nedenle adamlarını büyük tören alanlarında manevra yapmak falan gibi konularda eğitiyorlar.”

“Siz de eğitim vermiyor musunuz?”

“Bazen ama ben donanmadayım. Ben bir *Mandatores*’im.”

“O ne demek? Siz Yunanlıların kendinize verdiğiniz bu isimlere çok yabancıym. Çok karmaşık ve kafa karıştırıcı.”

“Ha ha! Evet, belki öyle ama biz neden bahsettiğimizi biliyoruz. Benim mevkim *Mandatores*, yani ben bir emir eriyim, filoların komutanları olan amirallerin emirlerini kaptanlara ve birliklerin diğer kumandanlarına iletirim.” Nikoporus ona baktı.

“Sen de bayağı sert görünüyorsun. Yoksa süvari misin?”

“Ben bir Tapınak Şövalyesiyim.”

“Ah, evet, tabii ya, Alexios bahsetmişti. Arap ve İran dillerinden iyi anladığını da söyledi.”

“Ne o? Aramızda bir dil uzmanı mı var?” dedi alçak bir ses konuşmalarını keserek.

İki adam da dönünce karşılarında oval yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onlara bakan ufak tefek ama çok güzel bir genç kadın gördüler.

“Beni tanıştırmayacak mısın, Niko?” diye sordu kadın, ela gözlerini dosdoğru Talon’a dikerek.

“Tabii, elbette! Sör Talon, seni Alex’in ve benim ailemin çok iyi bir dostu olan Antonina ile tanıştırayım.” Uzun kolunu kadının omzuna koyarak hafifçe sarıldı. Genç kadının bu samimi hareketten hoşlandığı belli oluyordu.

“Ben geldiğimde neden bahsediyordunuz?” diye sordu; Talon başını kadının uzattığı elinin üstüne eğdi.

“Her zamanki gibi Panto’yu kötülüyordum. Senin de bildiğin gibi ben bu terfiyi onaylamıyorum. Alex’in terfi ettirilmesi gerekiyordu,” dedi Nikoporus, suratını ekşiterek.

Antonina beyaz dişlerini göstererek neşeye güldü.

“Niko, ondan pek hoşlanmadığını hepimiz biliyoruz ama itiraf etmelisin ki o çok yakışıklı ve babası da çok zengin. Üstelik birinci sınıf bir araba yarışçısı ve Hipodromda kendisi büyük miktarda altın kazanırken onun üstüne bahse girenlere de bir servet kazandırdı. Bu tür şeyler büyük fark yaratıyor.”

Nikoporus şarabından bir yudum alarak buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Evet, bunların hepsi doğru ama Alex için üzülmüyorum. Babasının kendinden gurur duymasını istiyor ve ben onun bunu daha çok hak ettiğini düşünüyorum ama ben sadece bir denizciyim, ne bileyim?” Talon’a döndü.

“Biz de ordudan ve dillerden bahsediyorduk. Nasıl oldu da Yunanca konuşabiliyorsun? Biliyor musun, Antonina, bu Frenk’in bizimle Yunanca konuştuğunu daha yeni anladım! Hiç de fena konuşmuyorsun ama aksanın ele veriyor.” Gülerek Talon’un omzunu tuttu.

“Niko, çok aptalsın! Şimdi sarhoş olduğunu anladım, artık kölelerin seni eve götürmeli,” dedi Antonina, onunla birlikte gülerek. “Niko’yu bağışlayın, Sör Talon,” dedi, ona gülümseyerek. “Bazen öyle aptal olabiliyor ki, ama çok sevimlidir ve hepimiz onu severiz. Arapçayı nasıl öğrendiniz, bir de bildiğiniz şu diğer dil neydi? Filistin’de uzun zaman mı yaşadınız?”

“Ben orada doğdum,” dedi Talon genç kadına gülümseyerek. Onun açık ve rahat tavırları hoşuna gitmiş ve kendini rahat hissetmeye başlamıştı. “Nikoporus bana donanmanızdaki karışık isimleri izah ediyordu. Gemilerinize hayran kaldım; çok sistemli ve hızlı görünüyorlar.”

“Sizin bir kadirgayla geldiğiniz söylentisi var, Talon. Alexios o gemi hakkında çok gizem olduğunu söyledi ama tutarsız bilgiler verdi. Ayrıca bütün bu hikâyeyle senin de bir ilgin olduğundan bahsetti.”

“Bu uzun bir hikâye değil, Nikoporus.”

“Bana Niko de.”

“Pekala... Niko. Gemiği Mısırlılardan çaldık ve onunla Acre’ye kaçtık. Kaçarken geminin hemen bütün mürettebatı ben ve yaverim Max’le birlikte geldi.”

Ağzı açık kalan Nikoporus neredeyse kadehindeki şarabı döküyordu.

“Gemiği Mısırlılardan mı çaldınız?” O ve Antonina aynı anda hızla nefesini içeri çekti.

“İşte bunu dinlemem lazım. Bu Panto’nun böbürlendiği her şeyi solda sıfır bırakır!” dedi Nikoporus şarabından bir yudum alarak. “Ta en başından başla ve hiçbir şeyi atlama! Alex, buraya gel!” diye seslendi. “Arkadaşın Talon gemisinin gizemini açıklamak üzere!” Alex elini salladı ama meşguldü ve onu duymadığı belliydi; olduğu yerde kaldı.

Talon onlara gemi kazasını ve bunu izleyen maceralarını kısaca özetleyerek Dalmaçya yoluyla kaçışlarını ve Henry’nin nihayet peşlerindeki kurtulduğu açık denizdeki kovalamacayı anlattı.

Nikoporus, “Kesinlikle çok ilginç bir şey yaşamışsınız,” dedi. “Böyle iyi bir hikâye anlattığın için bir ara sana bizim savaş gemilerimizden birini göstermek isterim. Bunu ister misin?”

“Evet, bu çok hoşuma gider, Niko. Teşekkür ederim.” Ve bu söylediğinde ciddiydi. Bizans gemilerinde de Talon’un çözmek istediği bir gizem vardı.

Nikoporus, Antonina’ya tekrar sarılarak, “Kadehim boşaldı, biraz daha şarap istiyorum,” dedi. “Nerede şu hizmetkâr?”

Onları yalnız bırakarak şarap bulmak için uzaklaştı.

“Ben Selanik’ten öteye hiç gitmedim, oraya da sırf babam mülklerini kontrol etmek istediği için gidiyoruz. Üç ay kalıp sonra geri geliyoruz. Hiç o kadar sıkıldığımı hatırlamıyorum!” Kadın narin, yüzüklerle dolu elinde tuttuğu cam kadehten şarabını yudumlarken gülümsedi. Talon pahalı ama az miktarda mücevher taktığını fark etmişti. Kalın gür saçları ve ince boynu çok çekiciydi.

Genç kadın bakışını fark ederek gülümsedi. “Filistin’deki yemeklere kıyasla bizim yemeklerimiz nasıl?”

Talon güldü. “Hiç kıyaslanamaz. Her yönden çok üstünler!”

Talon’un Konstantinopolis’te o zamana kadar gördüğü yemekler ve genç kadının ağız sulandıran yemek tarifleri hakkında derin bir sohbete dalmışlardı ki Alexios yanında bir başkasıyla onlara yaklaştı. Bu yirmi yaşından bir gençti ve süslü giysileri içinde pek beceriksiz görünüyordu. Hantal biri izlenimi veriyordu ve üçgen yüzünde hafif somurtkan bir ifade vardı. Büyük, masum kahverengi gözlerinin arasından gaga bir burun çıkıyordu.

“Theo, senin Tapınak Şövalyesi Talon’la tanışmanı istiyorum. Talon, bu bizim *Tzykanian* takımımızdan Theo. Babasının bir süvari birliğinin sahip olduğundan daha çok atı var,” dedi Alexios. “Niko’nun Talon’la konuştuğunu fark ettim ama galiba onu kaçırdım,” diye ekledi, Antonina’nın elini tutup abartılı bir tavırla öperek. Genç kadın yalandan nazlı bir tavırla gülümsedi. Talon elinde olmadan güldü.

“Senin kaybın, Alex. Merhaba, Theo. Talon bize gemiyle nasıl geldiklerini anlattı. Niko bu konunun biraz gizemli olduğunu söylüyordu, şimdi biz biliyoruz ama sen bilmiyorsun!”

“Nedir bu?” diye sordu Alexios. “Talon, onlara benim bilmediğim bir şey mi anlattın? Senin şu gemin biraz muammalı, bu doğru.”

“Bize onu Mısırlılardan çaldığını ve bütün mürettebatla Acre’ye kaçtıklarını anlattı,” dedi Antonina, adeta sahiplenici gururlu bir tavırla.

Alexios Talon'a bakakaldı. "Gemide buraya gelirken bazı söylentiler duymuştum ama ayrıntıları bilmiyorum. O gemideki herkes çok sıkı ağızlı. Şimdi tekrar anlatmalısın, sırf benim için değil, diğer arkadaşlarım için de. Niko nerede?"

"Şarap almaya gideceğini söyledi ama galiba yeterince içti ve kendisini eve götürmeleri için hizmetkârlarını bulmaya gitti," dedi Antonina.

"Hayır, gitmedi!" dedi Nikoporus, genç kadının üstüne eğilerek. "Şu bizim Frenk'imiz hakkında daha çok şey dinlemek istiyorum. Bir Tapınak Şövalyesi olduğunu söylüyor ama iyi bir binici olup olmadığından bahsetmedi," dedi, Talon'a gülümseyerek.

"Niko! Nereden çıktın sen?" diye bağırdı şaşırان Antonina, Niko'ya sevgi dolu bir bakış atarak.

"Ben siz Frenklerin bilmediği gerçek binicilikten söz ediyorum," dedi Nikoporus, Alexios'a muzip bir bakış atarak.

Alexios içini çekti. "*Tzykanion*'dan bahsediyor, Talon. Belki bu oyunu hiç görmemişsindir."

"Nasıl bir oyun bu? Atlarla mı oynanıyor?" diye sordu Talon.

"Büyük bir alanda at üstünde oynanıyor," diye söze başladı Alexios.

"Biniciler bir topu iki direğin arasından geçirmek için bir sopa kullanıyor ve bu bir sayı ediyor," diye araya girdi Nikoporus, kolunu kaldırıp havada hızla savururken şarabının birazını dökerek.

"Niko, sakın ol!" dedi Antonina gülümseyerek geri çekilirken.

"Ama bu Chogan!" dedi Talon, ilgisi artarak.

"İranlıların oynadığı Chogan mı?" diye sordu Alexios.

"Evet, bir top ve tokmakla oynadıkları oyunu kastediyorum. Birkaç oyuncu topla kaleye gol atar."

"Biz burada sopa kullanıyoruz ama ucunda küçük bir ağ vardır ve topu içine alıp havaya kaldırabilir veya taşıyabilirsin ama uzun süre değil, zira öyle yaparsan diğer oyuncular sana vurur. Benzer görünüyorlar ama tıpatıp aynı değiller. Yani sen Chogan

mı oynuyorsun, Talon? Sör Guy'ın Arap polosu dediği oyun mu o?" diye sordu Alexios.

"Oynadım, evet..." Talon bir tepki gelebileceğini bildiği için çok fazla açık vermek istemiyordu ama bu oyunu görmeyi arzuluyordu.

"Niko şeytan gibi oynar, Theo da gerçekten iyi oynar, ben de öyle tabii." Alexios yalandan böbürlenerek saçını başını düzeltir gibi yaptı. "Ve sonra kendi takımı olan, şampiyonların şampiyonu Pantoleon da var."

"Bu oyunu izlemeyi çok isterim," dedi Talon.

"İstersen oynayabilirsin de. Biz her zaman oyuncu ararız," dedi Niko gülümseyerek. Sesinde meydan okur gibi bir hava vardı.

Talon'un bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir başka ses araya girdi.

"Duyduğum doğru mu? Frenk *Tzykanion* oynamayı bildiğini mi söylüyor?" Bu Pantoleon'du ve Talon'a bakışı pek dostane değildi. Daha önce yanında duran kadın yine koluna asılıyor ve yine anlamsızca gülümsüyordu. Neler olduğunu anlamayacak kadar sarhoş olduğu belliydi.

"Ben onu Chogan olarak biliyorum ama duyduklarına bakılırsa arada fark var," dedi Talon, nazik bir sesle.

"Acaba. Siz Frenkler mızrakları birbirinize doğrultur, sonra da düz bir çizgiye at sürersiniz. Biz buna binicilik demeyiz," dedi Pantoleon sertçe.

Nikoporus'un yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Manuel bu söylediğini duymasın, Panto. O atlı mızrak dövüşünün şeyden beri en iyi oyun olduğunu düşünüyor, şeyden beri... her neyse, bunu öğrenmenin tek yolu var. Senin kendi takımın var ve bizim Alex'in takımında da bir oyuncu eksik. Belki Sör Talon," dedi 'Sör' lafını vurgulayarak, "dostça bir oyunda bizimle beraber oynamak ister?"

Alexios, Talon'un kolunu tuttu. "Bu tehlikeli bir oyundur, Talon. Oynamak zorunda değilsin."

"Bir oyuna katılmak isterim, Niko," dedi Talon, monoton

bir sesle. Pantoleon'un onu aşığlamak için fırsat kolladığının farkındaydı ama bunun nedeninden emin olmasa da geri çekecek değildi. "Maalesef hâlihazırda bir atım yok. Onun için biri cömertlik yapmazsa iki bacağımın üstünde koşmak zorunda kalacağım."

Antonina neşeyle güldü, Alexios da ona katıldı. "Ben sana at veririm, Talon. Niko da bir çift at verebilir, böylece kum pistte benimkine binmezsın."

Pantoleon pek memnun görünüyordu. "O halde anlaştık. Neden iki gün sonra kışlaların oradaki küçük alanda oynamıyoruz?"

Alexios biraz kaygılanmış göründü. "Orası tören alanı, Pantoleon. Eğer biri düşerse kötü yaralanabilir – neden şehrin batısında surların hemen yanındaki meydan olmasın?"

Pantoleon ona kulak asmayarak koyu gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle Talon'a baktı. "Eh, şimdi atların da var. Hâlâ bize Frenklerin ne kadar iyi at binebildiğini göstermek istiyor musun?"

"Orada olacağım," dedi Talon, ifadesiz bir sesle.

Pantoleon yanında kızıyla ağır ağır uzaklaştı.

"Şimdi neydi bu?" diye sordu Nikoporus, kafası karışmış gibi.

"Senin hatan, Niko. Eğer o koca ağzını açmasaydın Pantoleon da duymaz ve Sör Talon da o aptal oyunu oynamak zorunda kalmazdı." Antonina kızmış görünüyordu.

Nikoporus incinmiş gibi, "Panto ben ne söylersem söyleyeyim istediğini yapacaktır. Neden Sör Talon'la uğraştığını bilmiyorum."

"Muhtemelen bir Normandiyalıyla bir Tapınak Şövalyesi arasındaki farkı bilmediğinden. Ve iyi bir takımı var. Belki sadece her zamanki gibi hava atıyordur, başkasına zarar vermek uğruna olsa da," dedi Alexios, yüzünde hoşlanmayan bir ifadeyle Pantoleon'un ardından bakarak.

"Ben bu şehirde Frenklerin pek sevilmediği izlenimi edindim," dedi Talon.

“Hayır, sevilmezler ama onun bizi bir oyuna davet ederek meydan okuması ve bunun için seni kullanması hiç hoş değil,” dedi Nikoporus. Ayılmaya başlamış gibiydi. Talon ondan hoşlandığına karar verdi.

“Yani küçük düşürmek istediği sen değil, Alex’le benim, Talon.”

“Anlamıyorum,” dedi Talon.

“Altı ay kadar önce onu iyi bir bozguna uğrattık, o da şimdi intikam alma fırsatı gördü,” dedi Alexios.

“Eğer beni takıma alırsanız bunun gerçekleşme olasılığı fazla. Ben Chogan’a alışığım bu tzyka... sizin şu karmaşık isimli oyununuza değil.”

“Anlaman gerek, Talon. Siz Frenkler arasında durum ne bilmiyorum ama binicilik burada çok önemli bir beceridir. Pantoleon sadece üstün bir binici ve oyuncu değil, aynı zamanda şampiyon bir yarışçı da. Mavi takımın bir üyesi ve çok şöhret kazandı.”

“Onu hipodromda gördüğümü hatırlıyorum.”

“Bu oyuna *tzykanion* deniyor. Hadi, senin bildiğin oyunla bizim oyunumuz arasındaki farkları konuşalım,” dedi Nikoporus.

* * *

Talon iki gün sonra yanında Sör Guy, Max ve Claude ile birlikte kışlanın kapısına gitti.

Muhafızlara onların geleceği haber verilmiş olmalıydı ki subay nazikçe içeri girmelerini işaret edip onları iki ucunda aralarında yedi metre kadar açıklık olan ikişer direk dışında bomboş olan tören alanına götürdü.

Atların bulunduğu saflar onlarla ilgilenen insanlarla doluydu. Talon, Alexios’la Nikoporus’un onları beklediğini gördü. Her iki adam da oynarken rahat olmak isteyen Talon gibi tunik, çorap ve kısa çizmeler giymişti.

Son iki günü alıştırma yaparak geçirmişlerdi ve Talon artık iki adamı at binmeyi bildiğine ikna etmeyi başarmıştı. Şimdi bir kaza olmasından korkuyorlardı; onun Tapınak Şövalyeleri adına

elçi olarak rolü nedeniyle bu kimsenin sorumluluğunu almak istemeyeceği bir skandal olurdu. Ne var ki Pantoleon bu konuda hiç endişeli görünmüyordu ve karşı tarafta takımının yanında sopasını sallayarak atıyla çemberler çiziyordu.

Talon bu Bizans oyununda kullanılan sopanın da tıpkı eskiden kendisinin kullandığı tokmak gibi kamıştan yapıldığını fark etmişti. Fakat sopanın ucunda bir adamın yumruğu büyüklüğünde söğüt kökünden yapılmış tahta bir topu alacak büyüklükte deri bir file bulunuyordu.

İki oyun pek çok yönden birbirine benziyordu; bir oyuncu topu ele geçirdiği anda yaklaşık iki yüz adım uzunluğundaki bir alanda karşı taraftaki kaleye atmaya çalışıyordu. Diğer oyuncular da onu durdurmaya çalışacaktı... ve oyun işte burada sertleşmeye başlıyordu. Ancak bu bir tokmak değil de bir file olduğu için topa vurulamıyordu.

Talon durumu anlattığı zaman Sör Guy kızmış ve neredeyse Talon'u oyuna katılmaktan men etmişti ama bunun onu utanç verici bir duruma düşüreceğini anlayınca merhamete gelmiş ve onunla birlikte gitmeye karar vermişti.

"Adil bir oyun izlemek için," demişti, diğerlerine Talon'un İmparatorun konuğu olduğunu ve o nedenle de incitilmemesi gerektiğini hatırlatmak için.

Talon küçük fakat hızlı ve duyarlı midillisine binince Sör Guy, Max ve Claude'yi atını hazırlamakta olan Alexios'un yanında bırakarak alana doğru ilerledi.

Talon yanı sıra bir atlının daha geldiğini hissetti ve Pantoleon'un biraz ileride güzel bir midilliye bindiğini gördü. Durup onu selamladı.

"Selam. Atın çok güzel görünüyor, Pantoleon. Bugün nasılsın?"

Pantoleon onu tatlı bir tavırla selamlayarak şaşırttı. "Selam, Frenk. Teşekkür ederim, en iyi atlarımdan biridir ve bu oyunu benim kadar iyi bilir. Belki bugün güzel bir oyun çıkarırız." Beyaz dışlerini göstererek gülümsedi, sonra uzaklaştı.

Talon bunu düşünerek arkasından baktı.

Oyun bir askerin kenardan atışıyla başladı, sonra oyuncular onu kumun içinden filelerine almaya ve kısa bir mesafe taşıyarak karşı kalenin olduğu tarafa atmaya çalışarak topa saldırdı. Oyuncular topu birbirlerinin elinden almaya çalışarak itişip kakışırken oyun hızla bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu. Takımlar karşı karşıya geldiği zaman havada şakavari küfürler ve hakaretler uçuşuyordu.

Talon iyi ilerleme kaydetti fakat diğer takım bastırmaya başladı ve oyunun sonunda takım arkadaşları yara bere içinde kalmış ve kesinlikle yenilmişti.

Talon bu yenilgi karşısında hiç de morali bozulmuş görünmeyen yeni arkadaşlarının yanında alandan ayrıldı.

“İyi iş çıkardın, Talon. Bence biraz çalışmayla çok faydalı bir oyuncu olabilirsin,” dedi Nikoporus. Hem o hem de atı yakıcı sabah güneşi altında gösterdikleri çabadan dolayı terliyordu.

“Doğru. Ben izliyordum ve Pantoleon arkandan gelirken ondan kaçma tarzını sevdim. Sanırım senin topu bırakmadan bu kadar kolay elinden kurtulman sinirini bozdu. Seni düşürmeye çalıştığını hissettim,” dedi Alexios, yanları sıra ilerlerken.

“Bu beni hiç şaşırtmazdı. Burnu havada bir piç o. İyi ki başına bir şey gelmedi, Talon.”

“Onun takımının itip kakması yüzünden her tarafım yara bere içinde kaldı,” dedi Talon, sahte bir üzüntüyle.

“Ah, bunun için endişelenme. Paçayı ucuz kurtardın. Hiç değilse gözüne bir şey sokmadılar. Hamama gidip iyi bir masaj yaptır, hiçbir şeyin kalmaz,” dedi Nikoporus gülererek.

“Sanırım şimdilik *tzykanion* meselesini kapattık,” dedi Alexios attan inerken Nikoporus'a.

“Katılıyorum,” dedi Nikoporus omzunun üstünden diğer takıma göz atarken. “Talon, söylediğim gibi sana bu günlerde savaş gemilerimizden birini gezdirmek isterim. Ne dersin?”

“Bu çok hoşuma gider, Niko,” dedi Talon ve Tapınak Şövalyesi arkadaşlarının yanına gitmek için uzaklaştı.

Sör Guy keyifsiz görünüyordu. “Max bana iyi bir Chogan oyuncusu olduğunu söyledi, Talon. Yani bu oyunda diğer

oyuncular bütün sahada arkada koşturup sana vurmaya mı çalışıyor?”

Talon, Max'e bir göz attı ve beriki gülümseyince bir parmağını ona doğru salladı.

“Hayır, Sör, fakat Chogan'da en az bir kişi topa vurabilir ve bu şekilde oyunu kontrol edebilir. Bu oyunda ise top hedefine götürülmeye veya ona yaklaşıp sayı yapılmaya çalışılıyor. Gördüğünüz gibi öteki takım bizi kolayca yendi ama bu oyuna da alışabileceğimi düşünüyorum.”

“Hiç değilse birçok belalı durumdan sıyrılmayı başardın, diye homurdandı Sör Guy ama Talon onun bu oyundan yüzünün akıyla çıktığı için hiç de hoşnutsuz olmadığını görebiliyordu.

“Her tarafım berelendi, onun için biraz dinlenip kendime gelmeliyim, Sör,” dedi Talon gülümseyerek. “Bizans savaş gemilerinden birini gezmeye davet edildim. Siz de gelmek ister misiniz, Sör Guy?”

“Evet... bu çok hoşuma gider,” dedi Sör Guy. “Fakat arkadaşlarını neden benim o savaş gemilerinden birinde olduğumu açıklamak zorunda bırakacak bir duruma sokma. Düşünüyorum da belki en azından ilk seferinde yalnız gitmelisin ve Tapınak Şövalyesi üniforması da giymesen iyi olur.”

* * *

O akşam imparator Blanchernae Sarayı'nda subaylarının verdiği raporları dinliyordu. Bunların birkaçı hayattaki tek amaçları şehrin surları içinde vuku bulan her şeyden haberdar olmak olan hadımlardı. Çevredeki eyaletlerden imparatorluğun durumu hakkında istihbaratlarla gelen haberciler de vardı. Yanında duran en kıdemli subaylarından birkaçı uzaktan gelen raporlar hakkında yorumlar yapıyor ve ayrıntılı bilgiler veriyordu.

Bu Manuel'in büyükbabası I. Alexios'tan kalan bir adetti ve torunu da bunu gayet faydalı bularak her hafta tekrarlıyordu. İlk raporlar Bulgar sınırı ve imparatorluğun kuzey doğusunda Dorostal şehrinin bulunduğu bölgedeki huzursuzluk söylentileri hakkındaydı.

Ancak Manuel bugün Venediklilerin ne dolap çevirdikleriyle daha çok ilgileniyordu. "Filolarıyla kallesçe bir şey yapmayı planladıklarını gösteren bir şey duyduk mu?" diye sordu, Venediklileri gözlemekle görevlendirilen hadıma.

"Hayır, Majesteleri, fakat Normandiyalılarla güçlerini birleştirip Sakız ve Midilli adalarını ele geçirmek isteyecekleri açık."

"Eğer kararlı bir şekilde saldırıya geçerlerse onları durdurabilir miyiz?"

Baş hadım huzursuz olmuş gibiydi. "Emin değilim, Majesteleri. Artık büyük bir filomuz yok ve onu bölmek de... akılsızlık olabilir."

"Yani ne demek istiyorsun?" dedi Manuel biraz sabırsız bir sesle.

"Güneyde hem sömürgelerimizi koruyup hem de deniz yolunu korsanlardan ve diğer saldırganlardan temizlemeye yetecek kadar gemimiz yok, Efendim."

"O halde Büyük Donanmadan gemi gönderin! Hiçbir şey yapmadan orada durup duruyorlar."

Hadım bu noktada iyice huzursuz görünüyordu. "İsteğinizi ileticeğim, Majesteleri, fakat sefere hazırlanırken donanmanın şehrin yakınında kalması gerektiğini siz söylemiştiniz."

"Neden güneyde bir filomuz yok? Neden bunun için daha fazla gemi yapamıyoruz?" diye sordu Manuel, daha da sinirlenerek.

"Efendim, hazine hem gemi yapmaya hem de önümüzdeki seferin masrafını karşılamaya yetecek kadar para yok," dedi mutsuz subay.

Bizans imparatoru Manuel imparatorluğunun ihtiyaçlarını düşünürken ilk kez kendini köşeye sıkışmış hissetmiyordu.

Devlet meseleleri imparatorun iki saatini daha aldı, sonra ayağa kalkıp subaylardan çoğunu elini sallayarak gönderdi. Kendine biraz şarap aldı, sonra girişin yanında sabırla bekleyen bir hafif süvari subayına öne çıkmasını işaret etti.

"Bana bugün kışlada oynanan oyunu anlat. Tapınak Şövalyesi Sör Guy'ın şu diğer şövalyenin şampiyon yarışımıza karşı oynamasını izlemeye gittiğini duydum."

Subayın oyunu anlatışını dikkatle dinledi. Bu rapor gün boyu imparatora sunulan pek çok rapordan biriydi. Casusları bu istikrarsız şehirde vuku bulan olağandışı her şeyden haberdar olmak için her zaman tetikteydiler. Bu istihbarat, sorun bir kargaşaya dönüşmeden baştan önünü almaya yarıyordu. *Tzykanion* Manuel'in çok sevdiği oyunlardan biriydi; ağabeyi Isaac ve diğer aile üyeleri gibi o da bu oyunu oynamaktan büyük zevk alıyordu.

"Oyun nasıl gitti? Pantoleon kazandı mı?" diye sordu Manuel.

"İyi bir oyundu, Majesteleri. Kolayca kazandı."

"Frenk nasıl oynadı?"

"Bu oyuna yabancı ama diğerleri kadar iyi at koşturabil-diğine şüphe yok, Majesteleri. Araplarla Chogan oynadığını söylüyorlar."

"Sör Guy de Veres de huzurunuzda çıktığında öyle söylemiş-ti, Majesteleri," diye mırıldandı yanındaki *parakoimomemos*.

"Evet, söylemişti," dedi Manuel. "Görünüşe göre bu Frenk karşılaştığımız öteki barbarlardan farklı. Pantoleon'un oyunu-muza katılması için ona meydan okuduğunu duydum. Belki de Frenk'in onu tehdit ettiğini hissetmiştir. İşte bu pek komik."

Bir karar verdi. "İki gün sonra izleyeceğim oyunda kim oynayacak?"

Takımdakilerin isimlerini verdiler.

İmparator yüzünde bir gülümsemeyle listede değişiklikler yapmaya başladı. "Bu ilginç olacak," dedi. "Isaac'e artık farklı bir takımla oynayacağını söyleyin."

* * *

Talon Büyük Saray'da oynayacağı haberini aldığı zaman hayret içinde kaldı. Alexios ona bunu söylemek için bizzat aceleyle kaldığı hana gelip onu uyandırmıştı.

"Bu turnuvada oynayamam ben!" diye bağırdı Talon. "Deneyimim yok, hem gerçekten iyi oynayabilen birçok oyuncu olmalı."

“Şey, imparatorun bu tür konularda oldukça tuhaf fikirleri olabiliyor,” dedi Alexios, kaygılı bir sesle. “Kendisi iyi bir sporcudur ve bu oyunu çok sever. Bu Konstantinopolis’te soyluların oynadığı bir oyundur ve araba yarışlarından sonra en gözde spordur. Pantoleon’un da en gözde oyuncularından biri olduğunu unutma.”

“Ama Pantoleon çok deneyimli bir oyuncu!” diye karşı çıktı Talon. “Tanrı aşkına, neden beni de oyuna dâhil etti ki?”

“Daha da kötüsü var. İmparatorun büyük kardeşi Isaac de oynamak istiyor. İmparator kabul etti.”

Gözleri kocaman açılan Talon ağzı açık ona bakakaldı. “Tanrı bizi korusun; yani şimdi kraliyet ailesiyle karşı karşıyayız!” dedi, inlercesine.

“Sadece seni değil, beni, Niko’yu ve üst sınıftan birkaç oyuncuyu daha seçti, onun için hiç değilse biz yanında olacağız,” dedi Alexios, hem heyecanlı hem endişeli bir sesle.

Bu Talon’u hiç teselli etmemişti.

“Şunu bilmelisin ki imparatorun huzurunda oynanacak bir oyun için bizi seçmesi büyük bir onurdur, Talon. Büyük Saray’ın içindeki *tzykanisterion*’da oynayacağız. Oradaki saha kışladaki kadar sert değildir ama çetin bir oyun olacak, zira kardeşi Isaac şehirdeki en iyi oyunculardan biridir.”

“Bana bu güzel haberi verdiğin için teşekkür ederim,” diye mırıldandı Talon.

“Ya midilli durumu ne olacak? Benim kendi atım yok, olsa da koyacak yerim yok.”

“Bunun için hiç kaygılanma, Talon. Bize sarayın ahırından at veriyorlar. İsteddiğini seçeceksin ve en az sekiz at seçmeni öneririm. Hepsine ihtiyacın olabilir.”

“Bu... onura layık olmak için ne yaptık?”

“İmparator istediğini elde eder,” dedi Alexios. Talon onun kaygılı ama aynı zamanda heyecanlı olduğunu görebiliyordu.”

* * *

Talon seçtiği midillilerin birine binip kenarda sıralanmış diğer oyuncuların yanına gittiği zaman bir *deja-vu* duygusuna kapıldı. Bütün etraflarında tepede görünen saraylara doğru yükselen bayırın üstünde çimlerle kaplı, Hipodromdakine benzer tribünler vardı, ancak bunlar soylular ve eşleriyle doluydu, ta en uçta da hizmetkârlar, askerler ve hadımlar toplanmıştı. Saha Büyük Saray'ın bulunduğu yerleşkeden sadece sarayları değil şehri de çevreleyen büyük surlarla ayrılan sahile kadar uzanıyordu neredeyse. Bugün surların üstüne oyunu seyretmeye hevesli izleyiciler sıralanmıştı. Surların üstündeki her kulede çift başlı kartallı imparatorluk sancakları gururla dalgalanıyordu.

Soylular renkli kumaştan süslü kıyafetler giymiş, başlarına taç ve geniş şapkalar takmışlardı. Mücevherlerle donanmış idari görevlilerin renkli tunikleri kadınlarınkilerle yarışlıyordu. Bu oyun bayağı araba yarışlarına benzemiyordu, Alexios'un dediği gibi "bu oyun krallar ve soylular içindi".

Marmara denizinden keskin bir tuz kokusuyla birlikte hafif bir rüzgâr esiyordu, Talon bunun onları biraz olsun serinletmesini umdu. Ağustos ayının sonlarıydı ve yazın yakıcı sıcaklığı azalmaya yüz tutmuştu.

Talon takım arkadaşlarına bir göz attı ve Alex'le Niko'nun nispeten sakin olduklarını gördü. Oyundan bahsederken Niko'nun verdiği talimatları hatırladı.

"Talon, bu karşılaşmada bazı oyuncuları oyununun dışında tutmak gerekiyor. Alexios ve ben senin henüz sayı yapacak kadar iyi olmayabileceğine karar verdik ama takımımız için paha biçilmez bir şey yapabilirsin."

Talon önce biraz içerlediğini hissetti ama sonra bu bencilliği için kendini azarlayarak dikkatini verdi. Alexios ve Niko onun, eğer yapabilirse, İsaac'ı oyunun dışında tutacağını söylediler.

"Bir harmaniye yapışmış inek boku gibi onun üzengisine yapış, Talon. Eğer sürekli yanında kalabilir ve topu almasına asla izin vermezsen bir şansımız olabilir. Bunu yapabilir misin?" diye sordu Niko, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle.

Talon başını sallayarak onayladı.

“Hayal kırıklığına uğrama, Talon. Senin nasıl at binebildiğini biliyoruz, sorun bu değil. Mesele taktik meselesi ve Niko bu oyundan çok iyi anlar,” dedi Alexios, teselli edercesine.

“Pantoleon’u kim kollayacak?” diye sordu Talon.

“Bunu genç Theo yapacak!” dedi Alexios gülümseyerek. “O çok genç ve incecik bir sopa gibi kırılgan görünüyor ama meşe gibi sağlamdır ve o da senin gibi çok iyi bir binici, üstelik Panto’dan hiç korkmaz. Böyle bir oyunda önceden strateji belirlemek gerekir,” dedi, sahte bir böbürlenme havasıyla.

Talon karşıda imparatorun erkek kardeşi İsaac Komnenos olduğunu öğrendiği uzun boylu, güçlü kuvvetli, kırklı yaşlarının sonlarında görünen adama baktı. İsaac üstüne sıkıca oturan bir tunikle dizlerine kadar çıkan bir çizme giymişti. Kısa kıvrıkcık siyah saçları yer yer kırışmıştı. Bu adamda zayıf görünen hiçbir şey yoktu. Parlak tüylü midillisinin üstünde sanki ikisi bir gibi oturuyordu ve bakışlarını askerin topu fırlatacağı tribünden hiç ayırmıyordu. Talon derin bir nefes alarak sopayı tutan elini iyice sıktı. Ona verilen görevi başarmasının hiç de kolay olmayacağından emindi.

Neredeyse dizleri birbirine değecek kadar yan yana dizilmiş iki takım kraliyet tentesine ve bir platformun üstünde elinde bir topla duran bir adama dönük duruyordu. Talon midillisini biraz daha İsaac’ın sağ tarafına yanaştırarak oyuna başlamaya hazırlandı. Midilliler gergindi ve heyecanlandıkları ve bir araya sıkıştıkları zaman hep yaptıkları gibi homurdanmaya başlamışlardı bile. İçlerinden biri tekme attı ve bu cüreti için binicisinden iyi bir kötek yedi. Biniciler atlarını sakinleştirmek için onlarla konuşuyor veya karşı takımdakilere alçak sesle hakaret ediyorlardı. Pantoleon da karşısındaki rakibine laf atanlardandı. Hemen Talon’un önündeydi ve Talon onun sataşmalarını duymazdan gelen Theodoulos’a söylediği her sözcüğü duyabiliyordu. Onun tersine imparatorun kardeşi sessiz ve odaklanmıştı ve Talon’a bakmamıştı bile.

Bir trompet çaldı ve büyük alana tepeden bakan tribündeki asker topu sahaya fırlattı. Top hemen öndeki oyuncuların kafa-

sının üstünden geçti ve hepsi onu yakalama çabasıyla sopasını havaya kaldırdı ama top tam İsaac'ın önüne düştü. İsaac hemen topu yakalayıp almak için atını mahmuzladı. Talon onun topu kaçırmaması için kendi sopasıyla onunkine vurması gerektiğine karar verdi. İsaac durup topu tekrar almaya çalışamayacak kadar hızlı gidiyordu, üstelik Talon midillisiyle İsaac'ın atına bindirmiş, onu o an için oyun dışına çıkartmıştı. Homurdanarak bunu yapanı görmek için eyerinde dönen İsaac'ın gözleri Talon'un üstüne çevrildi. Ateş saçan gözlerindeki şaşkınlığın yerini tehditkâr bir ifade aldı.

Ama duraklayacak zaman değildi, zira diğer oyuncular topun etrafında toplandı ve içlerinden biri aralarından sıyrıldı. Bu Pantoleon'du, Theodoulos'u kolayca atlatmış ve topu alıvermişti.

Şimdi peşinde nafîle yere onu durdurmaya çalışan Theodoulos'la birlikte son sürat ilerliyordu. Neyse ki takımlarından bir başkası önce davranmış ve midillisini neredeyse en doğru açıyla Pantoleon'un kine bindirmişti. Atlar sendeledi ve yere düşecek gibi oldu ama binicileri çok iyiydi, bu arada top serbest kalmıştı. Alexios iyice öne eğilerek ve topu kapmak için sopasını yere sürterek dörtnala yaklaşmıştı ki İsaac'ın takımından biri sopasına vurup saf dışı bırakmaya çalıştı. İki oyuncu birbirlerine dirsekleriyle vururken aynı anda dönmeye çalışıyordu. Talon, İsaac'ı bulmak için başını çevirdi. Bu adam onlara hiç takılmadan topu almayı başarmış olan Niko'dan geri almaya odaklanmıştı. İsaac midillisini Niko'nunkinin yanına çarparak hayvanın yana doğru sendelemesine yol açtı ve bu arada sopasının sapını sertçe Niko'nun kolunun üstüne vurdu. Bu çok sert bir darbeydi ve biniciyi topu bırakmaya zorlamak amacını taşıyordu.

İstenilen sonucu verdi: acıyla inleyen Niko'nun kolu yanına düştü ve top bir kez daha serbest kaldı. İsaac filesini şimdi hafif engelibeli zeminde zıplayan topa doğru savurdu.

Talon neredeyse hemen yanındaydı; son hız dörtnala giderlerken İsaac onu görmezden geldi. Talon ne dediklerini çıkarta-

masa da arkadan bağıyorlardı. Ancak Niko'nun söylediklerini hatırlamıştı ve bir kez daha vurdu ama bu defa sopası İsaac'ın elinin üstüne gelmişti. İsaac acıyla inledi ve topu bir kez daha kaybetti.

Her iki adam da atlarını döndürmeye çalışırken omuzlarından geriye bakıyordu. Dörtmala koşan hayvanların toynaklarından havaya bir toz bulutu yükseldiği için Talon topun nerede olduğunu görmekte zorlanıyordu ama aniden bu karmaşanın içinden sopasının küçük filesinde topla birlikte Alexios çıktı.

"İleri! İleri!" diye bağıyordu, Talon'un önünü işaret ederek. Talon'un ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Midillisini tekrar kontrol altına aldı, kışını çevirdi ve ileriye atıldı. Alexios'un yirmi metre kadar önündeydi ki başının üstünden fırlayan top önüne düşüp yerde zıpladı. Arkadan Alexios'un bağırdığını duydu ama hem toynakların gürültüsü yüzünden hem de topu kaçırmamak için dikkat kesildiği için ne dediğini çıkartamadı. Topu filesine alıp taşınması zor olmadı. Kale direklerine yaklaştığını gördü ve bir deneme yapmaya karar verdi.

Hız kazanmak için sopayı geri savurması gerekti ama tam bunu yaptığı sırada sopasının üstüne sertçe vuruldu ve topu kaybetti. Diğerleri ondan önce davranmıştı.

Ne var ki Niko onları izliyordu ve sopasını savurup topu kaptığı gibi kimsenin yakalamasına fırsat kalmadan öne atıldı. Bu sefer top kale direklerine doğru uçtu. Kalabalık sevinçle kükrerken kale direklerinin üstüne yükseldi. Tribünlerdeki ve surların üstündeki insanlar ellerini havada sallayarak tezahürat yapıyordu.

Topun tekrar atılacağı sahanın ortasına doğru ilerlerlerken Alexios, Talon'un yanına geldi. "Aferin, Talon. İsaac'ı iki defa engelledin. O buna alışık değil, onun için devam et. Niko'yla ben de biraz daha sayı yapmaya çalışacağız."

"Bunu uzun süre yanımıza bırakacaklarından şüpheliyim," dedi Talon, başını kaşlarını çatmış olan sıralanmış rakiplerine doğru sallayarak.

"Hayır, bırakmazlar ama bu arada onları biraz hırpalayacağız," dedi Alexios gülümseyerek.

Talon sıraya katıldı ama tam o sırada İsaac gözlerinden ateş saçarak ona doğru eğildi. “Sen, Frenk. Bunu bir daha deneme, yoksa kanışmam!” diye homurdandı.

Top başka bir şey söylemesine engel oldu ama bu sefer epey ilerilerine düştü. Herkes itişip kakıştı ama sonunda biri yakalayıp filesine alınca top gözden kayboldu; bağırıp çağır-malar eşliğinde İsaac’ın takımından biri topu alıp ileri atılmıştı. Fazla ileri gitmemişti ki Alexios’un takımından biri onu yakaladı ama atından düşürülmeden evvel topu kalelerine doğru fırlat-mayı başardı.

Pantoleon hemen peşinde Theodoulos’la birlikte dörtnala zıplayan topa doğru ilerledi ve filesine aldığı gibi karşı kaleye doğru atıldı. Bu sefer son sürat kale direklerine doğru giden bir takım arkadaşına bağdı. Tek bir hareketle topu hızla arkadaşına fırlattı ve beriki topu havada yakalayıp adeta umursamaz bir tavırla direklerin arasındaki alana gönderdi. Bu iyi bir binicilik ve takım oyunu gösterisi olduğu için ortalık yıkıldı.

Bir kez daha sahanın ortasına gittiler. “İsaac’ın yanından ayrılma, Talon. Theo bunun olmasına izin vermemeliydi,” dedi Niko, toz içinde kalmış yüzünde kızgın bir ifadeyle Talon’un yanı sıra ilerlerken. Üzgün genç arkadaşına hızla ve aceleyle bir şeyler söylemeye başladı.

Şimdi Talon’un İsaac’ın her hareketini izlemesi gerekiyordu; neler olduğunun farkında olan İsaac ise Talon’la oynuyor, bazen hızla ilerliyor, bir yana kaçıyor, duruyor, sonra bir fırsat görerek dörtnala son sürat öne atılıyordu. Talon onun peşini bırakma-mak için atını canına dişine takarak çok iyi sürmek zorunda kaldı ama topun kontrolünü ele geçirmesine tekrar ve tekrar engel oldu. Talon, İsaac bir kez topu filesine alırsa sayı yapmasının neredeyse kesin olduğunu biliyordu.

Niko’nun iyi payladığı Theodoulos, Pantoleon’a daha çok dikkat ediyordu. Pantoleon sabırsızdı ve bu kendini göstermeye başlıyordu. Theodoulos bir manevrasına daha müdahale ettikten sonra Pantoleon nihayet çileden çıktığı için geri çekilmek zorunda kaldı. Pantoleon midillisini dosdoğru Theodoulos’un

atına çarparak ona vurmak için sopasını kaldırdı, Theodoulos kendi sopasıyla bunu engelledi. Pantoleon'un öfkeden köpürdüğü ve oğlana zarar vermek istediği belliydi.

Ama Niko ve Alexios bunu bekliyordu. Oynamayı kesip kavga yerine doğru ilerlediler. Alexios midillisini Pantoleon'la Theodoulos'un arasına sokarak bağdırdı, "Kes şunu, Panto! Topu olmayan bir oyuncuya saldıramazsın!"

"O zaman bu sıska piçe benden uzak durmasını söyle!" dedi Pantoleon öfkeyle.

"Ne? Onun elinden kurtulmayı başaramıyor musun? O kadar zayıf bir oyuncu musun ki bir çocuk bile seni sinirlendirebiliyor?" diye takıldı Niko, Pantoleon'u iyice kışkırtarak. Adamın yüzü öfkeden benek benek olmuştu ve tehlikeli bir şey yapmanın eşiğinde olduğu açıktı.

Talon onun Nino'ya saldırabileceğini bile düşündü ki tabii Niko da aynen bunu istiyordu, zira böylece Pantoleon kötü bir oyuncu olarak görülecek ve hatta belki oyundan bile çıkartılabilecekti. O sırada İsaac peşinde gölgesi Talon'la birlikte yanlarına gelerek hepsine soğuk bir tavırla çenelerini kapatıp oyuna devam etmelerini söyledi. Alexios'la Niko'ya dik dik baktı.

"Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum. Artık kılıçlar çekildi, sizi fena mağlup edeceğiz."

Takımını sahanın ortasına geri çekti ve imparatorun locasına doğru seslenerek bir ara verilmesini istedi.

Takımın atlarının sıralandığı yere doğru ilerlerken Niko kıs kıs gülüyordu.

"Aferin, Theo, aferin! Sinirinden deliye döndü ve Pantoleon böyle çileden çıkınca oyuna hiç odaklanamaz! Sana da aferin, Talon! İsaac'a öyle yapışmana hayret ettim. Beni gerçekten ciddiye aldın, ha? Harmaniye bulaşmış inek boku gibi, ha ha! Dikkatli ol, Theo ama işine devam et."

Theodoulos keyifle güldü. Pantoleon'dan kesinlikle korkmuyordu. "Ama ben çocuk değilim, Niko!" dedi, incinmiş gibi bir tavırla.

Nikoporus eğilerek kolunu Thoedoulos'un ince omzuna

doladı. “Bunu biliyorum, Theo ama onu kıskırtmak istedim,” dedi gülerек. “Sen burada bir erkek işi yapıyorsun!”

“Bence sen de İsaac’ın sinirine dokunuyor olabilirsin, Talon,” dedi Alexios gülerек. “Ama ona dikkat et. İmparatorun kardeşi pek kızdırılacak biri değildir. Sırtını kolla. Biz de kollayacağız.”

Takımın geri kalanını da biraz payladılar ama Talon’a ikisi işlerin gidişinden memnunmuş gibi geliyordu. Rakiplerini tedirgin etmişlerdi ve böyle iyi bir takımla karşı karşıyayken bu bayağı dişe dokunur bir şeydi.

Yeni midillileriyle biraz zaman geçirdiler. Talon hepsine yabancıydı, onun için hiç vakit kaybetmeden yeni atının sırtına atladı ve ona küçük çemberler çizdirerek duyarlılığını sınıdı. Şikâyet edemezdi. Kraliyet ahırından iyi atları esirgemiş değildi. Bu da çevik bir attı ve hemen tepki veriyordu. Talon eyerinde otururken oyunun geri kalanında neler olacağını merak ediyordu.

Oyun tekrar başladığında İsaac’ın taktik değiştirdiği anlaşıldı. Karşı takım ne olursa olsun kazanacaklarına güvenen hafif küçümseyici tavırdan cayıp savunmaya geçmişti. Alexios ve Niko’yla birlikte takımdan iki kişinin daha peşine düşmüşlerdi, genellikle kıskırtma yoktu ama böyle bir karmaşada kimin neye vurduğunu görmek zordu. Bir sopa veya dirsek hedefini bulunca Talon’un takım arkadaşlarından kızgın bağırışlar yükseliyordu.

Bir ara Niko’nun atına arkadan vurulunca hayvan korkutucu bir şekilde öne doğru sendeledi, sonra hızla dörtlüye giderken burnu yere çarptı. Bir kedi gibi çevik olan Nikoporus eyerden öne fırlayınca hemen yana yuvarlanıp ayağa kalkarak toynakların altından çekildi. Ancak midilli o kadar hızlı ayağa kalkamadı. Sahaya koşan köleler titreyen ve topallayan hayvanı aceleyle alandan uzaklaştırırken, Nikoporus son sürat yanına getirilen yeni atına atladı ve sanki bu olay hiç olmamış gibi oyuna geri döndü. Kalabalık bu binicilik gösterisini şevkle alkışlarken Nikoporus sopasını ukala bir tavırla salladı.

Niko’yla takımının onları durdurmak için gösterdiği yürekli

abalara rağmen Isaac'ın takımı peş peşe iki sayı yaptı. Bir keresinde Isaac, Talon'un bütün abalalarına karşın topu ele geerip onu kaleye fırlatan bir oyuncuya pas vermeyi başardı. Bir keresinde de Niko'nun k bir hatası yüzünden diğer takımdan biri aradan sıyrıldı ve topu taşıyıp küçümseyen bir tavırla hemen çizginin üstüne bıraktı. Tırmanmaya başlayan gerilimin farkında olmayan kalabalık ayağa kalktı.

Bir mola esnasında ter içindeki yorgun midillilerini yine atların bulunduğu sıraya doğru götürürken arkadaşları Talon'a katıldı. Her ikisinin de pestili ıkmiştı: Alexios'un sağ yanağında bir şiş vardı ve nkolu soyulmuştu. Niko'nun gözü morarmıştı ve Isaac'ın bir daha vurduğu st kolunda büyük bir bere vardı. Kaburgalarını ovalıyor ve bunu yaparken de gövdesini bir yana çekiyordu. Talon da hırpalanmaktan geri kalmamıştı. Sol bacağının yarısı sanki kalçasına kadar bükülmüş gibiydi ve omzu ağrıyordu.

Hepsi de oyunun zorladığını hissetmeye başlamıştı. Sürekli olarak dönmek, topu fileye almak, hem hayvanı hem de bini-cisini zorlayan koşu acısını çıkartmaya başlamıştı. Herkes nefes nefeseydi ve midillilerin büğrü hızla inip kalkıyordu.

"Sonuna yaklaştık," dedi Niko, soluk soluğa.

"Siz ikiniz dişinizi sıkın, işinizi iyi yapıyorsunuz," dedi Alexios, elindeki deri tulumdan su yudumlarken.

Talon serinlemek için başına su döktü. O da diğerleri gibi soluk soluğaydı ve sıcakta ter içinde kalmıştı. Marmara denizinden gelen hafif esinti sahadakilere en ufak etki etmiyordu.

"Eğer bir sayı daha yaparsak bence onurumuzu korumuş olacağız," dedi Niko, yüzündeki teri silerek ve diğer at sıralarının bulunduğu alana sert bir bakış atarak.

"Ne demek istiyorsun, Niko? O hadımların kazanmasına izin verirsem ne olayım!" diye söze girdi Theodoulos, sesi çatlayarak. Diğerleri güldü.

"Isaac seni duymasın!" dedi Alexios gülerek.

Gerginlikleri biraz gitmiş ve rahatlamışlardı. Karamsar ruh halleri yerini hemen iyimser bir ruh haline bıraktı. Bu değişim Talon'un hoşuna gitti.

Oyun tekrar başladı ve bir kere daha topu kapmak ve sayı yapmak için kıyasına mücadeleye başladılar. Alexios, Niko'nun Pantoleon'dan kapıp kendisine pas verdiği topu kaleye atarak bir sayı yaptı. Takım sevinçten havaya uçtu. Tekrar sahanın ortasına ilerlerken onların yenildiğini ve aslında oyunun bittiğini düşünmüş olan kalabalığın takdirle bağırıldığını duydular.

Bundan sonra oyun iyice kızıştı. İsaac hâlâ sayı yapamamıştı ve Talon onu bundan alıkoyduğu için öfkeden kudurduğu açıkça görülüyordu. Talon ona hiç fırsat vermiyordu. Alanda nereye gitse hemen peşindeydi. İsaac bu gölgeden kurtulmak için işi hakaret etmeye ve dirseğiyle vurmaya kadar götürmüştü. Bunun tek sonucu ise Talon'un onu daha büyük bir azimle engellemeye çalışması olmuştu.

Bu oyunu sahada olanları takdir edebilecek kadar iyi bilen imparator ve maiyeti de aşağıda olanlardan etkilenmişti. Etrafı generalleri ve kâtipleriyle çevrili olan imparator bir defasında, "Görünüşe göre kardeşim bu sefer oyunda kendi bildiğini okuyamıyor," dedi.

"Çok doğru, Majesteleri, Frenk hep yanında," dedi mabe-yinci nazikçe.

"Eğer bütün oyun boyunca tek bir sayı bile yapamazsa İsaac çok kızacak," dedi Manuel gülerek. Bu sözü duyan yanındakiler de güldü.

"Gördünüz mü?" dedi Manuel, atıyla sertçe Talon'a çarpan İsaac'ı göstererek. "İyice öfkelenmeye başlıyor. Umarım bu Frenk oyunu kaybettiği zaman ondan kaçabilecek kadar iyidir."

* * *

Sahada sinirler iyice gerilmişti. İsaac tehlikeli olmaya başlamıştı. Bir keresinde Talon yine öne eğilip sopasına tam zamanında dokunarak İsaac'ın fırsatı kaçırmasına neden olmuştu ki İsaac ona saldırdı.

"Seni barbar Frenk!" diye bağırdı ve eğer Talon hemen çekilmemiş olsaydı sopasının ucu yüzüne gelecekti. Talon hiçbir şey söylemedi, sadece izledi ve yine İsaac'ın topu yakalamasını

engellemek için fırsat kolladı. Rakibi gittikçe öfkelenirken Talon daha çok kendine hâkim oluyordu. Nihayet onunla nasıl başa çıkacağını anlamıştı.

Oyunun sonu yaklaşıyordu ve Alexios bir kez daha bir oyuncunun attığı müthiş bir pası yakalayarak neredeyse hiç engelle karşılaşmadan dörtmala karşı kaleye ilerledi ve topu onların hakaretine cevap olarak kale direklerinin içine usulca bırakarak bir sayı daha yaptı. Hatta iyice anlaşılsın diye sopasıyla topu birazcık iteleyiverdi.

Bütün oyuncular ve midilliler yorgunluktan tükenmişti. Yüzler terden ve tozdan yol yol olmuştu, giysileri ıslanmış ve pek çoğu kanlanmıştı. Sık sık değiştirmelerine rağmen midillileri hızla yorulmuş ve oyuncular ağırlaşmıştı. Talon'un karşısına küçük bir fırsat çıktı.

Yine bir arbede sırasında bacakların arasından topu kapıverdi ve havaya kalkan toz bulutu yüzünden hemen kimse bunun farkına varmadı. Aklından heyecanla belki de görülmediği düşüncesi geçmişti ki adeta kulağının içinde kopan bir gürültü bunun öyle olmadığını gösterdi. İsaac onun ne yaptığını görmüştü ama o zamana kadar Talon atıyla rüzgâr gibi karşı kaleye doğru gidiyordu. Ancak İsaac çok uzakta değildi ve arkasından da öteki oyuncular geliyordu. Yabancıнын sayı yapabileceğini gören izleyiciler bağırarak tezahürata başladılar.

Talon tam kale direklerine yaklaşmıştı ki İsaac hemen arkasından gelerek sırtına bir darbe indirdi. Bu bariz bir fauldü ve Talon'un acıyla sırtını eğmesine neden oldu. Ama kimse bunun için bir şey yapmayacaktı ve Talon bunu biliyordu. Sopasını daha sıkı kavradı ve topu kale çizgisinin üstünden fırlatabileceği son birkaç metreyi almak için mahmuzları atının böğrüne bastırdı. Çizginin üstünden beraber geçtiler, İsaac, Talon'un sol tarafında sopasını öfkeyle ona vurmaya çalışırken beriki darbelerden kaçmak için öteki tarafa eğiliyordu. Sonra sadece sol topuğuyla eyer kaşına tutunup sağ üzenginin üstünde doğrularak iyice öne uzandı ve yanından geçerken topu kale direklerinin arasına attı.

Talon'un tekrar eyerinin üstüne otururken topun gerçekten içeri girip girmediğini görecek zamanı dahi olmamıştı ki İsaac atını kışının üstünde havaya kaldırıp omzunu Talon'un yan tarafına doğru savurdu. Talon içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı ve elinin tersi çok yakınında olan İsaac'ın yüzüne değdi. Talon elinin tersinin çarptığını hissetti ama neye çarptığını anlamadı fakat aniden yalnız kalmıştı. Sırtındaki ağrı yüzünden midillisini durdurmak zorunda kaldı ve eyer kaşının üstüne eğildikten sonra hayvanın sırtından kayıp dizlerinin üstüne yere indi ve belindeki ağrıyı kontrol altına almaya çalışırken hayvanın hızla inip kalkan böğrüne yaslandı.

Yanından koşarak geçen insanların hiç farkında değildi, ta ki Niko'nun yaklaşıp, "Aman tanrım, neler oldu?" dediğini duyana kadar.

"Sırtıma vurdu. Tanrım nasıl acıyor!" diye inledi Talon.

"Sana değil, Talon. Ne olduğunu bilmiyor musun?" diye bağırdı Niko.

"Hayır, ne oldu? Sayı yaptım mı?" dedi Talon soluk soluğa.

"Yaptın, seni aptal. Ama... bak, ne oldu?.. şuraya bak," dedi Niko eliyle işaret ederek.

Talon yüzündeki korkmuş ifadeyi fark ederek arkasına dönüp baktı. Yerde yatan birinin etrafında küçük bir kalabalık dönüp duruyordu.

"İmparatorun kardeşini atından düşürdün, Talon," dedi Niko, sıkıntılı bir sesle. "Sanırım oyun bitti."

"Aman Tanrım, ben ne yaptım?" diye inledi Talon, başını midillisinin terli boynuna dayayarak. Bu lanet oyundan sağ çıkıp çıkamayacağını merak etti.

Alexios yanlarına geldi ve dizginlerle sopasını midilliyi almaya koşan seyislerden birine atarak çabucak atından indi.

"Eh, görünüşe bakılırsa işimiz bitti," dedi, ifadesiz bir sesle. "İsaac acı çekiyor gibi görünüyor. İmparatorun bu konuda söylecek bir sözü olabilir."

Talon hırpalanmış iki takım arkadaşına baktı. Her tarafları yara bere içinde kalmıştı. Oyunun bittiğine seviniyordu, ancak

açıkça korkunç bir günah işlediğine göre şimdi başına ne geleceğini de merak ediyordu. Alexios seyislerden birinin verdiği bir bezle yüzündeki ve boynundaki teri sildi. Yüzünde kaygılı bir ifadeyle başını salladı.

“İmparatorun Isaac’ın Talon’a nasıl vurduğunu gördüğüne eminim,” dedi Niko tedirgin bir ifadeyle, derin bir nefes alıp atını başka bir seyise verirken.

“Bekleyip göreceğiz. Bakın, Isaac’ı bir yatağa yatırıp götürüyorlar! Yaralanmış olmalı. Sanırım kolundan. Of, Tanrım! Hekimler kolunu askıya alıyorlar! Düştüğü zaman kırmış olmalı.”

Gerçekten de hekimler kolunu askıya almaya çalışıyordu fakat acıyla avaz avaz bağırان ve küfreden Isaac adamların hastalarını rahatlatma çabalarına engel oluyordu. Bir adam koşarak Alexios’un yanına geldi ve ona hızlı hızlı Yunanca bir şeyler söyledi.

Alexios arkadaşlarına döndü ve, “İmparatorun verdiği bir kararı dinlemek üzere sahanın ortasına gitmemiz emrediliyor,” dedi, endişeli bir sesle.

Atlarına bindiler ve takımın geri kalanıyla birlikte imparatorla soyluların onları beklediği çardaklara ve sahanın ortasına doğru ilerlediler.

Karşı takımın yanına geldiklerinde sessizce sıraya girip beklediler. İş ağırdan alan Manuel maiyetindekilerle konuşuyordu. Nihayet rahat koltuğundan kalktı ve terasın kenarına yürüyerek aşağıdaki sinirli takımlara baktı. Ayakları neredeyse oyuncuların başlarıyla aynı hizadaydı.

“İyi bir oyun çıkardınız; hepiniz iyi oynadınız ve bu stadyuma onur verdiniz. Kazanana gelince, yapılan faul nedeniyle son golü kaçırdıkları için oyunu kardeşimin takımına vereceğim. Bu gece oyunu kutlamak ve kazanan takımı ödüllendirmek için bir ziyafet verilecek. Gidebilirsiniz.”

Her zamanki gibi imparatoru öven tezahüratlar yapıldı, sonra oyuncular sahadan ayrılmak üzere arkalarını döndüler.

Talon da diğerleriyle birlikte midillisini geri çevirdi. Niko bıyık altından bir şeyler mırıldanırken Alexios’un yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Bunu bize nasıl yapabilir?” dedi Theodoulos, kızgın bir sesle. “Ben neler olduğunu gördüm, Talon tertemiz bir gol attı. Faul yapan Prens İsaac’tı.”

“Kapa çeneni, Theo,” dedi Alexios sertçe.

“Bahse girerim, Panto şimdi halinden pek memnundur, piç herif,” dedi oyuncuların biri, dişlerinin arasından.

Çoğu Talon’un yanlış bir şey yapmadığını düşünüyordu ve atların bulunduğu sıraya geldiklerinde hepsi hiç konuşmadan korumak istercesine onun etrafını sardılar. Sonra herkes akşamki ziyafette şarap içerek oyunu kutlayacağına söz verdikten sonra dağıldılar.

“Bugün orada iyi iş çıkardık,” dedi, Talon’un tanımadığı bir oyuncu. “Onların daha iyi bir takım olduğuna şüphe yok ama biz de sıkı bir yumruk attık.”

“Taktığın gayet işe yaradı, Niko. Bir gün iyi bir general olacaksın.”

“Rica ederim,” dedi Niko, gücenmiş gibi yaparak. “Ben bir gün amiral olacağım, general değil. O senin gibi daha aşağı varlıklara göre bir mevki.”

Şakalaşmalar devam etti. Bütün oyuncular Talon’la Theodoulos’u Pantoleon’la İsaac’ı oyun dışı tuttukları için övüyordu.

“Güzel bir oyundu, Talon ama bu arada İsaac’ın kolunu kırmanı söylediğimi hatırlamıyorum,” dedi Niko, kolunu Talon’un omzuna atarak. Bir kez daha kahkahalar yükseldi; görünüşe göre İsaac pek sevilen biri değildi.

Talon yeni arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra atların dizildiği sıranın kenarında onu bekleyen Sör Guy, Max ve Claude’ye doğru ilerledi.

“Eve tek parça halinde gideceğinden emin olmak için geldik, Sör Talon,” dedi Sör Guy, hafifçe gülümseyerek.

“Ve ben bunun için size minnettarım,” dedi Talon, “ama giderken yoldaki hamamda durabilir miyiz acaba?”

*Yaşlanıyor dünyanın kralları
Ve olmayacak hiç varisleri.
Oğulları çocukken öldü
Ve sinir hastası kızları bıraktı
Terk edilmiş ve marazi tahtı ayak takımına.
Rainer Rilke*

Bölüm 11

Görüşmeler

Tzykanisteion oyununun ertesi günü imparator Türk heyetiyle görüştü.

Tapınak Şövalyeleriyle yapılan görüşmenin tersine neredeyse bir aydır Venedikliler bölgesinde bekleyen Türklere pek çok can sıkıcı formalite uygulandı. Onlardan sorumlu olan subay Türklere son derece doğru davranmıştı ancak onlara sarayda neler olduğunu bildirmemişti, onun için de imparatorun huzuruna ne zaman çağrılacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Subaya yana yıkıla yakındıktan sonra sonunda Yiğit bir ayrıcalık koparmayı başarmıştı. Gözetim altında Neorion Kapısına giden surlar boyunca yürüyüp sahilde başlarının çaresine bakmaya bırakılmış arkadaşlarını selamlamaya gitmelerine izin verildi. Yiyecek almak için bile şehre girmelerine izin verilmeyen adamları pek iyi durumda değildi. Son çare olarak balık tutmaya ve diğer gereksinimlerini de fahiş fiyatlar isteyen kıyıdaki satıcılardan karşılamaya başlamışlardı. Elçilere gösterilen bu tavır büyük bir hoşnutsuzluğa ve içerlemeye neden olmuştu.

Yiğit çok öfkelenmiş ve adamlarının Venedikliler bölgesinin sınırları içinde ona katılmalarına izin verilmesini talep etmişti, ayrıca bir elçi olarak etrafta serbestçe dolaşma özgür-

lg istemişti. Yiğit'in bastırmasından ve uzun tartışmalardan sonra subay nihayet Yiğit'e rahatça dolaşma ayrıcalığı vermişti ancak adamları Venedikliler bölgesinin sınırları içinde kalacaktı. Bizanslılardan bundan fazlasını koparamayacağını anlayan Yiğit bu durumu elinden geldiğince nazikçe kabul etti.

şimdi sultanının ona buyurduğu meseleyi görüşmek üzere Yunanlıların büyük imparatorunun huzuruna çıkacaktı. Bunun zor bir görev olduğunu biliyordu ve iki ulus arasındaki düşmanlık göz önüne alınırsa ne kadar başarılı olabileceğinden emin değildi. stndeki perişan haldeki ceketini ve pantolonunu temizlemek için elinden geleni yapmıştı. izmelerini oğluna parlayana kadar cilalattırmiş ve bıyığını dzelttirmişti. Sarayın zenginliğine kıyasla pek kılıksız olduğunun farkındaydı ve bütün o zarif saray adamlarının önünde arzı endam etmek zorunda olmak onu korkutuyordu. Konya'nın etrafındaki ayır-
ların ve açık alanların temiz havasını nasıl da özlüyordu. Burası boğucu bir yerdı ve geceleri bile dinmeyen sürekli bir uğultu onu yormaya ve sinirlendirmeye başlamıştı.

Refakatçi muhafızlar onları şehrin doğu ucundaki devasa binalara doğru götürürken, parmaklarıyla gösterip tuhaf kıyafetlerine glen meraklı insanların yanından geçtiler. Yiğit dillerini pek anlamasa da ne demek istedikleri açıktı. Dişlerini sıkarak gururlu bir ifadeyle yanlarından geçerken onlara hiç dikkat etmiyormuş gibi bir tavır yakınmıştı.

Yiğit yanına oğlu Burak'la, imparatora verilecek hediyeleri taşıyan eli yüzü nispeten daha düzgün iki savaşçı daha almıştı. Buz mavisi gözleri olan sarı saçlı tuhaf savaşçılar onları büyük giriş salonuna aldı. Yiğit geçtikleri kapılarda duran savaşçı kılığındaki bu gösterişli mankenlere küçümseyerek baktı. Kendini önündeki zorlu işe hazırlayan Türk onları nazikçe karşılamaya gelen parfümlü hadımı selamladı. Bir tercüman kullanıyorlardı.

Yiğit ilerideki pırıl pırıl aydınlatılmış görüşme salonuna biraz korkuyla baktı. İçerisi soylularla ve subaylarla doluydu; çoğu da kapının yanında duran bir grup Arap elçisi gibi kesinlikle Yunanlı değildi. Arap kodamanlarının üstünde en iyi ipekten ve

pamuktan giysiler vardı; Yiğit bunların her biriyle yarım düzine koyun satın alabilirdi. Oğluna kapıda kendini beklemesini söyledi. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve hadımın peşi sıra gururlu bir tavırla odanın diğer ucundaki tahtta oturan siluete doğru ilerledi. İki adamı hediye kutusunu taşıyarak birkaç adım gerisinden geliyordu.

Tahta kadar emekleme rezilliğine göğüs gerdi ama sonra gururu ağır bastı ve ayağa kalktı. Etraftan kınayan mırıltılar yükseldi ama o duymazdan geldi. Pelerini geriye itti ve imparatorun önünde gururlu bir tavırla durup bekledi. O sultanın temsilcisiydi, öyle değil mi?

İmparator Yunanca bir şeyler söyledi, tahtın yanında duran bir hadım da tiz bir sesle söylediklerini tercüme etti.

“Sizi Sultan Kılıçaslan’ın elçisi olarak selamlıyoruz.”

Yiğit beline kadar eğildi. “Siz Majestelerinin huzurunda olmaktan onur duyuyorum. Sultanımın gönderdiği hediyelerle barış içinde geldim.”

Hazine kutuları açıldı ama sultanı bu güzel altın ve gümüş parçaları göndermek için elinden geleni yapmış olsa da imparator hediyelere bir göz bile atmadı. Bunların bazılarının yakınlarında Selçukluların topraklarının ta güney bölgelerinin yağmalanmasından elde edilmiş olmasının pek önemi yoktu. İmparator başını sallayarak onayladı, hediyeler alelacele ortadan kaldırıldı ve sıra esas işe geldi.

Yiğit’in gözüne kalabalığın arasında tanıdık bir yüz çarpmıştı, onun için Danişmentli emirlerin sürgündeyken imparatorun onlara destek vermeyi sürdüreceğinden emin olmak için orada olduklarını biliyordu. Belki şu Danişmentli yılan Şahişah bile hiç şüphesiz bütün dikkatini bu görüşmenin sonucuna vererek gerilerde bir yerde pusuda bekliyordu. Hatta belki de bu Yunanlı imparatora sunmuş olduğu birkaç incik boncuğu tanımış olabileceklerini düşünerek bundan şeytanca bir zevk aldı.

İmparator tekrar konuşuyordu. “Bugün buraya ne nedenle geldiğinizi bilelim. Sultana haberciler gönderdik ama şimdiye kadar bizi memnun eden bir yanıt alamadık. Ondan mektup getirdiniz mi?”

Yiğit başını sallayıp yeniden eğildi ve ceketinin içinden o zamana dek korumuş olduğu birkaç rulo parşömen çıkardı.

“Sultanımdan iyi niyet mesajları getirdim, Majesteleri. Kendisi sadece barış ve halklarımız arasındaki ilişkinin düzelmesini istiyor.”

Sözleri tercüme edilirken parşömenleri uzattığı hadım onları imparatorun önünde tuttu ve imparator mücevherli parmaklarıyla onlara dokunduktan sonra kâğıtlar götürüldü.

“Onları okuyacağız. Uluslarımız arasında barış olmasına iyi gözle bakıyoruz ama sizin sultanınız uzun zamandır devam eden anlaşmaları bozdu. Üstelik tebaamız olan Danişmentlilerden aldığı toprakların çoğunu teslim etmeyi şimdiye kadar reddetti. Biz bunun ne dostluk ne de barış göstergesi olduğunu düşünüyoruz.”

“Efendim, benim tek görevim aramızda barış olmasını dilemektir,” dedi Yiğit sakın bir sesle. “Sultanım savaş istemiyor ve bundan kaçınmak için de elinden geleni yapacaktır. Ona bunun olmayacağını temin edecek nasıl bir mesaj götürebilirim? Bahsettiğiniz bölgeler konusunda bir yanlış anlama olduğundan eminim.”

“Yanlış anlama yok. Sultanınıza geri dönecek, ona sabrımızın sonuna geldiğimizi bildireceksiniz. Anlaşmamızın şartlarına uymak için altı ayı var, ondan sonra bu iş neticelenir.”

Yiğit’in ayrıntılara girmesine veya bu meselenin Türk cephesini açıklamasına fırsat kalmadan görüşme sona ermişti.

Yiğit beline kadar eğildi ve kendini aşağılanmış ve hüsrana uğramış hissederek geri geri kapıya doğru yürüdü. Görüşmenin böyle aniden sonlanmasını beklememişti. Geri geri giderken onu nefretini gizlemeden izleyen emirlerden birinin Türkçe mırıldandığı sözleri açıkça duydu. “Kılıçaslan’ınıza söyleyin, imparator onu ezip çaldıklarını geri alacak. Bir dahaki sefere buraya ancak bir tepsi üstünde kellen gelecek ve umarım onun kellesi de seninkinin yanında olacak,” diye tısladı adam.

Türkler sarayın ana kapısından çıkıp refakatçileri beklerken Yiğit durumunu düşündü. Ona yapılan bu muameleyi düşün-

dükçe öfkeden kuduruyordu. Onun heyetiyle, zaten hiç güvenilmeyen şu süslü püslü kalleş Arapların heyeti arasında ne fark vardı? Sultan ona zaman konusunda görüşmesini emretmişti; niyeti kendisi güneydeki kazanımlarını pekiştirmekle meşgulken batı sınırında bir savaştan kaçınmaktı. Bizans ordusu muktedir ve disiplinli bir orduydu ve hakikaten açık alanda Türklerin ordusunu ezip geçebilirdi.

Yiğit endişeliydi. Sultanı elçisine sevgi ve saygı duysa bile başarısızlığı hoş karşılamazdı. Fakat yapabileceği pek bir şey olmaması Yiğit'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu yapmacık, renkli züppelerin basit bir elçi şöyle dursun, sultanı bile muhatap alma gereği duymadıkları çok açıktı. Yiğit altı ay uyarısının boş olduğunu ve bundan çok daha erken bir ordunun gelip sultana meydan okuyacağını biliyordu.

Yiğit kalabalık meydanın karşısındaki heybetli Ayasofya binasına baktı ve bu kibirli insanların ustalığına hayret etti. Hissettiği öfkeye, utanca ve gittikçe tırmanan nefrete rağmen istemeye istemeye kendine bu insanların büyük saraylar inşa etmeyi kesinlikle bildiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Yanlarından geçen bir adam Türk heyetine merakla baktı. Adam sokaktaki Yunanlılar gibi giyinmişti ama beyaz yün pelerininin üstüne kırmızı bir haç dikilmişti. Türk'ün dikkatini çeken, burnu hafif büyük güzel bir genç kızın hakkında çok şey duyduğu o kitaplardan birkaçını taşıyarak yanında yürüdüğü bu adamın gözlerindeki yoğun bakıştı.

Durakladılar ve iki adam birbirini tartarak uzun bir süre bakıştı. Sonra refakatçi yanlarına geldi ve Yiğit döndü ama yoluna devam etmeden evvel diğer adamın güçlü yüz hatlarını ve çenesine doğru inen yarayı hafızasına kaydetti. Adamın dosdoğru gözlerine diktiği bakışları sertti. Sadece bir an sürmüştü, sonra yanındaki kız adamın kolunun yenini çekiştirdi ve Mese'deki kalabalığa doğru yürüdüler. Ama bu karşılaşma Yiğit'i meraklandırmıştı.

* * *

Talon yanında Theoclora ile birlikte düşünceli bir tavırla Mese'de yürüyordu. Onunla birlikte Magnaura'da bir gün geçirmiş, bir matematik dersiyle, ardından bir türlü anlayamadığı bir felsefe dersini dinlemişti. Ancak Theodora ardından onu bir tıp binasına götürünce çok etkilenmişti. Bu İsfahan ve Kahire'deki Bimaristanlarla rahatlıkla boy ölçüşebilirdi. Bir kez daha batıdaki ulusların kötü şöhretli hekimlerinin burada ve Arap dünyasında mevcut olan tıp bilgisine karşı ilgisizliğine hayret etti. Üstelik Bizanslılardan veya Araplardan öğrenme fırsatları da yok değildi, çünkü her ikisi de Kudüs Krallığı'na çok yakındı ve her ikisi de derin bir tıbbi bilgiye sahipti.

Hatta kadavraların kesilip açılarak incelenmesi hakkında bir tartışma da olmuştu ki Talon Araplarla İranlıların bile, en azından yasal olarak, bunu yapamadığını biliyordu. Bu şehirdeki hekimlerin İbni Sina ve bir kitabının Arapça bir kopyasının bu konudaki pek çok Yunanca kitap arasında sergilendiği İbni Hubal gibi saygın şahsiyetler hakkında her şeyi bildiği gerçeği Talon'u çok etkilemişti.

Tam sarayın önündeki geniş meydanı geçerlerken Türk heyetinin büyük kapıdan çıktığını görmüş ve çok daha kibar görünümlü bu Yunanlı kalabalığın arasında pek göze batan bu vahşi görünümlü adamlara bakmak için duraksamıştı. Talon adamların yüzlerini ve giysilerini inceledi. Kendisinin İran'da olduğu dönemde Türkler pek gözde değildi.

Liderleri gibi görünen adam incelendiğini hissetmiş olacak ki o da dönüp gözlerini Talon'a dikti. Talon adamın açık kahverengi gözlerindeki sert ve düşmanca bakışı görünce bir şeye kızgın olduğunu anladı. Adamın kaşından elmacık kemiğinin üstüne kadar inen bir yara izi vardı. Sonra kolunun çekildiğini hissetti ve iki adam arasındaki bakışmanın farkında olmadan dersler hakkında gevezelik eden Theodora'yla birlikte yoluna devam etti.

Theodora düşüncelerini böldü. "Talon! Kaç dakikadır konuşuyorum, sen tek laf etmedin! Orada ne oldu? Bir şey mi gördün?"

“Sarayın önündeki Türklere bakıyordum. Şu adam her nedense pek kızgın görünüyordu. Nasıl oluyor da Türkler bu şehre gelebiliyor? Onların Bizans İmparatorluğu’nun düşmanı olduğunu sanıyordum.”

Theodora basit bir cevabı olduğunu düşündüğü bir soru karşısında hep yaptığı gibi kaşlarını çatı. “Talon, bizim imparatorlarımızın siyaseti her zaman bütün halkların elçilerinin bu şehre gelmesine izin vermek olmuştur. Bazıları ticaret yapmak için gelirken, bazıları da bir ricada bulunmak için veya imparatorumuzla görüşmek için gelir. Bunu anlamak bu kadar mı zor? Bence bu adamlar muhtemelen imparatorumuzla bir görüşme yaptı.”

Talon gülümseyerek başını salladı. “Sen kadere inanır mısın, Theo?”

“Ben Tanrı’ya, azizlerine ve O neyi takdir ederse bunun kaderim olacağına inanırım. Neden böyle bir soru soruyorsun, Talon?”

“Çünkü biraz evvel o adamla benim tekrar karşılaşmamızın kaderimiz olduğunu hissettim.”

Kız ona dikkatle baktıktan sonra arkadaki Türk heyetine bir göz attı. “Yani sen batıl inançlı mısın? Hiç öyle olduğunu sanmazdım.”

“Ben bir askerim; bizler batıl inançlıyızdır, Theo.”

* * *

Tzykanion oyunundan iki gün sonra Alexios Tapınak Şövalyelerine ertesi gün imparatorun huzuruna çıkacakları haberini gönderdi. Bu sefer şehrin batı ucunda, Haliç kıyısında bulunan Blachernae Sarayı’na gideceklerdi. İmparator sadece şövalyelerin hazır bulunmasını emretmişti. Mesafe uzak olduğu için atla gitmeleri gerekiyordu ve Alexios atları temin edip onlarla Konstantin Forumu’nda buluşacaktı.

Sör Guy, Alexios Bryennios ve John Komateros’la bir süre görüştüktan sonra Talon’a prensesin evlenmesi konusundaki görüşmelerde ilerleme kaydedildiğini fakat son sözü impero-

run söyleyeceğini ve Yunanlıların asla aceleye getirilmeyeceğini söyledi.

“Sanırım müzakere konusunda İranlılardan çok şey öğrenmişler ya da belki de tam tersi olmuştur,” dedi, omzunu silerek. “Her avantajı inceliyor, sonra satranç tahtasında usulca bir piyonu oynatıyorlar. Şüphesiz kralımıza yetersiz bir yanıtla dönmek zorunda kalacağım.”

“Ama iki talebe de ‘hayır’ demediler, öyle değil mi, Sör?”

“Doğru ve sanırım bunu bir ilerleme olarak görmeliyim,” dedi Sör Guy; biraz boyun eğmiş gibi görünüyordu.

“Herhalde imparator görüşmede rahiplerimizin de bulunmasını istemiyor, Sör Guy.”

“Doğru, Talon. İmparatorun casuslarının onların neden buraya geldiğini bilmediklerini sanmak saflık olur. Ayrıca Jonathan geçen seferki görüşmede sümüklü bumunu kolunun yenine silerek muhtemelen onları iğrendirdi. Martin de dışarı çıkarken cübbesinin eteğine takılıp az kalsın düşüyordu!”

Talon gülmesini bastırdı. Sör Guy’ın rahip Jonathan’ı son derece rahatsız edici bulduğu belliydi.

Tepedeki Konstantin Forumu’na gittiklerinde Alexios onları selamladı. Kendisi at üstündeydi ve yanında süvarilerinden oluşan küçük bir maiyeti vardı. Talon hafifçe gülümseyen adamın yanına gidince el sıkıştılar. “Bugün nasılsın, Talon?” diye sordu Alexios, sırtarak. Alexios’un gözü morarıp şişmişti ve her yanı tutulmuş gibi hareket ediyordu.

Talon gülümsedi. Kendini dayak yemiş gibi hissediyordu ve bu halde imparatorun karşısına çıkmamayı tercih ederdi. Sırtında büyük bir şiş vardı ve hâlâ her yeri iki gün önceki mücadeleden kalan yara bereyle doluydu. O gün hamama gitmeyi ve tavsiye edilen masöz bir kadını denemeyi planlamıştı. Dmitri pis pis gülümseyerek onun şehirdeki en iyi masözlerden biri olduğunda ısrar etmişti.

Öte yandan Sör Guy dinlenmiş ve görüşmelere devam etmeye hazır görünüyordu. Kalabalık bulvarda ve Theodosius Forumu’na kadar uzanan geniş caddede sıralanmış olan dük-

kânlar boyunca ilerlemeye koyuldular. Yol oradan güneye, Boğa Forumu'na doğru dönüyordu fakat onlar Mese'nin kuzeyine saparak nihayet Aetus Sarnıcı'nın büyük girişine geldiler.

"Bu şehrin surları içindeki büyük su depolarından sadece biri. Bunlar çok uzun kuşatmalarda hayatta kalmamızı sağladılar," dedi Alexios, sarnıcın girişindeki devasa sütunların yanından geçerlerken. Sonra onları, ilerisinde Blachernae'nin birkaç sarayının çatısının görüldüğü, tepesine haç dikilmiş bir dizi kubbeli kilisenin yanından geçirerek taş kaplı bir yoldan kuzeye yöneltti. Öndeki iki atlı yayalara yolu açmaları için bağırıyor ve ağırdan alanlar yolun kenarına itiliyorlardı.

Alexios bir binayı işaret ederek, "Bu *Porphyrogennitos* sarayı," dedi.

"Anlamı nedir?" diye sordu Talon.

"İmparatorluk çocukları burada doğar. Bu bebekler asil bir aileden geldiği için sadece onlar kraliyet ailesine özgü mor renge boyanmış giysiler giyebilir. Bütün imparatorlarımız ve imparatorluk ailesinin hanımları burada doğmuştur ve buna çok değer verilir. Yabancı prensler asil ailelerden gelen prenseslerle evlenmek ister, zira bu onlara daha çok itibar kazandırır."

Şimdi Blachernae sarayını çevreleyen ağaçlı yollar ve geniş bahçelerle kaplı bir bölgeye giriyorlardı. Haliç'in kalabalık suları muhteşem bir manzara sunuyordu. Ne var ki sarayın ana avlusuna vardıkları için manzaranın tadını çıkartacak zamanları yoktu. Burada onları başlarına değişik şekillerde aşırı uzun veya aşırı geniş kullanışsız şapkalar takmış, pahalı giysiler içinde küçük bir grup adam karşıladı. Girişteki büyük taş bir levhaya oyulmuş, başları arasında küçük bir taç bulunan iki başlı kartalla çaprazlama duran anahtarlardan oluşan tanıdık arma Talon'un gözünden kaçmadı.

Buranın neden Büyük Saray'dan bu kadar uzak olduğunu merak etti fakat herkesin kafası görüşmeyle meşgul olduğu için bir şey sormadan Sör Guy'la karşılama heyetini izleyerek büyük bir salona girdi; burada onlara beklemleri ve silahlarını orada bulunan koruma subayına teslim etmeleri söylendi.

Cilalı mermer taşların üstünde heykellere ve duvarların her santimini kaplayan altın ve gümüş varaklı fresklere bakarlar. Talon bu sarayın daha önce ziyaret ettikleri hareketli Büyük Saray'dan daha sessiz olduğunu düşündü.

Burada insanlar sessizce işlerini yapıyor, köşelerde mırıltıyla konuşuyorlardı. Hadımlar ordusunun sayısı çok azalmıştı. Ne var ki Talon özel odaların girişi gibi stratejik noktalarda ifadesiz yüzü İskandinav savaşçıların beklediğini fark etti.

Uzaktaki bir odadan şarkı söyleyen bir ses yükseldi ve hepsi bu berrak sesin yükselip alçalmasını ve sessizliğe karışmadan evvel son bir kez yükselmesini dinledi. Talon bu sesin *castrati*'lerden, arı seslerini kaybetmemeleri için hadım edilen çocuklardan birine ait olabileceğini düşündü. Bu da bu çok yönlü uygarlığın üstünde düşünülmesi gerek bir başka özelliği idi.

Bir saat kadar beklediler, bu esnada Alexios'la Talon Sör Guy'a oyunda olanları ve yaşanan sürtüşmeyi anlattılar. Talon'un Prens Isaac'ı öyle engellemesi Sör Guy'ın hoşuna gitmişti ama bir şey demedi. Hâlâ bu oyunun akıbetine katlanılması gerekiyordu. İmparator bundan pek memnun olmayabilirdi.

Bitmek bilmeyen bir bekleyişten sonra mücevherler içindeki bir hadım sessizce odaya girdi ve cilalı zeminde kayar gibi onlara yaklaştı. Talon adamın üstündeki ışıltılı, pahalı ipeğe ve kemerine bakarken kendi kendine gülümsedi. Henry bu kemerdeki altın ve gümüş telkari işlemenin üstündeki mücevherlerle kendi gemisini alabilirdi – veya emekli olabilirdi.

Hadım öne eğilerek onlara kendisini izlemelerini söyledi. Sessizce adamın peşine takılıp giriş salonu kadar incelikle döşenmiş koridorlardan geçtiler. Talon artık bu zenginlik gösterisine, altın kakmalı mermer heykellere ve gümüş ve mücevherlerle süslü fresklere alışmaya başlamıştı ama hâlâ kendini önünden geçtikleri bazı eserlere taşralı bir hödük gibi ağzı açık bakarken buluyordu.

Sonra imparatorun dairesinin ana girişine geldiler. İki muhafız hazır ola geçti ve bir subay sessizce kapıyı açtı.

Parakoimomemos, Baş Nazır kapıda onları selamladı; onlara

her zamanki gibi dizleri üstünde yaklaşma prosedürünü izmelerine gerek olmadığı söylendi, fakat tahta gidip bellerine kadar eğilecek ve kendileriyle konuşulana kadar bekleyeceklerdi.

Onlara eşlik eden hadım pahalı halılarla kaplı yolda önlerine geçerek imparatorla imparatoriçenin oturduğu tahta bakarak gelenleri duyurdu. Burası imparatorla ilk görüştükleri kalabalık salondan çok farklıydı. İçeride sadece birkaç danışmanla Büyük Saray'ın kabul salonundaki kadar muhteşem olmasa da yine de büyük bir servete mal olduğu belli olan bir tahtta oturan imparator vardı. Tahtın kolları ve arkası pırıl pırıl cilalanmış koyu ahşabın içine kakılmış girift desenli fildişi oymalarla kaplıydı. Altın rengi göz alıcı bir kıyafet içindeki imparatoriçe de yandaki aynı ölçüde paha biçilmez bir tahtta oturuyordu.

Sör Guy ve Talon tahtın on adım kadar önünde durdu ve başlarını eğerek diz çöküp beklediler.

Manuel konuşmaya başladı ama bu sefer Frenkçe konuşuyordu. "Hoş geldiniz, Tapınak Şövalyesi Sör Guy. Siz de hoş geldiniz, görünüşe göre *tzykanion* sahasında kendine bir isim yapan Sör Talon," dedi ifadesiz bir sesle.

Her iki Tapınak Şövalyesi de başını kaldırıp baktı ve imparatorun gülümsediğini gördü. Rahatlayan Talon neredeyse iç çekecekti. İyice azarlanmayı beklemişti ve bu da önlerindeki görev için hiç de hayra alamet olmayacaktı.

"Majestelerinin affını diliyorum, Efendim. Bu değersiz şövalyemin akrabana kazara verdiği zarardan dolayı son derece üzgünüz. Eğer bunu telafi etmek için biz Tapınak Şövalyelerinin yapabileceği bir şey varsa lütfen söyleyin." Sör Guy çok samimi ve pişman görünüyordu. Daha önce Talon'a eğer bir ceza verilirse bununla yüzleşmesi gerekeceğini söylemişti, ancak eğer bu çok ağır bir ceza olursa Sör Guy onun güvenle şehirden ayrılmasını sağlayacaktı.

Ne var ki imparator elini kaldırarak, "Akrabalarımдан biri, Birinci Basil büyük bir oyuncuydu ve oyun alanında nadiren yenilirdi," dedi. "Alexander oynamaktan bitap düştü. Biz Komneno'lar savaş alanına çıkmaktan korkmayız, bu ister *tzyka-*

nion veya hatta sizin atlı mızrak oyununuz olsun, ister düşmanlarımıza karşı verdiğimiz mücadele olsun, böyledir. Ağabeyim riskleri biliyor ve bunları göze almaktan korkmuyordu.”

“Kardeşinizin çabuk iyileşmesi için dua ediyorum, Majesteleri.”

İmparator omzunu silkti. “İyileşecektir. Adaminız bu oyunla yeni tanışan biri için gayet iyi oynadı, onu takdir ediyoruz. Cezaya gelince, ceza verilmeyecek. Ancak siz vereceğimiz yanıtları kralınıza götürmek üzere kıyılarımızdan ayrılırken Sör Talon’un burada bizimle kalmasını ve bizi daha iyi tanımasını istiyoruz. Onun dilimize ve kültürümüze karşı hevesli bir öğrenci olduğunu kanıtladığını duydum, böylece onu daha çok görebiliriz.”

Talon, Sör Guy’a şaşkın bir bakış attı ve başını belli belirsiz eğerek onayladı. Sör Guy hâlâ diz çökmüş halde başını kaldırıp imparatora baktı. “Majestelerinin şövalyemizle böyle ilgilenmesi bizi çok gururlandırdı. Onun burada, bu muhteşem şehrinizde kalıp sizin insanlarınızdan öğrenmesinden onur duyarız.”

“O halde anlaştık,” dedi Manuel, ayağa kalkabileceklerini işaret ederek. Ayağa kalktıkları zaman imparator, “Topraklarımızdan bir Haçlı ordusunun geçmesine izin verme meselesine gelince, bazı şartların kabul edilmesi gerekiyor.”

Sör Guy başıyla onayladı. “Sizin ve halkınızın topraklarınızdan geçirmeyi umduğumuz orduların davranışı konusunda kaygılı olduğunuzun farkındayız, efendim. Bu kaygınızı gidermek için ne yapabiliriz?”

Manuel parmaklarını kule gibi birleştirerek ona baktı. “Ordular daha sınırimıza yaklaşmadan bir ödeme yapılacak, Sör Guy. Anlaşmanın bu kısmını Tapınak Şövalyelerinin karşılamasını bekliyorum. Bu para herhangi bir zararın telafi edilmesi için güvenli bir yerde tutulacak. Onların herhangi bir tazminat ödeyecek parası olmadığını gayet iyi bildiğimiz için o ülkelerin prenslerinin veya krallarının vereceği sözlere bel bağlayamayız. Bu görüşmeden sonra subaylarımla ayrıntıları konuşmanıza izin verilecek.

Biz, kendi adımıza da birkaç taahhütte bulunuyoruz. Orduların yol masraflarını kendileri karşılamaları ve hiç zarar vermemeleri koşuluyla gelmesine izin vereceğiz. Zapt edilmez ve çapulcu davranışlarını halkımız unutmadı. Buna bir daha müsamaha edilmeyecek. Boğaziçi'nden geçmelerine yardım etmeyi taahhüt ediyoruz fakat hiçbir şekilde konaklayamazlar.” Sesi sertti.

“Sözümüzün bir başka kanıtı olarak yakın gelecekte Türklere karşı bir sefer başlatmak niyetindeyiz. Uzun zamandır aramızda süregelen anlaşmaları ihlal ettiler ve Sultan Kılıçaslan bize rağmen topraklarını genişletmeye çalışıyor. Onu Toros dağlarına geri süreceğiz, böylece Latin orduları Suriye'ye giden yolda hiç engelle karşılaşmadan Antakya'da kaybedilen toprakları geri alabilecek.”

Sör Guy bu bilgiyi sindirirken uzun bir sessizlik oldu. Sonra, “Majesteleri,” dedi, “liderlerimin buraya size iletmek için geldiğim talebi prensipte kabul ettiğinizi duymaktan memnun olacaklarına eminim. En kısa sürede Kudüs'e dönüp kralımıza şartları iletecek ve sonra da bu koşulları batıdaki krallara bildirecek olan Papa'yla görüşeceğiz.”

Manuel başını sallayarak onayladı. “Şartlar yazılı olarak belgelenecek. Sen hallediver,” diye buyurdu mabeyincisine.

“Kralınızın teklif ettiği diğer hassas meseleye gelince, görüşmelerimize devam edeceğiz ve siz, Sör Guy, birkaç gün sonra Büyük Saray'da bir araya gelerek Alexios Bryennios ve John Komateros'la bu konuyu görüşebilirsiniz. Kralınıza bizim bu konuyla ilgilendiğimizi ve müzakereye devam etme niyetinde olduğumuzu iletebilirsiniz.”

Sör Guy öne eğilerek, “Majesteleri, bunu duymaktan büyük onur duydum ve sözlerinizi bir an evvel bu harika haberi duyunca çok memnun olacağından emin olduğum kralımıza ileteceğim,” dedi. “Biz Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın sizin şahsınıza büyük saygı duyduğumuzu temin etmek isterim. Tanrı sizi korusun.”

Manuel başını salladı ve görüşmenin sona erdiğini işaret

etti. İki şövalye eğilerek geri geri çekilip onlar için açılan kapıdan çıktılar.

* * *

Birkaç saat sonra Sör Guy ve Talon yaverleri ve Henry ile birlikte handa oturmuş baharatlı domuz ve ördekten oluşan mükellef bir yemek yiyorlardı. Fırından yeni çıkmış ekmek çıtır çıtırdı.

Jonathan ve Martin de onlarla birlikteydi fakat Jonathan'ın suratı asıktı. İmparatorun huzuruna çıkmadığı için üzgün olduğu belliydi. Sör Guy onlara bilgi verirken Jonathan'ın Acre'ye döner dönmez dosdoğru Piskoposa gideceğini bildiği için kelimelerini çok dikkatli seçiyordu.

Sözlerinin sonuna geldiğinde Jonathan durumu gayet soğukkanlı bir şekilde kabul etti. "En kısa sürede buradan ayrılmamız lazım," dedi, akan burnunu onuncu kez kirli yenine silerken. "Bu günah yuvasını ne kadar çabuk terk edersek kendimi o kadar iyi hissedeceğim. Sör Talon neden kalıyor?" diye sordu, huysuz bir tavırla.

"İmparator öyle emretti," dedi Sör Guy, lafı uzatmayarak. "Eğer reddetseydim bunca haftadır uğraştığım her şeyi tehlikeye atabilirdim. Sör Talon burada kalacak ve ben geri dönene veya onu alması için birini gönderene kadar bizim gözümüz kulağımız olacak," dedi, elini Talon'un koluna koyarak.

"Affedersin, Talon. Kararlaştırdığımız süreden fazla kalman gerektiğini düşünmemiştim. Bizimle birlikte gelmeyi tercih edeceğini biliyorum ama imparatora karşı gelemeyiz. O garip istekleriyle ünlü biri."

"Eğer bu cezaysa rahatladım, Sör Guy. Max de benimle kalabilecek mi?" Aslında Talon hayal kırıklığına uğramış değildi. Bu şehri büyüleyici, kültürlerini ise olağanüstü buluyor ve daha iyi tanımak istiyordu. Şimdi bunu yapma fırsatı olacaktı. Heyecanını gizlemekte zorlanıyordu.

"Tabii ki! Max, Sör Talon'u korumak için sen de kalmalısın," dedi Sör Guy, ifadesiz bir yüzle.

Max, Talon'a gülümsedi. "Evet, Sör Guy, öyle yapmaya çalışacağım. Tanrı'nın izniyle."

“O halde anlaştık. Henry, iki gün içinde yola çıkmak üzere hazırlıklarını yap - tabii senin de izninle, Talon,” dedi, geminin sahibinin o olduğunu belirtmek için başını hafifçe eğerek. “Kış fırtınaları başlamadan Acre’ye ulaşmak istiyorum.” Jonathan aceleyle istavroz çıkarınca dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

İnce yüzlü rahibi izleyen Talon nihayet yakında gideceğine sevindi. Adamın Yunanlılar ve onların kendine yabancı yaşam tarzı hakkında durmadan dırdırılanmasından usanmıştı.

Talon rahiplerin yanlarından ayrılmasını bekledikten sonra kafasındaki soruyu sordu.

“İmparator Rum Türklerine gerçekten saldırmak niyetinde mi, Sör?”

“Bu pekâlâ mümkün, Talon ama bence bunun nedeni bir başka Haçlı seferi konusunda mutabık olması değil. Belki bizi etkilemek için. Nureddin öldüğünden beri Türk Sultanı Arslan gücünü iyice artırdı ve güneyde büyük kısmı imparatora ait olan epey toprak ele geçirdi. Senin Salahaddin henüz Suriye’yle pek ilgilenmiyor ama bu durumun değişeceğinden eminim. Manuel batıdaki düşmanlarıyla ilgilenmekle çok zaman harcadı ve Türklerin yayılmasını önlemeyi başaramadı. O babası tahta geçmeden önce kaybedilenleri bile geri almak istiyor. Eski imparatorluğun sahip olduklarının büyük kısmını geri almayı hayal ediyor. Eğer bunu yapabilirse çok şey başarmış olacak; özellikle sadık bir müttefik olduğunu göstermiş olacak. Umarım başarır.”

Durdu ve gözlerini kısarak konuşmasına devam etti. “Manuel’in danışmanlarının ona bizim söz konusu korunmanın karşılığını ödeyecek kadar hazinemiz olduğunu bildirmelerini tuhaf buldum. Her yerde casusları var! Bu akıllıcaydı; eğer üçüncü bir Haçlı seferinin başlaması için önceden ödeme yaparsak, bu biz Tapınak Şövalyelerinin kendimizi bu seferin başarılı olmasını sağlamaya adanmışımız anlamına gelir.”

Talon bunu düşündü ve Boğaziçi’nin hemen karşısında gördükleri ana karanın nasıl bir yer olduğunu merak etti. Eğer bir savaş çıkarsa imparatorun ordusunu süreceği yer orası olmalıydı.

Blanchernas Sarayı'nda imparator baş danışmanlarıyla görüşme halindeydi. Gündemdeki konu Rum Sultanlığı'nın istilasıydı. Amaçları sultanlığa iki taraftan vurmak ve ona boyun eğdirmekti.

İmparator en kıdemli generallerinden birine hitap etti. "İkonium'u" yerle bir etmek istiyorum, çünkü krallığın merkezi orası; onun için mancınıklarla birlikte çok büyük bir ordu toplamalıyız. O kadar büyük bir ordu olmalı ki bizimle çarpışmaya cesaret bile edemesinler. Biz büyük bir güçle İkonium'a yürürken sen de, Androikos Vatatzes, başka bir birlikle Amasya'ya hücum edip yerle bir edeceksin."

"Doralaeum" ile Sublaem'i ikmal üslerimiz olarak kullanmalı ve onların topraklarına girmeden önce orduları oradan geçirmeliyiz, majesteleri," diye önderdi diğer generallerden biri.

"Esas saldırı için malzemeleri hazır etmek ne kadar zaman alır?" diye sordu Manuel.

"Sadece birkaç hafta, Majesteleri. Büyük Saray'daki subaylara olabildiğince çabuk haber vermeliyiz, o zaman onlar da gerekli her şeyi yerine nakletmeye başlayabilir."

Manuel bir kez daha kendisine atalarından böyle geniş bir bürokrasi kaldığı için memnun oldu.

* Konya

* * Eskişehir

*Adamlarına destek olan kral gidebilir
Canının istediği gibi, istediği yere.
Beklerken ihtiyatlıdır ve koyulur
Üsleri zapt etmek için savaşmaya.
Abrahan İbn Ezra*

Bölüm 12

Frigya Geçitleri

Sör Guy ayrıldıktan bir hafta sonra Talon, Max'le birlikte kahvaltı ederken Alexios'tan acil bir mesaj aldı. Bir hizmetkâr nefes nefese koşarak hana geldi: hemen onunla birlikte gitmeleri gerekiyordu.

Aceleyle pelerinlerini üstlerine geçirdiler ve tepeyi tırmanıp kalabalık Forum'u geçerek İkinci Tepe'ye götüren dar sokağa saptılar. Tepeyi çıkarken Mese'nin gürültüsü azalmaya başladı. Tepedeki çınar ağaçlarının ve büyük taş villaların arasından geçerek villa Kalothesos'un kapısına ulaştılar.

Alexios kuzeye bakan uzun sundurmada volta atarak onları bekliyordu. Çok tedirgin görünüyordu. Her zaman sakin olan yüzü düşünceli bir şekilde asıktı. Bir hadımın peşinden gelen iki adamı görünce rahatlayarak gülümsedi.

"İşte geldiniz," dedi, üstünkörü bir şekilde eğilerek.

"Geldik, Alex," dedi Talon kibarca. "Bizi acilen çağırmissın."

Max hiçbir şey söylemedi ama eğilerek Alexios'a selam verdi.

"Şey, evet acil," dedi Alexios, kafası karışmış gibi. "Ama nezaketi unuttum. Joseph, lütfen şarap ve yiyecek bir şeyler getir. Oturun lütfen." Alçak bir masanın etrafına dizilmiş sepete benzer sandalyeleri gösterdi. Talon başını sallayarak oturdu.

Buradan, güneşin altında parlayan sularında yelkenlilerin dolaştığı Haliç'le doğudaki Boğaziçi'nin manzarasını seyretmeyi seviyordu.

"Dün bütün subaylara ve askerlere kışlalara gitmeleri ve bir hafta içinde yola çıkmaya hazırlanmaları emri verildi. Yeni bir sefer olacak!"

Talon'la Max heyecanla doğruldular.

"Nereye gidiyorsunuz, Alex?"

"Eğer şuraya bakarsanız," dedi, kuzeyde Neorion'la Proosphorion limanlarını işaret ederek, "öncekinden çok daha fazla gemi olduğunu görürsünüz."

Talon'la Max aşağıdaki iki limana bakmak için ayağa kalktılar. Talon bunların her tür gemiyle dolu olduğunu görebiliyordu.

"Hepsi ağzına kadar gemi dolu. Bunlar ordunuzu anakaraya götürmek için mi?"

"Donanmanın boğazlarda toplandığını görüyorum," dedi Max. "Daha önce bir araya toplanmış bu kadar çok gemi gördüğümü hiç hatırlamıyorum!" dedi heyecanla.

"Her şey bir gün bir gece içinde yapıldı. Fakat hazırlıklar daha sürüyor." Alexios kaygılı görünmesine rağmen ülkesinin örgütlenme becerisinden de gurur duyuyor gibiydi.

"Çok etkileyici, Alex. Sence bu harekât ne kadar sürecektir? Bu Türklere karşı bir sefer, öyle değil mi?"

"Kesinlikle ama ayrıntıları bilmiyorum. Sultan çok fazla anlaşmayı ihlal etti ve imparator da ona bir ders vermeye karar verdi. Ama başka bir şey daha var... ve bu seni ilgilendiriyor."

Talon, Max'e baktı. "Nedir o, Alex?"

"Senin orduya eşlik etmen emredildi ve imparatorun maiyetine katılman bekleniyor," dedi Alexios, mutsuz bir tavırla.

"Bu bir emir mi?" diye sordu Talon, doğru duyup duymadığını merak ederek.

"Bu bir emir, Talon. Reddedersen... şey, bu pek akıllıca olmaz."

"Biz Tapınak Şövalyeleri Tarikatındanız, Alexios," diye homurdandı Max. "Bizler Kudüs kralına bağlıyız."

Talon bir süre düşündü. “Aslında biz Papa’ya bağlıyız, Baldwin bile onun emrine karşı gelemmez. Ama ne demek istediğini anlıyorum, Alexios. Eğer reddedersek *persona non grata*’ olarak şehirden atılacağız ve Sör Guy’ın görevi de tehlikeye girecek, büyük ihtimalle geri çevrilecek. Yani imparator... demek istiyorum ki ben sadece basit bir şövalyeyim. Bu sefere katılmamın ne önemi var ki?”

Alexios kaşlarını çatı. Talon’un söylemekten çekindiğini gayet iyi anlıyordu: imparator fevri ve inatçıydı. Gönülsüzce başını salladı.

“Sanırım bunun oynadığımız oyunla çok ilgisi var. Bunun bir ceza olup olmadığını bilmiyorum ama ben olsam bunu bir iltifat olarak alır ve emre boyun eğdim. Bu hafta içinde kışlada bana katılabilirsin. Sana bir haberci gönderirim.”

Alexios’tan ayrılıp hanlarına geri dönerken Talon, Max’e bir göz atıp, “Sen ne düşünüyorsun, Max?” diye sordu.

“Bunun bizim savaşımız olmadığını ve gitmememiz gerektiğini düşünüyorum ama diğer seçenek de pek hoş değil. Ayrıca Sör Guy seni tam da bu nedenle burada bıraktı: onlar hakkında daha çok şey öğrenmek için, tabii buna nasıl savaştıkları da dâhil. Gitmekten başka çaremiz yok. Umarım imparator Türkleri fazla hafife almamıştır.”

Talon Ayasofya’nın önünde gördüğü öfkeli Türk’ü hatırladı ve bu insanların hafife alınmaması gerektiğinden emin oldu. Yunanlıların da böyle düşünmesini temenni etti.

* * *

MS. 1176 yılının Eylül ayının on yedisiydi. Talon ve Max at üstünde imparatorun şahsi muhafızlarının en arkasında ilerliyordu. Talon omzunun üstünden inişli çıkışlı ovalardan o sabah geçtikleri alçak yamaçlara kadar sonu gelmemecesine uzanan insan denizine baktı. Bu muazzam orduya *tagmata* dendiğini öğrenmişti. İmparatorun başında bulunduğu tümenin arkasında uzun piyade ve süvari hatları kilometrelerce uzanıyordu ve

* İstenmeyen kişi.

önlerinde daha da çok piyade tümeni vardı. Hem piyadelerin hem atlıların taşıdığı sancaklar, haçlar ve bayraklar hafif rüzgârda dalgalanıyor ve izleyenler için parlak ve renkli bir geçit töreni havası yaratıyordu. Armalar ve sancaklar gururla dünyaya Bizans'ın on yıllardır topladığı en büyük ordunun yola çıktığını ve onun karşısına çıkmaya cüret edenlerin başının derde gireceğini söylüyordu.

Daha evvel hiçbir askeri gücün içinde yer almamış olan Talon hiç kesilmeyen gürültü ve yürüyüş halindeki binlerce adamdan gelen kokular karşısında şaşkındı. Deri gıcırıtlarının, metal zırhların tıngirtisinin, toprağa vuran binlerce toynağın ve sandaletin sesinin yanı sıra her yandan gelen uğultular kulaklarını dolduruyordu. Talon bunu milyonlarca arının vızıldamasına benzetmişti. Kimileri gruplar halinde konuşmaya veya sövmeye başlar, kimileri de uzun konuşmaların ardından suskunlaşırken uğultu bir yükselip bir alçalıyordu. İnsanların boğazları toz toprak ve susuzluk yüzünden kuruyunca mırıltılar neredeyse hepten kesiliyor, sonra insanlar tartışacak veya şikâyet edecek bir şey bulunca tekrar başlıyordu. Talon hapşırdı; burnu toz toprakla dolmuştu, poşusuyla ağzını ve bumunu kapattı. Atı da burnundan soludu; o da bu kadar tozun içinde nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

Talon'un dikkatini çeken bir başka nokta da *tagmata*'yı oluşturan birçok birliğin inanılmaz çeşitlilikteki kıyafetleri, zırhları ve üniformalarıydı. Alexios bazı süvari birliklerini göstererek isimlerini söylemişti. "Şu yay ve mızrak taşıyan atlıları görüyor musun, Talon? Onlar *prokoursatortes*, yani hafif süvarilerimiz. Şuradaki uzun mızraklı ve benim gibi güzel zırhlı ağır süvarilere de *kataphraktoi* deniyor, onlar hücum birliklerimiz. Bir kama gibi saldırarak düşmanı yok edebilirler. Çoğu zengin ailelerden geldiği için imparator onları kendine yakın tutuyor."

Piyadelerin ise değişik yerlerden geldiği belliydi. Talon geçit töreninde gördüğü muhafızları ve imparatorla maiyetini saran *Oikos*'ları tanıdı ama ayrıca Trakya, Bulgaristan, Antakya ve daha önce ismini hiç duymadığı yerlerden gelenlerin oluşturduğu birlikler de vardı.

Talon öndeki adamların bir araya kümelenmeye başladığını fark etti. Ordu kervanı Menderes Irmağı'nın geçtiği ormanlarla kaplı dağların arasındaki bir boğaza gelmişti. Burada hızlı akan bir akarsu vardı. İnsanlar sıradan çıkıp su tulumlarını doldurmaya koyuldu.

Talon huzursuzdu. Ordu son birkaç gün taşıdığı tayınları ve etrafta bulabildikleri yiyecekleri tüketerek bir dizi alçak dağı, sonra da Philomelion düzlüklerini geçmişti. Ancak Türkler geri çekilirken ekinlerin çoğunu yakmış, geriye biçilmiş tarlaları bırakmıştı. Hava yanmış ot ve ağaç kokuyordu ve Türklerin Bizans ordusunu yavaşlatma çabasıyla yaktığı köylerden hâlâ kara dumanlar yükseliyordu.

Rastladıkları kuyulardan çoğu zehirlenmişti. Komutanların pek az seçeneği kalmıştı. İmparator Manuel ile generalleri arasında yapılan pek çok münakaşa ve sert tartışmadan sonra imparator orduya düzlükten ayrılıp izlemekte oldukları ırmaktan su almalarını emretmişti. Kuzeye bakan Talon ta uzakta, besbelli yaklaşmaya ve imparatorundan sonra ikinci komutan olan *protost-rator* General Theodore Mavrozomes'in önderliğindeki orduya ellerinden gelen zararı vermeye hazırlanan Türk okçu birliklerini görebiliyordu. Generale, çoğu savaşta pek az deneyime sahip aristokratlardan oluşan şahsi muhafızları *Oikos*'larla çok deneyimli İskandinav ve İngiliz paralı askerlerinin bir karışımı olan en iyi askerler eşlik ediyordu.

Keskin gözlü biri bağırarak midillilerinin üstünde ilerlemeye başlayan ve sonra tozlu havayı savaş çıgıklarıyla doldurarak saldırıya geçen Türkleri gösterdi. Talon sol uyluğun altından yayını alıp bir ok taktı. Nişan alarak Türklerin birkaç yüz metre yaklaşmasını bekledi ve sonra fırlattı. Yayı çoğununkinden daha güçlüydü ve iyi isabet ettirmişti; oku bir süvarinin sol göğsüne saplandı. Adam atından düştü ve bir okun o mesafeden hedefini bulmasını beklemeyen arkadaşları adamın üstünden geçti.

Bizanslıların hafif süvarilerinin yağdırdığı oklara Türkler de kendi oklarıyla karşılık verdi ve her iki taraftan da insanlar düştü.

* Akşehir

Türkler atlarını çevirip uzaklaşmaya başladı ama o zaman bile geriye doğru atış yaparak Bizans askerlerini vurmaya devam ettiler. İki elleriyle ok atarken dişleriyle dizginleri tutan binicilerinin bacaklarıyla verdiği işaretleri alan küçük, tüylü atları bu tür çarpışmalar için idealdi. Türkler tekrar bir araya toplandılar, atlarını çevirdiler ve aynı manevrayı tekrarladılar.

Bir ok ısıklık çalarak Talon'un yanından geçip arkasındaki bir adama isabet etti. Ok uyluğuna saplanan adam acıyla bağırdı. Talon bir kez daha hafif süvarilerin giydiği boru şeklindeki tuhaf görünüşlü zırhın doğrudan darbelerin veya okların karşısında pek iyi olmadığını fark etti. Adam bir eliyle okun saplandığı yeri tutarken sağ eliyle de düşmemek için eyerinin önünü tutuyordu. Yüzünü buruşturdu ve acıyla gözlerini kapattı. Arkadaşları atlarını yanaştırarak adamın inmesine yardım ettiler. Bir hadım koşarak geldi ve adamın çığlığına bakılırsa pek acı vererek oku çıkardı. Sonra yarayı sardılar ve yüzü sapsarı kesilen adamın savaşmak için tekrar atına binmesine yardım ettiler.

Mızraklarının yanı sıra uzun topuzlar da taşıyan bazı süvariler bu duruma öfkelenerek topuzlarını onları bölmeye çalışan düşmana doğru sağa sola savurdular. Geri çekilen Türklerin peşinden gitmek istediler ama komutanları sert bir sesle yerlerine geçmelerini bağırdı ve yürüyüş devam etti. Talon etrafına baktı. Saray muhafızları ve süvariler tarafından iyi korunan imparator iki generaliyle birlikte hemen öndeydi. Bu grupta en saygı gören saray muhafızları olan pek çok Varangian olmakla birlikte pek çok Avrupa ülkesinden gelmiş Latin şövalyeler de vardı; Talon bunlardan aileleri birkaç nesildir Bizans imparatorlarına ağır süvari olarak hizmet ederek Bizans'ta yaşayan birkaçıyla konuşabilmişti.

Bunlar Talon'un bildiği uçurtma şeklinde kalkanlar taşıyordu fakat Talon yayına engel olduğu için bunun yerine kolunda küçük metal bir kalkan taşıyordu. Öte yandan Max önünde Tapınak Şövalyelerine özgü haç resmi bulunan kalkanını çoğu şövalye gibi sırtında taşıyordu. İki adam imparatorun maiyetine katıldıkları zaman ilk başta öteki Germen ve Frenk atlıların meraklı

bakışlarıyla karşılanmışlardı fakat bu eski kurtlar çok geçmeden yeni gelenlerle sohbete koyulup onlara o ülkede ne yaptıklarını ve neden orduya katıldıklarını sormuşlardı. Max bazılarına şaka yollu Talon'un imparatorun kardeşini atından düşürdüğünü ve şimdi bu münasebetsizliğinin bedelini ödediğini söyledi. Talon bunun kısmen doğru olup olmadığını düşündü.

Şimdi ise gözlerini ileri dikmiş, ordunun önündeki dik koyak hakkında tartışan generallere bakıyordu. Konuşmaları hararetlendi ve Talon General Mavrozomes'le General Kantakouzenos'un imparatoru, hiç değilse baştan aşağıya araştırılana kadar, bu dar geçide girmekten caydırmaya çalışacağını tahmin etti. Fakat bazı genç subayların koyağa girip yola devam etmeye hevesli olduğunu da görebiliyordu; Talon onların arasında Pantoleon Spartenos'u gördüğünü sandı.

O sırada ordunun en önündeki askerler durdu ve geriye gönderdikleri haberciler dörtnala koşarak imparatorun yanına geldi. Talon'la Max bakiştılar, sonra ne söylendiğini duymak için yavaşça öne ilerlediler. Habercileri kendi birlikleriyle ordunun keşif kolunda bulunan Antakyalı Baldwin göndermişti. Koyağın girişinde imparatorla görüşmeyi bekleyen bir Türk heyeti vardı. Haberciler Türkleri imparatora getirmek üzere aceleyle geri gönderildiler ve heyet imparatorun önüne gelince hepsi atından inip yere kapandı. Manuel arkasında yarımay şeklinde duran subayları ve muhafızlarıyla atının üstünde bekliyordu.

Talon heyetin liderinin ona hiç de yabancı gelmeyen, alnında aşağı doğru inen bir yara izi olan, uzun boylu, güçlü bir adam olduğunu gördü. O ve Max konuşulanları duyamayacak kadar uzaktılar fakat Türkler sürekli ellerini kollarını geçide doğru sallıyordu. Çevirmenler hızla tercüme ediyordu ancak çok geçmeden Türkler öne eğildi ve adamlarının yanına götürülmek üzere atlarına bindiler. Bütün heyet dakikalar içinde önlerinde yükselen geçidin ağzının içinde kaybolmuştu.

Arkaya gelen habere göre Türkler barış istemeye gelmişti ve imparatoru yeni bir anlaşma yapmaya ikna etmeye çalışmış-

lardı. Bunu duyan adamlar gülererek böyle bir orduyu durdurma-ya cüret eden bu kaba saba giyinmiş insanlar hakkında şakalar yapmaya başladılar. Talon öncülerin Türk ordusunun orada olduğuna dair bir kanıt bulmak amacıyla geçidi kontrol edip etmediğini merak etti. Öncülerin yeterince ileride mevzilenmediğinden korkuyordu ve midesi kasıldı. Bu koyak pusuya düşürülmek için çok kötü bir yerdi. Düşündüklerini Max'e söyledi.

Max usulca, "Bakalım imparator öncü göndermeye ikna olacak mı? Bunu yapmamak aptallık olur." dedi.

Talon onaylayarak başını sallayıp Alexios'a döndü.

"Burası pusu kurmak için mükemmel bir yer, Alexios. Türklerin ileride bekleyip beklemediğini görmek için bir keşif grubu göndermeyecekler mi?"

"Talon'a katılıyorum, Alexios. İleride bizi bir karşılama komitesinin beklemediğinden emin olmadan böyle bir yere girmemeliyiz," dedi Max.

"Gidip generallere ne yapacaklarını sorayım," dedi Alexios tedirgin bir tavırla. O haşmetli grubun yanına gidip nasıl savaşmaları gerektiğini söylemeye hiç gönlü olmadığı belliydi. Yine de ilerleyip alt rütbedeki subayların arasından geçti ve generallerden birine yanaştı. Komutanların koyağa gireceklerini anlayan ve nasıl ilerleyeceklerini bilemeyen birlikler sıkışmaya başlıyordu. Alexios bir süre konuşup imparatorun önünde eğildikten sonra geriye Talon'a doğru işaret etti ve Talon, Max'le birlikte ilerleyerek ateş saçan gözlerle ona bakan imparatorun önünde durdu.

"Siz, Sör Talon, engin askeri tecrübenize dayanarak koyaktan geçmenin bir sorun olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Ses tonu Talon'un böyle bir şey önermesinin pek haddini bilmezlik olduğunu ima ediyordu.

"Bu kesinlikle bir risk, efendim," diye yanıt verdi Talon dikkatle. "En azından Türklerin geçidi tutmadıklarından emin olmalıyız."

Hem General Mavrozomes hem de General Kantakouzenos kızgın görünüyordu ama Talon onların onaylayan bakışlarını

görünce rahatladı. Kızgınlıklarının ona yönelik olmadığı belliydi. Mavrozomes sanki genç askerlerle yaptığı konuşma onu çileden çıkarmış gibi uyluğuna bir şaplak attı ama bir şey demedi. Ama daha fevri subaylardan biri öne atıldı. Talon başını çevirince atının üstünden ona küçümseyerek ters ters bakan Pantoleon'u gördü.

"İlerlemeliyiz, efendim. Türkler yan kanadımızdalar, önümüzde değil. Bu Frenk Türkleri bizim kadar tanımıyor, ayrıca ordumuzun büyüklüğüne baksanıza! Böyle bir kalabalığı kim durdurabilir?"

"Evet, Türklerin düzlüklerde neler yapabildiğini gördük, onun için ilerlemeliyiz, Majesteleri," diye araya girdi bir başkası.

Pantoleon memnun bir ifadeyle sırtarak genel olarak orada bulunan herkese hitap etti. "Kadınlar gibi burada oturup bekleyecek miyiz, tıpkı... bu Tapınak Şövalyesinin istediği gibi? Biz savaşçı değil miyiz? Türkler bizim gücümüzün yanında bir kabile gibi kalır."

Talon iki elini birden eyer kaşının üstüne koydu ve bir an ağırlığını onlara vererek vücudunu eyerden kaldırdı. Yanıt vermeye zahmet etmeden sessizce imparatora baktı. Alexios'un yanında için için köpürdüğünü hissedebiliyordu.

Yanıt veren General Kantakousenos oldu, sesi sertti. "Majesteleri, bir keşif grubunun önden gidip geçidi kontrol etmesi sağduyulu bir hareket olur. Orada bizi neyin beklediğini bilmiyoruz ve eğer bir tuzağa düşersek kaybımız büyük olur."

İmparator gülümseyerek, "Generallerim," dedi. "Sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Yolumuz uzun. Ama mademki kendinizden bu kadar eminsiniz, Sör Talon," dedi, gülerken koyağı işaret ederek, "pekâlâ; Alexios Kalothesos, Sör Talon'u yanınıza alın, koyağa gidecek öncülere liderlik edin. Biz siz dönene kadar bekleyeceğiz. Benim muhafızlarımdan bazılarını da alın. Çabuk olun, geç oluyor, gece çökmeden koyağın öbür tarafında olmak istiyorum."

Orada bulunan, üstünde pırıl pırıl güzel bir kıyafet olan süvarilerden biri elini ağzına götürerek arkadaşına bir şeyler

fısıldadı; ikisi de Talon'la Alexios'a bakıyordu. Adam yüzünde hor gören bir bakışla güldü. Endişelenecek bir şey olmadığını düşündükleri belliydi. Talon iki genç adama baktı. Onun yaşlarındaydılar ama bu pejmürde kılıklı Frenk karşısında kendilerini üstün hissettikleri açıktı.

İmparator subaylarına döndü. "Generaller, burada bekleyebiliriz; bol su var, adamlar nehrin kıyısında dinlenebilir ve belki oradaki şu lanet Türk avcılardan da biraz soluk alırız."

Talon'a Alexios'u tanıdığı belli olan bir subayın komutası altında imparatorun şahsi muhafızları olan *kataphractoï*'lerden yirmi süvari katıldı. Kısaca selamlaştılar ve subay Talon'a meraklı bir bakış attıktan sonra atını mahmuzlayıp dik koyağa giden yolda öne geçti.

Koyağın ağzındaki yüksek duvarlarından geçip içeri girince hava biraz serinledi; biraz önce terk ettikleri düzlüğün sıcaklığından kurtuldukları için biraz rahatlamışlardı. Talon'un isminin Menderes olduğunu öğrendiği ırmak sığırdı ve kimi yerlerde çağlıyordu. Talon iki taraftaki tepelerin dik, yüksek ve girintili çıkıntılı olduğunu ve kimi yerlerde kayalıkların bulundukları yolun üstüne doğru çıkıntı yaptığını fark etti. Yamaçlar bir atın tırmanmasına izin vermeyecek kadar dikti ve pek çok yerde kaya öbeklerinin ve iri kayaların arasında kümelenmiş sık bodur ağaçlar vardı. Alexios genç subayla konuşarak önden gidiyordu. Etraflarına pek dikkat etmiyorlardı ama Talon'un gözleri her taraftaydı ve bir eski kurt olan Max'in de tepelerdeki her hareketi izlediğini biliyordu.

"Burası tam aslanlara göre bir yer," diye mırıldandı Max, yanı sıra giderken. Çenesini kaşıdı – bu tedirgin olduğunun bir işaretiydi. Sakalında dolaşan parmakları törpü gibi ses çıkarıyordu.

"Aynı fikirdeyim ama Türkler de burada olabilir ve eğer görünmek istemezlerse onları göremeyiz. Bence burası tam Türklere göre bir yer de, Max," diye mırıldandı Talon. Artık güneş altında olmadıkları için ağır zırh gömleğinin altında sırtındaki terin soğumaya başladığını hissedebiliyordu.

Hızla akan Menderes Irmağı'nın kenarında uzanan ve ara sıra suyun içine giren bir patikayı izlerken Talon tedirgin bir şekilde önlerindeki dik yamaçları tarıyordu. Koyak kimi yerlerde o kadar daralıyordu ki ancak bir at arabası geçebilirdi ve o zaman bile bir tekerleğini kaybetmesi işten bile değildi. Geçidin çok kullanıldığı belliydi ama yol boyunca öbek öbek iri kayalar vardı ve Talon'un içgüdüleri bunların okçular için mükemmel pusu noktaları olacağını söylüyordu, ayrıca yukarıda tepelerin yamaçları boyunca kümelenmiş uzun otların arasına serpilmiş pek çok kaya yığını olduğunu da görebiliyordu.

Hiç aralıksız öten cırcır böceklerine rağmen, dikleşen patikayı tırmanırken koyakta uğursuz bir his vardı ve öndeki iki subay bile konuşmayı kesmişti. Sadece engebeli yüzeye çarpan toynakların sesleri, deri gıcırıltıları ve eyerlerine bağlanmış teçhizatların tıkırtısı duyuluyordu. Biri öksürdü ve ses koyağın duvarlarında büyüdü. Talon ölümcül bir tuzağa doğru yürüyen bir fare olduğuna dair mide bulandırıcı bir hisse kapılmıştı. Max, "Ben çok tedirginim, Talon," diye fısıldadı. "Burada hiç hoşuma gitmeyen bir şeyler oluyor."

Talon başını sallayarak onayladı ama bir şey demedi. Geri dönüp bu yolun güvensiz olduğunu söylemeden önce kesin kanıtları olmalıydı ama gözünü dört açmasına rağmen ne öndeki ne yukarıdaki kayalarda hiçbir hareket göremiyordu. Koyak genişlemeye başladı ve nihayet tepelerdeki yüksek düzlüklerin başlangıcını gösteren açıklığı gördüler. Talon otların kuru olduğuna dikkat etti, eğer biri ateşe verirse iyi alevleneceğini düşündü. Şimdi yaz sonu güneşi terleyen adamlarla atlarının üstüne düşmüştü. Bir saat kadar durmadan tırmanmışlardı ama hâlâ iki taraflarında yükselen dağlar olsa da kanyon yerini bayırlara ve otlaklara bırakmıştı. Subay çok ileri gittiklerine karar verdi.

Atını çevirip geldikleri yoldan geri dönmeye başladı ve Talon'la Max'in yanından geçerken küçümseyen bir gülümsemeyle, "Görüyorsun ya, Frenk, imparator haklıydı; bu koyakta korkacak bir şey yok. Hemen geri dönüp olabildiğince çabuk

Majestelerine haber vermeliyiz. Burada korkulacak hiçbir şey yok." Sesi ifadesizdi ama Talon onun ne ima ettiğini hissetti. Subay Alexios'a bir şeyler fısıldadı, beriki kızmış göründü ve yakındaki adamlardan biri kıs kıs güldü.

Subay onlara bir daha bakmadan yoluna devam etti, hatta atını eşkin sürmeye başladı. Bütün adamlar atlarını çevirip onu izlediler ama Talon, Max ve Alexios arkada kalıp onların gidişini izledi.

"Bari biz de onlara katılalım, Talon," dedi Alexios, boyun eğmiş bir tavırla. "Doğru düşündün, önceden keşfe çıkmak akıllıcaydı, öyle de yaptık. Ama şimdi ordu buradan geçmeli." Yanlarından geçip atını diğerlerinin ardından tırısaya kaldırdı.

Talon bir şey söylemeden başını sallayarak Max'e bir göz attı, beriki omuzlarını silkti.

"İsrar etmekte haklıydın, Talon. Senin gibi ben de bela kokusu alıyorum ve bunun bir tuzak olduğundan neredeyse eminim ama bir türlü alarma geçecek bir şey göremiyorum. Herhalde bizim korkak olduğumuzu düşünüyorlar."

"Burada kalmanın bir faydası yok, Max," dedi Talon. Canı sıkılmıştı ve subayın davranışı gururuna dokunmuştu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yokuştan aşağı inip tekrar koyağa girdiler. Ordunun yanına dönmek için altı kilometre kadar yol gitmeleri gerekiyordu ve imparatorun da söylediği gibi ordunun gece çökmeden evvel buradan geçmesi gerekiyordu.

Yavaş tempoda patikada ilerleyen diğerlerine yetiştiler ama Talon ve Max hâlâ çok tetikteydi ve her bir eğimi ve sarp kayalığı inceliyorlardı. Neredeyse bir buçuk kilometre gitmişlerdi ki bir şey duydular: kuzeydeki yamaçtan yuvarlanan bir kaya sesi. Büyük bir taş değildi ve kendi kendine yerinden çıkmış olabildi ama Talon'un gözleri hızla sesin geldiği tarafa çevrilirken korktuğunu gördü. Yukarıda hemen saklanmakta yavaş davranan birileri vardı.

"Alexios! Bak! Görüyor musun? Yukarıda insanlar var!" diye bağırdı Talon öne doğru.

“Kayanın sesini duydum ama hiç kimse görmedim... Kimseyi görmüyorum, Talon.”

“İşte! Öteki tarafta daha çoklar. Bakın!” diye bağırdı Max.

Şimdi diğerlerinden bazıları da yamaçlardaki hareketi görmüştü. Elleriyle işaret ederek subaya seslenince adam atını durdurup dikkatle tepeye baktı. O da hareketi görmüştü. Ne yapacağı konusunda kararsız görünüyordu. Alexios hemen yanına gitti ve aceleyle bir şeyler konuştular. Subay başını salladı ve ikisi birlikte dağın tepesine baktılar. Türkler pusu vaziyeti alıyordu. Daha önce yaprak kımıldamayan yamaçlarda aniden büyük bir hareket başladı.

“Orduyu uyarmalıyız. Bu bir tuzak!” diye bağırdı Alexios arkadaki Talon’a. Yapacak başka bir şey yoktu. Hayvanlarını mahmuzladılar ve bir grup halinde ordunun beklediği uzaktaki açıklığa doğru dörtnala ilerlediler. Talon Türklerin daha evvel geçtikleri yerde arkalarından tuzağı kapatmamış olmaları için dua etti.

Fakat açıklığa bir buçuk kilometre kadar kala, patikadaki keskin dönemeçlerden birini alınca onları aniden durduyan bir manzarayla karşılaştılar. Dehşet içinde ordunun yürüyüşe geçtiğini gördüler.

* * *

Küçük Bizans süvari birliğinin çok yukarısında bir grup Türk iri kayaların arasına çömelmişti. Onların arasında Yiğit de vardı.

Yiğit koyağa yaklaşan bu büyük ordunun imparatoruyla konuşan heyetteydi ve o kibirli ters yanıt ve giderlerken arkalarından duydukları o küçümseyici kahkaha aklına gelince bir kez daha içi acıdı. Ancak Bizans ordusunun bu yoldan geleceği kesinleşince son birkaç günde adamlarını iyi hazırlamıştı. Adamlarını geçidin her iki yanındaki mümkün olan her kaya yarığına saklamış, onlara en çok zarar verebilecekleri stratejik noktalara iri kayalar yığdırmıştı. Şimdi aşağıda dörtnala uzaklaşan keşif grubuna baktı. Bıyık altından küfrederek işaret verilmeyen kendini gösteren o ahmağın kafasını uçurmaya ant içti.

Adamları endişeyle ona bakıyordu. Bizans ordusunun şimdi ne yapacağını sordular. Yiğit bir şey demeden başını iki yana sallarken ordunun yine de gelmesi için dua etti.

Türklerin çok beklemesi gerekmedi. Dik yamacın daha aşağısındaki adamlardan girişi iyi gören bir mevzide olan biri ayağa kalkarak onlara el salladı. İnanılmaz görünse de ordu tuzağın içine yürüyordu. Yiğit şansına inanamıyordu. Şimdi halkına tepeden bakan o süslü züppelerin ona cahil bir köylü gibi davrandığı o büyük şehirde aşağılanarak geçirdiği onca günün intikamını alacaktı. Adamlarından birinin omzunu tuttu. Dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı.

* * *

Patika onlara doğru ilerleyen piyadelerle doluydu. Alexios atının dizginlerini çekerek ön saftakilere durmalarını, Türklerin tepeleri tuttuğunu bağırdı. Yolun gerisini işaret etti ve kollarını sallayarak tepeleri gösterdi.

Bir subay yanına geldi ve hararetle bir şeyle konuştular. Alexios'la genç keşif subayı arkada yolun yukarısını gösteriyor ve bir şeyler tartışıyorlardı. Kıdemli gibi görünen subay gözlerini yolun yukarısına dikmişti ama Talon yaklaşıncı adamın şöyle dediğini duydu, "İmparator beklemekten yoruldu ve orduya ilerlemesini emretti. Şimdi adamlarımı durduramam. Neler olacağını göreceğiz. Sadece bir fesat düşünen köylüler de olabilirler. Hiç zayıat vermeden geçip gidebiliriz."

Alexios yılğınlığa kapılmış ve telaşlanmış görünüyordu. Talon'a döndü ve "Bunu duydun mu?" diye sordu.

"Duydum. Yapabileceğimiz tek şey Majestelerini ve generalleri uyarmaya çalışmak. Eğer bu bir işaretse piyadeler durdurulur ve ordu büyük bir zayıat almadan geri çekilebilir. Eğer ilerlemekte ısrar ederse Tanrı yardımcımız olsun."

Fakat ağır ilerleyen piyadelerin yanından geçmek kolay değildi; yolu bir yandan diğer yana doldurmuşlar, yarlarda atların geçeceği kadar bile yer bırakmamışlardı neredeyse. Bu birliğin lideri Antakyalı Baldwin'den başkası değildi ve asker-

lerinin çoğu Antakyalı veya Frenk ve Germen paralı askerlerdi. Benzer zincir zırhlar giymiş, büyük atlara binmişlerdi. Frenklerin çoğu mızrak, balta ve büyük kılıç taşıyordu. Baldwin sabırsızdı. Alexios bir kez daha ne gördüklerini açıklarken sert sert bakarak öncü birliğin arkasından yola devam etmekte ısrar etti.

Tam ordunun göbeği koyağa girmek üzereyken onları yakaladılar ve Talon hep beraber koyağın girişine doğru ilerleyen askerlerin, yük arabalarının ve kocaman mancınıkların ortasında kıdemli subayların toplu halde durduğunu gördü. İmparator kendisine rapor veren Alexios'la subayı dinlerken Talon'a bir bakış attı fakat sinirli bir tavırla başını sallayarak eliyle uzaklaşmalarını işaret etti.

Alexios beline kadar eğilerek geri çekildi ve Talon'un yanına giderek hep birlikte koyağa doğru ilerleyen kalabalığın arasına katıldılar.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Talon.

Şaşkın görünen Alexios, "Gördüklerimizi anlattım ve ihtiyatlı olmamız gerektiğini söyledim," dedi.

"O ne dedi?" diye sordu Max.

"Bana ordusunun bu ülkenin yıllardır gördüğü en büyük ordu olduğunu ve bir tepenin üstüne tünemiş birkaç Türkün beklemeye değer olmadığını söyledi. 'Eğer bela olurlarsa onları bir kenara itiveririz. Piyadeler geçerken onları temizler. Onun için oradalar,' dedi. Şu domuz Panto az kalsın beni korkaklıkla suçluyordu. Bunun için onu öldürebilirdim," dedi Alexios burundan soluyarak.

Talon boyun eğmiş bir tavırla başını sallayarak, "O halde devam ediyoruz, dedi. "Bir tuzak kuruluyor ve bizler de onun içine yürüyen fareleriz."

Alexios omuzlarını silkti. "Kaderin bize ne hazırladığını görmekten başka seçeneğimiz yok artık. Biz görevimizi yaptık." Sesi sıkıntılıydı.

Max, Talon'un yanına yaklaştı. "Bu bizim savaşımız bile değil, Talon. Neden imparator gelmeni emretti? Keşke reddedebilseydin."

“Eğer reddetseydim bu benim ve belki senin de hayatına mal olabilirdi. Ayrıca Sör Guy her şeyi gözlememiz talimatını verdi. Ama bir dahaki sefere bir oyunda kimi atından düşürdüğüme dikkat edeceğim. Yanımda kal, bakalım Alexios’u koruyabilecek miyiz... İçimde orada gördüğümüzden daha fazla Türk olduğuna dair korkunç bir his var.”

“Al benden de o kadar! Tanrı bizi korusun ama bu aptalların hiç sezgisi yok,” diye mırıldandı Max. Suratını asarak kılıcını kınından çıkarıp kalkanını gövdesinin önüne çekti. Talon sol uyluğunun altındaki yayını çıkarıp bir ok çekti. Hafif kalkanını kolunun üstünde daha rahat bir pozisyona getirdi. Midesinde bildik bir gerginlik hissetti.

Dolambaçlı yolda ilerleyen süvarilerle yük arabalarına katıldılar. Daha önceki sessizliğin yerini şimdi büyük bir gürültü almıştı; araba sürücülerini bağıyor, kırbaçlar şaklıyor, öküzler ağır yükleri zorla çekiyor, demir tekerlekler zaten çorak olan toprakta derin yollar açarak havaya arkadan gelen insanlarla hayvanlara eziyet eden toz bulutları yükseltiyordu. Bir defa daha koyağın serin ağzına girdiler; tehditkâr sarp kayalıklar kıvrılarak ilerleyen insanların, hayvanların ve yük arabalarının iki yanında yükseliyordu. Arkalarından Talon’un yürüyüş esnasında tanıştığı ve hoşlandığı Kontostephanos isminde deneyimli bir generalin komutası altında artçılar geliyordu. Adamları disiplinliydi ve orduyu arkadan izleyen Türk süvarileri uzakta tutmaya muktedirdi. Son derece yavaş bir buçuk kilometre kadar daha tırmandılar.

Talon eğer bir pusu kurulmuşsa ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. İçi sıkılarak ordunun büyük kısmı geçide girince neler olabileceğini düşündü. Türkler iki tarafı da kapatıp sonra yavaş yavaş hepsini kesecek miydi? Talon bunun sadece hayal gücü mü olduğunu, tepede gördüklerinin Türk ordusu mu, yoksa sadece güvenli bir yer arayarak yukarıdan onları izleyen köylüler mi olduğunu merak etmeye başladı.

Talon şimdi hareket halindeki insanlardan ve hayvanlardan ibaret büyük bir ordunun gürültü patırtısından başka bir

şey duyamıyordu ve önlerinde uzanan yolun büyük kısmını görünmez kılan toz toprak da güvenini kazanmasına hiç yardım etmiyordu.

Yük arabalarını çeken öküzlerin böğürtüleri ve sürücülerin şaklattığı kırbaçların sesi Talon'un işe yarar bir şey duymasına engel oluyordu fakat gözlerini asla dik yamaçlardan ve üstlerinde yükselen ağaç kümelerinden ayırmıyordu. Biraz ileride birkaç asker birbiriyle dalaşan çoban köpeklerini zincirlerine asılarak kontrol etmeye çalışıyordu. Ara sıra onlar da havlayıp uluyarak genel gürültüye katılıyorlardı. Bunlar devasa köpeklerdi ve onlardan birinin kendisini kovalaması düşüncesi Talon'un hiç hoşuna gitmedi. Sarımsı kahverengi tüylerine açık çenelerinden fırlayan salyalar bulaşmıştı.

"Adamı bir saniyede öldürebilirlermiş gibi görünüyorlar," dedi Max.

Max de köpekleri izliyordu. Sanki Talon'un aklından geçenleri biliyormuş gibi zorla gülümseyerek, "Eğer oklar uçuşmaya başlarsa yakınımnda dur, Talon," dedi. "Bu köpekler bir çarpışmada dikkat dağıtmaktan başka işe yaramazlar."

Talon sanki geleceğini kapkaranlık görüyormuş gibi atının üstünde kamburunu çıkarmış giden Alexios'a bir göz attı. İşini yaptığı için suçlanmamalı, diye düşündü. Fakat Talon imparatorun cesur bir adam olmasına karşın aynı zamanda fevri olduğunu ve ihtiyatı zayıflık olarak gördüğünü de anlamaya başlamıştı.

"Onu kötü bir duruma soktum, cesaretinden şüphe ediliyor ve itibarını kaybedebilir," dedi Max'e.

"Hayır, kötü duruma sokmadın, Talon. O görevini yapmaya çalışıyordu ama kimse dikkate almadı."

Talon, Alexios'u dürterek kalkanını işaret etti. "Hazır ol, Alex. Bu konuda bir şey yapamayız ama önümüze çıkacaklara hazır olabiliriz."

Alexios başını sallayıp kalkanını kenara çekerek zırhına ve silahlarına baktı. Yeniden etrafında olup bitenlere dikkatini vermeye başladı. Talon rahatladı.

Bu arada imparatorla maiyeti yüz metre kadar önlerinden

gidiyor, kendi aralarında konuşup gülüşerek ordunun ilerleyişinden çok memnunlarmış gibi bir manzara sergiliyorlardı.

Talon düşünceli bir şekilde onlara bakarken, yedi yüz metre kadar ileride, ordunun gerisini gizleyen bir dönemecin hemen önünde bir hareketlenme olduğunu fark etti. Öndeki uzun insan sırası durmuştu ve alarm vermek için çalan trampetlerin uzaktan gelen sesini duydu.

*Sonra eğri gagalı siyah kuzgun
Ve grimsi mavi kara kurbağa, kartal ve çaylak,
Benekli av köpeği ve kurt,
Canlandılar bu leziz yiyeceklerle.
Bu topraklarda böyle savaş görülmedi
Ne de böyle büyük bir katliam yaşandı.
Huntingtonlu Henry*

Bölüm 13

Miryokefaion Savaşı

Dikkatle ileri bakan Talon'un gördüğü şey kanını dondurdu. Öndeki adamların yukarısında, yamaçlarda hareket vardı. Dehşet içinde bir grup Türkün kocaman bir kayayı kaldırmaya çalıştığını ve taşın nihayet yerinden çıkıp gittikçe süratlenerek yamaçtan aşağı yuvarlandığını gördü. Bunu başka kayalar izledi, öyle ki yoldaki adamların başına yağmur gibi kaya yağmağa başlamıştı. Talihsiz atlılar ve piyadeler aşağıya neyin düştüğünü görebiliyor ama çılgın gibi yoldan çekilmeye çalışmalarına rağmen iri kayalar sıkışık saflarının üstüne düşüyor ve korkunç bir faciaya neden oluyordu. İnsanlar ve atlar ya düşen kayaların altında anında ezilerek can veriyor veya bir yana fırlıyor, çoğu da bir yerleri kırılmış veya yaralanmış halde dik bayırdan aşağıda hızla akan ırmağa düşüyordu.

Arkada bu dehşet anına tanık olanların çığlıkları ve feryatları açıkça duyuluyordu. İlk başta gördükleri karşısında hiçbir şey yapamadan donakaldılar. Sonra işaret ederek bağırmaya başladılar. Ama çok geçmeden bunun sadece başlangıç olduğu anlaşıldı. Yakındaki bir adam ırmağın öte yanında tam karşılarındaki tepeleri göstererek korkuyla bağırdı.

“Orayı da tutmuşlar! Aman Tanrım, mahvolduk!”

Yukarıdan bir gümbürtü geldi ve bütün gözler o tarafa çevrildi. Talon dehşet içinde kocaman kayaların gürültüyle koyağın yamaçlarından tam üstlerine geldiğini gördü.

Güvende olabilecekleri tek bir yer gördüler. Irmağın karşısında yüksek bir tümsek vardı, onun korunaklı tarafına saklanarak çığ gibi yağan bu kayalardan kurtulmak mümkündü. Eğer oraya gidebilirlerse kayalar başlarının üstünden geçerdi.

“Max, Alexios, gelin!” diye bağırdı Talon, atını sağa çevirip mahmuzlayarak ırmağa inen kısa yamaca sürerek. Irmak burada derin değildi, atı geçmekte zorlanmadı. Alex’le Max hemen ne yaptığını fark ederek peşine takıldılar. Atlarını karşı kıyının siperine sokup durdurdular. Tam o anda tepelerinden bir kaya yağmuru sıçrayıp sekerek kükrercesine hâlâ yolda toplu halde duran adamlarla yük arabalarının üstüne düştü.

Talon bir kez daha düşen kayaların altında ezilenleri dehşet içinde izledi. Kaya yağmurunun parçaladığı bir dizi yük taşıyan öküzün etleri ve kemikleri insanlarla atlarınkine karışmıştı. Her yerden yaralanmış insanların ve atların feryadı yükseliyordu ama yardım edilemezlerdi. Herkes canını kurtarmaya çabalıyordu. İnsanlar ve başiboş kalan atlar biraz önceki yoldaşlarının arasında dolanırken bir panik havası vardı.

Mucizevî bir şekilde imparatorla generaller katliam yerinin epey ilerisinde oldukları için zarar görmemişti. Ama sonra yolda büyük bir karmaşa baş gösterdi. Atlar fırlayıp kaçmaya veya dosdoğru havaya tırmanmaya çalışarak çılgılık atarken insanlar hayvanlardan düşmemeye çabalıyordu. Herkes korkuyla tepenin yukarısına bakıyor, ilk kaya yağmurunu atlatan piyadeler ve sıgırtmaçlar bağıarak Tanrı’dan yardım dileyerek oraya buraya kaçışıyordu. Bazıları hâlâ üstlerine yağın daha ufak taşlardan korunmak için arabaların altına saklanırken, bazıları da nehir yatağına kaçıyor.

Kimileri Talon’la arkadaşlarına katılma sağduyusunu gösterdi ama karşı taraftan gelen her şeye açıktılar ve Talon karşılarındaki tepenin üstündekilerin daha çok kaya attığını görebiliyor-

du. Serbest kalan köpeklerden biri sanki bu insanların nerenin güvenli olduğunu bildiğinden eminmiş gibi gelip yanlarına sıkıştı.

Max de karşı yamacın yukarısındaki tehlikenin farkına varmıştı. "Hemen gitmeliyiz!" diye bağırdı, atını mahmuzlayarak. Nehir yatağı boyunca suyun kenarından aşağı doğru ilerleyerek kalabalığı geride bırakıp onlara küçük bir sığınak sunan bir dizi ağacın arasından geçtiler. Geriye bakan Talon biraz evvel kaçtıkları kayaların daha çok insanla hayvanı karman çorman bir yığın halinde ırmağa sürüklediğini gördü. Çoğu düştükleri yerde öylece kalmıştı; pek azı ezilmiş et ve kemik yığınının arasında hareket ediyordu.

Talon'un ağız kurumuş ve midesi kasılmıştı; kusacak gibiydi. Türkler bunu dikkatle planlamıştı ve nehrin aşağısından gelen bir gümbürtü duyunca geçidin kapatıldığını hiç şüphesi kalmadı. Sesin geldiği yere bakınca arkada büyük bir arbede yaşandığını gördü. Kontostephanos kendi sorunlarıyla meşguldü. Talon imparatoru aradı ve o ve subaylarının hâlâ yolda saldırı ilk başladığında bulundukları yerde durduklarını görünce taş kesildi. Neden hareket etmediklerini merak etti. Neden orduyu bu korkunç çıkmazdan kurtarmak için hızla ilerlemiyorlardı? Sanki felç olmuş gibilerdi.

Sonra sağ kalanların üstüne ısıklık çalarak oklar yağmaya başladı; Türk okçular yamaçların üstünden her yandan atış yapıyordu. Bir anda ortaya çıkmışlardı. Talon yayını kaldırarak nehir boyunca suları sıçratarak onlara doğru gelen bir grup adama nişan aldı. Bunların Türk oldukları belliydi, sıcağa rağmen uzun renkli keçe şapkalar takmış ve metal kaplama ve deri karışımı bir tür koruma giymişlerdi. Hatta bazılarını gövdelerinin üst kısmına zırh işlevi görmesi amacıyla işlenmemiş deri giymişti. Savaş çılgınlıkları atıyor, kılıçlarını ve mızraklarını tehditkâr bir şekilde sallıyorlardı.

"Bütün koyağa pusu kurmuşlar!" diye bağırdı Talon arkadaşlarına. "Yakınımda durun."

Attığı üç ok yerini buldu ama sonra adamlar çok yaklaşın-

ca kılıcını çekmek zorunda kaldı. Hemen arkasında Max ve Alexios'la birlikte atını Türklerin üstüne sürdü. İyi silahlanmış küçük bir gruptu bu ama atlıların dengi değillerdi. Ve şimdi savaş köpeği de onlara katılmış, hırlayarak boğazına yapıştığı bir adamı ırmağa sürüklüyordu. Çatışma kısa ve vahşi oldu; dört Türk daha yere serildikten sonra diğerleri cesaretlerini kaybedip geriye dik yamaca doğru kaçtılar. Talon ırmağın suyunun insanların ve hayvanların kanıyla kırmızıya dönmeye başladığını görünce afalladı. Max geri gelmesi için köpeğe ısıklık çaldı ve hayvan hakikaten yanına gelince şaşırdı.

"Vay canına, gördünüz mü?" diye bağırdı hayretle. "Onlardan birini öldürdün!"

"Ben gördüm!" diye bağırdı Alexios, hemen yanında olmasına rağmen. Dövüş onu heyecanlandırmıştı.

Sonra imparatorun yanına döndüğünü bağırarak atını nehrin kıyısından yukarıya sürdü. Talon'la Max birbirlerine bakıp omuz silkerek onun peşine takıldılar. Tekrar yola çıktıkları zaman parçalanmış cesetlerin üstünden geçerek aceleyle komutanları son gördükleri yere doğru ilerlediler. Talon bir ara daha evvel Alexios'a dudak bükmüş olan gençlerden birinin cesedini gördüğünü sandı. Genç adamın donup kalmış yüzünde çıplak bir dehşet ifadesi vardı.

Köpek de her nedense onlara eşlik etmeye karar vererek imparatorun adamlarına yaklaşırlarken hemen peşlerinden takip ediyordu. Durum değişmişti. Kaya yağmuru kesilmişti fakat şimdi yamaçların her yanında hâlâ yolda kaçmaya çalışan insanlarla hayvanların oluşturduğu kitleye oklar yağdıran Türkler vardı. İmparatorun muhafızları yüz metre kadar ileriye gitmiş ve yolun kenarındaki küçük bir tümseğin etrafına kümelenmişlerdi.

İmparatorun adamları bağırarak ve kılıçlarını ve mızraklarını sağa sola savurarak gözü kara bir cesaretle kralın etrafını saran muhafızlara saldıran Türkleri geri tutmaya çalışıyorlardı. Varangian muhafızları da onlara vahşi savaş çılgınlıkları ve aynı derecede acımasızlıkla karşılık veriyordu. İskandinav ve İngiliz askerler kanlı baltalarını Türklere savururken, Türkler de kendile-

rine özgü kavisli kılıçları ve mızraklarıyla saldırıyordu. Çok geçmeden yer kayganlaştı ve yaralananların çığlıkları bütün diğer sesleri bastırdı. Birkaç Latin şövalye ellerinde balta ve topuzla Varangianlara yardım etmeye geldi.

Bu eşit bir çarpışma değildi ve çok geçmeden Türkler bu kocaman baltalı çılgın sarışınlardan daha kolay avlar bulmak için geri çekildiler. Fakat oklar hâlâ uçuşuyor ve insanlar hâlâ yere düşüyordu, okçu olmayan Varangianlar da öyle. Talon'la Alexios, arkalarında Max'le birlikte dörtnala gruba doğru giderken Talon Türklerin atışına kendi oklarıyla karşılık vermeye başladı. Paralı askerler bir Türk düşürdüğü her seferinde silahlarını sallayıp anlaşılmaz dilerinde tezahürat ederek Talon'u destekliyordu.

Ancak hepsi başlarının büyük belada olduğunu farkındaydı. Türkler tuzaklarını iyi kurmuştu.

Savaş her yanda bütün amansızlığıyla sürse de tümseğin etrafındakiler kısa bir soluk aldılar. Alexios, Talon'a yanına gelmesini bağırdı. Atından inmiş, küçük bir grup adamın ayaklarının dibinde yatan birinin yanında diz çökmüştü. Atından inen Talon dizginlerini yere inip köpekle dostluk kuran Max'e fırlattı ve hızla yerde yatan bedenin etrafında toplananların yanına gitti.

General Kantakouzenos kanlar içinde yerde yatıyordu. Ölmüştü, birçok yerinden yara almıştı. "Bir grup Türk onu yakalayıp katletti. Savaşarak bir asker gibi öldü," diye mırıldandı biri, Talon yaklaşınca.

Talon başını kaldırdı ve onların arkasında hafif yaralanmış olan General Mavrozomes'in hararetle imparatorla konuştuğunu gördü. İmparator başını ellerinin arasına almış bir kayanın üstünde oturuyordu.

"Ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Talon, çenesiyle oturmakta olan adamı işaret ederek; Alexios bakmak için ayağa kalktı.

"Hiçbir şey yapmıyor, Talon. Sanki... sanki donup kalmış gibi," dedi Alexios, iğrenmiş gibi.

“Tanrı aşkına neden? Buradan çıkmak için savaşmalıyız, yoksa kesinlikle ölürüz!” diye bağırdı Talon.

Mavrozomes’in de öyle düşündüğü belliydi ki bağırarak şöyle dediği duyuldu. “Majesteleri, burada kalamayız! Birliklerimizi sıraya koyup savaşarak geçidin sonuna gitmeliyiz. Bunu yapmalıyız, Majesteleri!” diye feryat etti, etrafındaki adamların şaşkın bakışlarına aldırmayarak. “Buradan gitmeliyiz! Hemen!”

Manuel biraz doğrulup ellerini yüzünden çekerek generale baktı.

“Ne öneriyorsun, general?” diye fısıldadı. Miğferi kaybolmuş ve kırışan uzun siyah saçları yenilmiş bir ifadeye bürünmüş esmer yüzüne yapışmıştı.

“Muhafızlarınızla kalın!” dedi Mavrozomes, kolunu etrafındaki kan içindeki vahşi görünüşlü Varangian askerlerine doğru sallayarak. “Ben diğerlerini toplayıp bir kama düzeni kuracağım, sonra savaşarak ilerleyeceğiz. Kontostephanos’tan yolun arka tarafının tamamen kapatıldığı haberini aldım. Ben konuşurken o bize katılmaya çalışıyor. İleride ne olduğunu net olarak bilmiyoruz ama bence keşif kolu ve Baldwin’in adamları geçmeyi başarmış olabilir.” General adamlarına döndü. “Bir arada kalın, dağılmayın, ne yaralananlar, ne de geride kalanlar için duramayız.”

Bu sözlerini Varangianlar homurdanarak onayladılar. Hadımlar hiçbir şey demedi. Manuel titredi ve ayakta durmaya çalıştı. Alexios hemen öne atılıp ona yardım etti. İmparator olayların böyle korkunç bir hal almasından şaşkın ve sersemlemiş halde ayakta duruyordu, sonra etrafını saranların, çoğu kendisinin veya başkalarının yaralarından dolayı kan içinde kalmış ve onu koruyucu bir çember içine almış olan savaş mağlupları olduğunun farkına vardı. Herkes ona bakıyordu.

Yüksek sesle içini çekerek toparlanır gibi oldu ve yola bakmak için dikleşti. Çatışmalar her yanda sürüyordu, Türk askerler delice bir cesaretle Bizans ordusunun oluşturduğu yoğun safların üstüne atılıyor, Bizans birlikleri de birbirine kenetleyici

olmasa da sert bir direniş sergiliyordu. Her iki taraf da ağır kayıp vermiş gibi görünüyordu, zira Türkler Bizans ordusunun işini bitirmek için gözü kara bir şekilde saldırıyor, Bizans birlikleri de canlarını kurtarmak için savaşıyordu.

İmparator başını sallayarak onayladı ve herkes rahatlayarak işini çekerken atını getirmeleri için işaret etti. Varangianların saflarına eklemek için yeterince adam toplamak biraz zaman aldı, sonra küçük tümsekten ayrılıp kargaşa içindeki yola geri döndüler. Yük arabalarının ve artık terk edilen devasa mancınıkların oluşturduğu enkazın arasından geçmeleri gerektiği için yavaş gidiyorlardı. Atılan oklar ve düşen kayalar yüzünden ezilen öküzlerle atların ve insanların cesetleri birbirine karışmıştı. Yer dökülen kandan kayganlaşmıştı ve kanın ve karnı deşilen insanların ve hayvanların pis kokusu birçoğunu kusturuyordu. Yeni arkadaşları köpek karmakarışık bir yığını kokladı ve hâlâ ölen efendisine bağlı olan bir köpek leşinin üstünde ulumaya başladı fakat Max ısıklık çaldığı zaman sanki anlamış gibi başını kaldırıp baktı. İlerlemeye devam ederlerken köpek hemen arkasından onu takip ediyordu. Paramparça olmuş bir yük arabasının enkazına göz atan Talon bir demet halinde bağlanmış oklar fark etti.

“Sen!” diye seslendi bir hadıma. “Şu okları görüyor musun? Sen ve arkadaşların taşıyabildiğiniz kadarını alın! Onlara ihtiyacımız olacak.”

Hadım başını sallayarak karman çorman yığının içine uzandı ve bir tomar oku alıp Talon’a fırlattı; Talon onu havada kaptı ve başını sallayarak teşekkür etti. Onun ne yaptığını gören öteki okçular hadımdan kendilerine ok atmasını istediler.

Türkler her yandaydı, onun için kalkanlarla aşılması zor bir duvar yapmayı iyi bilen Varangianlar kama düzeni oluşturan baltalı ve mızraklı adamların önüne geçti. Attıkları her sert adımda bağırıyor ve bir tür korkunç ritimle kesip biçiyorlardı. Hafif piyadeler, hadımlar ve öteki hizmetkârlar hemen ön sıranın arkasından geliyor ve uzun bıçaklarla yaralanmış düşmanların işini bitiriyor, hatta Varangianları geçip uzun mızraklarını

düşmana saplıyorlardı. Talon, Max ve Alexios, yayları alan ve okları toplayan birçok adamla birlikte at sırtında arkadan geliyor, böylece ön sıradakilerin başlarının üstünden düşmanı görerek oklarıyla onlara destek oluyorlardı. İmparator, muhafızları ve yanında birkaç adamıyla birlikte general hemen arkadan onları izliyordu. Bu grubun ilerlediğini görerek arkalarına takılan harap haldeki askerler daha deneyimli askerler tarafından yanlardan ve arkadan gelen saldırıları savuşturmaya yardım edecek şekilde ite kaka sıraya diziliyordu. Subaylar arasında en enerjiklerden biri de Alexios'tu. Yolun kenarına çökmüş bitkin haldeki bir adamın yanında duruyor, onu omzundan yakalıyor ve cesaretlendirmek için bir şeyler bağırarak çekip ayağa kaldırıyor ve askeri saflarının içine itiyordu. Yorgunluktan tükenen adamlar nefes nefese yürürken tökezliyor, sıcak güneşin altında susuzluktan kavruluyorlardı. Talon boynuna bağladığı bir bezle gözlerindeki teri silerek ileriye odaklandı.

Nihayet büyük yük arabalarının sonuncusunu geçtiler ve karşılarında yollarını kesen Türk süvari ve piyadelerden oluşan kalabalık bir grup gördüler. Bu grup iki bölük arasındaki bir açıklığa sokulmuştu ve şimdi imparatorun maiyetini veya ondan geri kalanı görünce saldırmaya hazırlanıyordu.

Talon'la öteki okçular Türklere ok yağdırmaya başladılar ve adamları yere sermenin sevincini yaşadılar. Yılmayan Türkler de kendi oklarıyla karşılık vermeye başladı; oklar hedefini buldukça insanlar çığlıkları boğularak yere düşüyordu.

"Kalkanlarınızı kaldırın! Eğilerek ilerleyin!" diye bağırdı Alexios, sesi kısılarak. Bir başkası da emirleri bağırarak Varangianlara iletiyordu. Bu adam seçkin piyadelerin bir subayıydı fakat miğferi sadece masmavi gözleri açıkta kalacak şekilde yüzüne doğru inmiş olduğu için Talon adamın yüzünü göremedi.

Talon bir atın sırtında oturarak birden fazla düşman okçusuna hedef olduğunu hissediyordu. O anda bir ok üst kolundaki zincir zırhı delip geçti. Zırh okun iyice derine batmasını engellemişti ama nefesi kesilen Talon eyerinde yana yattı. Aşağıya

baktı ve koluna saplanan oku gördü. Dişlerini sıkarak oku çekip çıkardı ve yere attı. Kolu bir süre kullanamayacağı kadar uyuşmadan önce misilleme yaparak arka arkaya üç düşmanı yere devirdi. Yarası hafif olsa da Talon bir an kendini zayıf hissetti ve yarasını sarmak için durdu.

Max atıyla yanına geldi ve “Dur, Talon,” diyerek yarasını çabucak bir bez parçasıyla sardı.

“Teşekkür ederim, Max,” dedi Talon, kurumuş dudaklarının arasından. Max gülümseyerek Talon’un sırtına vurdu.

Türkler yeniden saldırma zamanının geldiğine karar vererek Varangianların oluşturduğu kamanın üstüne atıldılar. Çarpmanın etkisiyle kalkanların oluşturduğu duvar sarsıldı, vahşi adamlar savaş çığlıkları atarak silahlarını saplıyor, Varangianlar yerlerini korumak için bütün güçleriyle karşı koyuyorlardı. Birbirine çarpan kalkanların, tokuşan kılıçların sesleri ve yaralanan insanların çığlıkları Talon’un kulaklarını sağır ediyordu. Neyse ki Bizanslılar daha azimliydi ve Türklerin kalkan duvarı yarıp girmesine izin vermediler.

Türk piyadeler ne kadar çabalasalar da üstü üste binmiş kalkanları birbirinden ayıramadı. Kendini tutamayan Max yayını bir başkasının eline tutuşturarak kalkan duvarda itişip kakışan Varangianlara katılmaya gitti. Kılıcını bir piston gibi hareket ettiriyor, saplayıp geri çekerken uzun kalkanıyla düşmanın darbelerini savuşturuyordu. Ama o da yaralandı, uyluğunun ortasına aldığı bir darbe yüzünden sendeledi ancak kendisine vuran adamın kellesini de uçurdu.

Bu sefer soluk soluğa atının üstüne eğilmiş olan arkadaşının yarasını sarma sırası Talon’daydı. Yara derin olmasa da acı vericiydi. Benzer durumdaki diğerleriyle ilgilenen hadımlardan biri Talon’a bir sargı uzattı. Köpek Max’in yanına sokuldu ve başını kaldırarak endişeli gözlerini Max’in gözlerine dikti; ikisi birbirine bağlanmış görünüyordu.

“Kaygılanma, köpek. İyiyim, sen de iyi olacaksın,” dedi Max hayvanın başını tıptışırken. Hayvan inledi.

“Geri çekilmelisin, Max. Artık durumları iyi,” dedi Talon.

Max başıyla onayladı ama sonra Talon'un koluna vurarak –bunun yaralı kolu olduğunu unutmuştu- tekrar kavganın içine daldı. Köpek de ona katılmıştı, sonu gelmeyen tek bir nota halinde uluyor, kocaman çenesiyle kalkanların arasından görünen her et parçasına amansızca atılıyordu.

Yavaş yavaş her iki taraftan ölenlerin cesetleri önlerinde bir tümsek oluşturmaya başladı. Birkaç Türk gözü kara bir cesaretle sıkı bir saf oluşturarak kalkan duvara vurdu ve mızrakları ve ölü Bizanslılardan aldıkları topuzlarla bir yarık açmayı başardılar. Açıklık hemen kapatılır ve bu cesur adamlar katledilirken biri aradan geçmeyi başardı. Adam inanılmaz bir şekilde duvarın arkasındaki şaşkın askerlerin arasından sıyrılıp dosdoğru beyaz atı yüzünden fark edilmesi kolay olan imparatora yöneldi. Türk kendisine doğru atılan bir mızraktan yana kaçarak Manuel'e doğru atıldı. Bu hayret verici hareketiyle atı ve onunla beraber de imparatoru yere indirdi. İlk kendini toplayan Türk oldu. Hâlâ sersemlemiş haldeki kralın işini bitirmek için kılıcını kaldırdı ama o sırada Talon atından adamın üstüne atlayarak küçük kalkanının kenarını savaşçının boynuna vurdu; adam imparatorun üstünden devrilerek etraftaki Bizanslıların indirdiği bıçak darbeleriyle sessizce öldü.

Talon'la Manuel bir an nefes nefese bakiştılar. Şaşkın haldeki subaylar Manuel'i ayağa kaldırıp atına bindirmek için hızla atılırken Talon bir hadımdan dizginlerini alıp tekrar atına bindi. Manuel sersemlemiş ve neler olup bittiğini anlayamayacak kadar akli karışmış görünüyordu ama General Mavrozomes, Talon'a bağırdı.

“Bu hızlı müdahalen sayesinde hayatı kurtuldu, Şövalye. Bu unutulmayacak.”

“Eğer buradan canlı çıkarsak Tanrı'ya sadece benim hayatımı koruduğu için minnettar olacağım,” dedi Talon, Max'e.

Birkaç Türk daha aynı vahşi cesur girişimde bulundu ama Bizanslılar artık buna hazırdı ve onlar saldırdıkça mızraklarını saplayarak hepsini savuşturdular. Bir keresinde içeri giren birini hadımlar uzun bıçaklarıyla öldürdü. Biraz sonra bu gözü kara saldırılar sona erdi.

Talon kolundaki ağırya rağmen öteki okçulara katılarak Türklerin oluşturduğu kalabalık saflara ok yağdırdı ve çok geçmeden bu yoğun ok yağmuru etkisini göstermeye başladı. Türk savaşçılar disiplinli ve amansız dövüşçüler olan Varangianların oluşturduğu aşılmaz saflar yüzünden Bizanslı okçulara ulaşamıyordu. Sonunda Türkler yumruklarını ve silahlarını sallayarak ve isyan çılgınlıkları atarak yenilmemiş ama hüsrana uğramış halde geri çekildiler.

Talon önce sesi duydu. Geriden gelen alçak bir kükreme sesi ve hemen peşinden gelen sıcak bir rüzgâr onu ürküttü. Yine üstlerine yağın kayalar görmeyi bekleyerek eyerinde geriye dönünce sadece vadide havaya yükselen bir toz duvarı gördü.

Saniyeler içinde yoğun bir toz bulutuyla birlikte vadiyi saran kuvvetli bir rüzgâr herkesi kör ederek ve açıkta kalan derilerine küçük zerrecikler batırıp yakarak ezip geçti. Vadideki herkesi saran bu uğultulu fırtınanın içinde imparatorun etrafındakiler el yordamıyla birbirlerini ararken Talon imparatorun bağırdığını duydu. “Birbirinize tutunun ama ilerlemeye devam edin, ilerlemeye devam etmeliyiz! Adamlarımıza nerede olduğumuzu bildirmek için borazanları çalın.”

Bir borazan çaldı ama borazancı tozdan tıkanıldığı için çok geçmeden sesi kesildi.

İnsanlar her taraftan seslenmeye başladı, hatta Varangianlar bile kendi dillerinde birbirlerine bağınyordu. Talon, Max'i bulmak için etrafına bakındı ve onun yüzünün alt kısmına bir bez sardığını gördü. Max elini kaldırarak atını Talon'a yaklaştırdı. Köpek de peşinden gelip korkudan atın bacaklarının yanına sindi.

“Tanrı bize yardım gönderdi! İlerlemeliyiz! Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu Mavrozomes, omzundan tutup Talon'u sarsarak. “Sen buraya daha evvel geldin; ne kadar kaldı?” dedi, kum fırtınasının uğultusunu bastırmaya çalışarak.

“Belki birkaç yüz metre, general,” diye yanıtladı Talon. Boğazına kaçan toz yüzünden öksürdü. Bir bez çıkarıp yüzünün

alt kısmına bağladı. Böyle bir toz fırtınasının hiç yoktan bir anda çıkması inanılmazdı. Bundan yararlanmalıydılar.

Tökezleyerek ve bazı yerlerde üstü üste yığılmış cesetlerin üstüne düşerek gözleri kör eden tozun içinde zorla ilerlediler. Her yanda ağzı açık halde yatan Türk ve Bizanslı ölümler vardı. Arada karşılıklı yönlerini şaşırarak ve kum fırtınası içinde kaybolan küçük Türk grupları çıkıyordu. Kısa bir çatışma oluyor ve daha çok adam yere düşüyor, sonra Türkler girdap gibi dönen tozun içinde kayboluyordu. Teslim olup yerde oturan kendi askerlerini buldular. Hiç anlayış göstermeyen Varangianlar ve subaylar tekmeleyerek onları ayağa kaldırıp döverek tekrar aralarına alıp safları sıkılaştırıyordu.

İnsanların ve atların sendeleyerek ilerlemeye çabaladığı bu çileli yürüyüş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. At sırtındaki adamlar yüzlerini bezlerle kapatmış, ileride onları bir başka pusunun bekleyip beklemediğini görmek için gözlerini kısarak çaresizce önlerini seçmeye çalışıyordu. Kimsenin suyu yoktu, onun için susuzluktan kavruluyorlardı fakat suyun çok yakın olduğunu bilmelerine rağmen kimse yürüyüş kolundan ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Bir saat kadar sonra ağıt yakarak dövercesine esen rüzgâr dindi ve koyaktan çıkmak üzere olduklarını gördüler; çok geçmeden adamlar yüksek bir düzlüğün üstünde büyük bir istihkâm olduğunu fark ettiler. Talon daha önce oraya geldiklerinde bunun burada olmadığını biliyordu. Rüzgâr neredeyse kesilmişti ve askerler sevinçle bağımaya başladı. Önden giden ordunun keşif kolu ile Antakyalı birlikler kayalardan ve ağaçlardan kaba saba eğreti bir savunma bariyeri kuruyordu.

Yüreklenmeye başlayan adamlar bu savunma alanının baştan çıkarıcı güvenliğine koşmak istedi ama General Mavrozomes sert iradesiyle onları bir arada tuttu ve nihayet Antakyalı birliklerin kurduğu bariyer duvarlarının içine girene dek bir bütün halinde yürüttü.

İmparatorun yanındaki adamlar sendeleyerek bu istihkâmın geçici güvenliğine girdiler ve rahatlayarak bitkin halde yere

çöktüler. Hatta bazıları dizlerinin üstüne çöküp kollarını açarak Tanrı'ya onları kurtardığı için şükretti.

Türklere rağmen su getirmeye azmederek ırmağa giden birkaç cesur adam sayesinde herkese yetecek kadar su bile vardı.

Günün geri kalanında üstü başı perişan haldeki adamlar gruplar halinde istihkâma girdiler. Çoğunun aklı karıştı ve birçoğu da yaralıydı; hepsi korkmuş ve yılmıştı. Yaralılar için yaralarını sarmak ve biraz su vermek dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Hadımlar yaralıların gönderildiği eğreti bir hastane kurdular. Geri kalan askerler hemen savunmaya geçecek şekilde kayalardan ve ağaçlardan ibaret barikatlara yakın duruyorlardı.

Türklerin savaşmayı bırakmaya niyeti yoktu. Süvarileri kararlı baskınlar yapıyor, küçük atlarının üstündeki savaşçılar siperlerin üstüne ok yağdırıyordu. Bu okların çoğu hedefini buluyor ve içeridekileri çok tedirgin ediyordu. Talon'la Max kendilerini Alexios'un yanında buldular. Üçü de tükenmiş halde yakınlarında yere düşen oklara aldırmadan, atlarını dizginlerini sıkıca ellerinde tutarak yere uzanmıştı.

"Eh, şimdi artık Türklerin koyakta olduğunu kesin olarak biliyoruz," dedi Max, zorlukla soluyarak. Talon boğuk bir sesle güldü.

"Evet, acaba imparator bu konuda şimdi ne düşünüyor?"

"Durum çok ciddi," dedi Alexios, kasvetli bir sesle. "Bütün yükümüzü ve manciniklerimizi kaybettik. Onlar olmadan İconium'a gidemeyiz, geriye de gidemeyiz çünkü Türklerin geçitleri tuttuğu belli."

"Sence imparator geri çekilmek için pazarlık yapabilecek mi?" diye sordu Max, bir dirseğinin üstünde doğrularak.

"Yapabiliriz ama bu onların koşullarında olacaktır. Gördüğüm kadarıyla bu savaşı onlar kazandı."

O anda koyağa bakan siperlerde duran adamlardan büyük bir tezahürat sesi yükseldi. Talon'la arkadaşları zorlukla ayağa kalkıp neler olduğunu görmeye gittiler.

Manzara tezahürat yapmaya değerdi. General Kontostephanos askerlerini geçitten çıkartıyordu ve nispeten sağlam

görünüyorlardı. Kampa girerlerken ana ordudaki adamlar onları coşkuyla selamladı.

“Ben gidip imparatorun durumuna bakayım,” dedi Alexios. Yavaş yavaş Manuel’in etrafında toplanmış bir grup kıdemli subaya doğru yürüdü.

Talon’la Max onun gidişini izledikten sonra durumlarını tartışmak üzere taş zemine oturdular.

“Bu sefer başımızı iyi belaya soktuk gibi görünüyor, Talon,” dedi Max, uzun bir otu çiğneyerek.

“Öyle, kapana kısıldık, ne ilerleyebiliyor ne de geriye gidebiliyoruz. Ve görünüşe göre, eğer Türklerin bugün gösterdiği o kelle Andronikos’a aitse işler öteki ordu için de iyi gitmemiş.”

“Yani diğer ordunun başındaki generali mi kastediyorsun?” diye sordu Max, zira o etrafta konuşulan Yunancayı anlayabilen Talon kadar olaylardan haberdar değildi.

“Evet, o. Onun ordusunun Amasya’ya gidip Türkleri durdurması gerekiyordu.”

“O halde bunu yapamadılar. Tanrı ruhlarına merhamet etsin, zira Türkler etmeyecektir,” dedi Max.

“Bununki kadar güçlü ve iyi örgütlenmiş herhangi bir ordu böyle bir pusuda tasarlandığı gibi işlev göremez. Türkler ne yaptığını biliyordu. Bizi neredeyse telef ettiler. Öff, bu koku da ne!” diye bağırdı Talon.

Dizanteri olmuş adamlardan birinin yaptığı dışkının kokusunu almıştı. Askerlerin çoğu bu hastalığa yakalanmış gibiydi.

“Adamlar daha ovada yürürken bile ishal di,” dedi Max. “Ben bile hafiften hastalanıyorum. Yemekler berbat.”

Talon yüzünü buruşturdu. “Daha buraya geleli birkaç saat bile olmadı ve bu adamlar her yere sıcıyor. Hastalığın yayılması için mükemmel bir yer burası.”

“Eyerindeki çantalarda bir şey var mı?” diye sordu Max.

“Hani kendini hasta hissettiğini söylemiştin?”

“Sadece diğer uçta. Öndeki uç,” dedi ağzını göstererek, “bana midemin boğazımın kesildiğini düşündüğünü söylüyor.”

Talon güldü. İşler kötü gittiği zamanlarda Max hiç morali bozuk görünmezdi.

“Pek az şey var ama bir-iki gün idare edebiliriz.”

“Tanrı yardımcımız olsun ama korkarım bu zaman yeterli olmayacak. Kendimiz ve atlar için su bulmalıyız,” dedi Max, besbelli bitkin düşmüş halde böğürleri hızla inip kalkarak başlarını eğmiş duran atlarını işaret etti. “Zavallı haldeler.”

Talon yere yumruk attı. “Neden dinlemedi, neden bunu yapabilecekken Türkleri Philomelion ovasına çekmedi?”

“Ne ovası?”

“Bu kahrolası geçide girmeden önceki düzlükler. Bu ordu açıklıkta Türklerin hepsini doğardı. Onlar bunu biliyordu, General Kontostephanos da öyle; o buradan uzak durmamızı savunmuştu.”

“Eh, artık buradayız,” dedi Max. “O toz bulutu sanki ilahi bir emirle geldi. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim,” dedi Max.

Talon başıyla onayladı. Toz fırtınası olağan üstü bir olaydı ve tam zamanında başlamıştı.

Kaba saba siperlerin içinde bitkin düşmüş, ter içinde binlerce insan ve hayvan vardı ve yaralıların iniltileriyle çığlıklarının daha da kötü hale getirdiği gürültü dayanılacak gibi değildi.

“Acaba Türklerden ne bekleyebiliriz?” diye mırıldandı Max, düzlüklere doğru bakarak.

“Pek bir şey değil,” dedi Talon. “Liderleri Arslan muhtemelen şimdi sevinçten havalara uçuyordur. Biz ona bu zaferi kendi aptallığımızla sunduk. İnşallah öldürülürüz de sonunda o midillilerin üstündeki kılı adamların kölesi olmayız. Ama dürüst olmalıyım ki ata binmeyi ve ok atmayı iyi biliyorlar. Bana İran’da geçirdiğim günleri hatırlatıyorlar.”

Barikatlardan korku dolu çığlıklar geldi ve başlarının üstünden oklar uçmaya başladı, aceleyle siperlere doğru ilerlediler. Bir saldırı daha başlamıştı ve Türkler hayatı Bizans ordusu için olabildiğince cehenneme çevirmeye azmetmiş gibi görünüyordu.

Saldırı oklar ve mızraklarla geri püskürtüldükten sonra Talon ve Max kendilerini Varangian muhafızlarının yanında otururken

buldular. Bazıları çat pat Yunanca konuşabiliyordu, onun için iletişim kurabildiler.

“Siz ikiniz kılıç ve yay kullanmakta oldukça iyisiniz,” dedi içlerinden biri. “Ben Cuthberht, kuzeyden geldim.”

“Siz de hiç fena sayılmazsınız! Sizi memleketinizden bu kadar uzaktaki bu ülkeye ne getirdi?” diye sordu Talon.

“Altın ve merak. Artık altınım yok ve merak da bu sefer ölümüne sebep olabilir.” Cuthberht bir kahkaha atarak arkadaşlarına bir şeyler söyledi.

Bunlar gür sarı sakalları, kalın tunikleri ve sıcağa hiç geçit vermeyen zincir zırlarıyla sert görünen bir topluluktuk. Örölmüş uzun sarı ve kızıl saçları miğferlerinin altından sırtlarına iniyordu. Çoğu yaralanmıştı fakat mavi gözlerinde sert ve yılmaz bir ifade vardı. Talon bu adamlar kolay kolay vazgeçmez diye düşündü. Baltaları kanla kaplıydı. Cuthberht’in söylediklerine güldüler.

“Baltalarını pek ustaca kullandıkları gözömden kaçmadı,” dedi Max.

Talon bunu Cuthberht’a çevirince adam bir kahkaha bastı. “Evet, bu baltalar insan kesmek için, odun değil!” dedi ağır aksaniyla. Miğferini çıkarttı ve kenarının kırmızı bir iz bıraktığı alnını ovaladı. Sakallı yüzü sıcaktan kızarmıştı ve durmadan terliyordu. Gerçekten de ince ama geniş ağızlı baltaları göz korkutucuydu.

“Siz nerelisiniz? Frenk misiniz?” diye sordu, diğer adamlardan biri.

“Biz Kutsal Topraklardan geldik,” dedi Talon.

Bunu duyunca hepsi ilgilendi. “Siz Hristiyanlar o toprakları fethettiniz, öyle mi?”

“Bu neredeyse bir nesil önce oldu,” dedi Talon. Konuşurken yayını yağla ovuyordu. Kolları yarası ve ok atmak yüzünden ağrıyor, kemikleri sızlıyordu.

“Onu nasıl kullanacağını biliyorsun, Frenk,” dedi aynı adam. “Onları menzil alanlarının çok daha gerisinden vurabildin. Yüz adımdan daha uzaktaki birini öldürdüğünü gördüm. İyi işti.”

“Yiyeceği olan var mı?” diye bağırdı bir Varangian. “Yiyeceklerimizi paylaşmalıyız.”

Adamlar hemen ceplerini ve çantalarını karıştırırken Talon'la Max de gidip eyer çantalarından ekmekle peynir getirdiler. Biri küçük bir ateş yakarak erzakları etrafta toplanan adamlara dağıtmaya koyuldu.

"Tanrılar adına, şöyle iyi bir Herring Matjes'i nasıl da özledim!" dedi, Erikr isminde olan adam özlem dolu bir sesle.

"O da ne?" diye sordu Max.

"Tuzlanmış ringa balığı. Birayla veya bal şarabıyla çok iyi gider," dedi Erikr.

Kendini Eadgar olarak tanıtan bir başka Varangian kızılımsı sarı sakalının arasından dudaklarını şapırdatarak, "Ben Surströmming'i tercih ederim," dedi.

Cuthberht kıkırdadı. "İşte o zaman gemi aزیya alırsın!"

Erikr, Talon'la Max'in yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti.

"Tadı kedi sidiğinde bekletilmiş kokmuş balık gibidir," dedi, öğürür gibi yapıp kahkahayı basarak.

"İşte iyi yiyeceklerle kötü yiyeceği birbirinden ayıramayan gör-güsüz bir adam," diye cevabı yapıştırdı Eadgar.

Talon'la Max arkalarına yaslanıp bu atışmayı zevkle dinle-meye koyuldular. Kısa bir süre herkes içlerinde bulundukları güç durumu unutup ta kuzeydeki ülkelerden gelen bu iyi huylu ama ürkütücü savaşçılara güldüler. Sonraki birkaç saati küçük ateşin etrafında, birbirleriyle paylaştıkları pek az erzakı yiyerek geçirdiler.

Ondan bundan konuşurken gece çöktü. Geleceğe yönelik kaygılarına rağmen aralarında durumun vahameti ve birlikte iyi savaştıkları ve şimdiye dek hayatta kaldıkları gerçeğini bilmeleri sayesinde bir yoldaşlık duygusu oluşmuştu. Şakalar yapıyor, durum görüldüğü kadar kötü değilmiş gibi davranıyorlardı. Ama herkes o günün bir felaket olduğunu, ordunun tuzağa düştüğünü ve ertesi gün pekâlâ mahvolabileceklerini biliyordu.

Çok sonra Alexios yanlarına gelerek onlara olağandışı bir şey söyledi.

Ateşin etrafında ona yer açan Talon'la Max'in arasına oturarak, "İmparatorla generalleri ne yapacaklarını bilmiyorlar," diye bağırıyordu kızgın bir sesle.

“Ne oldu?” diye sordu Talon, ona bir parça bayat ekmek uzatarak.

“Muhtemelen benim bunlarla işim zaten bitti ama orduyu bırakıp küçük bir grup halinde kaçmaktan bahsediyorlar,” dedi Alexios umutsuz bir sesle. Ekmek parçasını iştahsızca çiğneme-ye koyuldu.

“Ne yapacaklarmış?” Onu anlayanlardan koro halinde öfkeli bir ses yükseldi.

Alexios yutkunup bir yudum su içtikten sonra sözüne devam etti. “Onlara orduyu terk edemeyeceklerini, bunun utanç verici olacağını ve eğer bunu yaparlarsa onların geri kalanlarımızdan evvel esir alınmasının zaten daha büyük bir olasılık olduğunu söyledim. Biz Türklere teslim olamayacağımızı gayet iyi biliyoruz. Teslim olanları bekleyen ya kölelik ya da ondan da beteridir.”

“Yanlış duymuş olabilir misin?” diye sordu Cuthberht.

“Hayır... Duymadım.”

“Bahse girerim, bunu duymak hiç hoşlarına gitmemiştir,” dedi Eadgar alçak sesle. “Kalleş orospu çocukları, bir de bizden onları hayatımız pahasına savunmamızı bekliyorlar. Tanrı bizi böyle liderlerden korusun.”

“Herhalde Kontostephanos söylediklerine karşı çıkmamıştır,” dedi Talon, cesaret vermek istercesine.

Alexios yanıt vermedi; Talon arkadaşının böyle bir cüret gösterdiği için şaşkınlık içinde olduğunu tahmin etti. Kimse imparatorla bu şekilde konuşamazdı. Talon akşamın loşluğunda etrafına baktı ve sabahleyin kimin hâlâ yanlarında olacağını merak etti. Yakınındaki adamların yüzünde hayatta kalacaklarına dair hiçbir umutları kalmayan insanlara özgü o bitkin ve kederli ifade vardı.

Birisi bağırarak alarm verdi ve hepsi derme çakma siperlere doğru koştu.

*Ve cesetleriniz toprakta çürüdüğü zaman,
Bir zamanlar sizin olan şarkı söyleyen ruhlar;
Silahları ılık, miğferleri neşe olan,
Çıkacak karşısına kralların ve iktidarların.
Kadim yalan hâlâ tahtında,
Yaşayanların yarısı hâlâ unutuyor;
Fakat mademki ölülerin hepsi bizim,
Cesaret, henüz bitmemiştir.*

Alfred Noyes

Bölüm 14

Köşeye Sıkışmış Ordu

Bizans ordusu o gecenin büyük bölümünde, öğleden sonra Antakyalı piyadelerin ağaç dallarını ve kayaları bütün güçleriyle üst üste yığarak oluşturdukları derme çatma siperlerin gerisinde hayatları için savaştı.

Türkler siperleri geçip önceki gün neredeyse kazandıkları zaferi tam bir neticeye ulaştırmak için arka arkaya saldırdığı için çoğunlukla göğüs göğse çarpıyorlardı. Eğreti meşalelerle hadımların yaktığı ateşlerin titrek ışığında Bizans askerleri umutsuzca Türklere karşı koyuyordu. Herkes siperlere yükleniyor, insanlar birbirlerine sarılarak ölüyor, hatta bazıları ölüirken düşmanlarını ısıırıyordu.

Talon'la arkadaşları doğrudan imparatorun savunmasından mesul olmayan Varangianların yanında bir yer buldu. Uzun mızrakları ustalıklı kullanan ve Talon'la diğerleri çok kısa mesafeden attıkları oklarla liderlerini vururken öfkeli düşmanı geride tutabilen amansız savaşçılar olan Edessalı piyadeler de onlara katıldı.

Türkler zaman zaman Bizanslıların oluşturduğu sıkı saflardan uzun kancalarla birini dışarı çekmeyi başarıyor ve herkesin önünde çığlıklar atarak adamın kafasını uçuruyorlardı. Bir kere-sinde Cuthberht'in yakalanmasına ramak kaldı: kolunun yeni kancaya takıldı ve Türkler onu dışarı çekmeye başladılar. Ama neler olduğunu gören Max bağırarak öne atıldı ve kancanın sapını ikiye ayırdı. Hemen ardından o ve Cuthberht birçok el tarafından saflarına geri çekildiler.

"Sana borçlandım!" diye bağırdı Cuthberht, yüzünü silerek. Sonra büyük baltasının menzili içine giren bir düşmana acımasızca vurarak adamı neredeyse ikiye ayırdı.

Bu arada bir Türk'ün saldırısını engellemeye çalışırken Max'in kılıcı kırıldı. Bir an elinde kılıcın sapını tutarak öylece savunmasız kaldı. Ama Cuthberht'in bir gözü ondaydı ve Talon Türk'e bir ok atarken o yerdeki ölü Varangianlardan birinin kılıcını kapıp Max'e fırlattı. Kılıcı havada yakalayan Max meşalelerin ışığında parlayan yeni silahıyla hemen tekrar savaşılmaya başladı.

Siperin her yanında korkunç bir kıyım vardı ve cesetler üst üste yığılmıştı. Nihayet Türkler bile usandı ve siperden çekilip gecenin içinde kaybolarak onları soluk soluğa yaralarını sarmaya bıraktılar.

Tükenmiş haldeki Bizans ordusu Türkler geceyi geçirmek için yerleşirken vadinin her yanında bir bir ortaya çıkan ateşleri seyrediyordu. Yaralıların çığlıkları ve iniltileri o kadar korkunçtu ki Talon kulaklarını tıkayabilmeyi diledi. Sonunda *Tagmata*'nın, hafif piyadelerin bir kısmı gizlice karanlığa sızıp kendi dillerinde bağırarak su isteyen yaralı Türklerin işini bitirdi. Merhamet yoktu. Bir çığlık aniden kesiliyor veya karanlıkta yakaran bir ses birden duyulmaz oluyordu.

Keşfe çıkanlar karanlıkta bulabildikleri kendi yaralılarını da leş gibi kokan kamplarının içine sürüklüyor ve ellerinden geldiğince onlarla ilgileniyorlardı. Su kıttı, onun için birkaç cesur adam yanlarında gönüllü muhafızlarla ırmağa gitmeyi göze alıyor ve aceleyle imparator ve maiyetine yetecek kadar suyla

geri geliyordu. Gece geç de olsa başlarının üstündeki yıldız örtüsü etrafı kampın sınırlarını ve bir sonraki saldırıyı beklerken bir araya sokulmuş dinlenen adamları görmelerine yetecek kadar aydınlatıyordu. Talon dışarı süzülen adamlar gördü ve onların da su almaya gittiklerini tahmin etti. Kimse engellenmiyordu, görünüşe göre Türkler de Bizans ordusu kadar yorgun düşmüştü.

Talon hepsini Bizanslı olarak düşünüyordu fakat gerçekte bu ordudaki pek az kişi Yunanlıydı. Çoğu Varangianlar ve kralları Baldwin'i önceki gün koyakta kaybeden Antakyalılar gibi bu imparatorluğa çok para kazanmaya gelmişti. Bulgar, Frenk ve kocaman atlara binmiş Germen birliklerinin yanı sıra Türkler onları yerlerinden etmeden evvel o bölgede yaşayan yerliler de vardı.

Talon, Alexios ve yanından hiç ayrılmayan yeni arkadaşı köpekle birlikte Max sırayla uyuyordu fakat berbat koku ve gürültü yüzünden bu pek mümkün olmuyordu. Buna rağmen Talon biraz dinlenmeyi başardı ve uyandığında doğu ufkunda şafağın sökmeye başladığını gördü. Alexios hâlâ uyuyordu ama Max yanında köpekle durmuş doğuda Türklerin kampına doğru bakıyordu.

Zorla ayağa kalkan Talon'un her tarafı tutulmuştu ve ağrıyordu. Gidip köpeğin başını okşadı, sonra bacaklarını ayırarak yeni bulduğu kılıcına dayanmış dikilen Max'in yanında durdu. Arkadaşının parlak kılıcına baktı. Bu alelade kılıçlardan daha parlak çelikten yapılmıştı ve üstünde bir yazı vardı. Max onun baktığını fark ederek görmesi için kılıcı ona doğru kaldırdı.

"Önceki kılıcımdan daha sert çelikten yapılmış. Bunları duymuştum, İskandinav savaşçılar arasında bir efsanedir. Bu kılıçlara '*Ulfberht*' diyorlar – bak! Harfleri görüyor musun? Çeliğin üstüne kazımışlar! Hatta baştaki harflerin yanında ve H ve T harfleri arasında küçük bir haç bile var. Cuthberht hakikaten iyi bir kılıç vermiş bana. Duyduklarıma bakılırsa bu metal de Şam çeliği kadar iyiymiş."

"O halde bir Tapınak Şövalyesine uygun bir kılıç, Max. Bunu hak ettin," dedi Talon.

Başka bir şey konuşmadılar. Buna gerek yoktu. Talon uykusuzluktan batan gözlerini ovaladı ve kirden keçeleşmiş sakalını sıvazladı. Kolu yanıyordu ve omuzları yay kullanmaktan dolayı berbat ağrıyordu. Max'e ve çoğu İskandinav veya İngiliz olan etraftaki adamlara baktı. Hepsi yorgunluktan tükenmiş görünüyordu. Günlendir banyo yapmamışlardı ve çamur veya kan içinde kalmış sıska yüzlerinde gözleri içeri çökmüştü. Zincir zırhları yer yer delinmiş, tunikleri yırtılmış ve kan içinde kalmıştı. Bu hiçbir koşulda düşmana saldıracak bir ordu değildi. Başlarına ne geleceğini merak etti.

Gökyüzü soluk griden açık maviye döndü; sonunda güneş dağların tepesinde yükseldi ve sıcak bir gün daha başladı. Ordu uyandı ve Türkler yeniden saldırmaya karar verirse diye siperleri donattı. Ne var ki uzakta bağlanmış atları açıkça görebilseler de hiçbir şey olmadı. Türkler hazır olana dek Bizans ordusunu bekletmekten hoşnut görünüyordu.

Talon'la Max uzaktan gelen ezan sesini duydular ve düşman kampında hareketin arttığını fark ettiler.

Alexios da uyanarak ikisinin yanına geldi ve acıktığını söyledi. İkisinde de yiyecek bir şey yoktu, onun için imparatorun refakatçilerinden bir şeyler koparmak umuduyla uzaklaştı. Biraz sonra yanında biraz kuru ekmek ve tuzlanmış balıkla dönerek onlarla paylaştı.

"Bana sadece bunları verdiler," diye homurdandı, kurumuş ve sertleşmiş balığı dişlerken.

"Bana göre hava hoş, kahvaltılık olarak balık fena sayılmaz ama öğle yemeğinde bundan iyisini yapmalısın, Alexios," dedi Max, köpeğe bir lokma atarak. Hayvan atılanı minnetle hemen yutup daha fazlasını bekleyerek gözlerini ona dikti. Max köpeğin başını okşadı.

"Başka bir şeyimiz kalmadı, köpek," dedi.

Alexios homurdanarak yarım ağız gülümsedi. Talon ilk tanıştıkları zamandan bu yana ne kadar değişmiş olduğunu düşünerek onu izliyordu. Kibri kaybolmuştu ve ağzının iki yanında yorgunluktan çizgiler belirmişti ama direniyordu.

Ordunun geri kalanı ellerinde kalanı yiyordu ama gelecek karanlık görünüyordu. Hiç erzakları kalmamıştı ve geri çekilme yollarının önü kesilmişti.

Alexios şafak söktükten hemen sonra ortaya çıkan ve şimdi bütün ordunun etrafını saran sinekleri eliyle kovaladı.

“Kahrolası sinekler!” diye sızlandı.

Talon şaşırmamıştı. Her yerde dışkı, idrar ve kan vardı. Etraf bok çukurundan daha beter kokuyordu. Bu mide bulandırıcı kokuya şimdi bir de siperin etrafına yığılmış cesetlerin iğrenç kokusu eklenmişti.

“Yaralılar için üzülüyorum. Sinekler onlara dünyayı zehir edecek,” dedi Max.

Talon’un aklına bir şey geldi. “Pantoleon’u gören oldu mu?” diye sordu.

Alexios başını iki yana salladı. “Kayalar yağmaya başladı-ğından beri görmedim. Ben... çok meşguldüm.”

Talon onun ne demek istediğini biliyordu. Hepsi de hemen yanlarındakiler dışında kimse için kaygılanamayacak kadar can derdine düşmüştü. Kısa bir sessizlik oldu.

“Belki imparatorun yanındadır,” dedi Max.

“Ondan pek hoşlanmazdım ama iyi bir savaşçıydı. Siperlerde bizim yanımızda olmalıydı. Onu generallerin yanında gördüğümü de hatırlamıyorum,” dedi Alexios usulca.

Max düşüncelerini dile getirdi. “Hiçbir yere gidemiyoruz, Türkler de yerlerinden kıınılmıyor. Buradan kurtulup koyağa geri kaçmak için bir plan yapıldı mı, merak ediyorum.”

“Benim görebildiğim kadarıyla imparatora en yakın olanların hiçbir planı yok,” dedi Alexios. Sesinde teslim olmuş bir ifade vardı.

“O halde başımızın çaresine bakacağız, zira bugün Türkler geldiği zaman ya işimizi bitirecek ya da teslim olmamızı isteyecekler.”

“Ne yapmak niyetindesin, Talon?” diye sordu Max, kirli tırnağıyla dişlerinin arasında kalan kuru balığı çıkarmaya çalışırken.

“Esir alınmak niyetinde değilim, Max. Eğer imparator teslim olmak istiyorsa bu ona kalmış ama ben bir çıkış yolu bulmak niyetindeyim ve sen de benimle geliyorsun.”

“Tanrı’nın izniyle tabii gelirim,” dedi Max.

Alexios ikisine baktı. “Ben de gelmek isterim, eğer... beni kabul ederseniz.”

“Güzel,” dedi Max. “Üç kişi iki kişiden daha iyidir, hem belki İskandinavlardan bazılarını da gelmeye ikna edebiliriz, bize iyi yoldaşlık ederler. Köpeği de yanımıza alıyorum.”

“İyi fikir, Max. O halde atlarımızı kontrol edip her şeye hazır olmalıyız.”

Yapacak fazla şeyleri yoktu. Atları, fırlayıp gitmelerini engellemek için bir grup gencin tuttuğu diğer perişan atların yanında duruyordu. Hayvanların suya ihtiyacı vardı fakat kılıç ve mızrak darbelerinin yol açtığı birkaç çizik ve sıyrık dışında oldukça iyi durumdaydılar. Atların yanından ayrılıp Türklerin kampına bakmak için siperlere gittiler.

Nihayet Türkler ovada toplanmaya başladı ve Bizans ordusunun yorgun askerlerine bağırılarak siperleri doldurmaları emredildi. Türkler önceleri uzaktan saldırmayı tercih ederek kalabalık saflara ok yağdırdılar ve üstlerine çok fazla ok gelince de atlarıyla geri kaçtılar. Talon da onları uzakta tutmak için diğerleriyle birlikte çabalıyordu.

Ancak sonunda Türkler cesaretlenip zayıf noktaları arıyormuş gibi siperlere saldırmaya başladılar. Savaş çığlıkları atarak atlarından yere atlıyor ve hiç çekinmeden karşılarındaki kayalara ve dallara ullanıyorlardı. Karşılarında siperleri yarmaya çalışanları bıçaklayan Varangianlarla Antakyalıları buluyorlardı. Savaş bir kez daha geniş bir cephede süre giden vahşi bir yakın dövüş halini almıştı; Talon, Max ve Alexios da mızraklı askerlerle birlikte Varangianların yanında dövüşüyordu.

Aniden uzaktan gelen bağırtılar duyduklar ve önlerindeki Türkler ortadan kaybolmaya başladı. Talon dönünce bir grup Bizans süvarisinin Türklere saldırmak üzere siperde açılan bir aralıktan dışarı çıktığını gördü; kendilerinininkinden daha iri atlar

hızla üstlerine gelirken Türkler aceleyle geri çekiliyordu. Fakat Bizans süvarileri okçu değildi ve çok geçmeden geri çekilirken meydan okurcasına onlara bağırarak Türklerin isabetli ok atışlarına maruz kaldıklarını anlamaya başladılar. Talon Bizans süvarilerinin liderini tanıyordu ve onun bunu yapacak kadar aptal olup olmadığını merak etti fakat John Angelos budala değildi. Türkleri ne demek istediğini anlatacak kadar kovaladıktan sonra adamlarına siperlerin nispeten güvenli sığınağına geri çekilmelerini emretti.

Çatışma tekrar başladı fakat bu sefer Türkler Bizans ordusuna pek azı ölümcül olan ok yağdırmakla yetindiler. Bizans süvarileri bir kez daha onları kovalamak için dışarı çıktı; yayları vardı ama bir kez daha Türklerin hazırlamış olduğu tuzağa çekilmeden geri dönmeleri gerekti. Başlarını Constantine Makrodoukas çekiyordu ve hüsrana uğrayan general süvarilerinin Türklerle ve atlı okçularına saldıramayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Talon'la Max bütün bunları içeriden izledi, sonra tek kelime etmeden, peşlerinde köpekle birlikte atlarına bakmaya gittiler ve her an oradan ayrılmaya hazır olduklarından emin oldular.

“Şu Türkler inanılmaz iyi biniciler! Ben senin de onlar gibi at bindiğini görmüştüm, Talon. At sırtında ok atma becerisini orada mı öğrendin?”

“İran'da öğrendim. Bizans süvarilerinin onlarla eşit şartlarda savaşmadığını da fark etmişsinizdir.”

“Ettim ya. Nasıl olmuş da bu beceriyi öğrenememişler?”

“Bilmiyorum ama onlardan bu ustalığı kapıp kullanabilecek kadar uzun süredir savaşıyorlar bu insanlarla. Pek fazla şey öğrenmiş gibi görünmüyorlar. Bazıları at sırtında yay kullanabiliyor ama pek azı bunu Türkler kadar iyi becerebiliyor.”

“Bugün daha az Türk var gibi, Talon. Dün her tarafta olduklarına yemin edebilirim.”

“Herhalde yük katarlarımızı yağmalamakla meşguldürler ve şimdi bize ayıracak pek zamanları yoktur. Hiçbir yere gidemeyiz.”

Onlar konuşurken Türklerin kampına bakan siperlerdeki

adamlar elleriyle işaret ederek bağımaya başladılar. İki adam tekrar saldırıya uğradıklarını düşünerek birbirine baktı ve sonra aceleyle tahkimatlara doğru giden kalabalığa katıldı. İtişip kakışarak, gırtlaktan konuşarak kendi dillerinde gevezelik eden neşeli Varangianların yanındaki her zamanki yerlerine gitmeye çalışırken ellerinde beyaz bayraklar taşıyan bir grup Türkün kamplarına doğru gelmekte olduğunu gördüler. Herkes bunun nereye varacağını merak ederek gözünü gelenlere dikmişti.

Türkler bir ok artımı mesafede durdu. İçlerinde Yunanca bilen biri imparatorla konuşmak istediklerini bağırdı. Alexios siperdeydi ve ziyaretçilere en yakın subay olarak askerlerinden birine koşup imparatoru ve generallerini uyarmasını emretti. Adam hızla uzaklaşırken askerler aradaki siperin üstünden birbirine bakıyordu. Yerlerinde kıpırdayan ve kuyruklarıyla sinekleri kovan midillilerinin üstünde sessizce oturan Türkler sakin ve beklemekten memnun gibi görünüyordu. Beklerken her iki tarafta da havada ağır bir sessizlik asılıydı.

General Kontostephanos aceleyle Alexios'un yanına geldi; aralarında Talon'un duyamadığı kısa bir görüşme oldu.

General gözlerini kısarak siperlerin üstünden heyete baktı ve elini kaldırdı. Sonra Alexios bir adamı yanına çağırarak ona bir şey açıkladı. Adam başını salladı, kayaların üstüne çıktı ve bekleyen gruba Türkçe bir şeyler bağırdı.

Üç adam gruptan ayrılarak yavaşça siperlere yaklaştı. İçlerinden biri beyaz bayrak taşıyordu, diğeri süslü gümüş kakmalı bir dizginle muhteşem bir atı sürüyordu, üçüncüsü ise ipek bir kumaşa sarılmış uzun ince bir şey taşıyordu. Sipere gelince attan indiler ve sadece atın geçebileceği kadar bir yer açıldı. Elçiler daha sonra generalin yanına götürüldü ve general kısaca onları selamladıktan sonra o muhteşem atla birlikte heyeti imparatorla geri kalan maiyetinin beklediği yere götürdü. Kontostephanos, Alexios'a gidip ona katılması için elini salladı. Alexios'un ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

"Eğer atları tanıyorsam, bu İran'daki Türkmenlerin yetiştirdiği bir Nisaeen," dedi Talon, Max'e.

“Güzel hayvan,” dedi Max, yanlarından geçen koyu kestane rengindeki parlak tüylü hayvanı incelerken.

Bizans ordusu sabırsızlıkla bir türlü sonu gelmeyen görüşmenin bitmesini bekliyordu. Hiç çadır olmadığı için görüşme açıkta yapıliyordu fakat Varangian muhafızlar imparatorun, subayların ve Türklerin etrafını sardığı için kimse ne bir şey duyuyor ne de görebiliyordu.

“İçimde ordunun büyük kısmıyla birlikte bizim hayatımızın da feda edildiğine dair kötü bir his var,” dedi Talon, Max’e.

“Sana katılıyorum. Bu imparator zayıf bir adam. Sadece kendi postunu kurtarmak istiyor. Artık ona güvenmiyorum, en başta da pek güvenmemiştim ya.” Max içini çekerek karnını sıvazladı. “Bu açlık mı, yoksa bağırsaklarım mı bozuldu emin değilim,” diye sızlandı.

“Buradan kaçsak bile eve dönüş yolu çok uzun, Max. Hem Türklerin ne kadar iyi olduğunu sen de gördün. Rüzgâr gibi gitmemiz gerekecek.”

“Rahat iki gün yol gitmemiz lazım ve bu da atlarımıza bağlı. Şimdi ne oldu?” Max çenesiyle saflarını açan imparatorun muhafızlarını gösterdi. General Kontostephanos ve birkaç muhafız heyeti derme çakma siperlere doğru götürüyordu. Türkler düzlükte onları sabırla bekleyen arkadaşlarına katıldı ve geriye hiç bakmadan hep beraber uzaklaştılar.

“İşte Alexios da geliyor,” dedi Talon, Max’i dürterek. “Ee?.. Silahları bırakıp esir mi oluyoruz? Ne oldu?” diye sordu, Alexios yanlarına gelir gelmez.

“Bana inanmayacaksınız!”

“Söylesene adam!” dedi Talon’la Max bir ağızdan. Onu görerek neler olduğunu öğrenmek için yanlarına koşturanlar da bağırarak onlara katıldı.

“Türklerin sultanı Kılıçaslan bir elçi göndermiş, Gabras, şura-daki iri adam,” dedi eliyle göstererek, “ve yanında getirdiği atla bir kılıç da iyi niyetlerin bir göstergesi. Sultan ordumuzun savaş alanından çıkıp eve dönmesine izin veriyor!”

Bir süre herkes ona bakakaldı. Sonra bir kıyamet koptu.

İnsanlar sevinç ve şaşkınlık içinde bağırarak kucaklaşıyordu. İnanamıyorlardı. Haber kampın diğer ucuna ulaşınca oradan da neşeli çılgınlık yükseldi.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Talon, Alexios’a, kucaklaşmayı bitirdikleri zaman.

“Bilmiyorum ama doğru olduğuna Tanrı’nın önünde yemin ederim. İmparator bile inanmıyor ve muhtemelen bunun ilahi müdahale olduğunu düşünüyordur. Ben kesinlikle öyle düşünüyorum,” dedi Alexios, gözleri parlayarak.

Max sırtına vurunca Alexios sendeledi. “Sana katılıyorum, Tanrı’nın isteği bu, şehre geri dönüyoruz,” dedi Max sevinçle.

“Sultan barış istiyor. Ordunun gitmesine izin verecek. Ama şartları var tabii.”

“Nedir onlar?” diye sordu Max, şüpheli bir sesle.

“İmparatorun iki kalesini kaldırması gerekiyor. Bunlardan biri Dorylaeum kalesi, buraya gelirken geçtiğimiz sınırda bulunuyor.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Talon. Hâlâ inanamıyordu. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

“Eğer çeviriyi doğru anladıysam hepsi bu. Lütfen bana durumun nasıl bu hale geldiğini sormayın; ben sadece eve döneceğimiz için çok mutluyum.” Oradan gitmek için hevesle hazırlanan insanları gösterdi. “Artık gidiyoruz, Tanrı’ya şükür.”

Bizans ordusunun toparlanıp oradan ayrılmaya hazırlanması birkaç saat sürdü. Yürüyüşe geçtikleri zaman geride birçok mezar ve yenik bir ordunun bütün pisliğini ve döküntüsünü bırakmışlardı.

Varangianların lideri Asmundr, Talon, Max ve Alexios’a onlara ve hiç de etrafının farkında değil gibi görünen imparatora yakın durmalarını önerdi. Siperlerin geçici sığınağından ayrılan ilk birlikler güneye, koyağa doğru yöneldiler. Hayatta kalan ordunun keşif kolu olan bu adamların başında General Kontostephanos vardı.

Ortada etrafı kişisel muhafızları ve kalabalık bir süvari birliği tarafından sarılmış olan imparator gidiyordu; arkadan ise koyak-

tan ilk çıkmış ve savunma siperlerini kurmuş olan Antakyalı askerler geliyordu.

Büyük bir ihtiyatla ilerliyorlardı, zira bu ateşkese rağmen kimse düşmana tam olarak güvenmiyordu. Kanyona ilk giren birlikler korkunç bir manzarayla karşılaştılar. Öfke ve dehşet içinde attıkları çığlıklar ordunun ortasındaki imparatorla adamlarına kadar ulaştı.

“Ne gördüler?” diye seslendi Manuel adamlarına.

Bir adam nefes nefese koşarak onlara doğru geldi. “Generalden bir mesaj var, Majesteleri.”

“Nedir? Nedir?” diye bağırdı imparator.

“Herkesin kafa derisini yüzmüşler... ve...”

“Ve ne?” diye bağırdı General Mavrozomes.

“Hepsini içdiş etmişler... hepsini!” dedi adam çaresizlik içinde ellerini ovuşturarak ve sonra ağlamaya başladı.

Bunu ürkütücü bir sessizlik izledi. Kimse tek kelime etmedi. Askerler yanlarındaki hadımlara yan gözle bakınca adamlar bakışlarını kaçırdı. Herkes dehşet içindeydi fakat koyağın her yanına saçılan katliama doğru ilerlerken Türklerin ne yaptığını kendi gözleriyle göreceklerdi.

Ordunun yük katarlarından geri kalanları yağmalamak ve çoğu hâlâ için için yanan mancınıkları imha etmekle yetinmeyen Türkler koyaktaki bu savaşta kendilerinden kimlerin ve kaç kişinin öldüğünü bilmelerini engelleyerek herkesi afallatmaya karar vermişlerdi. Bu yaptıkları çok acımasız bir şeydi fakat koyaktan geri dönerken çatışmanın sonucuna tanık olmak zorunda kalan ordu için son derece moral bozucuydu. Koyağın içinde yol boyunca üstü üste yığılmış çoğu çıplak cesetlerin korkunç manzarası herkesi dehşete düşürdü. Sineklerin akın ettiği kafatasları günışığında kıpkırmızı parlıyordu. Sanki bu da yetmezmiş gibi, çoğu cesedin apış arasındaki cinsel uzuvları kesilmişti.

En kaşarlanmış savaşçılar bile dehşete düşmüştü. Attıkları her adımda sadece önceki günkü savaşı tekrar yaşamak değil, aynı zamanda düşmanın geride bıraktığı kıyıma da şahit olmak

zorunda kalıyorlardı. Çoğu asker arkadaşlarından geri kalanların yanından geçerken ağlıyordu; daha da kötüsü kendi yoldaşlarını düşmandan ayırmak neredeyse imkânsızdı. Sandaletlerin sesi ve önlerindeki manzara karşısında kendini bırakanların hıçkırıkları dışında çit çıkmıyordu.

“Bazen biz insanların birbirimize verdiğimiz ıstıraba hayret içinde kalıyor ve buna kimin hükmettiğini merak ediyorum,” diye mırıldandı Talon, Max’e.

“Şeytandan başkası olamaz, o da dün iyi hâsılat yaptı,” dedi Max, etraftaki kıyıma bakarak.

Alexios ve arkadaşları Pantoleon’un öldürülmüş olabileceği bölgeye yaklaşıncı onun cesedini bulmaya çalıştılar. Köpek aynı bölgede kendilerinden birinin cesedini koklayarak uludu. Güneşin altında geçirdikleri bir günden sonra kokmaya ve şişmeye başlamış olan insan ve hayvan cesetlerinin arasında arama yapsalar da Pantoleon’un izine rastlamadılar. Koyağın girişine doğru ilerleyen umutsuz bir gruptu onlar.

Öndeki birlikler iki saat süren aralıksız bir yürüyüşten sonra dar geçitten çıktığı zaman karşılarında kendilerini bekleyen düşmanı buldu. Öfkeli bağırışların duyulduğu Bizans ordusu düşmana bakakaldı.

“Sultanın sözü de bu kadarmış! İlelebet cehennemde yansın!” diye bağırdı, boş bir ifadeyle yere dikilmiş gözlerini kaldıran imparatorun yakınındaki biri. İmparator o ana kadar pek etrafa dikkat etmemişti ama şimdi başını kaldırıp neler olduğunu sordu.

“Türkler önümüzü kesti. Anlaşmayı bozdular,” dedi General Makrodoukas öfkeyle.

“Bunlar Türkmen kabileleri, efendim,” diye araya girdi Talon.

“Yani ne farkı var? Yine de Türkler, öyle değil mi?” dedi general, iğneleyici bir sesle.

“Evet, lordum, öyleler. Ama büyük ihtimalle sultanın onlar üstünde Selçuklular üstünde olduğu kadar kontrolü olmayabilir.”

“Bu şu anda hiçbir şeyi değiştirmez. Ne olursa olsun onlarla savaşmak zorundayız,” dedi imparator.

Hepsi ona baktı. Kendini topluyor gibiydi ki bu iyiye işaretti. Artık koyakta bir tũmseęin ũstũnde oturan o yenik adam değil, Talon’un Konstantinopolis’te hoşlanmaya başladığı Manuel’di.

“Eğer bۆlũkleri bir arada tutar ve birliklerin ayrılmasına izin vermezsek durumumuz iyi olabilir, Majesteleri,” dedi Makrodoukas. “Ancak yaralananları ve at binemeyenleri veya yũrũyemeyenleri bekleyemeyiz. Hem onları taşıyacak hem de savaşacak kadar adamımız yok.”

Bũtũn ordu Menderes Irmağı’nın kıyılarında toplanıp kendileri ve hayvanları işin alabildikleri kadar su aldı, sonra piyadelerin bۆlũkler halinde sıkı saflar oluşturması, sũvarilerin de onları iki taraftan destekleyerek eğer Tũrkler atağa geçerse onları kovalama emri verildi.

Safları sıkılaştırıp uygun adım yũrũmeye şabalamalarına rağmen piyadeler kۆtũ durumdaydı; yũrũyerek iki gũnlũk mesafede olan Bizans sınırına geri dۆnmek işin yanlarında ne yeterli su ne de yiyecek vardı.

“Umarım sınırın öteki tarafında birileri su ve yiyecek bekliyordur, yoksa şok adam kaybedeceğiz,” dedi Max, Talon’a, Varangianların yanı sıra ilerlerlerken.

“Zaten adam kaybediyoruz, Max. Baksana geride ne kadar şok yaralı bırakılıyor.”

Alexios, Talon’un gۆsterdięi yere baktı. çevik Tũrklerin sık saflara attığı okların isabet ettiği insanlar dũřtũkleri yerde yatıyordu. Bu adamlar öldũrũlecek ve cesetleri soğumadan yağmalanacaklardı. Yũrek yakan şığlıkları, onları duymazdan gelmeye şalışarak taş gibi ifadesiz yũzlerle ilerleyen uyuşmuş askerler arasında yankılanıyordu. Hepsi de biraz sonra orada yardım etmeleri işin yalvararak yatanın kendisi olabileceğini biliyordu. Birkaç defa bir asker saflardan ayrılarak bir yaralıya su gۆtũrdũ.

Bir defasında adam uzanıp çaresizce arkadaşının tuniğini tutarak Tũrkler işini bitirmeden kendisini öldũrmesi işin yalvardı. Onu bıçaklayarak öldũrũrken ağlayan adam sonra hemen hanęerini tuniğine silerek arkadaşlarının yanına dۆndũ.

“Türklerin üstüne gönderilmiş en büyük ordulardan birinin yenik düşmesine tanık oluyorum,” dedi Alexios, umutsuz bir sesle. “Sanırım imparatorluğun bu tarafı ebediyen kaybedildi.”

Sonra arkadaşlarına döndü. “Eğer yaralanır da atıma binemeyecek hale gelirim beni öldürmenizi istiyorum.” Konuşurken yüzünde gergin bir ifade vardı ama sözlerinde samimi olduğu belliydi. Talon’la Max hiçbir şey demeden gözlerini kaçırdı.

* * *

Türkmen kabileleri orduyu sürekli taciz etme şansını hiç kaçırmadı ve Bizanslılar zorlukla kendi sınırlarına doğru ilerlerken bütün gün saldırılarını sürdürdüler.

Talon bir ara iri yarı bir Türkün imparatorla etrafındaki birliği işaret ettiğini gördü ve adamlarına ne söylediğini merak etti. Talon adamın hayatını zorlaştırmak için ona doğru bir ok attı fakat atı kımıldadı ve ok hedefinin hemen arkasındaki başka bir atlıya isabet etti. Öfkeli feryatlar duyuldu ama adam yerdeydi ve olaya tanık olan etraftaki Bizanslılar bağırarak Talon’u takdir etti. Aradaki mesafe rahat yüz metreden fazlaydı.

“Esaslı okçusun!” diye seslendi biri. Talon etrafına bakındı. İmparatorun gözlerini dikmiş ona baktığını gördü.

“Bu kadar iyi atış yapmayı nerede öğrendin? Hem de at üstünde!” diye bağırdı Manuel ona doğru.

Etraftaki adamlar kulaklarını dikmişti.

“Düşmanlarınızdan öğrendim, Majesteleri,” dedi Talon, geri çekilen Türkleri işaret ederek.

“Faydalı bir beceri. Neden bizim böyle adamlarımız yok?” diye sordu Manuel ama cevap beklemeyen bir soruydu bu ve Manuel’in dikkati hemen dağıldı.

O sırada Talon sağ taraflarında çok büyük bir grup Türkmen’in toplandığını fark etti. “Saldıracaklar! Hazır olun!” diye bağırdı.

“Max, Alexios, birbirinizden ayrılmayın. İmparatoru hedef alacaklar. İmparator onlar için en iyi ödül olacaktır.”

Alexios başıyla onayladı. “Doğru. Mızraklılarla Varangianların arkasında kalmalıyız. Şu yayının hakkını ver, Talon.”

Deneyimli subaylar da neler olacağını anlamış ve adamlarını durdurarak dışarıya doğru çevirmişti. Bunlar ok atarak savuşturulacak bir grup değildi. Bu adamlar bütün güçleriyle duvarı delip geçerek imparatora ulaşmaya çalışacaktı.

Türkmen süvariler kan donduran çığlıklar atarak büyük bir şiddetle Trakyalı mızraklılara bindirdi ve çabucak siperi yararak Varangianlara saldırıp göğüs göğse mücadeleye başladı. İnsanlar ve atlar çılgınca bir itiş kakış içinde savaşıyordu. İnsanlar yere düşüyor ve eğer düştüklerinde hâlâ hayattaysalar çığnenerek ölüyordu. Yaralı insanların ve atların çığlıkları ayyuka çıkıyordu. Talon havaya kalkan toz bulutundan önünü zor görüyordu fakat yaklaşan atlıların düşman olduğunu bilerek o tarafa doğru arka arkaya ok fırlatıyordu.

Ama sonra Varangianlıların oluşturduğu set bel verdi ve kararlı bir grup süvari bastırarak karşı koymak için ellerinde sadece baltaları olan İskandinavları yere serdi. Bazıları sendeleyerek geri çekilirken baltasını savuruyor ve toz toprak ve insan kalabalığı yüzünden hedeflerini açıkça göremeyen Türkmenlere bağırarak küfrediyordu ama bu azimlerini daha da kuvvetlendiriyor gibi görünüyordu. Talon kılıcını çekerek atını çatışma alanına doğru sürdü. Max de bir şeyler bağırarak yanında giderken yoluna çıkan birini yere serdi. Talon'un öne uzattığı kılıcı önce bir zırha çarptı, sonra bir insanın göğsüne saplandı. Adamın ağzı sessiz bir çığlık atıyormuş gibi açıldı ve sonra yere düşerek gözden kayboldu.

Talon atını bir başka adama doğru mahmuzladı ve bunun daha önce ok attığı o iri yarı adam olduğunu gördü. Talon süvarinin vahşi kahverengi gözlerine baktı ve bir şekilde tanıdık gelen, sağ şakağına doğru inerek kaşının üstündeki yara izini fark etti. Adam dişlerini göstererek boynuna doğru eğri bir kılıç savurdu. Talon bu darbeyi kolayca savuşturdu ve kendi kılıcıyla karşılık vererek adamın gözlerine doğru indirecek gibi yaptı. Adam hemen kalkanını kaldırdı ve Talon kılıcını adamın kaburgalarının arasına saplamak için hemen aşağı indirdi. Ama adam aniden düşerek gözden kayboldu. İskandinavlardan biri şanssız

atın ön bacaklarını kesmiş ve hayvan kan revan içinde acıyla bağırarak yere düşmüştü.

Türkmen yere yuvarlandı fakat bir kedi gibi hızla ayağa kalktı ve olayı gören bir başkası atını mahmuzlayarak hemen yanına geldi. Adam üzeniği yakalayıp tutundu ve arkadaşı atını çatışma alanının dışına doğru sürdü. Sanki bu bir sinyalmış gibi geri kalan Türkmenler de imparatora ulaşma çabalarından vazgeçerek aceleyle savaş alanından uzaklaştılar. Talon Bizans ordusunu yaralarını sarmaya terk edip sel gibi ovaya doğru akan adamları izledi.

Geri çekilen Türkmenlerin ardından bakan Talon şimdi o adamın kim olduğunu hatırlamıştı. Ayasofya'nın önünde karşılaştığı adamdı bu. Ayrıca imparatora o koyakta durması için adeta yalvarmış olan elçiydi. Talon ürperdi, neredeyse batıl bir inanca kapılacaktı.

Başını iki yana sallayarak göğsünde istavroz çıkardı ve sonra etrafına baktı. İlk düşüncesi Max'i bulmaktı. Onun atından inmiş, yüzükoyun yatan birinin yanında diz çökmüş olduğunu gördü. Talon yanlarına gitmeden evvel bunun Alexios olduğunu hissetti. İmparatorun iyi korunduğundan emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra atından indi.

Alexios gövdesi Max'in kolları arasında yerde yatıyordu. Acıyla gerilmiş ağzında dişleri görünüyordu. Bacağı seğirip kanıyor, karnına bastırıldığı parmaklarının arasından kan akıyordu. Max'in başının yan tarafında da kötü görünen bir yara vardı. Talon miğferinin nasıl çıktığını merak etti. Böğründeki geniş yaraya gözlerini dikmiş olan Alexios'u tutarken yüzünden aşağıya kan akıyordu. Ayrıca sol dizinin altında Talon'un çok acı verdiğini tahmin ettiği bir yarası daha vardı.

Talon hiçbir şey sormadı. Hemen kendi kolundaki askıyı çıkartıp kanamayı durdurmak için Max'in kafasına sardı, sonra zırhını yırtarak Alexios'un tuniğini açıp yarasına baktı. Yaranın ne kadar derin olduğunu görmek için dikkatle içine baktı. Hemen yüzeyin altında arkadaşının bağırsaklarının bulunduğu yerdeki morluğu görünce kaygılandı ama bu kendi hayal gücü

de olabilirdi. Yaranın dikilmesi gerekiyordu fakat bunun için hiçbir alet yoktu.

“Kötü ama ölümcül değil,” dedi onlara. Yine de ciddi bir tıbbi bakım gerekiyordu ve onu burada sağlayamazlardı. “Hemen sarıp daha fazla kan kaybetmeni önlemeliyiz.”

Yakındaki bir ölünün harmanisinden biraz kumaş yırtarak kalın bir tampon yaptı ve açık yaranın üstüne bastırarak sıkıca bağladı. Bándaja rağmen kan sızdığını görünce kaygılandı. Sonra dizindeki yaraya da aynısını yaptı. Bu öyle çok acı verdi ki Alexios birkaç dakika bayıldı, bu da Talon’a işini rahatça yapma olanağı verdi. Tek başına bu yara bile Alexios’un buradan yürüyerek gidemeyeceği anlamına geliyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu, Alexios kendine gelip acıdan dişlerini sıkarken.

“Korkunç acıyor,” dedi nefesi kesilerek. “Tanrı yardımcım olsun ama o anda kalkanımı asla kaldırmamalıydım.” Yüzünde renk kalmamıştı, kurumuş dudaklarını yaladı. “Hiç su var mı? Susuzluktan kavruldum.” Gözlerini odaklayamadan onlara baktı. “Beni burada mı bırakacaklar?” diye sordu, korktuğunu belli etmemeye çalışarak.

“Hayır,” dedi Max, başındaki bandaja dokunarak.

“Sen iyi misin, Max?” diye sordu Talon endişeyle.

“Sonumun gelmesi için bundan fazlası gerek. Tanrı bizi korudu ama kıl payı kalmıştı,” dedi Max, çarpık bir gülümsemeyle.

Talon da gülümsedi ama gözlerinde kaygılı bir bakış vardı. Tanrı’nın bu son çatışmaya tanık olup olmadığını merak etti.

Talon bu çarpışmadan geriye kalan karmaşaya baktı. Türkler büyük zarar vermişti. Yerde yatanlar ya ölmüş ya da yaralıydı, sağlam kalanlar ise tekrar yürüyüşe geçmek için bir düzene girmeye başlamıştı. Biraz ötede yerde bir su tulumu duruyordu. Su şimdi pek değerli olduğu için Talon hemen gidip onu getirdi ve Alexios’a bir yudum içirdi. Max, Alexios’un atını işaret etti. “Ata binebilecek misin?” diye sordu.

“Tanrı yardımcım olsun ama binmem gerek,” dedi Alexios acıyla yüzünü buruşturarak.

“Evet, binmelisin,” dedi Talon.

Onu kaldırarak atına kadar taşıdılar. Zorlukla bacaklarını ayırarak iki büküm halde eyerinin üstüne oturturken büyük ısırap duyan Alexios zorla inmesini bastırdı. Max’le Talon bakiştılar. Max dalgın bir şekilde asla yanından ayrılmayan köpeğin başını okşadı.

“Bu pek iyi görünmüyor, Talon. Bak, imparator yaralıları bırakarak harekete geçti bile,” dedi Max mırıldanarak, ilerlemeye başlayan orduyu izleyerek.

“Başka seçeneği var mı?”

“O bu adamları ölmeye bırakacak, biz de bir şey yapamayız ama onu yanımıza almalıyız.” Diğerlerinden geri kalmamaya çalışarak topallayarak yürüyen bir Varangian’ı gösterdi. Adamın baldırında üstünkörü sarılmış bir yara vardı. Eadgar yürümesine yardım ediyordu.

“Bu Cuthberht! Çabuk ol, Talon, şuradaki atı tut!” dedi Max, heyecanlı bir sesle. “Kimse fark etmemiş görünüyor.”

Talon atı yakalamaya gitti ama hayvan kaçmaya çalışmadı. Cuthberht’in bir at olmadan gidecekleri yere asla ulaşamayacağını iyi biliyordu.

Bu arada Max İskandinav’a seslendi. “Ata bin, Cuthberht. Bu tek şansın.”

Cuthberht arkasına dönüp onlara baktı. Sargıya rağmen yarası çok kanıyordu. Gözlerinde umutsuz bir bakış vardı ama Talon’un dizginleri ona uzattığını görünce bu yerini büyük bir rahatlamaya bıraktı. Eadgar’ın omzuna vurdu ve ona bir şeyler söyledi, sonra onu diğerleriyle birlikte gitmeye teşvik etti. Topallayarak geri geldi ve dizginleri alarak, “Tanrı seni kutsasın, Frenk. Sana borçluyum,” dedi.

“Binebilir misin?”

“Fark eder mi? Ne olursa olsun bineceğim,” dedi. “Ne yani? Türklerin geri gelip beni iğdiş etmesini mi bekleyeyim?”

“Şu yarana bakayım,” dedi Talon.

Cuthberht atın dizginlerini tutarak zorlukla oturdu. Talon onun bu yarayla yürümek için ne büyük çaba harcadığını anladı.

Kötü ve derin bir yarıkta ama sıkı bir sargıyla kanamayı durdurabilirdi ve adamın dizine vurdu.

“Şimdi kalkabilirsin, Cuthberht, senin işini bitirmek için bundan fazlası gerek.” Adamın ata binmesine yardım etti.

“Seninle kalacağım, Frenk, Sana bunu borçluyum.”

“Ben Talon. Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Talon.

“Yapacağım, Talon. Tanrılar bana ikinci bir şans verdi. İşimin bittiğini sanmıştım.”

“O halde bizimle kal, zaten geride kaldık sayılır,” dedi Talon, çenesiyle imparatorun maiyetini işaret ederek. “İyi bir yoldaş olacaksın.”

“Bir arada kalırsak iyi oluruz. Şu baltanı da yanında tut, Cuthberht. İhtiyacın olabilir,” dedi Max. Talon içinde hayatta kalamayabileceklerine dair kötü bir duygu hissetti ama bir arada kalmaları mantıklıydı.

Pek çok yaralı vardı ama kendi başlarına veya birinin yardımıyla yürüyemeyen veya ata binemeyenler bırakılmak zorundaydı. Bazıları onları sakat eden yaralarına rağmen sendeleyerek yürümek için acınası bir çaba gösteriyordu.

“Tanrı aşkına, bizi o barbarların eline bırakmayın!” diye bağıyorlardı, fakat yürümeye devam edebilenlerin gözlerinde çok fazla dehşet görmüş ve sadece bu cehennemden kurtulmaya çalışan insanların sabit bakışı vardı. Talon’la arkadaşları gittikçe geride kalıyordu ki Türkler ölüleri yağmalamak ve canlı bulduklarının işini bitirmek için kesinlikle geri gelecekleri için bu bir felaket olabilirdi.

“Hiç değilse karanlık basana kadar devam etmeliyiz,” dedi Talon arkadaşlarına. Alexios sersemlemiş gibiydi, Max bakışlarını odaklayamıyordu ama Cuthberht uyanıktı ve parlak mavi gözleri hem önlerini hem arkalarını kolluyordu.

Alexios’u aralarına alarak ve ara sıra dik durmasına yardım ederek ilerliyorlardı. Alexios büyük bir acı içindeydi fakat Talon su ve yiyecek bulabildikleri sürece arkadaşlarını hayatta tutabileceklerini hissediyordu. İmparatorun malyetinden gittikçe daha geri kalıyorlardı ama bunun için yapabilecekleri bir şey

yoktu. Alexios zorlukla atın üstünde duruyordu. Talon endişeliydi ve bir kez daha neden orada olduğunu merak etti. Bu onun veya Max'in savaşı değildi. Ama belki de öyleydi, zira Türkler Hristiyan dünyasının her yanında büyük kalabalıklar halinde dolaşıyordu. Yine de imparator gelmesini emretmemiş olsaydı Konstantinopolis'te kalmış olacağını iyi biliyordu.

Güneşin batışını izlerlerken Max, Talon'a, "Sence başarabilecek mi?" diye sordu Alexios'u göstererek.

"Hemen önümüzde ordunun aşması gereken ağaçlık alçak tepeler var, ondan sonra sınırın yakın olması gerek ve Tanrı'nın izniyle o zamana kadar Alexios'a bakabilirim. Cuthberht yarası dikilip temizlendiği takdirde iyi olacaktır. Alex'in yarası bağır-saklarına kadar inmemiş ama çok yaklaşmış. Ama dikilmesi lazım yoksa iltihaplanır ve..."

Talon, Max'e açıklamak zorunda değildi, o ne demek istediğini gayet iyi biliyordu.

Cuthberht onlarla kaldı ve buna minnettardılar. Yarası çok acı veriyordu ve bineceği bir at olmasa öleceğini iyi biliyordu. Yunancayı çok kötü konuşuyordu, onun için Talon onu anlamakta zorlanıyordu. Ne olursa olsun onlara eşlik ediyordu ve buna çok ihtiyaçları vardı; atıyla Alexios'un sol tarafında giderken sağ elinde sıkıca tuttuğu üstünde kurumuş kan olan büyük baltasıyla adaleli iri yarı gövdesinde güven verici bir şey vardı.

Güneş batı ufkunda ihtişamlı bir alev gibi kıpkırmızı batarken alçak tepelerin yamacına ulaştılar. İmparator devam etmelerini istiyordu ve generalleri ona karşı gelemiyordu. Ordu onları önce tepelerin arasındaki bir geçide, oradan bir ovaya ve imparatorluğa ait olan ilk istihkâmlı kasabalara götürecek olan bir yolda ilerleyecekti. Bunun için beş veya altı saat aralıksız yürümek gerekecekti. Türkler akşam çökerken çekilmişti, onun için ordu birkaç saattir rahattı.

İlk tepelerin yamaçlarını tırmanırken Talon arkaya baktı ve geride bıraktıkları enkazı gördü. Yolun kenarında insanların artık taşıyamadığı yüklerin ve teçhizatların arasında dağınık halde yaralı ve ölü insanlar ve atlar yatıyordu.

Sabahleyin Türkler iyi avanta toplayacaktı. Talon dikkatini kötü durumda olan Alexios'a çevirdi; ésmér yüzü kül gibiydi. Yaralarının verdiği acı ve kan kaybı durumunu kötüleştiriyordu.

Max önlerinde biraz uzaklaşmış olan imparatorla maiyetine bir göz attı. Gruptan kimse ne durumda olduklarını görmek için arkasına bile bakmıyordu. En gerideki artçıların hemen arkasındaydılar.

"Durup Alex'in dinlenmesine izin vermeliyiz, Talon," dedi Max. Yüzü sertti ve çenesini sıkıştı. Bunun ne anlama gelebileceğini iyi biliyordu.

"Eğer durursak yoldan ayrılıp yavaş yavaş tepelerin içine doğru ilerleyelim. Yolun nerede olduğunu biliyoruz, sonra yine bulabiliriz."

Max başıyla onayladı. O da Talon kadar bitkin görünüyordu ama ikisi de Alexios'u Türklerin cılız merhametine terk etmek istemiyordu. Durmak zorundaydılar.

"Birkaç saat... sadece bu kadar durmayı göze alabiliriz," dedi Max. "Başım korkunç ağrıyor," diye sızlandı. Talon bir şey demedi. Max'in başındaki derin kesiğin daha ciddi bir şey olmamasını umdu. Cuthberht'e kendini nasıl hissettiğini sordu ve Varangian iyi olacağını söyledi.

"Ben arkadaşınız için endişeleniyorum. Kötü görünüyor," dedi, Alexios'u işaret ederek.

"Öyle ama üçümüz yanındayken başarıma şansı var."

"Köpeğiniz ondan çok hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi, Max'in yanından giden köpeği göstererek.

"Max onun dilinden anlıyor gibi. Eğer bir çatışmaya girersek yardımcı olabilir. Dövüşmeyi biliyor."

"Gördüm," dedi Cuthberht gülümseyerek. Büyük yuvarlak yüzü adeta gür kızıl sakalının altına gizlenmişti fakat açıkta kalan alnı güneşten yanarak kabuk bağlamıştı ve parlak mavi gözleri yorgun görünüyordu. Omuzları çok genişti ve kocaman cüssesi üstüne bindiği küçük at için fazla iriydi. Talon onun atın üstüne tünemiş bir deve benzediğini düşündü ama onun arkadaşlığından memnundu.

Kararmakta olan yoldan ayrıldılar, yanlarından geçen toz toprak içindeki adamlardan bazıları onlara ilgisiz bakışlar attı ama kimse durdurmaya çalışmadı. Yoldan görünmeyecek kadar uzaklaştıkları zaman Talon atından indi ve geldikleri yoldan geri yürüdü. Yoldan ayrıldıklarına dair hiçbir işaret kalmadığından emin olduktan sonra geri dönüp atına bindi. Alexios'un atını tutarak öne geçip kalın bodur ağaçların arasından bayırı tırmanmaya koyuldu; toynaklarını koyacak bir yer bulmaya çalışan atlar kayıp tökezleyerek ilerlediler ve sonunda alçak bir tepenin zirvesine ulaştılar. Talon orada ağaçların altından ilerleyen ordunun yolda yükselttiği toz bulutunu görebiliyordu ama arkada geldikleri yolun bir kısmını da görebiliyordu. Sıra halinde yavaş yavaş geçen adamlara baktı ve Altın Şehri bir daha görüp göremeyeceklerini merak etti.

Dünya öfkeli bir deniz

Muazzam derin ve geniş,

Ve Zaman onun üstünde uzanan çürük çarık bir köprü.

Yedeya Hapenini

Bölüm 15

Dönüş

Talon, Max için endişeleniyordu ama arkadaşı başına aldığı darbeden dermansız düşmüş olsa da hâlâ iş görebiliyor ve Cuthberht'le ilgilenabiliyor gibi görünüyordu. Max İskandinav'ı bir ağaca dayadıktan sonra Alexios'la ilgilenmek üzere Talon'un yanına gitti.

"Bir süre burada durabiliriz; hadi onu aşağı indirelim."

Alexios'u attan indirerek onu Cuthberht'in yakınındaki budaklı bir ağaca yasladılar. Köpek nefes nefese dili sarkmış halde bir başka ağacın köklerinin yanına yatarak onları izlemeye koyuldu. Alexios acıyla inledi ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapalı ve yüzü solgundu. Sanki çevresine karşı ilgisini kaybetmiş gibiydi. Talon ona baktı.

"Ben tepenin öteki yanına inip su bulup bulamayacağıma bakacağım. Yakında bir yerde bir dere olabilir," dedi öteki iki adama. İkisi de başlarını sallayarak onaylamak dışında bir şey yapamayacak kadar tükenmiş görünüyordu.

Talon yayını ve artık boşalmış olan su tulumunu aldı ve Max'le Cuthberht'i Alexios'a ve atlara göz kulak olmaları için bırakarak sessizce uzaktan bir su sesi geldiğini düşündüğü tepenin öteki yamacından aşağı inmeye başladı. Köpek de zorla ayağa kalkarak ona eşlik etti, başını dikerek ve ayaklarını hiç ses çıkarmaması gerektiğini hissetmiş gibi havaya kaldırarak

hemen peşinden gidiyordu. Talon hayal kırıklığına uğramadı; neredeyse kurumuş bir dere yatağında incecik bir su akıyordu. Hemen suya gitme hevesine rağmen köpeği tasmaından tutarak dikkatle yaklaştı. Türklerin yakınlarda olma olasılığı vardı ve istediği son şey bir Türk'e rastlamaktı.

Akşam loşluğunda her yanda öten ağustosböceklerinin uğultusu suya yaklaşan Talon'un diğer sesleri ayırt etmesini zorlaştırıyordu fakat insan veya at sesine benzer bir şey duymadı. Yürürken köpeği de dikkatle izliyordu ama hayvan özel olarak tehlikeye işaret edebilecek hiçbir şeye ilgi göstermiyordu, böylece dikkatle suyun hemen yanındaki sık çalılara doğru giderek tulumunu doldurmaya başladı. Öne eğildi ve susuzluğunu gidermek için kana kana su içti.

Küçük bir kertenkele sıçrayarak onu bir an ürküttükten sonra kuru otların üstünde kayarak ilerleyip durdu ve geri dönüp ona baktıktan sonra üç kısa şınav çekip yakındaki bir taşın altına kaçırıldı. Köpek suyun kenarına eğildi ve kertenkelenin arkasından atlamak üzereyken Talon elini hayvanın omzuna koyarak yere doğru itti. Köpek sitem eder gibi bakarak itaat etti, sonra suya eğilip şapır şupur içerken gözlerini sorar gibi ona dikti. Aniden dikkati ırmağın aşağısına yöneldi ve alçak sesle hırladı.

Talon hemen köpeğin bakışlarını izledi ve hayret içinde yüz elli adım kadar ileride yere inerek atlarına su içiren birkaç Türk savaşçı olduğunu gördü. İlk kontrol ettiğinde onları gözden kaçırdığı için kendine kızdı.

Besbelli hiç tehlike olmadığını düşünüyorlardı ki rahatça atlarının yanına çömelmiş konuşuyorlardı. Talon bir an donup kaldı, sonra çok yavaş hareketlerle arkasındaki çalıların içine çekilirken köpeğe de usulca onu izlemesini fısıldadı. Hayvan ayağa kalkıp dikkatle sudan uzaklaşan Talon'un peşinden gitti. Talon su tulumunu doldurmuştu ama adamların ne tarafa gideceğini görmek için bekledi. Sonunda Türkler atlarına atladı ve onun durduğu yerden uzağa, ırmağın aşağısına doğru ilerlemeye başladı. Talon ne olur ne olmaz diye bir ok çıkarıp yayına taktı ve sonra sessizce bayırı tırmanmaya koyuldu. İzlendiğine

dair bir işaret yoktu ve ağustosböcekleri hiç aralıksız ötmeye devam ediyordu.

Mola yerine varınca Max'le Cuthberth'i endişe içinde beklerken buldu.

"Çok geç kaldın," dedi Max, köpek yanına gidip suratını yalamak isterken. Max hayvanın kulaklarını okşadıktan sonra onu itti.

"Türkler veya Türkmen savaşçılar atlarına su içiriyordu. Ne tarafa gideceklerinden emin olmam gerekti. Bu ormanlar onlarla kaynıyorsa hiç şaşırmam."

Max'in gözleri büyüdü. Cuthberht hemen atına gidip balta-sını aldı. Geniş kırmızı yüzünden endişe okunuyordu.

"Beni duyduklarını veya gördüklerini sanmıyorum," dedi Talon, su tulumunu Max'e uzatırken; Max büyük bir yudum aldıktan sonra tulumu Cuthberht'e geçirdi. Talon, Max'in başındaki sargıyı açtı ve keçeleşmiş saçlarını temizleyip yüzündeki kanın çoğunu sildikten sonra bandajı tekrar sardı. Yarası uzundu ama çok derin değildi. Talon eğer temiz tutulursa iyileşeceğini düşündü. Sonra Alexios'un yanına çömeldi ve uyanması için dürttü.

Cuthberht gözcü rolünü üstlendi ve etrafı kollamak için küçük açıklığın kenarına doğru giderken usulca köpeği çağırırdı.

"Hiçbir şey söyleme, Alexios, her taraf düşman dolu," diye mırıldandı Max, Talon onunla ilgilenirken.

Alexios ona bakarak başını salladı. "Neredeyiz?" diye fısıldadı.

"Yolun epey uzağındayız ama fazla kalamayız. Yaralarını sarmak istiyorum ve sonra harekete geçmeliyiz, aksi halde orduyu takip eden Türklerin arkasında kapana kısılacğız. Şafak söktüğünde sınırı geçmiş olmalıyız, yoksa başımız büyük belaya girecek," diye fısıldadı Talon.

"Neden beni burada bırakıp kendinizi kurtarmıyorsunuz?" diye mırıldandı Alexios. Acıyla kasılarak dişlerini gıcırdattı ve dizi gayrı ihtiyari seğirdi. Usulca inledi.

"Biz arkadaşlarımızı geride bırakmayız," dedi Max.

“Tanrı sizi kutsasın... Eğer sağ kalırsak bunu unutmayacağım,” diye fısıldadı Alexios.

Talon bandajları açarak yaraları inceledi. En çok dizindeki yara onu endişelendiriyordu, çünkü çok derindi. Görebildiğine göre hemen diz kapağının altına bir mızrak saplanmış ve tendonlara ve kıkırdağa büyük zarar vermişti. Talon’un tek yapabildiği harmanisinden yırttığı kumaşlarla onu sıkıca bağlamak oldu, sonra Alexios’un karnına sardığı kan içinde kalmış sargıyı değiştirdi. En azından kanama azalarak hafif bir sızıntıya dönüşmüştü.

“Bir saat daha kalabiliriz, sonra gitmeliyiz. Bu gece hilal olacak, bu işimize yarar ama her an fark edilebiliriz. Uyanık kalmak ve hiç ses çıkarmamak için elinden geleni yapmalısın.”

Cuthberht gözcülük yapmaya devam ederken Talon’la Max acı içinde uyuklayan Alexios’un yanında kaldılar. Ara sıra alçak sesle inliyordu ama onun dışında hiç ses çıkarmamaya gayret ediyordu.

Ay yükseliyordu ve ormandaki ağustosböceklerinin sesi kesilip şarkı yarışmasında sırayı ırmaktaki kurbağalar alınca Talon diğerlerine harekete geçme zamanının geldiğini işaret etti. Max, Cuthberht’in atına binmesine yardım etti, sonra o ve Talon, Alexios’u atına çıkartıp eyerine bağladılar ve kendi atlarıyla öne geçip tepeden aşağıdaki yola doğru ilerlemeye başladılar. Ağaçların arasından geçerken köpek sessizce ve sıra dışı her sese dikkat kesilerek Max’in peşinden gidiyordu. Talon gayet makul bir şekilde Türklerin gece yolu kullanmayacağından emin olsa da çok dikkatli ilerliyorlardı. Türkler yolun onların olduğuna inanmakta haklıydı ve gün içinde istediklerini yapacak zamanları olmuştu. Ama yine de bir şeyler araklama peşinde olan başıboş hırsız çeteleri olabileceğinden kaygılanıyordu.

Arkalarından sıcak bir esinti geldi. Titrek bir ışık arkalarındaki uzak dağları bir an aydınlattı ve gök gürültüsünün uzaktan gelen meşum sesini duydular. O uğursuz koyağın bulunduğu bölgede şimşek çaktığını gören Talon oradaki ölülerin doğa güçlerine terk edildiğini düşündü; sanki birtakım tuhaf tanrılar savaş alanının üstünde dolaşarak payları hakkında tartışıyordu.

Cuthberht sanki bu karamsar düşüncelerini okumuş gibi alçak sesle, "Tanrılara ve ceset yiyen ruhlara gün doğdu," dedi.

Hava fark edilir derecede değişti ve alıştıkları kuru sıcak yerini ağır bir havaya bıraktı; kalın yeleklerinin ve zincir zırhlarının altında terliyorlardı.

"Bu iyi olabilir," diye fısıldadı Talon, Max'e, fırtınayı işaret ederek.

"Eğer Tanrı onu bizim tarafımıza göndermeye karar verirse," dedi Max fısıldayarak ve Cuthberht de homurdanarak ona katıldı. Yağmur fark edilmeden ilerlemelerine yardım edebilirdi.

Yola ulaşınca etrafı sessiz ve ıssız buldular. Atlarını yavaşça yamaçtan çıkartmadan evvel durup dikkatle her iki tarafı da dinlediler. Giderken hâlâ bazı alet edevatın yanından geçiyorlardı ama sayıları azdı. Ordu ihtiyaç duymadığı teçhizatları kurak ovalarda bırakmıştı. Cuthberht atılmış bir yayı alıp geldi. Eliyle ağırlığını denedi. "Neden bunu geride bıraktıklarını anlayamıyorum." Sonra yerden dolu bir ok çantası alıp zorlukla atının üstüne çıktı.

Talon'la Max'e gülümsedi. "Ben de yay kullanabiliyorum. Senin kadar iyi değil, Frenk, ama yeterince iyiyimdir."

Alçak geçidin tepesine ulaştılar ve ilerideki ovalara ve sınıra gitmek için inmeye başladılar. Gece sessizleşmişti; ağustosböcekleri bile susmuştu, onun için gecenin daha gizli seslerini duyabiliyorlardı. Arkalarında güneye doğru ufukta görmüş oldukları fırtına daha da yaklaşmıştı ama şimşeklerin ardı sıra gök gürlerken onların bulunduğu yerde hava hâlâ açtı.

Beyaz kayalara yansıyan hafif gümüşü bir parıltı yayarak arazi yıkayan incecik bir hilal gökyüzünde iyice yükselmişti ama bulutlar hızla ilerlemeye başlamıştı. Duyulan tek ses taş yola çarpan toynakların takırtısıydı. Bir ara yolun kenarında hareket eden ve Yunanca inleyen karanlık bir silüet hepsini korkuttu.

"Merhamet, Tanrı ruhuma merhamet etsin. Su! Su!"

Talon aceleyle atından indi ve yaralıyı biraz rahatlatmak için su tulumunu aldı.

"Tanrı seni kutsasın, her kimsen," diye geveledi adam;

sonra kasıldı ve geri düştü. Talon askerin böğründe taze bir yara olduğunu fark etti. Bu da onlar dinlenirken Türklerin yolda orduyu takip ettiğı anlamına geliyordu. Hemen daha da dikkat kesildi. Atına binmek için geri koştu ve arkadaşlarına fısıldayarak, “Türkler yoldaymış. Bu adam olsa olsa birkaç saat önce yaralanmış. Onu öldürmediklerine şaşırıdım.”

Ölü adamla aralarını açmaya çalışarak ilerlemeye devam ettiler ama şimdi bazıları kesinlikle önlerinde olması gereken Türkleri geçmek zorunda olduklarını bildikleri için daha gerilmişlerdi.

İki saat sonra ay ve yıldızlar kaybolmuş, yerlerini fırtına tepelerin üstünde dolaşırken hızla ilerleyen bulutlara bırakmıştı. Etraf çok kararmıştı, yağmur çiselemeye başladı ve bunu etraftaki tepeleri ve ormanları aydınlatan büyük bir şimşek ve ardından bir gök gürültüsü izledi. Herkes geri çekildi ve atlar korkuyla kıpırdanmaya başladı. Talon atını Alexios’un atına yaklaştırdı. Atın kontrolden çıkmasını istemiyordu.

Neredeyse tam tepelerinde gök gürledi ama hâlâ sadece yağmur serpiştiriyordu. Fakat sonra Talon’u hayrete düşürecek kadar aniden arkalarında bir gümbürtü duydular ve bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. Saniyeler içinde iliklerine kadar ıslandılar. Hayvanlarla birlikte yağmurun içinde kayboldular, yüzlerine tokat gibi çarpan rüzgâr giysilerini yırtarcasına uçuruyor ve nefes almalarını zorlaştırıyordu. Bu durum sadece birkaç dakika sürdü ve sonra onları sersemlemiş ve sıırıslıklam halde bırakarak kesildi. Ama hemen sonra içlerine kadar işleyen bir sağanak başladı.

“Yola devam etmeliyiz!” diye bağırdı Max. “Şu ilerideki büyük orman dışında sığınacak yer yok. Orayı hatırlıyor musun?” Başındaki sargı yarı düşmüş, ona bir hovarda havası vermişti; saçları yüzüne yapışmıştı.

Talon cevap vermeden atını olabildiğince hızlı gitmeye zorladı. Bilinci yerinde olsa da etrafta neler olduğuna aldırmayacak kadar acı içinde eyerinin üstüne abanmış giden Alexios’u tutan bağları kontrol etti.

Bir buçuk kilometre kadar gitmişlerdi ki Max'in atının yanı sıra giden köpek durdu ve gözlerini karanlığa dikti. Max, Talon'a doğru eğildi.

"Bir şeyden huylandı."

Talon köpeğin belli belirsiz silüetine bir göz attıktan sonra dikkatle önlerine baktı. Titreşen bir ışık gördü. Yağmura rağmen birileri ateşi canlı tutuyordu, bu da yollarında birden fazla ve büyük ihtimalle pek çok düşman olduğu anlamına geliyordu. Biraz daha yaklaşmaya karar verdi. Yağmur artık dinmeye yüz tutmuştu ve şimdi etraflarındaki tepelerdeki yarıklardan gelen hafif bir sis okyordu. Atından indi, dizginlerini Max'e fırlattı ve bir ok geçirdiği yayını yanına alıp patikada sürünerek ilerlemeye başladı. şüphelendiği gibi ileride bir grup adam vardı, karanlık siluetleri yolun kırk adım kadar dışında birkaç bodur ağacın altında yaktıkları bir ateşin etrafında kümelenmişti. Atları arkalarındaki yamacın yukarısında karanlık bir kütle halinde duruyordu. Talon'un görebildiği kadarıyla hiç nöbetçi yoktu. Atları merak etti. Biraz daha yakından inceleyince hayvanların yakındaki ağaçların alt dallarına bağlandığını ve onlara göz kulak olması gereken bir adamın bir tür sığınak oluşturan bir ağacın köklerinin arasına kıvrıldığını gördü.

Talon aceleyle geri dönüp arkadaşlarına gördüklerini anlattı. "Bunu yapabilmemizin tek yolu benim atları kovalamam ve sizin hemen geçip gitmeniz. Başka nasıl onların yanından geçip gidebiliriz bilmiyorum. Atları varsa kesin bizi yakalarlar."

Max karanlıkta yorgun argın mırıldanarak, "Bize nasıl yetişeceksin?" dedi.

"Benim atımı alın ve kampı geçin ama sessiz olun ve acele etmeyin. şansımız varsa ormanda atlarının peşine düşecekler, ben de birkaç yüz adım ileride sizinle buluşabileceğimi umuyorum. Durup beni bekleyin ama eğer at sesleri duyarsanız hemen kamalısınız."

Max'in yanıt vermesini beklemedi. Başka bir seçenekleri yoktu. Hiçbiri dövüşecek halde değildi, hele karanlıkta. Düşmanın atlarına dikkatle yaklaşmak üzere sessizce gözden

kayboldu. Yağmur devam ettiği ve ağaçlardan süzülerek sırtlarına aktığı için atlar ısınmak için başlarını birbirine yaklaştırıp sokulmuş halde duruyorlardı.

Talon on iki at saydı ve sonra parlayan korların etrafını sarmış olan grubu izlemek üzere sessizce bayırdan aşağı indi. Zaman zaman içlerinden biri kalkıp ateşe ıslak bir odun parçası atıyor ve tüten ve alev almadan evvel tıslayarak buhar yayan ateş Türklerin kapüşonlarının altındaki esmer bıyıklı yüzlerini bir an için aydınlatıyordu. Harmanilerinin altında büzüşmüş ve çevrelerinden habersiz halde bağdaş kurmuş yerde otururken kimse konuşmuyordu ve çoğu uyuyor gibi görünüyordu. Adamlardan birinin attığı bir kütük ateşi bir an için alevlenerek yüzünü aydınlattı. Talon bu yüzü tanır gibi oldu ve sonra onun o günkü vahşi saldırıda imparatora ulaşmasına ramak kalmış olan savaşçı olduğunu hatırladı! Yine sırtında batıl bir ürperti dolaştı. Kaderlerinde tekrar ve tekrar karşılaşmak var gibiydi.

Kamp ateşinin menzilinden uzaklaşarak sessizce uyuyan nöbetçiye yaklaştı. Adam can verirken neredeyse hiç karşı koymadı. Talon onu tekrar ağaca yasladı ve sonra atları serbest bırakmaya gitti. Talon ipleri çözerken hayvanlar uyanır gibi oldu ama Talon onlara cesaretlendirici sözler fısıldadı ve hayvanlar kayıtsız bir sessizlik içinde onları ağaçların arasından geçirerek uzaklaştırmasına izin verdi. Talon atların gittiğini ne zaman fark edeceklerini merak ediyordu ama en az otuz adım uzaklaştıktan ve ateş görünmez olduktan sonra birinin bağırdığını duydu ve nöbetçinin bulunduğunu anladı.

Harcayacak zaman yoktu. Var gücüyle bir çılgılık attı ve kılıcını sağa sola savurarak düz kısmıyla atların sağrısına vurmaya başladı. Korkan hayvanlar son sürat her yöne kaçtı ama Talon hiçbirinin yola doğru gitmediğini görünce sevindi. Ormanın sık çalılarının içine daldılar ve ağaçların arasında dörtnala uzaklaştıkları duyuldu. Talon ölü arkadaşlarını bulan adamların öfke ve korkuyla bağırdıklarını ve sonra da kaçan atların uzaktan gelen kişneme seslerini duydu.

Oradan uzaklaşıp arkadaşlarına katılma zamanı gelmişti.

Talon telaşlı Türklerin sesleri duyulmaz olana dek hızla bayırı birkaç yüz adım tırmandı ve sonra arkadaşlarının bulunduğu yeri iskelememiş olmayı umarak yolu bulmak üzere saptı. İlerideki yolu geçti ve onları bulmak için geriye gitmesi gerekti. Köpek inleyerek onu karşıladı ve sonra bir anda burnunun dibinde biten Talon atının dizginlerini ondan alırken şaşırان Max alçak sesle bir hayret nidası attı. Diğer iki adam olanların neredeyse hiç farkında değildi.

“Eğer makul bir hızda ilerlersek bizi duymazlar ve onlar neler olduğunu anlayana kadar biraz uzaklaşmış oluruz,” dedi Talon.

Bir şimşek çakarak epey önlerindeki ıssız yolu aydınlattı ve onu uzaktan gelen gök gürültüleri izledi. Rüzgâr şiddetlendi ve birkaç dakika sonra yağmur yine ciddi olarak yağmaya başladı; bu onları rahatsız etse de en azından atları tırıs kalkmaya zorlamalarına ve hâlâ korkmuş hayvanlarını bulup geri getirmeye çalışan düşmanla aralarına biraz mesafe koymalarına olanak verdi.

* * *

Sabah sıradağların yamacına varmışlardı. Gökyüzü griydi, bulutlar gökyüzünde hızla sürükleniyordu ve hâlâ yağmur yağıyordu ama önceki kadar şiddetli değildi. Çamura dönmüş olan yol boyunca ağaçların üstünde asılı olan sisin içinde, atları tekerlek izlerinin ve çukurların içine dolmuş suları sıçratarak yavaşça ilerliyorlardı.

Talon hararetle kendi kendine bir şeyler mırıldanan Alexios için çok kaygılanıyordu. Cuthbert bir öncü gibi önlerinden gidiyor, Talon’la Max ise atların geldiğini gösterecek herhangi bir işaret görmek amacıyla sürekli arkalarını kolluyordu. Gerçekten de tam güneş yükselmeye başlarken arkalarındaki düz uzun yolda bir hareket gördüler.

Talon alçak sesle seslenerek Cuthberht’i yoldan ayrılması için uyardıktan sonra diğer ikisiyle birlikte atını çalıların içine sürdü. Ağaçların arasına saklanacak zamanı ancak bulmuşlardı

ki kaçan ordunun gittiği yöne doğru bir grup atlı suları sıçratarak geçti. Atlıların geçip gitmesini izlediler ve Talon bir kez daha liderlerini fark etti. Bu ateşin oradaki yüzünde yara izi olan adamdı. Eğer yakalanırlarsa pek iyi muamele görmezlerdi ama Türkler yolda biraz önce başkalarının olduğunu fark etmeyecek kadar önlerindeki yola odaklanmıştı. Atlılar sisin içinde dörtnala geçip gittiler.

* * *

Yiğit cin çarpmış gibiydi. Adamını kontrol etmeye karar verdikten kısa süre sonra onu ağacın dibinde ölü bulmuştu. İlk başta karanlıkta anlamak zor olmuştu, adamın uyuduğunu sanarak nöbetçiyi tekmelemişti ve tam iyi bir ceza vermek üzereydi ki adam yana düşmüştü ve bütün ön tarafını kanlar içinde bırakan boğazındaki kesiği görmüştü. Yiğit kısa bir an şoke olmuş halde nöbetçinin cesedine bakakaldıktan sonra kılıcını çekip bağırarak alarm vermişti. Sonra atların gittiğini fark etmişti.

Neredeyse hemen o anda yukarıdaki ormandan insanın kanını donduran bir çığlık geldi. Sonra hafif bir kışneme ve panikleyerek uzaktaki sık ağaçlara doğru dörtnala koşan atların sesini duydu.

Bıçaklarını çekerek yanına koşan adamları yerde ayağının dibindeki dertop olmuş silüete bakakaldılar ve sonra gözlerini kısarak yukarıdaki ormana bakarak dörtnala kaçan atlarını dinlediler.

“Peşlerinden gidin!” diye bağırdı Yiğit. “Bulun onları!” İlk önce kısa bir an bunların rakip kabileden birileri olabileceğini düşünmüştü ama şimdi bir grup Yunanlı olduğundan emindi. Sultanın ordusuna dönmek yerine onları yakalayacaktı. Biraz şansla onlar batıda birkaç saat uzaklıktaki kaleye sığınmadan önce yollarını kesebilirdi.

Adamları kılıçlarını çekerek karanlıkta ve yağmur altında koşarak uzaklaştılar. Atların yarısını bile bulmaları saatler sürdü ve on iki attan sekizini geri getirdikleri zaman Yiğit gece onları ziyaret edenlerin peşine düşmek için bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi.

Atlarını acımasızca sürerek nöbetçiyi öldürenlerin Bizans ordusuna doğru kaçacağı düşüncesiyle çılgınlar gibi ilerlediler. Şafağa kadar sürdüler ve çamurlu yolun her iki yanındaki ağaçları kısmen gözden gizleyen sis yüzünden ağaçların arasında gizlenen adamları hiç görmediler.

* * *

“Korkarım başımız dertte,” diye fısıldadı Talon, Max’e. “Bunlar dün gece yanlarından geçtiğimiz adamlar değil mi?”

“Tanrı bilir. Acaba ordu kendini emniyete aldı mı, yoksa daha çok çatışma mı olacak, merak ediyorum,” dedi Max.

Talon atını Alexios’unkine yanaştırdı. “Alexios, uyan. Sınıra yaklaştık.”

“Ne? Neredeyiz?” dedi Alexios, uyanırken.

Talon onu yatıştırmak için elini omzuna koydu. “Sınırdan çok uzak olmadığımızı düşünüyoruz ama emin değiliz. Sen buraları biliyor musun?”

Alexios mahmur gözlerle bakışlarını odaklayamadan etrafına bakındı. Başını iki yana salladı. “Bu sınırdaki Dorylaeum’ şehrinin sekiz kilometre kadar uzağındaki büyük orman,” dedi. “En azından öyle olduğunu sanıyorum.” Titremeye ve kendi kendine dua mırıldanmaya başladı.

Talon’la Max bakıştılar. Sekiz kilometre iyi haberdi fakat yolda herhangi bir yerde Türkler etrafı kolaçan ediyor olabilirdi ve dosdoğru onların üstüne sürebilirlerdi.

Talon omuzlarını silktilti. “Seçeneğimiz yok, Max. Elimizden geldiğince hızlı gitmeliyiz. Tahminimce Türkler orduyla işlerini neredeyse bitirmiştir ve evlerine geri dönüyordur.”

“Umarım haklısındır, Talon,” dedi Max. “Ama eğer öyleyse bu adamlar yanlış tarafa gidiyorlardı.”

Cuthberht saklandığı yerden çıktı ve sessizce onlara el sallayarak ihtiyatla atını öne sürdü. Talon onun gelmesine sevindi. İleriki saatlerde onun yardımına ihtiyaçları olabilirdi. Atları ter içinde kalmıştı ve kötü haldeydi. Talon başını eğip kendine

^a Eskişehir yakınlarında bir kent.

baktı ve onun da arkadaşları kadar berbat göründüğünü fark etti. Kendini üşümüş, acıkmış ve sinirli hissediyordu, çünkü önlerinde çok zorlu bir yol vardı ve Alexios kendi başına gidecek halde görünmüyordu.

Kaybedilen zamanı telafi etmek için atları tırısı kaldırdılar ama hareket Alexios'a o kadar acı veriyordu ki kendinden geçmeye başladı. Yavaşlamak ve yeniden yürüyüşe geçmek zorunda kaldılar. Küçük grup üç uzun saat sonra ormandan çıkınca gördükleri karşısında memnun oldu.

Önlerinde yüksek surlarıyla Dorylaeum şehri duruyordu. Talon ordunun büyük kısmının çoktan içeri girdiğini, artçıların da hemen kapıda olduğunu gördü. Gecikmek zorunda kalmalarına rağmen iyi yol almışlardı.

Talon etrafına göz attı. Şehir her tarafa dümdüz uzanan çayırların tam ortasındaki yüksek bir tümseğin üstüne kurulmuştu. Uzakta sağda ve solda Bizans ordusundan olmadıkları belli olan ve şehirden uzaklaşan birkaç süvari grubu vardı. Talon ihtiyatlı bir gözle ne yapacaklarını görmek için en yakındaki grubu izliyordu ki korku içinde yolu kullanmak için yönlerini değiştirerek onlara doğru geldiklerini gördü. Hemen atını hızlandırdı.

"Henüz kim olduğumuzu bilmiyorlar ama er ya da geç kaçmak zorunda kalacağız, Max. Alex sıkıca bağlı, değil mi?"

Önceki hızlarında ilerlemeye devam ettiler; Türklerin meraklandığı ve soruşturmak için geldiği belliydi.

"Kaçma zamanı. Tanrı bizi korusun ama şimdi gitmeliyiz!" dedi Talon boğuk bir sesle; ağzı kurumuştur. Şanslarının ne olduğunu düşünmüyordu.

"Evet," dedi Max. "Demek istediğini anlıyorum. Onlar yola ulaşmadan önlerine geçmeliyiz. Cuthberht, benimle gel de Alex'e yardım et." Sesi sert ve gergindi.

Cuthberht ve Max, Alexios'un iki yanına geçince atlar dört-nala koşmak için hazırды.

"Son sürat gidiyoruz, Max. Onun canının ne kadar yandığı önemli değil. Hazır mısınız?" diye bağırdı Talon. Yayının fazla ıslak olmaması için dua etti.

İkisi de atlarını mahmuzladı. Max, Alexios'un atını dizginlerinden çekiyordu. "Hadi, oğlum!" diye seslendi köpeğe ve hayvan hemen peşinden koşmaya başladı. Talon kılıcının düz tarafıyla sertçe Alexios'un atının sağrısına vurdu; hayvan burundan soludu, sıçradı ve sonra diğer iki adamla birlikte dörtnala koşmaya başladı. Alexios eyerinde iki yana sallanıyordu, kendi atı üstünde pek dengesiz görünen Cuthberht ise canını kurtarmak için eyerine sıkıca yapışmıştı. Başka zaman olsa bu komik bir manzara olurdu ama Talon ona bakmıyordu; yayını çekiyordu. Bu ölümüne bir yarış olacaktı.

Yorgun atlarının hâlâ en az üç kilometre uzakta olan şehre giden çamurlu yolda koşabildiği kadar hızla dörtnala gidiyorlardı. Hayvanların toynakları havaya çamur sıçratıyordu ve en arkada olduğu için bunların çoğu Talon'a geliyordu. O sırada Talon Türklerin dörtnala peşlerinden geldiğini gördü. Onların ordudan sona kalanlar olduğunu anlayarak yakalamaya azmetmişlerdi. Talon çok geçmeden atlarını hızlandırmak için bağırان adamların seslerini duydu.

Yayını çekti ve aradaki mesafeyi hesapladı. Türklerin onları kadar yorgun olmayan atları aradaki mesafeyi gittikçe kapatıyordu.

"Hadi, Max, koş! Ben onları engellemeye çalışacağım!" diye bağırdı.

Öndekiler sözünü ikiletmeden atlarının boynuna yapışıp gövdelerini sıkıca tutarak topuklarıyla böğürlerine vurdular. Alexios kendine gelmişti; o da sağ topuğu ve dizginleriyle atına vuruyordu. Şehrin güvenliğine doğru kaçıyorlardı ama heyecanla bağırان Türkler avlarını yakalayacaklarından emindi ve her saniye arayı kapatıyordu.

Talon yola bakmak için arkasını döndü, yayına bir ok geçirip germişti. Fırlattığı ok havada iyice yükselip yere inerken gözden kayboldu. Türklerden bir tepki gelmeyince hemen bir ok daha taktı ve aradaki mesafeyi ve hızlarını hesaplayarak dikkatle nişan aldı. Bu sefer ok isabet etti ve bir adam çılglık atarak atından düştü.

Talon bir ok daha attı ve bir atlı eliyle omzunu tuttu. Bu defa hâlâ kendi yaylarının menzili dışında olan Türkler bariz bir şaşkınlık içinde yavaşladılar. Ama bir an durakladıktan sonra tekrar hızlandılar. Ancak bu ufacık duraklama Alexios'la yanındaki iki adama metreler kazandırmıştı ve şimdi şehrin surlarına birkaç yüz metre kalmıştı; mazgallı siperlerin üstündeki insanlar ovada neler olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Önüne bir göz atan Talon kapının yavaş yavaş açılmaya başladığını ve mazgallı siperlerde insanların koşuşturduğunu gördü.

Ok kılıfından bir ok daha çekti ve sadece üç tane kaldığını görünce şaşırdı. Bunların hepsinin isabet etmesi lazımdı, yoksa işi biterdi. Geri kalan yedi Türk yine aradaki mesafeyi kısaltarak kendi oklarını atmaya başlamıştı. Oklar yanından ısıklık çalarak geçiyor ve bir takırtı sesiyle yola düşüyordu. Talon iki ok daha fırlattı ve sevinçle birinin daha yere düştüğünü gördü. Ama Türkler yılmıyordu ve öfkeyle bağırarak ona iyice yaklaşmak için atlarını daha çok kırbaçlıyorlardı.

Aniden havada bir ısıklık sesi duyuldu ve Talon'un bundan sonra tek bildiği Türklerin önünde yerin çamur sıçratarak ve taşları havada uçurarak patlaması oldu. Atı öne atıldı ve Talon nereye gittiğini görmek için dönüp bakmak zorunda kaldı. Neyse ki sonuna kadar açık ve kollarını sallayarak ona bağırان insanlarla dolu olan şehrin kapısına çok yakındı.

Kapıya yaklaşırken yukardan gelen bir gürültü duydu ve siyah bir nesne surların üstünden uçarak afallamış halde atlarının dizginlerini çekerek durduran Türklerin üstüne düştü. Büyük kaya tam önlerinde yere çarptı ve saflarını yarıp geçti. Öndeki iki adam kayanın yolundan çekilemedi. Atları oyuncak gibi yana fırladı ve adamlar bir taş ve çamur yağmuru altında yere düştü.

Atının dizginlerini çekerek tam kapının önünde duran Talon atlıların geri çekilmesini izledi. Gösterdiği çabadan ve adrenalinden nefes nefese kalmıştı ama atı neredeyse yere düşmek üzereydi. Başы yerdeydi ve Talon hayvanın titrediğini hissediyordu.

Kaya Türk atlıları yerle bir etmişti. Atının üstünde kalan

yoktu ama bir hayvan zorlukla ayağa kalkarak başı bir cesedin yanında sarkar halde durdu.

Talon şimdi yere düştüğü yerden otuz metre kadar uzakta duran devasa kayanın yol açtığı yıkıma baktı. Sonra birini kımıldandığını fark etti. Yayını ve okunu germiş halde hazır tutarak atını oraya doğru yanaştırdı.

Kolları bacakları kopmuş halde yerde yatan birkaç adamının yanında yüzünde yara izi olan o Türk sırtüstü yatıyordu. Talon yaklaşıncı adam doğrulmaya çalıştı ama sonra yüzünü buruşturarak acı içinde geri düştü. Talon temkinli bir şekilde atından inip adama yaklaştı. Bu gerçekten de birkaç defa karşılaştığı o adamdı. Yüzü çamurla kaplanmıştı ama kesinlikle oydu.

“Yaralanmışsın, ata binebilir misin?” diye sordu adama Yunanca.

“Yaralandım,” dedi Yiğit, şaşkınlıkla Talon’a bakarak. “Beni öldürmeye mi geldin?” diye sordu, dişlerini gösterip suratını buruşturarak.

“Şurada bir at var. Seni ona bindirebilirim, sonra kaçıp gitmelisin çünkü seni öldürmeye geleceklerdir,” dedi Talon.

“Seni daha önce de birkaç kez gördüm,” dedi Yiğit ve sonra inledi. Sol kolu sallanıyordu. Ayağa kalkmaya çabaladı. “Şu cehennem makinesi kolumu kırdı.”

“Eğer beni öldürmeye çalışmazsan ata binmene yardım ederim.”

“Seni öldürmeye çalışmayacağım,” dedi Yiğit, sıkılı dişlerinin arasından. “Ah, bu makine çok uzak mesafelere taş atabiliyor.”

“Fazla zamanımız yok. Sana yardım edeyim,” dedi Talon.

Yiğit’in, kolayca yakalayıp getirdiği ata binmesine yardım etti ve sonra adam kolunu tutarak eyer kaşının üstüne eğilirken Talon aceleyle kendi atına binip ona döndü. Mazgallı siperlerin üstünde toplanarak onları izleyen insanlara bir göz attı. Kapı açıktı ama dışarı çıkan hiçbir atlı görmedi.

“Artık gitmelisin,” dedi, başını geldikleri yola doğru sallayarak.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Yiğit.

“Bir gün için yeterince adam öldü,” dedi Talon.

Yiğit başını sallayarak onayladı. “Belki de haklısın. Burada birkaç iyi adamımı kaybettim... hem de bir kaya yüzünden! İçlerinden biri oğlum da olabilirdi. Kader!” dedi başını sallayarak. “İsmin ne, Yunanlı?”

“Ben Frenk'im ve ismim Talon.”

“Ben de Yiğit, bu yaptığın için Allah da sana merhamet etsin. Bunu unutmuyacağım.” Atını çevirdi ve eyerinin üstüne eğilmiş halde eşkin sürmeye başladı. Talon birkaç dakika onu izledikten sonra atını çevirdi ve yavaş yavaş kalenin açık kapısına doğru ilerledi.

Atından indi ve onunla birlikte yürüyerek kapıdan ve bağırarak kalabalığın arasından geçti; bu kovalamacadan ve yorgunluktan bacakları titriyordu. Etrafında insanlar sevinçle bağırarak ve gülererek elleriyle ona vuruyordu. Önünde etrafı insanlarla çevrili olan Max'i gördü ve bağırıp gülenlerin Varangianlar olduğunu anladı. Bazıları onu selamlamak için koşarak yanına geldi.

Asmundr onu sıkı sıkı kucakladı. “Hepinizin öldüğünü sandık! Hatta Thor'la öteki tanrılara bu konuda ne düşündüğümü bile söyledim! Cuthberht'i de yanınızda getirmişsiniz! Tanrım, iyi iş çıkardınız!” dedi kükrercesine ve sersemleyen Talon'u sendeletecek şekilde sertçe sırtına bir şaplak indirdi.

“Gerçekten de kıl payı kurtulduk, dostum,” dedi Talon nefes nefese. “Su var mı? Çok susadım.”

Ellerinin arasına bir su sürahisi kondu ve o suyu içip kalanını da başından aşağı dökerken atını alıp götürdüler. Soğuk su boyundan ve önünden akarken hızla nefesini içine çekti. Ellerin titrediğini fark etti.

“Bazılarımız mazgallı siperlerde kovalamacayı seyretti,” diye bağırdı Asmundr. “Vay be, sen hem süvari, hem okçusun. Daha önce hiç senin gibisini görmedim!”

O sırada Talon'un aklına eskiden tanıdığı ve bu söze karşı çıkabilecek Galli okçular geldi.

“Ama o adamı ata bindirip göndermek de nereden çıktı?” diye sordu biri.

“O daha önce karşılaştığım biriydi. Geçitlerin girişinde gelen elçiye hatırlıyor musunuz? İşte o bu adamdı!”

Etrafındaki adamlar bağırdılar ama bu tuhaf davranışı hakkında başka bir şey söylemediler.

Max’le Cuthberht kalabalığı yararak yanına geldi ve hepsi kucaklaştı.

“O kapıdan geçerken yanımızda değildin, Talon. Ama şimdi buradasın, Tanrı’ya şükür. Sağ salim geldiğine çok sevindim.”

“Yunanlılar düşmana kocaman kayalar fırlattılar, Max. Hayatımı kurtardılar. Alexios nasıl?”

“Onu hemen hekimlere götürdüler. İmparator bizzat emretti.”

Talon şaşırmış görünüyordu. “İmparator mu? Buna sevindim. Artık Alexios iyi ellerde olacak.”

Başlarından geçenler hakkında her şeyi öğrenmek isteyen neşeli Varangianlar onları bir şarap evine doğru sürüklediler. Birkaç sürahi şarapla bol tercüme ve şakadan sonra nihayet biraz dinlenmelerine izin verildi. Cuthberht arkadaşlarıyla kaldı ama ayrılmadan evvel Talon’la Max’e sarıldı.

“Bir erkek unutmaz. Sen bizim dostumuzsun ve seni hep hatırlayacağız,” dedi, Talon’u göğsüne bastırırken. “Şehre dönüşünüzde mutlaka gelip bizi görün.”

Hâlâ sabah olmasına rağmen sert yataklara yatıp uykuya daldılar. Talon başını yatağa koyduğunu bile hatırlamıyordu.

* * *

Biri omzundan sarsarak onu uyandırdı. Onu sarsan hadım şaşkın bir çığlık atarak geriye çekildi: Talon’un hançeri boğazındaydı.

“Neler oluyor?” dedi Talon boğuk bir sesle. Ağzı kurumuştı ve başı ağrıyordu.

“Lord... Lord hazretleri General Makrodoukas sizi görmek istiyor, Sör,” dedi hizmetkâr, tiz sesi titreyerek.

“Geliyorum,” dedi Talon kısaca ve uyumak için bulduğu ilkel yataktan çıkarak adamı izledi.

Akşam olduğunu ve güneşin henüz battığını görünce şaşırdı; batı ufkunda kızıl çizgiler vardı. Hizmetkâr ona ordu-
nun komutanlarını barındıran takviye edilmiş binaya götürdü.
Binanın her yanında oraya buraya koşturan hizmetkârlar vardı
ve Talon'un bumuna ağzını sulandıran et kokusu geldi; impa-
rator ve generaller için akşam yemeği hazırlanıyordu. Talon
zemini mermer ve büyük, kırmızı kil seramikle kaplı bir odaya
götürüldü. Uyuduğu odanın ve dışarının boğucu havasın-
dan sonra burası pek serin gelmişti. İçeri girdiğinde General
Makrodoukas oturuyordu, onu görünce ayağa kalkıp ona doğru
yürüdü. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu ve zırhlarının bazısı
hâlâ üstündeydi.

"Ah, Sör Talon, hoş geldin," dedi ve Talon'u şaşkınlık içinde
bırakarak ona sarıldı.

"İyi akşamlar, General, beni mi istediniz?" dedi Talon ona
sarıldıktan sonra geri çekilerek.

"Evet. Sana teşekkür etmek istedim, Sör Talon."

"Ne yaptım ki, Sör?"

"İmparatorun hayatını kurtardın ve ben bunu unutmayaca-
ğım, o da öyle, çünkü ona hatırlatacağım ama bu daha sonraki
iş. Hayır, sana Alexios Kalothesos'u sağ salim bize getirdiğin
için teşekkür etmek istiyorum."

"Ben, biz onu öylece bırakamazdık; o arkadaşımız, Sör."

"O benim için arkadaştan da ötedir. Kendisi benim için çok
değerli olan Senatör Damianus'un oğludur. O generalken onun
emrinde çalıştım, bu yüzden bu çocuk benim için çok önem-
li. İmparator koyaktaki lafını esirgemeyen tavrı için Alexios'a
bozuldu, onun için bu gece onun adına ben teşekkür edece-
ğim."

"Ah... Oradan sağ salim çıkmamız Tanrı'nın bir lütfuydu,"
dedi Talon.

"Alexios'a burada hastanede iyi bakılacak ama hâlâ şehre
geri dönmek için önümüzde uzun bir yol var. Ben kalamam,
zira imparator ordu ayağa kalktığı anda hemen buradan ayrıl-
mak istiyor. Benim için Alexios'u evine götürür müsün?"

"Elbette, Sör. Bundan memnuniyet duyacağım."

“Senden bir şey daha isteyeceğim, Sör Talon.”

“Size hizmet etmek için ne yapabilirim, Sör?”

“Benimle yemeğe kalmanı ve bana Tapınak Şövalyelerini anlatmanı istiyorum. Sen iyi savaşıyor bir yabancısın. Gençsin, doğru ama aynı zamanda iyi bir gözlemci olduğunu sanıyorum ve seninle biraz zaman geçirmek isterim.”

General gülümseyerek rahatlatıcı bir tavırla, “Bütün bu olay baştan sona bir felaketti,” dedi. “Geçitteki durum korkunçtu. Biz generaller imparatorun bizi dinlemesini istedik ama o bizim yerimize tez canlı genç subayları dinledi. Sonunda hepimiz bu yüzden koyakta arkadaşlarımızı yitirdik. Ben arkadaşlarım Baldwin’le Kantakouzenos’u kaybettim. Ama kaybımız çok daha büyük.”

Talon çok yorgundu ve yatağa geri dönmeye can atıyordu ama bu açık sözlülüğü yüzünden generalden hoşlanmaya başlamıştı. O ana kadar Bizans ordusunun komutanlarını mesafeli ve burnu büyük bulmuştu ama şimdi karşısındaki adam ona düşüncelerini soruyordu. Talon’un gururu okşanmıştı.

“Pek çok defa şu büyük yayınla Türklerin hakkından geldiğini gördüm, Sör Talon. Bu bir Tapınak Şövalyesinin standart bir silahı değil, öyle değil mi?”

“Hayır, Lordum, değil ama Sör Guy bunu yanıma almama izin veriyor ve zaman zaman buna seviniyorum.”

“Gördüğüm kadarıyla savaşırken onu çok iyi kullandın ve bugün bile... hâlâ o kovalamacayı konuşuyorlar,” dedi general keyifsiz bir tavırla gülümseyerek.

“Neden Bizans ordusunda yay kullanan daha çok süvari yok, Sör?” diye sordu Talon. “Türklerin attan ve ok kullanmaktan anlayan korkusuz bir düşman olduğu belli, en azından benim için, fakat sizin ordunuz öyle görünmüyor. Onların doğrudan saldırmak yerine vurup kaçmayı tercih ettiğini fark ettim ama saldırmaları gerektiğinde de kendi güvenliklerini hiçe sayarak yapıyorlar bunu.”

Gece geç vakte kadar konuştular. Zeytin, yağlı ekmek, cacık ve soslu kuzu etinden ibaret basit yemeklerini yerken Talon karşısında dikkatle dinleyen ve birçok soru soran bir adam buldu.

O gün ayrıldığı odasına geri dönerken şehrin çanı gece yarısını çalıyordu. Bir kez daha, Max'in yatağından gelen horultuların farkında bile olmadan derin bir uykuya daldı.

* * *

İki gün sonra ordu Dorylaeum şehrinden ayrılarak Konstantinopolis'e doğru yürümeye başladı. General Makrodoukas, Talon'la birkaç defa daha görüştü ve bu görüşmelerden birinde ona imparatorun Aslan'la anlaştıkları gibi şehri yakıp yıkmamaya karar verdiğini söyledi. Rum Sultanının Türkmen savaşçıların ordusuna saldırmasına izin vererek sözünden döndüğünü düşünüyordu. İmparator bunun yerine sadece kaleyi yıkacaktı. Bu epey güneyde olan Sublaem kalesiydi.

General kalelerden herhangi birini imha etmeleri gerektiğini düşünmüyordu ve Sultan'la işlerinin sona ermediğinden endişeleniyordu. Fakat ne onun ne de öteki generallerin imparatoru aksine ikna edebilmeleri için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve mesele öylece kalmıştı.

Talon yanında Max'le birlikte ordunun o eski kendine güvenini biraz kazanmış olarak uzaklaşmasını izledi. O ve Max, Alexios yola çıkacak kadar iyileşene kadar şehirde kalacaklardı. Geride bırakılan yaralıların çoğuna eşlik etmek için bir hafta içinde oradan ayrılacaklardı.

"İskandinavlar Alexios'u ailesine teslim ettikten sonra şehirde bizimle görüşmek istediklerini söylediler," dedi Max. "Döndüğümüz zaman onları Blachernae sarayının yanındaki kışlarında ziyaret edeceğimizi söyledim."

Talon başını sallayarak onayladı. Kuzeyden gelen bu sert adamları sevmişti. Ordunun geri kalanının da gözden kaybolmasını izledikten sonra Alexios'u görmek için hastaneye doğru yola koyuldular.

Onları gören Alexios gözleri sevinçle parlayarak iki adamı selamladı. Rengi yerine gelmiş ve yıkanmıştı.

"İkinize de hayatımı borçluyum. Cesaretiniz ve beni koruduğunuz için teşekkür ederim," diye bağırdı, iki adam onun hayatta kalan başkalarıyla birlikte kaldığı geniş odaya girince.

“Sen de olsan öyle yapardın, Alex,” dedi Max.

“Hekimler ne diyor?” diye sordu Talon.

“Karnımı diktiler ve *tzykanion* oynamak veya savaşmak gibi aptalca bir şey yapmadığım sürece iyi olacağımı söylediler,” dedi Alexios şakaya vurmaya çalışarak.

“Ya izin?” diye sordu Talon kaygıyla.

“Ah, işte o başka mesele,” dedi Alexios, mutsuz bir tavırla.

“Ne dediler, dostum?” diye sordu Talon.

“Bir daha asla doğru düzgün yürüyemeyebileceğimi söylediler.” Bunu söylerken gözlerine yaş doldu.

Max bir elini omzuna koydu. “Yine de ata bineceksin, Alexios. İyileşecek ve iyi bir binici olmaya devam edeceksin. Önemli olan bu.”

Alexios yarım yamalak gülümsedi. “Haklısın, Max ve ikiniz için de Tanrı’ya şükrediyorum, yoksa şimdi burada olamazdım ama... şey, bu halde olmaya alışık değilim.”

“Alıştığın gibi koşmasan da yine de ata binebileceksin, Alexios ve ben sana eyerin üstünde yay kullanmayı öğreteceğim, böylece kimse farkı anlayamayacak, dostum. Hatta bir *tzykanion* oyuncusu olarak bile idare edebilirsin,” dedi Talon, yalandan gücenmiş gibi bakan Alexios’a gülümseyerek. “Türklerle bundan sonra yapılacak savaşlarda at sırtında savaşılacak, bundan eminim,” diye ekledi.

* * *

Bir hafta sonra hekimler yola çıkmalarına izin verdi. O zaman bile bir araba kullanmaları önerildi. Bu Alexios için çok acılı bir yolculuktu, zira dizi arabanın sarsıntısına uzun süre dayanamıyordu ve yolda sık sık durup mola vermeleri gerekiyordu. Bir kere onu ata bindirmeyi denediler ama kısa bir süre sonra neredeyse kendinden geçti, onun için tekrar arabanın içine diğer yaralıların yanına koydular ve yürüyüş Konstantinopolis’e giden kuru yolda yavaşça tekrar başladı.

Bir dizi tepeyi geçtikten sonra muhteşem Nicaea’ şehrinin yemyeşil ekili tarlalarının uzandığı geniş havzaya bakmak için

* Iznik’in eski adı.

durdular. Talon bir kez daha Ascanius ismindeki büyük gölün kenarındaki hareketli şehrin etrafını çeviren bu devasa surları yaratan büyük emeğe hayret etti. Bütün yollar bu şehirde birleşiyor gibi görünüyordu. Talon varmak üzere oldukları güney kapısına doğru uzun bir deve kervanının yaklaştığını görünce şaşırdı. Geride bıraktıkları savaş alanından çok uzak olan bu verimli vadi çok huzurlu görünüyordu.

Alexios'un ateşi çıkmaya başladığı için şehirde mola vermek zorunlu olmuştu. Talon, yaraların kir ve pis sargılar yüzünden iltihaplandığını açıklayarak her fırsatta onun, Max'in ve kendisinin yaralarını temizleyip yeniden sarmayı görev edinmişti.

Fakat Alexios'un dizindeki şişlik ve kızarıklık onu bir hekim arayıp yarayı incelemek üzere Nicaea'da kaldıkları hana getirecek kadar endişelendirmişti. Hekim dilini şaklattı, sonra yaraya zehri çekmesi için keskin kokulu bir lapa sürüp yeniden sardı. Talon'u gösterdiği itina için kutladı ve Konstantinopolis'e dönene kadar bu şekilde devam etmesini öğütledi. Oraya vardıklarında uzman bir tıbbi bakım almalıydı, çünkü bu basit bir yara değildi ve iyileşebilmesi için usta bir doktora ihtiyaç vardı.

Yolda Helenopolis, Nicomedia ve Calcedon'da durarak geçirdikleri acı dolu bir hafta sonra denizin karşısında Konstantinopolis belirdi ve onları Boğaziçi'nde karşıya geçirecek bir tekne aramaya koyuldular.

* * *

Konstantinopolis'in kuzeyinde bulunan St. John de Comibus Kapısı'ndan şehre girdiklerinde neredeyse öğle vaktiydi. Dorylaeum'dan yola çıktıklarından beri üç hafta geçmişti. Elleri kalan son paraları kullanarak Haliç'in öteki yakasında bir tekneye binmişlerdi. İki kara parçası arasındaki geçitte ilerlerken Talon Bizans donanmasının demir attığını görmüş ve Nikoporus'un gemilerden birinde olup olmadığını merak etmişti.

Max doğruca kapıdan bir taş atımı uzaklıkta olan Aziz Demetrius Kilisesi'ne gidip sağ salım vardıkları için şükranlarını sunmaları için ısrar etti. Yüksek taş binanın bir köşesinde diz çöküp dua ederlerken yöre halkından bazıları merakla onları

izledi ve hatta bir rahip gelip yanlarında durdu. Yan gözle bakıyordu ama yorgunluktan yüzünde renk kalmayan Alexios yine de nereden geldiklerini ve orada neden bulunduklarını açıklamayı becerdi. Giderlerken sakallı rahip onlar için dua edeceğine söz verdi.

Tepelerin yamaçlarında bazı yerlerde dumanlar yükseldiğini görünce tedirgin oldular. Sokaklar neredeyse bomboştu ve bu hiç olağan değildi, karşılaştıkları insanlar da hiç durmadan veya onlara bakmadan hızla yanlarından geçip gidiyordu.

Talon itip geçmeye çalışan bir adamı durdurarak, “Şehirde neler oluyor?” diye sordu.

Adam ona baktı. “Siz burada değil miydiniz? Ordu iki hafta evvel döndü ve vatandaşlar ayaklandı. İmparatora çok kızmışlardı.” Talon ona başka şeyler de soracaktı ama adam omzunun üstünden baktı ve irkilerek hızla uzaklaştı.

Sokağın aşağısından bir müfreze geliyordu. Talon bunların Varangianlar olduğunu gördü. Başlarındaki lider de Eadgar’dan başkası değildi.

Adamlarını durdurup Talon’la Max’i eski dostlar gibi selamladı.

“Hoş geldin, Sör Talon, Max! Nerelerdeydiniz?”

“Arkadaşımız Alexios yüzünden geciktik.” Eadgar arabanın içinde sırt üstü yatmış uyuyan Alexios’a baktı.

Başını sallayarak, “Gideceğiniz yere çabuk gidin, Talon,” dedi. “Etrafta ayaklanmalar ve yangınlar var. Sokakta olmak güvenli değil. Yanınıza iki adam vereceğim.”

Talon ona teşekkür etti ve hızlarını artırarak villaya doğru ilerlemeye başladılar. Talon villaya dokunulmamış olmasını umuyordu ve duvarlarının yerli yerinde ve kapısının kapalı olduğunu görünce rahatladı. İki Varangian’a teşekkür ederek geri yolladı.

Senatörün evine vardıklarında bir gürültü koptu. Talon’un nöbetçilerin dikkatini çekmek için birkaç defa vurması gerekti ama sonunda kapılar açıldı. Belisarius ismindeki iri köpek yüksek sesle havladı ve Alexios’un içinde olduğunu hissettiği için arabaya doğru sıçramaya çalıştı ama kayışından tutan nöbetçi

onu geri çekti. Sonra üç adama eşlik eden köpeklerle karşılıklı hırlaşmakla yetindi. Max köpeğini yanına çağırdı ve nöbetçilerin yanından geçerek içeri girdiler. Bütün bu kargaşaya rağmen Alexios etrafından neredeyse hiç habersiz halde arabada yatıyordu.

Bağırıp çağırarak yanlarına koşan hizmetkârlar arabanın etrafında toplanırken eşek de arabayı gıcırdatarak büyük eve doğru giden iki yanı ağaçlıklı yolda yavaş yavaş ilerliyordu. Sonra kısa bir sessizlik oldu ve bütün gözler evin merdivenlerinde kızlarıyla birlikte durmuş onların yaklaşmasını izleyen Joannina'ya çevrildi.

Yüzü bembeyaz kesilen kadın elini boğazına koymuş duruyordu. Sonra sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi çok yavaşça arabaya yaklaştı ve kenarında durarak içinde yatan oğluna baktı. Alexios gözlerini açtı ve bakışlarını odaklayamadan annesine baktı.

“Merhaba, anne. Eve geldik mi?” dedi boğuk bir sesle.

Joannina üçüne bakarak gergin bir sesle, “Hoş geldiniz. Evet, oğlum, seni eve getirdiler.” Ağlamak üzereydi ama Talon kadının muazzam bir gayret göstererek kendini tuttuğunu fark etti. Talon onun bu kontrolüne hayran olurken Joannina bekleyen hizmetkârlara emirler yağdırmaya başlamıştı bile. Ama kızları öyle değildi, onlar kardeşlerinin bu acıklı halini görünce kendilerini bırakıp ağlamaya başladı.

Hizmetkârlar Alexios'u büyük bir dikkatle taşıyarak evin merdivenlerinden çıkarırken kız kardeşleri de peşlerinden gidiyordu. Talon onların sevinçten mi, yoksa acıdıkları için mi ağladığını anlayamamıştı.

Joannina, Talon'la Max'e baktı. Onların durumu karşısında hayret içinde kaldığı belliydi ama oldukça sakin bir tavırla, “Ordu iki hafta önce geldi ve etrafta isyanlar çıktı. Sokaklarda insanlar öldürüldü. General Makrodoukas'tan Alexios'un yaralandığını ve sizin onu eve getireceğinizi haber aldık. Bunun için size yürekten teşekkür ediyorum, Tanrı'ya da hepinizi sağ salim getirdiği için şükrediyorum.”

“Tanrı bizi korumayı uygun gördü, madam,” dedi Talon.

“Burada kalmalısınız, sizinle ilgileniriz. İkincinin de yaralandığını görüyorum ve size evimizdeki bütün olanakları sunmak istiyorum. Hemen hekimleri çağıracağım, onlar sizinle de ilgilenenecektir.”

“Konukseverliğiniz için teşekkür ederim, madam,” dedi Talon. “Bundan onur duyuyoruz.”

“O onur bize ait, Sör Talon. Siz pek çok arkadaşı gibi öldüğünü sandığımı oğlumu bana, evine gerine getirdiniz. Hizmetkârlarım emrinizdedir.” Artık göz yaşlarını engellemiyordu ama hemen arkasını döndü ve sırtını dimdik tutarak merdivenleri çıkmaya başladı.

O gün ilerleyen saatlerde yıkandıktan, temiz tunikler verdikten ve hekim yaralarına baktıktan sonra sundurmanın gölgesinde dinlenerek durumlarını müzakere ettiler.

“Gemi Acre’den döndü mü merak ediyorum?” dedi Max.

“Ben de. Biz buradan ayrılalı ne kadar oldu?”

“Aşağı yukarı iki ay ama insana daha uzun gibi geliyor. Hey Tanrım, bu tür şeyleri çok sık yaşamak istemem,” dedi Max, heyecanlı bir sesle. “doğrusu neden isyan ettiklerini merak ediyorum.”

“Vatandaşlar bu kötü planlanan seferde çok şeyini yitirdi, Max. Sanırım öfkeli ve imparatorun bunu bilmesini istiyorlar. Ama bundan fazlasını yapabileceklerini sanmıyorum. İmparator aynı orduyu isyan edenlerin üstüne salar ve kesinlikle hepsini cezalandırır.”

“Haklısın, Talon. Şu anda pek de mutlu bir şehir değil bu.”

“Biraz daha dinlenebiliriz, sonra da gidip gemi gelmiş mi bakarız. Eğer dönmüşse muhtemelen buradan ayrılıp Acre’ye dönmemiz gerekecek, Max. Sör Guy’ın benim ve tabii senin de Bizans’ta ne kadar daha aylıklık yapmamıza izin vereceğini bilmiyorum.”

“Yani biz aylıklık mı yaptık, Talon?” diye sordu Max, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

İkinci Kitap

*Getirin kupamı bana gölgeler uzadığında
Ve güneş öptüğünde elini karanlığın
Ve yüzü solduğunda hasta bir insan -
Ya da ihtiras acısı çeken bir âşık gibi.
Şarap defedecektir keder birliklerini -
Zayıf ve silahsız olsa bile.*

Oshe İbn Ezra

Bölüm 16

Senatör

Talon, Kalothesos'un villasının verandasını geçerek yokuşun aşağısındaki bağ sıralarına giden taş merdivenden indi. Senatör tarafından çağırılmıştı ve senatörün kişisel hizmetkârı hadım John ona eşlik ediyordu.

"Kendisi bağların arasında, Sör Talon," dedi John saygıyla. "Buraya gelip düşünmeyi sever."

"Üzümlerden şarap yapıyor mu, John?" diye sordu Talon, aşağıdaki bağları göstererek.

"Evet, Sör. İyi bir şarap oluyor, gerçi biraz reçine aroması var ve bu onu kaygılandırıyor." İkisi de gülümsedi.

John durdu ve Talon sık bir bağ sırasının yanında durmuş, dikkatle olgunlaşmış meyvelere bakarak yanındaki bir hizmetkâra bir şeyler söyleyen yaşlı adama doğru ilerlerken kenara çekildi.

Talon konuşma mesafesine gelene kadar usulca bağ sıralarının arasından geçti ve sonra senatörün onu fark etmesini

bekleyerek sessizce durdu. Başının yanında bir arı vızıldadı ama oyalanmadan uçup gitti. Talon bahçenin sonunda kuzey duvarındaki arı kovanlarına baktı.

“Şu sıralardaki yabani otları daha iyi temizlemelisin. Unutma, toprağın bağ sıralarının arasında güneşi hissetmesi gerek,” diyordu Senatör Damianus Kalothesos.

Ses tonu aksiydi ama sinirli değildi. Talon yaşlı adamın burada bu çalılar arasında olmaktan memnun olduğu izlenimine kapıldı. Damianus hizmetkârın bakışlarını izledi ve sonra yavaşça Talon’a doğru döndü.

Talon, “Tanrı’nın lütfu sizinle olsun, Sör,” dedi.

“İşte şimdi ailemden usanıp düşünmeye ihtiyaç duyduğum zaman nereye çekildiğimi biliyorsun,” dedi yaşlı adam.

Talon başını salladı. “Bir bahçe ya da bir bağ, ikisi de insanı teselli eder, Sör.”

“Hmm, nereden biliyorsun? Ancak oğlum yaşındasın ama o böyle şeyleri hiç bilmez.”

“Hafızamda bir bahçenin önemli bir yeri var, Sör. Keyifsiz olduğum zamanlarda oraya giderdim. Ama bu uzun zaman önceydi.”

“Bak bu hoşuma gitti, keyifsiz olunca, ha? Ama haklısın, genç adam. Bazen insanın doğanın hâkim olduğu bir yere gidip biraz soluklanmaya ihtiyacı oluyor. Sence neden oradaki bahçe yerine bağ tercih ediyorum?” diye sordu aniden, elini meyve bahçesinin diğer yanındaki sebze ve bitki sıralarına doğru sallayarak.

“Belki burada daha az iş olduğu için,” dedi Talon.

“Ha ha! Amma küstahlık.” Yaşlı adam kıkır kıkır gülerek bastonunun ucuyla bir topak toprağa vurdu. “Ben bir senatörüm, biliyorsun. Daha fazla saygıyı hak ediyorum.” Ama eğlendiği belliydi. “Aslında ikisinin işi de çok fakat iyi bir şarap o kök bitkilerinden daha iyi bir ödül – karım buna katılmasa da.”

“Affedersiniz, Sör.”

“Ben eski bir askerim, emekli oldum ve bir senatör olarak görevlerimi zar zor yerine getirebiliyorum. Roma’da eskiden kırk yaşına kadar hayatta kalan lejyonerler emekli olurdu.

Onlara bir parça toprak verilirdi, orada yetiştirdikleri ürünleri şehirde satsınlar diye. Ama çoğu bağ yaptı. Bu fikrin babası Roma konsl Marius isminde bir adamdı. Bağ hayatta kaldığının bir sembolüdür. Hiç değilse benim için kesinlikle yle. Ben zm yetiştirecek ve biraz şarap yapacak kadar hayatta kaldığım gerçeğinde teselli buluyorum. Bu şekilde hayatta kalamayanların şerefine iebiliyor ve ruhlarının biraz huzur bulması için toprağa biraz şarap dkebiliyorum. Kesinlikle ayinde verdikleri o berbat bulaşık suyundan çok daha iyi bir şarap olacak bu.”

Talon gülümsedi. “Anlıyorum, Sr. Bunu yapmanız çok hoş.”

“Senden bunları konuşmak için buraya gelmeni istemedim, Frenk. Eve git ve John’u bana gönder. Beni verandada bekle,” diye emretti. Talon’a arkasını dönüp beklemekte olan bahıvanla konuşmaya koyuldu. “Ayrık asma filizlerini kesmelisin, Christophas. Eğer iyi budamazsan meyveye zarar verirler.” Sanki Talon artık orada değilmiş gibi konuşuyordu. Talon dönüp verandaya doğru ilerledi ve John’un yanından geçerken senatörün onu beklediğini işaret etti.

Talon beklerken Neorion ve Prosphorion limanlarında hareket eden gemileri izledi. Neorion limanında demirlemiş Ceneviz bayrağı taşıyan büyük bir kadirga vardı ama dikkatini ona vermedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve gevşeyerek senatörü beklerken yelkenlerle dolu deniz manzarasının verdiği huzurun ve dinginliğin tadını çıkardı. Senatörün kendisine karşı davranışının neden değiştiğini merak ediyordu. İlk karşılaşmaları pek hoş geçmemişti.

Birinin geldiğini görmekten ziyade duydu. Soğuk çinilerde tıkırdayan bir baston sesi gelenin senatör olduğunu gösteriyordu. Talon gözlerini denizden çevirmedi ve yaşlı adam yaklaşıp yanındaki deri sandalyeye oturdu.

Senatör yerine rahatça yerleşirken John hemen yaşlı adamın bacaklarına bir battaniye örttü.

“Dönüp durmayı kes be adam... bizi yalnız bırak,” dedi Damianus sinirli bir tavırla.

Senatör, Talon'a nemli gözlerle bakıp oturmasını işaret etti.

"Otur, Frenk, konuşmamız gerek."

Talon oturdu ve dikkatle düşüncelerini topluyor gibi görünen senatöre baktı.

"Seni yanlış değerlendirmişim, Frenk. Oğlumun hayatını kurtardın. General Mavrozomes bana neler olduğunu anlatan bir mektup gönderdi. Senin ve yaverinin oğlumu eve getirmek için hayatınızı tehlikeye attığınızı yazmış."

"Hayatta kalması Tanrı'nın isteği, Sör. Onu orada bırakamazdık. Bir şansı varken olmazdı."

"Pöf! Tanrı yardım etmiş olabilir ama o kendi başının çaresine bakana yardım eder. Ordu onu orada terk edecekti ama sen etmedin. Sana borçluyuz... bunu söylemekten nefret etsem de, Frenk."

Bu sözler ve bunları söylerkenki ses tonu Talon'u rahatsız etti ama Joannina'nın ona söylediklerini hatırladı. Konuyu açıklığa kavuşturmaya karar verdi. "Frenklerden neden bu kadar nefret ediyorsunuz, Sör?"

Uzun bir sessizlik oldu ve yaşlı adam uçuk kahverengi gözlerini Talon'a dikti. Sonra havlar gibi bir kahkaha attı.

"Affedersin... Frenk. İsmi neydi?"

"Talon."

"Tuhaf bir isim, güzel isim. Bana Filistin'de doğduğunu söylediler."

"Öyle, Sör."

"Evet, peki öyleyse... Talon, Frenkler – aslında Normandiyalılar ama biz hepinize Frenk diyoruz. Bizler Araplar gibiyiz, ayırım yapma derdinde değiliz. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdi orada gerçekten neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Şu yarım akıllı Manuel bir zafer kazandığını iddia ediyor ama aldığım haberlere göre bu daha ziyade bir bozgunmuş!"

Talon imparatorudan böyle saygısız bahsedilmesi karşısında düştüğü hayreti gizleyerek, "Açık konuşabilir miyim, Sör?" dedi.

Yaşlı adam yeniden güldü. "Şimdi benim evimdesin ve onur konuşumuzsun. Evet, rahatça konuşabilirsin."

“Bu bir mağlubiyetti, Sör, hem de kötü bir mağlubiyet...”

Yaşlı adamın çenesi kasıldı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Devam et.”

Talon bütün seferi kendi görüş açısından anlatmaya koyuldu. Konu askeri meselelere gelince yaşlı adamın neden bahsettiğini iyi bildiği hemen anlaşıldı. Arada sorular soruyor ve Talon’un anlattığı bazı olayları başını iki yana sallayarak dinliyordu.

Manuel’in komutanların önerisini reddedip Pantoleon gibi delifşekleri dinlediği bölümüne gelince öfkesi gözle görünür halde gelmişti. John sanki sihirle ortaya çıkmış gibi bir anda belirip senatörün bir isteği olup olmadığını sordu ama yaşlı adam mavi damarlı, kemikli elini sallayarak, “Git John, seni çağırmadım,” diyerek onu uzaklaştırdı.

John gözden kayboldu ve yaşlı adam Talon’a döndü. “Aptallar! Aptallar! Düşmanlarımızdan hiçbir şey öğrenmiyorlar, hele tarihten hiç! Türkler mükemmel hafif süvarilerdir ve durup savaşmazlar, çünkü aptal değiller. Onlar ova insanı ve deliliğe varacak kerte cesurdur fakat bir ovada bizim ordumuzla çarpışacak güçleri olmadığını biliyorlar. Onun için bize pusu kuruyorlar ve bu yetmezmiş gibi biz de onlara itaat edip dosdoğru tuzağın içine yürüyoruz. Tanrı bizi deneyimsiz, kibirli gençlerden ve fevri imparatorumuzdan korusun, düşmanlarımızın yardım etmesine lüzum kalmadan bizi mahvedecekler.”

Talon’un senatöre duyduğu saygı birkaç çentik yükseldi. “Düşman konusundaki analizinize katılıyorum, Sör. Kısa çarpışmalarda öldürücüler ve açık alanda Bizans ordusunun gücüyle boy ölçüşemeyeceklerinin farkındalar fakat tekrar ve tekrar tahrik etmeyi iyi biliyorlardı. O koyakta gidecek hiçbir yer yoktu ve bizi parçaladılar.”

Senatör sopasını hızla yere vurdu ve John tekrar göründü.

“Ah, John. Bize şarap getir, benim şarabımdan, bir de yiyecek hafif bir şeyler ve çabuk ol!” John hemen gözden kayboldu.

“Bu ilk savaşın mı?”

“Evet... Daha önce de çarpışmalar yaşamıştım ama bu büyük bir kaostu ve bazen insanı yıldırıyordu.”

“Korktun mu?”

Talon yaşı adama baktı. “Dehşete kapıldım, Sör.”

Senatör başını sallayarak onayladı. “Dürüstsün. Evet, öyle olur. Oğlum yanında senden ve yaverinden daha iyi birinin olmasını bekleyemeyeceğini, Theodore da senin cin gibi zeki olduğunu söyledi. Haklıymış. Düşünmeyi nerede öğrendin?”

Bu sözünden sonra ortamı yumuşatmak için gülümsedi. Gaga burnu ve çenesi birbirine birleşiyor gibi göründü ama gülümsemesi içtendi.

“Söylesene, Talon, benim oğlum da o delifışeklerden biri miydi?”

Talon yaşı adamın gözlerinin içine baktı. “Oğlunuz imparatora koyağa bir keşif grubu göndermesi için yalvardı ve sonunda imparator kabul edince ben de onunla birlikte gittim. Türklerin pusu kurduğunu anladığımız zaman hemen imparatorun orduyu koyağa sokmasına engel olmak için geri döndük ama çoktan yola koyulmuşlardı ve oğlunuzun yalvarmasına rağmen orduyu koyağa soktu.”

“Oğlum bana bundan pek bahsetmedi. Neden kendini bir şekilde gözden düşmüş gibi hissettiğini anlamıyorum. Bana söylemez ama bir şeyin içini kemirdiğini biliyorum ve bunun nedeninin ne olabileceğini senden duymak istiyorum.”

Talon tereddüt etti. “Sör, ben imparatorluğun siyasetini ve subayların meseleleri imparatorla nasıl görüşebildiğini pek bilmiyorum ama...”

“Ama ne? Benim oğlum seçkin süvari birliğinde, *Oikos*’ta bir subay ve bu sıfatla da imparatorun huzurunda bulunabilir, öyle değil mi?”

“İşte sorun da bu galiba. Koyağın tepesinde tuzağa düştüğümüz o gece doğruca imparatorla konuştu. Bize imparatora orduyu terk etmenin ve gecenin karanlığında subaylarıyla birlikte kaçmasının düşünölemeyeceğini söylediğinden bahsetti. Bana onların bundan söz ettiğini ve bunun onu çok kızdırdığını söyledi.”

“İmparatora öyle mi demiş?” Yaşı adamın gözleri inanamıyormuş gibi kocaman açılmıştı. Bastonunu sıkıca tutarak

sandalyesinde öne eğildi. Battaniye dizlerinden yere kayd ı ama buna ald ırmadı.

“Öyle sanıyorum, Sör.”

Yaşlı adam sersemlemiş gibiydi. “Hiç sanmazdım ki... oğlum imparatora bir korkak ve aptal olduğunu söylemeye cesaret etmiş, öyle mi?”

“Böyle söylediğini sanmıyorum, Sör.”

Senatör adeta gözlerinden ateş saçarak ona baktı. “Aman Tanrım, neredeyse söylemiş sayılır. Şimdi anlamaya başlıyorum,” dedi yavaşça. “Evet, bu onu Manuel’in gözünde pek yükseltmez ama onunla gurur duydum. Hem de nasıl!” dedi adeta bağırarak.

John arkasından aceleyle gelen bir hizmetkârla birlikte tekrar göründü. İki adam sessizce iki sandalyenin arasındaki küçük bir masaya yiyecekleri koydu. John önlerine kadehleri koyarak şarap doldurdu, sonra senatörün kadehinin üstüne biraz su ilave etti. Battaniyeyi tekrar senatörün sürekli kıpırdayan dizlerinin üzerine örttü.

“Şimdi zor terfi alır ama göreceğiz,” dedi senatör John’la hizmetkâr uzaklaşınca.

“Kimse oğlunuzun cesaretini tartışamaz, Sör. Teslim olmayarak ve kendi canını tehlikeye atıp savaşarak diğer subayları gölgede bıraktı.”

“Biraz şarap iç,” dedi senatör, memnun bir ifadeyle. “Bu benim şarabım ve bu çörekler bana yaramıyor ama John yine de getirir hep. Belki sen seversin.”

Talon kadehini alıp koyu şarabı yudumladı. Biraz reçinemişti ama damakta hoş bir tat bırakıyordu ve çörekler de hoşuna gitti; alışık olduğu baklava şeklindeki ballı çöreklerle benziyordu.

“Verdiğin bu bilgi için teşekkür ederim, Talon,” dedi senatör. Gözleri yaşarmıştı. Uzun bir süre gözlerini ona dikti.

“Buraya ilk geldiğinde sana karşı takındığım tavır için özür dilemeliyim. Bu olayların ışığında, bu bağışlanmaz bir davranış.”

“Bağışlanacak bir şey yok, Sör,” dedi Talon, soğuk bir sesle.

Senatör ona dikkatle baktı ve sonra inanamıyormuş gibi burnundan güldü. “Bana Frenklerden niye bu kadar hoşlanmadığımı sormuştun.”

Talon başıyla doğruladı. “Size bu kadar itici gelmek için ne yaptılar?”

“Biz Bizans halkı Frenklerin, Normandiyalıların, Vizigotların ve batıdaki diğer barbar kabilelerin daha haberi bile olmadan önce doğan bir imparatorluğun bir parçasıyız. Bizim uygarlığımızın başı zamanın başlangıcına, hatta *Christos*’tan bile öncesine uzanır. Biz dünyanın gelmiş geçmiş en büyük imparatorluğu olduk. Ne var ki bu değişiyor.” Bir an aşağıdaki limanın çok ötelerine baktı.

“Manuel’in büyükbabası Birinci Alexios’un emrinde çok genç bir subaydım, sonra da John Komnenos’un subayı oldum. İmparatorluğun hemen her bölgesinde hizmet ettim. General oldum ve bunun neticesinde ülkemin saraylarında ve ordularında olan bitenlere tanık oldum. Bulgarlara, Türklere ve Normandiyalılara karşı askerlere komuta ettim.”

Sulu şarabından bir yudum aldı ve sanki bir şey düşünüyormuş gibi uzaklara daldı.

“Şunu anlamalısın, Talon, Bizans İmparatorluğu karanlık bir denizde büyük bir ışıktır. Konstantinopolis bugün dünyanın en büyük şehri ve uygarlığın en parlak örneğidir. Dünyada nereye gidersen git, Bağdat’tan İran şehirlerine ve hatta şahane yerler olduğunu duyduğum Endülüs şehirlerine kadar nereye gidersen git, bu şehirden daha fazla şey sunan hiçbir yer yoktur. Her yanımızın düşmanlarla çevrili olmasının nedeni bu: bize gıpta eden ve başarılarımızı kıskanan uluslar, kabileler ve diğer barbarlar var bütün etrafımızda. Bizim olanı almak ve kurmanın asırlar sürdüğü her şeyi yağmalayıp yok etmek istiyorlar.”

Durdu ve devam etmeden önce dalgın bir tavırla denize baktı.

“Normandiyalılarla Frenkler de bu kıskanç kalabalığın bir parçasıydı, Tanrı’ya şükür artık ölen Sicilyalı Roger misali. Ruhu

ebediyyen yansın! Ama onun kendi kadar fena bir oğlu var, gözü doymaz bir korsan olan William! Neredeyse İtalya'yı ele geçiren ve bizi de yıkmak isteyen başka maceracılar da var. Şu Lombardiyalıların izlenmesi gerekecek, korsanlardan ibaret karanlık bir kalabalık olan Venediklilerin de.

"Araplar denediler ve başaramadılar. Surlarımızın dibine kadar geldiler ve gözümüzün önünde öldüler, giderken de develerini yediler. Bulgarlar ve Peçenekler de, tanrı onların hepsini çürütsün, gelip gittiler, onlar gibi düşünen daha pek çokları da öyle. Bugün bile bu sona ermedi. Hepsi bu şehri istiyor. Hepsi de aleve üşüşen pervaneler gibi ama bunu anlamıyorlar. Sadece bize gıpta ediyorlar ve şehrimizi yağmalayıp kendi ahırlarına götürebilecekleri kadar ganimet götürmek istiyorlar." Sesinde acı bir tını vardı.

Bunu izleyen sessizlikte Talon doğuda akşam güneşinin son ışıklarıyla yıkanan denize baktı. Şimdi limanlar neredeyse karanlığa gömülmüştü ve aşağıdaki sokaklarda ve evlerde lambalar ışıdamaya başlamıştı. Talon zamanında birçok fırtına atlatmış olan ve onun halkını anlayamayanlara veya anlamayı reddedenlere karşı pek sabrı olmayan bu adamın bakış açısını anlamaya başlıyordu. Dikkatini tekrar senatöre çevirdi.

"Filistin'e giderken bu bölgeden geçen Frenkler burada herkesi kızdırdı. Yirmi yıl kadar önce Germenlerle beraber geldiler ve şu acınası kralları Louis ve onun baş döndürücü karısıyla... şimdi ismini hatırlayamıyorum."

"Eleanor mu?"

"Evet, o olabilir. Yollarının üstündeki bütün ülkeleri talan ettiler, hemen hiçbir şeyin parasını ödemediler ve yolda yakaladıkları her Yahudi'yi öldürerek arkalarında bir enkaz bıraktılar. Sonra buraya geldikleri zaman bize bizleri kâfirlerden koruduklarını söyleme küstahlığını gösterdiler! İkiyüzlü sofular!"

Senatör yine havlar gibi güldü. "Daha bu barbar uluslar Türkler şöyle dursun, Arapların varlığından bile habersizken, üç asırdır İranlılarla ve Araplarla savaşan bize! Sen bir Tapınak Şövalyesiymişsin, onun için sanırım bir Arap, Türk ve İranlı arasındaki farkı artık biliyorsundur."

Talon gülümsedi. “Evet, Sör, biliyorum... artık.”

Yaşlı adam keyifsizce gülümsedi. “O halde düşmanların her birinin kendi karakterine ve özelliğine göre hakkından gelinmesi gerektiğini de biliyorsundur. Türkler kabile insanlarıdır ve kırsalda yaşarlar. Onlar koyunları ve keçileri için toprak ister ve bizimki gibi uygarlıkları da hiç takmazlar – ve bu onları tehlikeli yapıyor, çünkü mükemmel savaşçılardır. Araplarsa bizim sahip olduklarımızı gayet iyi biliyorlar, asırlardır düşmanımız olan İranlılar da öyle. Bizans İmparatorluğu, hataları ne olursa olsun, Hristiyan âleminin kalesi ve amansız düşmanların karşısında tek bariyerdir, yine de Latin halkı bizi hor görür.

“Biz düşmanlarımızın her biriyle ayrı ayrı uğraştık, müzakereler ve diplomasi yoluyla, çünkü genç dostum, dosttan çok düşmanın olduğu zaman hepsiyle savaşamazsın. Bunun yerine onları birbirine düşürürsün. İmparatorluğumuz kurnazlık ve hileyle düşmanlarının hakkından gelmek zorunda kaldı. Bu ordugâhlarına ve şehirlerine heyetler yollamak ve biraz soluklanmamıza izin verecek anlaşmalar yapmak için onların elçilerini buraya Konstantinopolis’e getirmek anlamına geliyordu.”

“Şehirde ve sarayda bu kadar çok heyet görmemin nedeni bu mu, Sör?”

“Evet. Hemen gidip bütün düşmanlarını aynı anda yerle bir etmeyi umamazsın. Onların taşlarının satranç tahtası üstünde nerede olduğunu bilmen ve gerçek niyetini gizleyerek ve onların niyetini öğrenerek bu oyunu oynaman gerek. Frenkler ve onların Germen destekçileri saf saf bunun hainlik olduğunu düşünüyor. Tanrı bizi böyle ‘dostlardan’ korusun!”

O sırada girişte hafif bir ayak sesi duyuldu ve Joannina verandaya çıktı.

“Ah, işte buradasın, tatlım. Her yerde seni arıyordum. Akşamın bu vaktinde dışarıda olmaman gerektiğini biliyorsun. Her yanda ısırın böcekler var, ateşin çıkarsa bir de onunla uğraşman gerekecek. Seni içeri götürmeye geldim.” Talon’a gülümsedi. “Talon, lütfen kocamı affet, o büyük kumpaslardan bahsetmeyi pek sever. Akşam yemeğinde bize katılacak mısın?”

Talon sandalyesinden kalktı. “Bu çok hoşuma gider, Leydim.” Senatöre döndü. “Bana zaman ayırıp açıklamada bulunduğunuz için teşekkür ederim, Sör.”

Joannina senatörün ayağa kalkmasına yardım etti.

“İyi bir dinleyicisin, Talon. Ben çok fazla konuşan yaşlı bir adamım,” dedi, karısıyla birlikte topallayarak uzaklaşırken.

Talon öne eğildikten sonra Joseph'i bulmaya gitti.

Daha sonra dizlerine kadar inen rahat bir tunik giyerek lambalarla aydınlatılmış yemek salonuna gittiğinde diğerlerini masaya oturmuş buldu. Senatör yoktu, hâlâ nekahet döneminde olan Alexios da öyle. Böylece Talon lambaların ışığında ona ilgiyle bakan üç kadınla baş başa kaldı. Theodora bile onu gördüğüne sevinmiş gibiydi ve gülümseyerek selamladı.

“Biz de senden bahsediyorduk, Sör Talon. Kulakların çınlamıştır,” dedi, yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle.

Talon da gülümseyerek parmağıyla kulağını gösterdi. “Ben de neden bu kadar çınladıklarını merak ediyordum. Selam, Leydi Joannina ve Leydi Theodora. Tanrı sizi kutsasın, Leydi Eugenia.”

Joannina muammalı bir tavırla gülümsedi. “İmparatoriçe erkek kardeşini görebilmesi için bizimle biraz zaman geçirmesine izin verdi.”

Talon eğildi ve sandalyesine otururken genç kadına baktı. Güzel koyu renk gözlerine çektiği sürme zaten büyük olan gözlerini daha da büyük gösteriyordu fakat onun yerine yerleşmesini izlerken biraz hesapçı bakıyorlardı.

“Senatör bu akşam bize katılamayacak ama benden öğleden sonraki arkadaşlığından büyük zevk aldığını ve bunu tekrarlamayı dört gözle beklediğini söylememi istedi.”

Talon başını salladı. “Beni onurlandırıyor. Alexios nasıl, sorabilir miyim? Hekim bir süre ziyaret edilmemesi gerektiğini söylediğinden bu yana onu görmedim.”

Ona dikkatle bakıldığını hissederek başını tabağından kaldırdı. Eugenia şüpheli bir ifadeyle ona bakıyordu. Çok güzel görünüyordu.

Talon kendisini inceleyen kadına çekinerek gülümsedi ve aynı şekilde karşılık gördü ama soğuk bir gülümsemeydi bu. Sonra önüne konan mükemmel pişmiş ızgara balığa odaklandı. Herkes yemeğin tadını çıkartırken kısa bir sessizlik oldu. Talon açtı ama çatallannı dalgın bir şekilde ustaca kullanan kadınlara gizlice bakarak kendi çatalını özenle kullanmaya dikkat ediyordu.

Theodora yemeğini hemen bitirmek isteyen bir yeniyetmenin hızıyla yiyordu ama bu onu sorgulamasına engel olmadı.

“Alex bize o büyük savaş ve eve dönüşünüz hakkında pek bir şey anlatmadı, Talon. Bunu senin anlatmanı umuyorum.”

“Theodora! Lütfen terbiyeni takın.”

“Ben sadece esir alınmaktan nasıl kurtulduklarını bilmek istiyorum, anne,” diye karşı çıktı Theodora.

“Size elimden geldiğince anlatacağım,” dedi Talon, Joannina'ya gülümseyerek.

Kadın ona sıcak bir şekilde gülümseyerek şarabından bir yudum aldı ama kızına da ‘sakın sınırı aşma’ diyen bir bakış atmaktan geri kalmadı.

Talon hikâyeyi süsleyip püslemeden anlattı. Hikâye sona erince odaya çöken sessizlikte hepsinin gözünü üstünde hissedebiliyordu ama konuşan Eugenia oldu.

“Orada ölebileceğinizi ve geri dönemeyebileceğinizi hiç düşünmediniz mi, Sör Talon?”

“Bu aklımdan geçti, Leydim.”

Theodora abartıyla içini çekerek, “Tabii ki ölebilirdi!” dedi. “Ama ölmedi ve üstelik ağabeyimizi de bize sağ salım geri getirdi, şey... pek sağlam olmasa da.”

Kız kardeşi sinirli bir şekilde omzunu silkti. “Sadece sorudum. Hayatta kaldıkları için Tanrı'ya şükredebiliriz.”

“Ben Türk savaşçıların neye benzediğini bilmek istiyorum, Talon. Büyük Saray'ın önünde gördüklerimize mi benziyorlar? Ve imparator neden öncülerine kulak vermedi? Bu çok aptalca!” dedi Theodora. Sesinin tonu o kadar babasınıninkine benziyordu ki Talon gülmesini bastırmak zorunda kaldı. Cevap vermesine fırsat kalmadan kız kardeşi yanıtladı.

“Theodora, sevgili kardeşim. Diline hâkim olsan iyi olur, yoksa biri onu kesiverir,” dedi iğneleyici bir sesle.

“Ama bu doğru, öyle değil mi, Talon? Bu bütün şehre yayılmış. Yoksa neden halk ayaklanıp imparatora bağırarak küfretsin ki?”

“Öyle olsa da olmasa da, bu tür şeyleri kendine saklamayı öğrenmelisin, küçük kardeşim. Söylenti yaymak akıllıca bir şey değil,” dedi Eugenia.

Theodora ters ters kız kardeşine baktı ama geri çekilerek yalandan bütün dikkatini önündeki meyve kâsesine verdi.

Joannina usulca araya girdi. “Hepimiz bunun zor bir zaman olduğunu anlıyor ve sevgili Alexios’umuzu koruduğu için Tanrı’ya şükrediyoruz. Nikoporus yakında ziyarete geleceğini söyleyen bir mesaj yolladı. Umarım, bu gece kalırsın, Talon. Onur duyarız.”

* * *

Gece için konuk dairesine çekilmeden evvel Talon banyo yapmaya karar verdi. Geç olmuştu ve havuzun karanlık sularına hafif bir ışık yayan birkaç yağ lambası yansa da banyo sessiz ve boştu. Yaraları ağrıdığı için masaj yapılmasını çok isterdi ama şimdilik yıkanmak yeterliydi. Birkaç dakika suyun içinde kaldı, sonra biraz yüzüp kendini çekerek havuzun kenarına çıktı. Kolundaki yaraya baktı ve sertleştiğini hissederek ovalamaya başladı. Onu diken hekimi hatırladı. Adam kesinlikle işini biliyordu, yara artık sadece ara sıra ağrı veriyordu.

Talon karanlık odadaki sessizliğin ve bahçe çeşmesinden gelerek akan suyun yumuşak sesinin tadını çıkartarak küçük havuzun kenarında oturdu. Yağ lambaları sütunlarda ve duvarlardaki girintilerde titreşen uzun gölgeler düşürüyordu. Gecenin bu geç saatinde bütün villa uykudaydı. Karanlıkta yan tarafından gelen hafif bir ses düşüncelerini böldü.

Anında ayağa kalkarak bir silah aradı. Kullanabileceği tek şey arkasındaki bir girintideki taş bir masanın üstünde duran uzun pirinç bir şamdandı. Hemen sessizce duvardaki girintiye

kaçtı ve uzun pirinci eline alıp üstünden mermer zemine sular damlarken kulaklarını açıp dikkatle etrafı dinlemeye koyuldu.

Hafif ses tekrar duyuldu. Bu sefer bunun mermere basan bir ayağın sesi olduğunu fark etti. Gözlerini kısarak loş havuzun karşı tarafındaki karanlığa baktı ama hiçbir şey göremedi. Girintinin içine çekilerek beklemeye başladı. Aynı hafif ses bu sefer hemen yakınından geldi ve vurmaya hazırlanarak şamdanı havaya kaldırdı.

Bir ses, "Artık çıkabilirsin," dedi. "Ah, kahramanımız saklanmış, hem de çırılçıplak! Siz bir kadını böyle mi selamlarsınız?"

Talon başını hızla sesin geldiği tarafa çevirdi. Eugenia güzel yüzünde eğlenen bir ifadeyle şezlonglardan birine uzanmış onu seyrediyordu. Talon ona doğru ilerledi ama sonra çıplak olduğunu fark ederek telaşla örtünecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. Şamdanı yandaki masanın üstüne bıraktı ve üst üste duran katlanmış örtülerden birine uzandı. Etraf çok sessizdi. Gecenin bu geç vaktinde bu olağan dışı bir şey değildi ama orada Eugenia'ya hizmet etmek için bir hizmetkârın bulunduğu emindi.

Kadın sanki ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi alçak sesle bir kahkaha atarak, "Korkmana gerek yok, Sör Talon," dedi. "Yalnızım ve hizmetkârlar yataklarına gönderildi. Neden bu kadar geç bir saatte burada olduğunu sorabilirim fakat sanırım bunun nedeni senin de burada yalnız olacağını düşünmendi."

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu Talon. Utanmıştı ve kendini aptal gibi hissediyordu. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki bir fedai rahatlıkla işini bitirebilirdi.

"Bilmiyordum. Önce odana gittim ve orada olmadığını gördüm ama kılıcın oradaydı ve gideceğin ilk yerin burası olacağını düşündüm."

Talon aşağıda yatan kadına baktı ve onun da üstünde pek az giysi olduğunu gördü. İnce bedeni uzun bacaklarını ve göğüslerini pek gizlemeyen yarı saydam bir tülle örtülüydü. Çok fazla belli etmeden en güzel halini göstermeye çalışır gibi yatıyordu. Giysisi şezlongun arkasından sarkıyordu.

Talon bakakalmıştı. Lambaların loş ışığında çok güzel görünüyordu, güzel oval yüzü şimdi açıp saldığı koyu renk saçlarının oluşturduğu bir haleyle çevrenmişti; boynunu ve kollarını süsleyen mücevherler çıkarılmış, Talon'a çok baştan çıkartıcı gelen bu çıplaklık görüntüsünü daha da netleştirmişti.

"Görüyorum ki beni gördüğüne memnun olmaya başlıyorsun," dedi kadın gülümseyerek ve sonra dudaklarını bir kedi gibi yalayarak ona yaklaşmasını işaret etti. "Hey, bu yaraların ciddi görünüyor. Nasıl oldu?"

"Gitmeliyim, Leydim. Ben... Ben burada olmamalıyım," dedi Talon boğuk bir sesle.

"Şimdi gitmeyin, Sör. Bu pek... şövalyece olmaz, ayrıca gitmeni de istemiyorum," diye fısıldadı. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum ve senin hakkında duyduklarımdan ve şimdi de gördüklerimden sonra bu isteğim hâlâ baki."

Talon bunun daha ileri gitmesine izin vermenin tehlikeli ve aptalca olduğunu biliyordu ama karşısında onu kendisiyle yatmaya davet eden güzel bir kadın vardı ve Talon gitmek için bir bahane bulmakta zorlanıyordu. Bir senatörün kızıyla kendi evinde yatmanın cezasının ne olacağını merak etti. Bu şehirde insanların gözünü köretmeyi sevdiklerini biliyordu. Ama arzusu onu ele geçiriyordu. Endişelerine rağmen kadının üstüne eğilerek onu öptü.

Kadın yumuşak dudaklarıyla öpüşüne karşılık verdi ve sonra başını sertçe çekerek ağzını ağzına yapıştırdı. Dilleri buluştu ve sanki bir baraj açılmış gibiydi; uzun süre birbirlerinin tadını alarak öpüştiler. Nihayet ayrıldılar ve Talon kalbinin çok hızlı attığını hissetti, nefes nefeseydi. Eugenia da aşağıdan adeta yırtıcı gözlerle ona bakarken kısa kısa soluyordu. Tek söz etmeden uzanıp omuzlarından tutarak onu aşağı çekti. Şezlongda yer olmadığı için Talon kadının üstüne yattı. Fakat sonra kısacık bir an onun parfümünü içine çektikten sonra kadın göğüslerini yukarı kaldırarak öpmesi için başını aşağı itti. Talon kadının bir memesini avuçlarken diğerini öptü ve onun hızla nefesini içine çekerek zevkle inlediğini duydu.

Dudakları dolgun göğüslerinden aşağıya yumuşak göbeğine indi, orada biraz oyalandıktan sonra yoluna devam etti. Talon yukarı baktı ve kadının başını arkaya attığını, gözlerinin kapalı ve dudaklarının ayrık olduğunu gördü. Bedeni kasıldı ve alçak sesle bir çığlık attı. Eli aşağıya uzandı ve Talon'un erkeklik organını okşayarak onu tekrar yukarı çekti, dudakları buluştu ve kalçalarını Talon'a bastırdı.

Hareketleri başta yavaştı ama Talon kadının içine girince bir aciliyet hissetti. Sonra Eugenia tırnaklarını sırtına geçirdi ve ağzını omzuna bastırarak bir çığlık attı.

Doruğa erişirken, sanki onu olabildiğince içine çekmek istiyormuş gibi bacaklarını sımsıkı sararak titredi. Talon daha sert hareket etmeye başladı ve kendisinin de doruğa ulaşmak üzere olduğunu hissetti ve kadın tekrar geldi ama bu sefer omzunu ısırды ve sonra bedeni yay gibi geriye doğru kıvrılırken ağzı sessiz bir çığlık halinde açılarak başını geriye attı. Isırığın keskin acısı Talon'u sanki ebediyen sürecekmış gibi hissettiği bir doruğa ulaştırdı.

Uzun bir süre nefes nefese yattılar, sonra Talon kadının ıslak bedeninin üstünden kayarak dizlerini sert mermere koydu. Eli hâlâ Eugenia'nın ıslak karnındaydı, o ise göğsü hızla inip kalkarken gözlerini kapatmış şezlongun yüksek kısmına dayanmıştı. Sol eli aşağıya doğru indi ve bir an Talon'un elinin üstünde durduktan sonra kayarak düşerken sağ eli saçlarıyla oynamaya başladı. Talon onu okşayan parmakların tadını çıkarmak için başını eğdi.

"Demek ki Frenklerin iyi yapabildiği şeyler de varmış. Azizler adına, buna bilemeyeceğin kadar çok ihtiyacım vardı."

Talon topuklarının üstüne oturup ona baktı. Harcadıkları çabadan kadının yüzü hâlâ kırmızıydı ve sevişmenin kokusu havada asılı kalmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, kraliçenin nedimesiyim ben. Bizim pek çok görevimiz vardır, bunların çoğu çok rutin ve sıkıcıdır. Giyinip kuşanır, güzel görünürüz, sonra kraliçenin güzel görünmesini

sağlarız ve sonra hepimiz tahtın etrafında durup subayların, tüccarların, prenslerin ve yabancıların bir iyilik istemek veya imparatoru veya imparatoriçeyi etkilemek için yavaşça tahta yanaşıp yaltaklanmasını izleriz. Hayatımızda hiç heyecan yok, hiç erkek de yok... bazen hadımlar işe yarıyor ama dillerini kesmekle tehdit etmezsen konuşurlar. Bu konuda diğer kadınlardan daha beterler. Benim bir arkadaşım var... ama."

Sözlerini havada asılı bırakarak birden durdu. Sonra onu şaşırtarak, "Sen neden buradasın, Talon?" diye sordu. "Sen bir Tapınak Şövalyesisin ve onlar bu şehre sık gelmezler ama siz imparatorla en az iki defa görüştünüz."

"Biz buraya..." Talon durdu.

"Siz buraya?" diye teşvik etti Eugenia.

Talon onun bunu öğrenmeye fazla hevesli olduğunu sezdi ve içinde küçük bir uyarı çanı çaldı. Başını kaldırıp ona baktı, sonra usulca, "Neden burada olduğumuz önemli mi?" dedi. "Tapınak Şövalyeleri Kudüs kralından bağımsızdır ve imparatorla samimi bir ilişki kurmak istiyorlar." Kaçamak bir cevap verdiği belliydi ama Sör Guy ona bu sırrı tutması için yemin ettirmişti. Eugenia ona bu yanıtından şüphe duyduğunu belli eden gözlerle dikkatle bakıyordu.

"Neden geldiğiniz hakkında sarayda bir yığın dedikodu yapılıyor. Mesele yeni bir Haçlı seferi mi?"

Bu doğrudu sayılırdı ama Talon bir kez daha bu ilginin nedenini merak etti.

Yanıt vermek yerine konuyu değiştirerek ona, "Senin hevesle beklediğin bir evlilik anlaşması yok mu?" diye sordu.

Kadın hızla başını iki yana salladı. Gür saçları yüzünün önünde sallandı ve sanki neden konuyu değiştirdiğini anlamış gibi alçak sesle güldü. Ama sonra, "Biz nedimelerin en önde gelen evlilik malzemeleri olduğu doğru, özellikle *porphyrogennitos* olarak doğmuşsan," dedi. "İmparatoriçenin ziyafetlerde yemek yerken bizi ellemeye çalışan şu pis kokan yabancılar arasındaki potansiyel müttefikler üstüne kafa yorduğundan hiç şüphem yok."

“Şu bahsettiğin unvan neydi?”

“*Porphyrogennitos.*”

“Ah, evet hatırladım, Alexios açıklamıştı.”

“O zaman biz ikinci derecedeki nedimelere en iyi seçimlerin bahşedilmediğini anlarsın.”

“Bu anlaşma hakkında annen baban ne diyor?”

Eugenia burnundan güldü. “Hiçbir şey! Ne de olsa bana, kızlarına karşı görevlerini yerine getirdiler. Bu şartlar altında muhtemelen ellerinden gelenin en iyisi bu.”

“Sesin pek buruk.” Talon elinde olmadan onun kendisi gibi başkalarıyla da yatıp yatmadığını merak etti. Sevişme oyununa yabancı olmadığı belliydi.

“Öyle olduğum için olabilir. Ben bir barbarla anlaşmalı evlilik yapmaktan fazlasını istiyorum. Nedimeler bile yükselebilir. Bu kimi tanıdıklarına bağlıdır. Biri var ki... şey, bunu başka zaman konuşuruz. Şimdi gitmem gerek, Talon. Sen de yatağına gitmelisin, eğer hizmetkârlarla hadımlar bizi burada birlikte bulursa çeneleri hiç durmaz.” Tekrar güldü.

Tek bir hareketle uzun bacaklarını şezlongdan aşağı indirdi ve giysisine uzanıp ayağa kalktı. Talon yanında durdu ve kadını kollarının arasına aldı. Kadın, “Hmm, daha fazlası için hazır gibisin,” diye takılarak elini çenesindeki yaranın üstünde dolaştırdı ama sonra ona kısa bir öpücük verdi ve arkasında gül kokusu bırakarak karanlığın içinde kayboldu.

Talon havlusunu beline sardı ve sevişmelerini tekrar yaşayarak uzun süre arkasından baktı. Sonra hayretler içinde başını iki yana salladı. Daha sonra odasına giderken yerleri silen iki köleye görünmemek çok kolay oldu.

Her zamankinden daha geç uyanarak aceleyle giyindi. Gece yaşananlar yüzünden hâlâ şaşkındı ama elinden geldiğince normal davranması ve bir bahaneyle hana Max’in yanına dönmesi gerektiğine karar verdi. Verandaya çıkınca karşısında onu gülümseyerek selamlayan Joannina’yı buldu.

“Günaydın, Talon. Tanrı’nın lütfu üstünde olsun. Umarım iyi uyumuşsundur?”

Talon neredeyse yerinde sıçrayacaktı. Bir şey mi biliyordu? Bir alay işareti bulmak için kadının yüzünü dikkatle incelerken suratından suçluluk aktığını hissediyordu ama algıladığı tek duygu ilgiydi.

“Tanrı’nın lütfu üstünde olsun, Leydim. Ben, ee... evet, Joannina, gayet iyi uyudum,” dedi nihayet.

“Ben de gidip Alexios’a bakacaktım. Sen de gelir misin?”

“Evet, gelirim,” dedi Talon rahatlayarak ve ayağa kalkarak uzun soğuk koridorda Alexios’un nekahet dönemini geçirdiği odaya doğru giden kadını izledi.

Alexios geniş yatakta birçok yastığa dayanmış oturuyordu. Annesini sevgiyle öptükten sonra içeri girmekte olan Talon’a baktı. Yorgun ve solgun görünüyordu.

“Talon! İşte geldin. Şu senin hana gittiğini düşünmeye başlamıştım!”

“Tanrı’nın lütfu üstünde olsun, Alex. Annen ve... senatör beni burada kalmam için davet ettiler.”

Alexios gözlerini kırıştırdı. “Babam seni burada kalmaya mı davet etti?”

“Baban bir Frenk olsa da Talon’un onun hatırladığı Frenkler kadar kötü olmadığına karar verdi ve onu istediği kadar kalması için davet etti,” dedi Joannina, Talon’a neşeli bir ifadeyle bakarak.

“Nasılsın?” diye sordu Talon.

Alex yatakta kımıldandı. “Hâlâ bacağımı kullanamıyorum ama öteki yara iyileşiyor gibi. Tanrı’nın izniyle, çok geçmeden bu yataktan çıkıp görevimin başına döneceğim.” Hareket edince acıyla yüzünü buruşturdu ve besbelli harcadığı bu çabadan bile yorgun düşerek arkasına yaslandı.

“Ben sizi yalnız bırakayım, oğlum,” dedi Joannina. “Talon bir süre daha kalsın ama çok uzun tutma, Talon, zira hekimler dinlenmesi gerektiğinde ısrar ediyorlar.”

Talon gülümsedi. “Çok uzun kalmam, Joannina, söz veriyorum.”

Kadın koluna hafifçe dokunduktan sonra odadan çıktı. Talon

geride belli belirsiz sıcak egzotik bir ağaç kokusu bırakarak uzaklaşan kadının arkasından baktı.

Tekrar öne dönünce Alexios'un dikkatle ona baktığını gördü. "Annem karşılaştığı herkesi kendine esir eden kadınlardandır," dedi, şakacı bir sesle.

Talon gevşedi. "Sıra dışı bir kadın, ailen de sıra dışı bir aile, Alex. Söylesene, dizin nasıl?"

Alexios yanıt olarak yatak örtülerini yana çekti ve incik kemiğinden uyluğunun ortasına kadar sarılmış olan bacağına gösterdi.

"Hekim eğer yolda düzenli olarak yaranın sargısı değişmemiş olsaymış kesinlikle bacağımı kaybedeceğimi ve hatta belki öleceğimi söyledi. Bunun için sana teşekkür ediyorum, Talon."

Talon dikkatle bacağa baktı, sonra Mısır'da öğrendiği gibi koklamak için dizinin üstüne eğildi. Temiz kokuyordu ve yolda onu o kadar endişelendirmiş olan o kızarık şişliği artık fark etmiyordu.

"Galiba iyileşiyor," dedi. "Hekimin memnun olmasına sevindim."

"Hepimiz sana ve Max'e minnettarız, Talon. O nerede?"

"Handa."

"Neden burada kalmıyor? Çok iyi ağırlanacağını biliyor."

"Max bu tür yerlerde kendini rahatsız hissediyor, Alex. Hem yeni köpeğimiz de onunla birlikte – köpeği hatırlıyor musun? Onunla ne yapacağını bilmediği için daha ona bir ad bile vermedi ve hancı köpeğin orada olmasından pek memnun değil. Herkesi korkutuyor!"

"Onu bekçi köpeği olarak buraya bırakabilir," diye önerdi Alexios.

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor; bunu onunla konuşacağım. Ayrıca gemiyi de bekliyoruz ve gemi geldiğinde el altında olmak istiyor. Gelmesinin eli kulağında."

Alexios düşünceli görünüyordu.

"Sorun ne, Alexios?" diye sordu Talon. Arkadaşının bir konuda kaygılandığını fark etmeye başlamıştı.

Alexios doğru sözleri bulmaya çalışarak başını kaldırıp ona

baktı. Sonunda, “Sen bana karşı hep dürüst oldun, Talon. Ben... Ben bir daha yürüyebilecek miyim?” dedi.

“Bu Tanrı’ya ve bu becerikli hekime bağlı ama yürümemen için bir neden görmüyorum,” dedi Talon, pek hissetmediği bir inançla. “Bir süre topallarsın ve sonra umarım dizin iyileşecek ve eskiden yaptığın her şeyi yapabileceksin,” diye yalan söyledi.

Bunu izleyen sessizliği bozmak ve konuyu değiştirmek için, “Seninle farklı bir konu hakkında konuşmak istiyorum,” dedi.

Alex biraz daha dik oturmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Talon hemen onu rahatlatmak için sırtındaki yastıkları düzeltti.

“Konuşmak istediğin konu ne?” diye sordu Alexios.

“Bir süre önce malları gemiyle gönderme konusundaki sorunlardan bahsetmiştik. Sen Venediklilerin hapiste olduğunu ve Cenevizlilere güvenilemeyeceğini söyledin.”

“Evet, bu doğru. Bizim kaprisli imparatorumuz Venediklilerden bıktığına karar verdi ama mesele sadece bu değildi. Onlar Normandiyalılarla bizi birbirimize düşürüp bu arada da zenginleştiler. Cenevizlilere gelince, onlar da diğer Latinlere benzer. Onlara biraz ödün verirsin, sonra bir de bakarsın ki bütün şehirde kasıla kasıla yürümeye başlamışlar.”

Talon başını sallayarak onayladı. “Fakat ipek üretimi ve baharat ticareti ailen için hâlâ çok önemli, öyle değil mi?”

“Elbette! Şimdi her zamankinden de daha çok ipek, baharat ve yağ satmaya muhtacız.”

“Fakat geminiz yok, daha doğrusu mallarınızı göndermek istediğiniz yere götüreceğine güvenebileceğiniz gemisi olan birileri yok, değil mi?”

Alexios gözlerini ona dikti. “Kastettiğini düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?” diye sordu yavaşça.

“Şey... Ben denizci değilim ama... ama birinci sınıf bir sey-rüsefercim var ve bir onun kadar önemli olan bir de gemim. Evet, onu demek istiyorum,” dedi Talon, sesinde hafif bir tereddüt. Aristokratların tüccarlara karşı nasıl mesafeli olduklarına bakılırsa arkadaşının nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi.

Alexios oldukça farklı bir şekilde tepki verdi. “Emin misin,

Talon? Sevgili Tanrım! Yani... evet, bu düşünmeye değer. Eğer ciddiysen bunu konuşabiliriz,” dedi, heyecanlı bir sesle.

Talon rahatlayarak nefesini verdi. “Ciddiyim, Alex. Ben sıra Tapınak Şövalyelerinin işini yapması gereken bir gemiye sahibim ama geminin aradaki zamanlarda benim için ve Max ile dostlarım Nigel, Henry, Guy ve diğerleri için çalışması gerek. Mürettebatın ücretini vermeliyim, yoksa gemiyi yüzdüremem. Bir gemi boşa durmamalı, öyle değil mi?”

“Çok doğru,” dedi Alex, gözleri parlayarak. “Babama söylemek zorunda kalacağız eninde sonunda ama ilk başta olmasa da olur.”

“Nerede talep olduğunu ve mallarınızın karşılığında ne alabileceğimizi öğrenmemiz gerekecek. Herkesin mal almak için altını olmaz ama değerli yükleri değiş tokuş edip aldıklarımızı buraya getirebileceğimiz yerler olduğunu sanıyorum,” dedi Talon.

“Haritaları çıkartıp bir bakmalıyım. Ama aracımız Makarios kesinlikle bilir. Ona haber gönderirim,” dedi Alexios. Haftalardır ilk defa sesi pek heyecanlı çıkıyordu.

“Sen de gemide olacak mısın, Talon?”

“Tabii olacağım. Gemimin benim korumam olmadan değerli yüklerle denizde dolaşmasını istemem,” dedi Talon, öyle hissetmese de kabadayıcı bir tavırla. Bir anda patlak vererek ortaya çıkıveren o şiddetli fırtınalardan birine yakalanmanın düşüncesi bile onu ürkmüştü.

Alex dalgın dalgın başını salladı ama kafasının hızla çalıştığı belliydi.

“Aramızda bir anlaşma yapmamız gerekecek. Tüccarlar öyle yapar. Fiyatları ve malların karşılığında ne istediğimizi belirlemeliyiz.”

“Malının karşılığında Konstantinopolis'e ne getirilmesini istersin?” diye sordu Talon.

“Bu şehrin tuza ve buğdaya ihtiyacı var, en çok vatandaşlar için ve ordunun da etini ve balığını tuzlamak isteyeceğini unutmamalıyız. Sonra bakır, demir, deri ve tahıl ihtiyacı da var. Fırınlara tahıl konusunda Mısır'a bağımlıydı ama artık öyle değil.”

“Sör Guy Kıbrıs adasında tuz olduğundan bahsetmişti. Ben Mısır’da da tuz olduğunu biliyorum.”

Daha sonra Joannina yanında hekimle birlikte geldi. İkisi de Talon’u hâlâ Alexios’un yanında bulunca telaşlandılar. Yatağın üstüne karakalemle bir şeyler çizilmiş kâğıtlar ve planlar dağılmıştı ve iki adam kendilerini o kadar konuşmaya kaptırmıştı ki gelenlerin farkına bile varmadılar.

“Alexios!” diye bağırdı Joannina. “Talon! Uzun kalıp onu yormayacağına söz vermiştin!”

Omzundan uzun saplı deri bir çanta sarkan ince bir adam olan hekim hemen telaşla yaklaştı ve Talon’u adeta iterek yolundan çekip Alexios’un üstüne eğilerek elini alnına koydu.

“Hmm, biraz ateşi var, Leydim. Dinlenmelisiniz, Sör,” diye azarladı Alexios’u. Sonra bileğini tutup nabzına bakarken korkmuş bir tavırla, “Nabızınız çok hızlı, Sör! Her ne yapıyorsanız son verip dinlenmenizde ısrar ediyorum!”

Alexios hiç de pişman olmayan bir tavırla Talon’a göz atarak gülümsedi. “Sonra görüşürüz, Talon... Teşekkür ederim. Tanrı seni kutsasın.”

“Tanrı seni kutsasın, Alexios,” diye yanıt verdi Talon da ve Joannina’ya sevimli bir ifadeyle gülümsedi. Kadın onu odadan çıkartırken azarlaracasına baktı.

“Siz ikiniz neden bahsediyordunuz, Talon? Ama Alexios’un biraz kendine gelmiş gibi görüldüğünü de söylemeliyim! Hekimlerin söylediklerine rağmen son iki gündür gördüğüm-den çok daha iyi görünüyor!”

“Gemilerden ve ticaret yapmak için nerelere gidebileceğinden bahsediyorduk.”

Joannina şaşırmış görünüyordu, sonra bir kahkaha atarak eliyle gitmesini işaret etti. “Alexios her zaman gemilere ve tüccarlara ilgi duymuştur. Bu babasının hoşuna gitmiyor ama eğer iyileşme sürecinde zihnini canlı tutarsa iyi bir şey.” Konuşurken sesinde hafif bir tereddüt vardı. “Elbette babası iyileşip yeniden yürüyebildiği ve at binebildiği zaman hemen alayına geri dönmesini isteyecektir.” Bu sefer sesinde daha kesin bir tını vardı.

*Kalhim Doğu'da
Ve ben Batı'nın kıyısında
Yediğimin tadını nasıl alabilirim ki?
Bu bana nasıl haz verebilir ki?
Sözümü nasıl tutabilirim ki
Ya da yeminimi?*

Yehuda Halevi

Bölüm 17

Şükran

Şehre döndüklerinden kısa bir süre sonra Max sağ salım geri döndükleri için Aziz Demetrios kilisesinde şükranlarını sunacağına dair ettiği yemini yerine getirmek istediğini söyledi.

O ve Talon bir kez daha limana yakın olduğu için kaldıkları handaydılar. Gemi geri döndüğü zaman onu karşılamak üzere birinin orada olması gerekiyordu. Talon, Max'le birlikte kahvaltı etmek ve o gün ne yapacaklarını planlamadan önce onun arkadaşlığının tadını çıkarmak için villadan hana gelmişti.

Köpek seyislerin ona iyi bakacaklarına söz verdikleri villa Kalothesos'a gitmişti. Max, Talon'la birlikte uzaklaşırken inlemiş ama onu tutan seyis birkaç cesaretlendirici söz söyleyince gidişlerini sessizce izlemek üzere yere oturmuştu.

Talon yorgundu. "Kilise şehrin ta öteki tarafında, Max. Neden Mese'ye yakın birine gitmiyorsun, mesela Diakonissalı Azize Mary ya da Kırk Şehit kilisesine? O bile daha yakın!"

Ama Max uzlaşacak gibi değildi. "Ben dini bir söz verdim, Talon ve şu veya bu sebeple iki haftadır bunu yerine getiremedim. Eğer gidip orada ibadet etmezsem günah çıkartmam ve bir Tapınak Şövalyesi olmaya uygun olmadığımı söylemem gerekecek." Sakallı çenesi kararlı bir tavırla öne çıkmıştı.

“Jonathan Acre’ye gitti, Max, burada Konstantinopolis’te kime günah çıkartacaksın?”

“Bu rahipler kâfir değil ya, Jonathan öyle düşünse de. Bence onlardan birine günah çıkartabilirim,” dedi Max savunmacı bir tavırla.

Talon eğleniyormuş gibi arkadaşına baktı. “Haklısın, Max. Benim suçum tembel olmak, sen onurlu davranıyorsun. Hadi, kahvaltımızı bitirip gidelim. Güzel bir gün, yürümek hoş olur.”

Max gülümsedi. “Son zamanlarda biraz dalgınsın, Talon. Her zamanki sen değilsin.”

Talon da gülümseyerek karşılık verdi. “Sadece tembelleşiyorum; geri dönüş yolculuğu pek yorucuydu.” Düşüncelerinin doğuya çekildiğini ve oraya ne zaman dönebileceğini merak ettiğini eklemedi.

Max başını sallayarak onayladı. “Bir ara işimizin bittiğini düşündüm. Ama Tanrı bizi korudu ve işte buradayız. Şükranlarımızı sunmalıyız, bu benim için önemli Talon.”

Handan çıkıp sokağa döndüler. Şehir hareket halindeydi. Yakındaki genelev sessizdi, çünkü sabahın erken saatlerine kadar açık kalıyordu. Her zamanki dilenciler sokaklardaydı, üstlerindeki paçavralar denizden gelen hafif esintiyle uçuşuyordu. Pislik içindeki sokak çocukları saldırgan bir tavırla dilenip, ayak işleri yaparken esnaflar ve işçileri tezgâhlar kurarak veya yoldaki açık dükkânlarda çalışarak öteye beriye koşturuyorlardı.

İki adam Konstantin Forumu’na vardı ve kavisli Bizans suru boyunca uzanan düz taş yolda ilerlediler. Haliç ve her türlü yelkenliyle dolu olan Boğaziçi önlerine serilmişti. Kiliseye vardıklarında hemen binanın önünde yapılan küçük bir törene denk geldiler. Bu bir evlilik töreniydi.

“Sessizce ibadet etmek için kötü bir zaman seçmişiz,” diye mırıldandı Max.

“Törene katılabilir ve sonra da ibadet edebiliriz. Bak, kiliseye girmek üzereler. Hadi peşlerinden gidip geride, töreni izleyebileceğimiz bir yerde duralım.”

Kalabalık kilisede geride durmuş rahibin evlilik törenini ger-

çekleştirmesini izlerken Talon kolunun yeninin usulca çekildiğini hissetti. Döndü ve Max'ın gözlerini hemen önlerindeki birine dikmiş olduğunu gördü.

"Talon, ben bu adamı tanıyorum," dedi, ağzının kenarıyla fısıldayarak ve çenesiyle önlerindeki bazı insanları göstererek.

Talon hafif aydınlık salonda gözlerini kısarak baktı. "Hangi adamdan bahsediyorsun, Max?" diye fısıldadı.

"Hemen yanda, şu iri yarı adamla konuşan."

Talon iki adama baktı. Max'ın gösterdiği adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Hemen gitmeliyiz," diye fısıldadı Max. Sesinde bir ivedilik vardı.

"Ya buraya gelme nedenimiz?" diye karşı çıktı Talon, kilisenin kapısından gün ışığına çıkınca. Max onun kolunu tutup merdivenin uzağına, arkalarından gelecek birinin onları hemen göremeyeceği bir yere çekti.

"Orada gördüğün kimdi, Max?" diye sordu Talon.

"İskenderiye'de karşılaştığımız adam olduğundan eminim."

"İskenderiye'de kiminle karşılaştık ki?" diye sordu Talon, kafası karışarak.

"Talon, onu tanımadın mı? Esir alınmadan evvel bizi Kıbrıs'a götürecek geminin kaptanıydı o!" Max o kadar heyecanlanmıştı ki Talon'u basbayağı omuzlarından tutup sarstı.

"Sakin ol, Max," dedi Talon, nazikçe elinden kurtularak. "Kesinlikle emin misin?"

"Dışarı çıkana kadar bekle, sonra bakalım bana hak verecek misin? Aman Tanrım, eğer oysa hemen şuracıkta canını alırım! Bize ihanet edip kaderimize terk etti ve Montague'nun gemisinin önünde ölmesine izin verdi!"

"Dur, dur, Max! Burada seninle bekleyeceğim ve çıkınca kim olduğunu göreceğiz."

Tören için flütlerin çaldığı hafif neşeli müzik sustu ve rahibin çifti kutsadığı bir sessizlikten sonra aileler ve diğer katılanlar kiliseyi terk etmeye başladı. Kilisenin içinde bir yerde bir çan çalmaya başladı. İki adam binadan çıkan herkese dikkatle bakı-

yordu. Gülüp şakalaşarak kilisenin merdiveninden inen düğün kalabalığı onlara hiç dikkat etmiyordu. Gelinle damat ailelerinin ve arkadaşlarının alkışları arasında kol kola, mutlu bir şekilde merdivenden inerken müzisyenler neşeli bir ezgi çalmaya koyuldu.

Talon, Max'in gösterdiği iki adamı bulmak için dikkat kesilmişti. Aklına neredeyse üç yıl evvel İskenderiye'de esir alındıkları o korkunç gün gelmişti. Mücadelelerini, arkadaşları Montague'nun kahramanca ölüşünü ve nihayetinde şehir hapis-hanesine tıkmalarını hatırladı. Pis şaraphanede gümüşlerini alan gemi kaptanını ve adamın askerler tarafından sürüklene-rek götürülüşlerini omuzlarını silkerek izlerkenki son görüşünü hatırladı.

"İşte geliyor, bak!" diye fısıldadı Max.

Adam kilisenin merdivenlerinden iniyordu. Latin tarzında giyinmişti, bundan da ya Pizalı ya da Cenevizli olduğu anlaşılı-yordu. Temiz beyaz bir keten gömleğin üstüne iyi dikilmiş bir yelek giymişti. Tepesi açılmaya başlayan başının yanlarından bir zamanlar beyaz olduğu anlaşılan gömleğinin yağlı yakasının üstüne uzun ince saçlar düşen tıknaz bir adamla konuşuyordu.

Talon iyi giyimli adamı tanıdığını düşündü ama onu en son gördüğünden bu yana daha şişmanlamıştı; belli ki hayat bu adama kötü davranmamıştı. Geniş deri kemerinin üstünden sarkan bir göbeği vardı. Çorapları ve pantolonu kaliteliydi ve dizlerini kadar çıkan çizmeleri en iyi deridendi. Belinde güzel bir kılıç vardı ve sağ tarafındaki para kesesinin yanındaki pahalı deri kılıfta uzun bir bıçak taşıyordu. Büyük mavi keçe şapkasına bir tüy takılmış, bu da ona pervasız bir hava vermişti. Sakalı düzgün kesilmişti ve arkasında sıkıca bağlanmış olan saçları onun kendisi için harcayacak parası olan bir adam olduğunu gösteriyordu.

Talon bütün dikkatini adama odakladı. Max haklıydı; göz ardı edilmeyecek bir benzerlik vardı. Adam iki Tapınak Şövalyesinin bulunduğu tarafa ilgisizce bir bakış attığı zaman Talon hemen bu yüzü tanıdı fakat karşı tarafın onları tanımadığı belliydi. Adam ikisini de tanımadan başını çevirdi.

“Azizler adına, galiba haklısın, Max,” dedi Talon hızla solu-yarak.

“Dosdoğru bize baktı!”

“Biz onu tanıyabiliriz ama onun bizi tanıyabilmesi şüpheli, Max. Unutma, biz gemiyle yola çıkmaya hazırlanan ne idüğü belirsiz üç adamdık. İki Tapınak Şövalyesi değil.”

“Ne yapacağız, Talon?” diye sordu Max. “Onun zavallı Montague’nun başına gelenin bedelini ödemesini istiyorum.”

“Aslında bize ihanet eden benim öldürdüğüm öteki adamdı. Yine de onun burada ne yaptığını merak ediyorum. Onu takip edip nereye gittiğini öğrenebiliriz. Hadi gel, Max.”

İki adam olabildiğince dikkat çekmeden işe koyuldular. Talon usulca içindeki bir tedirginliği dile getirdi.

“Bunu tapınak üniformaları içinde yapmak beni rahatsız ediyor, Max. Bu Yunan şehrinde hemen göze batıyoruz. Eğer adam birkaç defa arkasına bakarsa bizi fark etmemesi zor.”

Ama fazla uzağa gitmeleri gerekmedi. Önlerindeki iki adam hâlâ konuşarak eski Bizans surunun muhafızsız kapısından çıkarak Latin olduğu anlaşılan bir bölgeye doğru ilerlediler. Sokaklar dar ve pisti, evlerin damları neredeyse birbirine değiyordu ve sokaklarda pek çok şaraphane ve aş evi vardı.

İki adam tavernalardan birine dalıp gözden kayboldu. Talon, Max’in kolunu tutarak, “Arkalarından içeri giremeyiz, ikimizden birini tanıyabilir,” dedi.

“Yani bunun o adam olduğunda benimle hemfikirsin?” diye sordu Max.

“Ah, evet, kesinlikle o.”

“Ben Montague’nun intikamını almak istiyorum. Tanrı beni korusun ama onun derisini yüzmek istiyorum,” dedi Max, kelimelerini ezer gibi. “Eğer bu adam olmasaydı Montague bugün hayatta olurdu.”

Talon sevgiyle arkadaşına baktı. “Biliyor musun Max, ben bu adamın Konstantinopolis’te ne yaptığını merak ediyorum. Venediklilerin hepsi hapiste ve Cenevizliler para içinde yüzüyor. Daha fazlasını öğrenmemiz iyi olur. Hadi, insanlar meraklanmadan gidelim. Dikkat çekmeye başladık bile.”

“Benim bir fikrim var, Talon,” dedi Max. “Sen Tapınak Şövalyesi üniformasıyla daha çok göze batıyorsun. Ben burada beklerken sen gidip üstüne başka bir şeyler giy. Bak, ben pelerinimi haç içeride kalacak şekilde çevireceğim. Bu adamı bulduktan sonra bir daha kaybetmemeliyiz.”

Talon bu teklifi kabul etti. Max koyu renk yaver kıyafetiyle bu kalabalık sokaklarda o kadar göze batmıyordu ve Cenevizli kaptanı kaybetmeyi kesinlikle istemiyorlardı. Talon aceleyle hana doğru yola koyuldu.

Bir saat sonra tavernaya geri döndüğünde Max görünürde değildi. Vakit neredeyse öğle olduğu ve çoğu insan yemek yiyip biraz dinlenmeye çekildiği için sokaklar daha az kalabalıktı. Günün ortasında birkaç saat eve gitmek bu şehirdeki insanların âdetiydi. Max'den bir iz bulmak için etrafa bakındı ama hiçbir şey yoktu. Tek yapabildiği Cenevizlilerin hâlâ orada olmasını umut ederek tavernayı incelemek oldu ama yine hiçbir işaret göremedi. Adamlar tavernadan ayrılınca Max'in onları izlediğini tahmin etti, ne tarafa gitmiş olabileceklerini merak ediyordu.

Kaygılanmasına gerek kalmadı. Max limanın surlarının olduğu bölgeden hızla ona doğru geliyordu.

“Geldiğini tahmin ettim, Talon.”

“Nereye gitti, Max?”

“Adam gerçekten bir denizci ve şu anda gemisinde!” dedi Max, muzaffer bir sesle. “Bu namussuzun adamımız olduğunu biliyordum. Bunda Tanrı'nın parmağı olduğuna yemin edebilirim. Sadece şükranlarımı sunup ibadet etmek istemiştım ama O bizi bu hergeleye yöneltti. Adalet yerini bulabilir.”

Talon gülümsedi. “Bana gemisinin nerede bağlı olduğunu göster.”

Max'in geldiği yoldan dönüp Talon'u Neorion limanı denilen koyun kıyısına götürmesi birkaç dakikasını aldı.

“İşte, gemisi bu. Yanındaki adamla birlikte bu gemiye çıktı,” dedi Max, limanın ortasında demirleyen uzun, ince, iki direkli kadirgayı göstererek. Gemi denizde bir araya kümelenmiş daha

oval gövdeli birçok tüccar gemisinin arasında hemen fark ediliyordu.

“Eğer bir kanıta ihtiyacım varsa, o da bu, Max. Hatırlasana, o kaptanın bir tüccar gemisi değil, bir kadirğası vardı,” dedi Talon, Max’i omzundan tutarak.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz? Karnım acıktı ama onu gözden kaybetmek istemiyorum.”

“Sen git, bu giysiden kurtul, bir şeyler ye ve biraz da bana getir. Gözleme sırası bende. Kapıların geceleyin kapanmadığından emin olmak istiyorum, yoksa bu işleri zorlaştırır.”

Max yanından ayrılınca Talon bir yere rahatça oturup izlemeye ve avlarının bundan sonra ne yapacağını beklemeye koyuldu.

* * *

Haber Caravello iki arkadaşıyla birlikte gemisinde beklerken geldi. O gün uzak bir tanıdıklarının davet ettiği bir düğüne katılmışlardı. Notu üçgen çopur suratlı aynı sıska adam getirmişti. Görevini yerine getiren haberci hemen kıyıya dönüp rıhtımdaki kalabalığın içinde gözden kayboldu. Caravello rulo mektubu açıp yazılanları okudu.

Güneş battıktan sonra her zamanki yere gel, diye yazıyordu sadece.

Caravello’nun canı sıkıldı, zira güneş battıktan sonra şehirde dolaşmak bir Latin için tehlikeliydi, hele ayaklanmalar yeni sona ermişken. Ama bu ivedi bir işti ve zamanı gelmiş de geçiyordu.

Caravello, Davide’ye kendisini kayıkla kıyıya götürmesini söyledi. Kıyıya çıktığında Christophas’a onu beklemesini söyleyerek Davide’yle birlikte dikkati çekmeden limanın kapısından çıktı. Güneş batıp denizin ve tepelerin üstüne karanlık çökerken kuzeye dönüp dik yokuştan çıkmaya başladı.

Bir süre sonra daha evvel ziyaret ettiği aynı villanın kapısını usulca çalarak bekledi. Sokağın aşağısında bir köpek havladı ama cırcır böceklerinin kesilmeyen gürültüsü ve kurbağa vıraklamaları dışında etraf sessizdi. Adam izlendiğinden habersizdi.

Talon gölgelerin arasına gizlenerek limanı şehirden ayıran kapıdan çıkarak onları izlerken biraz zorlandı. O gece ay yoktu ve Botaneiatıs sarayının kapısını geçerek tepeye doğru yönelen iki adam villa Kalothesos'un bulunduğu tarafa doğru ilerliyordu. Meraklanan Talon aralarındaki ihtiyatlı mesafeyi koruyarak avının izini sürdü.

Dar sokaklardan birinde ilerlerken bir iki defa arkasına göz atan Cenevizli nereye gittiğini iyi biliyor gibi görünüyordu. Bir keresinde bir devriye ağır adımlarla geçerken Talon hemen gölgelerin arasına karıştı, sonra Cenevizlilerin yollarına devam etmesini bekledi, çünkü onlar da devriyeden saklanmıştı. Adamlar sahibinin dikkate değer ölçüde zengin olduğunu gösteren ikinci katıyla diğerlerinden ayrılan büyük bir evi çevreleyen taş duvardaki kapının önünde durdular.

Bir köpek hırladı, sonra kapı açıldı ve Cenevizliler Talon'u dışarıda bırakarak gözden kayboldu. Talon bu kadar gelmişken öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye karar verdi. Duvar onu kaygılandırarak bir engel gibi görünmüyordu; yüksek olsa da tırmanması kolaydı. Duvarın üstüne yatıp etrafı dinledi. Köpek onu endişelendiriyordu. Eğer villada şu iri çoban köpeklerinden varsa ve kokusunu alırlarsa işi zordu.

Taş gibi hiç kımıldamadan etrafı dinleyip gözlerken villanın geniş bahçesinin düzenlenişi aklına iyi bir fikir getirdi. O sırada bunun partiye geldiği villa olduğunu fark etti. Burası Pantoleon'un babası Senatör Spartenos'a aitti; bundan emindi. Buradaki binaların Kalothesos ailesinin villasından daha etkileyici olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Tünediği yerden görebildiği yerleşkenin arka ucu çalılarla ve zeytin ağaçlarıyla doluydu ve bir köşede de üzüm asmaları vardı. Ayrıca etrafta devriye gezen nöbetçiler olduğunu, bunlardan birinin bir köpeğin kayışını tuttuğunu fark etti. Duvarın üstünde hareketsiz yatan Talon köpeği tutan adamın bulunduğu yere doğru geldiğini gördü. Fark edilmesinin hiçbir işe yaramayacağına karar vererek duvardan sokağa indi ve taş duvara yaslanarak dikkatle dinlemeye koyuldu.

Nöbetçiler duvarın diğer yanından geçerken birtakım mırıltılar duyuldu. Ne adamlar ne de köpek diğer yanda birinin olduğunu fark etmeyince Talon rahatladı. Sesler uzaklaşınca tekrar duvara tırmandı. Villaya girip Cenevizli kaptanı buraya neyin getirdiğini öğrenmeyi çok istiyordu.

* * *

Markos ismindeki hizmetkâr yine meşaleciyle kapüşonlu adamın eşliğinde Caravello ile Davide'yi evin arka kısmına götürdü.

Odanın girişinde durdular. Nöbetçilere başını eğen Markos kapıyı açarak odaya girdi. Davide muhafızların dikkatli bakışları altında geride kaldı.

“Kaptan Caravello, Sör.”

İçerideki konuşmalar kesildi. Yine önceki sefer olduğu gibi geniş odada karşısında aynı iki adam duruyordu. Senatör Spartenos onu selamlamak için ayağa kalktı. Diğer üstü hafif bir akşam yemeğiyle dolu olan alçak masaların yanındaki bir kanepede uzanmaya devam etti. Markos başını eğerek odadan çıktı ama kapüşonlu adam yine kapının hemen yanında durdu.

“Ah, Caravello, umarım iyi bir yolculuk yapmışsındır?”

“Her zamanki kötü hava ve rüzgâr dışında yaramaz bir şey yoktu, senatör,” diye yanıtladı Caravello, gümüş bir şarap kupasını alırken. Beğeniyle şarabı yudumladı.

Senatör Caravello'nun ne yapmasını istediğini tam bir saat anlattı. Cenevizliye nihayet yol verdiğiğinde saat çok geç olmuştu.

* * *

Talon duvarın üstünden kayarak hiç ses çıkarmadan yerdeki çalıların içine atladı. Karanlıkta çömelerek dikkatle etrafı dinledi. Baş etmesi gereken sadece insanlar değil, kocaman bir de bekçi köpeği vardı, belki köpekler birden de fazlaydı ve eğer saldırırlarsa bir insana neler yapabileceklerini iyi biliyordu.

Bir hayalet gibi sessizce binanın karanlık silüetine doğru ilerledi. Ay çıkmadığı için minnettardı. Keskin görüşü karanlık

gölgelerin içini görmesine ve orada gizlenen veya nöbet tutan biri olduğunu belli edecek herhangi bir hareketi fark etmesine olanak sağlıyordu. Köpeğin nerede olabileceğini merak ederek büyük bir dikkatle ve mümkün olduğunca gölgelerin arasına gizlenerek ilerliyordu. Evin o tarafını çevreleyen verandanın kiremit basamaklarına ulaşana dek kimseyle karşılaşmadı. Hiç ışık yanmıyordu, Talon Cenevizlilerin nereye gitmiş olabileceğini merak etti. Binanın etrafını dolanıp içeri girecek bir yer bulup bulamayacağına bakmaya karar verdi.

Tam sessizce binanın kuzey köşesini dönmüştü ki yukarıdaki büyük bir pencereden loş bir ışık geldiğini gördü; aralıktan gelen alçak mırıltıları duyabiliyordu. Taraçadaki çalıların içinde dikkatle ilerleyerek yukarıdaki odada olanları görebileceği veya duyabileceği kadar yaklaştı ama önündeki alanda saklanabilecek hiçbir yer yoktu. Artık Cenevizlilerin orada ne yaptığını öğrenmeye çok yakın olduğunu biliyordu. Hemen üstünde başka bir odanın penceresi olduğunu fark etti. Eğer o odaya girebilirse öteki odada konuşulanları duyabilir ve hatta içeride kimler olduğunu görebilirdi belki.

Talon sadece üç adım yüksekliğinde olan eğri büğrü taş taraçadan tırmandı, sonra kendini yukarı çekti. Tam pencereden içeri kaymak üzereyken Rodos sözcüğünü duyar gibi oldu ve birkaç adam yürüyerek odanın önünden geçti. Cenevizlilerin oradan ayrıldığını anladı ve hemen arkalarına düşecekti ki son anda evi araştırmaya karar vererek odaya girdi, fakat bu esnada tünığının eteği pencere pervazındaki bir kıymığa takıldı. Tüm dikkatine rağmen hafif bir yırtılma sesi duyuldu.

* * *

Caravello gittikten sonra senatörle ziyaretçisi planlarını konuşmaya devam etti.

“Patronumuz mümkün olduğunca çabuk harekete geçmek için sabırsızlanıyor, senatör. Şu Cenevizliler Rodos’tan olabildiğince çabuk dönsün. Umarım filo hemen arkadadır ve Çanakkale Boğazı’nı kapatır.”

“Zamanı gelince hepsi olur, dostum. Onu sabırlı olması için ikna etmelisin. Mat etmeden önce satranç tahtasındaki bütün taşların doğru yerde olması lazım. İmparatorun hâlâ orduda ve donanmada güçlü dostları var, gerçi bu son bozgundan sonra bu generallerin neden onun yanında kalmak isteyeceğini de anlayamıyorum ya. Andronikos Kontostephanos ve Andronikos Angelos kesinlikle artık bizim yanımızdalar ve Issac da Miryokefalon’da verdiğimiz büyük kayıptan sonra tiksinti içinde. Bütün bu fiyasko için Manuel’i suçluyor.”

“Ya Araplar?”

“Cenevizliler sinyal görevi görecek ve o zaman gelecekler. Onların görevi donanmayı şehirden uzaklaştırarak Çanakkale Boğazı’na doğru çekmek, hepsi bu. İyi ödüllendirilecekler. Bir ateş makinesi onları mutlu edecektir. Donanmayı uzak tutacaklar ve sonra geri döndüklerinde sarayda bir başka imparator bulacaklar.”

* * *

Talon odaya girer girmez bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Serin bir cereyan bir kapının açıldığını gösteriyordu. Karanlıkta pek az görebiliyordu ama buz gibi bir kesinlikle odada ondan başka birinin bulunduğunu ve büyük ihtimalle ona saldırmak üzere olduğunu anladı. Bütün sırtı ürperdi. Bu şekilde yakalanmayı beklememişti. Adrenalini zaten yükselmişti ama şimdi tavan yapmış gibiydi. Bıçağını sol eline alarak kılıcını yavaşça çekmeye başladı. Odanın yoğun sessizliğinde kınından çeken kayan silahın çıkardığı sesi duyabiliyordu. Kılıcı elinde hazır tutarak çok yavaşça ve büyük bir dikkatle durumu değerlendirmek üzere daha karanlık bir köşeye doğru ilerlemeye başladı.

Hiç zamanı yoktu. Sağ tarafından çok hafif bir ses geldi ve çok yakınında birinin varlığını hissetti. Silahlarını savunma pozisyonunda tutarak döndü. Bıçağına sertçe bir başka bıçak çarptı; darbe o kadar sert ve beklenmedikti ki yarattığı şok kolundan omzuna kadar yükseldi. Bıçaklar sert bir sürtünme sesi çıkardı ve etrafa ufak kıvılcımlar uçuştı. Bu her iki eliyle

kılıcını tutan kapüşonlu karanlık bir silueti aydınlatmaya yetti. Vuruşun gücü karşısındakinin kılıcını uzak tutmaya çalışırken bileği kaskatı kesilen Talon'u bir adım geriletti. Rakibinin en son durduğunu hissettiği yere doğru neredeyse körlemesine bir vuruş yaptı ama bıçağı sadece havayı kesti. İçgüdüsel olarak başını hızla eğip kaldırdı ve böyle yaptığına sevindi. Başının üstünden geçen kılıcın yarattığı hafif esintiyi hissetti. Çılgın bir umutla bir kez daha kılıcını öne doğru sapladı. Hızla içe çekilen kısa bir nefesle ödülünü aldı ve gerçekten bir şeye isabet ettirdiğini anladı ama oyalanmak istemedi. Odada onunla birlikte bulunan her kim ise çok ustaydı ve gerçekten tehlikeliydi. Talon kimliğinin ortaya çıkmasını istemiyordu onun için hemen kaçması gerekiyordu.

Pencereye doğru gitmeye davrandı ama aniden yolunun üstünde beliren daha koyu bir gölgenin onu kapattığını gördü. Ondan sonra hissettiği ilk şey böğründe yakıcı bir acıydı. Aklından bunun öldürücü olup olmadığı geçti ama sadece yüzeysel bir yaraydı ve doğruca karşısındakine doğru atıldı. Yaklaşırken bir kez daha başını eğip kaldırarak rakibinin bacaklarının alt kısmına vurdu ve bir kez daha isabet ettirerek acı dolu bir inilti işitti. Öldürücü bir darbe indirmediyi biliyordu ama bu rakibinin savunma alanına girip kılıcının sapıyla yüzüne vurmasına olanak verdi. Bir hırıltı duyuldu ve siluet geriye doğru sendeleyerek yere düştü. Yere çarpan bir bıçak tıkırtısı duyuldu.

Gitme zamanı gelmişti. Talon açık pencereden zıpladı ve sessizce verandaya indi, sonra adamı öldürüp öldürmemesi gerektiğini merak ederek geldiği yoldan kaçmaya başladı ama arkasında cesetler bırakmaktansa oradan çıkmak daha önemliydi.

Talon her an alarm verilmesini ve bütün yerleşkenin uyanmasını bekleyerek sessiz ve karanlık sundurmada gölgelerin arasından uçarcasına koştu. Çok geçmeden duvara ulaştı, titreyerek tırmanıp diğer tarafta çömelir vaziyette yere indi. Bahçenin öteki ucunda birinin bağırdığını duydu, insanlar sesleniyor, birkaç köpek havlıyordu; alarm verilmişti.

Villada kıyamet kopuyordu. Diğer odadaki gürültü patırtıyı duyan senatör muhafızlara daha çok ışık getirilmesini ve kapıyı açmalarını emretti.

“Choumnos nerede?” diye bağırdı.

Hizmetkârlar korkmuş ve mahmur gözlerle koştular. “Bana hemen Choumnos’u bulun!” diye kükredi senatör.

Muhafızlar daha önce kapüşonlu olan adamın odaya girmesi için yana çekildiler. Adam kötü topallıyordu; uyluğu kan içindeydi ve bacağına yerde sürüyordu. Sanki biri dudağına ve bumuna sert bir şeyle vurmuş gibiydi.

Senatör hızla nefesini içine çekti. “Tanrı aşkına, sana ne oldu?” diye sordu adamının aldığı hasarı kavradıktan sonra.

“Bir ziyaretçimiz vardı, Sör.”

“Öyle görünüyor,” dedi senatör tatsız bir sesle. “Muhafızlar villayı güvene aldılar mı? Köpekler nerede? Neden bu davetsiz misafirin icabına bakmadılar?”

“A... Arazinin her yanında köpekli muhafızlar var, senatör,” diye kekeledi hadımlardan biri.

“Ee, ne bekliyorsunuz? Kimse bulun!”

“Sen, Choumnos, bana tam olarak ne olduğunu anlat.” Senatörün sesi şimdi çok sakindi.

Bunun yerine yaralarının sarılmasını tercih edecek olan Choumnos sendeledi.

“Otur, otur. Sen oradaki, biraz sargı bezi getirip yarasıyla ilgilen; bütün mobilyalarımın kan içinde kalmasını istemiyorum!” diye bağırdı senatör, kapının yanında duran korkmuş hizmetkâra. Adam uçarcasına gitti.

Choumnos minnetle adeta düşercesine kanepelerin birinin üstüne çöktü ve bütün deri yüzüne kan bulaştırdı. Senatör adama ve berbat ettiği kanepeye keyifsiz bir bakış attı.

“Bir ses duyduğumu sandım, sadece bir histi ama gördüm ki haklıymışım. İstenmeyen misafirler için küçük tuzaklar hazırlamıştım. Birinin pencereden yandaki odaya girdiğini duydum ve burada neler olduğunu öğrenmeye çalıştığından şüphelendim, Sör.” Adam bacağındaki acı yüzünden suratını buruşturdu

ve sonra kendini toparlamaya gayret etti. “Bakmak için oraya gidince bana saldırdı.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi senatör. “Sence bir şey duymuş mudur?”

Choumnos’un hayatta kalıp kalmayacağıyla zerre kadar ilgilenmiyordu.

“Ben... sanmıyorum, senatör. Odaya hemen gittim ve oradaki her kimse içeri henüz girdiğini hissettim. Her şey çok çabuk oldu... adam bir yılan gibi hızlıydı ve çok iyiydi; yüzünü göremedim.” Choumnos mesleki anlamda etkilenmiş gibi görünüyordu ama sonra dikkatini tekrar senatöre yöneltti. “Ama onu kolundan yaraladım, bundan eminim.”

“O zaman belki takip edilecek bir iz bırakmıştır,” dedi senatör.

“Olabilir ama hızlı hareket etmeliyiz, muhtemelen şimdiye kadar duvardan atlayıp kaçmıştır.”

“Bundan pek emin gibisin,” dedi Basileios, ilk kez konuşarak.

“Usta biriydi, Sör.”

“Hmm, o kadar usta değildi ki varlığını hissetmişsin.”

O anda muhafızlardan biri hızla odaya girerek içerideki adamların önünde eğildi.

“Ne var? Adamı buldunuz mu?” diye sordu senatör.

“Hayır, Sör, ama köpekler duvara yakın bir yerde heyecanlandı. Orada kan bulduk.”

“Psellos nerede?” diye sordu senatör Choumnos’a.

“Buradayım, Sör,” dedi, Choumnos gibi kapüşonu arkaya itilmiş, uzun, sade bir tunik giymiş bir adam. İki adamın önünde eğilirken eli kılıcıdaydı. Bu Caravello’ya haber götüren adamdı.

“Siz ikiniz, bulun o adamı. Kim olduğu veya nereden geldiği umurumda değil. Eğer gerekirse şehirdeki şu karanlık dostlarınızın yardımına başvurun. Karşılığını altınla ödeyeceğiz. Adam muhtemelen Mabeyincinin casuslarından biridir ama bulup öldürün. Onun kellesini istiyorum – mümkün olduğunca çabuk. Gidin!”

O sırada hizmetkâr elinde Choumnos için getirdiği sargı beziyle geri dönmüştü. Kanepeye doğru yaklaştı ama senatör ona uzaklaşması için elini salladı.

“Hepiniz dışarı çıkın. Yaralarına başka bir yerde bakın; mobilyalarım kan bulaştırmasını istemiyorum. Bulun o adamı,” diye homurdandı arkasını dönerken.

Herkes çıkana kadar bekledi, sonra konuğuna döndü. “Gördüğün gibi, her yerde casuslar var ve bunun imparatorun mabeyincisinin işi olduğundan eminim. Şimdilik gitsen iyi olur ama şehirden ayrılma. Tabii Prens Andronikos’a haber verirsin.”

“Bu sorun olmaz.”

“Zaten kadın peşinde koşarak durumunu tehlikeye attı,” dedi senatör, öfke dolu bir sesle. “Kalothesos ailesinin o kızı bir engel; bu önemli safhada ona hiç bulaşmamalıydı, bu delilik. Tanrı aşkına, o imparatoriçenin nedimesi. Ya konuşursa? Prensın şehirde olması yeterince tehlikeli. Eğer imparatorun casusları öğrenirse prensin gözlerini oyarlar, bizim de kelimemizi uçururlar, o da ancak imparatorun hayal gücü yüksek işkencecilerinin elinde işkence gördükten sonra.”

“Sana katılıyorum. Eğer o adam imparator için çalışan bir casussa çok geç kalınmış olabilir. Öğrenmiş olabileceği herhangi bir şeyi iletmesine fırsat kalmadan onu bulacağına güveniyorum, senatör.” Basileios’un tiz sesindeki gözdağını fark etmemenin olanağı yoktu. Hadımın böyle tehditkâr bir tonda konuştuğunu duymak tuhaftı. “Ayrıca Arap filosofunun ne yaptığı hususunda sürekli bilgilendirilmeliyim. Bizans donanması Çanakkale’deki tehditle ilgilenmek zorunda kalınca hemen buraya gelmek üzere anakarada bekleyen paralı askerlerimiz var.”

“Peki. O adamı bulmanın çok zaman alacağını sanmıyorum; yaralanmış. Yine de ortalık yatışana kadar görüşmesek iyi olur. Cenevizliler yelken açar açmaz plan uygulamaya konulacak. Ondan sonra zarlar atılacak.”

Senatör hizmetkârlarından birini çağırdı ve adam geldiği zaman ona Eugenia Kalothesos’u bulup kendisine getirmesini söyledi.

*Dinle ruhun konseyini dedim,
Acın içinde, zira kaderdir bu:
Kararlaştırılan zamanlarda bize karşıdır günler.
Moshe Ben Nahman*

Bölüm 18

Aile Meseleleri

Talon villadan birkaç yüz metre uzaklaştıktan sonra soluklanmak için durdu ve seçeneklerini gözden geçirdi. Uzaklaşıp araya evler ve ağaçlar girince gürültü azalmış olsa da biraz önce ayrıldığı konaktaki kargaşayı hâlâ duyabiliyordu.

Burada, bu karanlık yan sokakta gece çok sessizdi, böcekler ve kurbağalar bile şafak sökmeden önceki bu saatte uyumuş gibiydi. Etrafta şehir devriyeleri olmasına rağmen peşinden köpeklerin salınacağına emindi. Yoluna devam etmeliydi. Max çok kaygılanmış ve neler olduğun merak etmiş olmalıydı. Elini böğrüne koydu ve kesiğin sızısını ve kanın ıslaklığını hissetti.

Ama derin yaraların o uyuşturan acısı yoktu. Yarayı iyice sarması ve yere kan damlamaması gerektiğini biliyordu. Muhtemelen duvara tırmanırken biraz kan izi kalmıştı. Tuniğinin eteğini yırtıp geniş bir bandaj yaparak belindeki yarayı sardı ve kanamanın durduğundan emin oldu. Bacağından aşağıya biraz kan süzölmüştü, onun için arkasında iz bırakmadığını umut ederek eliyle hissedebildiği kadarını silmesi gerekti. O sırada havlamalar duydu ve sesler yaklaşıyor gibiydi. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Mümkün olduğunca çabuk sokaklardan uzaklaşması gerek-
tiğine karar verdi; Max'in içgüdülerine güvenerek sabah onu

bulacağını umuyordu. Max devriyelerden kaçarak hana geri dönmenin bir yolunu bulabilirdi. Belki uykusuz bir gece geçirmişti ama büyük ihtimalle sabah ne olduğunu öğrenmek için villaya gelirdi. Talon uzun adımlarla villa Kalothesos'a doğru yola koyuldu.

Yolunu bulmak zor olmadı. Köpeklerin kafasını karıştırmak için birkaç bitişik sokağı koşarak geçmeye karar verdi ama sonra doğruca villa Kalothesos'a doğru ilerledi. Köpeklerin sesi geride kalmıştı, sonra çok geçmeden villayı çevreleyen duvara ulaştı. Bir kez daha tırmanarak izin almadan bir başkasının mülküne girdi; eğer köpekler onu kapıya kadar takip ederse nöbetçilerin bilerek veya bilmeyerek onu ele vereceğinden emindi. Ona pek zeki gibi görünmemişlerdi ve Talon bu riske girmek istemiyordu. Duvarın üstünde kısa bir an şok yaşadı: bir kedi duvarda oturmuş onu izliyordu. Kedi tıslayarak sırtını kabartırken geriye sıçrayan Talon neredeyse aşağı düşecekti ama sonra hayvan aşağıdaki bahçede gözden kayboldu ve Talon rahatlatarak bir oh çekti.

Bahçedeki çalılar onun için iyi bir siperdi ve villa Kalothesos'daki muhafızlar öteki villadakiler kadar tetikte değildi, hatta uyuduklarına bile yemin edebilirdi. Yarı açık bir pencereden villaya girmesi ve koridorda sessizce ilerleyerek kendi odasına geçmesi zor olmadı.

Sessizce odasına girdi fakat aniden alarma geçerek yine yalnız olmadığını hissetti. İçindeki bütün alarmlar kapandı ve bir saniye içinde hançerini çekip çaresizce bu yeni tehlikenin nereden geldiğini anlamaya çalışarak kapının iç tarafında çömeldi. Bekledi. Yatakta bir şey kıınıldadı ve Talon iki adımda aniden saldırarak doğrulmasına bile fırsat bırakmadan yataktaki siluetin boğazına hançerini dayadı.

Dehşete kapılmış tiz bir ses duyuldu, siluet dondu, sonra yastıkların üstüne düştü. Talon da üstüne eğilerek, "Kınıldama," diye fısıldadı. Siluet sessiz bir itaatle başını salladı ve Talon boğazındaki bıçağı biraz çekti.

"Canımı yakma!" diye fısıldadı dehşet içinde kalmış bir ses soluk soluğa.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Talon da, onun Eugenia olabileceğini düşünerek.

“Senin... Senin gelmeni bekliyordum. Neredeydin? Neredeyse şafak sökecek.” Bu sesteki bir şey Talon’un durmasına ve yatakta yatan silüete dikkatle bakmasına neden oldu. Ses bir kadınındı ama beklediği kişinin değildi; bumuna gelen hafif parfüm kokusu farklıydı.

“Kimsin sen? Olduğun yerde kal!” diye emretti sert bir sesle fısıldayarak.

Aceyle köşedeki küçük masaya giderek lambalardan birinin fitilini çakmaktaşıyla yaktı. Fitil yavaşça alev aldı ama çok geçmeden odaya parlak bir ışık yaydı ve Talon onun kim olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak yaralı tarafını gizledi.

Theodora örtüleri çenesine kadar çekmiş yatakta oturuyordu. Saçları dağılmıştı, korkmuş ve kırılgan görünüyordu. Yüzü bembeyazdı ve Talon’un davranışına tepki olarak titremeye başlamıştı.

Onu görünce şaşkınlıkla homurdanan Talon lambayı yukarı kaldırarak ona doğru yürüdü. Kızın kocaman açılmış gözleri ona korkuyla bakıyordu.

“Azizler adına, senin burada ne işin var?” Talon sesinin hiç de dostça çıkmadığını fark etti.

Şaşkınlığından sıyrılırken kalp atışları yavaşlıyordu ama şimdi bir yanıtı ihtiyacı vardı.

Theodora süklüm püklüm bir haldeydi. “Beni korkuttun!” dedi onu suçlayarak.

“Yatak odamda ne yapıyorsun, Theodora?” dedi Talon, bu kez daha nazikçe.

“Ben... Ben seninle olmak istedim,” diye kekeledi ama sonra ona meydan okur gibi baktı. “Seni seviyorum, Talon. Ben çocuk değilim,” dedi kendini savunurcasına.

Örtü sıyrıldı ve Talon kızın giysilerinin yerde, kendisinin ise çıplak yatakta olduğunu fark etti.

“Evet, çocuksun, Theodora, sadece on dört yaşındasın ve bu odada bile olmamalıydın. Ya biri senin buraya geldiğini görseyse veya duyduysa?”

“On dört sevmek için yeterli bir yaşıdır. Kız kardeşim on altısında bir erkekle beraber oldu.” Theodora korkusunu çabucak yenmiş, tartışmaya hazırlanıyordu.

Talon kız kardeşiyle yaşadıklarını hatırlayınca bir an durdu. Sonra başını iki yana sallayarak, “On altı başka, on dört başka,” dedi.

“Kraliçeler on iki yaşında krallarla evleniyor, Talon,” diye hatırlattı genç kız, iğneleyici bir sesle.

Talon neredeyse gülecekti.

“Mesele bu değil, Theodora. Sen bu odada olmamalısın. Gitmen gerek. Hemen.”

Kız gözlerinde incinmişlikle karışık bir meydan okuma ifadesiyle ona baktı ama sonra gözleri kocaman açılarak hızla nefesini içine çekti.

“Talon, yaralanmışsın sen! Ne oldu?”

Talon aniden yorularak yatağın kenarına oturdu. “Baş edemeyeceğim bir şey değil. Gitmen gerek, lütfen git.”

“Hayır! Yaranı görene kadar olmaz,” diye bağırdı. Örtüyü bırakıp çıplak halde yataktan çıkarak tuniğine uzandı. Talon hemen arkasını döndü.

Kız tuniğini başından geçirip dizlerinin üstüne çekerken tekrar ona döndü. Theodora ona doğru eğilerek yan tarafındaki ıslak ve kızarık yaraya baktı.

“Bu yarayla ilgilenmeme izin vermelisin, Talon. Yardım edebilirim,” dedi adeta yalvaran bir sesle, elini böğrüne dokunmak için dikkatle uzatarak.

Talon yorgundu ve yalnız kalmak istiyordu ama Theodora beline sardığı paçavrayı açmaya başlayınca pes etti.

“Pencerenin yanında temiz su var. Bir de havlu olacak,” diye mırıldandı.

Theodora bir anda kendini işe vermişti.

Su dolu leğeni yatağın kenarına getirdi ve onun tuniğini çıkarmasına yardım etti. Gözleri Talon’un çıplak gövdesinde dolaştı ve eski yara izlerini ve yeni yarayı görünce kocaman açıldılar. Talon kızın kanı görünce gereksiz tepki vermemesini sevdi.

“Ciddi bir şey değil, sadece temizlenip sarılması gerekiyor. Ama acele etmelisin,” dedi Talon. Ahırların tarafından şafağı haber veren bir horoz sesi geldi, avluda hareketlenme başlamıştı. Ev halkı güne başlamak için her an kalkabilirdi.

Theodora başını sallayarak çabucak havlunun bir ucunu ıslatıp Talon’un sağ tarafındaki son kaburgasından bir el kadar aşağıya inen uzun ince kesiğin etrafını temizlemeye koyuldu. O yaraya odaklanmışken Talon yüzünü buruşturdu ama hiç ses çıkarmadı. Çok geçmeden yara temizlenmiş ve sarılmaya hazır hale gelmişti.

“Bu nasıl oldu, Talon? Buna dikiş atılması lazımdı,” diye ekledi, ıslattığı bezi sıkıp yaranın etrafındaki alanı kurulamaya başlarken. Talon ince kesiğe bir göz attı. “Villaya dönerken haydutların saldırısına uğradım. Ellerinden kurtulmadan önce biri beni yaraladı.”

“Gecenin bu saatinde mi? Neredeyse şafak sökmek üzere, Talon.” Sesi şüpheli geliyordu.

Talon bir şey demedi. Onun yerine hançeriyle bir havluyu daha kesip göğsünün altını sarmasına yardım etti. Ayağa kalktığı zaman Theodora diz çökmüş, yere dökülen suları siliyordu.

“Yunan Ateşi hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordu Talon, gelişigüzel bir biçimde.

“Tek bildiğim bunun donanmamızın savaşta kullandığı gizli bir silah olduğu. Gemileri yakıyormuş,” dedi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. Talon’un yüzünden ne düşündüğü belli değildi.

“Artık gitmelisin, Theodora. Eğer biri seni burada görürse ikimiz de cezalandırılırız ve muhtemelen senin cezan benimkinden daha ağır olur.”

Theodora tek laf etmeden ayağa kalktı, elini Talon’un göğsünde gezdirdi, sonra onun sertçe kaşlarını çatıldığını görünce başını yana eğdi. “Ben sadece istiyorum ki...” Sözüünü tamamlamadı.

“Sen hoş bir kızsın... yani, hoş bir kadınsın, Theodora ama bu ne yeri ne de zamanı,” dedi Talon onu rahatlatmaya çalışarak, kızın gözlerinin dolduğunu görünce. Yanağından aşağı bir

gözyaşı süzölünce onu başparmağıyla sildi, sonra başını tutup usulca salladı.

“Seni yarın göreceğ miyim, Talon? Gitmeyeceksin... değil mi?” diye sordu, gözkapakları titreyerek. Talon gülümsemesini zorla bastırdı. Onun yerine daha sert görünmeye çalıştı.

“Yarın burada olacağım. Şimdi gitmelisin, Tanrı seni kutsasın.”

Theodora parmaklarının ucunda yükselerek onu dudaklarından öptü. “İyi geceler, Talon ve Tanrı seni korusun,” diye fısıldadı, her zamanki saygısız tavrını biraz geri kazanarak.

Talon gülümsedi ve kızın kalçalarını gereğinden fazla sallayarak kapıdan dışarı süzölmesini izledi. “Tanrım,” diye düşündü, “bu aile tam bir baş belası!”

* * *

Birkaç saat kestirdi, sonra odaya güneş dolunca uyandı. Villada olanları düşündükçe huzursuzlanıyordu, ayrıca hemen Max'i görmesi lazımdı. Her yanı tutulmuş halde, ağırlar içinde yataktan çıktı, elini yüzünü yıkadı ve sonra yarasını kontrol etti. Pek kanamamıştı ama sargıyı değiştirdi ve kanlı bezleri başka bir havlunun içine sardı. Temiz bir tunik giyerek koridordan yemek odasına doğru yürüdü. İçeride kendisine ekmek, ballı yoğurt ve meyve bahçesinden gelen bir şeftali veren hizmetkârdan başka kimse olmadığını görünce rahatladı. Hepsini iştahla yedi. Önceki gece olanlardan sonra Leydi Joannina'nın yüzüne nasıl bakacağını merak etti. Kahvaltısı bitince tam hana gitmek üzere kalkmak üzereydi ki hizmetkâr Max'in geldiğini haber verdi ve onu içeri aldıktan sonra odadan çıktı.

“Sen nereye kayboldun, Tanrı aşkına, Talon? Bekleyip durdum...” dedi Max, biraz fazla yüksek bir sesle.

Talon parmağını dudağına götürerek sessiz olmasını işaret etti, sonra biraz ekmekle peynir alıp bir tabağı koydu. Tabağı alıp Max'in eline bir sürahi şarap tutuşturduktan sonra odadan bahçeye çıktı. Etrafa bakındı ve normalde erken kalkan ve bazen bağda ufak tefek işler yapan senatör dâhil kimseyi

görmedi. Max sabırsızlığını yenmeye çalışarak sessizce onu izliyordu. Talon evden yeterince uzak bir zeytin ağacının altında taş bir sıra buldu ve oturduktan sonra Max'e de oturmasını söyleyerek ekmekle peyniri işaret etti.

“Seçeneğim yoktu, Max,” dedi usulca. “Neredeyse geri dönemeyecektim. Dün gece Tanrı beni korudu, bundan emimim.”

“Neler oluyor, Talon?” diye sordu Max, ekmeğinden bir ısırık alıp bir parça peyniri ağzına atarak. “Limana döndüğüm zaman her taraf sessizdi ve senden hiçbir iz yoktu. Bekledim; en az üç saat beklemiş olmalıyım. Sonunda gelmeyeceğine karar verdiğimde vakit çok geç olmuştu. Ya handa ya da burada olacağını düşündüm ve işte buradayım. Ne oldu?”

Talon ona kısa cümlelerle önceki gece olanları anlattı. Ona kaburgalarındaki sargıyı ve kanlı bezlerin sarılı olduğu ufak bohçayı gösterdi. Max o ana kadar inanmamışsa da artık inanmıştı.

Uzun bir iç çekti. “Yani eve girdin ve biri orada bekliyordu. Seni tanırım, Talon. Sen nöbetçilerin ruhu bile duymadan bir yatak odasına girebilirsin ama bu kez biri –belki senin kadar iyi biri- seni alaşağı etti! Oradan ayrılmadan evvel yan odada konuşularlardan bir şeyler duyabildin mi bari?”

“Galiba Rodos sözcüğünü duydum ve Yunan Ateşi sözlerini duyduğuma eminim. Bir şeyler dönüyor, Max ama ne olduğunu bilmiyorum. O villa çok zengin birine, Senatör Spartenos’a ait. Pantoleon yaşarken oraya gitmiş ve Niko’yla tanışmıştım. Senatör orayı korumak için usta katiller tutabilecek güçte. Acaba bizim Cenevizli kaptanımızın öyle bir yerde ne işi var, hem de gecenin bir yarısı?”

“Eh, canını kurtardın ve bu bizim işimiz olmadığına göre biz kendi işimize bakıp bu olanları unutalım,” dedi Max.

“Ya Caravello’ya İskenderiye’de bize yaptıkları için hak ettiği cezayı verme niyetine ne oldu, Max?”

“Eğer bu senin doğranacağın anlamına geliyorsa belki bir daha düşünmeliyiz. Bu şehir bizim çöplüğümüz değil, Talon. Belki özellikle uzak kalmamız gereken şeyler vardır – zengin bir senatör gibi. Burada güç onların elinde,” dedi Max.

Talon tatmin olmamıştı ama bir şey demedi. Arkadaşı yorgun ve neşesizdi. Olanları düşünmesi gerekiyordu, bir de şu can sıkıcı Theodora sorunu vardı. Sirtını taş a yasladı ve düşünceleri karşılaştıkları zamana gitti. O zeki, insanın kafasını karıştıran ve görünüşe göre bir kadın olmaya azmetmiş bir kızdı. Bunun o oradayken olmaması için çok dikkatli olması lazımdı. Aniden han pek davetkâr göründü. Max dostunun düşüncelerini böldü.

“Geminin dönme zamanı gelmedi mi, Talon?”

“Geldi ve sana söylemem gereken bir şey daha var, Max.”

Sonra Talon önceki gün Alexios’la yaptıkları görüşmeyi ve planlarını anlatmaya koyuldu.

“Ama önce neden son zamanlarda pek görünmediğini merak eden Alexios’a saygılarımızı sunmalıyız.”

Max başıyla onaylayarak Talon’un sırtına vurdu. “Bunu gerçekten isterim,” dedi.

İçeri girdiler ve tam o sırada yanında bir başka konukla Joannina’yı gördüler. Bu Nikoporus’tu.

Talon’la Max Joannina’ya başlarıyla selam verdiler. Kadın gülümseyerek, “Günaydın, beyler,” dedi. “Gördüğünüz gibi, Alexios’u ziyaret etmek isteyen bir konuğumuz var.”

“Tanrı’nın lütfu üstünde olsun, Niko,” dedi Talon, beriki ona sıkı sıkı sarılırken acıyan yarası yüzünden suratını buruşturarak.

“Tanrı’nın lütfu sizin de üstünüzde olsun, Talon, Max,” dedi Nikoporus, gözleri yaşararak. Max’i de kucakladıktan sonra geri çekilerek ikisine baktı.

“Sefer hakkında birçok söylenti duyuyorum ve çoğu da oldukça kötü,” dedi. “Leydim Joannina, Alex’i geri getirişinizi biraz anlattı. Bu yaptığınız için tüm yüreğimle size teşekkür ediyorum.”

Max aksi bir tavırla yanıt verdi. “O katliamdan pek çok insan geri dönemedi, Niko. Biz şanslıydık ve onu da sağ salım geri getirmek görevimizdi.”

“Öyle olduğunu biliyorum, Max ama çoğu insan sadece kendi postunu kurtarmayı düşünürdü.”

“Gelin,” dedi Joannina usulca, “sizi oğluma götürüyüm.

Ama bu sefer onu yormayacağına onurun üstüne söz vermeli-sin, Talon.”

“Leydim, bu tamamen onun suçuydu, o konuşmak istedi...” Talon suçlu bir tavırla gülümsedi.

“Biliyorum ama idareyi siz ele almalısınız, yoksa gelip hepinizi dışarı kovalarım. Şimdi içeri girip onu neşelendirin,” dedi, gülümseyerek.

* * *

Alexios onları görünce çok sevindi. İçeri girdiklerinde açık pencereden bahçeye bakıyordu. Talon yüzündeki düşünceli ifadeyi fark etmişti ama onları görünce bu yerini şaşkınlığa ve sevince bıraktı. “Niko! Zamanı gelmişti. Tanrı’nın lütfu sizinle olsun!”

Nikoporus gülerек omzunu silkti. “Amiraller tuttu beni; ayrıca ordu büyük bir gürültüyle geri dönmüş olsa da senin gelişin pek sessizdi.”

Nikoporus ve Alexios sarılırken Talon’la Max geride durup onları izledi. Bu iki sıkı dostun birbirini gördüğüne çok sevindiği belliydi. Nikoporus yine duygusallaşıyordu, onun için Talon oradaki bir hizmetkârdan biraz şarap getirmesini istedi.

Şarap geldi ve hepsi taburelerini sakat adamın yatağının etrafına çekti.

“*Tzykanion* sayesinde savaşta tartaklanmanı engelleyecek beceriler kazandığını düşünmüştüm, Alex. Neler oldu?” dedi Nikoporus, işi şakaya dökmeye çalışarak.

Alexios utangaç bir tavırla gülümsedi. “Dizimdeki yara bir anda ortaya çıktı. Ben gövdemi korumaya çalışıyordum ki neredeyse aynı anda iki darbe birden aldım. Bir atın üstünde ne kadar mahir olursan ol, bu senin bile kaçınabileceğin bir şey değildi, dostum.”

“Önemli olan geri gelmiş olman,” dedi Nikoporus, ciddi bir sesle. “Hadi, hepsini anlat. Şimdiye kadar sadece oradan buradan bir şeyler duydum.”

Ona bütün hikâyeyi anlattılar; ordunun koyağa girmesini engelleme çabalarını, ilerledikleri her santim için verdikleri

savaşı ve eğreti siperde geçirdikleri berbat geceyi. Hikâyenin çoğunu Alexios anlattı fakat Dorylaeum'a ulaşmak için gösterdikleri çaba yüzünden hatırlamadığı yerleri Talon'la Max'in tamamlamasını istedi. Nikoporus hikâyenin bu kısmında kendinden beklenmeyecek kerte sessizdi. Sözlerini tamamladıkları zaman başını iki yana salladı. "O kadar adamı o şekilde bırakmak... bu hiç moral vermemiştir ve duyduğuma göre bu imparatorun şanı içinde de pek hayırlı olmamış."

"Ne demek istiyorsun, Niko?" diye sordu Alexios.

"Ordu acıklı bir durumda, tamamen morali çökmüş halde döndü ve sonra öfkeli homurtular duyulmaya başladı. Senatoda seslerin yükseldiğini duydum ama kimse imparatoru açıkça eleştirmemiş, buna cüret edemezlerdi. Ancak verdiğimiz kayıplar nedeniyle orduda ve şehirde büyük bir hoşnutsuzluk var, en çok da Türklerin karşısında böyle rezil olduğumuz için."

"O şartlar altında başka ne yapabiliirdi bilemiyorum, Niko," dedi Talon.

"Ordu kalıp savaşamazdı. Türkler orduyu yanlardan taciz ediyordu ama ortaya çıkıp savaşmayacak kadar akıllılardı," diye ekledi Max. "Kalmak ordunun geri kalanının yok olması demek olurdu."

Konuşma bir saatten uzun sürdü, bu arada Talon omzundan arkaya bakıp Joannina'nın gelip onları kovalamasını bekledi. Sonra gitme zamanının geldiğini göstermek için ayağa kalktı.

Nikoporus, Alexios'u kucakladı ve birkaç gün sonra yine geleceğini söyleyerek yanından ayrıldılar. Dışarı çıkarken Nikoporus, "Tükenmiş görünüyor, Talon," dedi. "Bacağı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tanrı ona yardım etsin ama bir daha o bacağıyla yürüemeyecek, Niko. Yarası çok kötü."

Nikoporus inanamayan gözlerle ona bakakaldı. "Emin misin? Bu korkunç bir şey. O biliyor mu?"

"Sanırım ama bunu itiraf etmeyecektir. Yakında bacağını çalıştırmak için onu ayağa kaldırmamız gerekecek ama buna hekimin izin vermesi lazım."

“Bir daha at binebilecek mi?”

“Sanırım ama bir daha *tzykanion* oynayabileceğinden şüpheliyim.”

Üzgün görünen Nikoporus başını iki yana salladı. “O oyunu çok sever,” dedi. Sonra konuyu değiştirdi.

“Benim limana dönmem lazım, sizin geminizin ilk geldiğinde yanaştığı Kontoskalion limanına. Gemim şimdi orada, acaba sen ve Max de gelip bir bakmak ister miydiniz?”

Talon’la Max hemen bu teklifi kabul ettiler. Bahçeye girmek üzere olan Joannina’ya uzaktan el sallayarak evden çıkıp hızla kapiya giden patikada ilerlediler. Talon oradan gitmeye can atıyordu. Biri fark etmeden evvel elindeki küçük paçavra bohçasından kurtulmak istiyordu.

Kısa bir süre sonra tepeden inmiş Kontoskalion limanına yaklaşmışlardı. Nikoporus’u tanıyan nöbetçiler geçmeleri için el sallarken genç bir subay da onu selamladı. Rıhtımda büyük, gösterişli bir savaş gemisi duruyordu. Ortalık kalabalıktı ve denetçiler taş rıhtımda uzun adımlarla yürürken köleleri itip tekmeleyerek yollarından çekiyorlardı. Nikoporus iskele köprüsünde durarak elini gemiye doğru salladı.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu. Sesi gururlu, hatta sahipleniciydi.

Talon renkli flamaları rüzgârda dalgalanan savaş gemisini inceledi; flamalardan birinde Bizans İmparatorluğu’nun sembolü olan çift başlı kartal vardı.

“Bu senin gemin mi?” diye sordu Talon. Gördükleri hoşuna gitmişti.

“Evet... şey, hayır, pek sayılmaz, ben en kıdemli subayım, onun için şu anda kaptan görevi yapıyorum,” dedi Nikoporus.

Talon şamandıraları çeken geminin zarif hatlarına göz gezdirdi. Bu kendi gemisinden daha büyüktü ve yarısı suyun altında kalan uzun ve tehditkâr mahmuzuyla pek ciddi görünüyordu. Mahmuzdan, geminin pruvasını ortaya çıkaran büyük bir eğri halinde, çenesi kocaman açılmış ve pençeleri onu destekleyen ahşap çerçeveden öne uzanmış mitsel bir deniz yaratığı

şeklinde bir gemi başı süsü yükseliyordu. Arka güverteden üst güverteye kadar uzanan iki sıra kürek mazgalı vardı –bu onun gemisinde olmayan bir şeydi- ve Talon güvertede bir gemide her zaman bulunan teçhizatlar dışında bir şey olduğunu fark etti. Bunu açıkça göremiyordu ama şu duyduğu korkunç silahlardan biri olabileceğini düşündü.

Gemide iki direk vardı, biri hemen önde, diğeri de dümene yardım etmesi ve böylece gemiyi her türlü havada manevra yapabilir hale getirmek için hemen bir üçgen Latin yelkeni çekilebilecek olan kıçta bulunuyordu. Talon bir gemiden bu kadar anlıyordu.

“Hadi, gelin,” dedi Nikoporus, güverte iskelesinde yürüyerek. Geldikleri fark edilmişti. İnsanlar baş kasaraya koşarak tuhaf görünümlü aleti kalın bir kumaşla örttü, geminin ortasında da faaliyet vardı. Gemiye çıktıklarında bir subay Nikoporus’u saygıyla selamladı.

Talon arkadaşına yeni bir gözle baktı. O zamana dek iyi bir *tzykanion* oyuncusu ve hoş biri olmasına rağmen genç Niko’nun bundan fazlası olmadığını düşünmüştü. Onun bu ölümcül görünümlü savaş silahından sorumlu olması Talon’u etkiledi ve besbelli Max’i de etkilemişti ki bir kaşını kaldırarak Talon’a şaşkın bir bakış attı. Güvertede Niko’yu takip ettiler, herkes birbiriyle tanıştırıldı ve Max için söylenenler tercüme edildi.

Nikoporus onunla aynı yaşlarda genç bir subaya kıç taraftaki üst güverteye giden yolu göstermesini işaret etti. Talon şimdi üstü tamamen kapatılmış olan o tuhaf görünümlü makinenin bulunduğu baş kasaraya bir göz atmayı tercih ederdi ama sonra aynı türde silahların güvertenin her iki yanındaki açıklıklardan dışarı doğru bakacak şekilde yerleştirilmiş olduğunu fark etti.

Geminin uzunluğunu görebilecekleri üst güverteye götürüldüler. Talon ilgiyle etrafa baktıktan sonra üstünde durmuyormuş gibi ana güvertedeki o tuhaf görünümlü aletlerin ne olduğunu sordu. Masum bir tavırla onları işaret etti.

“Ah, onlar mı,” dedi Nikoporus, meslektaşına anlamlı bir

bakış atarak. "Onlar bizim ateşli silahlarımız. 'Deniz alev püskürtücüleri' olarak bilinirler."

Talon, Sör Guy'ın söylediklerini hatırladı. O 'Yunan Ateşi' demişti.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu, sanki onu daha evvel hiç duymamış gibi. Bunu bildiğini düşünüyordu ama Niko'nun ne söyleyeceğini duymak istiyordu.

"Bir düşman gemisine yaklaşabilir ve sıvıyı şu borulardan üstüne püskürterek yangın çıkartabiliriz," dedi subay. Sesinde ihtiyatlı bir tını vardı.

Talon bunu Max'e çevirince beriki istavroz çıkardı. "Şeytani bir alete benziyor," dedi.

Talon, Max'in söylediklerini iki Yunanlıya açıklayınca vahşice güldüler.

"Gerçekten de şeytani bir alet ama Tanrı bize onu yapma ve kullanma bilgisini verdi ve bunu Arapların karşısında başarıyla gerçekleştirdik. Bu alet sayesinde onları iki kez denizde yendik ve şehrimizi koruduk," dedi Nikoporus.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu Talon. Çok meraklanmıştı ama subay başını iki yana salladı ve Nikoporus usulca, "Bu dikkatle korunan bir sır," dedi, "sadece aleti kullananlar bilir. Çok gizli, Talon ve eğer bilseydim bile -ki bilmiyorum- ölümüm pahasına bile sana söylemezdim. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Bu maddeyi başka bir gemiye attığımız zaman deniz bile kaynıyor ve mürettebat ne yapmaya çalışırsa çalışsın o gemi yanıp kül oluyor."

Talon huşu içindeydi. Korkunç bir silahtı bu ve aklına önceki gece bu ismi duyduğu geldi. Tüm gördüğü üstünü örten kalın bir muşambanın altından çıkan uzun bir boruydu. Tüpün ucunun kapkara isle kaplı olduğunu fark etti.

"Hiç buna şahit oldunuz mu?" diye sordu Talon, Nikoporus'a.

"İkimiz de olduk," dedi Nikoporus, meslektaşına göz atarak. "Bir gece Çanakkale Boğazı'nın girişinde devriye gezerken bir korsan gemisi bir ticaret gemisine saldırdı. Bizim geldiğimizi görünce kaçmaya çalıştı ama biz arkasından yaklaşıp bu sıvıyı

gemisine ateşledik. O kadar hızlı yandı ki mürettebatın pek azı kurtulabildi. O geminin ne kadar çabuk alevler içinde kaldığını hiç unutmayacağım.” Başını iki yana salladı. “O korsan gemisinin hiç şansı yoktu. Denizdeki insanların da öyle.”

“O halde bu alele sahip olmak isteyecek çok insan vardır, mesela düşmanlarınız?”

Nikoporus ona keskin bir bakış attı. “Deneyen çok oldu ama henüz hiçbirini onu bizden çalmayı başaramadı. Tanrı esirgesin.” Şimdi istavroz çıkarma sırası ondaydı. “Neden soruyorsun?”

“Bence bu açık,” dedi Talon. “Bu denizde ölümcül bir silah. Ona sahip olan neredeyse yenilmez olur, haklı değil miyim? Düşmanlarınızın ona sahip olmak için içi gidiyordur, hem kendini savunmak hem de saldırmak için.”

Nikoporus başıyla onayladı. “Haklısın, tabii.”

Tepenin yamacındaki Hipodrom’dan gelen bir kükreme sesi konuşmayı böldü. Yine araba yarışları yapılıyordu.

“Pantoleon’u özleyecekler,” dedi Nikoporus.

Ziyaret çok uzun sürmedi, onlara gösterilebileceklerin hepsi buydu fakat Talon oradan gemiden ve mürettebatın disiplinin-den etkilenmiş olarak ayrıldı. Nikoporus’u güvertede bırakan Talon’la Max öğle yemeği yemek ve gemide gördükleri hakkında sohbet etmek üzere hana doğru yola koyuldular.

* * *

Sabah Senatör Spartenos öfkeden köpürüyordu. Eve zorla giren adamdan iz yoktu. Adamları yamaçtaki sokakları karış karış aramış ve hiçbir iz bulamamıştı. Sadece küçük bir ipucu vardı ve onu da köpekler bulmuştu. Hayvanlar adamları Senatör Kalothesos’un villasını çevreleyen bir duvara götürmüşlerdi. Köpekler epey heyecanlanmış, duvarın dibinde uluyarak ve yukarı bakarak dönüp durmuşlardı ama adamlar mülkün içine girememişti. Ayrıca içerideki muhafızları uyandırmışlardı, onlar da aksi bir tavırla senatörün evinin önünde bu kadar gürültü kopararak ne yaptıklarını sandıklarını sormuşlardı.

Psellos bağırıştı, “Bir kaçağın peşindeyiz ve onun bu

duvardan atlamış olabileceğini düşünüyoruz. Bir şey gördünüz mü?”

İçerideki muhafızlar bakışmış ve hemen reddetmişlerdi. “Bütün gece devriye gezdik ve duvardan atlayan biri olsa kesin görürdük, bundan emin olabilirsiniz. Burası senatör Kalothesos’un konağı ve bu kadar gürültü yapmanız hiç hoşuna gitmeyecektir. Hadi, çekin arabanızı!” diye bağırmışlardı.

Psellos onlara inanmayarak yüzünü buruşturmuş ve adamlarını geri çağırmıştı. “Muhtemelen uyuyorlardı veya hizmetçi kızlardan biriyle oynuyorlardı,” diye mırıldandı. Kısa süre sonra senatör Spartenos’un villasına geri dönmüşlerdi.

Senatöre rapor veren Psellos muhafızların yalan söyleyebileceğini düşündüğünden de söz etti.

John Spartenos düşünceli görünüyordu. “Oraya bir ziyaret yapıp kendim bir şey öğrenip öğrenmeyeceğime bakacağım. Bu arada sen o adamın en başta buraya geleceğini nereden bilmiş olabileceğini düşün. Belki şu sersem Caravello’yu izlemiştir? Öğren bunu.”

Psellos başını salladı ve derine gömülü gözleri bir an alevlendi. Uykusuzluğuna rağmen dikkat çekmek hoşuna gidiyordu. Choumnos, uzun süre için olmasa da, saf dışı kalmış ve aramanın sorumluluğu ona kalmıştı ki bu çok hoşuna gidiyordu.

“Hemen limana ineceğim, Sör,” dedi.

Spartenos arkasını dönerek tahtirevanını çağırdı. Yürümek yerine tahtirevana binmeyi tercih ediyordu, ayrıca böylece daha gösterişli bir giriş yapıyordu.

Çok geçmeden hizmetkârları ve tahtirevan taşıyıcıları meslektaşları senatör Kalothesos’un evinin önünde duruyordu. Onun gibi önemli bir adam böyle habersiz geldiği için heyecanlanan evdeki hizmetkârlar ortalıkta koşturmaya başlamıştı. Senatör sabırla taşıyıcıların tahtirevanı yere koymasını bekledi ve sonra girişteki merdiveni çıkarak onu salona götürmek üzere selamlayan aşırı saygılı davranan bir hizmetkâr tarafından karşılandı.

Senatör duvardaki fresklere hayranlıkla bakarak dururken arkasında hafif bir ayak sesi duydu. Döndü ve ona doğru yak-

laşan Joannina'ya gülümsedi. Bir an kendini bu güzel kadını seyretmenin keyfine verdi. İleri yaşına rağmen hâlâ bir erkeği tahrik edebilir, diye düşündü kendi kendine. Joannina belki de adamın yoğun bakışlarını hissettiği için mütevazı bir tavırla gözlerini yere indirdi. Ancak onu sıcak bir şekilde selamlayarak elini uzattı; senatör elini gereğinden biraz daha uzun tuttu. Joannina adamın elini bırakarak, "Sizi görmek ne hoş, senatör," dedi. "O mükemmel oğlunuzu kaybetmenizin acısını hepimiz paylaşıyoruz."

Adam bir an başını eğdi, sonra dökmediği gözyaşlarıyla parlayan gözlerini kaldırarak onunkilere dikti. "Oğlum Pantoleon bir gün büyük bir general olacaktı. Onu hayatının baharında kaybetmek Constance ve benim için yıkıcı bir darbe oldu. Karım bir türlü teselli bulmuyor. Bütün bunların nedeni imparatorun o gün doğru kararları vermemesi!"

Joannina'nın gözleri yaşlarla doldu. "Tanrı ruhuna cennetinde huzur versin. Herkes onun tıpkı babası gibi büyük bir adam olacağını söylüyordu. Biz de onun için yas tutuyoruz."

"Lütfen bana John deyin. Ailelerimiz birbiriyile dost ve aramızda resmiyet olmamalı, sizce de öyle değil mi? Size Joannina diyebilir miyim, Leydim?" diye sordu saygılı bir sesle, hayali bir gözyaşı damlasını togasının ucuyla silerken.

"Bu ziyaretinizin onurunu neye borçluyuz... John? Sizi son gördüğümde bu yana epey zaman geçti," dedi Joannina, oturması için işaret ederek. Orada bulunan hizmetkârlardan birine göz atınca kız hafif bir şeyler getirmek üzere ortadan kayboldu.

"Biraz kalıp evimizi varlığınıza onurlandırırınız, değil mi?"

"O onur bana ait. Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim," dedi adam babacan bir gülümsemeyle.

O sırada dışarıda ayak sesleri duyuldu ve Theodora içeri girdi. Ziyaretçiyi görünce şaşırarak durdu, sonra beceriksiz bir reverans yaptı.

"Affedersin, anne, konuğun olduğunu bilmiyordum," dedi.

Joannina sevgiyle gülümsedi. "John, küçük kızım Theodora'yı hatırlıyor musun?"

Spartenos hafif gaga burunlu genç kıza ilgisizce baktı. "Tabii hatırlıyorum ama görmeyeli çok oldu. Nasıl da büyümüşsün. Neredeyse bir kadın olmuşsun, hem de çok güzel bir kadın!" dedi, ön dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkaran dostça bir gülümsemeyle. Adam tekrar Joannina'ya dönerken Theodora'nın yüzünde bir an beliren kızgınlığı ve küstah ses tonuna hafifçe dudağını büktüğünü fark etmedi.

"Bir şey mi arıyordun, tatlım?" diye sordu Joannina kızına.

"Talon'a bakıyordum, ee... ona konuştuğumuz bir ilacı soracaktım," diye uydurdu Theodora.

"Talon yeni konuğumuz," diye açıkladı Joannina senatöre. "Acre'den gelen Tapınak Şövalyesi heyetini hatırlıyor musunuz, Senatör? Şimdi onlardan biri bizimle kalıyor. O bizim oğlumuzu..." Aniden durarak elini ağzına götürdü. "Özür dilerim, John. Unuttum. Lütfen beni affedin."

Adam başını iki yana salladı. "Eminim ki diğer pek çok insan gibi ben de Tapınak Şövalyelerinin şehrimizde ne yaptığını merak ediyorum. Eğer yanılmıyorsam o bir ay kadar önceki şu ünlü oyunda Prens Isaac'ı atından düşüren genç adamdı, öyle değil mi?" dedi, zorla bir kahkaha atmaya çalışarak.

Joannina, "Ta kendisi," dedi. "Çok terbiyeli bir genç, alıştığımız öteki Frenklere hiç benzemiyor." Kızına baktı. "Tıp konusunda çok bilgili ve kızım da o tür şeylere karşı çok ilgili. Eh, Theodora, mademki buradasın oturup senatörü ağırlama-yardıma edebilirsin. Ah, şarap da geldi. Teşekkür ederim, Antonia," dedi, hizmetçi kız gerçek cam kadehlerle soğuk şarap sürahisini önlerindeki masaya koyarken. Yanında da biraz ballı çörekle kek vardı.

"Galiba Talon, Max ve Nikoporus'la bir gemiyi falan görme-yeye gitti," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.

Theodora hayal kırıklığına uğramıştı ama bir şey söylemedi. Ağırbaşlı bir tavırla senatörün karşısındaki kanepeye otururken sabırsızlığını bastırmaya çalıştığı çok belliydi. Joannina fark ettiyse bile bir şey demedi.

"Sevgili dostum Damianus'un bugünlerde nasıl olduğunu

sorabilir miyim? Onu son defa araba yarışlarında görmüştüm.” Spartenos’un meslektaşına aldırdığı falan yoktu. Bu huysuz yaşlı generalden hiç hoşlanmazdı, sık sık forumda birbirleriyle atışarlardı.

Joannina hafifçe omzunu silkti. “İyi fakat soğuk gecelerde eski yaraları ona rahat vermiyor. Fakat Tanrı müşfiktir ve o bağında gayet mutlu. Onu görmek ister misiniz?” diye sordu. “Bahçede olabilir ama onu çağırması için birini gönderebilirim.” Bir kadehi yarısına kadar koyu kehribar rengi şarapla doldurup konuğuna uzatırken başını kaldırıp baktı.

“Hayır, hayır, rahatsız etmek istemem. Aslında geliş sebebim...” Duraksaması hiç de rol değildi. Soruştururken sırrını ne kadar ele vereceğini merak ediyordu.

“Pantoleon mu?” diye sordu Joannina.

Senatör şarabından bir yudum aldı ama yiyeceklere dokunmadı. “Hayır, Joannina, ilgin için teşekkür ederim ama bu tamamen başka bir mesele.”

Hem Joannina hem de kızı nazik ve dikkatli görünüyordu. Theodora sonunda ufak bir kek almaya karşı koyamadı. Annesi ona kınayan bir bakış attı.

“Lütfen devam edin, John.”

“Dün gece mülkümün arazisinde büyük bir kargaşa yaşandı. Galiba hırsızlar girdi, kim bilir. Muhafızlarımız onları durdurdu ama maalesef sonunda kaçtılar fakat adamlarım içlerinden birinin yaralandığını söylüyor.”

Joannina hızla nefesini içine çekti. “Çalışanlarınızdan kimse yaralanmamıştır, umarım!” diye bağırdı, sesinde samimi bir alakayla.

Adam gülümseyerek başını iki yana salladı. “Aslında adamlarımdan biri yaralandı ama ciddi bir şey değil. Ancak köpekleri saldı ve hayvanlar onlardan birinin izini sizin konağınızın duvarına kadar sürmüştü.”

Senatör Joannina’nın afalladığını gördü ama keskin gözleri genç kızda çok garip bir şey fark etti. Aniden heyecanlanmış gibiydi, elleri titredi ve onları kucağına koyup sıkıca birbirine

kenetleyerek titremelerine hâkim olmaya çalıştı; kek neredeyse parmaklarının arasında ezilmişti. Bu çok kısa sürdü ve sonra kendini toparlamış gibi derin bir nefes aldı ve kekini ısırdı. Onun keskin bakışlarını fark edince hafifçe gülümsedi.

“Acaba sizin nöbetçileriniz dün gece böyle bir olay bildirdi mi?” diye sordu, ona dikkatle bakarak.

Joannina araya girdi. “Bana böyle bir şey söylenmedi, John ama muhafızlara kesinlikle soracağım, bundan emin olabilirsiniz. Siz bahsedene kadar böyle bir şey olduğundan haberim bile yoktu. Ne tuhaf!”

Senatör dönüp dosdoğru genç kıza baktı. “Sen bir şey gördün mü ya da duydun mu, tatlım?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Theodora artık kendini tamamen toparlamıştı ve adamın gözünün içine bakarak, “Hayır, senatör,” dedi. “Ben kütük gibi uyurum, onun için bir şey duymam. Üzgünüm.”

Adam bir an ona dikkatle baktı. “Pekâlâ, öyleyse. Sorduğum için özür dilerim ama bu nedenini bulmam gereken önemli bir mesele.” Sanki bu konuyu kafasından atmış gibi yeniden gülümseyerek şarabından bir yudum aldı. Bunun iyi bir şarap olduğunu fark etti ve ziyaretinin havasını değiştirmek için bunu dile getirdi.

Artık gitmek için sabırsızlansa da havadan sudan konuşarak ve biraz saray dedikodusu yaparak bir süre daha oyalandı. Latin memleketlerden gelen bir prenses ve bir hadımla ilgili bir skandal ortaya çıkmıştı. Hadım muhtemelen darağacını boylayacak veya boğulacak, prenses de utanç içinde memleketine geri gönderilecekti. İki kadın da bu dedikoduyla ilgilenmiş gibi davranıyordu ama ikisinin de pek eğlenmediğini görebiliyordu. Sonunda izin istedi ve Joannina onu geçirmek için sundurmanın merdivenine kadar eşlik etti.

* * *

Senatör kendi villasına vardığı zaman düşünceler içindeydi. Choumnos’u çağırttı ve adam geldiği zaman önceki gece aldığı

yara yüzünden topallamasına rağmen onu ayakta tuttu. Bunu hak etti, diye düşündü senatör, daha dikkatli olmalıydı. En iyilerden olduğu için ona altınla ödeme yapıyordu ve o bunun olmasına izin vermişti.

“Bana hiçbir şey söylemiyorlar tabii ama kızın bir şeyler bildiğinden neredeyse eminim.”

“Neden, Sör?” diye sordu Choumnos.

“Soruma verdiği tepki yüzünden. Bence orada bir şeyler dönüyor. Bir şey yapmadan önce arkadaşının getireceği bilgileri bekleyeceğiz. Birkaç saat uyuyacağım. Geri geldiklerinde beni uyandır ve ne bulduklarını anlat. Araştırmaya devam et. Şu Eugenia nerede? Onunla konuşmam gerek.”

* * *

Senatör gittiği zaman Theodora annesine, “Bu adam beni korutuyor, anne,” dedi. “Prenses hakkındaki şakası ne iğrençti.” Yalandan midesi bulanmış gibi yaptı.

Joannina kaşlarını çatı, sonra usulca kızının kolundan tutup onu eve geri götürdü. “Canım benim, konuğumuz olduğu zaman, tatsız şeyler söyleseler de duygularını kontrol etmen gerekiyor. Senatör çok güçlü bir adam ve bizi ziyaret ettiği zaman ona karşı nazik olmalıyız.”

“Babamın ona hiç güvenmediğini biliyorum, ben de güvenmiyorum. Evinde Joseph’in dediğine göre kötü ve tehlikeli tuhaf adamlar barındırdığını biliyorum.”

“Olabilir, hayatım ama o bizim komşumuz ve Joseph de dedikodu yapmamalı.”

Theodora odasına gitti ve bir top gibi kıvrılarak yatağına yattı. İçeri giren Talon olabilir miydi? Gece odasına hayalet gibi girmişti, yatakta üstüne çıkıp bıçağı boğazına dayayana kadar hiçbir şey duymamıştı. Daha da kötüsü, birisi onu yaralamıştı. Joseph villa Spartenos’daki adamlardan bahsederken korkmuş gibi görünüyordu. Hepsi senatörün söyledikleriyle uyuşuyordu ama bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Talon bir Tapınak Şövalyesiydi, geceleri şehrin sokaklarını dolduran şu korkunç

fedaller gibi sessizce hareket eden biri değildi ki. Şu fedai denen adamlar hakkında insanın kanını donduran hikâyeler duymuştu. Çoğu eski asker veya paralı askerdı. Bütün bu savaşlar ve yozlaşma yüzünden şehirde insan hayatı ucuzdu. Başını iki yana salladı. O Talon olamazdı! Ama sonra aklına erkek kardeşinin Talon hakkında söylediği bir şey geldi ve titredi.

Theodora o sabah endişeli ve sıkıntılı bir halde uyanmıştı. Talon'un gece olanları annesine anlatmayacağından emindi ama yerin dibine geçmişti ve onun kendisinden kaçıp kaçmayacağını merak ediyordu – buna dayanamazdı. Gözyaşları yanaklarından akmaya başladı ama birden zayıflığına öfke lenerek onları sildi ve onu bulup senatörün ziyaretini anlatmaya karar verdi.

Oda hizmetçisini çağırarak ayak bileklerine kadar inen hoş bir tunikle güzel bir sandalet giyip omuzun üstüne bir pelerin attıktan sonra, yanında hizmetçisiyle birlikte villadan ayrılma dan önce kapüşonunu başına çekti. Talon'un büyük ihtimalle limanda olacağını düşünerek İkinci Tepe'yi aşp insanlarla dolu olan Mese'yi boydan boya geçerek limana inen sokakta ilerlemeye başladı. Tam sokağın yarısına gelmişti ki Talon'la yaveri Max'in ona doğru geldiklerini gördü. Sevinçle çığlık atp elini sallayarak iki adama doğru koşmaya başladı. Bağırışı duyan Talon başını kaldırıncı olduğu yerde kalakaldı. Ona bakan Max bakışlarını takip etti.

Theodora nefes nefese yanlarına geldi ve onu bu kadar kolay bulduğu için o kadar rahatlamıştı ki kollarını Talon'un boynuna doladı. Yüzünü gizlemek için başına çektiği kapüşon geriye düştü. Talon yüzünde şaşkın bir ifadeyle nazikçe tutuyordu onu. Kalabalık sokakta birkaç adam ısıklık çaldı ama Theodora onlara aldırmadı.

“Ah, Talon, seni bulduğuma öyle sevindim ki! Tehlikeli bir durum var ve seninle konuşmalıyım.”

Talon kızın kollarını boynundan çekti ve onu iki eliyle tutarak usulca geri itti. “Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına, Theodora? Tehlike mi? Ne tehlikesi?”

“Merhaba, Max,” dedi Theodora gergin bir şekilde gülümseyerek ama sonra fısıldayarak, “Burada olmaz, Talon,” dedi. “Seninle ve Max’le konuşmam lazım. Durum gerçekten tehlikeli, lütfen!” diye yalvardı.

Talon, Max’e göz atınca beriki omzunu silkti. “Tanrı’nın lütfu seninle olsun, leydim. Hana yakınız; oraya gidip bir şeyler yerken sen de bize şu... tehlikeyi anlatırsın.”

“Evet, bu mükemmel olur. Ama acele etmeliyiz.”

Max, Talon’a bir göz atarak öne geçti, Theodora da hemen arkasında oda hizmetçisiyle birlikte onu izledi. Hana girdiler ve onların yanlarında iki kadınla birlikte geldiğini gören hancı pis pis sırtarak onları selamladı.

Max ona bir bakış atarak, “Bize sakın bir masa ver ve sakın bir şey söyleme, yoksa pişman olursun,” dedi. Yola gelen adam başını salladı. Aceleyle onları neredeyse tamamen boş olan bahçeye çıkararak kulak misafirlerinden uzakta bir morsalkımın altındaki masaya oturttu.

İki adam Theodora ile hizmetçinin oturmasına yardım etti ve Max’in bir işareti üstüne hancı birkaç dakika içinde ekmek, zeytin, peynir ve şarap getireceğini söyleyerek uzaklaştı.

Talon oda hizmetçisine sorar gibi baktı ve Theodora, “Evet, kalabilir,” dedi. “Ariadne, bugün ne duyarsan duy burada kalacağına yemin edeceksin. Anlıyor musun?”

Hizmetçi kız gözlerini kırıştırarak, “Evet, leydim,” dedi. “Tanrı’nın kutsal annesi üstüne yemin ederim ki bu ziyaret hakkında kimseyle konuşmayacağım.”

Theodora hizmetçisine bir düzine aziz üstüne yemin ettirdikten sonra biraz rahatladı ve o zaman Talon onu konuşmaya teşvik etti. “Bütün bunlar ne demek oluyor, leydim? Çok heyecanlı görünüyorsun ve bir açıklama bekliyoruz.”

Theodora derin bir nefes alarak dikleşti. “Pekâlâ, Talon. Bu sabah sen evde yokken bir konuk geldi.”

İki adam da ilgilenmiş gibi görünüyordu.

“Gelen komşularımızdan biri, aynı tepede evi bizden pek uzakta olmayan Senatör Spartenos’tu.” İlyce vurgulamak için Talon’a dikkatle bakıyordu.

Talon da yeşil gözleriyle ona bakarak bekledi.

Theodora sabrını kaybetmeye başlıyordu.

“Ne dediğini bilmek istemiyor musun?” diye sordu.

“Galiba bize söyleyeceksin,” dedi Talon, hafifçe gülümseyerek.

“Evet, şey...” Bu dikkatli dinleyiciler karşısında biraz bocalar gibi oldu.

O sırada hancı elleri yiyecek içeceklerle dolu halde koşturarak geldi ve bunları sessizlik çöken masaya koydu. Başka bir istekleri olup olmadığını sorduktan sonra uzaklaştı.

“Bize senatörün ziyaretini anlatıyordun,” dedi Talon yumuşak bir sesle.

“Anneme ve bana dedi ki, bunu söylerken ben de oradaydım, dün gece birleri mülküne izinsiz girmiş ve bir kavga olmuş. Çalışanlarından biri yaralanmış ama gizlice girenler kaçmış. Ancak...”

Bir tepki görmeyi bekleyerek sözünü uzattı. “İçeri girenlerden biri yaralanmış. Etrafa bıraktığı kanın kokusunu köpekler almış ve onları bizim villanın duvarına kadar getirmiş! Bunu düşünebiliyor musun?” diye bağırdı, gözlerini Talon’un yüzünden ayırmadan.

Talon ona bakmaya devam etti. Yüzünden nazik bir ilgi dışında hiçbir şey okunmuyordu.

“Gizlice giren bu adamları yakalamışlar mı?” diye sordu.

“Hayır ama senatör bizim nöbetçilerin bir şey görüp görmediğini sordu. Biz bu konuda bir şey bilmiyorduk, annem bu sabah bu konuda hiçbir bilgi almamıştı. Şimdi araştırıyor. Sence bir şey görmüşler midir?”

Talon elini kaldırdı. “İzin ver, Max’e bana söylediklerini aktarayım,” dedi.

Talon’un söylenenleri çevirdiği Max hiç renk vermeden ve ara sıra kıza göz atarak dinledi. Max birkaç kelime Yunanca konuşabiliyordu artık ama uzun bir konuşmayı anlayacak kadar değil, onun için tercüme işi Talon’a kalıyordu.

Theodora iki adamı dikkatle izliyordu. Şüphesiz sert görü-

nüslü adamlardı ve yüzlerinden pek bir şey anlaşılmıyordu, onun için ne düşündükleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu da onu sinirlendiriyordu.

“Ne yapacaksın, Talon?” diye sordu, sabırsızlıkla konuşmalarını bölerek.

Talon ona baktı, sonra hizmetçisine bir göz attı. “Verdiğin bilgi için teşekkür ederim, Theodora. Bu ilginç bir haber ve o adamların sizin villanızın bu kadar yakınına gelmesinin seni ne kadar üzdüğünü anlayabiliyorum. Ama şimdi yemeğimizi yedikten sonra seni eve götüreceğiz,” dedi Talon kesin bir sesle.

Theodora bütün heyecanına rağmen hizmetçinin önünde rahat konuşamayacaklarını anlayarak konuyu orada bıraktı.

“Bu konuda daha sonra konuşabilir miyiz, Talon?” diye sordu.

“Evet, tabii ve tehlike falan yok, onun için o kadar endişelenme. Aslında hiç önemli bir şey değil, bu konuyu unutmamız,” dedi.

Theodora ona yiyecek gibi baktı. Talon göz kırptı. Kız şaşkın şaşkın bakakaldı. Sonra Talon, “Yemeğimizi yiyelim,” dedi. “Burada yemek sizin evdeki kadar iyi değil ama idare eder ve ben çok açım.”

* * *

Psellos Cenevizlilerin kadirgasına kendisi kürek çekerek gitmişti. Gemide onu karşılayan Christophas homurdanarak selam verdi ve daha fazla nezaket kurallarıyla oyalanmadan onu aşağı güverteadaki Caravello'nun yanına götürdü. Kaptan geç bir kahvaltıdan yeni kalkmıştı ve karaya çıkmaya hazırlanıyordu.

“Ah, demek sensin,” dedi, Psellos'u tanıyınca. “Burada ne işin var?”

“Dün gece birilerinin seni bizim villaya kadar takip ettiğini biliyor musun?”

Caravello gözlerini kırıştırarak sandalyesinde geri yaslandı. Psellos'a oturmasını işaret ettikten sonra, “Ne demek istiyor-

sun?" dedi. "Yanılıyor olmalısın. Davide dışında kimse gelmedi benimle. Bizi izleyen kimseyi görmedik."

"Bu adamlar ya da bu adam görölmek istemiyordu ve görölmedi de, ta ki Choumnos eve gizlice birilerinin girdiğini fark edene dek. İçeri girenin böğrünü yaraladı ama adam hızlıydı ve gitmeden önce Choumnos'u yaraladı."

"Choumnos'u mu? İşte bu çok ilginç. Onun en iyilerden biri olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Belki de becerisini kaybediyordur," dedi Psellos, ince dudakları hafifçe kıvrılarak. "Yani dün gece hakkında dikkatini çeken hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

Caravello, Psellos'a baktı. Adamın yüksek elmacık kemikli, gözleri derine gömülmüş ince, çopur suratı bir iskeleti andırıyordu. Sivri bumunun altındaki ağzı bir yarık gibiydi. Esnek bedeninde hiç yağ yoktu ve narin ama güçlü elleri bıçak ve kılıç kullanmaktan nasırlanmıştı. Caravello bu adamla ters düşmek istemezdi. Davide'ye seslendi. Merdivende çizme sesleri duyuldu ve adam başını kamaranın içine uzattı. "Evet, Kaptan?"

"Dün sıra dışı bir şey fark ettin mi? Düşün, herhangi bir şey?"

Davide düşünürken hamura benzeyen yüzünü buruşturdu ve küçük gözleri neredeyse görünmez oldu.

"Dün bir düğüne gitmiştik, hatırlıyor musun? İyiydi ama ardından şölene gitmemize izin vermedin fakat o iki Tapınak Şövalyesi muhtemelen gitmiştir."

"Hangi iki Tapınak Şövalyesi?" Psellos'un sesi sertti.

"Şehirde Tapınak Şövalyeleri var. Cenevizlilerin bölgesine geldiler, hemen arkamızdaldı, hatırlamıyor musun? Tavernaya bir şeyler yemeye gittikten sonra onları görmedim."

Caravello düşünceli görünüyordu. "Evet, şimdi hatırladım onları ama daha sonra yaptıklarımızla ne ilgilerinin olduğunu anlamıyorum."

Psellos ona hak verdi. Ayağa kalktı. "Burada zaman harcıyorum. Sizinle Rodos'a gitmeden önce yine görüşeceğim."

Psellos bir saat daha limanda dolaşarak insanlara önceki gün

rihtında takılan şüpheli yabancılar görüp görmediklerini sordu. Tam hüsrân içinde gitmek üzereydi ki eski püskü paçavralar içindeki tek gözlü bir dilenci yanına yanaşıp para istedi. Kimden dilendiğini görmek için sağlam gözünü kullanmalıydı. Psellos çopur suratını buruşturarak onu itti.

“Bana yabancılar hakkında sorular sorduğunu söylediler,” diye sızlandı dilenci, geriye doğru sendelerken.

“Ne olmuş?”

“Sana yardım edebilirim.” Gülümseyince adamın aralıklı dişleri ortaya çıktı. Nefesi berbat kokuyordu.

Psellos ona dikkatle baktıktan sonra küçük bir sikke fırlattı. “Umarım işe yarar bir şeydir, yoksa denizin tadına bakarsın.”

“Dün burada iki adam vardı. Birinin koyu renk giysileri ve üstünde bir haç olan bir tuniği vardı, yaşlıcaydı. Yanında daha genç biri daha vardı ama o gitti.”

“Bundan daha iyisini yapmalısın. Neye benziyorlardı? Yüzleri nasıldı, be adam?”

“Yaşlı adamı iyi göremedim ama genç olanını gördüm. Uzun zaman gemileri seyretti. Şurada oturdu.” Dilenci Talon’un öğleden sonra beklediği yeri gösterdi.

“Yüzü, be adam! Yüzüne baktın mı?” dedi Psellos kelimeleri tükürür gibi. Suratı ifadesizdi ama içinde bir ipucu bulmuş olabileceğine dair bir his vardı.

Dilenci korkuyla sindi. “Gençti, kuvvetli görünüyordu. Yüzünün sol tarafında burada bir yara izi vardı.” Parmağıyla yüzünün yanını gösterdi. “Gözleri...” Dilenci durakladı.

Psellos adamı boğazından yakaladı.

“Gözlerine ne olmuş?”

Pislik içindeki yaratık inledi. “Gözleri... tehlikeli görünüyordu.”

Biraz zaman aldı ama Psellos dilenciye yere itmeden önce ondan Talon’un az çok doğru bir tarifini almayı başardı. “İşte, geberene kadar iç,” dedi, zavallı adama küçük bir sikke daha fırlatarak.

Öğleden sonra villaya geri dönünce hemen senatörü görmek istedi.

Senatör Spartenos dağmadağın bir haldeydi. “Buna değse iyi olur,” diye homurdandı, bir yudum su içerek. Önünde duran Psellos’a hiç teklif etmedi.

Psellos öğrendiklerini aktardıktan sonra senatör yüzünde düşünceli bir ifadeyle oturdu.

“Öyleyse budala Cenevizliler izlendiklerinin farkında değildi ve belki de o adamlardan birini ta limandan buraya getirdiler. Kim olduklarını merak ediyorum.”

“Caravello’nun adamı Cenevizlilerin bölgesine giderken geçtikleri yoldaki düğünde Tapınak Şövalyeleri olduğunu söyledi ama bu bir tesadüf olabilir,” dedi Psellos.

Senatör ona baktı. “Tapınak Şövalyeleri mi? Evet... şu anda şehirde Tapınak Şövalyeleri var. Ama bununla bir ilgilerinin olması bana pek anlamlı gelmiyor. O adamları karanlıkta gizlice hareket ederken hayal edemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Eh, bunu şimdilik bir yana bırakalım ama başka bir şey daha var. Komşularımız söylediklerinden fazlasını biliyor... bundan eminim.”

Psellos şaşırmış görünüyordu.

“Gözünü küçük kızdı ayırmamanı istiyorum. İsmi Theodora. Sanırım adamımız hakkında bir şeyler biliyor. Bu sabah bunu sorduğumda sanki sevgilisini teşhir etmişim gibi suçlu bir hale büründü!”

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz, Sör?”

“Onun hareketlerini izlemeni istiyorum. O evin kapısının yakınına birini dik ve girip çıkan insanlar hakkında bilgi ver. O kızın nereye gittiği ve kimlerle konuştuğu hakkında daha çok şey bilmek istiyorum ama sakın müdahale etme. Sadece izle ve rapor ver. Anlaşıldı mı?”

Psellos başını salladı ve sonra, “Ya Choumnos? Onu da bu işe katayım mı?” diye sordu.

“O hâlâ yaralarını yalıyor. Bırak yalasın. Bundan sonra daha dikkatli olur belki. Sen ve arkadaşların hemen işe başlayın.”

Psellos memnuniyetini belli etmemeye çalıştı. Eğer işler yolunda giderse senatörün sağ kolu olacaktı. Choumnos bir

testi geçememiş ve gözden düşmüştü, bu da eğer doğru oynarsa onun göze girmesi anlamına gelebilirdi. Psellos senatörün önünde eğildi ve bir panter gibi sessizce dışarı çıktı.

Senatör onun gidişini izledi. Psellos namussuzun biriydi ama sadık görünüyordu ve değerli bir eleman olabilirdi. Choumnos'un durumunu düşününce öfkeyle başını salladı. Tam ihtiyacı olduğu zaman bu değersiz herif yaralanmıştı. Choumnos'un ününü ve birçok silahtaki ustalığını biliyordu. Adamın arkasında bıraktığı etkileyici bir cinayetler listesi vardı. Senatör böyle birini kimin yaralayabildiğini merak etti.

*Sevdiğim ve değer verdiğim her şeyi bırakıyorum onun hatırına
Ne kadar muhteşem bir etki olmalı ki bu
Bütün sevinçlerimi benden alan.
İşte, hazırım öyleyse, teslim oluyorum,
Sana hizmet etmeye hazır; boyun eğiyorum; ve asla
Hizmet sunamam bu kadar sadık birine,
Bu kadar müşfik, sevgili ve değerli bir efendiye.
Champagneli Thibault, King of Navarre*

Bölüm 19

Hazırlıklar

Villadaki olaydan iki gün sonra Max'le beraber hanlarının yakınındaki bir sokakta yürürken her zaman tetikte olan Talon doğrudan Sophia limanına doğru gelen bir geminin güneydeki surlara yaklaştığını fark etti.

"Max! Geldiler! Gemi geldi! Bu bizim gemimiz!"

"Tanrı'ya şükür, döndüler!" dedi Max, sevinçle bağırarak.

Hemen limana koştular ve limanın kapısındaki nöbetçilere kim olduklarını açıkladıktan sonra iskeleye gitmelerine izin verildi.

Rıhtımda durup gemilerinin yanaşmasını izlediler. Onları gören Henry'yle diğerleri bağırarak ellerini salladı. Talon gemiye alıcı gözle bakıyordu. Gemide, şehrin etrafındaki çeşitli limanlara yanaşan bazı gemilerde gördüğü gibi gözle görünür bir hasar yoktu. Rıhtımdaki adamlara atılan halatlar büyük taş iskele babalarına bağlandı ve gemi dinlenmeye çekildi.

Logothetes ton sekreton'un başkanlığında gümrük görevlileri uygun adım rıhtıma gelerek resmi bir tavırla geminin yükünü öğrenmek istediler. Talon, Dmitri'nin yardımıyla soruyu bağı-

arak tercüme ettikten sonra Henry yükleri olmadığını söyledi. Konstantinopolis'e elçilerini almaya gelmişlerdi. Talon'u işaret etti.

Talon'a şüpheli bir göz atan görevli gönülsüzce geminin doka çekilmesine razı oldu ama sadece geçici olarak. Daha sonra yarımadanın diğer tarafına götürülebilirdi ve bu ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Talon onaylayarak başını eğdi ve adamlar uzaklaşırken Max'i kolundan tutarak iskele köprüsüne doğru ilerledi.

Onları karşılayan Henry, Guy ve Nigel'la kucaklaştıktan sonra Talon, Henry'ye yolculuğun nasıl geçtiğini sordu.

"Tanrı'ya şükür olaysızdı. Bir fırtına atlattık ama zarar vermeden geçip gitti. Sakin bir yolculuktu ve Tanrı bizi yol boyunca korudu. Kamarada Sör Guy'ın sana gönderdiği kâğıtlar var, Talon."

"Sör Guy nasıl?" diye sordu Talon.

"O ve Claude selam söyledi. Biz Acre limanından çıkarken onlar Kudüs'e doğru yola koyulmuştu."

"Gemiden iner inmez siz üçünüzle konuşmak istiyorum. Eşyalarınızı Max'le kaldığımız hana getirin."

"Güzel, orası hamama yakın ama kerhaneye daha da yakın!" diye takıldı Guy.

"Bu şehirden ayrıldığımızdan beri başka bir şeyden bahsetmedi ki," diye homurdandı Nigel, gözlerini devirerek.

* * *

Daha sonra hepsi ılık sonbahar güneşinin altında hoş bir gölge-lik yapan morsalkımın altındaki gözde masalarına oturmuştu. Arkadaşları o talihsiz seferi duymuştu ve bu konuda sorular soruyorlardı ki Talon planını tartışma zamanının geldiğine karar verdi. Onlara villadaki çatışmadan bahsetmek niyetinde değildi. Bu kendisinin halletmesi gerekeceği bir meseleydi.

Diğerlerinin dikkatini çekmek için metal kadehini masaya vurdu. Henry dikkatini vermesi için Nigel'ı dürttü.

Talon herkesin dinlediğinden emin olunca konuşmaya başladı.

“Bildiğiniz gibi, gemi Sör Guy’ın lütfu sayesinde bana verildi. Sör Guy de Veres’i onu sırf iyi kalpliliğinden değil, pratik nedenlerle de verdiğini tahmin edecek kadar tanıyorum. O kendisini bir yerden bir yere götürebilecek güvenebileceği bir mürettebatı olan bir gemi istiyor.”

Onaylayan mırıltılar duyuldu ve şarap elden ele geçti.

Talon devam etti. “Fakat bu planda büyük bir hata var.”

“Nasıl yani?” diye sordu Guy.

“Çenenin kapatırsan anlatacak, Guy,” dedi Nigel, dirseğini arkadaşının kaburgasına vurarak.

“Gemi bu gidip gelmeler arasında aylarca boş yatacak ve bu bizim geçimimizi sağlamaya yetmez,” dedi Talon.

Nigel oturduğu yerde kendini geriye bırakırken Guy hüzünlü bir tavırla içini çekerek koltuk altını kaşıdı.

“Ama... senin bir fikrin mi var, Talon?”

“Siz üçünüz Alexios’u hatırlıyorsunuz, değil mi?”

“Elbette! Şu kibirli elçi, değil mi? Ama onun kötü yaralandığını söyledin. Bizim gemimizle ne ilgisi var ki?”

“Çok ilgisi var.” Talon arkadaşlarını izledi. Şimdi bütün dikkatlerini ona vermişlerdi.

“Neden hepiniz sürekli kaşınıyorsunuz?” diye sordu, sabrını kaybederek. Üçü de geldiklerinden beri kaşınıp duruyordu.

“Pireler!” dedi Nigel, kızgın bir sesle.

“Nasıl oldu da pirelendiniz?” diye sordu Max, hemen sırada kayıp Guy’dan uzaklaşarak.

“Galiba şu Rahip Jonathan yüzünden. Adam hiç yıkanmadı. Yüzünü şeytan görsün!” diye homurdandı Henry.

“Bence Acre’de gemiye aldığımız o tavuklar yüzünden pirelendik. Dmitri beni hayvanların üstlerinin böcek dolu olduğu konusunda uyardı, muhtemelen bitliydim.”

“Henry, eğer bu gemi parazit doluysa ben onunla seyahat etmem,” dedi Talon. “Max’le seferden döndükten sonra daha yeni temizlendik. Bütün bunları bir daha kendi gemimde yaşamayacağım! Hepiniz gidip hamamlarda bitlerinizden kurtulacaksınız, hem de hemen bugün. Sonra sen adamlarını temizleyeceksin, Henry... ve de gemiyi,” dedi meşum bir sesle.

“Tamamdır, gemiyi de dumanla temizlerim, Sör Talon,” dedi Henry, pişman bir tavırla.

“Bizi merakta bırakma, Talon. Bize önemli bir şey söylemek üzereydin. Biz denizciyiz ve sürekli çalışmamız gerekir,” dedi Guy bağırarak.

“Bu özellikle senin için doğru!” dedi Nigel.

Talon konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “Alexios’u mesafeli ve kibirli biri olarak hatırladığınızı biliyorum ama o değişti... hem de çok.”

Max de onaylayarak başını salladı. “Gerçekten de öyle. Şimdi ondan bayağı hoşlanıyorum.”

Diğerleri tepeden bakan, ukala adamı hatırlayarak ona şüpheyle baktılar.

“Alexios gemimizin onun için yük taşımasını istiyor.”

Henry hızla nefesini içine çekti. Neredeyse bağırarak, “Aman Tanrım, ama bu inanılmaz bir haber, Talon!” dedi. “Tanrı’ya şükür!” Gözlerinin içi gülerek istavroz çıkardı, sonra karnını kaşdı.

Nigel’la Guy birbirlerinin sırtına vuruyor, neşeyle bağırıyorlardı.

“Ne tür yükler?” diye sordu Henry, hepsi sakinleşip biraz daha şarap içtikten sonra.

“Gemiyi şehrin öteki tarafındaki Prosphorion limanında yüklemeye yardım edecek bir aracısı var. Önce Rodos’a, sonra da Kıbrıs’a ipek balyaları, baharat ve yağ götüreceğiz. Ve oradan tuz ve bakır getireceğiz, eğer Kıbrıs’ta bulabilirsek biraz da tahıl.”

Mürettebat bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

“Rodos’la Kıbrıs’ın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi, Henry?” diye sordu Max, endişeli bir sesle. O denizi Talon’dan bile daha az tanıyordu.

“Eh, eğer bilmiyorsa da haritalar falan var, onun için yolda bir yerde buluruz elbet,” dedi Nigel, gülümseyen denizci arkadaşlarına haylaz bir ifadeyle sırtarak, sonra Max’in yüzünde beliren ifadeyi görünce gülümsemeleri kahkahaya dönüştü.

Henry gürler gibi bir kahkaha atarak, "Korkma, Max," dedi. "Üçümüz de o adaların nerede olduğunu ve oraya nasıl gideceğimizi biliyoruz."

Max rahatlayarak başını iki yana salladı. "Siz üç korsanın bilmesi gerektiğini düşünmeliydim. Ya adaların etrafında yaşayan o deniz ejderhalarıyla deniz yılanları ne olacak?"

"Tanrı'ya bizi öyle yaratıklardan koruyup sağ salim memleketeye geri döndürmesi için dua edeceğiz," dedi Nigel, ciddi bir sesle ve gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Talon rahatlayarak sessizce içini çekti. Bu konuyu Alexios'la konuştuğundan bu yana denizci arkadaşlarının bu adaların yerini bilmeyebileceğinden ve bomboş denizde kaybolacaklarından korkmuştu. Onlardan şüphelendiği için kendini azarlayarak Tanrı'ya içinden şükredip sözüne devam etti.

"Alexios Venedikliler olmadan mallarının ambarlarda çürüyeceğinden ve aile servetinin kaybolacağından korkuyor. Onun için bu işi yapmamıza çok güveniyor, dostlarım. Venediklilere karşı kişisel hiçbir şeyim yok ama... şey, bu bir fırsat gibi görünüyor."

"O halde onu hayal kırıklığına uğratmamalıyız," dedi Henry, şarabından son yudumu alırken, sonra sanki içinde daha çok olmalıymış gibi kupasını ters çevirip salladı.

"Umarım biz boşluğu doldururken Venedikliler hapis-te çürümeye devam eder. Ne zaman başlıyoruz, Talon? Mektupların burada yanımda, onun için bu işi hallettikten sonra bu hafta içinde yola çıkabiliriz," dedi diğer ikisine bakarak.

"Bu da siz ikinizin çabucak yıkanıp bitlerden kurtularak bir kadınla olmanız gerektiği anlamına geliyor, dostlarım, yapacak işimiz var!" diye bağırdı keyifle. Diğerleri onu onaylayarak kupalarını hızla masaya vurunca hancı aceleyle dışarı seğirterek başka bir istekleri olup olmadığını sordu.

"Biraz daha şarap getir!" diye seslendi Max.

"Acre'den ne haber?" diye sordu Talon.

"Kralın sağlığı iyi değil, Tanrı onu korusun ve uzun bir hayat versin. Bir varisi olmadığı için büyük ihtimalle nesli devam

etmeyecek. Sıhhiyeciler güneyde kaleler kuruyor ve Tapınak Şövalyeleri sahil şeridindeki şehirlerde gözden düşüyor. Her yerde Mısır'ı yeniden istila etmekten bahsediliyor ama bence bu sadece bir rivayet," dedi Guy.

Akşam geç vakitte lambalar yanıp han yemeğe gelen m ş-terilerle dolmaya başlayana kadar konuştular. Sonra denizciler yıkanmak için izin istediler. Artık yerinde iyice duramaz hâlâ hale gelen Guy bahçeden neredeyse koşarak  ıktı.

Nigel küçümseyen bir tavırla, "İlla ki zorlukla kazandığı paraları d z şmek için yiyecek bu adam," diyerek onu izledi.

"Hiç değilse bu sayede her seferinde bir posta güvercini gibi bize dönüyor. O iyi bir denizci," diye homurdandı Henry. "Ama kızın hatırına, umarım önce bir yıkanır!"

* * *

O akşam Talon, Henry'nin getirdiği resmi mektupları okudu. İlk okuduğu S r Guy'dan geliyordu.

Tanrı'nın lütfu seninle olsun, Talon. Henry'nin usta denizcili i ve Tanrı'nın yardımı sayesinde Acre'ye zamanında vardık ve başımın belalarıyla zevkle veda-laşabildim.

Talon kendi kendine gülümsedi.

Kudüs Krallığı'nda bazıları endişe verici çok şey oluyor. Kral Baldwin'in cüzam hastalığı kötüye gidiyor. Bununla beraber imparatora önemli mektuplar gönder-di. Bunları mümkün olduğunca çabuk teslim etmelisin.

Talon mumlu beze sarılmış kalın pakete bir göz atınca bunun Kudüs kralının mührüyle mühürlenmiş olduğunu gördü. Okumaya devam etti.

Araplarla birlikte hapisten salındıktan sonra bura-da Kudüs krallı ında kararlılıkla kendisinden başka kimseye faydası olmayacak ihtiraslarının peşine düşen ünlü ya da kötü  nl  Raynald de Chatillon'la karşılaş-tım. Korkarım bu gelecekte bizim için bir sorun olacak.

Hapiste geçirdiği zaman ne kibrini ne de bela çıkarma şevkini kırmamış gibi görünüyor. İmparatorun Kıbrıs bozgunundan sonra ondan soğuduğunu hatırlıyorum, onun için nasıl bir fesat çıkarmaya çalışırsa çalışsın bunun Bizans'ı etkilememesini sağlamaya çalışıyorum.

Mısır sınırında sorunlar var. Ajanlarım —Mısır kralını hiç sevmeyen Negev'deki Bedevi dostlarımızı hatırlarsın- bana Salahaddin'in kardeşinin nihayet bütün Yemen'i fethettiğini ve Kahire'de bir kahraman gibi karşılandığını söylüyor. Onun ve Salahaddin'in çok geçmeden kuzeye Halep'e çıkma olasılığı var.

Burada komşularımız arasında çok olay olduğunu söylemeliyim. Nureddin'in ölümünden beri Suriye Sultanlığı karmaşa içinde. Anladığıma göre, Kılıçaslan kuzeyde pek meşgul. Umarım onun yaptıkları hakkında bilgi verebilirsin, zira burada güvenilir bilgiye ulaşmak pek zor.

Sultan ölüyor ve diğerlerinin hırs ve açgözlülükle desteklediği birçok evladı birbirini yok etmeye çalışıyor. Bu durumda başarılı olma şansı en fazla olan kişi oğlu Es-Salih İsmail el-Malik ama o da yönetemeyecek kadar genç, onun için Suriye'de bir katliam olması kesin. Eğer iktidara gelirse bunu geçici bir başarı olarak göreceğim, zira dostun Salahaddin şimdi bu yeni ele geçirdiği nüfuzu krallığımızın kuzey bölgelerinde kullanmakta özgür olacak. Bu ne Antakya dukalığı için ne de uzun vadede Trablus için iyi olmayacaktır. Ancak bunun hemen olacağını sanmıyorum.

Arapların gözü hâlâ bölgenin mücevherinde, yani Konstantinopolis'te. İki kez denizde yenilgiye uğradılar ama iç çekişmelerine rağmen şu veya bu şekilde o şehri almak ve işin komik tarafı, Türklerin de bunu yapmasını engellemek istiyorlar. Bir korsan filosunun Rodos'un yakınındaki adaların arasında gizlendiğine dair bir söylenti var. Araplarla Türkler arasında bir tür

anlaşma olduğu bildiriliyor ama ben bunun pek olası olduğunu sanmıyorum. İki tarafın üstünde anlaşabileceği pek az nokta var. Herkes Türklerden korkuyor, çünkü mükemmel savaşçılar ve yakın zamanda onlarla savaşmak üzere gönderilen küçük Arap ordularını yendiler. Aslan hırslı bir adam ve Selçuklular da aman vermeyen savaşçılar.

Bu yorumu okuyan Talon'un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Sör Guy bunu yazdığında Miryokefalon savaşından haberdar olamazdı ama şimdiye kadar duymuş olacağından pek şüphesi yoktu. Böyle bir yenilginin haberi krallıktaki Hristiyanlara rüzgâr hızıyla ulaşmış ve soyutlanmışlık duygularını iyice arttırmış olmalıydı. Bir kez daha bu şövalyenin bölgedeki oyunculara dair engin bilgisine hayret etti. Okumayı sürdürdü.

Senden görevimiz konusunda gözlerini ve kulaklarını açık tutmanı isteyeceğim. Oradan ayrılırken prensip-te Yunan topraklarından geçmek için çalışmaya devam edebileceğimiz anlayışı edinmiştim ama her şeyin çok çabuk değişebileceğinin de gayet farkındayım. Eğer Sicilyalı Normandiyalılar savaşmak için sıkıştırmaya devam ederse bu bizim çıkarımıza olmaz. Senden olabildiğince çabuk imparatorluk için batıdan ve hatta kuzeyden gelebilecek bir tehlike olup olmadığını öğrenmem gerek, zira bu imparatorun tavrını etkileyecektir.

Bir başka mesele de Legnano'daki savaşın sonuçları ki hatırlayacağın gibi Lombardiya ittifakı imparator Frederick Barbarossa'yı bozguna uğrattı. Ben orada Manuel'in niyetinin ne olduğuyla ilgileniyorum, zira Frederick'e karşı onunla bir ittifak yapılmasına karşın şimdi daha önce Bizans'a ait olan İtalya bölgesinin büyük kısmını talep edebilirler. Lütfen bana mümkün olduğunca çabuk onun danışmanlarının bunu göz önüne alıp almadıklarını bildir.

Sör Guy mektubuna imparatorun danışmanları için yazdığı anlaşmanın şartları hakkındaki yorumlarıyla son vermişti. Talon'dan gönderebildiği kadar çabuk bir yanıt bekliyordu.

Talon imparatorun oğluna yapılacak evlenme teklifi hakkındaki talimatları dikkatle okudu. Drahoma pek etkileyiciydi. Belli ki Yunanlılar zor müzakerecilerdi. Sör Guy Haçlı ordusunun imparatorluk topraklarından geçme önerisi hakkında öğrenilecek bir şey olup olmadığını bilmek istiyordu. Talon Kudüs'ün genel geçer bir elçisi olduğu için beklediğinden daha çok görevi olduğunu anladı.

* * *

Ertesi gün Talon onu görmesi için bir haberci gönderen Alexios'la konuşmak için aceleyle villaya gitti. Şimdiye kadar Alexios'un geminin geldiğini haber aldığını tahmin ediyordu; gemi görünür görünmez Joseph ona bildirmiş olmalıydı. Talon villaya vardığında Joannina'yla karşılaştı; kadın onu sıcak bir şekilde karşılayarak yanağından öptü.

"Tanrı'nın lütfu seninle olsun. Günaydın, Joannina. Güzel bir gün ama biraz serin," dedi Talon, kadının ayaklarına kadar inen ince işli yün tuniğe ve omzuna attığı kürk atkıya bakarak. Gerçekten de kuzeyden esen soğuk rüzgâr bütün bulutları dağıtarak geride masmavi bir gökyüzü bırakmıştı. Talon girişteki salonda küçük bir ateş yakıldığını fark etti ve kışın elinin kulağında olduğunu anladı.

"Tanrı'nın lütfu seninle olsun, Talon. Alexios eski haline kavuştu sayılır ve buna çok seviniyorum. Onu fazla yormamaya dikkat et, olur mu?" dedi gülümseyerek kolunu sıkıp.

Talon hızla koridorlardan geçip Alexios'un kapısını çaldı.

"Girin." Alexios'un sesi daha güçlü geliyordu. Talon rahatlayarak içini çekti. Arkadaşı iyileşme yolundaydı.

"Tanrı'nın lütfu seninle olsun, Alex."

"Ah, Talon! Tanrı'nın lütfu seninle olsun!"

Talon etrafı kokladı. "Sanki karanfil kokuyor."

"Hekim dizimin çevresindeki hissi azaltan kokulu bir macun kullanıyor," dedi Alexios. "Afyon kullanmamı istemiyor."

“Haklı, Alex. Afyona alışabilirsin. Bu günlerde ağrılarının nasıl?”

“Çok ağrıyor ve bazen de kötü kaşınıyor.”

“Galiba iyileşiyorsun. Tanrı’ya şükür!”

“Nihayet! Bu odada yatmaktan bıktım,” dedi Alexios.

Odada saygılı bir tavırla Alexios’un yanında duran başka bir adam daha vardı. Yatağın kenarında yığılı duran k ğıtlardan bazıları yere düşmüştü. Bacaklarının üstüne bir battaniye atmış, elinde bir tüy kalemle yatağın kenarında oturan Alexios’la adamın bunları incelediği belliydi.

“Siz daha önce tanışmadınız, Talon. Bu Makarios, bizim aracımız. Makarios, S r Talon’la tanış. İkiniz birlikte çalışacaksınız.”

Makarios sade bir tunik giymiş ufak tefek bir adamdı ama kılıcı yoktu. Tepesindeki sa lar dökülmeye yüz tutmuştu fakat yanlardan inen kır saçlarını kısa bukleleri seven pek çok Yunanlının aksine başının arkasında kuyruk yapmıştı.  st nde çukurlar olan patates gibi bir burnu vardı ve kulaklarından kıl-lar çıkmıştı. Açık renk gözleri keskindi ama Talon’a nazik bir şekilde bakıyordu ve Alexios’un sesinden ona saygı duyduğu anlaşılıyordu.

“İyi zamanda geldin, Talon. Tam da malları nasıl gemiye y kleyeceğimizi konuşuyorduk. Mürettebat haberi nasıl karşıldı?” diye sordu Alexios.

“Sormaya gerek var mı? Sevindiler tabii ve sana hizmet etmeye çok hevesliler,” dedi Talon. Makarios’un ona attığı ketum bakışı fark edince bir an sinirlendi ama sonra bu işe girişmekle ona büyük bir güven gösterildiğini ve eğer başarısız olursa sadece onun sorumlu olmayacağını, Kalothesos ailesinin de mahvolacağını kavradı. Bütün dikkatini topladı.

Yükün niteliğini ve gideceği yeri konuşmaya başladılar. Makarios, Talon’a her iki adadaki aracıları tanıyan bir adamının da gümrükte sorun yaşamamaları ve aracıların dürüst olduğundan emin olmaları için onlarla geleceğini söyledi. Zaman çok hızlı geçiyordu ve bir ara Talon, Alexios’un çok yorulduğunu fark etti.

“Artık bu görüşmeyi sonlandırıp Alexios’un dinlenmesine izin vermeliyiz,” dedi, bir saatlik görüşmenin ardından.

Alexios’a göz atan Makarios başını salladı. İkisi beraber onu yatağa yatırıp rahat ettiğinden emin olduktan sonra odadan çıktılar. Daha odadan çıkmadan Alexios’un gözleri kapanmıştı.

“Makarios, bence kaptanımla tanışman önemli. Bunu ne zaman yapabilirsin?” diye sordu Talon aracıya, koridorda ilerlerken.

“Bence en iyisi geminizi Prospharion limanına getirmeniz, orada gemiye çıkıp kaptanınızla tanışabilirim. Bu ne zaman olabilir?” Sesi sertti ama kaba değildi.

Talon onun zamanı değerli bir adam olduğunu tahmin etti. Adamın yükün türü ve onun nerede karaya çıkarılacağı hakkındaki bilgisinden çok etkilemişti. Konstantinopolis’in güneyindeki Yunan denizindeki adalar hakkındaki bilgisi çok genişti.

“Hemen bunun için izin isteyeceğim.”

“Ve ben de yükü olabildiğince çabuk size getirebilmek için neler yapabileceğime bakacağım. Denize açılma mevsimi neredeyse geçti sayılır onun için zamanı iyi kullanmalıyız,” dedi Makarios. Villanın girişinde ayrıldılar. Talon her iki kolunun altında kâğıt tomarlarıyla, sert adımlarla kapıya doğru yürüyen adamın arkasından baktı. Sonra Joannina’ya ve belki de senatöre saygılarını sunmak üzere geri döndü.

Joseph onu evin arka kısmına götürdü ve yanında hizmetkârlarıyla birlikte çalıların arasında duran Joannina’yı gösterdi.

Kadın onu görünce elini salladı ve yanındaki hizmetkâr kıza bir şey söyleyerek süzülürcesine ona doğru yaklaştı.

“Oğlumu yormadın, değil mi, Talon?” dedi, sert bir sesle.

“Korkarım yordum, Joannina ama yanından zamanında ayrıldık. Şimdi dinleniyor.” Talon bir kez daha kadının güzel yüzüne hayranlıkla bakarken yakaladı kendini.

“Sence durumu nasıl?” diye sordu, onun için hiç de olağan olmayan açık bir tavırla.

“Sanırım yakında kalkıp dolaşmak istemesine çok kalmadı.”

Kadın bir kahkaha atınca Talon da gülümsedi. Joannina

mutlu bir ifadeyle koluna girip, "Yemeğe kalacak mısın?" dedi. "Neredeyse öğle oldu, kalıp bize gemini ve adamlarını anlatmanı isterim."

"Seve seve, Leydim."

Yemek odasına gittiler ve tam oturmak üzerelerdi ki Theodora geldi. Utangaç bir tavırla Talon'u selamladı ve Talon gözlemci annesinin bunu fark edip etmediğini merak etti.

"Geminin geldiğini duydum, Sör Talon," dedi, unvanını vurgulayarak.

Talon ona gülümseyerek, "Doğru, Leydi Theodora," dedi. "Bugün geldi ve yakında tekrar yola çıkacağız."

Theodora gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Yani... bizi yine terk mi edeceksin?"

"Bizi terk etmesi meselesi de nereden çıktı?" diye sordu Joannina da endişelenerek. "Hepimiz kışın burada kalacağını düşünmüştük. Hava kasvetli ama Acre'den iyi olduğuna şüphe yok."

Talon güldü. "Leydilerim, bilinmeyene doğru yola çıkmak üzereyim. Kıbrıs ve Rodos ismindeki yerlere gideceğim," dedi Talon monoton bir sesle ve yalandan korkmuş gibi bir tavırla.

"Kıbrıs'a ve Rodos'a mı gidiyorsun? Oralar bilinmeyen yerler değil ki, Sör Talon," dedi Theodora homurdanarak. "En azından bizim için değil. Belki Frenkler onları hiç duymamıştır ama bu adalar uzun zamandır bizim imparatorluğumuzun bir parçası." Sesi iğneleyiciydi.

"Ben de bir gün oralara gidebilmeyi isterim," diye ekledi, annesine hüzünlü bir bakış atarak.

Talon gülümsedi. "Benim için oraları yabancı yerler, leydim. Oralara hiç gitmedim ve kaptanımın yola çıktığımızda ne yaptığını biliyor olması için dua ediyorum."

"Babam bu planı biliyor mu? Bu yaptığını babamıza söylemeliyiz, Talon," dedi Theodora.

"Babamıza ne söylemeliyiz?"

Herkes şaşırarak başını kaldırıp baktı. Senatör hadım John'un yardımıyla kapıda duruyordu. Bastonunu havada sallayarak tekrarladı, "Bilmem gereken nedir?"

Joannina ürkmüş görünüyordu, Theodora da Talon'a bir göz atarak, "Ben söylerim, anne," dedi, ufak bir duraksamanın ardından.

"Baba, içeri gelip bize katılsana," dedi ve aceleyle yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdu. "Oturduğun zaman konuşuruz. Bak, annem aşçıya en sevdiğim bademli keklerden yaptırdı."

Theodora ve John yaşlı adamın masanın başındaki Joannina'nın yanına oturmasına yardım ettiler. Önüne ince ekmek dilimleriyle domuz ezmesi ve bir kadeh sulandırılmış şarap kondu. Kek tabağı yakınına çekildi.

Senatör dikkatle Talon'a bakarak, "Hatırladım... Talon'du, değil mi?" dedi. "Nasıl gidiyor, oğlum?"

Talon gülümsedi. "Çok iyi, Sör. Umarım siz de iyisinizdir."

"İdare eder, idare eder. Neler oluyor? Sen anlat. Kızlar her şeyi karman çorman eder, benim de kafam karışır."

Theodora homurdanarak karşı çıkmaya davrandı ama annesi ona bir bakış atarak, "Ben de aynı fikirdeyim, tatlım," dedi. "Talon'un açıklaması lazım."

Talon kadınlara özür diler gibi baktıktan sonra boğazını temizleyerek söze başladı.

"Sör, oğlunuz ve ben benim bir gemim olduğuna ve onun... yani sizin de ambarlarda satılacak malınız olduğuna göre gayretlerimizi birleştirip birlikte çalışmamızın iyi olacağına karar verdik."

Damianus ona sert bir bakış attı ve Talon yaşlı olsa da adamın melekelerinin hiç bozulmamış olduğunu anladı.

"Oğlum bunu benimle paylaşmadı," dedi, sert bir sesle.

"Bu gelip geçici bir şey, tatlım. O iyileşip orduya geri dönecek. Görürsün," dedi Joannina yatıştırıcı bir sesle.

"Biz büyük bir aileyiz, tüccar değiliz!" dedi Damianus sesini yükselterek, boynuna doğru kızarmaya başlamıştı.

"Evet, biz aristokratız, baba ama servetimiz yok. Venedikliler hapiste ve Talon gemisini teklif ediyor," dedi Theodora, kendine güvenen bir tavırla konuşmaya çalışarak ama bu arada gözlerini kocaman açıp Talon'a bir bakış atarak.

“Senin bir gemin mi var? Bunu bilmiyordum!” dedi Damianus, gerçek bir şaşkınlıkla.

“O gemiye nasıl sahip olduğunu bize anlattı, baba. Onunla gurur duyarsın,” dedi Theodora, Talon’a kalın kaşlarının altından muzipçe bakarak.

“Bir ara bana da anlatmalısın ama şimdi sen ve benim hep kafasının dikine giden oğlum nasıl bir plan yaptınız, onu anlat. Bunu onaylayacağımdan emin değilim, belki de izin vermem.”

“Kimsenin sizin arkanızdan iş çevirme niyeti yok, Sör. Benim boşta bir gemim var ve onu istediğim gibi kullanabilirim, sizin de ambarlarda bozulan mallarınız var, onun için bu konuyu Alex’le görüşmek mantıklı geldi, Alexios’la yani,” dedi Talon. Ses tonu nazikti ama sinirlenmeye başlıyordu. Senatör eğer beğenmezse bütün planı iptal edebilirdi.

Talon senatörü ikna etmeye soyundu. Kendini açıklamalarına öyle kaptırmıştı ki önüne konan yemeklerin tadını bile almıyordu. Diğerleri dinliyordu, bir ara Theodora araya girerek heyecanla kendi fikirlerini anlatmaya koyulunca Talon ürküp geri çekildi, çünkü Damianus’un bu girişimi baştan engellemeye karar verip vermediğini bilmiyordu.

Sıra Theodora’nın aceleyle kaşıklamaya koyulduğu son yemek olan dilimlenmiş üzüme gelmişti, Joannina yemeğini didiklerken Talon yemeğini bitirmişti. Hepsi gergin bir sessizlik içinde Damianus’u izliyordu, yaşlı adam nihayet gümüş kaşını bırakıp ağzını bir peçeteye sildi.

“Sence o yarayla askerlik yapmaya devam edebilecek mi?” diye sordu.

Joannina gözleri kocaman açılarak elini ağzına götürdü. Talon cilalı masada karşıda dimdik oturan adama baktı ve yalan söylememesi gerektiğini anladı.

“Hayır, Sör, sanmıyorum. Yine at binecektir... bir gün ama artık *tzykanion* oynayamaz.”

Kırıksık yüzünde üzüntülü bir ifade beliren adam başını salladı. “Peki, o ne olacak?” diye sordu masadakilere.

Kapıda bir kıpırtı olunca hepsi başını kaldırıp baktı. Alexios

yanında Joseph ve başka bir hizmetkârın yardımıyla kapıda duruyordu. Zayıf ve bitkin görünüyordu ama kararlı bir ifadeyle iki adama kendisini masaya götürmelerini işaret etti.

“Joseph planımız hakkında Talon’a işkence ettiğini söyledi, baba. Benim de gelip açıklama yapmam gerektiğine karar verdim.”

Joannina ayağa kalkıp ona doğru atılmıştı. “Alex, tatlım, evde böyle dolaşmamalısın! Hekim ne der?”

“Yatakta yatmaktan bıktım, anne, hem bu ailenin geleceği hakkında açıkça konuşma zamanı geldi,” dedi Alexios, biraz sertçe.

Talon’un yanına oturmasına yardım ettiler, böylece ikisi de kadınlarla Damianus’a bakıyordu. Artık zorlukla nefes almaya başlayan Alexios bir yudum su içti.

Damianus oğluna duyduğu sempatiyi tamamen gizleyemeyen keskin gözlerle bakıyordu. Bu işi onun için kolaylaştırmayacağı belliydi.

“Arkamdan planlar yapıyorsun ve ben bundan hoşlanmıyorum. Bu konuda ne diyeceksin? Senin bir gün peşimden senatoya gelmen gerekiyor.”

“Baba, sen her zaman bizim tüccar olmadığımızı ve ticaretle ilgilenmememiz gerektiğini söyledin. Ama birçok nedenle, özellikle de imparator bütün Venediklileri hapse tıktığı için fakirleşmeye başlıyoruz.”

“Hah! Onlar kibirli Latinler ve bir ders almaları gerekiyor. Hem bir senatör olmanın nüfuzunu da küçümseme,” dedi Damianus.

“Olabilir, baba ama Venediklilere bu sert ders verilirken Makarios ambarlarımızda çürümeye yüz tutan balyalarca mal üstünde oturuyor ve bu nedenle baharatlarımızın büyük kısmını kaybettik. Onların yerine yenisini koymak zor ve pahalı. Bu ‘derse’ daha fazla dayanacak kaynağımız yok.”

“Makarios yakında onları piyasaya sunar, bundan eminim. Ve bizler soylular sınıfına mensubuz; atalarımız sayesinde bu sınıftayız ve ben de orduya hizmetim ve şimdi de bir senatör

olmam vasıtasıyla bu pozisyonumuzu muhafaza ettim. Sen ise imparatoru gücendirdin ve mesleğini tehlikeye attın. Bu durumda toplumdaki pozisyonumuzu nasıl devam ettirmeyi öneriyorsun?”

“Baba, bunu nasıl söyleyebilirsin!” diye patladı Theodora. “Alex cesur bir şekilde dövüştü ve neredeyse ölecekti. Bu hiç de adil değil! Talon’un gemisini ve mallarımızı kullanarak servetimizi geri kazanma şansımız var. Bu son derece mantıklı!”

“Sessiz ol! Bırak, kendi adına o konuşsun,” dedi Damianus, sert bir sesle.

Kaşlarını çatarak susan Theodora annesine yalvarır gibi bir bakış atınca gözlerini kocaman açan Joannina çaresiz bir duygu-daşlıkla hafifçe omzunu silkmekle yetindi.

Alexios yüzünde kızgın bir ifadeyle yerinden kalkmaya çalışmıştı. “Ben buraya seninle toplumdaki pozisyonumuz hakkında didişmeye gelmedim, Sör. Eğer önem verdiğin sadece buysa o halde söylenecek başka bir şey kalmamıştır.” Sanki artık aldırımıyormuş gibi arkasına yaslanarak ateş saçan gözlerle babasına baktı.

“Söylenecek çok şey var! Ama benim arkamdan iş çevirmeye son vermeli ve yüzüme karşı dürüstçe konuşma cesaretini göstermelisin,” dedi yaşlı adam, adeta bağırarak. “Talon bana savaşta ve ölümler yüz yüze geldiğin zaman büyük cesaret gösterdiğini söyledi ve buna rağmen ticaret meselesini benimle konuşmaya korkuyorsun, öyle mi?”

Alexios, Talon’a bir göz attı, sonra dudaklarını sıkarak masanın karşısındaki babasına baktı. Odaya uzun bir süre ölümcül bir sessizlik çöktü. Nihayet derin bir nefes alarak konuştu.

“Haklısın, baba. Önce seninle konuşmamakla hata yaptım. Ama sen... sen her zaman tüccarları karalar ve onlarla hiçbir ilgimiz olmaması gerektiğinin üstüne basarsın, onun için ben de bu konudaki görüşünü değiştirmen için bir neden görmedim.”

“Bu genç Frenk’e karşı değiştim, öyle değil mi? Belki siz ikinizin planladığı bu girişimi tartışmak için de ikna edilebilirim.” Damianus oğluna dik dik bakıyordu ama bakışlarında kimsenin gözünden kaçmayan bir şey vardı.

İlk tepki veren Theodora oldu. Neredeyse babasının üstüne atlayarak onu öptü. “Baba, sen ne aksi adamsın! Dinle onları! Sana söyleyeceklerinin hoşuna gideceğini biliyorum. Biliyorum!”

Damianus kızının kolunu tıptısladı. “Bu evde hiç saygı kalmadı mı? Beni boğmayı bırak da yerine otur, çocuk,” dedi huy-suz bir sesle. “Öğleden sonra konuyu anlatırlar. Ben de dinleyip hükmümü vereceğim.” Ancak sesindeki sertlik kaybolmuştu. “Benim bu kızım bütün bu ticari meselelerden nasıl oluyor da anlıyor?” diye sordu masaya.

“O sayılar konusunda bir dahi, baba,” dedi Alexios.

Talon nefesini koyuverdi. Yaşlı adamın planlarını kabul edeceğini hissediyordu ama reddedemeyeceği bir akıl yürütmeliydiler. Rahatlayan Joannina abartılı bir şekilde iç çekerek, “Bu öğleden sonra hekim gelecek,” dedi. “Siz erkekler bir anlaşmaya varsanız iyi olur. Oğlumun yorgunluktan bayılmasını istemiyorum, tatlım,” dedi kocasına.

Talon’la Alexios sonraki bir saati senatöre ne yapmak istediklerini açıklamakla geçirdiler. Theodora yanlarında oturuyordu, Joannina ise hizmetkârlarla konuşmak için çıkmıştı.

Nihayet senatör su vermelerini işaret etti ve bir yudum içtikten sonra düşünceli bir ifadeyle, “Ben bu planın uzun vadeli yönüyle ilgileniyorum, Talon,” dedi. “Söyle bana, Sör Guy senin bir veya iki yıl bizimle çalışmana izin verecek mi?”

“Gemi resmi olarak benim, onu istediğim gibi kullanabilirim, Sör. O bunu açıkça belirtti, onun için sanırım yanıt evet.”

“Bu iyi, zira Venediklilerle imparatorumuz arasında neler olacağını bilmenin yolu yok. Mallarımızı gönderecek güvenilir bir vasıtanın olduğunu bilmeyi tercih ederim. Eğer bu teşebbüse devam edeceksek Büyük Saray’dan yazılı izin almamız gerekecek. Bu izinler zor alınıyor,” diye ekledi.

Üçü birden yaşlı adama bakakaldı. “Yani planı... kabul ediyor musun, baba?” dedi Alexios tereddütle.

“Mallarımızın ambarlarda çürüdüğü konusunda haklısın ve bu şartlar altında şu Cenevizliler, Pizalılar ve öteki Latin kor-

sanlardansa Talon'la neşeli tayfasına güvenmeyi tercih ederim. Bizi hayal kırıklığına uğratmamalısın, Talon," dedi azarlarçasına. "Sana gelince, Alexios, benim yardımımıla senatör olmak için çalışmaya başlayacaksın. Nüfuzun faydasını hafife alma."

Alexios, Talon'a dönerek onu kucklamaya çalıştı. Talon rahatlayarak güldü. Sonra mırıldanarak, "Pek iyi bir senatör olacağını sanmıyorum," dedi.

"Neden öyle söylüyorsun?" dedi Alexios iççerlemiş bir sesle.

"Huysuz bir ihtiyar olmak için çok çalışman gerekecek. Bu gerekli bir nitelik gibi görünüyor."

Alexios ellerini yüzüne götürerek sarsılarak güldü.

Theodora tekrar babasını kuckladı ve yaşlı adam aksilenip şikâyet ederken ağabeyini ve sonra da Talon'u kucklamaya koştu. Talon kızın onu olması gerekenden farklı kuckladığını hissetti ama yine de ona sıkıca sarıldı.

Damianus şarabından getirmeleri için seslendi ve hepsi onun razı olduğunu anladı.

O gece Talon yorgun halde hizmetkâr Joseph'in eşliğinde hana geri döndü. Joannina karşı çıkmıştı ama o villadan ve geceleyin beklenmedik karşılaşmalar yaşama risklerinden uzaklaşması gerektiğini hissetmiş ve mürettebatla plan yapmaları gerektiğini öne sürmüştü.

Yolda giderken, "Joseph," dedi, "bu meseleyi halletmek iyi oldu. Gidip Alexios'u getirmeni çok takdir ettim."

"Ben sadece konunun gündeme geldiğinden bahsettim, Sör. Alexios yataktan çıkıp şahsen gidip babasıyla konuşmakta ısrar etti. Bunun zor olabileceğini biliyordu."

"Ama senin yardımınla geldi. Tam zamanında geldi ve buna çok sevindim. Teşekkür ederim, Joseph." Sonra Joseph'e iyi geceler dileyerek hana girdi.

* * *

Ertesi gün kahvaltıda Talon planlarını diğerleriyle konuştu ve onlar da normal bir ticaret gemisi yerine bir kadırgayla yük taşımanın avantajlarını ve kısıtlamalarını anlattılar.

“Daha hızlı hareket edebileceğiz ve başımız derde girdiği zaman bu büyük bir avantaj. Dayanaksız malları zamanında teslim edebiliriz ve umarım eli kulağında olan kış fırtınalarını atlatabiliriz,” dedi Nigel.

“Dezavantajımız ise şu şişman fıçılardan Cenevizlilerin aldığı kadar alamayacağımız,” dedi Guy. “Ayrıca, burada bir kış geçirmeye hiç itirazım yok benim,” dedi, gülümseyerek.

“Bundan hiç şüphem yok!” dedi, ince uzun sarı saçları meşum bakan mavi gözlerinin üstüne düşen Nigel. “Ama har-cayacak paran olmalı ve bu şehirde para bulma olanağımız yok. Yakında konakladığımız yeri değiştirmemiz gerekecek ki başka bir kerhanedeki kadınların icabına bakabilesin.”

Diğerleri gülerken Nigel utanmış görünen arkadaşının sırtına vurdu.

“Bence bu ilk deneme olacağı için kendimizi kanıtlamalıyız,” dedi Max.

“Kârdan payımız ne olacak?” diye sordu Henry.

“Yüzde kırk alacağız,” dedi Talon.

“Fena değil. Hiç fena değil. Öyleyse bu bir tür ortaklık mı? Bu aynı zamanda şu tatsız nakliye vergisinden de yırtacağımız anlamına mı geliyor? Vergiyi kim ödeyecek?”

“Vergi ne kadar?” diye sordu Talon, kaygılı bir sesle. Bunu hiç düşünmemiştii.

“Cenevizliler dışında herkes için otuz solidus’,” dedi Henry. “Geri döndüğümüzde tam ödemek zorunda kalıyorduk ki Dmitri kılavuz gemisini bir elçiyi almaya geldiğimize ikna etti. Subayları bu konuda hiç yumuşak değildi.”

“Bu epey para gibi görünüyor,” dedi Max.

“Öyle,” dedi Dmitri. Gemiden gelerek onlara katılmıştı. “Şu lanet Venediklilerin bu kadar zenginleşmesinin nedeni bu; onlar sadece on yedi solidus ödüyordu!”

“Paradan bahsetmişken,” dedi Talon, “mürettebata ödeme yapmalıyım, öyle değil mi?”

“Hmm, bu iyi bir fikir olabilir, Talon, çünkü alacakları var.

* Bizans altın sikkesi.

Ama denize açılana kadar bunu yapmasan iyi olur, yoksa bu sefer için hiç tayfa bulamayabilirsin. Fareler gibi bütün şaraphanelere ve kerhanelere hücum edip ortadan kaybolurlar ve bir hafta yüzlerini bile göremeyiz,” dedi Henry, arkadaşlarına uyarıcı bir bakış atarak. Ceplerine para gireceği düşüncesiyle yüzleri parlayan Nigel’la Guy içlerini çekerek arkalarına yaslandılar.

“Mürettebat şu anda nerede?” diye sordu Max.

“Onları gemide bıraktım ve askerlere limanı terk etmemeleri gerektiğini söyledim.”

“Belki onları hoş tutmak için bir varil şarapla biraz yiyecek gönderebiliriz?” dedi Guy tatlı bir dille.

Talon ona katılırken Henry de başıyla onayladı. “Ben halledirim, Talon,” dedi.

Talon birkaç mektup yazmak için izin istedi. Saraya teslim etmesi gereken bazı belgeler vardı ama önce çağırılması gerekiyordu. Öylece sarayın kapısına gidemezdi. Alexios mabeyinciye Talon’un imparatorun huzuruna çıkmak istediğini bildiren bir haberci göndereceğine söz vermişti.

* * *

Talon doğudaki Blachernae sarayına hepsinin beklediğinden daha erken çağrıldı. Alexios’un gönderdiği haberci Talon’a o öğleden sonra limanın kapısında onu bekleyen refakatçiler bulacağını bildirmişti. Talon Mese’deki küçük bir terzi dükkânından satın aldığı yeni tuniğini özenle giydi. Diğerlerine nereye gittiğini haber verdi ve kalabalık rıhtımı geçerken ona eşlik eden Max ve Nigel dikkatli olmasını ve tek parça halinde geri dönmesini söylediler.

Alexios’un dediği gibi limanın kapısında onu bekleyen bir grup atlı vardı ve çok geçmeden hepsi saraya doğru yola koyulmuştu. Talon sinirliydi. Bütün etrafında gördüğü imparatorluğun gücü ve zenginliği karşısında huşu içindeydi. Sadece onunla kalmıyordu, felakete yol açan o seferin anısı da hâlâ aklındaydı ve imparatorun onu tekrar görünce nasıl davranacağını merak ediyordu.

Onu aşına olduğu bir grup insan selamlayarak karşıladı ve sonra içeri alındığı bekleme odası o kadar sessizdi ki düşüncelerini toplayıp biraz gevşeme fırsatı buldu. Belki yüzüncü defa imparatorun ne diyeceğini merak etti. Sör Guy'ın gönderdiği mektuplar kolunun yenido duruyordu fakat bunlar imparatorun huzuruna çıkmadan da teslim edilebilirdi. Talon gerçekten neden orada olduğunu merak ediyordu.

Bu defa önceki seferki kadar uzun bekletilmedi. Aynı hadım süzülür gibi odaya girdi ve ona kendini izlemesini işaret ederek cilalı mermer zeminde ilerleyip duvarlardaki girişik mozaikleri geçerek nihayet kabul salonunun kapısına götürdü. Önceki gibi protokollere uyması konusunda uyarıldı. Hep tercümanı kullanmalı ve kendisi öyle yapmadığı takdirde asla doğrudan imparatorla konuşmamalıydı.

Kapılar açıldı ve Talon peşinde hadımla birlikte halının üstünde yavaşça tahtta oturan kişiye doğru yürümeye başladı. Talon sarayındaki imparatorla o kadar resmi davranmayan savaş alanındaki imparator arasındaki tezat karşısında afalladı. Ancak bunu düşünecek zamanı yoktu, zira artık Manuel'in önüne gelmişti. Hadımın ona yeniden tarif ettiği gibi başını önüne eğerek bir dizinin üstüne çöktü. Talon salonda bulunanların yarısını tanıyordu, çoğu Miryokefalon'daki koyakta savaşmış subaylardı. Neden hepsinin orada olduğunu merak etti.

"Seni tekrar gördüğümüze memnun olduk, Tapınak Şövalyesi Sör Talon," dedi Manuel. Tercüman bu sözleri çeviren bir sessizlik oldu.

Talon gözlerini yukarı kaldırıp başını salladı. "Bu onur bana ait, Majesteleri. Size Sör Guy ile Kudüs Kralı Majesteleri Baldwin'den mektuplar getirdim. Majestelerinin sağlığı için en içten dileklerini gönderiyorlar, efendim."

Mektupları iki eliyle tutarak uzattı. Hadım onları alarak imparatorun önünde tuttu. Manuel onlara dokundu ve mektuplar götürüldü. Sonra Talon bekledi.

"Onları memnuniyetle okuyacağız ve zamanı gelince bir yanıt alacaksınız," dedi Manuel ona, tercümanın vasıtasıyla.

Talon tekrar başını eğip kaldırdı. Bunun görüşmenin sonu olduğunu sanmıştı ama sonra Manuel Frenkçe konuşmaya başladı.

“Generallerim bana senin... o koyakta hayatımızı kurtardığını söylediler.”

Talon bir şey demedi.

“Yine ağır biçimde yaralanmış olmasına rağmen çok sevdiğimiz subaylarımızdan biri olan Alexios Kalothesos’u da evine getirdiğini duydum.”

Kısa bir sessizlik oldu ve Talon konuşmasının beklendiğini anladı. Başını kaldırıp imparatora bakarak, “Majesteleri, ben görevimi yaptım,” dedi. “Hayatımı yine canı gönülden hizmetinize sunarım. Keşke daha çok insana yardım edebilseydim ama hiç seçeneğimiz yoktu... hiçbirimizin ve Alexios benim yakın bir dostum oldu.”

Sustu ve başı önünde bekledi ama zihni son sürat çalışıyordu.

“Biz yine de böyle bir fedakârlığı ödüllendirmek için ne yapabileceğimizi soracağız.” Manuel’in ses tonunda bu görüşmeden rahatsız olduğunu gösteren bir tını vardı.

Talon mücevher kakmalı tahtta oturan adamın koyu renk gözlerine baktı. Kararını verdi.

“Lordum, benim bir gemim var ve halkınızla ticaret yapma izni verilmesini rica ediyorum.”

Yakında toplanmış duran ve bazıları Frenkçe bilen askerlerden şaşkın bir mırıltı yükseldi. Böyle bir şeyin beklenmediği açıktı. İmparatora bakan Talon da gözlerindeki şaşkınlığı fark etti.

“Sen bir Tapınak Şövalyesisin, öyle değil mi? O halde neden ticaret yapmak için başvurmak istiyorsun?” diye sordu Manuel.

“Lordum, gemimle Tapınak Şövalyeleri Tarikatı’nın görevlerini yerine getiriyorum ama mürettebata ödeme yapmanın bir yolunu da bulmam gerekiyor. Şu anda nakliye gemilerinde bir sıkıntı olduğunu fark ettim ve bu konuda hizmetimi sunmak istiyorum.”

Böyle bir yanıt almayı beklemeyen Manuel tahtında geriye yaslandı. Esmer yüzü buruştu ve sonra bir kahkaha attı.

“Adamlarım bana senin cin gibi biri olduğunu söylemişti, Sör Talon ama bu gerçekten bir sürpriz oldu! Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?”

“İzninizle, ödül olarak sadece bunu istiyorum ve bu imtiyazı istismar etmeyeceğim, Lordum. Tanrı şahidimdir, bu ülkenin bütün yasalarına saygı göstereceğim.”

Manuel hâlâ gülümsüyordu. “Bu son derece olağan dışı. Sör Guy’ın bu amacından haberi var mı?”

“Hayır, Lordum ama elbette ona haber vermek niyetindeyim, eğer... eğer bana halkınızla ticaret yapma iznini bahşeder-seniz.”

Manuel ona uzun bir süre baktı, sonra, “Bunu düşüneceğiz, Sör Talon. Bu çok olağandışı bir istek,” dedi. Elini sallayarak gitmesine izin verdi.

Görüşme bitmişti. Talon ayağa kalktı ve tahtın önünde beline kadar eğilerek salondan dışarı çıktı. Çizgiyi aşıp aşmadığını merak etti. Artık anladığı gibi, Manuel’in ne yapacağı asla bilinemezdi ve umutsuzluğa kapılmaya başladı. Sadece kendisi için değil, Kalothesos ailesi için de elde edebileceği tek şansı kaybetmiş olabilirdi. Eğer bu izin reddedilirse ne kadar istese de o aile için çalışamazdı. O yol ebediyen kapanırdı.

Ama onun için başka bir sürpriz vardı. Hadım ona aşırı şatafatlı döşenmiş bekleme odasında beklemesini söyleyerek gözden kayboldu. İfadesiz yüzü altın rengi giysiler içindeki muhafızların eşliğinde taş bir sıraya oturup neler olacağını merak ederek beklemeye koyuldu ve yaklaşık iki saat boyunca bütün bu projeye kafa patlattı.

Nihayet hadım yanında General Theodore Mavrozomes’le birlikte kayarcasına odaya girdi. Talon onu görünce hemen ayağa kalkıp saygıyla eğildi.

“Ah, Sör Talon!” dedi general, yüzünde geniş bir gülümse-meyle. “Sizi tekrar görmek ne güzel. Genç Alexios’un durumunun iyiye gittiğini duydum, sayenizde. Sürprizlerle dolu birisi-

niz. Siz çıktıktan sonra imparator hâlâ gülüyordu. Bu isteğiniz hepimizi şaşırttı.”

Talon kızardığını hissediyordu. “Nasıl yani, Sör?”

“Sizin bir malikane veya kilolarca altın istemenizi bekliyorduk... başka herkesin yapacağı gibi. Ama hayır, siz bir kâğıt parçası istediniz!”

“Bu önemli bir kâğıt parçası, Sör,” dedi Talon. Gergindi; bu kolay bir bekleyiş olmamıştı.

“Gerçekten öyle. Evet, gerçekten de öyle! Buraya Ionnikios’la birlikte imparatorun en iyi dilekleriyle onu size sunmaya geldim. Size bu yaptığınızın unutulmamasını sağlayacağımı söylemiştim.”

Talon hayret içinde adama bakakalmıştı. “Ben... Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Sör. Size nasıl teşekkür edebilirim? Keşke Majestelerine de teşekkür edebilseydim. Büyük onur duydum,” diye sıraladı arka arkaya, büyük bir rahatlamayla.

“Miryokefalon hâlâ biraz hassas bir konu ve o sefer hakkında ne kadar az konuşulsa o kadar iyi ama bence sizin bu fırsatı iyi kullanmanız Majesteleri için yeterli, Sör Talon. Onu ikna etmek zor olmadı.”

General, Talon’a sıkıca dürülüp mühürlenmiş ince zardan bir paket uzatırken hadım da gülümseyerek üstünde kurdeleler ve büyük bir mühür olan başka bir dürülmüş kâğıt uzattı. “Sör Talon, bunları güvenli bir yerde tutmanız gerek. Lütfen geminize geri döndüğünüzde hepsini dikkatle okuyun. Yunanca okuyabiliyorsunuz, öyle değil mi?”

Talon dürülmüş kâğıtları ondan alarak kolunun yeline soktu. Protokol icabı hadıma doğru hafifçe başını eğdi ve sonra generale dönerek beline kadar eğildi. Tam gitmek üzereydi ki general hadıma uzaklaşmasını işaret etti.

Sonra Talon’a yaklaştı ve alçak sesle, “Gelecekte sizi daha çok görmeyi umuyorum, Sör Talon,” dedi. “Eminim, Senatör Damianus’la görüşebileceğimiz girişimler vardır. Ayrıca imparatorun da sizin hareketinize hayran olduğunu sanıyorum...” Gülerek Talon’un omzunu tuttu. “Söylediği buydu ama bu kadar fazla sözcük kullanmadan.”

Talon saraydan ayrılırken büyük bir heyecan içindeydi. Alexios'la ve eğer mümkünse senatörle konuşmak için ilk olarak villaya gitmek istiyordu. Temposunu hızlandırdı ve tam aile yemeğe oturmak üzereyken villaya vardı. Joannina onu yanından öperek elinden tuttu. Alexios'la iki kızın yanı sıra senatör de sofradaydı. Herkes onu ailenin bir üyesi gibi selamladı ve kendisine gözlerinin içi gülerek bakan senatörün yanında bir yer verildi. Talon, Eugenia'nın biraz sahiplenici bir tavırla gülümsediğini fark etti.

"Saraydan geliyorsun, ha, Sör Talon?" diye sordu Damianus.

"Öyle, Sör ve size iyi haberlerim var!"

Belgeleri Alexios'a gösterince beriki onları hızla elinden çekti. Mührü kırdı ve önce ince zar paketi açarak belgeyi okumaya başladı.

Sonra gözleri kocaman açılarak bağırdı, "İmparator Sör Talon'a imparatorluğun içinde her yerde ticaret yapma hakkı bağışlamış! Planımızı uygulamamıza izin verilecek. Bütün bu lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi, duygu dolu yüzünü kaldırarak.

Theodora heyecanla bağırarak Alexios'un elinde tuttuğu belgeyi okumak için hızla yerinden fırladı. Ağabeyi belgeyi ona verdi ve kız kâğıtlara hızla göz attıktan sonra coşkuyla bağırdı.

"Anne, baba, bu doğru. Sör Talon'un imparatorlukla ticaret yapma hakkı var. Hem de her yerinde!"

Herkes bir anda heyecanla konuşmaya başladı. Senatörün çok mutlu olduğu belliydi, zira masaya kendi şarabından getirilmesi için seslendi. Hepsi Talon'un şerefine kadeh kaldırdı.

"Bunun nasıl bir onur olduğunu bilmiyorsun, Talon. Babam bu güzel şarabını sofraya pek sık getirtmez," dedi Eugenia, hafif alaycı bir sesle.

"İmparatorun sana nasıl bir onur bahsettiğini bilmen gerekiyor, Talon. Bu belge son derece kıymetlidir," dedi Alexios. "Böyle bir belge elde edebilmek aylar alabilir ve bir hayli de rüşvet vermek gerekebilir."

Theodora'nın heyecanla kopardığı bir çığlık konuşmalarını

boğdu. Dürülmüş kâğıtları iki eliyle tutuyor ve yüzü hayret içinde bakıyordu. Joannina ayağa fırlayarak kızının yanına koşup kollarıyla onu sardı.

“Ne oldu, canım? Sorun ne?” diye sordu, Theodora’yı tutarken. Sonra, “Başkalarının mektuplarını açmamalısın, tatlım!” diye azarladı, dehşet içinde sabırsız kızının öyle yaptığını anlayınca.

Eugenia da daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak kız kardeşinin yanına gidip omzunun üstünden bakarak onu o kadar heyecanlandıran şeyi görmeye çalıştı. Talon bir kez daha onun güzel annesine ne kadar benzediğine hayret etti ama yüz hatları daha sertti.

Kâğıdı okuyunca o da gözleri kocaman açılarak heyecanla nefesini içine çekti. Annesine dönerek yazıyla damgayı gösterdi. “İmparator kendi imzalamış!” dedi, neredeyse fısıldayarak, gözlerini Talon’a dikmiş halde. “Ne yaptın sen?”

Theodora erkeklere bakarak huşu dolu bir sesle, “Bu inanılmaz. Bunu okumalısın, baba!” dedi.

“Sen oku, çocuğum, senin elinde,” dedi senatör fakat yüzünden hızla hafif bir endişe ifadesi gelip geçti. Talon kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu kaprisli imparator olanaksız bir şart mı koymuştu?

Herkes susmuştu, oda o kadar sessizdi ki hepsi de Theodora’nın yutkunduğunu duyabiliyordu. “Diyor ki Majesteleri İmparator, Tapınak Şövalyesi Sör Talon’a Konstantinopolis limanlarına giren kendine ait her gemi için on solidus vergi ödeme hakkını bahşetmiştir...” Cümlesini bitiremedi, zira şimdi bağırma sırası Alexios’taydı.

Talon’a dönerek bağırdı, “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Şey, evet, gemim için vergi ödemeliyim, her...”

“Hayır!” diye bağırdı Alexios, gözleri parlayarak. “Yani, evet ama anlamıyor musun? Sadece imparatorun verdiği resmi ticaret yapma iznine sahip olmakla kalmıyoruz ama sen en iyi...” Alexios ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra yüzünü buruşturarak geri

otururken bastonu da takırdayarak yere düştü. Hizmetkârlardan biri aceleyle bastonu yerden almak için koşup yakınına bir yere dayadı ama Alexios onu görmezden geldi. Talon arkadaşını hiç bu kadar coşkulu görmemişti.

“Alex çok haklı!” diye söze girdi Damianus. Gözlerinin içi gülerek Talon’a bakıyordu. “Bu Cenevizlilerin ve Venediklilerin ödemesi gerekenden çok daha düşük bir meblağ. Onlar on yedi solidus ödemek zorunda! İmparatorun sana çok özel bir imtiyaz tanıdığını görmüyor musun, oğlum?”

Talon onlara şaşkın şaşkın bakakalmıştı. “Ben... bilmiyordum,” diye kekeledi.

Theodora artık dağılmış olan ve omuzlarına ve yüzüne dökülen saçlarını geriye itti. Son derece heyecanlanmıştı ve ağlayacak gibiydi. Annesine sarıldı, ablasının yanağına bir öpücük kondurdu, sonra masanın öteki tarafına koşarak ağabeyine sarıldı, o da kız kardeşini sevgiyle öpererek karşılık verdi. Theodora, Talon’un yanına giderken kendini zor tutarak neredeyse kayıtsız bir tavırla belgeyi ona verdi ve sonra hiç düşünmeden ağzının kenarından öpüverdi.

“Üzgünüm! Senin iznin olmadan açmamalıydım, Talon. İmparatoru etkilemek için çok özel bir şey yapmış olmalısın, tebrikler,” dedi, ölçülü bir sesle ama gözleri gururla parlıyordu.

Sonra hâlâ Talon’a bakarak kollarını babasının boynuna sarıp onu kucakladı. Damianus kızının kolunu tıpışlayıp yanağından öptü.

“Kendinle gurur duymalısın, Sör Talon. Pek az kişiye böyle imtiyazlar bahşedilir. O belgeyi iyi koru, zira gümrük görevlilerinin sana inanması için göstermen gerekecek.” Güldü. “John, daha şarap getir! Bu önemli olayı ve girişmek üzere olduğumuz teşebbüsü Talon oğlumla kutlamamız gerek. Alexios, oğlum, sen ve Talon çok kârlı bir iş yaparsınız, umarım. Biraz şansa ihtiyacımız var.”

*Hadi uzaklaşalım
Bu sislerin pusundan
Ta ki ileriye bakan gözlerimiz
Karayı görene dek.*
Aristophanes

Bölüm 20

Rodos

Talon süratle iskeleye gitti. Geminin kenarında toplanmış merakla bekleyen arkadaşları tarafından karşılandı ve gemiye çıkınca hem sarayda olup bitenleri hem de hayret mırıltıları içinde gösterişli bir tavırla çıkarıp gösterdiği belgelerde yazılanları anlattı. Nigel’la Dmitri sevinçten oynarken Guy’ın mutlu gülümsemesi bir aslanı bile korkutabilirdi.

“Bu hepimizi zengin yapabilir!” diye bağırdı Henry, heyecanlandığı zaman hep yaptığı gibi sakalını ovalayarak.

“Tanrı’ya şükür ki şimdi bu işe devam edecek belgemiz var,” dedi Talon, “fakat hâlâ kendimizi kanıtlamamız gerekiyor ve bunu gecikmeden yapmanın zamanı geldi.”

Max güldü. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, Talon. Ama seni alkışlıyorum.”

“Gemiye bir isim vermelisin, Talon,” dedi Nigel.

“Bir geminin bir ismi olmalı, doğru,” diye ona katıldı Guy.

Talon düşünürken hepsi ona baktılar.

“Ona, öndeki oyma nedeniyle, Şahin diyeceğiz,” dedi sonunda.

Hepsi bu ismi onayladı ve o gece handa gürültülü bir kutlama yaptılar. Nigel o kadar sarhoş oldu ki şarkı söylemek isteyerek masaya güçlkle tırmandı ve uykulu bir tavırla salla-

nırken şarkının sözlerini unuttu. Sonra masadan kayıp Max'in kucasına düştü ve o sırada sözleri hatırlayarak tekrar masaya çıkmaya davrandı. Max onu engellerken diğerleri suratını asıp bağırmasına kahkahalarla güldüler.

Odanın karşısındaki birkaç adam ona çenesini kapatmasını bağırdı ve şarkıya devam etmek için ayağa kalktılar. Talon hiç istemediği halde bela çıkmasını bekleyerek ayağa kalkmaya davrandı ama o sırada Guy ağır ağır ayağa kalktı ve onlara gülümseyip parmağıyla yaklaşımlarını işaret ederek, "Buraya gelin de başlarınızı teker teker koparıp boğazınızdan aşağı tüküreyim!" diye bağırdı.

Guy sırtırken Nigel da masanın altında hiç durmadan gıdaklıyordu. Talon hangisinin daha tehditkâr olduğuna karar veremedi ama bu Yunanlıları durdurmuştu.

Uzun bir süre dik dik ona baktılar, bu esnada Henry ve Max de ayağa kalkmıştı ama Yunanlılar tekrar yerlerine oturdu.

"Ben gidip bir şeyleri düzmek istiyorum," dedi Nigel sözleri yuvarlayarak. "Guy, beni en sevdiğin fahişeye götür bakayım, hadi gidelim!" Ayağa kalktı ve yanında yürütmesine yardım eden Guy'la birlikte sendeleyerek kapıdan çıktılar.

"Bu ikisi tam bir barbar. Henry, sen de gemiye vaktinde dönmelerini sağlamak için onlarla birlikte gitmelisin. Sokağa çıkma yasağını unutma."

"Endişelenme, Talon. Zaten onlarla gidiyorum. Biz denizcileri bilirsin, denize açılmadan önce işimizi halletmeliyiz, bir daha ne zaman yapacağımız asla bilinmez. Sen de geliyor musun?"

"Bu gece olmaz, dostum. Max, sen onlarla gitmek ister misin?" diye sordu arkadaşına.

"Bu cücelerle kerhaneye gitmek mi? Ben gitmem," dedi Max, Henry'ye sırtarak. Sonra o ve Talon birlikte gemiye doğru yola koyuldular. Talon başka sorun çıkmamasını umuyordu.

* * *

Ertesi sabah hepsi akşamdan kalmaydı ama yapılacak işler vardı. Henry'nin kafası karmakarışıkta ama şafak söker sökmez mürettebatı işe koştu. Talon, Sör Guy'ın Rodos bölgesinde korsanların olma olasılığı hakkında söylediklerini hatırladı. Bu canını sıkıyordu, çünkü kendine kurban arayan bir Arap filosofun ortasında yol almak istemiyordu. Henry'ye önceki gece bundan bahsetmişti ama denizci omuzlarını silkerek, "Eğer hava bizden yana olursa, iyi de rüzgâr alırsak onlara toz yuttururuz," dedi. "Ben olsam o kadar endişelenmezdim."

Talon'un başka bir endişesi daha vardı. Neorion limanına inmiş ve o Ceneviz gemisinin gittiğini görmüştü. Uzun bir süre kıyıda durup denize bakarak Spartenos villasına yaptığı neredeyse felaketle sonuçlanan o ziyareti düşündü. O olay hâlâ zihninde capcanlıydı ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Fakat içinde yine de bu işin bitmediğine dair tedirgin edici bir his vardı.

Tek gözlü bir dilenci üstündeki paçavraların arasından elini uzatarak yanına yaklaştı. "Bir sikke bağışlayın, Sör. Hiçbir şeyi kalmamış eski bir askerim ben. Tanrı bu iyiliğiniz için sizi kutsayacaktır," dedi adam inleyerek.

Talon ona baktı ve Miryokefalon savaşını hatırlayarak başını salladı. Elini cebine atıp adama bir bakır para uzattı. Para ortadan kayboldu ama dilenci hemen gitmedi.

"Ne var?" diye sordu Talon.

"Önceki gece bir arkadaşınızla birlikte buradaydınız, değil mi?" dedi, paçavra bohçası.

"Ne olmuş?"

"Yerinizde olsam arkamı kollardım. Etrafta kötü adamlar var ve sizi tanıyorlar."

"Sen kimden bahsediyorsun?"

"Burada sizin hakkınızda soru soran adamdan."

"Sana soracağını nereden bildi?"

Dilenci suçlu bir ifadeyle paçavralar sarılmış ayağını kuma sürttü.

"Ah, birkaç bakır para işi halletti, değil mi?" diye sordu Talon.

Adam başıyla onayladı. “Bir şekilde yaşamak gerekiyor. Ben bir zamanlar imparatorun ordusundaydım ama sonra bir bacağıma mızrak isabet etti, bir bıçak darbesi de gözümü çıkardı. Neyse ki geri dönebildim ama ne için? Hiç umursamıyorlar, seni kullanıyor, sonra da şehrin bok çukuruna atıveriyorlar.” Adam hem gücenmiş hem de özür diler gibi konuşuyordu.

Talon başını salladı. Bu şehrin her yanında eski savaşların geride bıraktığı bu döküntüleri görebiliyordu. “Ee, ona ne söyledin?”

“Hiç seçeneğim yoktu,” diye sızlandı adam. “Beni korkuttu, senin burada ne yaptığını bilmek istedi. Ama sen bana para verdin, onun için seni uyarmak istedim. Arkanı kolla.”

Talon daha fazla açıklama yapmasını isteyemeden adam paytak paytak onun gibi daha başkalarının bir ateşin etrafında çömeldiği duvarın köşesine doğru uzaklaştı.

Talon onu takip etmeye değmeyeceğini düşünerek düşünceler içinde hana geri döndü. Eli hâlâ ağrıyan böğrüne gitti.

* * *

Max liman yetkililerinden gemilerini Prosphorion limanına götürmelerini söyleyen bir haber geldiğini bildirmek için odaya girdiğinde Talon hâlâ düşünceler içindeydi. Merdivenlerden inince arkadaşlarının gitmeye hazırlandıklarını gördü.

Eugenia veya Theodora ile bir başka zor karşılaşma yaşamamak için o da onlarla birlikte gemiye binmeye karar verdi. Bir saat sonra Prosphorion limanına doğru yola çıktılar. Henry dümencinin yanına geçti ve yarımada eğrisini dolaşarak yeni yerlerine doğru yola koyuldular.

Gemiden görünen manzara muhteşemdi. Güneş ışığında parlayan bakır kubbesi birkaç ağacın üstünde yükselen Aziz Serglas kilisesinin yanından geçtiler. Onun ardından Bucoleon sarayının damlarını gördüler. Talon *tzykanion* oynadığı alanın tribünlerini görebiliyordu.

“Ben de gelip o oyunu izlemek isterdim,” dedi Henry, pişman bir sesle.

“O oyun sadece soylular içindi, Henry, senin gibi ayak takımı veya korsanlar için değil,” dedi Max, burnunu abartılı bir tavırla çekerek.

“O halde sen nasıl içeri girebildin, sorabilir miyim?” diye sordu Nigel, alaycı bir sesle.

“Birinin bu delikanlıya göz kulak olması lazımdı, ona bir baksanıza. Ben olmasam biçare kalakalacaktı,” dedi Max. Bu sözü alaycı kahkahalarla karşılandı ama sonra Henry dikkatini gemiyi kıyı şeridinde ilerletmeye verdi.

Max ve Talon onun yolundan çekildi ve yarımadanın güney doğusuna hâkim olan sığ yamaçlara kurulmuş, sonbahar güneşi altında parlayan pek çok sarayın ve idari binanın muhteşem manzarasını seyre koyuldular. Yeşilliklerin arasına kurulmuş Hodegetria manastırı dikkati çekiyordu. Ayasofya’nın devasa yapısı onu bastırıyordu. Theodora ona bu ismin ‘Tanrı’nın Kutsal Bilgeliği Kilisesi’ anlamına geldiğini söylemişti. Talon bu büyük yapıya hep hayranlık duymuş, insanların böyle bir yer yaratmak için nereden ilham almış olabileceğini merak etmişti.

Yarımadanın en kuzey ucundan dönünce karşılarında tepenin en üstünde yükselen Gotlar Sütunu’nu buldular; sütunun burgulu mermer gövdesi kocaman boynuzlu atın, üstünde dört sivri uçlu bir takke olan boynuzuna benziyordu. Sonra birçok başka geminin yanında durmak zorunda kaldılar. Haliç’i baştanbaşa geçen büyük zincirin gemilerin geçmesi için aşağı indirilmesini sağlayan ağır makine dönerek çalışmaya başlamıştı. Beklerlerken Talon zincir boyunca bir araya kümelenerek demir atmış savaş gemilerini izledi. Bunlardan birkaçı şehre en yakın tarafta demir atmıştı fakat Haliç’in diğer tarafında da pek çok gemi vardı: iki veya üç direkli ürkütücü kadirgalar; tehditkâr bir görünüşleri vardı – Talon onların nasıl silahlar taşıdığını bildiği için şimdi daha da tehditkâr görünüyorlardı.

Gemilerine binen bir kılavuz kaptan izin belgelerini görmek istedi, sonra Prosphorion limanının surlarının arasından geçirilerek sakin sulara götürüldüler; orada bağırılan emirler arasında tayfalar etrafta koşuştururken yelkenleri çekip gürültüyle demir attilar.

Bu tamamen farklı bir limandı. Geniş gövdeli, iki direkli Ceneviz yük gemileri ince uzun kadırgalarının arasında yükseliyor ya da köleler yükleri indirip bindirirken bir koşturmacanın hüküm sürdüğü rıhtım boyunca dizilmiş duruyorlardı. Limanın duvarlarında kasa kasa tuzlanmış ton balığı filetoları dizilmişti. Balık sezonu kapanmıştı ama tuzlama ve tütsüleme hâlâ yapılıyordu ve şimdi bu balıklar bu et için birbirleriyle yarışan batıdaki Latin ülkelerine götürülecekti.

Feribotçular işlerini yapıyor, tekneler taze sebzeler ve mürettebatın isteyebileceği başka şeyler satarak gemilerin arasında kürek çekiyordu.

Şimdi gemi boşta olduğu için geminin kenarına yaslanan adamlar teknelere yaklaşıp mallarını göstermeleri için seslenmeye başladı. Fahişe satan tekneler söz konusu olduğunda evrensel bir dil var gibiydi ve canla başla pazarlık yapılarak uzlaşıldı. Ama Henry mürettebata gemiye kadın alınmasına izin verilmeyeceğini söyleyerek heveslerini kursaklarında bıraktı. Gözden uzaktaki diğer limanda böyle şeyler olmamıştı.

Dinlenecek zamanları yoktu. Şimdi gemi geldiği için Makarios yüklerin gemiye bindirilip yola çıkmalarını sağlamak için acele etmeye başlamıştı. Hemen o gün yanında birtakım kâğıtlarla Talon'la görüşmek üzere sandalla gemiye geldi. Giorgios olarak tanıttığı bir adamla birlikte darmadağın olan kamaraya gittiler. Bu yeni adamın ela gözlerinde zeki bir bakış vardı ve muhasebeden iyi anlıyordu. Makarios, Giorgios'un da onlarla birlikte gideceğini, zira onun adalardaki araçlardan çoğunu tanıdığını ve karşılarna çıkacak resmi engelleri aşmalarına yardım edeceğini söyledi. Talon daha adam tiz bir sesle konuşmaya başlamadan evvel onun hadım olduğunu anlamıştı.

Makarios birkaç saat sonra gemiden ayrıldığında geride güvertede neşeyle Dmitri'yle muhabbet eden Giorgios'la, onun taşıyacakları malların manifestosu olarak adlandırdığı listeyi kafasını kaşıyarak inceleyen Talon'u bıraktı. Talon'un Yunan harflerini ve sayılarını bilmemesi kafasını iyice karıştırmıştı. Giorgios'u kamaraya çağırarak ondan sayılar konusunda yardımcı olmasını istedi.

Bir gün sonra gemiyi iskelede yük arabalarının beklediği yere götürmeleri emredildi. Gemiye sıkıştırılması gereken büyük miktarda yük vardı ve Talon bunların hepsini nereye sığdıracaklarını merak etti.

“Eğer hepsini ambarlara sığdıramazsak artanı ana kamaraya koyar ve hepimiz güvertedeki yumuşak balyaların üstünde uyuyabiliriz. Başka nasıl ipeklerin üstünde uyuma şansı bulacağız ki?” dedi Nigel sırtarak.

Iskeleye yansır yansmaz çalışmaya başladılar. Onları bekleyen köle grubu kamçılarla harekete geçirildi ve çok geçmeden köleler gidip gelirken balyalar gemiye atılmaya başlamıştı. Yükleme hakkında bir şeyler bilen Henry, Guy ve Nigel yanlarında gözetmenlere tercüme yapan Dmitri ve Giorgio ile birlikte işe nezaret ediyordu. Talon’la Max arka güvertede durmuş ilgiyle gelişmeleri izliyordu.

“Bu adamlardan çok memnun olduğumu itiraf etmeliyim. Bütün bu ayrıntılarla karşı karşıya kalınca kendimi pek aciz hissediyorum,” dedi Talon, yüklemeye nezaret eden adamları işaret ederek.

“Tüccar oluyoruz, Talon. Bu Tapınak Şövalyelerine uygun bir yol değil ama yine de çok heyecan verici. Tanrı bu girişimimizi kutsasın.”

“Sana katılıyorum. Tanrı’dan kutsamasını istemek için yola çıkmadan evvel Aziz Menas kilisesine gitmeliyiz.” Talon kaygılı gibiydi. Bunca malı taşımak ve aile adına satmak büyük sorumluluktuktu. Sonbahara giriyorlardı ve Henry’yle Dmitri’ye göre Çanakkale’nin güneyinde havanın ne yapacağı belli olmazdı.

Köleler ipek balyalarını, zeytin ve zeytinyağı varillerini ve sıkıca bağlanmış baharat çuvallarını taşıyarak bütün gün ve gece boyunca çalıştılar. Bu çuvallardan gelen ekşi koku zeytinyağının kokusunu bile bastırıyordu. Üst güverteden çalışmaları izleyen Talon Mısır’ı hatırladı. Orada da kendi halkından pek çok kişi köleydi, tıpkı burada olduğu gibi dövülüyor ve yorgunluktan tükenerek yere düşüyor veya ölüyordu. Dünya, nereden gelmiş olursa olsun bir köleye ve duygularına karşı kayıtsızdı.

Nihayet boşalan yük arabalarının sonuncusu da uykulu bir öküz tarafından gürültüyle uzaklaştırıldı. Yorgunluktan bitkin düşen köleler zincirleriyle beraber iskeleden ayrıldı ve onlar kadar tükenmiş olan mürettebat da olduğu yerde uykuya dalınca gemi sessizleşti.

Talon'la Max ay yükselirken üst güverteden bir süre limanı seyrettiler. Biraz uzaklarında bir kadirga usulca limandan ayrılıyordu. Talon gecenin bir yarısında kimin yelken açıyor olabileceğini merak etti ama bunu düşüneyecek kadar yorgundu. Henry ile arkadaşlarının çoktan horlamaya başladığı kalabalık ana kamarada kendilerine bir yer bulup anında derin bir uykuya daldılar.

* * *

Ertesi sabah geç bir vakitte Alexios'tan ondan villaya gitmesini isteyen bir mesaj geldi. Talon artık şehrin en eski suru olduğunu bildiği Bizans Suru'nun paralelindeki uzun düz yoldan villaya gitti. Eugenia onu kapıda yakalayıp salona götürmek için bekliyordu.

Biraz zorlama bir selam verse de yanağına kondurduğu öpücük oldukça dostça ve sıcaktı. Talon onun neden orada olduğunu merak etti.

"Tanrı'nın lütfü üstünde olsun, Talon. Seni tekrar görmek çok güzel," dedi, dudakları hafifçe Talon'un dudaklarına değerken. Hâlâ Talon'un elini tutmaya devam ediyordu.

"Tanrı'nın lütfü seninle olsun, Eugenia." Talon elini kurtarıp ona baktı. Önceki görüşmelerinin hatırası yüzeye çıkmaya başlamıştı ama şimdi bunu düşünecek zaman yoktu.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Eugenia ama senin burada ne işin var?"

"Burası benim evim, Talon, çoğunlukla sarayda olsam da. Artık bütün belgelere sahip olduğun için yola çıkmaya hazırsın herhalde."

"Tabii burası evin. Yani, demek istiyorum ki beni senin karşılamana şaşırdım. Ve evet, yola çıkmaya hazır sayılırız."

“Duyduğuma göre Rodos’a ve hatta Kıbrıs’a gidecekmişsin.”

“Öyle, sevgili kız kardeşim, Talon’un onların nerede olduğunu bildiğine dair şüphelerim olsa da.” Ses Theodora’ya aitti; kız sahiplenici bir tavırla Talon’a yaklaşıp kollarını boynuna doladıktan sonra yanağından öptü.

Utanan Talon kızın kollarını tutup gevşeterek ondan bir kol boyu uzaklaştı. “Nasılsın, Theodora?” diye sordu, ablasına bir göz atarak. Eugenia’nın yüzünde hem tepeden bakan hem de kızgın bir gülümseme vardı, Theodora ise sadece sahiplenici bir tavır içindeydi.

Eugenia kız kardeşini boş vererek, “Eminim, Alex’i görmeye gelmişsindir, Talon,” dedi. “Gel, seni ona götürüyüm.”

Kolunu Talon’un koluna doladı ve somurtan kız kardeşine ıslıl ıslıl gülümseyerek onu odadan çıkardı. Güneş içindeki sundurmaya doğru yürürlerken alçak sesle, “Gitmeden önce seni görebilecek miyim, Talon?” diye sordu.

Talon arkadan gelen hafif ayak seslerini duyabildiği için hiçbir şey söylemeden başını salladı. Theodora’yı görmeyi bekleyerek arkasını döndü ama onun yerine gelenin Eugenia’nın hizmetkârı olduğunu gördü.

“O halde salonun yakınında bekleyeceğim. Gitmeden beni bul,” dedi neredeyse fısıldayarak.

Eugenia onu etrafı kâğıtlarla çevrili halde oturan Alexios’a götürdü. Genç adam kalınca sarılmış olan bacağını küçük bir masaya uzatmıştı. Eugenia kardeşine gülümseyerek onu alnından öptü.

“Bak, yanımda kimi getirdim, kardeşim. Talon’la konuşacak çok şeyiniz vardır, onun için ikinizi yalnız bırakayım,” dedi. Dönüp uzaklaşmadan önce bakışları kısacık elektrikli bir an Talon’da takılı kaldı.

“Ah, işte geldin, Talon. Seni gördüğüme sevindim.” Alex rahat ve dinlenmiş görünüyordu. Yakın zamanda tıraş olmuştu ve Talon’un epeydir görmediği kadar canlı görünüyordu.

“Kalmayacak mısın? Gecenin yarısını arkadaşlarınla çalışarak

geçirdiğini biliyorum. Makarios gün ışığının bir dakikasını bile harcamadığını söyledi.”

Hizmetkârlar ellerinde lambalarla dışarı gelene kadar konuştular ama artık Alexios yorulmuştu. Talon onu odasına kadar götürdü ve sonra tekrar sundurmaya döndü.

O gece aileyle birlikte yemek yedi ve gitmek için iyi bir bahane bulamadığından ve bunun onları gücendirebileceğini de düşünerek gönülsüzce orada kalmaya razı oldu. Diğerleriyle birlikte odasına çekildi ve yaklaşan yolculuğu ve ayrıca dilencinin söylediklerini düşünerek gözleri açık yatağın üstüne uzandı. Onu arayan kimdi? O villadakiler olmalıydı ve dilencinin korktuğu da çok açıktı. Vakit gece yarısına gelirken hâlâ bunları düşünüyordu ki hafif bir ses duydu. O da birini bekliyordu zaten. Eugenia, Talon, Alexios’un odasından çıkarken koridorda onunla karşılaştığında çok ısrarcıydı.

Talon her zamanki gibi ihtiyatlı bir tavırla yataktan çıktı, kılıcını çekti ve kapının açılıp bir siluetin içeri süzülmesini bekledi. Gelenin Eugenia olmasını umuyordu; o sırada kız ismini fısıldayınca emin oldu ve kılıcını yerine koyarak mırıldanarak onu selamladı.

Kız hiç vakit kaybetmeden Talon’un elini tutup onu yatağa götürdü ve ikisini de nefes nefese bırakan bir ihtirasla sevişmeye başladı. Uzun bir iç çekerek başını geriye attı ve doruğa ulaşırken tırnaklarıyla sırtını tırmaladı ve bunu yaparken tırnakları böğründeki yaranın üstünden geçtiği için Talon yüzünü buruşturdu.

Talon soluklanmaya çalışarak yatakta sırt üstü yatarken yanında uzanan kızı merak ediyordu. Dikkatle yeni yeni iyileşmeye başlayan yarasına dokundu ve hayretle yeniden kanamaya başladığını gördü. Yüzünü silmesi gerektiğini mırıldanarak aceleyle leğenin yanına gitti ve oradaki havluyu alarak yarasına bastırdı. Eugenia sessizce yatakta yatarak onun geri gelmesini bekliyordu.

“Seni özledim, Talon,” dedi, Talon yatağa geri dönünce ve kollarının arasına kaydı. “Nasıl yaralandın?” Parmaklarını kabuk

bağlamış yaranın üstünde gezdirdi. Onun bunu fark etmesine şaşırarak Talon üstünde durmadan, "Çıktığımız seferde aldığım yaralardan biri," dedi.

"Zavallı savaştım," dedi Eugenia, onu okşarken. "Ama üstünden aylar geçti, bir hekime görünmedin mi?"

"Aslında sadece bir çizikti ama iyileşmesi biraz uzun zaman alıyor," dedi Talon, kızın başka bir konuya geçmesini umarak.

Bir süre sessiz kaldılar ama sonra genç kadın onu irkiltten bir şey sordu. "Annem bana önceki gün komşularımızdan birinin başına gelen bir olayı anlattı. Sen bu olayı duydun mu?"

Talon karanlıkta başını iki yana salladı. "Ne olayı, ne zaman olmuş?" Kafasının içinde küçük bir alarm çanı çalıyordu.

"Galiba o gece sen buradaydın. Birileri muhtemelen bir şeyler çalmak için komşumuzun villasına girmiş. Artık evlerimiz de güvende değil. Sen duymadın mı?" Sesinin tonu onun farkında olması gerektiğini ima ediyordu.

"Hayır, aslına bakarsan duymadım," diye yalan söyledi Talon.

"Bu şaşırtıcı, zira annem bu dedikoduyu senden zor saklamıştır, bundan eminim. Benim şu çenesi düşük kız kardeşim de mi bir şey söylemedi?"

"Bana şu... komşunuzun evine girilmesi hakkında bildiklerini anlatsana," dedi Talon, dirseğine dayanarak.

"Şey, bildiğin gibi ben çoğunlukla saraydayım ama evvelsi gün geldiğim zaman annem bundan bahsetti. Senatörün bizi ziyarete geldiğini ve ona bu olayı anlattığını söyledi. Annem muhafızlara bunu sormuş ama adamlar hiçbir şey duymadıklarını söylemişler."

"Ee, ne olmuş? Olay burada mı yoksa orada mı olmuş?" dedi Talon yalandan kafası karışmış gibi yaparak. "Öteki villaya zorla girildiğini söylediğini sanmıştım." Talon bir yandan da neden bu kız bu olayla bu kadar ilgileniyor diye düşünüyordu.

"Ah, çünkü soyguncular veya onlardan biri bizim duvarımıza kadar gelmiş ve Senatör Spartenos da bunu bize haber vermek için uğramış. Bunu hayal edebiliyor musun? Senatör

adamlarının onu bizim evimize kadar takip ettiğini söylemiş. Eğer o saatte uyumuyorlarsa nöbetçilerimizin davetsiz bir misafiri görmemesini anlayamıyorum.”

Talon karanlıkta omzunu silkti. “Belki de uyuyorlardı. Hırsızları yakalamışlar mı?”

“Hayır ama bir kargaşa çıkmış, bunu duymamana şaşırmamın nedeni bu. Hiçbir şey duymadın mı?” diye üsteledi.

“Bir kütük gibi uyuyordum herhalde,” diye mırıldandı, kızın üstüne eğilip onu öperken. Nihayet kızı yorgun bir şekilde uyuymaya bıraktı.

O gece çok az uyudu ama ahırda horozlar öterken genç kızı uyandırıp uykulu halde yoluna gönderdi. Annesinin şöyle bir bahsettiği bu olaya onun neden bu kadar ilgi duyduğunu merak ederek yatağında bir süre daha uzandı.

* * *

Eugenia o sabah geç uyandı ve bir kedi gibi gerinirken önceki geceyi düşünerek gülümsedi. Talon’un böğrüne dokunduğu zaman eline bulaşan kurumuş kana baktı. Bir süre düşünceli bir şekilde durdu ama sonra saraya dönme vaktinin geldiğini hatırladı ama önce yolunu biraz dolandırması gerekiyordu.

Eugenia’nın tahtirevanı Senatör Spartenos’un evine alındı ve Eugenia giriş salonuna giden geniş merdivenlerden çıktı. Bu ailesinin evinden çok daha büyük bir villaydı ve yavaşça merdiveni tırmanırken gıptayla etrafına bakınıyordu. Nöbetçilerden biri onu yüzünde şehvetli bir ifadeyle selamladı. Eugenia mağrur bir tavırla çenesini kaldırarak adamı görmezden geldi. Adamın hemen arkasında duran iyi giyimli bir hadım eğilerek onu selamladı.

Genç kadın Senatör Spartenos’un onu beklediği oturma odasına alındı.

“Tanrı’nın lütfu seninle olsun, Leydim. Saray buradan epey uzakta. Geceyi ailenle mi geçirdin?”

“Tanrı’nın lütfu sizinle olsun, Senatör,” dedi Eugenia saygıyla. Senatörden hoşlanmıyordu ama onu herhangi bir şekilde kızdırmak da istemiyordu.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu adam, yumuşak bir sesle.

“Benden önceki günkü olay konusunda kulağıma gelebilecek sıra dışı her şeyi size bildirmemi istemiştiniz, Senatör,” dedi Eugenia.

“Lütfen bana John de. Artık birbirimizi iyi tanıyoruz, öyle değil mi?” dedi, genç kadına bir adım yaklaşarak.

Eugenia bir adım gerileyerek aceleyle konuştu. “Bizimle kalan Tapınak Şövalyesi. Onun hakkında daha çok bilgi istiyorunuz, değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi senatör, durup başını dikerek. “Ee, ne söyleyeceksin?”

“Olay hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor ama o gece bizim villamızdaydı. Ağabeyim bile bir şeyler duymuş ama Tapınak Şövalyesi hiçbir şey duymadığını söylüyor.”

“Hmmm, biraz tuhaf ama inanılmayacak bir şey değil.”

“Evet, ama... taze bir yarası var. Onu son gördüğümde böyle bir yarası yoktu.”

Senatör ona keskin bir bakış attı. “Sen nasıl?.. Ah, sence bu yara ne kadar taze?”

“Seferde yaralandığını iddia ediyor ama onun üstünden aylar geçti. Ona inanmadım ve hemen başka bir konuya geçti. Bence söylediğinden daha çok şey biliyor.”

Senatör kızın sesindeki tereddüdü fark etti. “Bana senin bu Frenk’in sinirine dokunmaya başladığını söylemiyorsun ya, tatlım?” dedi, sesindeki alayı pek gizleyemeyerek.

Eugenia’nın yüzü öfkeden kızardı ama dilini ısırıp ona ters ters bakmak dışında bir şey yapmadı. Adam da ona sert gözlerle bakıyordu. “Bu Frenk’le düzüşüp düzüşmemen umurunda değil, Eugenia ama sana ne yapacağını benim söylediğimi unutma. Prensle ilişkini benim dışımda kimse bilmiyor ve düşüncesiz bir şey yapmasan iyi olur. Bunun sonuçlarını unutma. Bir fahişenin, soylu da olsa, sınırlı bir geleceği vardır.” Genç kadına daha da yaklaştı ve yüzünü sert parmaklarının arasına aldı. “Benim de canım bir iki ödül isteyebilir.”

Genç kadın yüzünü çevirerek adamın sıkıca tuttuğu ellerinden kurtardı ve parmaklarının bıraktığı izi hissetmek için elini yüzüne götürdü.

“Ama bana gelip bunu söylemekle iyi ettin. Burada bir şeyler döndüğü kesin ve ben bunu bulmak niyetindeyim. Şimdi gidebilirsin. Bu ziyaret hakkında kimseye tek laf etme,” dedi, elinin hızlı bir hareketiyle gitmesini işaret ederek.

Kendini aşağılanmış hissedenden Eugenia gözleri yaşlarla dolarak alelacele uzaklaştı. Senatörün de üstüne bastığı gibi yapabileceği hiçbir şey yoktu ama bunun için ondan nefret ediyordu.

* * *

Ertesi gün şafakta mürettebat kalktı ve denize açılmak için hazırlıklara başladı. Talon yukarıdaki güverteden gelen çıplak ayak seslerini ve Henry ile yardımcıları Nigel ve Guy'ın bağırarak verdikleri emirleri duyunca uyandı. Artık daha fazla uyuyamayacağına karar vererek üstündeki örtüleri açıp döşekten kalktı. Örtülerin altında kıvrılmış yatan Max'i diğer döşekte bırakarak güverteye çıktı. Gemi kılavuzunu denetleyerek dümenin yanında duran Henry onu selamladı. Guy kürekçilerle tayfaların yelkenleri çekmek üzere olduğu geminin orta kısmındaydı, Nigel ise pruvada üç yoğun gün boyunca onları rıhtıma bağlı tutan halatların atılmasına nezaret ediyordu.

Onlar uzaklaşırken Makarios ile yazmanları gelip rıhtımda onları izlemeye başladı. Talon su kenarında bir tahtirevanın taşındığını görünce hem şaşırdı hem de sevindi. Ter içindeki köleler tahtirevanı yere bırakır bırakmaz dışarı çıkmasına yardım edilen Alexios bir bastonun yardımıyla ayakta durdu. Dışarı fırlayan Theodora da deli gibi kollarını sallayarak bağırmaya başladı. Aşağı yukarı zıpladı ve sonra kardeşine dönerek ona sarıldı. Sonra bir kolunu omzuna atan ağabeyinin yanında elini sallayarak onları uğurladı. Talon da el sallayarak cevap verdi ve ‘Tanrı yolumuzu açık etsin’ mırıltılarını dinleyerek arkadaşlarını izlerken içinde tuhaf bir duygu hissetti.

Gemi Prosphorion limanının geniş sularında dönerken dire-

ğın tepesini işaret etti. Theodora ve annesinin Talon'a verdiği sancak rüzgârda çırpıyordu. Çapraz bir çizgiyle birbirinden ayrılmış altın rengi bir fonun üstündeki aslanpençesi ile masmavi bir gökyüzünün üstündeki altın rengi bir gemi herkesin görmesi için geminin en tepesinde dalgalanıyordu. Talon bu sancağı sevmişti ama döndüğü zaman onlara küçük ama önemli bir değişiklik yaptıracaktı. Eksik bir şey vardı.

Henry, Guy'a ikinci yelkeni çekmesini ve küreklere asılmalarını bağırdı ve hızla açık kapıdan Haliç'in kabarık sularına çıktılar. Hâlâ önlerinde aşmaları gereken Marmara Denizi ile Çanakkale Boğazı vardı ama nihayet yola koyulmuşlardı. Uzaklaşırlarken Talon sudan yükselen sisin içinde gözden kaybolana kadar ara sıra el sallayarak kıyıda kalan arkadaşlarına baktı.

* * *

Rodos adasına ulaşmaları bir haftalarını aldı. Çanakkale Boğazı'ndan çıktıktan sonra Henry gün boyunca sahili gözden kaybetmeden yol almış ve geceleri de korunaklı bir koyda demir atmıştı. Batıda fırtına bulutları toplandığı için yılın bu zamanında çok açılmak istemiyordu. Açık denizde olsalar aniden fırtınaya yakalanabilir ve hemen bir sığınak bulamayabilirlerdi. Güvenli bir koyda geçirdikleri uzun yağmurlu bir gün dışında hava kuruydu, sadece onları güneye doğru ilerleten hafif bir rüzgâr vardı. Henry bir Ceneviz gemisinin bu mesafeyi bir ayda alacağını söyledi. Onların gemisi böyle bir iş için idealdi. Onlar kadar yük alamasalar da hızları büyük bir avantajdı.

Sekizinci gün denizin sakin sularında ısıldayan güneş ışıklarıyla birlikte yeniden yola koyuldular. Onlar ilerlerken martılar ve Talon'un ismini bilmediği başka kuşlar suya dalıp çıkıyordu ve gökyüzünde Henry'nin dikkat etmesi gereken pek az bulut vardı. Sadece saatler sonra gemi direğinin tepesindeki göz-cüler uzun bir sahil gördüler ve Henry mürettebatına danıştı. Giorgios'u da bu görüşmeye dâhil etmişti. Bunun Rodos adası olduğundan emindiler ve Giorgios, Henry'ye adanın en doğusunda bulunan Rodos şehrine gitmek için rotayı doğuya çevirmesi gerektiğini söyledi.

“Buraya iki yıldır gelmedim ama aracımız İsaiaş’ın hâlâ Rodos’ta olduğundan eminim,” dedi, yanında durmuş, mürettebatı izlemekte olan Talon’a. Aslında Talon nerede olduklarını bilemiyordu ve Henry’den haritada yerlerini göstermelerini istedi. Henry Bizans olduğunu söylediği büyük kara parçasının altını işaret etti ve Yunanca isimleri olan diğer adalara nazaran Rodos’un nerede olduğunu gösterdi.

“Giorgios bu adanın Türkler tarafından alındığını ve sonra Bizanslıların geri aldığını söylüyor,” dedi Talon, Henry’ye.

“Doğrudur, Talon. Son zamanlarda Sarazen gemileri görmeye başladık. Sanırım şimdilerde bu sulara Bizans donanması hâkim,” dedi Henry, rahat bir tavırla.

Mallarını satan birçok balıkçı teknesini geçerek adanın sarp kıyısı boyunca ilerlediler. Haritadaki tuhaf görüntülü yaratıklara benzeyen ve büyük bir balığı andıran, gri derili bir balık sürüsü suda sıçrayarak birkaç dakika onlara eşlik etti ve sonra gök mavisi suyun içinde gözden kayboldu. Daha evvel kuzeye giderken de bunları görmüşlerdi ve Talon onu zeki bakışlarla izleyerek suda hiç çabasız ilerleyen bu büyük koyu renkli balıklardan hâlâ büyüleniyordu. Guy mızrağıyla bunlardan birini yakalamak istedi ama daha gidip aletini getirmesine fırsat kalmadan sanki hayvanlar onu duymuş gibi kayboluverdiler.

Talon’a kalırsa gayet iyi besleniyorlardı ve herhangi bir nedenle öldürmeleri için bir neden yoktu. Et olarak gemiye tavuk ve domuz almışlardı ve adamlar geceleri balık tutmuş ve bazen güverteye gümüş rengi, sivri burunlu, kuyruğu hilal şeklinde balıklar çıkarmışlardı. Dmitri bunlara Tuna balığı diyordu ve Prosphorion limanında rıhtımlarda görmüş oldukları tuzlanıp tütsülenmiş balıkların aynısıydı. Sahilde pişirilip yedikleri balık çok lezzetliydi.

Keskin bir burnu döndüler ve Rodos limanını arayarak sahilten aşağıya doğru ilerlediler. Gemi rüzgârda sürüklendiği için şimdi kürek çekmeleri gerekiyordu. Henry, Nigel’a yelkenleri indirtti ve mürettebatı küreklere asılmaya koştu. Bu ağır bir işti ama nihayet şehrin işaretlerini görmeye başladılar. Yukarıdan

doğal bir limana bakarak bir tepenin üstüne kurulmuş tapınağa benzeyen bir yapı vardı ve onun yanında da bir tahkimat görünüyordu. Bunların aşağısında yamaçta koyun oluşturduğu doğal sığınak içinde kümelenmiş bir grup yapı vardı.

Henry yanında Giorgios ve Dmitri ile birlikte gemiyi koyun ortasına götürüp yüksek bir şapırtı sesiyle demir attı. Martılar çığlık atarak cam gibi berrak suya dalarken uzaktan kulaklarına rıhtımdaki faaliyetlerin gürültüsü geliyordu. Ancak etraflarını saran alçak, taşlı tepelerin sınırları içinde bir sessizlik vardı. Şehir büyük değildi ama liman kalabalıktı.

Talon limanda Bizans savaş gemilerine benzeyen iki büyük gemi olduğunu fark etti. Her iki geminin direğinde de o bilinen sancak dalgalanıyordu.

“Bunlar Yunan gemileri,” dedi, yanına gelip Talon’un bakışlarını takip eden Giorgios. “Muhtemelen limanı Türk ve Arap korsanlardan korumak için buradalar. Gelip giderler ama bugün bu zahmetli işlerine mola vermiş gibiler.” Sesinde alaycı bir tını vardı. Talon gülümsedi.

“Şurada neler oluyor?” Talon sahilin çok hareketli görünen bir kısmını işaret ediyordu. Büyük tekne iskeletlerine benzer bir şeyler görüyordu.

“O insanlar gemi yapar. Bu gemi bile burada yapılmış olabilir. Adanın diğer ucunda daha büyük ve daha çok gemi yapan başka bir şehir daha var. Yunanlılar gibi Venedikliler ve Cenevizliler de gemileri için buraya gelirler.”

“Bizim yükümüzü satın alacaklar mı?” diye sordu Talon. Ağırlığını hissettiği sorumlulukları nihayet buraya vardktan sonra onu kaygılandırmaya başlamıştı.

“Etrafına baksana, Sör Talon. Bu tepelerde ipek üretiliyor gibi mi görünüyor? Zeytin ağacı bol gibi mi? Evet, biraz zeytin var ama daha da önemlisi bizim baharatımız var, onlarınsa hiç baharatı yok. Umut edelim de bol altınları ve onlardan ayrılma istekleri olsun!” Kendi kendine kıkırdadı ve beklenti içinde ellerini birbirine sürttü.

“Önce yetkilileri halletmeliyiz, unutma,” dedi onlara katılan Dmitri, tatsız bir sesle. “Onlar da kendi paylarını isteyecektir.”

“Bunu hak etmek için ne yaptılar ki?” diye sordu Talon.

“Hiçbir şey! Ama eğer ellerine bir şeyler tutuşturmazsak tek bir balya bile satamayız. Bak, işte bir gümrük görevlisi geliyor bile. Tanrım, hiç zaman kaybetmiyorlar, değil mi? Sinekler gibi üşüşüyorlar!”

Gerçekten de onlara yaklaşan bir sandal vardı. Kanlı canlı dört kürekçinin çektiği sandalın arka tarafında zengin giyimli bir hadım oturuyordu; yanında bir yazman ile iki asker vardı.

“İmparatoru temsil ettiği için ona karşı çok nazik olmalıyız, hepsinden önemlisi de yükümüzün miktarını anlamasına izin vermeyin,” dedi Giorgios. “Sör Talon, izinle onu ben karşılayacağım ve görüşmeyi kamarada yapacağım, olur mu?” diye sordu çekingen bir tavırla.

Talon başıyla onayladı ve Henry’ye ihtiyaçları olana kadar mürettebatı aşağıya indirmesini söyledi. Görevlinin gemiye çıkmasına, pek terbiyeli davransa da ince uzun sarı saçları ve haff delice bakan derine gömülmüş gözleriyle yine de pek fena görünen Nigel ile Dmitri yardım etti. Görevli güverteye çıkar çıkmaz her detayı yakalayan deneyimli bakışlarını etrafta dolaştırdı.

Giorgios görevliyi öyle yağcı bir tavırla karşıladı ki Talon ona şaşkın bir bakış atmadan duramadı. Bu birlikte bir hafta geçirdiği o rahat, sessiz, kendinden emin adam değildi. Fakat Giorgios tatlı diller dökerek adamla yazmanı kamaraya götürürken hiç karışmadı. Sesi her zamankinden daha tizdi ve belirgin bir şekilde kadınsı bir tavır takınmıştı.

Kamara köşelerde döşekler ve ortada alçak bir masa olan bir odaydı. Talon’un fena kokmaya başladığını fark ettiği karman çorman odada kendilerine bir yer buldular. Görevli bumunu buruşturdu ama bir şey demedi, Giorgios fazlasıyla yakından sürtünerek yanından geçerken aldırılmaz bir hava içindeydi. Manifestolarını görmek isteyince Giorgios şaşaalı ve nazik bir tavırla eğilerek belgeyi ona sundu. Bu kâğıdı Makarios Konstantinopolis’te dürüp Giorgios’a vermeden önce Talon’a göstermişti.

“Görevlilere göstereceğin belge bu,” demişti, her zamanki gibi duygularını belli etmeyen bir sesle. “Onlara gerçek manifestoyu göstermeyeceksin. Giorgios bunun nasıl yapılacağını gösterecek sana.”

Kâğıttaki kurşun damgalarla üstüne mühürler basılmış renkli balmumu ve güzel kaligrafi herkesi etkilerdi ama bu görevli etkilenmemiş görünüyordu. Yazmana not tutmasını buyurdu ve sonra onlardan ne yük taşıdıklarını, ticaret yapacakları araçları ve limanda ne kadar kalmak niyetinde olduklarını sordu.

Bu yaklaşık bir saat sürdü, bu esnada Dmitri hepsine şarap getirmişti. Şarap o kadar kötüydü ki Talon bu tombul görevlinin onu tüküreceğinden emindi ama adam büzülmüş ıslak dudaklarında acı bir ifadeyle onu yuttu. Yazmanı ise yüzünü buruşturarak bir yudum aldıktan sonra lekeli deri kupayı bırakıp bir daha da dokunmadı.

Vergi olarak önerilen rakam Dmitri ve Giorgios tarafından korku dolu hayret nidalarıyla karşılandı, sonra sanki Talon Yunanca tek kelime anlamıyormuş gibi ona tercüme edilince o da sızlanıp ne kadar fakir olduklarını ileri sürerek indirim yapmaları için yalvararak onlara katıldı. Giorgios da tiz bir sesle feryat etmeye başladı ve görevliden rakamı bir daha düşünmesini rica etti. Biraz müsamaha göstermesi için yalvarırken adama göz kırptıyordu ve neredeyse dudaklarını büzerek bir öpücük gönderecekti.

Talon bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tutuyordu ama bunun gülünecek bir mesele olmadığını da biliyordu. Yanlış bir adım atarlarsa burada ticaret falan yapamazlardı. Kendini tuttu ve kendini diğer ikisiyle birlikte yüzüne mağdur bir ifade takınmaya zorladı. Bir yarım saat daha pazarlık yaptılar ve bu esnada önceki fahiş ücret iç çekmeler ve el sıkışmalar arasında makul bir seviyeye çekildi. Çok geçmeden Talon o odada pazarlık konusunda uzman iki kişi olduğunu anladı ama Giorgios muhtemelen diğerinden daha iyiydi. Ona duyduğu saygı artmıştı. Altınlar küçük deri bir keseye girer girmez görevliyle yazman belgenin üstüne bir damga bastı ve zaten dolmuş

olan kâğıda küçük bir kurşun mühür daha ekledi. Görevleri sona eren adamlar pis kokan o odadan ve tehlikeli görünen mürettebatın yanından hemen ayrıldılar.

Pırıl pırıl parlayan askerlerin beklediği sandala indiler ve Giorgios onlar kürek çekerek uzaklaşırken bağırarak yaltaklanmayı sürdürdü. Sandal duyma mesafesinin dışına çıkınca Giorgios, Talon'a dönerek, "Biraz makaslansak da galiba ticaret yapmakta özgürüz," dedi. Sesi normale dönmüştü ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Talon ona şaşkınlık içinde bakıyordu.

Dmitri kendine engel olmadı. Nigel'ı tuttu ve şaşırmış adamı kendiyile birlikte sürükleyerek ve heyecanla gülererek bütün mürettebatın önünde kısa bir dans yaptı.

"Bunun nasıl olduğunu biliyorsunuz tabii?" dedi ötekilere.

"Bitirdiğiniz zaman söyleyin," dedi Talon, tatsız bir sesle. Nigel tiksintiyle bakarak kendini kurtardı. "Dmitri, bırak beni, seni korkunç yaratık!" diye bağırdı.

"Tabii ki o boktan şarap sayesinde! Ve senin şu leş kokan kamaranı da unutmamalı, Sör Talon. Orada iyi iş çıkardık," dedi, Dmitri böğrünü tutup kahkahadan kırıarak.

"Oldukça makul bir rüşvet vermenin dışında ne demek istediğinden pek emin değilim."

"O şişko tüccarlardan olsaydık ödeyeceğimizden çok daha az para verdik, Sör Talon," dedi Dmitri, biraz soluklanınca. "Giorgios adama en asgari ödemeyi yaptı. Bahse girerim adam bunun nasıl olduğunu anlamadı bile ve bizim burada kaldığımız sürece başını kaşıyıp duracak."

"Aferin, Giorgios. Döndüğümüzde bunu Makarios'a anlatacağım," dedi Talon.

"Tanrı'nın izniyle," dedi Giorgios, istavroz çıkararak, sonra sahile çıkıp aracıyı bulmalarını önerdi.

Rıhtıma doğru kürek çektiler ve kendilerini bir kez daha kuru toprağın üstünde buldular. Talon dengesini bulana kadar biraz sallanır gibi oldu. Giorgios ve Max de onun gibiydi fakat Giorgios arkasından gelip gelmediklerini görmek için Talon'la Max'e bir göz attıktan sonra hemen yola koyuldu.

Limanın etrafındaki yapılar Konstantinopolis'tekilere çok benziyordu ama onlar kadar büyük ve zarif değil, daha işlevseldi. Kireçli duvarlar ve kiremitler limanın sakin mavi sularına renkli bir fon oluşturunuyordu. Giorgios işçi ve köle topluluklarının, dükkânların ve dilencilerin yanından geçti ve tepesinde bir tapınak olan alçak bir tepeye çıkan bir sokağı tırmanmaya koyuldu. Talon'a bunun bir akropol olduğunu ve Hristiyanlık daha o bölgeye gelmeden çok önce Tanrı Helios'a adanmış eski bir tapınak olduğunu söyledi.

Aracı İsaías'ın evine giden kısa dik sokağı tırmandılar. Küçük oğlanlar gürültüyle ebelemece oynayarak etraflarında koşturuyor, kapılarının önündeki taburelerde oturan yaşlı adamlar da dedikodu yaparken bir yandan da güneşleniyorlardı. Yabancılar yaklaşırken sessizleştiler, yanlarından geçtikten sonra tekrar konuşmaya başladılar – bu sefer yeni konuları kesinlikle bu ziyaretçilerdi.

Giorgios onları alçak bir kemere götürerek ahşap kapıyı çaldı. Bunu bir sessizlik izledi. Nihayet bir ayak sesi duydular ve tiz bir kadın sesi kim olduklarını sordu.

“Ben, Giorgios. İsaías'la konuşmak istiyorum. Burada mı?”

Mırıltılar, sonra da uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Sonra daha ağır birinin yaklaştığını duydular.

“Gerçekten sen misin, Giorgios?” diye seslendi bir erkek sesi.

“Benim ve konuşmak istediğim bir iş konusu var. Kapıyı açsana, adam! Yorgunuz ve susuzluğumuzu şarapla gidermek istiyoruz.”

Kapının mandalı açıldı ve kıvrıkcık kır saçlı cüsseli bir adam gözlerini kısarak onlara baktı. Sert güneş ışığıyla karşılaşan gözlerini kırıştırdı, sonra Giorgios'a sarılmak için kollarını açtı.

“Nerelerdeydin, dostum? Senden umudu kesmiştim,” dedi, gırtlaktan gelen bir sesle. “Şehirden gelenlerden öyle hikâyeler duyduk ki! Gelin! Gelin!” dedi, diğerlerini de eliyle içeri çağırarak. “Anna!” diye seslendi, “Şarapla yiyecek bir şeyler getir! Önemli ziyaretçilerimiz var!” Konuşurken alt çenesi titriyor,

bütün çenesi şişman boynunun içinde neredeyse görünmez oluyordu. Ancak Giorgios'un arkadaşlarını inceleyen boncuk gözleri çok dikkatliydi.

Giorgios, Talon'un sözünün geçtiğini ve halletmeleri gereken bir işleri olduğunu açıkça ortaya koyarak Talon'la Max'i tanıştırdı.

"Hâlâ bizim aracımızsın, değil mi?" diye sordu, şimdi bahçedeki masada karşılarında oturmakta olan İsaías'a.

Güzel bir kırmızı şarap içiyor, yanında getirilen zeytin, tuzlanmış balık ve taze ekmek yiyorlardı. Biraz keçi peyniri ile sert sucuk da vardı.

"Çok iyi bir zamanda geldiniz," dedi İsaías onlara. "Venedikliler çekildikten sonra sadece ara sıra Cenevizlilerin gemisi geliyor. Ticaret neredeyse öldü!" diye sızlandı.

"En son gemi ne zaman geldi?" diye sordu Giorgios.

"Bir hafta önce ama sadece erzak almaya uğradı ve hemen yola koyuldu. Bir kadirgaydı, yük gemisi değildi."

Talon'la Max bakiştılar ama Giorgios hemen iş konusuna girdi.

"Bizimki de bir kadirga, onun için çok fazla yükümüz yok ama baharat, ipek, zeytin ve zeytinyağı getirdik. Bunlar gider mi?"

İsaías sanki hesaplar gibi durakladı. "Evet, gider. Buna şüphe yok. Bunların hepsine adada ihtiyaç var."

"Senin ücretin ne?" diye sordu Giorgios.

Ve iki adam hemen ücret konusunda çekişmeye koyuldular. Talon, Max'e göz attı. Beriki omzunu silkerek gülümsedi. Bu iki adam pazarlık yapmaktan zevk alıyor gibiydi ama Talon artık kimin galip çıkacağından oldukça emindi, onun için arkasına yaslanarak yiyeceklerin tadını çıkarmaya koyuldu.

* * *

İsaías yüzde on beş istemiş, Giorgios onun bu önerisini ellerini havaya kaldırıp gözlerini yuvarlayarak karşılamıştı. "Bu düpedüz soygun ve sen bunu biliyorsun, İsaías. Ben nerede doğdum

sanıyorsun sen?” diye bağırdı. “Zaten gümrük görevlisine ödemek zorunda kaldığımız ücret iliğimizi kemiğimizi kuruttu ve şimdi de sen bize kalan pek az kâr kendine almak istiyorsun, öyle mi?” Talon’a döndü.

“Ne zaman yola çıkabiliriz, Sör? Bu ücret çok yüksek.”

Onun oyununa katılan Talon ayağa kalkmaya davrandı.

“Durun... Durun. Zaten önce malları görmem gerek. Onun için neden önce o işi yapmıyoruz, sonra bir anlaşmaya varabiliriz,” dedi İsaías masanın üstünde uzanıp Giorgios’un koluna hafif bir yumruk atarak. “Sen zaten her zaman sabırsız olmuştundur, dostum,” diye azarladı, yalakalık eder gibi bir kahkaha atarak. Şarabını kafasına dikti ve etine dolgun karısı Anna’ya dışarı çıkacaklarını söyledi. Gemiye ve yükünü görmek istediği belliydi.

Aceleyle içkilerini bitirdiler ve adamın arkasına takılarak bahçeden çıkıp limana giden sokakta ilerlemeye başladılar. İsaías rıhtım yolunda paytak paytak yürüyerek bir sandal getirmelerini bağırdı ve hepsi içine doluştu. Sandal hafifçe İsaías’ın oturduğu tarafa doğru eğildi.

Gemiye tırmandılar ve güverteye çıkmasına yardım ettikleri hırlayarak soluyan İsaías soluklanmak için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı. Sonra o ve Giorgios sanki hiç konuşmaya ara vermemişler gibi güvertedeki balyaları göstererek yürürken derin bir tartışmaya girdiler ve aşağıya inerek gözden kayboldular. İsaías’a alt güverteye inen dar merdivende yardım etmek gerekti.

Talon’la Max üst güverteye çıkınca Nigel’la Guy’ı yerde çömelmiş bir şeyler yerken buldular. “Denize açılmadan evvel erzak almamız lazım, Talon,” dedi Nigel.

“Eğer yükümüzün bir kısmını boşaltabilirsek öyle yapacağız, Nigel. Rıhtıma yanaşma izni aldığımız zaman mürettebat karaya çıkabilir.”

“O mallarımızla mı ilgileniyor?” dedi Guy, alt güverteden henüz çıkmış olan iki adamı işaret ederek. Kulağına aralarındaki konuşmadan birkaç söz çalınan Talon dikkat kesildi. Yine ücreti konuşmaya başlamışlardı.

“Şuradaki efendim kârın yüzde sekizinden fazlasını vermez ve hepimiz senin müşterilerinle de aynı bir anlaşma yapacağını biliyoruz, onun için gayet makul bir kârın olacak. Biz ise gemi boş olsun olmasın Konstantinopolis limanında otuz solidus daha ödemek zorundayız.” Giorgios verginin on solidus olduğunu pekâlâ biliyordu ama İsaías bunu bilmiyordu.

Şimdi Talon'un duyamayacağı kadar yaklaşmışlardı birbirlerine ama bir tür anlaşmaya varmış gibi görünüyordlardı.

Giorgios arkasında İsaías'la birlikte merdivenden çıkıp Talon'un önünde durdu. Ciddi görünüyordu, Talon'un yüreği sıkıştı. İsaías'a bir göz attı ama adamın etli yüzü ifadesizdi.

“Ne oldu, Giorgios? Pek memnun görünüyorsun.”

“Bir sorunumuz var, Sör Talon.”

“Ee, neymiş o? Söylesene adam.”

“İsaías bütün yükü istiyor, Sör.” Hepsi bön bön ona bakakaldı.

“Peki, bunda ne sorun var?” diye sordu Talon.

“Yükün bir kısmını satmak için Kıbrıs'a götürmemiz gerektiğini söyledim ona.”

Talon bunun Giorgios'un bir başka oyunu daha olup olmadığını merak etti. Sanki ellerini yıkıyormuş gibi birbirine sürten İsaías'a bir göz attı. Adam heyecanlı görünüyordu.

“Durum şu, Sör,” diye araya girdi İsaías. “Ambarlarım boş ve müşterilerim bu mallar için yalvarıyor. Ellerindeki mallar çok az ve ben sizin bütün yükünüzü onlara satabilirim.”

“Bizden Konstantinopolis'e tuz götürmemiz istendi,” dedi Talon. “Şimdilerde orada tuz pek az bulunuyor ve pek kıymetli. Bence tahılsız dönebiliriz ama yanımıza tuz almamız gerek.”

İsaías düşünceli görünüyordu. “Tuz burada da önemli ama depoda biraz var. İskenderiye'den geldi, sizin Kıbrıs'ta bulacağınızdan çok daha kaliteli. Yükünüzün yarısı için altın bulabilirim, kalanını da tuz olarak öderim, olmaz mı?”

Talon bir an bu tuzun Mısır'da El Fayoum'dan gelip gelmediğini merak etti, sonra Giorgios'u kolundan tutup güvertenin bir ucuna çekti.

“Söylediği doğru mu, Giorgios? Bize altın ve tuz olarak ödeme yapabilir mi?” diye sordu alçak sesle.

Giorgios’un yüzü ışıldadı. “Ah, evet, Sör. İsaías gayet dürüst bir tüccardır, onu kullanmamızın nedeni de bu ve malımızı çok çabuk satacağından emin. Voliyi vurma ihtimalini düşündükçe ağzının sulandığından eminim. Limanda bizim yükümüzü taşıyan hiçbir gemi yok. İpek ve yağ için iyi bir ücret alabilir. Yine de karar senin. Bu senin gemin.”

Talon bu gelişmeyi arkadaşlarıyla konuşmaya gitti. Henry, Guy, Nigel ve Max güvertenin arka tarafında ona katıldılar.

“Bu bana gayet makul geliyor, Talon,” dedi Henry, sakalını sıvazlayarak. “Buradan Kıbrıs’a gitmemiz bir hafta veya daha uzun sürebilir ve burada bütün malımızı satın alıyorlar. Neden satmayalım ki?”

“Eğer hava kötüye dönmezse bir hafta, tabii,” dedi Nigel.

“Sen tuzunu alırsın, biz de çok daha erken dönmüş oluruz,” dedi Guy.

“Elbette o günah yuvasına dönmek istersin – rahip oraya öyle dememiş miydi?” diye iğneledi Nigel arkadaşını. “Hepimiz bunun nedenini biliyoruz.”

“Siz ikiniz, didişmeyi kesin. Neden riske girelim ki, Talon? Denize açılma mevsiminin sonu geldi sayılır ve eğer dolandırılmadığımızı düşünüyorsan bunu yapmalıyız,” diye üsteledi Henry.

“Giorgios’un bu konuda beni yanlış yönlendireceğini sanmıyorum. Pekâlâ, satacağız.” Tereddüt etmesine rağmen arkadaşlarına katılmıştı. Fırtına mevsimi hızla yaklaşıyordu.

Geminin ortasında Dmitri ile konuşan iki adamın yanına gitti.

“Karar verildi. Yük boşaltılana ve ödeme yapılana kadar burada kalıyoruz. Bununla sen ilgilen, Giorgios. Sadece bize ödeme yapıldığından emin olmak için gerekeni yap. Parayı ve tuzu almadan buradan ayrılmayacağım.” İsaías’a sert bir bakış attı.

İsaías endişeli görünüyordu. “Sizi temin ederim ki çok hızlı

hareket edeceğim ve çok memnun kalacaksınız, Sör,” dedi, aşağıda bekleyen sandala inerken.

* * *

Adam sözüne sadıktı. Etrafa elinde satacağı ipek ve baharat olduğunu yaydı ve adanın ta öbür ucundan teklifler gelmeye başladı.

Giorgios, Talon’u tuzu gemiyle götürmenin zor olduğu konusunda uyarmıştı. Nem ona iyi gelmiyordu, o yüzden tuzu açık güvertede depolayamazlardı, kürekçilerin güvertesi bile sorun yaratırdı.

Guy bu soruna kısmi bir çözüm buldu. “Birkaç marangoza paneller yaptırırım, böylece tuz bloklarını ahşap duvarlarla çevreleyip büyük ölçüde sudan uzak tutabiliriz,” diye önerdi.

Bu iş tamamlanana dek birkaç gün boyunca çekic ve testere sesleri duyuldu. Bu arada mürettebat kıyıya çıktı ve zamanlarının çoğunu sahildeki birkaç tavernada geçirdi. Henry kafayı bulan birkaç denizcinin kısa süreli kapıştığını bildirdi ama Guy kafalarını tokuşturarak ve otoritesine karşı gelenleri yere sererek her zaman düzeni sağlamayı beceriyordu. Talon’la Max gemide kaldılar. İkisi de herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı gemide kalmaları gerektiğini hissediyordu.

Bütün yükü üç gün içinde boşaltmayı başardılar ve sonra tuz taşıyan yük arabaları geldi. Talon yüklerine bakmak için Max’le birlikte iskeleye indi. Tuz iki avuç çapı, iki kol boyu uzunluğu olan külçeler halinde gelmişti ve kısmen çuvala sarılmıştı. Talon bu külçelerden birinin pürüzsüz yüzeyine dokunduğu başka bir zamanı hatırladı. Max’e ihanete uğradıkları ve Montague’nun bir başka şehirdeki bir başka iskelede ölümüne dövuştüğü o korkunç akşamı hatırlatmaya gerek yoktu. Birbirlerine baktılar.

“Umarım ruhu huzur içindedir,” diye mırıldandı Max.

Arkadaşlarıyla birlikte bir kupa şarap içmek için daha saygıdeğer tavernalardan birine gittiler.

*Ne yürek üzüntülerine katlandım
Gemimdeki birçok üzüntü ambarında
Ve çokluk geçirdim
Gece nöbetlerimi geminin başında
Sarp kayalıklara yakın iki yana sallanırken gemi.
Ezra Pound*

Bölüm 21

Gece Filosu

Beşinci günün sabahında gemi hâlâ taş rıhtımda bağlıyken Guy aşağıya “Bir gemi geldi!” diye bağırdı.

Talon üst güvertede diğerlerine katıldı ve yelkenleri sarılmış bir savaş gemisinin kürekleri eş zamanlı olarak inip kalkarak limanın berrak sularında süzülmesini izledi. Gemi biraz tanıdık geliyordu. Birden Max, Talon’un kolunu tutup sıktı.

“Bu gemiyi biliyorum, bundan eminim. Bu hani o ilgilendiğimiz gemi değil mi, Talon?”

“Sanırım haklısın, Max. Vay, vay, Cenevizli dostumuz yine bizimle. Acaba nerelerdeydi?”

“Ve azizler adına burada ne işi var?”

“Eğer ticaret yapmaya geldiyse ilk biz geldiğimiz için çok memnunum,” dedi Talon.

Gemi limandaki donanma gemilerinin arasında süzülerek ilerliyordu. Savaş gemisinde pek hareket görünmüyordu ama Talon’la Max gözleriyle kaptanı arayarak hâlâ onu izliyorlardı.

“İşte arka güvertede. Gördün mü?” diye homurdandı Max.

Talon arkadaşına bir göz attı. Av kokusu almış bir köpek gibiydi.

“Max, buraya Cenevizli bir korsanla savaşmaya gelmedik. Yükümüzü alıp gideceğiz.”

“Biliyorum, Talon ama bu adamla yüzleşene kadar iyi bir uyku çekemeyeceğimi de biliyorum.”

“Bunun farkındayım, Max. Göreceğiz.”

Aslına Ceneviz gemisi çok kalmadı. Şahin'deki adamlar ertesi sabah erkenden donanma gemilerinde bir hareketlenme gördüler ve sonra iki donanma gemisi peşinde Ceneviz gemisiyle birlikte limandan ayrıldı.

* * *

Kendileri de bir gün sonra adadan ayrıldılar. Öğleden sonra doğuda ne olduğu belirsiz bir adanın yakınından geçerken direkteki gözcü aşağıya seslendi. “İleride suda bir şey var! Bir ağaç parçasına benziyor.”

“Nerede?” diye bağırdı Henry yukarıya.

“Pruvanın iskele tarafında. Başka bir şey daha var, bir insan olabilir.”

Bu son sözü heyecan yarattı. Nigel yanında ip atmaya hazır olan birkaç adamla birlikte öne koştu. Talon'la Max, Henry'nin yanında direkteki gözcünün işaret ettiği yeri görmeye çalışarak uzağa bakıyordu.

“İşte! Bir şey gördüm. Sen de görüyor musun, Talon?”

“Görüyorum, Max. Ahşap kirişlere veya direklere benziyor, baksana, tahtalara tutunan biri var. Burada ne olmuş acaba? Fırtına çıktığına dair bir iz de yok.”

Henry adamlara küreklerin başına geçmelerini ve enkaza yaklaşmak için yelkenlerin yarı sarılmasını emretti.

“Geminin dosdoğru denizde yüzen direklere vurmasını istemiyorum,” dedi Talon'a.

Kürekçiler gemiyi iyice enkaza yaklaştırdırca Nigel arkaya doğru bağırdı. Sonra şaşkınlık içinde bir çığlık attı.

“Sör Talon, burada iki adam var! Yaralılar, kendi başlarına gemiye çıkamazlar!” diye bağırdı Nigel pruvadan.

Henry, Guy'a yandaki sandalı suya indirmesini ve yaralıları getirmesini söyledi.

Sınısıklam adamları sudan çekip güverteye çıkmalarına

yardım ettiler. Konuşamayacak kadar bitkin olan adamların ikisi de ahşap güvertenin üstüne yığılıp kaldılar. Talon geminin orta kısmına indi ve yerdeki adamlara baktı. Guy yere diz çökmüş, adamlardan birinin başını kucağına almıştı. İki adamın da yüzü, başı ve omuzları güneşten kapkara yanmıştı. Bilinci hemen hiç yerinde olmayan adamlardan birinin derisi yüzülürken, diğeri ellerini dermansız bir şekilde sallıyordu.

“Nasıl hayatta kalabilmişler?” diye mırıldandı biri. “Kömür gibi yanmışlar!”

“Suda yüzen ağaca baksanıza, onun da her tarafı yanmış! Tanrı bizi korusun, burada ne olmuş böyle?” diye sordu biri, alçak sesle.

“İşte, al şunu,” dedi Nigel, Guy’ın eline su dolu deri bir kupa uzatarak. “Susamış olmalı.”

“Neredeyim ben?” diye sordu adam Yunanca.

“Bir Frenk gemisindesin ve artık güvendesin,” dedi Dmitri, adamın yanına diz çökerek. “Size ne oldu? Kimsiniz siz?”

“Tanrı’ya şükür ve yaptığınız bu iyilik için hepinizi kutsasın. Benim adım Romanos. Bir Bizans savaş gemisinin subayıyım. İki gemimiz gece saldırıya uğradı ve hayatta kalanların hepsi esir alınıp geminin aşağısına kilitlendi. Ama sonra kaçtık ve onlarla savaştık. Tam gemiyi tekrar ele geçirmek üzereydik ki ateş makinesine bir şey oldu.”

“Adamı hemen aşağı getirin,” diye emretti Talon. Giorgios, Dmitri ve Max’e onunla gelmelerini işaret etti. “Guy, Nigel, gidin, Henry’ye etrafta bir tehlike olduğunu söyleyin. Herkes tetikte olsun, özellikle gözcüler. Daha çok bilgi aldığımızda size haber veririm ama şimdilik gemiye göz kulak olun.”

İki adam Henry’ye haber vermek ve gemiyi her olasılığa karşı hazırlamak için yerlerinden fırladı. Hemen sonra Talon yelkenlerin rüzgârı yakaladığını ve geminin hafif yana yatarak yine kuzeye doğru ilerlemeye başladığını fark etti.

Kazazedeler dikkatle kamaraya taşındı ve usulca yere bırakılıp üstleri örtüldü. Ama yaralarının ve yanıklarının çok acı verdiği belliydi. Adamlardan birinin eti öyle kötü yanmıştı ki

parça parça dökülüyordu. Acıdan kıvranarak ve başını sağa sola atarak bağıırıyordu. Göz kapaklarından geri kalanlar yapışıp kapanmıştı.

“Bu pek yaşamaz, Talon,” dedi Max, alçak sesle.

“Eğer onu bir hekime götüremezsek bu yanıklarla öteki de yaşamaz, Max. Yapabileceğimiz pek bir şey olmasa da daha çok bilgi almalıyız. Dmitri, Giorgios, sizi bu adamlar ölmeden evvel olabildiğince çok bilgi almakla görevlendiriyorum. Onları elimizden geldiğince rahatlatmalıyız ama verecekleri bilginin önemli olduğuna eminim.”

Dmitri ile Giorgios’u hâlâ tutarlı konuşan adamın ağzından sabırla hikâyeyi almaları için kamarada bırakarak dışarı çıktı.

* * *

İki adam güverteye döndüğü zaman sarsılmış görünüyordu ve Giorgios hemen Talon’un yanına giderek ona öğrendiklerini anlattı.

Gemilerin komutanı etrafta korsanlar olduğuna dair söylen-tiler olduğu için iki gemiyi devriye çıkartmıştı ve gemiler geceyi geçirmek için yakındaki adanın limanına demirlemişti.

Rodos’tan ayrılmadan evvel Cenevizli bir tüccar kendi başına denize açılmaktan korktuğu için onlarla gidip gide-meyeceğini sormuştu. Rodos’tan onlarla birlikte ayrılmış ve bütün gün muhabbet etmişti. Romanoz’a göre, adam doğuda yatmıştı, o da bunun garip olduğunu düşünmüştü, çünkü eğer korsanlar gerçekten varsa o yönden gelecekti. Korkudan sinen bir tüccarın onu en iyi koruyabilecekleri deniz tarafında kalması gerekirdi.

“Cenevizliyi o görmüş mü?”

“İri yarı sakallı bir adam olduğunu ve kasılarak yürüdüğünü söylüyor. Tıpkı bir Venedikli gibi, tipik bir Latinmiş. Yanında koruması olan cüsseli bir adamla birlikte gelmiş,” dedi Dmitri, sonra Giorgios devam etti.

“Onlara saldıranların Arap gemisi ve sayılarını çok fazla olduğunu söyledi – bir filoymuş! Karanlıkta sessizce gelmişler:

gemilere çıkması için fedailer göndermişler ve bir şey yapmalarına fırsat kalmadan her şey olup bitmiş.”

Talon içinden bunun gerçekleşmesi için nöbet sisteminin çok zayıf olması gerektiğini düşünerek hayret etti.

Giorgios, Talon’un omzunu tuttu. “Sıvı Ateş’i ele geçirmişler,” dedi, acı dolu bir sesle.

“Onu kullanmayı nereden bilecekler ki?” diye sordu Talon.

“Ramanos Arapların herkesin boğazını kesmeye başladığını ve sonunda bazılarının öne çıktığını söyledi. Bu adamlar aletin nasıl çalıştırılacağını göstermeleri için dövülmüş ve sonra da onu denemişler.”

“Peki, gemisine ne olmuş? Araplar neden onu batırmışlar?” diye sordu Nigel.

“Batırmamışlar. Geminin mürettebatı gemiyi geri almaya çalışmış ve neredeyse başarıyorlarmış da ama sonra gemideki makinenin başına bir kaza gelmiş. Alet alev almış, sonra da patlamış. Hayatta kalanlar yangını söndürmeye çalışırken Araplar suya atlayıp başka bir gemiye yüzerek onları ölüme terk etmişler.”

“Hadi gel, bu adamların acısını dindirmek için ne yapabiliriz, bir daha bakalım,” dedi Talon.

Hep birlikte aşağıya indiler.

Talon inleyen adamlara bakarak bir an düşündü. “Ona sor bakalım, o gemilerin ne tarafa gittiğini biliyor mu?”

Dmitri, Romanos ismindeki adama sordu ama beriki başını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama garip bir durum vardı. Güverteye döndüğümüz zaman gemimizin ortasında sadece bir tane ateş fırlatıcısı vardı. Diğerleri nereye gitti bilmiyorum. Geceleyin onları götürmüş olabilirler, bilmiyorum. Biz koydan çıkmadan evvel çok gürültü ve hareket vardı ve mürettebatın çoğu da alıp götürülmüştü.”

O sırada diğer adam uyandı ve bir şeyler bağırdı.

“Ne diyor?” diye sordu Max. Adam etrafını saran asık suratlara bakıyordu.

“İhanet hakkında bir şeyler dedi. Dedi ki... dedi ki onları

nerede bulacaklarını biliyorlarmış. Cenevizlileri suçluyor,” dedi Talon usulca.

Giorgios sanki adam saçmalıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Talon, Max’e bir göz attı. “Acaba...”

“İki gemiyi Araplara kaptırdık ve her gemide dört ateş makinemiz vardı. Yani sekiz makine çalınmış! Hayır, yedi tane, çünkü biri gemiyle birlikte sulara gömülmüş ama bu bir facia,” dedi Giorgios, ellerini heyecanla sallayarak.

“Her biri bir tane Yunan Ateşi taşıyan yedi gemiyle ortalığı kasıp kavurabilirler. Eğer donanmadaki denizciler işlerine daha dikkat etmiş olsalardı başlarına böyle bir felaket gelmeyebilirdi,” dedi Talon, Max’e Frenkçe.

“Eh, ama geldi işte, Tanrı bize yardım etsin. Ne yapmak istiyorsun, Talon?”

“Altınımızla tuzumuzu alıp Çanakkale Boğazı’na kaçmak, oradan da Konstantinopolis’e dönmek istiyorum. Başımıza en kötüsünün gelmesinden korkuyorum ama bir Arap filosofun peşine takılacak değiliz. Ancak Bizanslılara dışarıda gerçekten bir korsan filosu dolaştığını ve şimdi Yunan Ateşi’ni ellerine geçirdiklerini haber vermek boynumuzun borcu. Yolun geri kalanında onlara rastlamamamız için dua ediyorum.”

Giorgios’a dönerek Yunanca, “Onları mümkün olduğunca rahat ettir, Giorgios,” dedi. Elini ağlayan adamın ince omzuna koydu. “Bir süre onunla kal, Dmitri ama sonra güverteye gel, mürettebatla konuşmak istiyorum.” Dmitri anladığını göstermek için başını salladı.

Güverteye geri dönen Talon’la Max duyduklarını arkadaşlarına anlattılar. Hepsinin suratı asıldı ve pupa yelken gitmeleri konusunda Talon’la hemfikir oldular. Henry kuzeye doğru bir rota belirledi. Eğer yollarına çıkan adaların limanlarında oyalanmazlarsa bir haftadan önce onları Çanakkale Boğazı’nın girişine ulaştırabileceğini hesapladı.

O gün hep kuzeye doğru yol aldılar ve yıldızlı açık bir gece olduğu ve ay denizi aydınlattığı için Henry gece boyunca da ilerlemeye devam etti.

Gece iki kazazededen daha çok yanmış olanı öldü. Diğer hayata tutunuyordu ama Talon, Max'e ona fazla şans vermediğini söyledi. Yaralar ve birkaç hastalık hakkındaki sınırlı bilgisi onu böyle bir dehşete hazırlamamıştı.

Dördüncü gün tam gün batmadan evvel Şahin iskele tarafında Dmitri'nin isminin Limni olduğunu söylediği büyük bir adanın açığından geçti. Henry gemiyi Nigel'e teslim edip biraz dinlenmek için aşağıya inmeden evvel rotanın hafif kuzey doğuya çevrilmesini emretti. Birkaç saat sonra direktteki gözcülerden biri ileride ışıklar gördüğünü bağırdı. Nigel hemen yelkenleri toplattı ve tayfalardan birini Talon'u, Max'i ve Henry'yi uyandırmaya gönderdi.

Talon gözlerini ovalayarak, peşinde Max'le birlikte güverteye geldiğinde yanlış bir şeyler olduğunu hemen anladı. Herkes çok sessizdi ve havadaki gerginlik elle tutulur gibiydi. Yelkenler sarılmış, gemi suda sallanıyordu. Talon üst güverteye çıktı ve orada Nigel, Guy ve Henry'yi fısıltıyla konuşurken buldu.

"Neden durduk, Nigel?" diye sordu.

"İleride ışıklar var, Talon," dedi Nigel alçak sesle. "Karayı görmemize daha en az bir gün daha var. Hepinizi çağırttım, çünkü bu garip bir durum." Sesi sinirli geliyordu.

"Gözcüler ne diyor?" diye sordu Talon.

"Gözcüler bunun bir araya toplanmış pek çok gemi olabileceğini söylüyor, Sör Talon."

"Emin misiniz?" diye sordu Talon. Havadaki endişenin kokusunu alabiliyordu. "Bunların Araplar olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, öyle, Talon," dedi Guy, "eğer Yunanlılar Arap gemilerini önlerine katıp kovalaması için bir filo göndermediyse. Ama onların bu tarafa gelip gelmediğini daha bilmiyoruz."

"Etraflarından dolanmaya çalışmalıyız, Talon," dedi Nigel.

"Orada ne kadar çok ışık olduğunu görmedin mi?" dedi Guy. "Gün aydınlandığında daha hızlı hareket edecekler ve onların dibinde dolaştığımızı görecekler. Gece etraflarından dolanarak önlerine geçemeyiz. Tanrı bize yardım etsin," diye bitirdi sözünü.

"Kaç gemi olduğunu tahmin ediyorsunuz?" diye sordu Talon.

"Bence elliye yakın," dedi Nigel.

"Ben daha çok derim. Bu kadar ışığa bakılırsa altmış ile yetmiş arası olabilir. Bu filonun kenarına bile gitmemiz bir gün alır," dedi Guy.

"Ben de Guy'a katılıyorum, orada elli gemiden fazlası var. Bunların kim olduklarını ve ne tarafa gittiklerini bilmemiz gerek," dedi Henry.

Talon bu korsan gemilerinin ortasına dalma fikrinden hoşlanmadı. Ama görünüşe göre bu kadar geminin etrafından dolaşmak bile mümkün olmayabilirdi.

"Rüzgâr iyi olsa da hızlı ilerlemiyorlar. Sanırım geceyi geçirmek için durmuşlar ve tahminimce bizim gittiğimiz yöne gidiyorlar," dedi Guy.

"Bütün direklerinde yanan lambalar var. Bizim gördüğümüz bu lambalar ama şimdi suya daha yakın ışıklar da görebiliyorum, bu da arayı kapattığımız anlamına geliyor," dedi Henry.

Haklıydı. Gözlerini kısarak dikkatle bakan Talon denizin yüzeyine yakın inip kalkan ışıklar görebiliyordu. Oldukça yakındılar. İçgüdüsel olarak kendi gemisinde bir ışık yanıp yanmadığını kontrol etmek için etrafa bakındı. Nigel diğer gemileri gördüğü anda hepsini söndürmüş olmalıydı.

Direkteki gözcüyle alçak sesle görüştükten sonra Henry ilerideki gemilerin kuzeye doğru gidiyor olması gerektiğini bildirdi. Ve bu da gerçekten Şahin'in gittiği yöndü.

"Eğer aralarından geçmeye çalışırsak kesin bize meydan okurlar ve bu da sonumuz olur. Ben onlara dil dökerek yanlarından geçmek için ikna edecek kadar iyi Arapça bilmiyorum," dedi Guy.

"Ama Talon biliyor, ben de öyle. Gerçi Talon Mısırlılar gibi konuşur."

Bu Talon'un aklına bir fikir getirdi. "Max haklı, dostlarım. Eğer bu kötü niyetli bir Arap filosuysa hiç değilse insanları uyarlamak için elimizden geleni yapmalıyız. Çanakkale Boğazı'nın girişine en yakın liman hangisi, Henry?"

Onlara katılan Dmitri bu soruya hemen yanıt verdi. "Çanakkale Boğazı'na ve eğer görev başındaysa, Yunan donanmasına en yakın liman Abidos şehrinde, Sör Talon. Abidos boğazın doğu tarafında ve çok iyi takviye edilmiş bir şehirdir."

Talon başını salladı. "Teşekkürler, Dmitri, bu bilgi işimize yarayacak. Bunun bir Yunan filosu olduğunu umalım ama kararım değil. Belki blöf yaparak geçebiliriz. Kesin bize meydan okuyacaklardır ama ben Mısır Arapçası konuşabiliyorum ve karanlıkta filonun bir gemisi gibi görünebiliriz. En büyük sorunu onların önüne geçtiğimiz zaman yaşayacağız. Bu hızlı bir gemi..." Lafını tamamlamadan bırakarak Henry'nin konuşmasını bekledi. Henry karanlıkta onaylayarak başını salladı ama sesi kararsız geliyordu.

"Eğer bu filonun öteki tarafına geçerse canımızı kurtarmak için çok hızlı kaçmamız gerekecek. Günün ilk ışıklarının belirmesine sadece birkaç saat kaldı. Karanlıkta çarpışma riski de var ve eğer bu olursa işimiz biter. Eğer bunu yapacaksan hemen karar vermeliyiz, Sör Talon." Bu resmi hitabı açıkça hepsinin adına Talon'un karar vermesi gerektiğini belirtiyordu. Diğerleri de mırıldanarak ona katıldılar. Talon ne yapılması gerektiğini düşünürken bir sessizlik oldu. Başka bir alternatif göremiyordu.

"Aslında tüyebilir ve karşı yönde ufukta gözden kaybolabiliriz. O zaman güvende oluruz ama bu fikir hoşuma gitmiyor, zira bu gemiler pekâlâ Abidos şehrine bir sürpriz yapmaya çalışıyor olabilir."

"Ayrıca şimdi şu güçlü ateş silahına da sahip olduklarını biliyoruz, onun için yeterince hızlı kaçamayan veya surların arkasına sığınamayan her gemiyi yakabilirler," dedi Max.

"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Henry çok kararlı bir sesle. Nigel'la Guy da mırıldanarak onu onayladılar.

Talon yerinde kımıldadı. Çok huzursuzdu ama herkes ona bakıyordu; sadece onun yargısına güveniyorlardı. Hayatında ilk defa komuta etmenin ve arkadaşlarıyla mürettebatın hayatının sorumluluğunun bütün ağırlığını omuzlarında hissetti. Hiç de rahatlatıcı bir duygu değildi bu. Derin bir nefes aldı.

“Tanrı bize yardım etsin, dostlarım ama pek seçenek göremiyorum. Biz korkak değiliz ve Yunanlı dostlanmıza çok şey borçluyuz. Kaçıp gidemeyiz, onun için ilerleyeceğiz. Artık kaderimiz Tanrı’nın elinde.”

Herkes bunu kabul edercesine istavroz çıkararak içini çekti. Hepsinin aklından geçeni Nigel dile getirdi. “Dediğin gibi yapacağız, Sör Talon. Bence bu delilik ama Tanrı’ya yanımızda olması için dua edeceğim. Sen daha önce de bizi tehlikeden kurtarmıştın.”

Talon bunu söylediği için ona kanının iyice ısındığını hissetti. Göze almak üzere oldukları riskin ve tehlikenin farkında olarak hepsi sıkı sıkı birbirine sarıldı; hiçbiri bu güç durumdan sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu.

“Henry dümen sende; Nigel sen habercileri alıp benimle pruvaya gel ve Guy, sen de kürekçiler ve tayfalarla geminin orta kısmında kal. Max sen Henry’nin yanında dur. Herhangi bir sor-gulama olursa sadece ben yanıt vereceğim fakat eğer sana bir mesaj yollarsam sanki emir veriyormuş gibi alçak sesle Arapça konuşacaksın, Max. Benimle Max dışında kimsenin konuşm-yacağını herkese haber verin. Kim olduğumuzun ortaya çıkması olasılığına karşı herkes silahlanacak.”

“Işıklarımızı yakmalıyız. Eğer hiç ışık yanmazsa şüphelenir-ler. Sen hallediver, Guy,” dedi Henry.

Talon yayını almak için aşağı inerken bu ayrıntıya dikkat etti-ği için Henry’ye teşekkür ediyordu. Henry ayrıca Guy’a yelken-leri indirmelerini emretti, böylece diğer gemilere yaklaşıp onları geçecek ama şüphe uyandırmayacak ya da çarpışma riskini artırmayacak bir hızda ilerleyeceklerdi. Nigel’la Guy emirleri kürekçilere Frenk olduklarını ele vermeden nasıl aktaracaklarını tartışmaya koyuldular.

Artık ilerideki gemiler yıldızlı gökyüzünün önünde belirgin siluetler halinde görünüyordu. Haber mürettebata iletilince adamlar üstlerine inanamayan gözlerle baktılar ama bir şey demediler. Kürekçiler hemen yerlerine gönderildi ve yelkenlere bakan tayfalar bir kenarda emir beklemeye koyuldu. Bir çatışma

çıkarsa ilk hattı oluşturacak olan adamlar kendilerini savaşmaya hazırladılar ve tatar yayı kullananlar silahlarını kontrol ettiler. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını bildikleri için herkes gergindi.

Talon kamaradan yayıyla içi dolu bir ok kılıfı getirerek Nigel'la birlikte ön üst güverteye gitti. Yürürlerken Guy'ın her ihtimale karşı yerleştirdiği, ellerinde yay, tatar yayı ve mızrak olan adamların geminin kenarlarında çömelmiş olduklarını gördü. Nigel önlerindeki gemilerin, birbirine yakın durmaya çalışan filoların bazen yaptıkları gibi, birbirine bağlı olmasından endişeleniyordu. Aralarındaki mesafe kapanırken ilk gemiler karartı halinde göründü. Karanlıkta Talon bunların Bizans donanmasında gördüğü kadirgalara benzediğini gördü ve bir lahza için Yunan gemisi olmalarını umdu ama yaklaştıklarını fark eden biri bağırarak kim olduklarını sorunca bu umudu sönüp gitti.

Dil konusunda yanılmamışlardı. En azından şimdi bunun kötü niyetli bir korsan filosu olduğu açıktı.

"Yaklaşan gemi. Nereden geliyorsunuz ve ne yapıyorsunuz?"

Talon ellerini ağzının kenarına koyarak bağırdı. "Selamın aleyküm! Dalmaçya'dan geliyoruz ve komutanı arıyoruz. Sultan'dan acil mesajımız var. Amiral gemisi nerede?"

Talon emre verilen doğal itaat tepkisinin önlerindeki gemideki adamın inisiyatifi eline alıp onların dedikleri kişiler olup olmadıklarını kontrol etmesini engelleyeceğini tahmin ediyordu. Gemideki adamların sultanın nerede olduğunu bilmemesi ve hikâyesini sorgulamaması için de dua ediyordu. Uzun bir sessizlik oldu, Talon terlediğini hissediyordu. şahin öteki gemiye daha da yaklaşmıştı.

"Aleyküm selam. Siz hangi gemisiniz?"

"Biz *Güneyin şahini*"yiz. Görevimiz çok acil." Yine gemideki adamlar tartışıyormuş gibi bir sessizlik oldu. Talon konuşulanları anlamayan mürettebatı kendini en kötüsüne hazırlarken gittikçe artan gerginliği hissedebiliyordu.

“Kuzeye, sonrada biraz doğuya gitmelisiniz, Ekselansları El Fakhouri'nin komuta gemisi o tarafta. Dikkatli gidin! Sayımız çok ve birbirimize çok yakınız.”

“Allah seni korusun. Gidiyoruz. Allah'a şükürler olsun,” diye bağırdı Talon adama.

Talon başıyla işaret verince Nigel sessiz Şahin'i ilk iki geminin yanından geçirdi. Kendi gemisinden gelen tek ses pruvaya vuran ve geminin kenarlarından akan suyun şapırtısı ile ara sıra suya çarpan bir küreğin sesi ve geminin kerestelerinin gıcirtısıydı ama her taraftan çalışan insanların sesleri geliyordu. Adamların gece işlerini yaparken birbirine seslendiğini duyabiliyorlardı.

“Sanki denizin üstünde bir şehre rastladık. Yaşayan bir şey bu,” diye fısıldadı Nigel.

Talon yanlarından geçerken sarıklı adamların merakla geminin yanından sarkarak kendilerine baktığını görebiliyordu. Kürekleri içeri çekmişlerdi ama aşağıdan gelen berbat koku kölelerin sıralara zincirlendiğini gösteriyordu.

Yanlarından geçerken Nigel derin bir iç çekti; Talon gemiden gelen pis kokunun Nigel hiçbir şey söylemese de o korkunç anıları geri getirdiğinden emindi. Sonra ileride karartı halinde beliren büyük bir gemi topluluğundan kaçmak için rotayı hafifçe çevirmesini haber vermek için Henry'ye bir haberci yolladı. Henry onları iki büyük kadirganın arasındaki açıklıktan geçirdi.

Bir kez daha kimlikleri soruldu. Bu sefer Talon ilk gemideki adamın verdiği ismi kullandı ve yine adamlar bu bilgiyi sindirirken bir sessizlik oldu. Hatta birinin üst rütbede birine seslendiğini duydu. O kadar yakındılar ki Talon sağ tarafta geminin arka güvertesinde geçen konuşmayı duyabiliyordu ama sadece birkaç kelimeyi yakalayabilmişti. Ama artık çok gerginleşen Talon'a bitmek bilmiyormuş gibi gelen bir zaman sonra otoriter bir ses geçmelerini söyledi. Bir kez daha iki büyük kadirganın arasından geçerlerken Talon şükrediyordu. Sonra arkaya Max'e bir mesaj göndererek gemilerindeki sessiz gerginliği bozmak için sanki arka güvertede Arapça konuşuyorlarmış gibi mırıl-

danmaya başlamasını haber verdi. Bir badireyi daha atlattıklarını anlayan Nigel yine derin bir iç çekti.

Uykulu gemi mürettebatı tarafından iki kere daha sorgu-landılar ve Talon her seferinde hikâyesini inanılır kılmak için bir önceki karşılaşmada edindiği bilgiyi kullandı. Her seferinde mürettebat verilen yanıtı düşünürken bir sessizlik oluyor ve sonunda geçmelerine izin veriliyordu. Arkalarındaki karanlığın içinde bir gemi kaybolurken önlerinde bir başka geminin silueti belirliyordu. Gözcülük yapan bir görevli yanlarından geçerken onlara seslendi, “Fazla batıdasınız, biraz daha doğuya kaymanız gerek. Size bunu söylemediler mi?” Sesi kavgacıydı, belki de sıcak yatağından çıkmış olduğu için ama daha fazla uzatmadı.

“Evet, haklısın tabii,” diye bağırdı Talon. “Ama manevra yapmalıyız ve çok gemi var. Bir çarpışma olmasını istemiyoruz. İlerideki daha açık bir alana gitmeye çalışacağız. Hedefimize ulaşmamıza yardım ettiğin için Allah razı olsun.”

Filonun ta arkasından önüne gelene kadar gerektikçe kürek-leri kullanmışlardı ama çoğunlukla yelkenlerle idare etmişlerdi. Filonun ilerisindeki açık denizle aralarında sadece iki gemi kalmıştı. Talon önlerindeki iki geminin arasından kaçıp gitmek gibi baştan çıkartıcı bir düşünceye kapılır gibi olduysa da hemen temkini ele aldı. Bu noktada herhangi bir şey yanlış gidebilirdi ve ihtiyaçları olan tek şey araya biraz mesafe koymaktı, sonra Henry tabanları yağlayabilirdi. Talon solumasını düzelterek neler olacağını beklemeye koyuldu.

Yaklaşırlarken sollarındaki geminin mürettebatı diğer gemi-lerdekilerin seslenmesi sonucunda gelişlerinden haberdar olmuş, tetiğe geçmişti ki arka güvertede toplanmış onları bek-liyorlardı. Ama bu adamların ellerinde geminin arka tarafında bütün denizi aydınlatan meşaleler vardı. Talon bir panik duygu-suyla dosdoğru diğer güvertedekilerin onları açıkça görebilece-ği bu aydınlık bölgeye doğru gittiklerini kavradı.

“O meşalelerden uzak durmalıyız. Yoksa kim olduğumuzu hemen anlarlar,” dedi Nigel. Yanındaki iki haberci endişeyle yerinde kıpırdanıyordu.

Yine bağırarak soru soruldu ve Talon bağırarak yanıt verdi. Sonra daha önce akıl etmesi gereken bir şey hatırladı. Sarık takmıyordu, gemideki diğer herkes de öyle; bu mutlaka dikkat çekecekti.

“Selamın aleyküm. Ekselansları El Fakhouri için mesaj getirdik. Çok önemli bir görevle Kahire’den geliyoruz, geçmemize izin verin.”

Sarıklı adamların meşaleleri havaya kaldırdığını ve meşalelerin ışığında kabarıp alçalan denizin üstünden gözlerini kısarak kendilerine baktığını görebiliyordu. Talon’un içine şüphelendiklerine ve sıkı bir sorguya çekmeden geçmelerine izin vermeyeceklerine dair huzursuz bir duygu çöktü.

“Yelkenlerinizi bağlayın ve nereden geldiğinizi açıklayın. Komuta gemisinin rotasında değilsiniz. Bunu daha önce söylemiş olmalılar.”

“Söylediler ama birbirine yakın o kadar çok gemi var ki öne gitmeye ve sonra diğer gemilerden uzaklaştıktan sonra yön değiştirmeye karar verdim, böylesi daha güvenli olur, inşallah.”

Daha çok bağırmalar ve seslenmeler duyuldu ve şimdi neredeyse paralel hale geldikleri diğer geminin arka güvertesinde daha çok adam toplanmaya başladı. Meraklı adamlar geminin kenarından onları seyrediyordu.

“Geminizin ismi ne?”

“*Güneyin Şahini*,” diye bağırdı Talon.

“Ben bu isimde bir gemi bilmiyorum ama geçebilirsiniz. Yolumuza çıkmamaya dikkat edin.”

Talon rahat bir nefes verip bu bilgiyi iletmek için Nigel’a dönmek üzereydi ki gemilerinin arkasından büyük bir çığlık sesi geldi. Bütün gözler yanan kazazede Romanos’un ayakta durduğu kamaranın kapısına döndü. Adam çığlıklar atıyor ve karanlık sulardaki gemiyi işaret ederek bağıırıyordu.

“Bunlar onlar! Bunlar bizi yakan katiller. Tanrı hepsini lanetlesin!” Neredeyse çırılçıplaktı ve yüzündeki ve göğsündeki yanıklar meşalelerin titrek ışığında belliydi. Talon donup kaldı; adam Yunanca konuşuyordu.

Gözlerini hemen öteki gemiye çevirdi. Afallayan adamlar yanlarından geçen gemide neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Birkaçı elleriyle göstererek arkadaşlarına gelip bakmaları için bağırdı ve sonra insanlar bağıırıp koşturmaya başladı. Alarm verilmişti.

Henry büyük bir soğukkanlılıkla Guy'a bağıırarak bütün yelkenleri açmasını emretti, Guy da kürekçilere işe koyulmalarını bağıırdı. Kürekler zaten dışarıda olduğu için hiç gecikmediler ve kürekler büyük bir hızla inip kalkarken sular çalkalanmaya başladı.

Yelkenler rüzgârı yakalayınca gemi sarsılarak ileri atıldı ve son iki geminin yanından geçerken iyice hızlandılar. İskele taraflarındaki geminin mürettebatı da durumu anlayarak alarm verdi. Adamlar gemilerin arasındaki suları aydınlatmak için koşarken güvertede yine meşaleler belirdi. Talon hızla arka güverteye giderken Max'le Giorgios yanmış denizciyi tutmuş, kamaraya sürüklüyordu ama iş işten geçmişti. Canlarını kurtarmak için kaçmak zorundaydılar.

Talon üç uzun adımda arka güverteye çıkan merdiveni çıktı ve sonra her zamanki gibi sakin olan Henry'nin gemiyi açık denize doğru yöneltmesini izledi. Başlarının üstünde oklar uçuşurken hepsi kafasını yere eğdi ve geminin kenarlarına yapışarak veya güvertede yere yatarak kendini korumaya aldı. Talon da yayını gerdi ve sancak tarafındaki geminin ortasında toplanan adamlara doğru bir ok fırlattı. Bir adam cığlık atarak yere düştü ve diğerleri saklanmak için etrafa dağıldılar.

Fakat Arap gemilerinde ellerinde yaylarla başka adamlar ortaya çıktı ve ok yağmuru şiddetlendi. Denizcilerinden birkaçı vuruldu ve bağıırarak yere düşen adamlar korunmaları için geminin kenarına çekilirken mürettebatın geri kalanı da saklanmak için kaçıştı. Kendi okçuları da isabetli atışlarla karşılık veriyordu. Hem tatar yayları hem uzun yaylar kullanılıyor ve meşalelerin ışığında iyi hedef olanları yere seriyordu. Biri bunu fark etmiş olmalıydı ki meşaleler hızla ortadan kayboldu. Bir adamın aklına meşalelerden birini Şahin'e fırlatmak geldi.

Meşale geminin hemen yakınında bir tıslama sesiyle suya düştü ve sonra diğerleri onu taklit etmeye başladılar.

Talon yayını çekip meşale fırlatmaya çalışan bir adamı vurdu. Ok adamın göğsüne saplandı ve adam elindeki meşaleyi yere düşürerek geriye savruldu. Mürettebat deli gibi alevleri söndürmeye çalışırken kısa süreli bir panik oldu ve sonra Şahin menzilden çıkmaya başladı. Talon ok kılıfı boşalana dek atış yapmaya devam etti ve düşmanın aklına ateşli ok atmak gelmemesi için dua etti.

O sırada kanını donduran bir şey fark etti. Sancak tarafındaki Arap gemisindekiler geminin ortasında duran bir makineye doğru koşuyorlar ve heyecanla bir şey hazırlıyorlardı. Makinenin yan tarafından Bizans silahının o korkunç borusu uzanıyordu. Talon, Nigel'in omzunu sıkarak orayı işaret etti.

Gözleri kocaman açılan Nigel derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım! Yunan Ateşleri var! Hemen kaçalım!" diye bağırdı. Henry aşağıya Guy'la kürekçilere canlarını kurtarmak için küreklerle asılmalarını ve mürettebata da yelkenleri sıkılaştırmalarını bağırdı.

Şahin ileri atıldı ve yanlarından geçmeye başladı ama Arap gemisindeki faaliyet yoğunlaşmıştı. Kamçılar şaklıyordu ve Talon adamların bir şeyi yukarı aşağı pompaladığını görebiliyordu, sonra aleti borusu dosdoğru kendi gemilerine bakacak şekilde çevirdiler. Gemiden en az yirmi metre uzakta olmaları ve araları gittikçe açılmasına rağmen Talon en kötüsünden korkuyordu.

Ondan sonra gördüğü tek şey borunun ağzından püsküren ve aşağı yukarı güverte seviyesinde kendi gemilerine doğru suyun üstünde uçan alevler oldu. Talon ölümcül bir kavis çizerek ve kıvrılarak onlara doğru gelen bu sıvı ateşin görüntüsü karşısında sersemlemişti. Yakındaki bütün gemiler ve güvertelerde bir araya toplanmış insanların yüzleri uğursuz bir parlıltıyla aydınlanmıştı.

Her nasılsa, belki de Arap mürettebat makineyi alelacele hazırladığı için, ateş gemilerinin hemen önünde suya düştü

ama birkaç parça alev güvertelerine ulaştı ve cızırdayarak yerdeki ahşapta yanmaya başladı. Talon gemilerin arasındaki suya baktı. Denizin üstünde bir çizgi halinde tıslayıp fokurdayarak yanan ateş sonunda geride bir buhar bulutu bırakarak yüzeyin altında gözden kayboldu.

Şahin'deki denizcilerden biri çaresizlik içinde pis kokan alev yumağının üstüne bir kova deniz suyu döktü ama alevler kötü niyetli yüzlerce yılan gibi tıslayarak daha da yükseldi. Alevler yelkenlerin dibine kadar ulaşmıştı. Adamlar korku içinde bağıırıyor ve yakıcı sıcaktan kaçıyorlardı. Talon'a sanki Şeytan meşum ateşini gemisine fırlatmış gibi geldi, midesi kasılıp kalmıştı. Bu korkunç silaha karşı hiçbir savunmaları yoktu. O sırada Nigel büyük bir soğukkanlılıkla ağır bir yelken bezini alıp en büyük ateş öbeğinin üstüne fırlattı ve küfürler yağdırarak bezin üstünde hızla zıplamaya başladı. Sonra taş kesilmiş olan mürettebata güverteyi tutuşturmaya başlayan diğer ateş öbeklerine de aynı-sını yapmalarını bağıırdı.

Eğer başaramazlarsa hapı yutacaklarını kavrayan herkes hemen söylediğini yapmaya koştu ve diğer yerlerdeki alevleri de aynı şekilde boğarak öldürdüler.

O sırada Max arka güverteden eliyle işaret ederek bağıırdı. Borudan bir başka alev topu daha pompalanıyordu. Hepsi dehşet içinde donakalmış halde bu alev püskürtüsünün bir kavis çizerek ateşten canlı bir dokunaç gibi gemilerine doğru gelişini izliyordu. Ama bu sefer iyice uzağa düştü ve yelkenlerine dolan hafif rüzgârın yardımıyla Şahin tehlikeden daha hızla uzaklaşmaya başladı. Yine de Guy kürekçilere canlarını kurtarmak için küreklerle asılmalarını bağıırıyor ve ter içinde, nefes nefese kalmış adamlar bütün güçleriyle kürek çekiyordu. Kürekler suyu köpürtüyor ve gemi hızla açık denize doğru ilerliyordu.

* * *

Güvertede herkesin nefesini tuttuğu, sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra iki gemiden iyice uzaklaşıp kurtulmuşlardı. Yelkenleri gerilmişti ve kürekçiler artık iyice galeyana gelen

düşmanla aralarını olabildiğince açmak için çılgın gibi çalışırken kürekler durmadan inip kalkıyordu.

“Başımıza büyük bela sardık, arkamızdan geleceklerdir, Henry. Bizi elinden geldiğince hızla uzaklaştırmalısın,” diye seslendi Talon.

Talon bu takibin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Artık gemileri tek tek göremiyordu ama en azından geride bıraktıkları iki geminin peşlerinden geleceğini tahmin ediyordu, belki diğerleri de onları izlerdi. Kızgın bir alevin havada bir yay çizdiğini gördü. Alev en üst noktada durdu ve sonra karanlığın içine dalarak su tarafından yutuldu. Talon bunun bir işaret mi, yoksa onlara yapılan bir atış mı olduğuna karar veremedi ama bunu başkaları da izledi. Ancak hiçbirisi gemilerine ulaşamadı ve rüzgârın yardımı ve kürekçilerin çabasıyla hızla ilerlemeye devam ettiler.

Şahin’de herkes sevinç içindeydi. Henry, Talon’la Max’e gülümsedi. “Başaracağımızı hiç sanmıyordum. Tanrı yardımcımız olsun ama o ateş gelince işimizin bittiğini düşündüm. Tanrı’ya şükürler olsun, bir de şu deli herif Nigel’a!” Sesindeki rahatlama açıkça belliydi.

Talon birkaç tayfayla birlikte güvertenin birkaç avuç genişliğinde yanmış olan bölgesinde duran Nigel’ın yanına gitti. Talon yaklaşıncı başını kaldıran Nigel, “Bu Şeytan’ın ateşi, Talon,” dedi. “Bak, hâlâ sıcak! Su getirin – artık kullanabiliriz,” diye emretti yanındakilere. Adamlar aceleyle emri yerine getirmeye gittiler. Nigel, Talon’a yanmış yelken bezi parçasını gösterdi. “Şanslıydık,” dedi.

“Ne yapacağını nasıl bildin, Nigel?” diye sordu Talon.

“Bilmiyordum, Talon. Sadece yanan yağın üstüne su dökmenin kötü olduğunu hatırladım ve aklıma yelken bezini denemek geldi. Tanrıya şükür, işe yaradı ama bunu kesin olarak bilmiyordum. Eğer bütün ateş isabet etseydi şu anda burada olamazdık, bundan eminim.”

Talon o kadar rahatlamıştı ki içinden Nigel’ı kucaklamak geldi ama onun yerine eliyle sıkıca omzunu tuttu. “Gemiyi

kurtardın, Nigel. Hepimiz hayatımızı senin hızlı düşünmene borçluyuz ve ben bunu unutmayacağım.”

* * *

Suluk yıldızların rehberliğinde gemiyi gecenin içinde süren Henry, Talon’a düşmanı geride bırakacağından emin olduğunu söyledi.

“Ama onları galeyana getirdiğimiz kesin,” dedi Nigel, diğerleriyle birlikte geminin gerisinde durmuş arkaya bakarken.

“Bu kadar geminin arasından geçebileceğimize inanmamıştım ama Tanrı bizi korudu,” dedi Max. “Nigel, dostum, orada büyük bir cesaret sergiledin.”

“Bunun için Tanrı’ya şükrediyorum,” dedi Nigel, arkadaşlarının teşekkürlerinden utanarak. “Ama Talon’a da şükrediyorum. Konuşa konuşa bizi o filonun içinden geçirdi!”

“Çok ikna edici olmasaydın şimdi zincirler içinde olurduk,” dedi Henry, Talon’un omzuna bir şaplak indirerek.

“En hızlı gemileriyle peşimizden geleceklerdir, dostlarım. Henry, Abidos’a varana kadar bütün gece ve yarın olabildiğince hızlı gideceğiz.”

“Guy kürekçilerin başında olacak ama hepimiz sırayla kürek çekmek zorundayız. Ben karayı görene kadar bu rotada devam edeceğim. Bu bir yarış olacak, orası kesin,” dedi Henry ona.

“Ben istediğin zaman kürek başına geçmeye hazırım,” dedi Max.

“Ben de,” dedi Talon. “Ama önce yolcumuz ne halde, bir bakmam lazım.”

Adamı kamaradaki döşeğin üstünde yatarken buldu. Havada çok fena bir koku vardı, zira diğer adamın cesedi bir çadır bezine sarılmış halde hâlâ oradaydı. Daha önce bu cesetle ilgilenecek zaman olmamıştı ama Talon şafak söker sökmez cesedi denize atmaları gerektiğini anlamıştı. Denizci yaralarının verdiği acı yüzünden ağlayıp inlerken Giorgios onu avutmaya çalışıyordu.

“Orada ne yaptığını bilmiyordu, Sör Talon,” dedi Giorgios, başını kaldırıp ona bakarak.

“Zaten şansımız azalıyordu, Giorgios. Ona yaşamasını ve Abidos’a varır varmaz onu bir hekime götüreceğimizi söyle. Acısını dindirmek için ona ne vereceğimi bilmiyorum. Ne afyonumuz ne de adamotumuz var. Ona ihtiyacı oldukça su vermeye devam et.”

“Güvende olacak mıyız, Sör Talon?” Giorgios korkmuş görünüyordu. Talon ona baktı. İyi ve kendinden emin bir tüccar olmasına rağmen Giorgios bir savaşçı değildi ve karşı karşıya kaldıkları tehlikelerle nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu.

“Tanrı’nın yardımıyla Abidos’a kadar gideceğiz ama bizi takip edeceklerdir, Giorgios. Henry mükemmel bir kaptan ve iyi bir mürettebatı var. İyi olacağımıza eminim,” diye temin etti aracıyı. “Sen dua et,” diye de ekledi.

Talon bir kancaya asılı olan pelerinini aldı ve durumun ne olduğunu görmek için güverteye çıktı. Pruvaya çarpan suyun sesi, geminin teçhizatlarına vuran rüzgârın hafif uğultusu, ahşabın gıcirtısı ve arka güverteden gelen boğuk konuşma sesleri dışında etraf sakindi. Henry adamların çoğunu ve kürekçileri dinlenmeye göndermişti.

“Arkadan iyi rüzgâr alıyoruz ve hızlı gidiyoruz, Talon,” diye açıkladı. “Hepsinin onlara ihtiyacımız olana kadar iyice dinlenmesini istiyorum ki sabaha öyle olacağına eminim.”

“Yazık, düşmanımızı aldatmak için rotamızı değiştiremiyoruz ve gidebileceğimiz tek bir yer var,” dedi Talon.

“Görünüşe göre hızla bir tuzağın içine ilerliyoruz, Talon. Şanslı olabilir ve bir Yunan savaş gemisine rastlayabiliriz ama artık kesinlikle bir avız.”

Talon eğer Yunan savaş gemilerine rast gelirlirse arkalarındaki filonun onların işini hemen bitireceğini düşündü. Sayıları ve ellerindeki yeni silahla bir devriyeyi kolayca yoldan çekebilirlerdi. Doğuda günün ilk ışıkları belirdi. Talon güneye bir göz attı ama izlendiklerine dair bir işaret göremedi.

“Fırsatımız varken biraz uyumalıyız, Talon. Biz uyurken idare Guy’da olacak.”

Talon başıyla onaylayarak pelerinine sarındı ve sonra gemi-

nin kenarına yaslanarak uyumaya gitti. Tehlikeye rağmen dakikalar içinde uykuya daldı.

* * *

Birkaç saat sonra her tarafı tutulmuş ve üşümüş halde uyan-
dı. Gün doğalı çok olmuştu ve rüzgâr şiddetlenmişti. Titredi.
Denizcilik konusunda çok bilgisi olmasa da rüzgârın yön de-
ğiştirilmiş olabileceğini ve denizin öncekinden daha dalgalı oldu-
ğunu hissediyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve sallanarak
güverteyi geçip hâlâ görev başında olan Guy'ın yanında durdu.

Guy başını sallayarak ona gülümsedi. Talon'un aklına dışını
kurbanına geçirmek üzere olan bir yırtıcı geldi.

"Günaydın, Talon. Şuraya baksana." Guy geminin arkasını
işaret ediyordu. Talon döndü ve bir mil kadar ötede bir gemi
gördü. Bunun bir Arap gemisi olduğuna şüphe yoktu ve hemen
peşlerinden geliyordu.

"Şimdi de şuraya bak." Guy batıyı işaret ediyordu. Talon
adamin parmağını izledi ve ufukta yükselen kalın siyah bir çizgi
gördü. Önlerinde deniz koyu yeşil bir renk almıştı ve dalgalar
hâlâ nispeten küçük olsa da şimdi tepelerinde beyaz köpükler
vardı.

"Rüzgârın yön değiştirdiğini fark ettin mi?" diye sordu Guy.
"Fırtınanın eli kulağında ve eğer tahminim doğruysa kötü bir
fırtına olacak."

Talon'un aklına hemen eğreti kamaraların içindeki tuz geldi.
"Yükümüzü nasıl koruyacağız, Guy?"

"Eğer fırtına vurursa kürek çekilmeyecek. Deniz zaten çok
dalgalı. Onun için aşağıdaki açıklıkları kapatıp tuzu korumak
için elimizden geleni yapacağız. Bunca çabadan sonra onu kay-
bedersek yazık olur." Tekrar gülümsedi.

Talon gidecekleri yöne baktı.

"Fırtına kopmadan önce karaya varabilecek miyiz dersin?"
Kaygılıydı. Son fırtına deneyimi iyi neticelenmemişti.

"Bu bir yarış olacak. Bir de arkamızdakiler var tabii."
Başparmağıyla geriden gelen gemiyi işaret etti.

“Ben sadece bir gemi görüyorum.”

“Tanrıya şükür. Peşimizden bir sürü göndereceklerini sanmıştım. Belki sadece bizi durdurup geri götürmek istiyorlardır. Ama ben o hayata geri dönmeyeceğim.” Guy kaşlarını çatarak sesini yükseltti. “Dikkat et, John!” diye seslendi dümenciye. “Geminin yalpalamasına izin verme, yoksa derini yüzerim! O yelkenler onlarla davul çalabilecek kadar gergin olmalı.” Aşağıda geminin ortasındaki tayfalara yelkenleri düzeltmeleri için bağırdı. Adamlar emri yerine getirmek için koşturdular. Herkes bu yarış kaybederlerse kaderlerinin ne olacağını biliyordu.

Talon, Guy’ı işiyle baş başa bırakarak tuzu kontrol etmek ve yiyecek bir şeyler bulmak için aşağı indi.

*Ak git, derin, lacivert okyanus, ak git!
On bin filo üstünden geçip gidiyor beyhude;
İnsan damgalıyor yeryüzünü yıkımlarla – onun denetimi
Durur kıyıda; - suda tek becerebildiğin gemi enkazlarıdır
Ve kalmaz insanın tahribatının bir gölgesi bile,
kendisinininkinden gayrı,
Bir an için, bir yağmur damlası gibi, battığı zaman
Kabarcıklar çıkartıp inleyerek senin derinliklerine,
Mezarsız, matemsiz ve tabutsuz.*

Lord Byron

Bölüm 22

Fırtına

Sabahın ilerleyen bir saatinde arka güvertedeki Talon'la Guy'a Max katıldı ve sonra Henry de gözlerini ovalayarak güverteye çıktı.

"Aşağıdan gelen bu inleme sesleri yüzünden uyuyamıyorum," diye yakındı, yanmış Yunanlı denizciyi kastederek.

Bunu duyan Talon'un aklına ölü adamı denize atmaları gerektiği geldi. Cesedi güverteye getirdiler, bir çadır bezine sarıp bağladılar, çuvalın içine biraz taş koydular ve sonra bir şapırtı sesi ve monoton bir duayla suya bıraktılar. Alelacele gerçekleştirdikleri bu sıkıntılı olay sadece kendilerinin bir av olduğu ve inceliklerle harcayacak zamanları olmadığı duyusunu artırmıştı.

Koyun eti ve keçi peynirinden ibaret soğuk bir kahvaltı yaptılar. Henry, Guy ve Nigel kafa kafaya vererek yaklaşan fırtınayı konuştular. Henry idareyl Guy'dan aldı, yedek dümenciyi çağırdı ve Guy'ı aşağıya uyumaya gönderdi. Herkes dikkatle etrafı

gözlüyordu ve iki ana direğin tepesinde titreyen adamlara herhangi bir tehlike işaretini kaçırmamak için hem öne hem arkaya dikkat etmeleri emredildi. Arka gözcüsü peşlerinde sadece bir tek gemi olduğunu fakat şafaktan bu yana arayı kapattığını bildirdi. Gerçekten de gemi artık açıkça seçiliyordu ama hâlâ güvertelerdeki faaliyetlerin görülemeyeceği kadar uzaktaydı. Talon'la Max arkada durmuş, ona bakıyorlardı.

"Ancak bu geminin o cehennem silahını taşıyor olması için Tanrı'ya dua edebiliriz," diye homurdandı Max, pelerinine sarınarak. Biraz solgun görünüyordu.

"Bence taşıyordur. Bize bahsedilen o makineyi kaybettikten sonra ellerinde şimdi sadece birkaç tane kaldı. Kalan makineleri saklayacak ve hedeflerine ulaştıkları zaman sürpriz bir saldırı yapmak için kullanacaklardır," dedi Talon. Batıya baktı ve o uğursuz kara çizginin daha da yaklaştığını fark etti. Şimdi Şahin suya batıp çıkmaya başlamıştı ve pruvası yüksek olmasına rağmen ön tarafı suyla yıkanıyordu. Henry yelkenleri yönünü değiştiren rüzgâra göre ayarladı ama gemi hızla ilerlerken iyice yana yatıyordu.

"Yükümüz için korkuyorum, Max."

"Sözüme mim koy, Talon!" dedi Max, yorgun bir gülümsemeyle. "Yemin ederim, sen bir tüccar oldun!"

"Ben sadece Kalothesos ailesine karşı sorumluluğumu düşünerek endişeleniyorum, Max," dedi Talon, biraz sert bir sesle. Sonra bunun kulağa pek tumturaklı geldiğini fark ederek gülümsedi.

"Affedersin, Max. Belki haklısın ama bu iş hoşuma gitti ve eğer kendi adımıza kazandıklarımızı kaybedersek üzülürüm. Ama korkarım hiçbir zaman iyi bir denizci olamayacağım," dedi, Şahin bir dalganın içine atılırken geminin küpeştesine tutunarak.

Max yorgun bir kahkaha attı. "Ben de öyle, Talon ve haklısın. Eve bu kadar yakinken yükümüzü kaybedersek yazık olur. Tanrı'ya dua edelim de bu fırtına hem Arapların bize zarar vermesini engellesin hem de bu arada bize bir zarar vermesin."

Gökyüzünde iyice yere yaklaşan ve hızla sürüklenen tehditkâr görünüşlü bulutları izlediler. Talon sağanak yağmur bırakan bulutların doğuya doğru ilerlediğini görebiliyor ve onların altından geçeceklerini biliyordu. Bunun kendi küçük gemisine yapacağı etkiden korkuyordu ama Henry oldukça sakindi.

Tam ileride yükselen alçak kara parçasını görmüşler ve gözcüler Çanakkale Boğazı'nın yerini gösteren aralığı işaret etmişlerdi ki ilk sağanak vurdu. Henry'nin dikkati zaten ondaydı ve yağmur üstlerine boşalır ve güverteadaki herkesi bir an içinde sırlıslam bırakırken rotayı birkaç derece çevirdikten sonra gemiyi sabit tuttu. Yüklerin durumunu düşünen Guy ambarların kilitlenmesini sağlamış ve mürettebatın aşağı güvertede gidip gelirken kullanması için sadece bir tek geçiş bırakmıştı. Nigel aşağı inmiş ve kürek deliklerinin bulabildikleri her türlü malzemeyle iyice kapatıldığından emin olmuştu.

Fırtına öyle bir hızla vurdu ve ani bir rüzgâr onları öyle bir açıyla yana yatırdı ki Talon dümencilere doğru kaymamak için küpeşteye tutunmak zorunda kaldı. Max'e bir göz attı ve onun gözlerinde de aynı korkuyu gördü. Yine mi gemileri batacaktı?

"Denizden nefret ediyorum!" diye bağırdı Max, rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak.

Talon da ona katılıyordu ve bir daha asla denize açılmak zorunda kalmamayı diliyordu ama bu konuda pek seçeneği olmadığını biliyordu.

Talon arkaya, sağanağın yarattığı pusun arasından Arap gemisine doğru baktı ve onların fırtınayla nasıl baş ettiklerini merak etti. Çanakkale Boğazı'na doğru ilerlerken aradaki mesafeyi kapatmaya başlamışlardı. Arap gemisi şimdi beş yüz adım kadar gerideydi, pruvasıyla etrafa sular sıçratarak dalgaların arasındaki çukurlarda bata çıka onları takip ediyordu. Talon o geminin Şahin'in kaldırabileceğinden daha fazla yelkeni olduğunu fark etti. Herkes savaşmak için hazırlanmıştı: Talon hem tatar yayı hem uzun yay kullanan okçulara hazır beklemlerini emretmişti. Nigel ve Guy mürettebata bulabildikleri her şeyi bağlatırken, Henry kendini Şahin'i olabildiğince iyi kullanarak bir an evvel güven içinde Abidos'a ulaşma gayretine vermişti.

Giorgios, Talon'a limanın iyi korunduğunu ve donanmanın orada savaş gemileri tuttuğunu ama sayılarını bilmediğini söylemişti.

"Eğer oraya zamanında ulaşabilirsek limanın içindeki surların altına sığınabiliriz, Sör Talon," dedi umutla. "Peşimizdekiler limana girmeyi göze alamazlar, yoksa surlardan açılan ateşle mahvolurlar."

Bu Talon'u biraz avuttu fakat diğer geminin ağır yelkenlerin ve kürek çeken kölelerin gayretiyle onları bu kadar çabuk yakalaması onu huzursuz ediyordu. Henry ile Nigel böyle bir denizde kürek kullanılmaması konusunda kararlıydı.

"İçeriye boşaltabileceğimizden fazla su girecek ve adamlar çok yorulacak, bu da onlara gerçekten ihtiyacımız olduğu zaman hiç işimize yaramaz, Talon. Bunun ilerlememize çok büyük bir faydası da olmaz. Yelkenlerimizi en iyi şekilde kullanmamız, zamanında limana girmemiz ve fırtınanın onların bizi yakalamasına engel olması için Tanrı'ya dua etmemiz daha iyi olur," demişti Nigel.

Şiddetli bir rüzgâr gemiye neredeyse dik açıyla vurunca Talon dikkatini tekrar Şahin'e çevirmek zorunda kaldı. Gemi bir kez daha yan yattı ve sancak tarafının suyun altında girmesine ramak kaldı. Frengi deliklerinde çömelmiş olan adamlar istavroz çıkartarak arka güverteye doğru kaygılı bakışlar attılar. Gemi yavaşça doğruldu ve su frengi deliklerinden dışarı boşalırken beraberinde iyi bağlanmamış alet edevatı da sürükledi. Halatlar ve palangalar geminin kenarına çarptı. Guy adamlara hemen gidip sürüklenen eşyaları geri getirmelerini ve sıkıca bağlamalarını emretti.

Artık dalgaların arasındaki oyuklar iyice derinleşmişti ve Şahin büyük dalgalara tırmanıp baş döndürücü bir şekilde ekse-ni etrafında döndükten sonra diğer taraftan aşağı dalıyor ve üstündeki gagası açık şahin kafasıyla birlikte yüksek pruvasını bir sonraki sudan duvara vuruyordu.

Sonra gemi aynı hareketi tekrar ederken pruva Talon sadece darmadağın olmuş ön güverteyi görene dek gittikçe yükseliyor

ve ilerideki kara görünmez oluyordu. Talon midесinin müthiş bulanmaya başladığını hissetti ve rüzgâr yönünde geminin kenarına koşarak aşağıdaki yeşil, köpüren sulara kustu. Sonra yanında birinin daha olduğunu fark etti. Max de midesindekileri boşaltıyordu. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı. Talon'a yüzünü ekşiterek baktı, sonra küpeşteden sarkarak yeniden kustu. Talon arkasındaki Henry'ye bakınca beriki gülümseyerek el salladı. Talon onun böyle sallanıp yuvarlanan bir gemide kendini evinde gibi hissetmesine gıpta ederek kaşlarını çatı.

Bu durumda Araplarla nasıl savaşacaklarını merak ediyordu. Bu fırtınada yayı çekip nişan almanın hiç faydası yoktu. O sırada gökyüzünü bir şimşek aydınlattı, bunu kulakları sağır eden bir gök gürültüsü takip etti ve yağmur şiddetlendi. Yağmuru gözlerinden silen ve ııslak olmuş pelerininin içinde sırtını kamburlaştıran Talon, Henry'nin gerisine bakınca düşman gemisinin onlara iyice yaklaştığını ve şimdi aralarında sadece birkaç yüz adım kaldığını gördü. Ön tarafta durmuş hareketsiz bir şekilde ileriye bakan sarıklı siluetleri seçebiliyordu. Bunlar iyi denizcilerdi ve yanlarına gelip savaşmaya çok hevesliydi.

“Yelkenlerini açmaya hiç çekinmiyorlar! Amma pervasızlar!” diye bağırdı Henry. “Bizi bu yüzden yakalayabildiler.”

“Elimizden daha fazlası gelmiyor mu?” diye bağırdı Talon, ağzını silip hâlâ küpeşteden sarkan Max'e yaklaşarak ama cevabı zaten biliyordu.

“Hayır! Eğer durum daha kötüye giderse ne olursa olsun yelkenleri indirmek zorunda kalacağız, yoksa direği kaybederiz.”

Henry bunları söylerken Nigel geminin ortasında çömelmiş duran birkaç adama bağırdı. “İskele tarafından geliyor – hazır olun!”

“Bu adam bedeli ne olursa olsun peşimizi bırakmıyor. Deli bu!” diye bağırdı Max, Talon'a, rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak.

Adamlar hızla Arapların saldırmasını bekledikleri tarafa doğru gittiler. Pelerini olanlar yaylarını yağmurdan korumaya

çalışıyordu ama bu nafile bir çabaydı. Herkes diğer geminin üstlerine doğru gelişini izliyordu. Gemi adeta bir anda Şahin'le paralel duruma geldi ve havada oklar uçuşmaya başladı. Hiçbiri hedefini bulmuyordu ama insanları başlarını eğmek zorunda bırakıyordu. Rüzgâr halatların arasında uğuldayıp kumaşları yırtarken ve iğne gibi batan yağmur sağanak halinde boşalırken iki gemi de çalkalanan denizde batıp çıkıyordu. Bir şimşek daha çakınca arka güvertedeki adamlar gayri ihtiyari geri çekildi. Bunu gökyüzünü büyük bir gümbürtüyle yaran bir gök gürültüsü izledi ve herkes korkuyla olduğu yerde büzüldü.

Aralıklı ok atışları devam etti fakat çok etkisizdi. Max onları büyük kalkaniyla düşman oklarından korumak için Henry ile dümencilerin yanında dururken hâlâ midesi bulanana Talon arka güvertede küpeşteye yaslanmış, şimdi olsa olsa elli adım uzakta olan karşı güvertedeki dümencilere atış yapıyordu. Okları bu mesafeyi rahat alabilse de Şahin'in inip kalkması yüzünden hedefin uzağına düşüyordu. Diğer okçuların da hedeflerini bulduğunu görmemişti ve Arap yayları o kadar kuvvetli değildi, onun için okların çoğu sadece Şahin'in kenarına çarpıyor veya denize düşüyordu.

Şahin'deki okçuların atışları bütün bu harekete rağmen daha tatmin ediciydi. Bazen iki gemi aynı anda havaya kalkıyor, bazen de biri dalganın içine dalarken diğeri dalgaların arasındaki çukurdan yükseliyordu.

Yine iki geminin güvertelerinden sular boşalarak birlikte denizde yükseldiği bir sırada Talon nihayet defalarca vurmaya çalıştığı bir hedefe isabet ettirdi: dümenin yanında bir grup adamla birlikte duran büyük sarıklı bir adamdı bu. Bu ölümcül bir atışa benziyordu, mürettebat arasında büyük bir şaşkınlık yarattı ve insanlar arka güvertede koşarak yere düşen adamın etrafını sardılar.

O sırada Şahin'den fırlatılan bir ok kenardaki iki dümen-ciden birine isabet etti. Adam biraz önce yere düşen adamın etrafında toplananların üstüne doğru düştü ve bu daha büyük bir karmaşa yarattı. Olanları izleyen Henry, Talon'a bağırdı.

“İyi iş! Bak! Şehrin dalgakıranından sadece yarım mil uzak-tayız. Tanrı bize yardım etsin!”

Talon şiddetli yağmurun altında dönüp gözlerini kısarak baktı. Yine midesi korkuyla buruldu, diğer gemiyi unutmuşlardı. O kadar yakındı ki! Arkadaki gemiyle meşgulken onlara dikkat etmemişti. İskele tarafına nasıl bu kadar yaklaştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama işte buradaydılar.

Adamlar dalgaların havaya sular sıçratarak vurduğu bir dizi kayayı işaret ediyorlardı. Talon korkuyla Henry'ye baktı ama denizci savaşı arkasında bırakarak bütün dikkatini gemiyi idare etmeye odaklamıştı.

O sırada Talon diğer gemiden gelen alarm çığlıklarını duydu. Onu kontrol edecek yeterli adam olmayınca dümen ters bir dönüş yapmıştı. Gemi rotadan çıktı ve pruvası neredeyse dümdüz rüzgâra bakacak şekilde döndü. Talon adamların gemiyi düzeltmek için boş kalan dümene koşmasını izledi ama geç kalmışlardı. Hepsinin üstüne bir okun hedefi olan adamlardan biri göğsünü tutarak yere çöktü. Dümendeki Araplar oklara aldırmadan çaresizce gemilerini döndürmeye çalışıyordu. Gözü pek olanlar neredeyse kontrolü yeniden sağlamıştı ki her iki gemiyi bir kez daha şiddetli bir fırtına vurdu.

Talon bir tatar okçusu olan gemi direğinin tepesindeki göz-cünün denize düşmesini dehşetle izlerken küpeşteye tutundu. Bir çığlık atan adamın iki geminin arasındaki köpüren denizin içine dalmasını izledi. Adam hiç iz bırakmadan kayboldu.

O sırada büyük bir çatırtı sesi duyuldu ve herkes başını Arap gemisine çevirdi. Orta direkleri yana eğilmişti. Yelken kabarıktı ama artık halatları tutmuyordu ve devasa bir sancak gibi özgürce sallanıyordu. Bütün geminin yükü bir anda öteki yelkene binmişti ve Frenklerin hayret dolu bakışları önünde yırtılarak parçalandı ve yelken parçacıkları uğuldayan rüzgârdan kaçan tuhaf deniz kuşları gibi uçtu. Daha biraz önce yırtıcı bir savaş aleti olan Arap gemisi şimdi ilerideki kayalara çarpıp yok olmasına ramak kalan tahta bir sal haline gelmişti.

Şahin daha doğudaydı, onun için rüzgâr gemiyi aynı kaya-

lara doğru daha hızla sürüklüyordu. Ne yapılacağını hemen anlayan Guy mürettebata iki yelkeni de küçültmelerini bağırdı, böylece bodoslama ilerlemelerinin önünü alacak ve girişe daha kontrollü bir hızda ulaşacaklardı.

Arap gemisi kaderine terk edilmişti. Mürettebat geminin geri kalanını ve hayatlarını kurtarmak için kılıçları ve baltalarıyla çılgın gibi halatlara vuruyordu. Bu arada sürekli Şahin'den atılan ok yağmuruna maruz kalıyorlardı. Bunun ölümcül bir etkisi olmaya başlamıştı. Adamlar gemilerini kurtarmaya çalışırken yere düşüyordu.

Talon mahvolmak üzere olan kruvazöre baktı.

Henry'ye doğru eğildi. "Onları kurtaramaz mıyız?" diye bağırdı.

Henry ağzı açık ona bakakaldı. "Bu piçler Sarazen, Talon! Neden onları kurtarmak isteyesin ki?" Sözleri rüzgârda savruluyordu. Talon daha da eğildi. "İşleri bitti, kayalara çarpıp ölmelerine gerek yok. Onları çekmeye çalışamaz mıyız?"

Henry ona aklını kaçırmış gibi baktı ama Nigel'la Guy'a arka güverteye gelmelerini bağırdı. İkisi de sağa sola yalpalayarak gelip Henry'nin karşısında durdu.

"Talon Sarazenleri kurtarmaya çalışmamızı istiyor..." diye bağırdı Henry.

İkisi de aval aval ona bakakaldı.

"Bu gemiyi alabiliriz," diye bağırdı Talon.

"Eğer bu çılgın işi yapacaksak şimdi yapmalıyız. Limanın girişine birkaç yüz adım kaldı ve bir hata hepimizin ölümüne sebep olur," diye bağırdı Nigel.

"Rüzgâr tam arkamızda," diye bağırdı Guy, "ve eğer bir halat atıp onları bize bağlamazsak o gemi geride kalacak."

Rüzgârla yağmur sanki Guy'un söylediklerini vurgular gibi hafifleyerek batıya döndü. Her zamankinden daha yakın oldukları diğer gemide artık halat donanımı ve ana direklerden biri yoktu, onun yerine bir adam boyunda kısa bir direk kalmıştı ve gemi denize daha da batmıştı. Geminin çok su aldığı belliydi. Boğularak ölmelerinin yakın olduğunu anlayan kölelerin bulun-

duğu alt güverteden feryatlar geliyordu. Güvertede yatan pek çok ceset vardı ve arka güvertede Frenklerin gemisinden gelen ölümcül ok yağmuruna rağmen görev yerlerini bırakamayan korkudan sinmiş dümencilerden başka kimse yoktu.

O sırada Talon görmeyi umduğu şeyi gördü. Sırılsıklam bir adam sendeleyerek Arap gemisinin arka güvertesine çıktı ve ikisi birlikte beyaz bir yelken parçasını herkesin görmesi için havaya kaldırdı. Geminin kaptanı teslim oluyordu. Yanlarında zırhı parlayan, iyi giyimli bir başkası daha vardı ve adamın sarığı o mesafeden bile kaliteli kumaştan olduğunu belli ediyordu. O da baştan aşağıya sıırılsıklam olmuş olmalıydı ama sanki havayı küçümser gibiydi. Yarışı kaybettiğini ve yaralanmış gemisinde ölümle karşı karşıya kaldığını anlayan ve genç yağız yüzünde yenilgi okunan adam dosdoğru Talon'a bakıyordu.

“Henry, onları limana götürmeliyiz. Bu gemiyi kurtarmak için elinden geleni yap!” diye emretti Talon. “Guy, adamlar atışı kessinler. Teslim oldular.”

Arkadaşları gönülsüzce de olsa işe koyuldular; gemileri Arap gemisinin yanından geçerken uçlarına taşlar bağlanmış ipleri güvertedeki birkaç Arap'a fırlattılar ve adamlar ipleri hevesle yakalayıp olabildiğince hızla içeri çektiler. Dalgalar hâlâ çok yüksekti ve bu Talon'a olanaksız bir girişim gibi görünüyordu ama arkadaşları hemen işe koyulmuştu. Bağırılarak emirler verildi ve tayfalar arkalarından bir avuç genişliğindeki bir halatı çekerek üst güverteye çıkan merdivene koştular. Bu bir ipe bağlanarak karşı gemiye fırlatıldı, sonra halat dalgalı suların üstünden çekildi ve bunu bir başka halat izledi.

Araplar çekilme işinin başlaması için hemen bunları pruva direğine bağlamaya koyuldular. Bu iş hiç bitmeyecek gibi görünüyordu ve bu esnada herkes korkulu gözlerle gittikçe yaklaşan kayaların arasındaki yarığa bakıyordu. Bu gemiyi çekmek için Henry bütün denizcilik hünerini göstermek zorunda kalacaktı.

Talon bir dua mırıldandı ve herkesi denizde ölmeye mahkûm edip etmediğini merak etti. Şahin'in bütün mürettebatının eğer bir hata yapılırsa nasıl korkunç bir sonla karşı karşıya

olduklarının farkında olduğunu görebiliyordu ve nefesini tutarak geminin kayalara korkunç ve nihai bir şekilde bindirmesini beklemeye başladı. Henry'ye bir göz attı, sonra karanlıkta korkuyla ve gergin bir şekilde küreklere asılmaları emrini bekleyen kürekçilere emir vermeye hazırlanan Guy'a baktı.

Bütün geminin çekildiğini hissettiler, arka güverteden atılmış olan halat aniden gerildi ve arkalarındaki geminin ölü ağırlığıyla zorlanırken bir arp teli gibi tınladı. Sonra diğer halatlar da ona katıldı. Talon yana zıplayarak her an kopabilecekleri kaygısıyla halatları izledi ama ipler dayandı. Şahin bir an durur gibi oldu ve herkes nefesini tuttu. Sonra her iki geminin de hareket ettiğini hissettiler. Guy ana yelkeni rüzgârı yakalayabileceği kadar aşağı indirdi ve yelken hemen kabardı. Sonra Henry emirler yağdırır ve korkmuş dümenciler gemiyi dalgakıranın ortasına yöneltirken herkes yeniden nefesini tuttu.

İnsanlar artık yüksek sesle dua ediyordu ama Talon gibi çoğu olduğu yerde donup kalmıştı. Gemiler kayaların arasındaki çalkantılı köpüklü sulara daldı. Henry'nin bağırarak verdiği emirler Guy'a iletiliyor, o da aşağıdaki Nigel'a bağırıyordu. Kürekler ya bir tarafta, ya öteki tarafta inip kalkıyordu. Dehşet içindeki denizciler yelkeni döndürdü, zira Şahin tam arkasından gelen gemiyle beraber engellenemez bir şekilde denizden onları yutmak için bekleyen bir ejderhanın dişleri gibi uzanan korkunç kara kayaların arasındaki geçide doğru ilerliyordu. Artık teslim olmuşlardı ve hararetle Tanrı'ya onlara yardım etmesi için dua ediyorlardı.

Henry'nin ve güverte boyunca demir ipler gibi dümdüz uzanarak arkadaki gemiye uzanan üç halatın yolundan çekilen Talon ve Max korku ve çaresizlik içinde arka güvertede duruyorlardı. İki taraftaki kayalara çarpan suların uğultusu kulaklarında gümbürdüyor ve sıçrayan sular bir pus gibi etraflarını sarıyordu. Gemi dosdoğru dalgakıranın ortasındaki büyük girdaba doğru çekiliyordu ve sonra hızla akan bir nehir ivintisinde ilerliyorlarmış gibi aradan geçiverdiler. Kürekler havaya kaldırıldı ve insanlar rahatlayarak bağırmaya başladı. Talon arkadaki

gemiye göz attı ve gemi iki yana sallanarak açıklıktan geçerken nefesini tuttu. Kaptanın tam arkalarında kalmayı başardığını ve böylece kayalardan kurtulduğunu gördü. İki gemi de iki yana sallanarak Abidos şehrinin dış limanının çırpıntılı ama çok daha sakin sularına girdi.

Geminin bütün mürettebatı rahatlayarak çığlıklar atmaya başlamıştı, bazıları istavroz çıkartıyor, bazıları da ellerini dizginsiz bir sevinçle kararmış, gri gökyüzüne doğru kaldırıyordu. Talon halatların üstünde dans ederek Henry'nin sırtına vurdu. Henry de gözlerinde yaşlarla istavroz çıkarttı.

"Bunu yapabileceğimizi hiç sanmıyordum ama yaptık! Şehre döndüğümüz zaman bütün azizler için mumlar yakacağım!" diye bağırdı Max ve aynı derecede rahatlamış olan dümencilerle birbirlerinin sırtına vururken.

Ama henüz işleri bitmemişti; demir atacak iyi bir yer bulmaları gerekiyordu ve sonra artık onların olan bu Arap gemisiyle ilgilenmek zorundaydılar. Talon diğer gemiye çıkıp işi sağlama almaya can atıyordu.

Henry kürekçilerden son olarak onları iç limana götürmelerini istedi. Arkalarındaki geminin ölü ağırlığı yüzünden bu zahmetli bir işti ve hâlâ rüzgâr şiddetini sürdürdüğü için Henry yelkenleri fazla açmaya isteksizdi. Ama yağmur hafifliyordu ve artık surların üstünde onlara bakan meraklı insanları görüyorlardı. Yarım saat kadar süren bir uğraştan sonra nihayet tahkimatın hizasına geldiler ve Giorgios görevlilere seslendi. Görevliler habercileri koşturdular ve onları iç limanın sakin sularına kabul eden işaret geldi.

"Şu surun ve mendireğin yanındaki alana demirleyebilirsiniz," diye bağırdı, zırhlı bir silüet yukarıdan.

İç liman, çoğu fırtınadan kaçan gemilerle doluydu. Limanda üç de savaş gemisi vardı; bunlardan biri Şahin'den çok daha büyük ve at taşıyabilen *Chelandios* gemisi, diğer ikisi de Şahin büyüklüğünde küçük ve hızlı *Galleas* gemileriydi.

Talon bu gemileri görünce rahat bir nefes aldı. Mümkün olduğunca çabuk onların komutanıyla konuşmak istiyordu.

Ama önce Arap gemisinin kurtarılabileceğinden emin olmaları gerekiyordu. Sabırsızlıkla Henry'nin Guy ve Nigel'in yardımıyla gemiyi gösterilen yere götürüp demir atmasını bekledi.

Talon yorgunluğuna rağmen yanında Max, Giorgios, birkaç silahlı denizci ve okçuyla birlikte indirilen sandala atlayıp hemen arkadaki Arap kadirgasına doğru kürek çekmeye koyuldu. Kuvvetli rüzgâra rağmen gemiden gelen berbat koku yüzlerini buruşturmalarına neden oldu. Aralarında kadirgadaki kölelerden iki kişi öfkeyle bir şeyler mırıldandı.

"Ben emretmeden hiçbir şey yapmayın," dedi Talon sertçe.

Max emri iyice vurguladı. "Yakında durun ve hiçbir şey söylemeyin. Bu Talon'un işi."

Geminin güvertesine tırmandılar ve orada o gün daha evvel karşıdan gözlerini dikip Talon'a bakmış olan adam tarafından karşılandılar.

Adam çok yorgun görünüyordu, gözlerinin altında kocaman çukurlar vardı ve kaliteli ama su içinde kalmış tuniğinin kol yenido kan vardı. Kılıcı hâlâ kınındayken Talon'a yaklaştı ve kabzasını ona doğru uzattı.

"Ben Arif Mecit, geminin ikinci subayıyım. Gemiye sizin sorumluluğunuza bırakıyorum."

Yunanca konuşmaya çalışıyordu ama Talon hemen, "Selamın aleyküm, selametle kalın, Arif Mecit. Arapça konuşabiliriz."

Genç adam içeri gömülmüş koyu renkli gözleriyle Talon'u dikkatle incelerken esmer yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Aleyküm selam, Sör. Dilimizi aynı bir Mısırlı gibi konuşuyorsunuz! Tebrik ederim. Ne yazık ki kaptanım aldığı yaralar yüzünden öldü, onun için size saygısını sunamayacak. Geriye kalan tek subay benim, bu tatsız gemiyi size teslim etme görevi bana kaldı. İsminizi sorabilir miyim?" dedi, Talon kılıcını ondan alırken.

Talon daha önce okuyla öldürdüğü adamın kaptan olup olmadığını merak etti ama şimdi bu konuya girmekte bir mana yoktu.

"Ben Tapınak Şövalyesi Sör Talon de Gilles. Bu da yaverim

Max Bauersdorf.” Sırılsıklam ıslanmış Tapınak Şövalyesi üniforması içinde yanında duran Max’i işaret etti. “Kaptanınız öldüğü için üzgünüm, Arif. Birazdan buraya gelecek olan yetkililer konusunda size yardım etmeye çalışacağım. Mürettebatın için fazla bir şey yapamam ama belki senin için bir fıdye ayarlayabiliriz.”

Arif rahatlamış görünüyordu. “Siz Tapınak Şövalyesi misiniz? Ben sizin Yunanlı olduğunuzu sanmıştım.” Omzunu silkti. “Tanrı’nın takdiri. Hayatım sizin elinizde, Sör Talon.”

“Biz bu gemideyken kaçmayacağına söz vermeni istiyorum.”

Eğer bunu denerse Arif’in fazla uzağa gidemeyeceği açıktı. Adam etrafına göz atarak omzunu silkti. “Söz veriyorum. Yaralılarla ilgilenecek misiniz?”

“Yetkililerle konuşup onlara bir hekim göndermelerini isteyeceğim.”

Talon, Max’e Arif’i aşağıdaki kamaraya götürmesini, kapıya bir nöbetçi dikmesini ve geri kalan mürettebat ve yaralılarla ilgilenme işi bitene kadar onunla kalmasını söyledi. Gitmeden önce Max’i bir kenara çekti.

“Ondan ne öğrenebileceğine bak, Max, neden orada bekliyorlarmış, nihai hedefleri neymiş. Hızlı hareket etmemiz gerekebilir ve ben bunları öğrenmek istiyorum.”

Max bir şey demeden başıyla onayladı ve tutsağını aşağıya indirdi.

Talon, Giorgios’la birlikte güvertede kalarak yetkililerin gelmesini bekledi. Elindeki kılıca bir göz attı, sonra altın işlemeli, mücevher kakmalı kınından yarısına kadar çıkarttı. Muhteşem bir kılıçtı, çok iyi Şam çeliğinden yapılmış hafif kavisli incecik bir bıçaktı. Onu elinde tutmaya karar verdi. Arif Mecit Mısırlı gibi konuşmuyordu, belki de Suriyeliydi. Öyle ya da böyle, iyi bir fıdye alınabilirdi.

* * *

Çok geçmeden bir sandal dolusu Yunan askeri başlarında bir

subayla birlikte ele geçirilen gemiye yaklaşıp yukarı tırmandılar. Üstünde pahalı bir tunikle süslü bir göğüs zırhı ve mücevher kakmalı bir kemerle bir kın olan genç Yunan subay harap haldeki gemiye bir göz attıktan sonra kırılan ana direğin yerde kalan kısmının yanında mızraklı Frenkler tarafından kuşatılmış olarak acıklı bir halde dikilen Araplara baktı.

Adam kendini Leontios olarak tanıttı ve bir *Komes* olduğunu söyledi.

Giorgios, Talon'a açıklamak için alçak sesle, "Bu onun üç yüz kişiden sorumlu olduğu anlamına geliyor..." dedi.

Leontios'un hiç kendini beğenmiş bir havası yoktu ve önünde duran insanları adeta görmezden gelerek sahiplenici bir tavırla etrafına bakıyordu.

Talon sert bir sesle Yunanca sordu. "Benim ismim Sör Talon de Gilles, Tapınak Şövalyesiyim. Nikoporus isminde bir subay tanıyor musunuz?"

"Tanıyorum ya. Bu bok deliğine gönderilmeden evvel birlikte *tzykanion* oynardık. Siz nerelisiniz ve onu nereden tanıyorsunuz?" Genç subay meraklanmıştı.

Talon güldü. "Ben de onunla *tzykanion* oynadım ve şanssıma onun takımındaydım. Ama önemli haberlerimiz var, sadece bu gemi hakkında değil, aynı zamanda bu şehre yaklaşmakta olan büyük bir tehlike hakkında."

Leontios'un bütün tavrı bir anda değişti. Talon'a kısa ama nazik bir şekilde başını eğerek, "Niko mükemmel bir oyuncudur!" dedi. "Eğer onun tarafında oynadıysanız siz de iyi bir oyuncu olmalısınız. Bu konuda özel biridir o! Özür dilerim, Sör Talon. Onu tanıdığınızı bilmiyordum. Şimdi, bu şehrin tehlikede olması mevzusu da nedir?"

Talon birkaç kısa cümleyle oraya hangi şartlarda geldiklerini açıkladı ve Çanakkale Boğazı'nın deltasında pusuda bekleyen fıloyu tarif etti. Fırtına yüzünden tam olarak neresi olduğunu bilmesede çok geride olmadığını sandığını belirtti. Giorgios da herhangi bir yanlış anlama olmaması için Talon'un hikâyesini doğruladı.

Gözleri ilgiyle kocaman açılan Leontios hemen dikkat kesilmişti. “Bu çok ciddi bir mesele, hemen kumandanıma haber vermeliyim. Denizin açıklarında olanları yağmura rağmen kulelerden izledik, çok delice bir manzaraydı; sanırım ayrıntıları sonra anlatırsınız. Şimdi onlarla ilgilenmek istiyorum,” dedi tutsakları göstererek “ve sonra birlikte garnizon kumandanına gitmeliyiz. Bu bilgiyi olabildiğince çabuk öğrenmek isteyecektir. Ayrıca gemi kaptanlarına da haber gönderip orada olmalarını isteyeceğim.”

Tekrar esirleri gösterdi. “Mürettebattan geri kalanların hepsi bu mu?”

“Hayır, kadirganın köleleri de var ama önce onlarla konuşup benim halkımdan olanları görmek istiyorum. Onları yanıma alacağım.”

Leontios bir an kararsız göründü ama diğer haber öyle ciddiye ki onları tutsak almak için üstelemedi. Talon içinden rahat bir nefes aldı. Bir mürettebata ihtiyacı olacaktı.

“Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, Sör Talon ama işiniz biter bitmez lütfen şuradaki kuleye haber verin,” dedi eliyle işaret ederek, “sizi alıp garnizon kumandanının, şehrimizden sorumlu *Phalangarches*’imiz Meletios’un konutuna götürecekler.”

Giorgios, Talon’a bir *Phalangarches*’in yaklaşık üç bin askerden sorumlu olduğunu söyledi. Talon duraksadı, zira yaklaşan filoda bundan daha fazla adam olduğu kesindi.

Leontios selam vererek yanlarından ayrıldı ve çok geçmeden etrafı muhafızlarla çevrilen tutsaklar sandallarla götürüldü. Korku ve acı dolu sızlanmaları yeniden şiddetlenen rüzgârda ve sertleşen yağmurda boğuldu. Talon ve Giorgios ıslanmamak için nafile bir çabayla kapüşonlarını başlarına çektiler.

Talon, Giorgios’la birlikte loş orta güverteye indi. Kadirganın iğrenç kokusu yüzünden neredeyse öğürecekti, aklına Henry ile arkadaşlarını bulduğu zaman geldi. Ayrıca kulağına o uğursuz su sesi de geliyordu ve geminin tehlikeli bir noktada olduğunu anladı. Eğer suyu zamanında boşaltamazlarsa içindeki herkesle birlikte batacaktı. Talon’u gören sıralara zincirlenmiş adamlar

feryat edip inlemeye başladılar. Zincirlerini sallayarak serbest bırakılmaları için bağııyorlardı. Işık olmadığı için Talon'un tek görebildiği önünde oturan paçavralar içindeki korkuluklardı. Leş kokan yağlı suda yüzen pislikler yüzünden neredeyse vazgeçecekti ama onlara güven vermesi gerektiğini biliyordu.

Frenkçe seslendi, "Aranızda Frenk veya Normandiyalı var mı?"

Hemen karanlıkta boğuk feryatlar duyuldu. Talon dikkatle dinledi ve bu gemidekilerin çoğunun büyük ihtimalle Kutsal Topraklara giden veya oradan gelen gemilerden alınmış esirler olduğuna, bu yüzden hacıların ve denizcilerin karışık olacağına, bunların yanı sıra Arap dünyasında bu sıralara mahkûm edilmiş suçlular da bulunacağına karar verdi.

Hepsi umutsuzluk içinde ona bağııyor, serbest bırakılmaları için yalvarıyorlardı. Şimdi bile yukarıda neler olduğunu ve geminin teslim edildiğini bilmiyorlardı ama bileklerine kadar gelen ve gittikçe yükselen su büyük bir korku yaratmaya yetiyordu.

Talon onlara baktı. Yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdi. "Bekleyin ve sabredin. Biz size yardım edeceğiz. Paniğe kapılmayın; adamlarım size yardım etmeye gelecek." Midesi ağzında gibi görünen Giorgios'a döndü.

"Giorgios, hemen Guy'la Nigel'ı buraya getir. Yanlarında silahlı adamlar ve zincirleri kırmak için çekiçler getirmelerini söyle. Bu zavallıların hiç değilse bir kısmını serbest bırakacağız." Giorgios başını sallayarak hızla merdivenden yukarı çıktı.

* * *

Nigel, Guy ve adamları kürekçilerin hangi ülkelerden olduklarını, ne iş yaptıklarını kontrol ederken Talon aşağıdaki kamaraya gitti. Kapının önündeki nöbetçilere başını sallayarak orada beklemelerini söyledi. Adamlar gülümseyerek onu selamladı.

Max'le Arif'i yastıkların üstünde oturmuş, konuşurken buldu. Aralarında rahat bir ilişki var gibi görünüyordu ama Max Talon'a *henüz pek ilerleme kaydedemedik* der gibi baktı.

Talon ini ısıtacak bir Őey istedi. İslanmıŐtı ve ũŐüyordu ama sert iki yoktu burada. Belli ki alkol bu gemide kesinlikle yasaktı. Son yirmi dört saatte hiçbiri uyumamıŐtı ve Talon korkunç yorgundu. KarŐısındaki genç adama baktı; adamın keskin hatlı, esmer bir yűzű vardı; zeki ve ilgi dolu koyu renk gözleri ona bakarken hâlâ hafif bir meydan okuma ifadesi seziliyordu. Talon adamın sarıĝının, önünde gűműŐten bilmediĝi bir desen iŐlenmiŐ kaliteli ipekten olduĝunu fark etti. Bu bir soyluydu, orası kesindi. Talon adamın taŐ bir zindana dűŐmekten hiç hoŐlanmayacaĝını dűŐűndű.

“Allah sizi korusun, Sr. Kaderimiz belli olmasa da bizim için hayatınızı tehlikeye attınız ve bu cesur davranıŐınızı hiç unutmayacaĝım,” dedi Arif, elini önce alnına, sonra kalbine gtűrerek.

Talon başını sallayarak yanıt verdi. “Sizi kayalarda ölmeye terk edemezdik. Tanrı hepimizi korudu, ayrıca biz o kadar zalim deĝiliz. Ya kaptanınız? Cesedi hâlâ gemide mi?”

“Sorduĝunuz için teŐekkűr ederim, Sr. Harmanisine sarılıp ana kamaraya konuldu. Bizim detimize göre... ama siz zaten biliyorsunuzdur.”

“Biliyorum ve műmkűn olduĝunca çabuk gműlmesini saĝlayacaĝım. Fırsat bulduĝumuzda ailesine teslim edilmek űzere bir mektup yazarsınız.”

Arif çok duygulanmıştı. “Allah sizden razı olsun, Sr Talon. Bunu unutmayacaĝım.”

“Neden sadece bir gemi olduĝunu anlamıyorum,” dedi Talon. “Peşimizden daha fazla geminin gelmesini beklerdim.”

“Biz sizin sadece tűccar olduĝunuzu sandık. Yanımızdaki geminin kumandanı benim kaptanıma sizi yakalamasını emretti. Biz de peŐinizden geldik.”

“Ailen senin için fıdye verecek kadar zengin mi?” diye sordu Talon. Soru o kadar beklenmedikti ki Arif Şaşırarak gözlerini kırpıŐtırdı.

“Tabii, benim yazdıĝım bir mesaj iletilebilirse benim için fıdye verirler.”

“Ama önce bazı yanıtlara ihtiyacım var, Arif,” dedi Talon.

“Elimden geldiğince yanıtlamaya çalışırım, inşallah.”

“Bana söyleyeceklerin seni büyük olasılıkla bilgi almak için sana işkence edip sonra da mürettebatınla birlikte yıllarca çürüyeceğin bir zindana atacak olan yetkililere teslim edip etmemi etkileyecek. Öte yandan, şu mesaj gönderme işini de ayarlayabilirim, şeye?..”

“Şam’a,” dedi Arif. Gözlerinde hafif bir korku kıpırtısı vardı. Talon adamın bunun kaçınılmaz olduğunu ve fidye işinin ayarlanmasının aylar süreceğini düşündüğünü biliyordu. Bu seçeneği hiç beklemediği belliydi.

“Ne dediğimi anlıyor musun, arkadaşım?” diye sordu Talon yumuşak bir tavırla. “Seçim sana kalmış. Benim istediğim bilgiyi almak için başkaları sana işkence edecektir. Ben o kadar gaddar olmayacağım ama eğer bana o küçük filonun neden orada olduğunu ve nereye gittiğini söylemezsen bir daha evini göremeyeceksin.”

Arif bir ona bir diğerine baktı. Max yüzüne soğuk, kayıtsız bir ifade yerleştirmişti, Talon da sanki yardım etmek istiyormuş gibi yumuşak bir ifadeyle bakışına karşılık verdi. Arif’in cesaretini kıran bu ifade olmalıydı ama Talon onun direnmek için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Talon’un bilgiye ihtiyacı vardı. Şimdi konuşturlarken bile filo Abidos’a yaklaşıp limanı kapatıyor veya Marmara Denizi’ndeki gemilere zarar vermek için kuzeye gidiyor olabilirdi.

“Bu şehri kuşatmak için buraya mı geliyorlar?” diye sordu, Arif’i çok dikkatli izlediğini belli etmemeye çalışarak.

Arif heyecanla başını sallayarak onaylamadan önce gözlerinde bir şey yakaladı. “Evet, Abidos’u kuşatmaya geliyorduk.”

“Neden?”

“Neden mi, Tanrı aşkına? Burası Konstantinopolis’e uzanan boğazların girişindeki liman da ondan.”

Talon bir şeylerin yerine oturmadığını hissediyordu. Arif’in bu dili bilmemesini umut ederek adama bakmadan Max’le hızla Frenkçe konuştu.

“Ona inanıyor musun?”

Max gözlerini Arif’e dikmişti. “Hayır, inanmıyorum. Bir şeyler oluyor ama ne olduğunu anlayamadım.”

Sana katılıyorum. Onunla kal ve muhafızları da yakınında tut. Bıçağı olup olmadığını kontrol ettin mi?”

Max başıyla onayladı.

Talon ayağa kalktı. “Sana bunu düşünmen için bir saat veriyorum, Arif. Eğer tatmin olmazsam gidip mürettebatına katılırsın ve korkarım sonsuza dek onlarla kalacaksın – ya da sonunda kendini bir kadirgada kürek çekerken bulursun, kim bilir?”

Odadan çıktı ve iyi bir kumaşa sarılmış çok güzel bir halının üstünde yatan bir cesedin bulunduğu ana kamaraya gitti. Cesede dokunmadan süslü kamarayı, yerde yığılı zarif halıları ve minderleri, kitapları, gelişigüzel bir şekilde dağınık duran sandıkları inceledi. Sessiz kamara rahat ve zevkli bir şekilde döşenmişti, belli ki çok zengin bir adamın denizdeki eviydi. Talon sandıklardan birini açtı ve içinde pek çok kâğıt ve mektup buldu. Geminin o zamana kadar batmamasını umut ederek onları incelemeye karar verdi.

Bir köşede üstüne ipek kumaşlar örtülmüş bir şey dikkatini çekti. Kaldırmaya çalışınca çok ağır olduğunu gördü. Yerde bir miğfer, bir çift zırh eldiven ve bir kemerin yanında duran hançeri aldı ve birkaç sert darbe indirerek kilidi kırıp sürgüleri yana iterek açtı. İçinin altın sikkelerle dolu olduğunu görünce şaşırmadı. Buna sevinemeyecek kadar yorgundu ama bu bulduğunun önemini gayet iyi anlıyordu. Eğer her şey yolunda giderse bir gemisi daha olabilirdi ve bu sandıkta tamiratlara ve daha birçok şeye yetecek kadar altın vardı. Ama kendini güvende hissedene kadar halledilmesi gereken daha çok iş vardı.

Talon küçük sandığı daha büyük sandıktaki kitapların ve mektupların altına saklayarak kamaradan çıktı. Keskin hançeri kapı ile üst sövenin arasındaki alana koyarak onun bilgisi dışında birinin içeri girmemesi için önlem aldı. Sonra güverteye çıkınca Nigel’la karşılaştı.

“Bu geminin kaptanı ana kamarada yatıyor, Nigel. İki muha-

fiz göndermeni istiyorum. Hiçbir koşulda kamaraya girmeyecek ve ben izin vermedikçe kimseyi de içeri bırakmayacaklar.”

Nigel başını sallayarak iki adama Talon’un söylediklerini yapmalarını emretti. Talon ona teşekkür ederek pek çok kürekçinin serbest bırakılmasına nezaret etmek üzere arka güverteye gitti. Adamlar hafif yağmurun altında sendeleyerek ve gözlerini kırıştırmakla ışığa çıktılar. Sevinçle bağırarak adamlar güvertenin bir köşesine götürüldü ve onlara çıplak bedenlerini örtmek için birkaç bez parçası verildikten sonra diğerlerinin onlara katılmalarını beklemeleri söylendi.

Talon bir zamanlar sağlıklı olan bu pis yaratıkların oluşturduğu korkunç manzaradan başını çevirdi. Mısır’da bunları yeterince görmüştü. Denize dönerek bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü.

Bir saat sonra Max’le Arif’in konuştuğu kamaraya girdi. Talon içeri girip halının üstünde karşılına oturunca sustular. Max esniyordu ama yine de dikkatli ve tetikteydi. Arif hâlâ Talon’un onu bıraktığı yerde oturuyordu ve şimdi yüzünde kabullenmiş bir ifade vardı.

“Bana söylediklerinden fazlasını anlatacak mısın?” diye sordu Talon.

Arif ona baktı. “Allah beni korusun ama size bildiğim her şeyi anlattım.” Düşük omuzlarını silktiler. Talon’a meydan okurcasına bakıyordu, Talon uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı.

Sonra ayağa kalktı ve kapıya gidip Nigel’la Guy’a seslendi. Guy geldiği zaman Talon, “Bu adamı sıkı gözetim altında bizim gemiye götür ve depoya koyup kapısına muhafızlar dik. Onunla ne yapacağıma karar verene kadar bileklerinden duvara zincirlenmesini istiyorum.”

Guy başını sallayarak Arif’i yanına çağırdı. “Gel bakalım, “dedi Frenkçe, ama ne dediği anlaşılmıyordu. Arif ayağa kalktı.

“Bana ne olacak?” diye sordu kararsız bir sesle.

“İki mektup yazacak zamanın olacak, biri eski kaptanının adına olacak, diğeri de ailene esir alındığını ve fidyeye ihtiyacın olduğunu bildirecek,” dedi Talon, adam dışarı çıkarken. Bütün

gereksindiği Arif'in yüzünde gördüğü rahatlama ve zafer ifade-siydi.

Sonra Max'e dönerek kapı sövesindeki hançeri ve sandığı anlattı ve ondan sandığı Şahin'e götürüp oradaki kamerasında güvenceye almasını söyledi. Max yanından ayrılınca Talon bir sonraki işini düşündü.

Yüzünü ovaladı. Yorgundu ama gidip *Phalangarches*'i görmesi ve ona ve gemilerin kaptanlarına elde ettiği bilgileri iletmesi lazımdı. Sandalla rıhtıma gitti ve orada kendisini nazikçe selamladıktan sonra ona bütün limana tepeden bakan kalenin kapısına kadar eşlik eden bir görevliyle birkaç adam karşıladı. Talon surların üstündeki insanların bütün bu kovalamacayı, teslim oluşu ve limanın ağzından geçişlerini seyretmiş olması gerektiğini düşündü.

Henüz açıkta herhangi bir filodan iz olmaması rahatlatıcıydı. Görevlinin peşinden taş koridorlarda ilerledi ve nihayet diğer ucunda büyük bir ateşin yandığı geniş bir odaya alındı. Ateşin etrafında hepsi de Talon'dan epey yaşlı olan bir grup adam toplanmıştı; hatta içlerinden birinin kır bir sakalı vardı. Üstlerinde asker üniformaları olan adamlar Talon'dan çok daha derli toplu görünüyorlardı. Birkaç adım ötede de genç subay Leontios duruyordu.

Hepsi de Talon aralarındaki yirmi adımlık mesafeyi kat ederken ilgiyle ona bakıyordu. Leontios onları tanıştırdı. Talon'un bu dile vakıf olduğuna kanaat getiren adam Yunanca konuşuyordu.

Kır sakallı adamın *Phalangarches* olduğu anlaşıldı; diğer üç adam limanda demirlemiş üç geminin kaptanlarıydı ve bir diğeri de levazım subayı olarak tanıştırıldı. Kapılarda askerler vardı. Talon onların görüşmenin kesilmemesini sağlamak için orada durduklarını tahmin etti.

"Girişte bayağı ilginç bir zaman geçirdiniz, Sör Talon," dedi komutan Meletios. "Leontios olanları bize kısaca anlattı. Hikâyenizi sizin ağzınızdan da duymak isteriz, hiçbir ayrıntıyı atlamadan." Talon'a ılık şarap ikram etti ve şövalye minnetle şarabını yudumladı.

Talon onlara bildiği her şeyi anlattı, sadece Arap gemisinde geçen son birkaç saati atladi. Hepsi dikkatle dinledi, özellikle ateş makinelerinin kaçırılmasını ve Arap filosunun onları ele geçirdiğinin kanıtını anlatırken. Talon rastladığı donanma gemisinin enkazından bahsederken öfkeli mırıltılar yükseldi ve herkes başını salladı ama Talon'un konuşmasını kesmediler.

Talon sözünü bitirdiği zaman durup bekledi. Adamlar bazen Talon'un anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde kendi aralarında heyecanla konuşmaya başladılar.

Sonunda komutan Talon'a döndü. "O filoda kaç gemi olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

"Adamlarım ve ben orada altmış gemiden fazla olduğunu düşünüyoruz, Sör. Ama karanlık olduğu için sadece tahmin edebiliyoruz. Suyun üstünde çok, pek çok ışık vardı. Görünmek gibi bir kaygıları yoktu."

Subaylar alçak sesle bunu tartıştılar. *Phalangarches* başını salladı.

"Sizce düşman filosu nereye gidiyordu?"

"Size sadece aldığım esirle yaptığım konuşmadan elde ettiğim bilgiyi iletebilirim, Sör. O filonun Abidos'a geldiğini söyledi. Ancak..."

"Ancak, Sör Talon?"

"Ben ona inanmıyorum, Sör."

"Ne demek istediğinizi açıklamalısınız, Sör Talon." *Phalangarches*'in sesi sertti. "Neden buraya gelip limanı ele geçirmeye çalışmasınlar ki? Bu onlar için büyük bir ödül olur."

"Bunu kesin kanıtlarla açıklayamam elbette, Sör ama Marmara'daki veya Konstantinopolis'teki filoları uyarmak için kimsenin kuzeye gidememesi amacıyla bu limanı ablukaya alacak birkaç gemi bırakacaklarından eminim fakat bütün içgüdülerim bana onların daha büyük bir ödül peşinde olduklarını söylüyor. Bu küçük bir korsan filosu değil, altmıştan fazla savaş gemisiyle at alabilen daha büyük gemilerden oluşan büyük bir filo ve ellerinde, eğer ele geçirdiklerini paylaştırdılarsa, ateş makinesi taşıyan en az dört gemi var. Benim tahminimce bu filo dosdoğru Konstantinopolis'e gidecek."

Herkes donup kaldı. Subaylar ona doğru bakarak tekrar konuşmaya başladı. Talon'a inanıp inanmamayı tartışıyor gibi görünüyorlardı. Pek çok baş sallamadan sonra kumandan tekrar ona dönerek nazikçe şöyle dedi:

"Cesaretinizden şüphemiz yok, Sör Talon, buna bugün burada tanık olduk. Sizin yaptığınızı ancak çok cesur biri yapabilirdi ya da çok deli biri." Sözlerinin etkisini hafifletmek için gülümsedi. "Fakat onların Marmara Denizi'ne gittiğini destekleyecek pek bir şey yok elimizde. Ben ve subaylarım buna ikna olmadık. Bununla beraber... buradaki Yüzbaşı Petrous'un kumandası altında Konstantinopolis'teki filoya bir savaş gemisi göndereceğim. Zaten kuşatılırsak her şekilde onlara ihtiyacımız olacaktır. Siz de burada bizimle kalabilirsiniz, zira geminizi tamir ettirmeniz gerektiğinden eminim. Benim evimde konuşum olursunuz. Daha önce bir Tapınak Şövalyesini ağırlama zevkine erişememiştik."

Talon anladığını göstermek için başını salladı ama ne yapması gerektiğini biliyordu. "Sör, eğer ben ve gemim sizin donanma geminize eşlik edebilirsek çok minnettar olurum. İvedi halletmem gereken bir iş var."

Meletios bir an tereddüt ederek ona keskin bir bakış attı, sonra, "Öyle olsun," dedi. "Ama buradan çok yakında ayrılacağınızı bilin. Düşman geldiği zaman iç limana boydan boya zincir çekeceğiz ve kimse buradan ayıramayacak; düşmanın da bunu sağlayacağından eminim."

"Anlıyorum, Sör. Yaralı Yunanlı denizciyi de sizin sorumluluğunuza bırakmak isterim, Sör, zira hemen iyi bir hekime görünmezse çok yaşayamayabilir. Aynı şekilde adamlarımdan bazılarının da bakıma ihtiyacı var, Arap esirlerin de öyle, eğer Yunanlılar aldırmayıp onları çürümeleri için zindanlara atmazlarsa."

"Hekim hepsini görecektir," dedi subay, sertçe.

"Açık denizde ele geçirdiğim Arap gemisi, Sör. Sanırım o artık benim gemim ama denize açılmayacak. Belki ben burada değilken sizin korumanız altında kalabilir?"

“Elbette! Leontios ilgilenir bununla. Leontios bana sizin Nikoporus Tagaris’i tanıdığınızı söyledi.”

“Teşekkür ederim, Sör. Evet, onunla imparatorun huzurunda *tzykanion* oynama ayrıcalığına sahip olmuştum.”

“Şimdi hatırlıyorum! O oyunun haberi ta buraya Abidos’a kadar gelmişti. Duyduğuma göre... durun bakayım, prensi atından düşüren siz miydiniz?” Talon kumandana dikkatle baktı ama adam sadece kıkırdadı. “O oyunu görmeyi çok isterdim,” dedi. “Eh, saldıığınız üne layık, cesur ve coşkulu bir hayat yaşıyor gibisiniz, Sör Talon. Sizinle tanışmaktan onur duyduk. Size hemen geminize gidip yola çıkmaya hazırlanmanızı öneriyorum. Dış surları aşmak tehlikeli olacak, zira hava kararıyor ve deniz hâlâ dalgalı.”

Talon hepsiyle el sıkışarak odadan çıkarken Leontios arkasından koştu. Yolda giderken yaralıların durumunu ve nereye götürüleceklerini konuştular. Talon öteki gemi hakkında endişeleniyordu ama Leontios, “Gayet iyi bir etki bıraktınız, Sör,” dedi. “Meletios sözünü tutacaktır. Liman komutanına adamlarınıza giriş izni vermesi ve tamirata yardım etmesi için talimat vereceğim.”

Şahin’e geri dönen Talon, Henry ile Max’i yanına çağırdı, sonra ele geçirilen Arap gemisine bir haberci göndererek Guy’la Nigel’in da olabildiğince çabuk gelmesini istedi.

Talon, Henry ve Max’le özel görüşmek istiyordu. İki adam ana kamaradaki taburelere oturduğu zaman kafasındaki konuyu açtı.

“Eminim, şimdi bir yerine iki gemimiz olduğu ikinizin de gözünden kaçmamıştır.”

Başını sallayan iki adamın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. “Önce onu onarmamız gerekecek ama belirli bir sürede bunu yapabileceğimizi sanıyorum,” dedi Henry, ellerini birbirine sürterek.

“Bu doğru, Henry. Sen bu geminin kaptanısın ve hâlâ yeri ne getirmemiz gereken bir görev var fakat... ileride kaptan olacağını düşünerek diğer geminin idaresini kime vermeliyim, Nigel’a mı, yoksa Guy’a mı?”

Henry ona bakakaldı. "Onu açık denize çıkarmayı düşünmüyorsun, değil mi, Talon?" dedi Max. Talon elini havaya kaldırdı. "Hayır, Max, en azından henüz değil. Henry, onlardan hangisini onarımı yapması ve sonra gemiyi bize getirmesi için burada bırakayım?"

Henry sakalını kaşıdı. "Benim seçimim gemiyle Nigel'in kalması, Sör Talon ama bu sadece bir seçim," dedi yavaşça. "Guy da çok iyi bir denizcidir ve bu onun hoşuna gitmeyecek ama... eh, ilk seçimim bu."

"Bana bunu söylediğine sevindim, Henry." Ama sözüne devam etmedi, zira tam o anda gemiye yaklaşan bir sandalın sesi konuşmalarını kesti, sonra güverte yolunda çizme sesleri ve ardından kapının vurulduğu duyuldu.

İçeri giren Nigel ve Guy herkesin yüzünün ciddi olduğunu fark etti. Alçak masanın etrafındaki taburelere oturdular ve Nigel, "Bir sorun mu var, Sör Talon?" diye sordu. Endişelendiği zaman hep resmi tabirler kullanırdı.

"Evet, siz korsanlardan hanginizi bu şehirdeki Yunanlıların insafına bırakmamız gerektiğini tartışıyorduk," dedi Talon.

İki adamın da üstü başı darmadağın ve pisti. Nigel uzun ince saçlarını geriye atarken Guy keskin dişlerini göstererek sırıttı.

"Burada senin kalmana karar verdim, Nigel. Öteki gemiyi denize açılması için hazırlayacaksın ve bunun için liman komutanıyla o subaydan da yardım alacaksın."

Nigel mavi gözlerini ona dikti. "Şey, ben Yunanca bilmem, Talon, yoksa bunu unuttun mu?"

"Hayır, ama Max artık derdini anlatacak kadar konuşabiliyor ve sorumluluk onda olacak. Sen geminin kaptanı görevini alacaksın."

Talon arkasına yaslandı ve arkadaşlarının bu bilgiyi hazmetmelerini seyretti. Max de Nigel kadar şaşırılmıştı.

Nigel çok duygulanmıştı. Gözleri yaşarak masanın üstünden uzanıp hepsinin ellerini tuttu. Guy da masanın etrafından dolandı ve dostça kucaklaştılar. "Bir gün iyi bir korsan olacağını biliyordum zaten," dedi Guy, sesinde samimi bir duyguyla.

Talon tekrar sözü aldı. "Max, senin burada Abidos'ta temsilcim göreviyle kalmanı ama aynı zamanda Nigel'ı görevlilerden korumanı istiyorum. Nigel'ın ona büyük hayranlık beslediğini bildiğim için Dmitri'yi de sizinle bırakacağım." Hepsi buna güldüler. "O iyi bir adam ve ona güvenebilirsiniz, bundan emimim." Nigel bunu onaylayarak heyecanla başını salladı.

"Büyük onur duydum, Talon. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız; bu gemiyi yine denize açılacak hale getireceğiz. Ama... ya Arap filosu?" Nigel'ın sesinde endişe vardı.

Hepsi Talon'a baktı ve o düşüncelerini toplarken bekledi. "Henry ve ben bir saat içinde buradan ayrılmalıyız. Onlara kaygılarımı anlattığım zaman bana pek inanmadılar, onun için bu haberi Nikoporus'a kendim vermeli ve onun inanıp inanmayacağını görmeliyim. Ayrıca, belki bununla bağlantılı olan veya olmayan bir başka konuda da yardım isteyeceğim, onun için Guy ile Giorgios'u yanıma alıyorum. Ancak şunu bilin ki Arap filosu Çanakkale Boğazı'na çıksa bile bu limanı ablukaya alacaklardır ve durum tehlikeli hale gelecektir. Max, bu adamların olabildiğince iyi korunmasını sağlamak senin görevin. Tanrı hepinizi korusun."

Kısa bir sessizliğin ardından, diğerleri hemen Şahin'i hazır hale getirmek için neler yapılması gerektiğini tartışmaya koyuldular. Sonunda Talon üç denizciyi odadan kovalayarak Max'le yalnız kaldı.

Sandığa gitti ve içindeki küçük kutuyu çıkardı. Kutuyu açınca içindekileri gören Max hızla nefesini içine çekti.

"Bunu diğer geminin kamarasında buldum, Max. Biraz paraya ihtiyacın olacak." Masaya koyduğu iki küçük öbek altın kamaranın yarı aydınlığında ışıldadı. "Küçük olanı şehre kumanda eden *Phalangarches* Meletios için. Mümkün olduğunca çabuk onunla görüşmeli ve benim saygılarımla bunu ona vermelisin. Bunu neden yaptığımı biliyor musun?"

"Bu kesinlikle işimizi kolaylaştıracaktır, Talon."

"Ben de öyle düşünüyorum. Diğerleri ise onarımlar için. Gemiye hiçbir bahaneyle el koymalarını istemiyorum, onun için

gereken her şey için ödeme yapmalısın. Şimdi, o Arap gemisine güvenilir kürekçiler aldığımızdan emin ol. Senin ve Nigel'in güvenebileceği adamlar olsun. Nigel o cehennem çukurunda iyiyi kötüden ayırt edebilecek kadar uzun zaman geçirdi. Onun iyi kararlar vermesine yardım et, Max. Seni almak için olabildiğince çabuk dönmeyi planlıyorum."

Kucaklaştılar. "Tanrı seninle olsun, Talon. Yolun açık olsun ama şu piç Cenevizliyi de bul. Sanırım bu hazinenin peşinde o."

"Eminim, haklısın, Max ama bir senatörün de bunun peşinde olduğunu sanıyorum. Bunun ne kadar derine indiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne var ki ilk yapmamız gereken şey donanmayı uyarmak."

* * *

Henry ile Talon kenarda duran Max'le Nigel'a baktı ve Guy hiç beklemeden demir aldı. Konstantinopolis'e giden Yunan savaş gemisi çoktan iç limanda ilerlemeye başlamıştı. Yağmur durmuştu ama rüzgâr hâlâ kuvvetliydi ama biraz daha güneye dönmüştü. Talon, Henry'nin onları nasıl tekrar dalgakırandan geçireceğini merak ediyordu. Arkada kalan ele geçirdikleri gemideki temizlik faaliyetlerine bakıyor ve her şeyin yolunda gitmesini umut ediyordu ama Nigel'la Max'in bunun üstesinden geleceğini ummak dışında yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Henry manevra yaparak Şahin'i bir araya kümelenmiş gemilerin arasından geçirip iç limanın ana girişine doğru götürürken Talon arka güvertede duruyordu. Yunan kadirgasının ardından kürek çekerek pek çok meraklı insanın aşağıya baktığı uzun kulelerin arasından geçtiler. Kalabalık onların uzaklaşmasını izlerken surlardan kulak tırmalayan bir tezahürat sesi yükseldi. Donanma kaptanı ne yaptığını biliyordu, kapıdan geçer geçmez yelkenleri açtı ve gemisini dosdoğru dalgaların açıklığına her iki yanındaki kayalara vurarak kırıldığı aralığa doğru yöneltti.

Henry de oldukça sakindi ama daha ufak olan kendi gemileri yelkenleri rüzgârla kabarıp yana eğilince ve hızla öndeki geminin peşine takılınca Talon'un midesi kasıldı. Kadirganın

aralıktan pek zorlanmadan geçtiğini görünce rahat bir nefes aldı ve sonra kendileri de açıklıktan geçmeye başladılar. Guy kürekçilere çekmeyi bırakıp kürekleri içeri almalarını bağırdı.

Bir kez daha iki taraftan vuran tehditkâr dalgaların kükremesi Talon'un kulaklarını sağır etti ve kapkara ölümcül kayalık dişlerin arasından geri çekilen suyun görüntüsü dehşet vericiydi; ama Henry iki dümencinin yardımıyla hiçbir olay olmadan onları oradan geçirmeyi başardı.

Talon sınıksız tuttuğu küpeşteyi bırakarak derin bir oh çekti. Arkada bıraktıkları şeytanın köpük kazanına baktı ve o gün kendilerini kurtardığı için Tanrı'ya ikinci defa şükretti.

Akşamın erken bir saatiydi ve rüzgâr neredeyse tam arkalarından esiyordu. Gri bulut örtüsü bu kısa günden kalan pek az ışığı da kesiyordu. Talon içgüdüsel olarak gözcünün kendilerinden başkasına herhangi bir gemi görüp görmediğini anlamak için ana direğe göz attı ama adamın bakışları sadece güneyi tarıyordu. Talon başını kuzeye, kararan ufka doğru çevirdi ve o filo gelmeden evvel iyi yol almalarını umut etti. Büyük olasılıkla Abidos'ta kapana kısılmış olan arkadaşları için kısa bir dua mırıldandı.

Guy ve Henry bağırarak emirler verdi ve mürettebat kuzeye doğru suları yarararak hızla Konstantinopolis'e doğru ilerleyen Yunan savaş gemisini izlemek için yelkenleri tam açtı. Şahin ileri atıldı ve pruasından suları havaya sıçratarak hızla diğer geminin arkasından yol almaya başladı.

*Hain zaman tıktı beni hapse
Tuzağa düşmüş bir kuş gibi cıvıladığım.
Ne kadar saf ve hoş bir esin bendeki
Öyleydi, öyle ve öyle olacak.*
Todros Abulafia

Bölüm 23

Şüpheli Sığınak

Senatör Spartenos açık geniş penceresinin önünde durmuş, yağmurun içinden Haliç'in diğer tarafındaki Büyük Donanmaya bakıyordu. Akşamın geç bir vaktiydi ve şehirde ve aşağıdaki limanda her yanda lambalar yanıyordu. Denizdeki pek az gemiyi ve limana sığınmak için acele edenleri görebiliyordu. Hemen arkasında kaptan Caravello, Choumnos ve hadım Basileios duruyordu. Sağanak Konstantinopolis'in kuru tepelerini ıslatmış, Haliç'in kuzey tarafındaki Galata kasabasını gözden silmişti. Ani rüzgâr patlamaları evin panjurlarını tıngırdatıyor, serpiştiren yağmur konuşmalarını boğuyordu. Kışın eli kulağındaydı ve sonbahar fırtınaları gemilere ve yarımada'nın güneyindeki çatıların kiremitlerine büyük zarar veriyordu. Burada kuzeyde rüzgâr o kadar kuvvetli değildi ama hava yine de soğuk ve yağmurluydu; oda bir köşede duran mangalla ısıtılıyordu.

Caravello ıslanmış ama mutlu bir şekilde gelmişti; gemisi Proosphorion limanına girmişti ve oradan da hiç vakit kaybetmeden villaya gelmişti. Rodos yakınlarında ele geçirilen donanma gemileri ve Arap filosunun Abidos'a yapacağı saldırı hakkındaki raporunu vermeyi yeni bitirmişti.

Spartenos memnundu. "Görünüşe göre fırtınadan tam

zamanında kurtulmuşsun. Sence filo şimdi nerede ve kaç gemisi var?” diye sordu.

“Tahminimce belki altmış gemi ama bunu anlamak zordu çünkü fazla yaklaşmamı istemediler. Ben ayrılırken iki Bizans donanma gemisi limana hapsedilmişti. Onlar iki gemiyi tuzağa düşürdükleri anda ben uzaklaştım, senatör. İşin beni ilgilendiren tarafı tamamlanmıştı. Gemime yüklediğiniz o makine hâlâ güvertede örtülerin altında duruyor ama mürettebatın onu çalıştırmayı öğrenmesini sağlıyorum.”

“Sen onun nasıl kullanılacağını hâlâ öğrenmedin mi?”

Caravello ağırlığını diğer bacağına verdi, geniş sakallı yüzünden tedirginlik okunuyordu. “Şey, pek değil, Sör. Adamlarımdan biri bu operasyon için eğitilen mürettebattan birine karşı... biraz sertti ve adam öldü. Diğerleri de nasıl devam edecekleri konusunda pek emin değiller. O aleti hazırlamak çok zormuş, bana öyle söylediler.”

Senatör öfkeden kıpkırmızı kesildi. “Seni ahmak! Seni oyalıyorlar! Onları ikna etmek için Psellos’u mu göndermek zorundayım? Eminim Psellos orada gelişmelere nezaret ederse hemen hatırlayabilirler.”

Caravello’nun arkasında duran Choumnos kıpırdandı. Kendisinin pekâlâ yapabileceği bir iş için Psellos’un seçildiğini duymak hoşuna gitmiyordu. O yaralandığından beri ikisi arasındaki rekabet kızışmıştı ve şimdi senatör rakibinin ismini ağzına aldığı her seferinde içi acıyordu. Psellos’un bir işler çevirdiğinden şüpheleniyordu.

Caravello başını iki yana salladı. “Hayır, Senatör, ben halledebilirim.”

“Güzel. Şimdi ilgilenmemiz gereken başka şeyler var. Bence sen gemine dönüp emir beklesen daha iyi olur. İyi iş çıkardın, ödüllendirilmeni sağlayacağız.”

Oradan gönderildiğini anlayan Caravello ayağa kalkıp odadan çıktı.

Senatör Spartenos onun Basileios’un karşısındaki yerini alarak Choumnos’a yaklaşmasını işaret etti.

“Artık filonun çok yakında Abidos’ta olacağını biliyoruz ve bir haftaya kalmaz buraya bir haberci gelecektir. Bu da donanmanın büyük kısmını uzaklaştıracak ve müttefikimiz de davamıza en sıcak bakanların burada kalmasını ve imparatora en sadık olanların tehditle ilgilenmek üzere gönderilmesini sağlayacak. Senin Kilikyalıların saklandığı bölgelere gitmeni ve onları uyararak yerlerini almak için işaret beklemelerini söylemeni istiyorum. Limanların güvenceye alınması işinin baştan savma yapılmasını istemiyorum.”

Choumnos ayağa kalkarak selam verdi. “Hemen bununla ilgileneğim, Sör.”

Senatör dikkatini konusuna çevirirken Choumnos’a güvenebileceğini biliyordu.

“Prens filo yola koyulduğunda nerede olması gerektiğini biliyor mu?”

Basileios sıcak şaraptan bir yudum aldı. “Evet, her şey hazır. Benim hâlâ, yanıltmak için bile olsa, Arapların kullanılması konusunda ciddi çekincelerim var. Sadece donanmanın içinde bir darbe yapmalıydık.”

Senatör içini çekerek sanki basit bir insana hitap ediyormuş gibi yavaş yavaş konuşarak, “Basileios, sevgili dostum,” dedi. “Prens Kilikyalılarının şehirde meydana gelebilecek her olayla baş edebileceklerinden emin ama donanmaya tam anlamıyla güvenemiyor. Amiral imparatorun çok sadık bir hizmetkârı ve adamlarının sayısı bizim donanmadaki destekçilerimizden daha fazla. Onların etkisiz hale getirilmesi lazım ve iki filonun Çanakkale Boğazı’ndaki çarpışmada birbirini yok etme olasılığı oldukça yüksek. Şimdi Arapların elinde olan ateş donanmamızı epey meşgul edecek ve yoldan çekecektir.

“Sultanın sarayındaki elçilerimize tek istediklerinin liderlikte bir değişim ve kuzey kanatlarının korunması olduğu temin edildi. Anlamıyor musun? Manuel başımızdayken Türklere daha çok savaş kaybedeceğiz ve sonra bir imparatorluğumuz bile olmayacak. Başa erkek kardeşi ve ondan sonra da yeğeni geçerse Türkleri aramızda ezme ve doğudaki topraklarımızı geri alma şansımız çok kuvvetlenir.”

“Ya Varangianlar?” diye üsteledi Basileios. “Onlar kendilerini imparatorun hayatını korumaya adanmışlar. Gerçekten hemen pes ederek saraydaki değişimi kabul edeceklerini mi sanıyorsun?”

“İlk icabına bakılacakların başında onlar da var. Büyük Saray’la Blachernae sarayı yakınında bekleyen Kilikyalı müfrezeler var. Sinyal verilir verilmez Varangianların etrafını sarıp silahlarını alacak ve zaman elverdiği kadar çok subayı idam edecekler. Geri kalanlar da sadakatleri şüpheli olduğu için kadırgaları boylayacak.”

“Şehirde bütün bunları başaracak kadar adamımız var mı?”

“Öyle sanıyorum. Aylardır gizlice şehre adam sokuyoruz. Koramiralin sağladığı gemiler işlerini fazlasıyla yerine getirdi. Sadece o kadar da değil, Antakyalılar liderleri Baldwin’in ölümünden sonra imparatora çok bozuldular ve pek çoğu taraf değiştirmeye hazır. Bizim tarafa geçeceklerdir, bundan eminim. Manuel Miryokefalon’daki bozgun yüzünden bugün ordusunun bir ayaklanmaya ne kadar yakın olduğunu anlamaktan o kadar uzak ki.”

Senatör bir yudum şarap içmek için durdu ve hizmetkâra mangalı canlandırıp biraz daha odun atmasını işaret etti.

“Prens Andronikos sarayı ele geçirmeye hazırlanarak Pembe Kule’nin yakınına yerleşti, onun için şimdi tek yapmamız gereken beklemek. Şehre bir öküz arabasıyla geldi! Düşünsene! Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Manuel’in yeğeninin bu şekilde gelmesindeki ironiyi takdir edeceğinden eminim. Ama eğer onu yakalarsa bu prensin sonu olur. Manuel onun ihanetini ve isyanını daha önce de fazlasıyla mazur gördü.”

Konuğuna gülümsedi. “Korkma, dostum Basileios. Türklerin karşısında rezil olmamızın acısını çıkartacağız ve ben Manuel’i... ve oğlunu... bizzat öldürmekten büyük zevk alacağım. Gerçek bir imparatorun başa geçme vakti geldi.” Onu buna teşvik eden itici güçlerden birinin de kendi oğlunun ölümü olduğunu söylemedi.

* * *

Kuzeye doğru yola koyulduklarında Talon'un yaptığı ilk şeylerden biri yanına Guy'ı alarak aşağı inip Arif'i ziyaret etmek oldu. Aşağı güvertede mürettebat gece için dinlenmeye çekiliyordu, kürekler her an çekilmeye hazır halde düzgün sıralar halinde dizilmişti ve yemek dağıtılmıştı. Talon aşağı inerken herkes gülümseyerek, "Tanrı sizi kutsasın, Sör," dedi. Bu sıkıntılı durumu atlattıkları, şehre doğru gidiyor oldukları ve iyi bir dinlenmeyi hak ettikleri için mutluydular. Talon yanlarından geçerken adamların gösterdiği saygının da farkındaydı. Yaptıkları işi bırakıyor ve ellerini alınlarına götürüp selam veriyor ve ancak o geçtikten sonra işlerine dönüyorlardı.

"Burada sadık bir mürettebatın var, Sör Talon," dedi Guy. "Senin kim olduğunu biliyorlar ve çok saygı duyuyorlar, özellikle Arap filosuyla yaşananlardan ve o gemiyi ele geçirdikten sonra."

Talon loş ışıktaki başını salladı. "Bu sefer Tanrı bizden yanaydı, Guy. İşin yönü kolayca değişebilir ve hepimiz *onların* kadirgalarının birinde kürek çekiyor olabilirdik."

Guy havlar gibi bir kahkaha attı. "Ben değil, Talon. Bir daha olmaz. Bir kez benim için yeterliydi. Tanrı'ya Mısır'da seni bize gönderdiği için şükrediyorum, yoksa hepimiz üç aya kalmaz ölürdük."

Talon peşinde Guy'la birlikte erzakların tutulduğu alt güverteye indi. Tepedeki alçak kirişler yüzünden neredeyse iki büküm yürümek zorunda kaldılar. Burası karanlıktı ve erzak odasının yanında etrafı kapalı bir yağ lambasından yayılan loş ışıktaki dikkatle ilerlerken yollarının üstündeki farelerin etrafa kaçıştığını duyabiliyorlardı. Arif oradaydı. Sarığı kaymıştı ve üstü başı dağınık, çok kızgın ve biraz kafası karışık görünüyordu. Talon'u gördüğü zaman ona adeta bağırdı.

"Bunu neden yaptın bana?" Zincirlerini şingırdattı. "Bu çok aşağılayıcı ve sen böyle söz vermemiştin. Ben asil bir adamım, basit bir suçlu değil!"

Talon lambanın loş ışığında adamın koyu gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

“Selam, Arif. Ben sana sadece tek bir şey için söz verdim. Eğer bana gerçeği söylersen seni Abidos'un pek sıcak olmayan zindanlarındaki mürettebatının yanına göndermeyecektim.”

“Denizde miyiz? Sanki öyle gibi geliyor,” dedi Arif, sanki konuyu değiştirmek ister gibi.

“Evet, denizdeyiz ve sen de benimle birlikte Konstantinopolis'e gidiyorsun. Hâlâ benim tutsağımsın ama bu sana inandığım anlamına gelmez. Aslında inanmıyorum ama Yunanlıların sana işkence yapmasına ve muhtemelen de öldürmesine karar verdim. Zaten bana bilmem gereken her şeyi söyledin. Şimdi biz senin için fidyeye almanın bir yolunu bulana dek benimle kalmalısın.”

Arif ona bakakaldı. “Seni hafife almışım, Sör Talon,” dedi yavaşça.

“Çoğu öyle yapar ve bazıları bundan pişman olacak kadar yaşar.” Guy'a döndü.

“Guy, esirin zincirlerini çözüp güverteye getirebilirsin. Limana vardığımız zaman, onu ne yapacağımı karar verene kadar ikinci kamarada gözetim altında tutulmasını istiyorum. Bizimle birlikte Acre'ye gelebilir. Bütün gece kapısında iki nöbetçi olmasını sağla. Biz uyurken onun gemide dolaşmasını istemiyorum.”

Başıyla onaylayan Guy ambarın ağzına gitti yukarıdaki mürettebattan birini çağırarak gelip Arif'i çözmesini istedi.

Bu iş yapılırken Talon, Arif'e, “Kaçmayacağına ve tayfalarından birine veya şahsen bana saldırmayacağına söz vermelisin,” dedi. “Eğer buna kalkışırsan seni yine zincirlemek veya hatta öldürmek zorunda kalırım.”

“Söz veriyorum. Tanrı'nın huzurunda onurum üstüne yemin ederim,” dedi Arif. Talon şimdilik esirinin öfkesinin yatıştığına karar verdi.

“O halde Konstantinopolis'e giderken sana gemimin sınırlı konukseverliğini sunacağım. Aç olmalısın. Oraya vardığımızda aşağı gelip kamarada bu adamla birlikte kalacaksın,” dedi, Guy'ı işaret ederek. “Konuştuğumuz o mektupları yazmalısın.

Kaptanın ve diğer tayfaların düzgün bir şekilde gömülecekler. Yaverim Müslümanların adetlerini biliyor ve bunu yerine getirecek. Sana söz veriyorum. Ben de Şam'daki ailene makul bir fidyeye isteyen bir mektup gönderilmesi için elimden geleni yapacağım."

"Neden beni Abidos'ta kaderime terk etmek varken bunu yapıyorsun?"

"Ödemem gereken bir borcum var diyelim ve bunun küçük bir kısmını da sen oluştuyorsun," dedi Talon. Zihni Mısır'a, arkadaşlarının yaşadığı Fayoum'a gitmişti.

O sırada Guy, Talon'a tuzun kontrol edilmesi gerektiğini hatırlattı. İki adam suyun kendisine tuz blokları arasında nereden yol bulduğunu anlamak için alçak tahta duvar boyunca yürüdüler. Sordukları zaman birkaç kürekçi gerçekten de kürek deliklerinden içeri su girdiğini ve birkaç kere kapalı olmasına rağmen ambar kapısına kadar ulaştığını söylediler. Guy ertesi gün malları Giorgios'la birlikte inceleyeceğini ve ne yapabileceklerine bakacağını söyledi.

İki gün boyunca ilerlediler ve kışın habercisi olan Orion'un diğer yıldızların arasında açıkça görüldüğü gece Çanakkale Boğazı'nın ağzından geçtiler. Fırtına dinip ardında berrak bir gece bıraktığı için Henry yelken açmaya karar vermişti. Besbelli donanma kadirgasının kaptanı da buna karar vermişti ki gece boyunca sancak tarafında kaldı. Sabahleyin başka bir savaş gemisine yaklaştılar ve refakatçileri haberi vermek için epey bir durakladı. Sonunda diğer gemi de alarma geçip Marmara Denizi'nde onlara katılarak şehre gitmek üzere döndü.

Sözüne sadık kalan Guy, Giorgios'la birlikte aşağı indi ve mürettebattan bazılarıyla birlikte yükler için ne yapabileceklerini araştırdı. Alttaki külçelerden bazıları sudan etkilenmişti ve dağılıyordu, yani kabul edilmesi gereken bir kayıp vardı ama büyük kısmı şeklini korumuştur. Giorgios malların belki üçte birinin zarar gördüğünü tahmin ediyordu ama yine de eğer limana girer girmez tuzu hızla boşaltabilirlerse hatırı sayılır bir kâr yapabileceklerini söyledi.

Talon ipek ve baharat karşılığında Rodos'tan getirdiği altını ve Arap gemisinden getirdiği altın dolu sandığı düşündü. Giorgios ona geminin şehre girmesi için on Solidus ve mallar için verilecek vergi ödendikten sonra yine de kâra geçeceklerini söylemişti.

“Eğer diğer Yunanlılar gibi otuz veya hatta on yedi Solidus ödemek zorunda kalsaydık kazancımız biraz daha azalırdı, Sör Talon. Tuz her zaman az bulunduğu için hep rağbet görür. Makarios'un tuz için iyi bir fiyat alacağından eminim.” Pek mütevazı da olsa elde edilen sonuçtan tatmin olmuş görünüyordu.

“Sence Makarios memnun olacak mı?” diye sordu Talon alçak sesle.

Giorgios onun açıkça belli olan endişesine gülümsedi. “O kadar kaygılanmayın, Sör Talon. Rodos'a götürdüğümüz malların daha birkaç hafta öncesinde bir ambarda çürüdüğünü unutmayın. Şimdi ise gayet makul bir fiyata satıldılar! Üstelik şehre daha fazla altın kazandıracak tuzla dönüyoruz. Evet, bence Makarios çok memnun kalacak, efendi Alexios Kalothesos ve senatör de öyle. Maliyet değerini bile çıkartsak bu bir başarı sayılırdı, bundan eminim. Ayrıca bunu sağlamak için göze aldığınız risklerden haberdar olmalarını da sağlayacağım, Sör.”

“Ve ben de bir dahaki sefere aracımız olarak yine benimle gelmeni istediğimi söyleyeceğim, Giorgios. Çok iyi pazarlık yapıyorsun.”

Giorgios sırttı. “Onur duydum, Sör ama... Tanrı'ya gelecek sefer bu kadar heyecan olmaması için dua ediyorum. Ben iyi bir denizci sayılmam ve bu çatışmalar beni korkuttu.”

“Ben de öyle, Giorgios, ben de öyle. Fırtına beni dehşete düşürüyor. Hiçbir zaman iyi bir denizci olabileceğimi sanmıyorum.” Giorgios'un yüzündeki inanamayan ifadeyi görünce güldü.

Talon gevşedi ve şehre vardıklarında yapması gerekenleri düşünmeye odaklandı. Ceneviz gemisinin nerede olabileceğini merak ediyordu. O kaptanla konuşmayı çok istiyordu.

Batıda gökyüzü akşam kıvıllığına bürünürken Konstantinopolis şehri göründü ve herkes rahat bir nefes aldı. Arap filosundan hiç iz yoktu; Henry kendilerini vuran fırtınanın onları dağıttığını ve Çanakkale Boğazı'nın güneyinde yeniden bir araya toplanıyor olabileceklerini tahmin etti.

"Umarım hepsi enkaz haline gelmiştir, Tanrı topunu çarpsın," dedi, arka güvertede hava almakta olan Arife sert bir bakış atarak. Talon öteki iki gemiye baktı ve ana direklerinde dalgalanan imparatorluğun çift başlı kartalını fark ederek Henry'den kendi flamalarını çekmelerini istedi. Giorgios da bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Limana girerlerken insanlar tepelerden onları izliyor olacak ve geldiklerini Makarios'la Kalothesos ailesine haber vereceklerdi.

Üç gemi yarımada'nın ucundan döndü, Büyük saray ile Ayasofya'yı geçti ve dosdoğru Haliç'in kuzey tarafında demirlemiş gemilere doğru ilerleyerek Büyük Filo'nun kruvazörleri arasında demir attı. Talon, Arife bir göz atarak kendi kendine gülümsedi. Esirinin yüzünde karşılarındaki tepelerde yükselen bu muhteşem sarayları, kiliseleri ve villaları ilk kez gördükleri zaman kendisinin ve adamlarının yüzünde beliren aynı ifade vardı.

Talon, Henry'ye onu beklemesini söyleyerek Giorgios'la birlikte sandalla Abidos'tan beri Şahin'e eşlik eden biraz ilerideki gemiye gitti ve orada Kaptan Petrous tarafından karşılandı.

Hiç giriş yapmadan Talon'a, "Elimde *Phalangarches* Meletios'un bir mektubu var," dedi. "Ama sizin bunu doğrulamanız çok önemli."

Talon başını sallayarak kabul etti ve Giorgios'un ona eşlik etmesine izin vermesini istedi. Kaptan başını sallayarak onayladı ve sandalla küçük askeri limanı geçerek devam etmelerine izin vermeden evvel meramlarını anlatmak zorunda oldukları iskelelere yanaştılar. Talon bütün konuşmayı kaptanın yapmasına izin verdi ve ilgiyle etrafı izlemeye koyuldu. Burası sokaktaki insanlara yasak olan bir bölgeydi ve etrafta pek çok muhafız vardı. Yolda yanlarından geçtikleri gemilerde pek adam olma-

diğini fark edince huzursuzlandı ve acil bir durumda hazır hale gelmelerinin ne kadar zaman alacağını merak etti.

Nihayet yanlarına onları limanın kapısına ve oradan da surların iç tarafındaki sokaktan geçerek küçük bir saraya götüren bir refakatçi grup verildi. Orada muhafızlar yine neden geldiklerini sordular. Kaptan Petrous yolda en az dört subaya Meletios'un resmi mektubunu sundu ve her biri ilerlemelerine izin vermeden evvel mührü dikkatle kontrol ettiler. Sonunda büyük oyma ahşap bir kapıya geldiler ve içeri alındılar. Talon artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Fena halde bir banyoya ve yatağa ihtiyacı vardı ve bu sonu gelmeyen bürokrasi canını sıkıyordu.

İçeri girdikleri odanın Talon'un kulağına mırıltılar gelen daha büyük bir salonun bekleme odası olduğu anlaşıldı. Burası yüksek rütbeli birinin ofisiydi. İçerisi çok hareketliydi, hadımlar köşelerdeki masalarda bir şeyler yazıyor, insanlar koltuk altlarına tıktırılmış kâğıtlarla bir oraya bir buraya gidiyorlardı. Talon, Petrous'a buranın neresi olduğunu sordu.

"Büyük Filo'nun koramirali olan *Topoteretes*'in ofisindeyiz. O Büyük Filo'nun oramirali olan *Megas Drungarios tou Ploimou*'ya haber vermeden önce onu ikna etmemiz lazım. Nihayetinde bundan sonra ne yapmamız gerektiğine karar verecek olan o," diye açıkladı Petrous fısıldayarak. Onlara ne istediklerini soran bir hadıma mühürlü mektubu uzattı.

"Abidos'tan acil bir iş için geldik ve Amiral'le görüşmemiz çok önemli. Çok ciddi haberlerimiz var," dedi Kaptan Petrous ve hadım gözünü bile kırpmadan mektubu alıp onlara beklemelerini söyledi.

* * *

Yaklaşık bir saat bekledikten sonra kapıya kenarları simli bir tunik, gümüş rengi sandaletler ve süslü bir göğüs zırhı giymiş bir emir eri geldi. Üç adama kendisini izlemelerini işaret etti. Onunla aynı hizaya gelince adam havayı koklayarak dudaklarını büzdü. Epeydir yıkanmamış olan üç adamın hassas bumunu rahatsız ettiği belliydi. Kaptan Petrous ters ters ona bakınca emir eri aceleyle onları ofise götürdü.

Kaptan Petrous uygun adım ilerleyerek selam verdi, sonra iri yarı subayın okumakta olduğu mektuptan başını kaldırmasını bekleyerek sessizce durdu. Talon bunun Petrous'un verdiği mektup olduğunu düşündü. Bir süre sonra amiral başını kaldırarak Petrous'a baktı.

"Lütfen *Phalangarches* Meletios'un bu mektupta söylediklerini daha ayrıntılı olarak açıklayın. Ayrıca bahsettiği o Tapınak Şövalyesi de kim?" dedi, mağrur bir sesle.

Talon yüreğinin ezildiğini hissetti. Beklediği tepki bu değildi. Amiral ölümcül bir potansiyeli olan bir duruma gerçek bir ilgi göstermiyordu. Adam aşırı şişmandı ve yüzünden şaraba düşkün olduğu belli oluyordu. Burnu ve elmacık kemikleri mavi ve kırmızı damarlarla doluydu.

"Lordum, o Tapınak Şövalyesi şu anda yanımda durmaktadır. Size Tapınak Şövalyesi Sör Talon'u takdim etmek isterim. Bize üç gün önce limanımıza gelerek Arap filosunu haber veren kendisidir," dedi Kaptan Petrous resmi bir tavırla.

Koramiral Talon'a şöyle bir göz attı. "O filoyu kendi gözle rinizle gördünüz mü, kaptan?"

Petrous huzursuz bir tavırla Talon'a baktı. "Hayır, Sör, kendi gözlerimle görmedim. Ama Sör Talon izleniyordu ve kendisi çok zor şartlar altında Abidos'un hemen önünde onların gemisinden birini ele geçirdi."

"Tekrarlıyorum, o filoyu, gördüğünü iddia eden bu adam dışında herhangi biri *gördü* mü, kaptan?" diye sordu koramiral daha yüksek bir sesle.

Kaptan Petrous yerinde kımıldadı. "Hayır, Sör. Biz... Biz sadece Sör Talon'un söylediklerini biliyoruz ama..."

"Hepsi bu, kaptan. Görevinizin başına dönmekte özgürsünüz. Çıkabilirsiniz."

Kaptan Petrous neredeyse ağzı açık kalakalmıştı ama hemen kendini toparlayarak selam verdi. Sonra dönüp uygun adım odadan çıktı.

Bütün gözler Talon'a çevrildi. Ona merakla bakıyorlardı ve Talon kir pas içindeki halinden iyice gocundu. Pek derli toplu

göründüğünü düşünmüyordu, zira karaya çıkmadan önce sadece üstüne Tapınak üniformasını giymişti.

“Meletios Abidos’un hemen dışında o Arap gemilerinden birini ele geçirdiğinizi ve şiddetli fırtınaya rağmen onu limana çektiğiniz söyledi. Bu büyük bir başarı gibi görünüyor,” dedi Amiral. Ses tonu tatsız ama yine de ilgilydi.

“Bu daha çok birinci sınıf bir denizci olan kaptanımın başarısıydı, Sör,” dedi Talon.

“Ah, Yunanca konuşabiliyorsunuz. Siz Frenklerin çoğu konuşamaz. Bu işleri daha kolaylaştırıyor. Meletios mektupta Arap gemisini ele geçirdiğini onaylıyor, Sör Talon, biz de Bizans Donanması onunla ne yapacağına karar verene kadar onu Abidos’ta tutacağız.”

Talon konuşmaya çalıştı ama Koramiral bir elini havaya kaldırdı.

“Uzun zamandır oralarda bir yerlerde bir Arap filosu olduğuna dair bir söylenti vardı ama Yunanlı bile olmayan bir tek kişinin sözünden daha iyi bir teyide ihtiyacımız var.”

Talon karşı çıktı. “Sör, ben söz konusu filonun tam içinden geçtim ve onun nerede olduğunu biliyorum. O bu şehre geliyor.”

Söylediklerini onaylayacak bir Arap esiri olduğunu açıklamak üzereydi ki Koramiral inanmayan bir ifadeyle gülümsedi ve elini tembel bir tavırla salladı. “Bizim adımıza kaygılandığınız için teşekkür ederiz, Sör Talon. Ama lütfen daha fazla vaktimizi almayın. Eminim, yapacak başka işleriniz vardır.”

Talon inanmayan gözlerle adama bakarak olduğu yerde kalakaldı. Sonra omzunu silkerek döndü ve peşinde şaşkın Giorgios’la birlikte Petrous’u bulmak üzere odadan çıktı.

Avlunun ortasına geldiklerinde konuşmak için durdu ve elini Petrous’un koluna koyarak, “Bu çok yanlış,” dedi. “Mektupta ne yazdığını bilmiyorum ama bu sadece yanlış değil, aynı zamanda aptallık da.” Petrous hâlâ sersemlemiş görünüyordu ve Talon konuşmaya devam ediyordu ki Giorgios binadan bir bölüm askerin çıkarak onlara doğru gelmekte olduğunu gördü.

“Bakın, Sör Talon, bize geliyorlar. Sanırım niyetleri ciddi,” dedi Giorgios asabi bir tavrıla.

“İkiniz de hemen buradan uzaklaşın; bu adamlar benim için geliyor! Giorgios, gemiyi Neorion’a götür ve Alexios’u uyar. Petrous, Nikoporus’u bul; o ne yapacağını bilir.” İki adam hızla yağmurun içinde uzaklaştılar.

Talon askerlerin dikkatini onlardan uzaklaştırmak için onlara doğru yürümeye başladı. Avlunun ortasında karşı karşıya geldiler. Askerler sertçe durdu ve genç bir subay Talon’a yaklaşarak onu selamladı.

“Bizimle geliyorsunuz, Sör.”

“Bütün bunlar ne demek oluyor?” diye sordu Talon.

“Kılıcınızı almamız gerekiyor, Sör. Prosedür böyle.”

Talon adama sertçe baktı. “Beni tutukluyor musunuz?” diye sordu.

“Bizimle geleceksiniz, bana verilen emir böyle. Lütfen sorun çıkartmayın.” Gergindi ve mücadeleye hazırды.

Talon içini çekti. Direnmenin ona bir yararı olmazdı. Kaçsa bile yakalanırdı ve söylediklerine artık hiç inanmazlardı. Kılıcını çıkartıp subaya uzattı ve beriki işaret verince askerler saflarını bozarak Talon’un etrafını sardı. Alçak sesle verilen bir emirle yürüyüşe geçtiler ama Koramiralın ofisine doğru değil de yerleşkenin diğer ucundaki sağlam görünen alçak bir binanın önündeki ağır bir kapıya doğru.

* * *

Giorgios ve Petrous hemen binalardan uzaklaşarak ana kapıdan çıktılar ve neredeyse koşarcasına limana gittiler.

“Geminizi alıp hemen buradan kaçmalısınız. Anlamadığım bir şeyler oluyor,” dedi Petrous nefes nefese. “Ben Nikoporus’u bulup ona olanları anlatmaya çalışacağım.”

Pelerini rüzgârda uçuşarak ve arkasında Giorgios’u rıhtımda öylece korkmuş ve kafası karışmış halde bırakarak uzun adımlarla uzaklaştı.

Nihayet Giorgios kendini topladı ve taş rıhtım boyunca

Şahin'in sandalının bağlı olduğu yere doğru koştu. Gemiye vardığı zaman arkasından bağırان nöbetçinin yanından koşarak geçti ve ana kamaraya inen ıslak merdivenlerden adeta sırt üstü kayarak indi.

Giorgios kapıya hızla vurdu ve davet edilmeyi beklemeden içeri daldı. Henry ile Guy'ı boğucu kamarada masada yemek yerken buldu. Masada bayat ekmek ve kurutulmuş et vardı. Adamlar ağızları yemekle dolu halde Giorgios'un korku dolu yüzüne bakakaldılar. Önlerinde titreyerek duran adam nefes nefeseydi.

"Ne oldu, Giorgios? Hayalet görmüş gibisin," dedi Henry.

"Talon... Talon'u tutukladılar! Bana gemiyi hiç oyalanmadan hemen buradan uzaklaştırmanı ve diğer tarafa götürmen gerektiğini söyledi. Kaptan... Kaptan Petrous da öyle yaptı!" diye geveledi Giorgios.

İki adam şok olmuştu. "Tutuklandı mı? Tanrı aşkına, ne için?"

"Bilmiyorum, Henry ama gemiyi hemen buradan götürmelisin, yoksa bizi de tutuklayacaklar!"

Henry hiç vakit kaybetmedi. "Daha sonra açıklarsın, Guy, adamların başına git. Acele etmeliyiz."

Guy'ın lafını ikiletmedi. Odadan fırladı ve merdivenlerden yukarı koşup adamlara güverteye gelmelerini bağırdı. Dakikalar içinde mürettebat gemiyi harekete geçirdi ve diğer gemilerden uzaklaşmaya başladılar.

Kürekçiler uyandırılıp yerlerine geçirildi. Başlarında onlara emirler yağdıran tecrübeli bir tayfayla kürekleri dışarı çıkarıp çekmeye başladılar, bu arada Guy, Henry emir verdiği zaman güverteadaki adamlara yelkenleri indirtiyordu.

Pek hızlı değillerdi. Büyük bir endişeyle herhangi bir hareketlenme görmek için rıhtıma bakan Giorgios aniden eliyle ileriye işaret etti.

"Söylemiştim, Henry! Bak! Gemiye almaya geliyorlar!"

"Neredeler?" diye sordu Henry, gözlerini kısarak rıhtıma bakarak.

“Şurada... şimdi kapıdan çıkıyorlar. Buraya geliyorlar, bundan eminim.”

Şahin koyda bayağı açılmış ve diğer gemilerin arasında neredeyse görünmez olmuştu. Henry bölüğün iskelede sertçe durmasını izledi. Başlarındaki subay dikkatle karanlıkta limandaki gemilere bakıyordu ve o sırada iki büyük donanma gemisinin arasından geçmekte olan Şahin'i görmediği açıktı.

“Aman Tanrım, haklıymışsın, Giorgios. Arkamıza birini takmadan önce hızlanmalıyız. Gidiyorlar ama haklı olduğundan eminim. Bizi almaya geliyorlardı.”

“Guy, karanlık bile olsa öteki tarafa geçmeliyiz. Yelkenleri aç ve bir şeye çarpmamamız için ana direklere ve pruvaya adamlar yerleştir.”

Şahin ışıklandırılmış kulelerin arasından geçip limandan çıktı ve dalgalı denize açıldılar. Gemi dalgaları yararak pupa yelken ilerleyerek kısa süre sonra ve hiç olaysız Neorion limanına vardı.

Haliç'i geçerken Henry ile Guy, Giorgios'u sorguya çektiler. Giorgios bütün bildiklerini, duyduklarını ve Koramiral'in Talon'a verdiği yanıtı anlattı. Onlar da onun kadar şaşırmıştı. Sakalını asabice kaşıyan Henry, “Burnuma kötü kokular geliyor, Giorgios,” dedi. “Ya diğer kaptan? Onu da dinlemediler mi?”

“Amiral ona kendisinin bizzat filoyu görüp görmediğini sorduktan ve o görmediğini söyledikten sonra onu gönderdi. Talon'u almaya geldiklerinde bizim yanımızdaydı. Talon, Petrous'a Nikoporus isminde birini bulmasını söyledi. O kim?”

“Bilmiyorum ama bir şey çok açık, Giorgios: seninle Kalothesos'ların evine gidip olanları anlatmalıyız. Guy, sen gemiyi içeri sok, biz oradan gideriz.”

“Devriyelere dikkat etmemiz gerekecek,” dedi Giorgios. “Sokağa çıkma yasağı çoktan başladı.”

“Onlarla karşılaşmadan oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?” diye sordu Guy.

Giorgios kararsız bir tavırla başını salladı.

* * *

Alexios lambanın ışığında Theodora ile satranç oynarken Joseph içeri girdi ve Henry ile Giorgios'un geldiğini haber verdi. Alexios gözlerinde heyecanlı bir parlıltıyla ayağa fırlayan Theodora'ya şaşkınlık içinde baktı.

"Döndüler!" diye bağırdı kız ellerini çırparak.

Theodora ile topallayan Alexios elinden geldiğince hızla üstü başı ıslanmış ve çok heyecanlı görünen Henry ile Giorgios'un durduğu bekleme odasına koştular.

İki adamı süzen Alexios dostu Talon'un yokluğunu hemen fark etti.

"Tanrı'nın lütfu sizinle olsun, Giorgios ve Henry," dedi önce Yunanca, sonra Frenkçe.

Henry kırık dökük bir Yunancayla, "Tanrı sizi korusun, Sör, bir sorunumuz var," dedi.

Giorgios'a döndü ve "Olanları genç efendiye sen anlatmalısın," dedi.

Giorgios başıyla onayladı ve hızlı bir Yunancayla konuşmaya başladı. "Selam, beyefendi, hanımefendi ama sizlere kötü haberlerim var."

Theodora hafif bir çığlık atarak eliyle ağzını kapattı; yüzü acı içindeydi. "Talon mu?" diye sordu.

"Ee... evet ama... ölmüş ya da yaralanmış değil, hanımım... Sör, onu tutukladılar!"

"Tutukladılar mı? Ne için, Tanrı aşkına?" dedi Alexios neredeyse bağıarak. "Nerede o? Söylesene, adam."

Kolunu ona yaslanan Theodora'nın omzuna attı.

"Kim tutuklanmış?" diye sordu içeri giren Joannina. "Theodora, sen neden ağlıyorsun?"

"Anne, Henry ve Giorgios şimdi geldiler ve bize Talon'un tutuklandığını söylediler ama nedenini bilmiyoruz," dedi, gözlerindeki yaşları silerek ve o kadar kaygılanmamış gibi görünmeye çalışarak.

Henry denizci kepinin tutarak hızla başını eğip kaldırırken Giorgios kibarca eğilmeye çalıştı ama sadece yerdeki çinilerin üstüne daha çok su damlatmayı başardı. İki adam da son derece rahatsız görünüyordu.

Joannina hemen idareyi eline aldı. “Theodora, git babanı uyandır ve onu yemek odasına getir. Joseph, lütfen Eugenia’yı çağır ve John’a sıcak şaraba ve biraz yiyeceğe ihtiyacımız olacağını haber ver. Gelin benimle.” Onları nispeten daha sıcak olan yemek salonuna doğru yöneltti.

“Oturun ve bize her şeyi anlatın,” dedi, kendisi masanın başına geçerken.

Alexios da topallayarak onun yanına giderken bu güzel ortamda pek pejmürde görünen Henry ile Giorgios da sandalyelerinin ucuna iliştiler. Sanki bir sihir gibi bir anda pirinç tepsi-lerin içinde baklava ile sıcak şarap göründü.

“Yolculuk yüzünden bitkin ve üşümüş olmalısınız,” dedi Joannina kibarca, eliyle getirilenleri göstererek. Adamların daha fazla ısrar edilmesine ihtiyacı yoktu. Nefes nefese görünen Theodora’nın peşinden gelen Eugenia neler olduğunu sordu.

“Yetkililer Talon’u tutukladılar,” dedi Theodora otururken. “İmparatoriçeye gidip bunun bir hata olması gerektiğini söylemelisin. Onun hiçbir suçu yok!”

“Bunu yapmadan evvel bundan biraz daha fazlasını bilmiyim, Theo. Her zamanki gibi aşırı tepki veriyorsun. Daha fazlasını öğrenmeliyim. Sanırım, burada olma nedenimiz bu, değil mi anne?” diye sordu, kız kardeşinin bumunu buruşturmasını görmezden gelerek.

“Doğru, tatlım. Burada olduğuna memnunum, zira yardıma ihtiyacımız olabilir.”

Henry ile Giorgios hâlâ yerken John senatörü odaya getirdi.

“Neler oluyor, Joannina?” diye homurdandı yaşlı adam.

“Döndüler, baba ama her nasılsa Talon tutuklanmış ve Henry’yle Giorgios bize haber vermeye gelmiş,” dedi Alexios.

“Pekâlâ? Neler oldu?” diye sordu, hemen ayağa fırlamış olan Giorgios ile Henry’ye sert sert bakarak. “Oturun, oturun. Sağ salım geri döndünüz ama Talon hapiste, öyle mi? Neler oluyor?” dedi, karısının yanındaki sandalyeye oturmasına yardım edilirken.

Giorgios Rodos’tan yola çıktıkları günden bu yana olanları

anlattı. Başlarından geçenlerin hepsini anlatması bir saati buldu ve masadakiler bütün dikkatleriyle onu dinledi.

Giorgios Frenklerin denizciliğini övmekten kaçınmadan Arap filosunun arasından nasıl geçtiklerin, bunu takip eden takibi ve Abidos limanının açıklarındaki çatışmayı anlatırken senatör keyifle uyluğuna vurdu.

“Vay canına, şu Frenkler tam bir savaşçı. Başkası olsa hemen tabanları yağlardı! Ha ha!” diye güldü.

“Bırak da sözünü bitirsin, baba, daha anlatacakları var,” dedi Alexios, babasını hafifçe paylayarak ama o da heyecandan kıpkırmızıydı.

Yaşlı adam homurdanarak sustu ve sıcak şaraptan bir yudum alarak Giorgios’a devam etmesini işaret etti.

Sonunda Giorgios, Talon’un onlara gidip durumu haber vermesini söylediği yere geldi ve sonra susup bekledi.

Herkes bu haberleri sindirirken uzun bir sessizlik oldu.

“Ne yapacağız, baba?” diye sordu Thoedora. “İmparatoriçe yardım eder mi?” dedi kız kardeşine dönerek, kardeşi yanıt olarak omuzlarını silkti.

“Sanırım ben Nikoporus’u bulacağım,” dedi Alexios.

“Senatoda kimsenin kulağına bir şey gelip gelmediğini sorabilirim. Bu ciddi bir mesele. Koramiral neden ne Talon’u ne de Kaptan Petrous’u umursamadı acaba? Genç Frenk’ten hoşlanmamasını anlayabilirim ama Petrous bir donanma kaptanı ve onun ifadesinin bir önemi olmalı, bir koramiral için bile.”

Giorgios ürkekçe elini kaldırdı. “Sör... koramiral kaptana filoyu kendi gözleriyle görüp görmediğini sordu ve hayır cevabını alanıca da onu odadan gönderdi.”

Alexios başını iki yana salladı. “Bu kimsenin görmezden gelemeyeceği kadar büyük bir tehlike ve eğer Talon’u tanıyorsam hayali bir yanlış da değildir. Ayrıca siz ikiniz de buna tanıksınız. Siz filoyu gördünüz, öyle değil mi? Siz de oradaydınız!”

Giorgios, Henry’ye baktı ve ikisi adına konuştu. “Evet, oradaydık, efendim ve eğer Talon Arapça konuşmasaydı bugün burada olamazdık.”

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar ne yapmaları gerektiğini konuştular. Geç vakitte Theodora esneyerek yatağına gitti ve Joannina da ailenin iki erkeğini yatma zamanı geldiğine ikna etti.

“Bu gece Sör Talon için yapabileceğimiz bir şey yok ama sabahleyin elimizden geleni yapmalıyız,” dedi. “John sizi odanıza götürecektir, Giorgios,” diye ekledi.

Ama Giorgios, Henry'yle kısa bir görüşme yaptıktan sonra, “Leydim, yağmur şimdilik durdu ve Henry gemi konusunda endişeli. Eğer sakıncası yoksa bu gece gemiye döneceğiz. Hâlâ yapacak çok iş var.”

Henüz odadan çıkmamış olan Alexios, “İkiniz de iyi iş çıkarırsınız, sabaha Makarios'a gidip sizi limanda görmesi için haber yollayacağım,” dedi.

* * *

Karanlık bir silüet sessizce Kalothesos ailesinin konağının duvarından aşağı atladı. Büyük bir dikkatle evin duvarına kadar gitti ve sonra bir gölge gibi sundurma boyunca ilerleyerek lambalarla aydınlatılmış bir odaya geldi. Psellos son birkaç haftadır bunu birkaç kez yapmıştı. Theodora'yı Konstantinopolis'in sokaklarında ve Büyük Saray'ın ders salonlarında izlerken içeri giren o gizemli adam olabileceğini düşündüğü kimseyi görememişti.

En çok sevdiği zaman buydu. Ziyaretlerinden birkaçında bu kızı izleme şansı olmuştu. Yatmaya hazırlanıyordu ve odayı açıkça görebiliyordu. Yarı çıplak halde bir tabureye oturmuş, ele avuca sığmayan saçlarını tarıyordu.

Psellos ergen kızı izlerken her zamanki gibi içinde arzusun yükseldiğini hissetti ve biri gelirse görülebileceğini neredeyse unuttu. Pencereden gelen loş ışıktan uzaklaşarak karanlık gölgelerin arasına kaydı. Tam gizlenirken sundurmanın altındaki bahçe yolundan bir nöbetçi geçti. Tehlikenin farkında olmayan nöbetçi geçip giderken Psellos sessizce gölgelerin arasında bekledi.

Lamba söndürülmüştü ve evin geri kalanı çok sessizdi. Psellos henüz gitmeye hazır değildi. Kıza biraz daha yaklaşmak

istiyordu ve yapabileceklerini ve fark edilme riskini düşünürken kendi kendine gülümsedi. Bunu bir gün Choumnos'un yüzüne fırlatabileceği bir tür test olarak görmeyi tercih ediyordu.

Bıçağını kolayca panjurun mandalının altına soktu ve pencereyi çok yavaşça pervazdan içeri süzülüp karanlık odaya girebileceği kadar açtı. Karanlıkta çömelerek etrafı dinledi. Kendisine kıza veya aileye zarar vermemesi emredilmişti ancak ona yaklaşmaması söylenmemişti.

Sol taraftaki yatakta kızın derin solumalarını duydu ve bir hortlak gibi sessizce gidip yatağın başında durdu. Genç kızın kokusunu içine çekti ve uzanıp ona dokunabileceği kadar yaklaştı. Kızın oracıkta ırzına geçme dürtüsü neredeyse zapt edilemezdi ama Choumnos'un intikamından kurtulamayacağını biliyordu, onun için kalbi arzuyla çarparak kızın kokusunu içine çekip solumasını dinlemekle yetindi. Bir gün senatörün kızı ona vereceğini ve o zaman hayallerinin gerçek olacağını düşündü.

Gitmek üzere ayağa kalktı ama uyuyan kız bir şekilde odada birinin olduğunu hissetmiş olmalıydı ki kımıldanarak döndü ve uyanmaya başladı. O kadar hızla doğrulup oturdu ki Psellos pencereden dışarı kayarken neredeyse yakalanıyordu. Elinden geldiğince hızla bahçeden uzaklaştı.

* * *

Theodora odasında onun neyin rahatsız etmiş olabileceğini merak ederek uyandı, sonra penceredeki kalın perdelerin oynadığını fark etti. Yerinde taş kesildi. Hizmetçisinin o yatağa girmeden önce panjuru kapattığına yemin edebilirdi. Ama şimdi yağmurun sundurmanın üstündeki kiremitlere vurduğunu duyabiliyor ve odaya soğuk bir rüzgârın girdiğini hissedebiliyordu. Kendini yataktan çıkmaya zorladı ve korkuyla pencereye yaklaşıp gözlerini kısarak dışarı baktı. Yarı uykulu olmasına rağmen gözüne bahçede hafif bir hareket çarptı. Karanlıkta dikkatle baktı ve bahçenin kenarında koyu bir gölgenin hareket ederek hızla gecenin içinde gözden kaybolduğunu fark etti. Eli hızla ağzına giderek çılgınlığını bastırdı.

Şiddetle titreyerek çabucak panjuru kapattı ve hızla yatağına gidip sonraki bir saat üşüyerek ve gördüklerinden korkarak yattı. Talon belirsiz bir nedenle hapisteydi ve biraz önce biri kendisine bir gece ziyaretinde bulunmuş olabilirdi. Ona zarar vermek isteyen görünmez düşmanlar vardı ama kimdi bunlar? Uyuyamadı ve sonunda kalkıp gecenin geri kalanını geçirmek üzere kız kardeşinin odasına gitti. Eugenia yorgun olmasına ve Theo'nun neden o kadar titrediğini söylemeyi reddetmesine kızmasına rağmen yanına yatmasına aldırmadı. Tersine küçük kardeşini kollarının arasına alarak rahatlattı.

*Fakat asla senin altın yayının
Oku altında vermeyeyim son nefesimi!
Emin ve yavaşça yaklaşan zehri
Her şeyi yutan bir ateş yaratan:
Ey eziyetli şüpheler! Ey kıskanç korkular!
İçinde savaş sürerken başkalarının;
Pişmanlık, gelecekteki gözyaşların kaynağı,
Benden ilelebet uzak olsun!*

Euripides

Bölüm 24

İhanet

Senatör Spartenos aynı akşam geç bir saatte çalışıyordu. Kütüphanesinde oturmuş pahalı yağ lambalarının ışığında bir şeyler yazarken Markos usulca kapıya vurdu.

“Ne var?” diye sordu senatör.

“Bir haberci geldi, Efendim.”

Kapüşonu başının büyük kısmını ve yüzünü gizleyen pelearini baştan aşağıya ıslanmış ve çizmeleri çamurlu bir adam içeri girdi ve senatöre yağlı kâğıda sarılmış bir paket uzattı.

“Bir yanıtınız olursa dışarıda bekleyeceğim,” diye mırıldanarak odadan çıktı.

Senatör Spartenos mektubu açtı ve çabucak yazanları okudu. Okurken başını iki yana sallıyordu.

Anladığıma göre filo planlandığı gibi Abidos’a yaklaşıyor. Sıra dışı bir haberciyi burada alıkoydum. Adam bayağı iyi Yunanca konuşan bir Frenk ama bir Tapınak Şövalyesi olduğunu iddia ediyor. Bana Arap filosofunun bu şehre gelme niyetiyle Marmara Denizi’ne doğru gittiğini haber verdi. Anlaşmamız

böyle değildi; henüz bir ihanetten şüphelenmiyorum. Ancak sen bir araştırmalısın. Bu adamın başka biriyle konuştuğunu sanmıyorum ve şimdi onu güvenli bir yerde tutuyorum. Gemisinde Kaptan Petrous isminde biri daha vardı ama Frenk'e inanmasına rağmen o filoyu görmemiş. Adam kayıplara karıştı ve adamlarım onu arıyor.

Mektup imzasızdı ama Spartenos onun kimden geldiğini gayet iyi biliyordu. Koramiral Tarchaneiotes iyi iş yapmıştı. Arapların Abidos'a saldırma haberi birkaç gün daha gizli tutulmalıydı. Hazırlıklarını tamamlamak için bu zamana ihtiyacı vardı.

Yine şu Frenk! Onun evine girmeye çalışan aynı adam olduğundan emindi. Kimin aklına bir Tapınak Şövalyesinin yaman bir savaşçı olacağı gelirdi ki? Ama şimdi bizzat müttefiki Koramiral tarafından zindana atılmıştı. Buna çok memnundu ama Arapların niyetinin belirsizliği onu endişelendirmişti. Ona ihanet mi etmişlerdi? Şimdi daha büyük ödüle mi göz koymuşlardı? Onlar dikkati başka yöne çekeceklerine söz vermişlerdi, hepsi buydu. Eğer Konstantinopolis'e gelirlerse adamları hiçbir şey yapamazdı, zira şehir asker kaynardı.

Gümüş bir hokkanın içindeki tüy kalemi eline alıp mürekkebe batırdı.

Lütfen kaptan tutuklandığı zaman bana haber ver. Ondan kurtulmak akıllıca olacaktır, zindandaki sahtekârın da aynı şekilde icabına bakılmalı. Yanlış zamanda yanlış kulaklara herhangi bir haberin gitmesini istemiyorum.

Markos'a haberciyi göndermesini seslendi ve adam notu alıp gecenin içine karıştı.

* * *

Güneşin ilk ışıkları doğu ufku aydınlattığı zaman Eugenia tahtirevanının getirilmesini emretti ve villadan ayrıldı. Yağmur durmuştu, havada ıslanmış toprağın taze kokusu vardı ve çoktan altın rengine dönmüş yapraklarda asılı duran damlalar

çok hoş bir manzara oluşturuyordu. Ama Eugenia'nın sabahın güzelliğini görecek hali yoktu. Önceki gece gözüne uyku girmemişti ve şimdi de prensin gizli yerine ulaşmaya can atıyordu. Onu felaketin kapıda olduğu ve kaçması gerektiği konusunda uyarmalıydı.

Eğer Talon doğru söylüyorsa, eğer Arap filosu Konstantinopolis'e saldırmak üzereyse ve insanlar bunu öğrenmişe bütün şehir alarma geçecekti. Kapılar kilitlenecek, limanlar kapatılacak ve o kapana sıkışacaktı. Onun saraya yönelik teşebbüsü için her şeyin hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Kadının düşünceleri onu bu kadar uzağa getiren olaylara yöneldi. Prens Andronikos kadınlarından hoşlansa bile onun özel olduğunu açıkça söylemiş ve ona daha çoğu için vaatlerde bulunmuştu. Eugenia onun samimi olduğuna inanıyordu. Hatta eğer nefret edilen amcasını düşürebilirse onun tahta çıkma olasılığını bile ima etmişti. Prensın gözü yüksekteydi ve o da onun gibi gözünü yükseğe dikmeye kararlıydı.

Eugenia içinde bulunduğu durumu düşünürken dudaklarını sıktı. Ömür boyu bir imparatoriçenin nedimesi rolünde kalmayacaktı. İmparatoriçe Maria nazik olsa da onun çok zengin biriyle evlenmesine yardım etmezdi. O asil bir aileden gelmiyordu ve o yüzden bu konuda yardım görmeyecekti. Annesinin bu durumunu yeterli görüp ona sabırlı olmasını tavsiye etmesinden bıkmıştı. Doğru bir adam saraya gelecek ve hayatı kurtulacaktı, annesi elini tıpışlayarak ona bunu temin edip durmuştu.

Bunun yerine bedenini hiç karşılıksız onlara vermesi gerektiğini düşünen ve şehvetli fısıltılarla karanlıkta onu ellemeye çalışan alt seviyedeki adamları savuşturmak zorunda kalıyordu. Prensın dışında tek kişiyle yatmıştı. Ondan hoşlanmış ve kısa süreli ilişkilerinden zevk almıştı ama o şimdi kendisinin ve prensin geleceği için ciddi bir tehlikeydi. Soğukkanlı bir şekilde onun bir yerlerde bir zindanda öldüğünü düşündü. Senatör durumu öğrenince bu işin icabına bakardı ve durumu öğrendiğinden emindi. Onun istihbarat ağı çok genişti.

Evde kimse bu kadar erken ayrılmasından kuşkulanmaya-

caktı. Nedimelerden sıklıkla erken kalkmaları ve imparatoriçe uyanmadan çok evvel kostümleri ve diğer tuvalet malzemele-
rini hazırlamaları istenirdi. Ama şimdi adaleli taşıyıcıların İkinci
Tepe'yi çıkıp yeni yeni uyanmaya başlayan Mese'den geçirdiği
bu sallanan tahtirevanda otururken ilk kez başarısız olunması
halinde bunun sonuçlarını düşünüyor ve kendisinin bir hata
yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Taşıyıcılar hızla biraz kuzeydeki Blachernae Sarayı'na doğru
ilerliyordu ama daha Porphyrogennitos Sarayı'na gelmeden
Eugenia durmalarını, dışarı çıkacağını seslendi. Adamlara bol
keseden ödeme yaptı ve yokuşu geri tırmanmalarını izledi.
Adamlar gözden kaybolup yalnız kalınca kraliyet yoluna bayağı
sapa kalan başka bir yoldaki Savior de Chora isminde küçük bir
kiliseye yöneldi.

Eugenia kilisenin arkasındaki küçük bir patikada ilerledi ve
prense sadık Kilikyalılar olduğunu bildiği birçok muhafızın koru-
duğu, etrafı duvarlarla çevrili küçük bir yerleşkeye girmesine
izin verildi. Süit odadaki hadım onu görünce şaşırdı.

"Leydi Eugenia. Her şey yolunda mı?"

"Derhal prensi görmeliyim," dedi genç kadın alçak sesle.
Ona bakan hadım kadının heyecanlı olduğunu görebiliyordu.

"Hemen haber vereyim," dedi. "Lütfen burada bekleyin,
Leydim."

Eugenia odadaki bir divana oturdu ve etrafındaki mütevazı
eşyalara baktı. Prensın alıştığı gibi yaşamadığını düşündü fakat
bir hafta içinde sarayda olacaktı – ve kendisi de onun yanında.

Hadım yatak odasından çıkarak sessizce içeri girebileceğini
işaret etti.

Prens hâlâ yatakta yastıklara yaslanarak oturmuş incir
yiyordu. Yanında bir tepsinin içinde henüz dokunmadığı biraz
ekmek, zeytin ve üzüm vardı.

"Eugenia, benim güzel kumrum!" dedi yüzü parlayarak.
"Geldiğine çok sevindim. Kahvaltı yaptın mı?"

Genç kadın başını sallayarak ona gülümsedi. Kendini kont-
rol edip adamın kollarına atılmamak için yapabileceği tek şey

buydu. Bunun yerine yatağın kenarına gidip öpmesi için adama doğru eğildi.

“Dün gece seni çok fena özledim,” dedi adam, dosdoğru kızı dudaklarından öperken. Öpücük basit bir selamlamadan daha uzun sürdü ve genç kadın kararlılığının ellerinin arasından kayıp gittiğini hissediyordu ki büyük bir çabayla geri çekilerek yatağın kenarına oturdu.

Adam görünüşteki bu ihtirassız tavır karşısında şaşırır gibi olsa da bakışlarını indirip aç gözlerle kadının göğüslerine baktı.

“Ekselansları,” diye söze başladı Eugenia.

Adam onun elini tuttu. “Eugenia, aşkım. Yalnızken bana böyle hitap etmek zorunda değilsin. Andre de.”

“Andre, bir tehlike var,” dedi genç kadın kısaca.

Adam irkilerek sert bir bakış attı. “Tehlike mi? Nerede?”

“Evet, bir tehlike var... senin için, belki hepimiz için de. Dün gece evimize bir haberci geldi ve imparatorun önünde *tzykanion* oynayan bir Tapınak Şövalyesinin –belki onu hatırlarsın- şehre geri döndüğünü ve Koramirale bir Arap filosunun şehre yaklaşmakta olduğunu bildirdiğini söyledi. Ben bunun olmasının beklendiğini sanmıyorum. Görünüşe göre adam tutuklanmış ama şunu anlamalısın, Andre, eğer bu duyulursa panik çıkar ve şehir kapatılır, o zaman sen büyük bir tehlike içinde olursun.”

Adam gözlerini ona dikerek uzun bir süre sustu, sonra yataktan çıkarak çırılçıplak pencereye doğru yürüdü. Panjurlar kapalıydı ama onları açtı ve aşağıdaki bahçeye baktı.

“Bu bilgidен ne kadar eminsin?” Kadına bakmak için arkasını döndü. Bakışları çok sertti ve gözlerinde öyle bir ifade vardı ki genç kadının içinde küçük bir alarm çanı çalmaya başladı.

“Şey... senatör bunu haber vermek için bana bir haberci gönderdi. Ben de hemen sana geldim,” diye yalan söyledi. Buz gibi bir şaşkınlıkla neredeyse kendi ailesini töhmet altında bıraktığının farkına vardı. Ailesini tehlikeye atmaya ramak kalmış olabileceği düşüncesi yüzüne bir yumruk gibi indi ve karınında soğuk bir his duyumsadı. Prens için hayatını verirdi ama

buna ailesinin hayatı da dâhil değildi. Prens hırslı bir adamdı ve eğer ailesinin planlarını bildiğinden şüphelenirse onlara karşı harekete geçebilirdi. Eugenia onu sevmesine rağmen onun ruh halinin önceden tahmin edilemediğini ve her nedense aristok-rasiden hiç haz etmediğini biliyordu.

“Andre, bunu kimin bildiğini bilmiyorum fakat eğer o Tapınak Şövalyesi hapisteyse çok geçmeden başkaları da öğre-nir. İnsanların ağzı durmaz.” Bunu söylerken adamın güçlü bedenine hayranlıkla bakıyor ve onu kollarının arasına almasını arzuluyordu.

“Henüz kimse konuşmadı ve ben altı haftadan uzun bir süredir bu şehirdeyim,” diye kestirip attı adam.

“Bunun farklı olmasından korkuyorum, Andre.”

Adam döndü ve yüzünde hafif bir gülümseme belirerek ona doğru yaklaştı. Kendine yaklaşan adamın bedenini incele-yen genç kadın elinde olmadan onun bu hiç kusursuz adaleli gövdesiyle Tapınak Şövalyesinin yaralarla ve geçmiş savaşların sessiz tanıklarıyla dolu gövdesini karşılaştırdı.

“Endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum, sevgilim. Dostlarımız her şeyi kontrol altında tutuyor. Araplar aynen onlara söyleneni yapacaktır. O denizcilere kimse inanmaz; ne de olsa yabancılar, liderleri de hapiste.”

Kızın soğuk ellerini avuçlarına alarak onu kollarının arasına çekti. Yaşadığı gerilimden dolayı çok zayıf düşen ve tartışa-mayacak kadar uykusuz olan Eugenia başını adamın omzuna dayadı. Belki de en iyisini o biliyordur diye düşünüyordu, adam beceriksizce tuniğinin arkasındaki ipleri çözmeye çalışırken. Prens tam kulağının altını öpünce bir anda sıcak bastığını hisset-ti ve sonra dudakları boynundan aşağıya ve göğüslerine indi. Genç kadın hafifçe inledi ve kendini adamın büyük bir beceriyle verdiği zevke bıraktı.

* * *

Talon hapiste rahatsız bir gece geçirdi. Askerler onu avlunun bir ucundaki büyük ahşap kapıdan geçirmişler ve dar taş bir mer-

divenden uzun bir koridora indirmişlerdi. Öndeki asker duvardaki girintilerden birinden bir meşale almış ve ileride, nemli duvardaki bir başka küçük kapıya doğru yürümüşdü. Kapı açıldı ve kaba eller Talon'u karanlık bir deliğin içine itti. Talon karanlıkta sendeledi ve dönüp bir açıklama yapmalarını istemesine fırsat kalmadan kapı gürültüyle çarpılarak kapatıldı. Bağırmanın faydasız olduğunu biliyordu. Karanlıkta el yordamıyla yolunu buldu ve hücrenin çok ufak, neredeyse üç adıma iki adım boyutunda olduğunu keşfetti. Yukarı uzandı ama tavana dokunamadı. Yerde idrar ve başka berbat kokular yayan bir tür hasır vardı; onun dışında hiçbir şey yoktu.

Talon yere çömelerek durumunu düşünmeye koyuldu. Ne olmuş olabilirdi? Bizans donanmasını bir tehdit konusunda uyarmış ve kendini hapiste bulmuştu. Zihninde bir anda ihanet düşüncesi çaktı. Yanlış kişiye gitmiş olabilir miydi? Buna Bizans donanması da mı bulaşmıştı? Eğer öyleyse şehir çok büyük bir tehlikenin içindeydi. Eğer donanmanın en kıdemlilerinden birine güvenemeyecekse kime güvenebilirdi ki? Olaya böyle bakarsa, Niko'ya bile güvenebilir miydi? Bütün yüreğiyle Kaptan Petrous'un Niko'yu bulmasını ummuştu ama şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Alexios birkaç kez Miryokefalon'da kaybedilen savaş yüzünden Manuel'e karşı beslenen negatif duygulardan bahsetmişti, onun için Talon Niko'nun bile imparatorun yanında olup olmadığını emin olamıyordu. Neler olabileceğini düşünürken midisinin kasıldığını hissetti. Tuniğinin içindeki bıçağını çıkardı ve parmağıyla ustura gibi keskin kenarına dokundu. Onu bu deliğe atmak için acele eden askerler üstünde başka silah olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmemişlerdi.

* * *

Nikoporus yokuştan aşağı inerek Kalothesos ailesinin evine giden kapının önünde durdu; o sabah Alexios'tan aldığı bir mesaj yüzünden kaygılıydı. Birkaç dakika sonra eve ulaşmıştı. Kapıda onu karşılayan hadım Joseph gülümseyerek, "Geldiğiniz

için teşekkür ederim, Sör, “dedi. “Efendi Alexios babasıyla birlikte kütüphanede.”

Joseph birlikte bazı kâğıtları incelemekte olan iki adama Nikoporus’un geldiğini bildirdi. İki adam başlarını kaldırarak içeri giren adama yüzlerinde bariz bir rahatlama ifadesiyle baktı.

Alexios topallayarak arkadaşını kucakladı. “Tanrı seni kutsasın, dostum. Geldiğine çok sevindim.” Gergin ve endişeli görünüyordu. Nikoporus arkadaşının koyu gözlerinin arasında o felaket seferden sonra oluşan kırıksıklıkların derinleştiğini fark etti.

Senatör oturduğu koltuktan Nikoporus’a elini salladı. “Ben ayağa kalkmayacağım, genç adam. “Bu hava romatizmamı azdırıyor ve başımdan parmak uçlarıma kadar her yanıma ağrıyor! Ama geldiğin için teşekkür ederim, lütfen otur. Evime hoş geldin. Bir şeyler içmek ister misin?”

Nikoporus gülümseyerek başını salladı. “Mesajınızı bu sabah aldım ama çok acil olduğu dışında bir şey yazmıyordu, onun için neler olduğunu çok merak ediyorum, Sör.”

“Mektupta çok şey söylemeye cesaret edemedik, Niko. Çok endişeliyiz.”

“O halde, burada olduğuma göre, açıklayabilirsiniz belki,” dedi, John içeri girip, masaya şarap bırakırken.

Alex babasının yardımıyla Talon’un tutuklanmasının hikâyesini anlatmayı bitirince Nikoporus yüzünde ciddi bir ifadeyle arkasına yaslandı.

“Şimdi belki sizin bilmediğiniz bir şeyi de ben açıklayabilirim,” dedi onlara.

“Sen neden bahsediyorsun, genç adam?” dedi Damianus. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Kaptan Petrous bu sabah Haliç’in diğer yakasında bir hendekte öldürülmüş olarak bulundu. Bana bunu hırsızların yapmış olabileceği söylendi ama şimdi...”

“Aman Tanrım!” dedi karşındaki iki adam neredeyse bir ağızdan. Yüzlerinde bir dehşet ve hayret ifadesi vardı.

“Onunla konuşmuş muydun? Sana hiç anlattıklarımızdan bahsetmiş miydi?” diye fısıldadı, yüzü kül gibi olan Alexios.

“Bu sabah benim gemimde buluşacaktık ama sonra onun öldüğünü duydum ve bana öyle acil bir mesaj gönderdiniz ki karşıya geçmeden önce buraya gelmem gerektiğini düşündüm.”

“Geldiğine çok sevindim, Niko. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordu Alexios.

“Sanırım biliyorum. Bundan sonra sırada ya Talon var ya da onunla ve Petrous’la ilişkim yüzünden ben olabilirim,” dedi Nikoporus gözlerini açarak. “Burada ihanet söz konusu ve görünüşe göre Koramiral de bu işin içinde. Bir Tapınak Şövalyesinin öldürülmesini nasıl haklı çıkaracaklarını bilmiyorum ama doğru insanlara ulaşmam lazım, yoksa hayatımız tehlikeye girecek.”

“Yanına sağlam bir refakatçi almadan buradan ayrılamazsın, Niko,” dedi Alexios.

“Oğluma katılıyorum, Nikoporus. Artık kendi başına ortalıkta dolaşamazsın. Bu kalabalık sokaklarda biri bir bıçak saplayıverir ve kimsenin haberi bile olmaz.”

“Ama ben donanmanın oramiraline ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım! Eğer korkudan bu evde saklanırsam bunu nasıl yapacağım?” dedi Nikoporus sesinde bir hayal kırıklığıyla.

“Adamlarım sana eşlik edecek, ayrıca bizim... Talon’un gemisi seni askeri limana götürebilir, gerçi onun adamları da tutuklanacaklarından korkuyorlar. Dün gece tam zamanında uzaklaşmışlar.”

“Amiralin kumanda merkezine ulaşana kadar bir *Mandatores* olarak nüfuzumu kullanarak onların korunmasını sağlayabilirim. Ancak bundan kesin olarak emin değilim,” dedi Nikoporus yavaşça. “Benim hemen gitmem lazım, zira Talon’un nerede olabileceğini ve ona ne yapmayı planladıklarını bilmiyoruz.”

Alexios başıyla onaylayarak Joseph’i çağırды. “Ahırlardaki bütün adamlar mızraklarını ve silah olarak neleri varsa alıp buraya gelsinler, Joseph. Senden arkadaşımı gemiye götürmeni ve benim adıma Henry’den onu Çanakkale Boğazı’nın karşısındaki donanma limanına götürmesini rica etmeni istiyorum. Bu hoşuna gitmeyecektir ama ona Nikoporus’un ne yaptığını bildiğini ve bunun Talon’un iyiliği için olduğunu söyle.”

Nikoporus Şahin'in kenarından rıhtıma atladı ve donanma binalarına doğru yürümeye başladı. Artık yalnızdı ve kendini çok incinebilir hissediyordu. Arkasına bir göz atınca gemiyi yöneten kır saçlı Frenk denizci Henry'nin çoktan kıyıdan uzaklaştığını ve geminin küreklerle kimsenin sürpriz yapamayacağı bir mesafeye çekildiğini gördü. Henry daha önce hiç tanışmadığı Nikoporus'u ilk gördüğünde çok temkinliydi. Ancak Giorgios gelip neler olduğunu açıkladığı zaman gönülsüzce onu götürmeyi kabul etti. Nikoporus ona Giorgios'un yardımıyla son olayları ve Petrous'un ölümünü anlattı. Giorgios şok olmuş ve duyduklarından korkmuştu fakat Henry'ye tek seçenekleri buymuş gibi görüldüğünü ve acele etmeleri gerektiğini söyledi. Henry'nin gemiyi donanma limanına götürmesi uzun sürmemişti.

Nikoporus kendini olabileceklere hazırladı. Kim bilir, belki de bir tuzağa düşmek üzereydi ama yardım için başka nereye gidebileceğini bilmiyordu. Aklına yanında bir Varangian birliği götürmek gelmişti ama sonra sudan bir açıklaması olduğunu ve zamanın daraldığını fark etmişti. Orduda birilerini ikna edene kadar Talon pekâlâ ölmüş olabilirdi.

Büyük binaların kapısına geldi ve *Mandatores* yetkisiyle çabucak donanma amiralinin dış ofisine alındı. Bir hadım yapmacık bir samimiyetle o sırada bir konferans olduğu için beklemesini istedi, oramiral büyük ihtimalle daha sonra onu görebilecekti. Nikoporus görevlinin eline bir sikke sıkıştırdı.

Odanın arka tarafında sabırsızlıkla beklerken oramiralin yanında bulunan insanlar odadan çıkmaya başladılar. Karşısında peşinde üç subayla birlikte odadan çıkan ve kendinden pek memnun görünen Koramiral Tarchaneiotēs'i gören Nikoporus irkildi. Adamlar yavaş yavaş odadan çıkarken Nikoporus dikkat çekmemeye gayret etti. Hadıma bir göz attı ve beriki başıyla onayladı. Nikoporus oramiral Nestongos'un bir şeyler yazmakla meşgul olduğu ofisine giriverdi.

Masaya doğru yürüyerek selam verdi, sonra adam yazma-

sını bitirip başını kaldırana kadar esas duruşta bekledi. “Ah, Nikoporus, seni buraya hangi rüzgâr attı? Biliyorsun, çok meşgulüm.”

Nikoporus derin bir nefes aldı. “Sör, geldim çünkü burada ağır bir vatana ihanet söz konusu ve iş işten geçmeden bunu bilmeniz gerekiyor.”

Amiral tüy kalemını bırakarak ayağa kalktı. Nikoporus’un yanından geçip kapıyı kapattı ve masasına geri döndü. “Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?” diye sordu alçak sesle.

* * *

Talon kapının sürgülerinin çekildiğini duydu ve kapının yanındaki duvara yapıştı. Kapıdan girecek ilk adamı yere sermek için bıçağını uyluğunun yanında tutuyordu, sonra diğerlerinin hakkından kendi silahlarıyla gelecekti.

Bir adam karanlıkta gözlerini kısarak içeri adım attı; sağ elinde bir meşale tutuyordu. Talon adamın bileğini yakalayıp hızla çekti ve tam bıçağı saplamak üzereydi ki önceki gece onu tutuklayan subayı tanıdı. Adam şaşkın bir sesle ciyaklayarak öne ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü. Meşale elinden düştü ve pis yerde cızırdadı.

Talon bıçağını tam zamanında geri çekmişti ama sonra kapıdaki adama tehditkâr bir tavırla sallayıp hâlâ şaşkınlıktan nefesi kesilmiş halde dizleriyle ellerinin üstünde duran adamın boğazına dayadı.

“Olduğun yerde kal, yoksa bu adam ölür!” diye bağırdı, yardım etmek için davranan adama.

“Üstüne çullanabiliriz,” diye fısıldadı, hücrenin dışındaki adamlardan biri.

“O zaman subayınız da benimle birlikte, birkaçınız da onunla birlikte ölür. İlk kim ölmek ister?” diye seslendi Talon, subayın yakasından tutup bıçağı adamın boğazında bastırdığı yerde kaydırarak. Adam korkuyla yutkundu ve olduğu yerden hiç kimildamadı. Talon nasıl değiştireceğini bilmediği bir durumda kalmıştı. Kafasından ardı ardına hızla seçenekler geçiyordu

ki koridordan bir bağırma sesi geldi. Talon bu sesi tanıdığını düşündü.

“Olduğunuz yerde kalın ve sakın kıpırdamayın!” diye bağırıldı biri ve koşan demir sandaletlerin ve zırhların takırtısı duyuldu.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu, kapıya gelen aynı ses otoriter bir tavrıla. Bir anda dar koridor silahlı adamlarla dolmuştu ve bağırarak karşı koyan önceki asker grubu ite kaka mızraklarla kapıdan uzaklaştırıldı.

“Bu adamları hemen tutuklayıp içeri tığın,” dedi Nikoporus yüksek sesle, gözlerini kısarak loş hücrenin içine bakarken.

“Ah, Talon, görüyorum ki her şeyi kontrol altına almışsın,” dedi gülümseyerek ama gülümsemesi gergindi. “Artık onu bırakabilirsin, acele etmeliyiz.”

“Sana ya da bir başkasına nasıl güvenebilirim ki, Niko? Neden pislik içindeki bu yerdeyim?” dedi Talon tiz bir sesle; bıçağı hiç titrememişti.

“Alex bana bildiği her şeyi anlattı. Bana inanmayabileceğini söyledi ama ben buraya seni donanmanın oramiraline götürmeye geldim. Ona Alex’in söylediği her şeyi anlattım ama sen daha fazlasını biliyorsun. Benimle gelip bildiklerini anlatmalısın!

Üff! Burası berbat kokuyor! Dinle beni, Talon, eğer söylediklerin doğruysa kaybedecek zaman yok. Oramiral seni hemen görmek istiyor. Benimle geliyor musun?”

Talon diğer adamlara işaret etti. “Onlara güvenilebilir mi?”

“Onlar artık benim adamlarım, Talon. Onlara güvenebilirsiniz. Gel, dostum, acele etmeliyiz!”

Adamlarının birkaçıyla birlikte subayı hücreye tikip, geri kalanları da bir başka hücreye kapattıktan sonra Nikoporus öne geçerek binadan çıktı. Büyük alanı geçerek bir başka etkileyici binaya doğru ilerlerken adamları onun ve Talon’un etrafında koruyucu bir kalkan oluşturmuştu. Yağmur yağmaya başladı; taş meydana ilerlerken rüzgâr pelerinlerini uçuşturuyordu. Onları selamlayan muhafızların yanından geçerken hızla başlarını eğip kaldırdılar ve seslerin yankılandığı koridorlardan geçerek nihayet iki kanatlı büyük bir kapının önüne geldiler ve orada küçük rütbeli bir subayla iki muhafız Nikoporus’a selam verdi.

Yürürlerken Talon, Nikoporus'a Yunan Ateşi'ni anlattı. Arkadaşı durup ağzı açık ona bakakaldı, sonra döndü ve adeta ofisin içine daldı.

"İçeride mi?" diye sordu.

"Evet, içeride, Sör," dedi subay.

"Onu derhal görmem lazım," dedi Nikoporus. "Beni bekliyor."

Neredeyse bomboş olan bir başka odaya alındılar. "Eğer yanılıyorsan bu kelleme mal olacak ama bence hiç zaman harcamamalıyız," dedi Nikoporus. "Beni izle, Talon."

Masada oturan adam Koramiralin tam zıddıydı. Cüsseliydi ama zinde ve hareketli bir hayata alışık görünüyordu. Nikoporus sert adımlarla yanaşıp selam verdiği zaman başını kaldırıp baktı.

"Bu adamın diyeceklerini dinlemelisiniz, Sör. Size bahsettiğim kişi o," dedi Nikoporus. "Ben ona inanıyorum. Bu işte Abidos'a saldırıdan çok daha fazlası söz konusu. Araplar birkaç ateş makinesiyle mürettebatlarını ele geçirmişler."

Bunu duyan oramiral başını hızla çevirdi. "Ne dedin sen? Ateş makinelerimizi mi ele geçirmişler?"

"Yanımdaki Tapınak Şövalyesi Sör Talon bu haberi doğrulamak için burada, efendim. Kendi kulaklarınızla duymanız gerektiğini düşünüyorum," dedi Nikoporus.

Subay ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı. "Ben Nestongos," dedi. "Konstantinopolis'e hoş geldiniz – duyduklarıma göre pek hoş karşılanmamış olsanız da." Öne eğilen Talon'la el sıkıştı.

"Huzurunuzda bulunmaktan onur duyuyorum, lordum. Son derece önemli haberlerle geliyorum ve diğer kaptanla birlikte rapor verdiğimiz zaman neden gönderildiğimizi ve sonrasında neden tutuklandığımı anlamıyorum."

Amiral ona suratını asarak baktıktan sonra masasına geri döndü ve eline bir kâğıt aldı. Ara sıra Talon'a bakarak yazılanlara göz gezdirdi.

"Nikoporus bana sizden bahsetti, Sör Talon ve söylediklerinin hepsi de iyi şeylerdi. Ama başka bir şey daha var. Kaptan

Petrous da sizinle birlikte Koramirali görmeye geldi ve şimdi öldü.”

Talon ona bakakaldı, sonra Nikoporus’a döndü. “Bu doğru mu, Niko? Onu neden öldürsünler ki?”

“Seni hapse neden attılsa onun için, Talon. Ağzını kapatmak için.”

Oramiral elindeki kâğıdı havada salladı. “Bu sizin cesaretinizi öven bir mektup, Sör Talon. Ancak Amiral Tarchaneiotes Arapların bu kadar kuzeye geleceğini sanmıyor. Onun kanaatine göre Araplar Abidos’u kuşatacak, ellerinden geldiğince büyük zarar verecek ve biz onları kovalamaya gider gitmez ortadan kaybolacaklar. Siz ne eklemek istersiniz?” dedi Talon’a sertçe bakarak. “Ah, evet, şimdi bu ismi hatırladım. Siz Nikoporus’la beraber *tzykanion* oynayan kişisiniz, değil mi?”

Talon başıyla onayladı. “Evet, Sör, ama...” Görünüşe göre herkesin haberdar olduğu böyle bir üne sahip olmamayı diliyordu.

“Sör, eğer Sör Talon’un söyleyecek bir şeyi varsa ben buna onurum üstüne kefil olurum,” dedi Nikoporus.

“Neden Sör Talon’un kendi sözleriyle anlatmasına izin vermiyoruz?” dedi Nestongos.

Talon bir an için yine hatalı bir hareket mi yaptığını merak etti ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Niko’ya güveniyordu, böylece Nestongos’a olan biten her şeyi anlattı. Amiral dikkatle dinledi ve Talon Arap filosunun iki savaş gemisini ele geçirmesi bölümüne gelince bakışları sertleşti. Hikâye geliştikçe yüzü iyice asılarak Talon’u inceden inceye sorguya çekti. Yunan Ateşi’nin kullanıldığını duyunca irkildi ve Nikoporus’la anlamlı bir şekilde baktı. Besbelli Talon hassas bir noktaya dokunmuştu. Talon konuşmayı bitirdiğinde odada diğer köşedeki mangalda yanan kütüklerin çatırtı sesinden başka çıt yoktu.

Amiral Nestongos elindeki mektuplarla sandalyesinde geriye yaslandı.

“Bunlar söylediğiniz her şeyin bir kurgu olduğunu belirtiyor ve hiç ciddiye almıyor. Her iki raporda da, oralarda bir yerde

bir korsan filosu olabileceğini ve onun Abidos'a gidiyor olabileceğini kabul etmek dışında bana söylediklerinizi teyit eden çok az şey var, bu şehre geliyor olmaları şöyle dursun, herhangi başka bir niyetleri olabileceği konusunda bir uyarı da yok. Fakat subaylar o Arap gemisini ele geçirmekte gösterdiğiniz cesaret nedeniyle sizi göklere çıkarıyorlar. Buna ne diyorsunuz?"

Talon esiri Arifi nasıl sorguya çektiğini ve Arif'in teyit ettiklerinden ziyade hangi soruları atladığını anlatmaya koyuldu.

"Yani onların dilini konuşabiliyor musunuz? Onun yanlış bilgi vermediğinden nasıl emin olabiliriz? Neden onu tutuklatıp, sizin düşündüklerinizi onaylatmak üzere sorgulanıp işkence edilmesi için buraya getirmeyeyim?"

"Çünkü bu bir zaman kaybı olur, Sör. Ben böyle bir şey yapmayacağıma söz verdim ve bu şekilde daha çok şey kazanacağıma inanıyorum. Eğer işkence ederseniz ölecektir. Ona ihanet ettiğimi düşünecektir ve ayrıca dişe dokunur bir bilgi elde etmeniz vakit alacaktır. O zamana kadar da harekete geçmek için çok geç kalınmış olabilir. Biz oradan ayrılırken filo boğazlara doğru gidiyordu, Abidos'ta oyalanmaya değil, bundan kesinlikle eminim."

"Haklı olabilir, Sör," diye araya girdi Nikoporus. "Kafalarında başka bir strateji olması mümkün mü? Belki de buraya gelip donanmayı manevra yapamayacağı limanda şaşırtmak niyetindedirler. Ellerindeki ateş silahıyla sadece şaşırtmakla kalmazlar, en öndeki gemileri hareketsiz kılmak için ateş püskürterek diğer gemilerin limandan açık denize çıkmalarını da önleyebilirler. Bu donanmamız için bir felaket olur."

Amiral kaşlarını çatı. "Belki..." dedi usulca. "Fakat eğer ihanet etmeyi düşünüyorlarsa neden Arapların donanmamızı yok etmesini istesinler ki? Donanmayı ele geçirmeleri daha iyi olurdu."

"Belki de onlar... Belki de Arapların aklında başka bir plan vardır. Hainlerin bunu anlamamış olması mümkün mü?" diye sordu Talon.

Bu sözleri uzun bir sessizlik takip etti.

Oramirale bir göz atan Nikoporus, “Sence fırtına onların ilerlemesini engellemiş midir?” diye sordu Talon’a.

“Olabilir. Şiddetli bir fırtınaydı. Ama bir şeyden eminim: bize neler yaptıklarını haber vermek için Abidos’tan hiçbir gemi kaçamayacak. O kadar çok gemi ardında o şehrin limanını kapatacak gemi bırakmadan ayrılıp kuzeye gelmeyecektir.”

“Amiral Tarchaneiotes ateş silahlarımızın ele geçirildiği hakkında verdiğiniz haberi tamamen göz ardı etmiş. Neden acaba,” dedi oramiral, düşünceli bir tavırla. Ama bakışları sert ve yüzü gergindi.

“Bu size verilen raporda olmalıydı, Sör,” dedi Nikoporus. “Neden olmadığını bilmiyorum ama benim tahminimce Meletios bundan bahsetmek istemedi, zira o gemiler onun emrindeydi. Onları kaybettiğimize üzülüyorum ama raporda bundan bahsetmeliydi. Talon yolda o gemilerde bulunmuş bir adamı gemisine almış ve bu adam üzücü bir hikâye anlatmış. Koramiralin Talon’un size anlattığı her şeyi bu kadar kulak ardı etmesine hayret ediyorum,” diye sözlerine son verdi Nikoporus.

Oramiral duyulur duyulmaz bir şeyler mırıldandı.

Komutan bir karara varmadan önce uzun bir sessizlik daha oldu. “Sör Talon, geminizle ayrılıp şehir limanına gidebilirsiniz. Bana anlattıklarınızı imparatora ve generallere anlatacağımı bilin. Nikoporus, sen *Mandatores* sıfatıyla burada benimle kalacaksın. Koramiralle konuşmak istiyorum.”

Talon odadan çıkarken donanma amiralinin Nikoporus’a, “Koramiralin mümkün olduğunca çabuk buraya getirilmesini istiyorum,” dediğini duydu, “gelirken yanında muhafızlar da getir... Limanı uyar... Ama en güvendiğin insanları uyardığından emin ol.” Talon başka bir şey duymadı ama bu donanma oramiralinin onu ciddiye aldığını anlamasına yetmişti. Aynı zamanda onun farkında olduğundan fazla bir şeyler olduğunu ve amiralin birden fazla neden yüzünden alarma geçtiğini de hissediyordu.

* * *

Talon gemiye dönerken düşünceli bir ruh halindeydi. Rıhtımda durup gemisini ararken büyük savaş gemilerinin birinin yan tarafından gelen bir bağırtı duydu. Henry ve Guy heyecanla ona el sallıyorlardı. Talon gemiye çıkar çıkmaz Henry'ye Haliç'i geçip limana geri dönmesini söyledi ve karşıya geçerlerken konuşmaya koyuldular.

"Giorgios koşarak yokuştan inip bize tutuklandığını söylediğinde inanamadık, Talon."

"Neden böyle bir şey yaptılar ki?" diye sordu Guy.

"Bir tür vatana ihanet olayı var, arkadaşlar. Giorgios, iyi iş becerdin. Sana gemiye ulaştığın için bütün kalbimle teşekkür ederim."

Giorgios bu övgü karşısında utanmış gibiydi. "Eve gittik ve herkese olanları anlattım, Sör Talon. Çok telaşlandılar ve bence bugün oraya gitseniz iyi olur."

Talon bunu kabul etti.

Bir süre sonra limanın etrafı duvarla çevrili iç kısmına alındılar ve demir attılar. Talon gemiyi Henry'nin sorumluluğuna bırakarak Guy'la birkaç denizciyi daha yanına alıp Kalothesos ailesini ziyaret etmeye karar verdi. Gemiden ayrılmadan önce Giorgios'a Makarios'u bulmasını ve tuzun gemiden mümkün olduğunca çabuk çıkarılması işini halletmelerini söyledi. Başını kaldırıp havaya baktı. Bulutlar koyu ve alçaktı, rüzgâr kuzeyden esmeye başlamıştı ve deniz çalkantılıydı; yakında yağmur başlayacaktı.

Tepeden çıkarlarken Talon biraz evvel geçtikleri sulara baktı ve o kadar uzaktan bile donanmada büyük bir faaliyet olduğu izlenimine kapıldı. Küçük yelkenliler kanalın ortasında demirlemiş bir grup kadirgaya doğru ilerliyor, bazıları da limandan uzaklaşarak doğuya, Blachernae Sarayı'na doğru gidiyordu. Talon oramiral ile konuşabildiğine memnun oldu ve bunu sağladığı için Nikoporus'a teşekkür etti.

Villanın kapısına vardıklarında yağmur yeniden başlamıştı. Talon artık kendisini iyi tanıyan nöbetçiler tarafından selamlandı ve hatta köpek bile dişlerini göstermek yerine sadece hırladı.

Evde John onu gördüğüne hem sevindi hem rahatladı ve evin hanımını bulana kadar giriş salonunda beklemesini istedi. Talon, Guy'la iki denizciyi mutfakta karınlarını doyurmaları için bir başka hizmetkârla gönderdi.

Talon onu görmeden önce sandaletlerinin çini zeminde çıkardığı sesi duydu ve Theodora koşarak odaya girdi.

“Döndün!” dedi, kollarına atılıp onu öperek. “Seni koruduğu için Tanrı'ya şükürler olsun! O kadar endişelendik ki, Talon. Sana ne yaptılar? Berbat görünüyorsun!” diye bağırdı, ona sıkıca sarılarak. Talon da gülerek ona sarıldı ve kızın yanağına ufak bir öpücük kondurdu.

“Başımızdan çok macera geçti, hepsini anlatırım. Sen nasılsın?” diye sordu, bir kol boyu uzakta tuttuğu kızın heyecanını gülümseyerek izleyerek.

Joannina hemen kızının ardından odaya girerek onu fırçaladı.

“Theodora, gerçekten daha terbiyeli davranmalısın. Böyle davranırsan Sör Talon hakkımızda ne düşünür?” Ama sevinçle gülümsüyordu ve ellerini ona uzatarak Talon'un yanağından öpmesine izin verdi.

“Tanrı'nın lütfu seninle olsun, Talon. Seni özledik.” Sonra geri çekilerek havayı kokladı. “Bir banyo yapmalısın ve sonra yolculuğun hakkında her şeyi anlatırsın.”

“Bu bana büyük zevk verir, Leydi Joannina,” dedi Talon, duygulanarak.

O sırada sanki bir etki yaparak girmeyi bekliyormuş gibi Eugenia tek başına odaya girdi.

Dizlerine kadar inse de vücudunun hatlarını pek gizleyemeyen parlak renkli bir tunik giymiş olan genç kadın kayar gibi içeri girerken Talon ona baktı. Kısacık bir an gözlerini ona diktikten sonra gülümseyerek selamladı.

“Saygılarımı sunmaya ve Kalothesos ailesine başarılı olduğumuzu bildirmeye geldim, Eugenia.” Genç kadının ne kadar solgun olduğunu veya ona uzattığı elinin hafifçe titrediğini fark etmedi.

Talon eğilerek elini öptü ve sonra genç kadın ona, "Bütün amacına ulaşip yükün hepsini sattın mı, Sör Talon?" diye sordu.

"Size bir yolculuktan fazla vereceğim haberler var, leydim," dedi Talon gülümseyerek. "Başımızdan epey macera geçti ve anlatacak çok şey var."

O sırada Damianus ile Alexios içeri girdiler. Talon ikisinin de topalladığını ama yaşlı adamın oğluna yakın durduğunu fark etti. Artık aralarının açık olmadığına kanaat getirdi.

Onu gördükleri için rahatlayan iki adam Talon'u sıcak bir şekilde selamladı.

"Adamların geldi ve bize olanları anlattı, biz de Niko'ya anlattık ve sonra onu seni bulması için gönderdik. Sapasağlam burada olduğuna göre belli ki başarılı olmuş. Çok kaygılandık."

"Konuşacak çok şey var ama sanırım donanma oramirali nihayet harekete geçecek, en çok da Niko'nun sayesinde," dedi Talon.

Onu hamama göndermelerine karşı koymadı ve havuzun sıcak suyunda keyifli bir saat geçirdi. Sonra kendini canlanmış ve temiz hissederek üstüne yeni giysiler geçirdi ve anlatacaklarını dinleme hevesiyle yemek odasında toplanan ailenin yanına döndü.

Onlara döndüğünden beri başından geçenleri anlattı. Çok geçmeden yemek zamanı geldi. Masaya otururlarken lambalar yakıldı. Hizmetkârların yemek getirmesini beklerken Talon konuyu değiştirerek Guy'la adamlarının da onunla geldiğini, çünkü yanında Rodos'ta sattıkları malların ilk ödemesini getirdiklerini açıkladı. Masanın üstüne orta büyüklükte altınla dolu bir kese koydu. Kese şingirdarken herkes bakakalmıştı.

Talon bir tepki bekleyerek dikkatle Alexios'la babasının yüzüne bakıyordu. Alexios bir şey söyleyecekti ki Talon orta boyda bir kese daha çıkartıp masaya bıraktı; o da masaya düşerken şingirdadı.

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadan üçüncü bir kese daha çıktı ve masaya konurken ağzı açılarak altınlar döküldü; bir sikke yuvarlanarak masadan Damianus'un yanına yere düştü.

Theodora zevkle bir çığlık attı ve Alexios sevinçle bağırarak Talon'a döndü. "Sen ne düzenbazsın, Talon! Bir an öyle kaygılandım ki. Yükün bir keseden fazla edeceğini biliyordum. Bizimle dalga geçiyor, baba!"

Yaşlı adam güldü. "Ben özellikle sağ salim geri geldiğin için memnunum, Sör Talon, bu girişim de başarıya ulaşmış gibi görünüyor. Hoş geldin, oğlum." Bir kahkaha attı. "Hey tanrım, oğlumun yüzü nasıl değişti ama! Ha, ha!"

Bastonunu yere vurdu. "John, şarap getir. Bir kutlama yapacağız."

John elinde bir sürahi şarapla bir peri gibi kapıda belirdi. Bütün yetişkinlere bir kupa şarap doldurdu. Theodora'nın yanında duraksadı ama senatör elini sallayarak, "Ona da biraz koy," dedi.

"Sulandırmayı unutma, John," dedi Joannina sertçe.

Theodora sanki çok fazla sulu olmasın der gibi John'a bakarak gülümsedi. Adam dudakları hafifçe kıvrılarak kupasına su döküyormuş gibi yaptı. Theodora onu müteşekkiri bir gülümsemeyle ödüllendirdi, sonra John geriye çekilerek senatörün ilk yudumu almasını bekledi. Kısa bir sessizlikten sonra senatör başıyla onaylayarak, "İyi sayılır, iyi sayılır, teşekkür ederim John. Şimdi, Talon, her şeyi anlat bakalım."

Herkes mutlu kahkahalar atarak Talon şerefine kadeh tokuştururken John hizmetkârların içeri getirdiği yiyeceklerin dağıtılmasına nezaret etti.

Talon onlara Arap gemisinin ele geçirilişi ve oramiralle yaptığı nihai görüşme de dâhil olmak üzere o zamana dek başından geçen her şeyi anlattı.

Talon onlara korkularından bahsedince yüzler ciddileşti ve Damianus endişeyle homurdandı. Kimseyi telaşlandırmak istememişti ama onlara gerçekleri söylemeyi borçlu olduğunu da biliyordu. Ancak Alexios daha büyük tehlikeyi gördü. Talon'u filo konusunda ayrıntılı olarak sorguladıktan sonra, "Bize anlatıklarına rağmen ben oramiralin durumun ciddiyetini tam manasıyla anladığınızı sanmıyorum. Bu kötü niyetli bir Arap filosunun

öylesine bir ziyaretinden fazla bir şey, Talon. Henüz işin içyüzünü anlayamasam da bundan daha fazlası söz konusu. Ancak benim yapabileceğim bir şey var, o da birliğimi uyarıp onları hazır halde bekletmek olacaktır. Hemen Joseph'in Belisarius Kulesi'nin yanındaki kışlaya bir haberciyle mesaj göndermesini sağlayacağım."

Joseph'i çağırttı ve hızlı bir Yunancayla ona birliği uyarması talimatı verdi. "*Merarch* Philippos'tan ona endişelerimizi anlatabilmemiz için meslektaşlarımdan birini buraya göndermesini iste," dedi Joseph'e ve haberciye vermesi için eline kısa bir not tutuşturarak onu gönderdi.

"Varangian muhafızlarının açık karargâhta yaşadığı Büyük Saray'dan pek uzak değiliz. Onları da uyarsak mı?" diye sordu Alexios, masadakilere.

"Bu iyi olur ama ben oramiralin söylediklerimi kulak ardı ettiğini sanmıyorum," dedi Talon. "Buraya gelmek için yokuşu tırmanırken aşağıda bayağı hareket gördüm."

Sonra aklına bir şey geldi. "Pantoleon Spartenos'un evi yakında değil mi?"

Eugenia'nın benzi uçtu ama konuşan Theodora'ydı. "Evet, orası Senatör Spartenos'un..." Daha fazla konuşacaktı ki ağzını kapatıp gözlerini Talon'a dikti. Söyleyeceklerinin sonucu kafasına dank ederken yüzü bembeyaz kesildi.

Eugenia aniden ayağa kalkarak izin istedi. "Kendimi iyi hissetmiyorum, anne. Bana izin verir misiniz, Sör Talon? Eminim birazdan kendimi toparım." Aceleyle odadan çıktı.

"Muhtemelen aybaşı olmuştur," dedi Theodora, başını sallayarak.

"Theodora! Bir konuğun önünde nasıl konuşuyorsun!" Annesi şok olmuştı. "Eğer böyle devam edersen odana gönderileceksin, genç bayan."

Theodora hemen pişman bir tavır takındı ama Talon onun kız kardeşinin oradan gitmesine üzülmeliğini seziyordu. Eugenia'yı bu kadar rahatsız edecek ne olduğunu merak etti. Konuşulanları hatırladı. Bu tepkiden önce senatörün evinden

bahsediliyordu ama Talon genç kadını endişelendirecek bir bağlantı kuramadı. Bunları aklından atarak dikkatini Alexios'un söylediklerine verdi.

“Tuzu ilk fırsatta gemiden indirmek konusunda haklısın, Talon. Senin ve Henry'nin söylediklerinden hâlâ büyük kısmının iyi durumda olduğunu anlıyorum, onun için sabah ilk iş Makarios'la Giorgios'a bu işi tamamlamaları talimatını vereceğim. Giorgios yolculukta nasıldı?”

“Birinci sınıf bir denizci o. Onu bir dahaki seferime de memnuniyetle almak isterim, Alex. Ama çatışmadan hoşlanmıyor, onun için umarım bir dahaki sefer bu kadar heyecanlı geçmez.”

“Diğer gemiyi ne yapacaksın, Talon?” diye sordu Damianus. Bu geminin ele geçirilmesi hikâyesi yaşlı adamı pek neşelen-dirmişti.

“Onun kaptanı zaten hazır, onarıldıktan sonra ondan da yararlanabileceğimizi sanıyorum, senatör,” diye yanıtladı Talon gülümseyerek.

Senatör başıyla onayladı. “Etkileyici bir iş başardın. Pek çok insan onların batmasına izin verirdi ama sen ileriye düşündün. Aferin, oğlum. Eğer böyle devam ederse yakında bir filon olur. Sana bir vaatte bulunabilirim, imparatorundan aldığın vekâletle malları konusunda yardım isteyecek çok insan olacaktır.” Güldü ve daha şarap getirmeleri için seslendi.

“Bir şeyden emin olabilirsiniz, Sör. Gemilerim herkesinkinden önce sizin mallarınızı taşıyacaktır.”

* * *

Çok sonra senatör Joannina'yla birlikte yatmaya gittikten ve Alexios yorgun olduğunu söyleyerek odadan çıktıktan sonra Talon kendini Theodora ile yalnız buldu.

Gitmek için ayağa kalktı ama Theodora aceleyle, “Talon, gitme,” dedi. “Sana... Sana söylemem gereken bir şey var.”

Talon sandalyesine geri döndü. Theodora hizmetkârlara gitmelerini işaret etti ve çıkmalarını izledikten sonra ona dönerek, “Korkuyorum, Talon,” dedi. “Sen hapisteyken bir şey oldu.”

Talon yerinde dikleşti. “Açıklar mısın, Theo?”

Genç kız ona gizlice ziyaret edildiğini sandığını anlattı ve hikâyesini gözlerinden yaşlar akarak tamamladı. Titreyerek biraz yaklaştı ama besbelli Talon’un kollarının arasına kıvrılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu.

Talon’un bu habere ne kadar üzüldüğünü görebiliyordu ama genç adam uzun bir süre konuşmadı.

Theodora artık hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüğü anda ona döndü ve genç kız onun bakışlarını gördü. Bu bakış onu dehşete düşürdü.

“Bundan kimseye bahsettin mi?”

“Hayır, çünkü kimseyi endişelendirmek istemedim. Bu sadece benim hayal gücüm olabilirdi ama... odamdakiyle aynı kişi olduğundan emin olamasam da birini gördüğüme *eminim*. Sadece orada birinin olduğunu o kadar kuvvetli bir şekilde hissettim ki. Çok korktum! Ne kadar zamandır veya neden orada olduğunu bilmiyorum...” Artık ağlıyordu.

“Belki de ağabeyine söylemeliydin, Theo. Hiç değilse önlem alabilirdi.”

“Onun zaten sağlık sorunları var, bir de ben dert olmak istemedim, Talon,” dedi hıçkırıklarının arasından.

Talon uzanıp kızın elini tuttu. “Artık korkacak bir şey yok, Theo. Şimdi ben buradayım ve sana zarar vermeyi aklından geçiren önce bana hesap verecek.” Elini tutmaya devam ederek genç kızın hıçkırıklarının kesilmesini bekledi.

Dışarıdaki karanlık koridorda Eugenia nefesi kesilerek eliyle ağzını kapattı. Sonra hiç ses çıkarmamaya çalışarak aceleyle uzaklaştı.

*Bütün bu özgürlüğümüzü, bütün kullandıklarımızı ve bildiklerimizi-
Atalarımız kazandı bizim için çok çok uzun zaman önce.*

*Şu kadim hak, aldığımız nefes kadar fark edilmeyen-
Kimsenin izni olmadan yaşama hakkı, Yasa'nın kontrolünde.
Mızrak ve meşale ve kargaşa, çelik ve gri-kaz kanadı
Çekip aldı onu, santim santim, arşın arşın, yavaşça kraldan.*

Rudyard Kipling

Bölüm 25

Şehirde Savaş

Caravello limana girip rapor verdikten sonra yeni emirleri beklemek üzere gemisine geri döneli üç gün olmuştu. Akşamın ilerleyen bir vaktiydi. Senatör Spartenos villasında koltuğuna yaslandı ve kapalı panjurlara vuran yağmurun sesini yarım kulakla dinlerken o zamana kadarki gelişmeleri düşünmeye başladı. Satranç tahtasındaki bütün taşların doğru yerde olmasından memnundu, şimdi neredeyse kendi hamlesini yapma zamanı gelmişti. Hafif bir öksürük sesi duyuldu ve hadim Markos bir ziyaretçisi olduğunu haber verdi.

Senatör hadıma geleni içeri almasını işaret etti, kapıda hafif bir ayak sesi duyuldu ve sonra yanında Eugenia ile birlikte karısı göründü.

“Bir ziyaretçin var, John,” dedi kadın.

Senatör ayağa kalkarak karısına, “Teşekkür ederim, Constance, o burada bizimle kalsın, sen gidebilirsin.”

Karısı genç kadının omzuna dokunarak alçak sesle, “Tanrı seni korusun tatlım, şimdi seni bırakıp yanından ayrılıyorum,” dedi ve kendi konutuna gitmek üzere gözden kayboldu.

Senatör karısının arkasından baktı ve giderken kısa bir süre sallandığı deri perdeyi izledi. Oğullarının ölüm haberinden beri kadın hayalete dönmüştü, pek az yemek yiyor ve sabahın erken saatlerine kadar dua ediyordu. Artık onu hemen hiçbir şey neşelendirmiyordu ve senatör onun yine merhum oğullarının ruhu için dua edeceği yakındaki kiliseye gideceğini düşündü. Belli belirsiz omuzlarını silktiler. İmparatora duyduğu öfke onu ayakta tutmaya yetiyordu ve o heybetli şahsiyet devrilince oğlu Pantoleon'un kaybı kısmen telafi olacaktı. Eugenia'ya içeri girmesini işaret etti ve kapının yanında duran hizmetkârı elini sallayarak dışarı yolladı. Yalnız olmalarını istiyordu.

"Seni bu saatte getiren nedir, tatlım?" diye sordu, en kibar tavrıyla.

Eugenia ihtiyatlı bir tavırla içeri girerek adamın karşısında durdu ve saygıyla başını eğdi. Saçları ve giysisi yağmurdan ıslanmıştı.

"Emrettiğiniz gibi size Tapınak Şövalyesinin döndüğünü haber vermeye geldim, Sör."

"Bu büyük bir haber sayılmaz," diye kestirip attı Spartenos.

Eugenia ona bakakaldı, tekrar konuşmaya başladığı zaman gözlerinde korku vardı.

"Hapishaneden çıkmış, senatör!" Adamın gözleri hayret içinde kocaman açıldı.

"Ayrıca Sör Talon bu şehre saldırmaya gelen Arap filosu hakkında bizzat donanma oramiraliyle görüşmüş."

Karşılaştığı tepkiyi hiç beklemiyordu. Birkaç dakika buz gibi bir sessizlik oldu, sonra senatör adeta kendini fiziksel olarak kontrol altına alıyormuş gibi toparlandı; kıza ölü gibi gülümseyerek, "Biraz önce söylediklerini tekrarla ve olan biten her şeyi açıklarsan iyi olur," dedi.

Son sözleri adeta fısıldayarak söylemişti ve genç kadın karşısındaki bu ateş saçan gözlerden kaçarcasına sindi.

"Sör Talon önceki akşam gemisiyle geldi. Daha evvel de söylediğim gibi babam ve ağabeyim adına güneye bir seyahate çıkmıştı. Ne var ki dönerken yolda bir Arap filosuyla karşılaşmış

ve ellerinden kurtulup Konstantinopolis'e gelmeyi başarmış. Hapsedildiğini ve sonra oramiralin emriyle serbest bırakıldığını biliyor muydunuz? Donanma oramiraline Arapların Yunan Ateşi'ni kullanması da dâhil olmak üzere gördüklerinin hepsini anlatmış. Koramiralin tutuklandığını düşünüyor."

Senatör genç kadını omzundan tutarak oturttu ve Markos'a biraz sıcak şarap getirmesini söyledi. Sonra yarım saat boyunca ona çoğunun yanıtını bilmediği sorular sordu fakat bir süre sonra kadının üstüne eğilmekten vazgeçerek zihni karman çorman halde kendi koltuğuna oturup arkasına yaslandı. Komplo haberi çoktan imparatorun kulağına ulaşmış olmalıydı. Ama daha da kötüsü Arapların bu şehre saldıracağı haberi idi. Plan kesinlikle bu değildi.

"Bu ne anlama geliyor, senatör? Benim... prensim tehlike-de mi?" diye sordu nihayet, gözleri endişeyle kocaman açılmış olan Eugenia.

"Senin için endişelenecek bir şey yok, tatlım. Bana bildiğin her şeyi anlattın, değil mi?" diye sordu, keskin bakışlarını ona dikerek.

"Evet, bütün bildiğim bu. Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu genç kadın, gergin bir şekilde pelerinin kenarını çekiştirerek.

"Eve gidecek ve ben seni çağırırtana kadar orada bekleyeceksin. Bu gece dışarı çıkmaman, hele hele saraya gitmemen daha iyi olur," dedi, soğuk bir sesle.

O anda genç kadının adama karşı duyduğu tepki ve tiksinti duygusu bir anda yüzeye çıktı ve Eugenia patladı. "Kız kardeşimi izlettiğinizi biliyorum! Neden?"

"Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?" diye sordu yaşlı adam.

"Bunu her kim yapıyorsa evimize girip kız kardeşimi odasında gizlice gözetlemesi korkunç bir şey! Bunu nasıl yapabildiniz?" diye bağırdı; artık korkunun yerini öfke almıştı. Fakat anında bu fevri davranışından pişman oldu.

Adam ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Ben kimseye evinize

gitmesini emretmedim, sadece kız kardeşini yolda izlemelerini söyledim, anlarsın ya, onun güvenliği için,” dedi.

“Biri emirlerinize itaat etmiyor, senatör,” dedi Eugenia buz gibi bir sesle. “Eğer bu bir daha olursa ağabeyimle babama söyleyeceğim. Şimdi bile öyle yapmak istiyorum. Sizin şu... şu fedailerinizden birinin bunu yaptığını düşündükçe iğreniyorum!”

“Bundan korkmana gerek yok, genç leydim. Bununla derhal ilgileneceğim,” dedi senatör alçak sesle. Yüzü ve boynu öfkeden kızarmıştı.

Eugenia gitmek üzere ayağa kalktı ve yanından geçerken yaşlı adam omzunu tıptıladı. “Korkma, canım, her şey yoluna girecek.”

Genç kadın bu temas karşısında adeta sinerek sözlerini başıyla onayladı ama hâlâ öfke içindeydi ve kesik kesik nefes alıyordu. Markos’un peşinden sendeleyerek kütüphaneden çıktı.

Markos geri döndüğü zaman senatör Sraptenos, Choumnos’u çağırttı. Choumnos yüzünde ciddi bir ifadeyle geldi, birkaç hafta evvel başından bir kaza geçtiğinin tek işareti yanağında kabuk bağlamış küçük bir yaraydı. Senatörün yüzündeki ifadeyi anlamak zordu ama ona bakan Choumnos gerildiğini hissetti.

“Hemen peşinden git ve onu ortadan kaldır. Serseriler veya haydutlar onu soyup öldürmüşler gibi göster. Artık bir tehlike haline geldi.” Senatör durakladıktan sonra, “Bir daha düşündüm de Psellos’u gönder. Ona işi hemen bitirmesini ve hiç gürültü çıkarmamasını söyle. Döndüğü zaman onu görmek istiyorum. Onun o eve gittiğinden haberin var mıydı?”

Choumnos’un gözleri büyüdü. “Hayır, senatör, hiç haberim yoktu. Ama... önceki gece çok geç geldi ve nerede olduğunu merak ettim.”

“Yanımda dizginleyemediği arzularıyla işimizi tehlikeye atan birini istemem. Döndüğü zaman onun icabına bakacaksın!” dedi senatör sıkıdığı dişlerinin arasından.

Efendisinin işini yapma ihtimaliyle gözleri parlayan Choumnos aceleyle Psellos'u bulmaya gitti. Psellos çopur suratında pis bir gülümsemeyle ona baktı ve dudaklarını yalayarak, "O kız bir içim su. Bugün senin günün değil, dostum, galiba bu işi doğru dürüst yapacak birini istedi senatör."

Choumnos, Psellos'a yüzleri birbirine değecek kadar yanaştı. Çok alçak ve tehditkâr bir sesle, "Beni iyi dinle, seni pislik. Onu öldürecek ve sonra da bu zavallı bedenini buraya getireceksin. Beni duyuyor musun? Bu gerçek bir fedai işi değil. Bu çocuk oyuncu! Ben senin sandığından daha çok şey biliyorum. Bu iş çabucak bitirilecek – çabucak, anlıyor musun? Ve kimse, hiç kimse bunu görmemeli; eğer gören olursa kıza yapacağını ben sana yaparım. Duyuyor musun?"

Psellos ona ters ters bakarak homurdandı. "Tamam, tamam. Ama sen de beni dinle, Choumnos. Şimdi kümesin horozu sen olabilirsin ama bekle sen," diye hırladı. Choumnos terbiyesiz bir hareket yaparak arkasını döndü. Psellos aynı hareketle cevap vermeye cesaret edemedi. Choumnos bu ünü boşa kazanmamıştı. Psellos aceleyle binadan yağmurlu yola çıktı.

* * *

Choumnos mesajı Psellos'a iletmek için odadan çıkınca senatör çalkantılı düşüncelerini kontrol altına almaya çalıştı.

Eğer bu bilgi doğruysa ya çok hızlı hareket edip Kilikyalıları mevzilerine yerleştirmeleri ya da bütün plan mahvolmak üzere olduğu için her şeyi iptal etmeleri gerekiyordu. Bu lanet olası Araplar onlara ihanet mi etmişti? Sayid Fakhouri'nin namussuz bir adam olduğunu biliyordu. Ne de olsa bir korsan sayılırdı fakat ateş makinesinin verilmesi adamın sözünü tutmasını sağlamış mıydı? Prens ondan ne yapmasını isteyecekti?

O kadar yaklaşmışlardı ki! Fakat eğer hızlı hareket etmezse bütün plan çökebilirdi. Gecenin geç saatleriydi ve yağmur yağıyordu. Habercileri önemli yerlere zamanında ulaşabilecek miydi? Yüz hatları sertleşerek acı bir maskeye dönüştü. Oğlunu ve hayatı telef olana kadar sahip olduğu o büyük potansiyeli

düşündü. Önce kızın icabına bakmaya, sonra adamlarından birkaçını Kalothesos villasına göndererek hepsinin –şu her şeye bumunu sokan Tapınak Şövalyesi de dâhil olmak üzere- işini bitirmeye karar verdi – bu arada kendisi de önündeki daha büyük meselelere odaklanacaktı.

O sırada beklenmedik bir şekilde üstüne kızgın bir öfke ve keder bulutu çöktü. Küçük bir porselen vazoyu kaptığı gibi büyük bir kuvvetle duvara fırlattı; vazo paramparça oldu ve kırıklar seramik zemine saçıldı. Hemen kapının dışında durmakta olan Markos bu nadir görülen öfke sahnesinden korkup geri çekilerek görünmez olmaya çalıştı.

* * *

Guy'ı arayan Talon onun ahırdan çıktığını gördü; beriki elindeki tavuk budunu dişleyerek yanına yaklaştı.

“Merhaba, Sör Talon. Ben de dostlarınızın yaşadığı bu konutu hayran hayran dolaşıyordum. Çok güzel bir yer! Sırf ahırda bile yaşayabilirim!” diye bağırdı. Sesinde bir huşu ifadesi vardı. Sonra, “Ne zaman gidebiliriz?” diye sordu. “Mümkün olduğunca çabuk hana dönüp yıkanmak istiyorum.”

Talon bir kahkaha attı. “Aman Tanrım, Guy, buraya geldiğinden beri ne kadar değiştin! Şu kerhanelerdeki kadınlar sana ne yaptılar?”

“Şey... Bilirsin işte. Onlar... şeyi tercih ediyor, şeyi...” Lafını bitirmedi. Talon adamın omzunu tutarak bir kahkaha daha attı. “Bilmek istemiyorum, dostum. Sadece burada biraz bekle. Hana dönerken yapmanı istediğim bir iş var. Hemen Büyük Saray'ın kapısına gitmeni ve bu mektubu kapıdaki Varangian muhafızlara vermeni istiyorum. Benim için bunu yapabilir misin?”

Guy başıyla onayladı. “Elbette, hemen yaparım. Yarın seni rıhtımda göreceğim miyim, Talon?”

“Göreceksin, Guy.”

Guy biraz duraksadıktan sonra, “Biliyor musun, Talon,” dedi, “buradaki hizmetçi kızlar bile tarifsiz güzellikte. Daha demin biri buradan geçip kapıdan çıktı. Acele ediyordu ama

yüzüne şöyle bir bakacak fırsatım oldu.” İki parmağıyla başparmağını birleştirip ağzına götürerek öper gibi yaptı.

Talon pek ilgilenmemişti. “Onu görelî ne kadar oldu?” diye sordu, bu berbat havada herhangi birinin, özellikle bir hizmetçi kızın dışarı çıkmak istemesine şaşırmıştı.

“Yarım saat kadar. Bir kıızı öyle yalnız başına işe koşmaları garip, hele bu yağmurda.”

Talon’un kafasında küçük bir alarm çanı çaldı. “Bir dakika bekle burada, Guy. Diğer iki adam nerede?”

“Hâlâ yemek yiyorlar, galiba.”

“Onları bul ve birini bu mesajla hemen gönderdikten sonra ana giriş kapısına gel.”

Talon hızlı adımlarla ana binaya geri döndü ve orada onu görünce gözleri parlayan Theodora ile karşılaştı. “Talon! Ben de her yerde seni arıyordum!” dedi suçlar gibi. “Akşamın bu vaktinde ve böyle bir havada gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, düşünmüyorum, Theodora. Ama birkaç hafta evvelki şu... garip olayı hatırlıyor musun?”

“Tabii hatırlıyorum. Bunun belki de bize anlattıklarınla bir ilgisi olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Gerçekten de bu işle... senatörün ilgisi olabileceğine inanıyor musun, Talon?” diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Talon ona baktı. “Eugenia’nın nerede olduğunu biliyor musun, Theodora?”

“Herhalde odasındadır. Bunun onunla ne ilgisi var?” dedi, sesi değişerek biraz hırçın bir ton almıştı.

“Bu önemli olabilir, Theodora. Benim için onu bulur musun?”

Theodora kardeşini bulmaya giderken Talon giriş salonunda bekledi fakat genç kız çok geçmeden Eugenia’nın dışarı çıktığı haberiyle geri geldi.

“Bu havada mı?” diye sordu Talon.

“Bence bu çok garip. O ıslanmaktan nefret eder ve bu çamurda dışarı çıkmak istemesini çok tuhaf buldum,” dedi

Theodora, şaşkın bir sesle. "Onunla neden konuşmak istiyorsun, Talon?"

"Sonra anlatırım," dedi Talon. "Şimdi, lütfen burada evde kal. Ben birkaç dakikaya geri dönerim."

Aceleyle evden çıkıp kısa yolda ilerleyerek kapıya gitti ve şüphelerinin doğru olduğunu gördü. Nöbetçiler Eugenia çıkalı yarım saatten fazla olduğunu ve yoldan hemen sağa döndüğünü söylediler.

Talon aceleyle yoldan aşağı inip önceki defa senatörün villasından buraya geldiği yolu tekrar izlerken hava her geçen dakika daha da karanyordu. Yol üstündeki evlerin kapısının yanındaki oyuklara takılı meşaleler yolu şöyle böyle aydınlatıyor, titreşen ışıklarında salınan ağaçların gölgelerinin dans etmesini sağlıyordu. Rüzgâr çıkmıştı ve çınar ağaçlarında kalan yaprakların arasında eserken çıkardığı uğultu Talon'un taş yolda çizmelerinin çıkardığı sesi boğuyordu. Şakır şakır yağmaya başlayan yağmur meşaleleri cızırdayarak söndürüyordu ama Talon yüz adım ötesini görebiliyordu ve birinin kendine doğru geldiğini fark etti.

Bu yetmiş adım kadar ötedeki bir kadın siluetiydi. Talon onun kapüşonu başını kısmen örten bol bir pelerin giydiğini çıkarabiliyordu. Rüzgâr eteklerini bacaklarının etrafında savuruyordu ve kapüşonunun içinden çıkarak solgun yüzünün etrafında dalgalanan saçları ona bir hayalet havası veriyordu.

Ama o sırada siluet bir anda tökezledi ve öne düştü. Onun pelerinine basıp düşmüş olabileceğini düşünen Talon şaşırarak irkildi. Ama siluet yerden kalkmadı. Bunun yerine acı bir çığlık attı ve eliyle arkasındaki bir şeye ulaşmaya çalışarak yan döndü. Yüreği ağzına gelen Talon hızla siluetin yanına koştu. İnleyerek sırtından çıkan bir mülle mücadele eden kadının çarpılmış yüz hatlarını görünce hemen tanıdı; milin etrafında büyüyen koyu bir leke vardı. Talon buz gibi bir kesinlikle bunun Eugenia olduğunu ve birinin onu tatar yayıyla vurduğunu anladı.

Islak sokakta kadının yanına diz çöktü.

"Ah, Talon... ben... çok üzgünüm," dedi genç kadın nefesi

kesilerek. Kalkmaya davrandı ama sonra sırtından çıkan okla birlikte yüz üstü yere düştü.

Talon çok şanslıydı, çünkü tam Eugenia'yı tutmak için eğilmişken başının üstünden geçen bir okun vızıltısını duydu. Eğer dik durmuş olsaydı kendini yerde yatan Eugenia'nın yanında bulacaktı. Genç kadın ölümcül bir yara almıştı.

Talon'un içgüdüleri idareyi ele aldı; aniden kılıcını çekti ve bütün duyularını tehlikeye karşı açarak ve her bir siniri çılgılık atarak dikkatle genç kadının geldiği yerdeki gölgelere baktı. Birkaç dakika sonra yeni bir okun atılacağını pekâlâ biliyordu. Fedainin nerede olduğunu bulma çabasıyla gözleri deler gibi önündeki yağmuru taradı ve o sırada bir hareket fark etti. Eugenia'yı bırakıp yanılmamış olduğuna dua ederek o hafif harekete doğru hücum etmek dışında seçeneği yoktu.

Karanlıkta birinin kulak tırmalayıcı, kısa bir kahkaha attığı duyuldu ve gölgelerin içinden Talon'un kafasına doğru bir ok uçtu. Talon hemen yana eğildi ama yine de ok tıngırdayarak arkasında taşlara çarpmadan evvel sağ omzunu sıyırdı ve o sırada elinde uzun bir kılıç olan uzun boylu, kel kafalı bir adam gölgelerin arasından çıktı. Yarı çömelmiş vaziyette ilerliyordu ve Talon'a yaklaşırken kendinden çok emin görünüyordu. Loş ışıkta Talon adamın sırtıttığını fark etti.

"Bak burada kim varmış?" dedi adam, kendi kendine konuşmuş gibi. "Elinde kılıç olan bir çocuk, öyle mi? Bu... kazayı görmen çok yazık, bu çok kötü oldu."

Adam uzun bir adım atarak durdu ve kılıcını kuvvetle savurdu. Talon bu darbeden kolayca kaçtı ve yakındaki duvardan uzaklaşmak için bir adım geriye kayd. O sırada iki adam da arkalarında içe işleyen bir çılgılık duydular. Talon vahşi bir saldırıdan daha kurtulmak için geri sıçradı ve sonra hızla arkasına bir göz attı. Rakibi bile sesin nereden geldiğini görmek için bir an durakladı. Talon sesi tanımıştı; bu Theodora idi. Onu takip etmiş olmalıydı ve şimdi kız kardeşinin yanına çömelmiş korku ve acı içinde inliyordu.

Theodora başını kaldırdı ve tekrar çılgılık attı ama Talon'un

onu avutacak zamanı yoktu. Gölge rakibi yine üstüne geliyordu ve bu sefer işini hemen bitirmeye kararlı gibi görünüyordu. Kılıç artık çılgınca değil, onu kullanmayı iyi bilen birinin kontrollü eliyle savruluyordu. Talon, Arif'ten aldığı kılıcı kullanıyordu. Şam çeliğinin kılıçların çarpışmasına dayanmasını umut ediyordu. Talon darbeyi savuşturup vurdu, şimdi ona daha saygılı yaklaşan rakibi de öyle; adam artık konuşmuyor ve daha temkinli saldırıyordu. Ancak Talon'u pes etmeye zorlayarak savunma alanına tekrar ve tekrar saldırırken bu işi bitirmeye acele ettiği belliydi.

Önündeki siluet sanki gözlerine inanamıyormuş gibi bir şeyler mırıldandı, sonra yüksek sesle, "Bu o kız!" dedi. "Bir fedaiye son defa bak, oğlum. İşini bitirecek, sonra da bu kıza sahip olacağım." Daha şiddetle saldırdı.

Ama Talon bir açık arayarak rakibini dikkatle izliyordu. Kılıçlar tokuşurken hâlâ havaya kıvılcımlar uçuşuyordu ama Talon şimdi bıçağını çekmiş, bir fırsat bekliyordu. Psellos sokağın yukarısındaki Kalothesos'ların evinden çığlıklar yükseldiği anda hatasını yaptı. Talon göz ucuyla insanların yokuştan aşağıya Theodora'ya doğru koştuğunu gördü; ellerinde meşaleler vardı ve Talon, Guy'ın geldiğini anladı.

Talon gözlerini çabucak öne çevirince Psellos'un dans eder gibi bir ayağını kaldırdığını ve sonra diyaframına doğru saldırdığını gördü. Talon darbeyi savuşturup geri çekileceğine yana kayıp öne atıldı; kılıcı inmekte olan bıçağa çarparak onu uzağa itti ama o sırada bıçağı dosdoğru yaklaşan adamın boğazına sapladı. Bu anında öldürecek bir darbe değildi ama ölümcüldü. Psellos elleriyle dizlerinin üstünde ıslak taşlara düştü ve öksürdü. Ayağa kalkamıyor gibiydi. Şaşkın bir yüzle başını kaldırıp Talon'a baktı ve boğuk bir sesle, "Sen nasıl?.."

"Ben de sizden biriyim ama... daha iyiyim," diye fısıldadı Talon. Psellos dehşet dolu gözlerle ona bakakaldı ve sonra yüz üstü yere kapaklandı. Talon adamın kılıcını tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra ayağıyla adamı sırt üstü çevirdi. Psellos hâlâ yaşıyordu ama mecalsizce elleriyle akmasını engellemeye çalıştığı boynundaki açık yaradan oluk oluk kan akıyordu.

Talon adamın tuniğinden bir parça kesip tomar yaparak yarasının üstüne koydu ama fedainin zamanının çok az olduğunu biliyordu. Psellos acıyla yüzünü buruşturdu.

“Seni kim gönderdi?” diye sordu Talon, adamın yanına diz çökerek.

Psellos'un birkaç dakikalık canı kaldığını bildiği belliydi. İnledi ve sonra nefesi kesilerek, “İyisin,” dedi. “Senatör... o... onun ölmesini istedi. Hepinizin ölmesini istiyor. Güzel...”

Talon ölen adamın bıçağı olup olmadığını kontrol etmek üzereydi ki Psellos bütün gücünü toplayarak son bir gayretle bir bıçak çekti ve dişlerini gösterip hırlayarak uzanıp Talon'un böğrüne saplamaya çalıştı. Talon kolayca kolunu yakaladı ve bileğini bıçak Psellos'un göğsüne bakacak şekilde bükerek aşağı doğru itti. Bıçak yavaşça aşağı inerken iki adam birbirlerinin gözlerine baktı. Psellos inleyerek karşı koydu ama şimdi bakışlarında sadece çıplak bir dehşet ifadesi vardı. Talon son birkaç santimde bıçağı iyice itti ve alet Psellos'un kalbine kadar indi. Psellos acıyla nefesini içine çekti, gözleri yuvarlandı, başı yana devrildi ve tamponu tutan eli yana düşerken yere damla damla kan akan yarık ortaya çıktı. Acıyla ayakları yeri tekmeledi, sonra hareketsiz kaldı. Yağmur boğazındaki kanı yıkamaya başladı.

Talon ayağa kalkınca etrafının Kalothesos ailesinin ve çığlıkları duyup gelen yakındaki evlerin hizmetkârlarıyla çevrili olduğunu gördü. Kavganın son sahnelerini gördükleri için ona korkuyla bakıyorlardı. Talon, Guy'ın da orada olduğunu görünce rahatladı.

“Neler oldu, Talon? Tanrı bizi korusun ama evden çıktığını gördüğüm kadın bu işte!” dedi alçak sesle Talon'a. “Yaşıyor mu?”

Talon başını iki yana salladı.

“Hayır, bir tatar yayıyla öldürüldü.”

“Kim o?” diye sordu Guy, ayaklarının yanındaki ölü adamı ayağıyla dürterek.

“Bir fedai,” dedi Talon.

Theodora'nın hâlâ tuttuğu ama artık sessizce hıçkırdığı

Eugenia'nın cesedinin etrafında toplanmış olan kalabalığa doğru gitti. Anlaşılmaz bir şeyler geveleyen seyircilerin inleyerek kız kardeşinin hareketsiz bedeni üstünde öne arkaya sallanan Theodora'ya pek yardımcı olmuyordu. Talon elini kızın omzuna koydu ve nazikçe, "Theodora, şimdi benimle gelmelisin," dedi.

Kız başını kaldırıp ona boş gözlerle baktı, sonra onu tanımış gibi göründü.

"Talon, ben... ben onun hakkında o kötü lafları ederken ciddi değildim. Ciddi değildim! Ah Tanrım, bu neden oldu? Neden?" Ağlamaya ve bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Talon onu mümkün olduğunca çabuk yağmurdan uzaklaştırmaları gerektiğine karar verdi.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum, Theodora ama şimdi yanımdaki Guy ve diğer adamlarımla birlikte giderek bana yardım etmelisin. Guy, Eugenia'yı da al, villaya git ve kapıları sıkıca kilitle. Kim olduğundan emin olmadığın hiç kimseyi içeri alma. Nöbetçilerin alarma geçmesini sağla. Her şeye hazır ol, Guy."

Guy başını salladı ve tam hıçkırarak ağlayan Theodora'nın ayağa kalkmasına yardım etmeye davranmıştı ki uygun adım yürüyen ayak sesleri duydu ve bütün başlar çevrilerek tepeden aşağı inen bir dizi meşaleye bakakaldı.

"Çabuk ol, Guy, onu hemen eve sok!" diye fısıldadı Talon. "Gelenlerin kim olduğunu bilmiyorum, onun için işi sağlama alalım."

Guy hiç oyalanmadı. Theodora'yı kollarının arasına aliverdi ve adamlarına Eugenia'nın cesedini getirmelerini emretti, sonra hep birlikte villanın meşalelerle aydınlatılmış kapısına kadarki kısa mesafeyi aceleyle kat ederek içeri girdiler. Talon daha yavaştan alarak ve göze batmamaya çalışarak kalabalıkla birlikte ilerledi. Uygun adım yürüyen adamlar yaklaştı ve çok geçmeden taşıdıkları meşalelerin ışığında parlayan zırhları ve çelik miğferleri göründü.

Talon ilk başta yaklaşan adamların zırhlarını ve diğer teçhi-

zatlarını tanımadı ama sonra onları Alexios'un çağırması olabileceğini anlayınca içi biraz rahatladı. Küçük topluluk yaklaştıkça *tyzkanion* oynarken tanıştığı subaylardan biri olan başlarındaki liderlerini tanıdı. Kalabalığın önüne çıktı.

Çabucak bir emir verildi, askerler bir anda durdular ve subay Talon'a doğru yaklaştı. Onu tanıyınca gülümsedi.

"*Gregaros Aggalon*, Sör Talon. Alexios Kalothesos bize evine gelmemiz için bir mesaj gönderdiği için buraya geldik. Bu çok olağan dışı bir şey. Neler olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Hayır, şu anda açıklayamam ama bir tehlike olduğunu ve gelmekle iyi ettiğinizi biliyorum. Size yakında ihtiyacımız olabilir. Adamlarınızla birlikte eve gelin, zira eğer bir şey olursa kendimizi orada savunmak zorunda kalacağız."

Meraklandığı belli olan adam başını salladı ve askerlerine yerleşmeye girmelerini emretti.

"Biz geldiğimizde orada ne oluyordu?" diye sordu.

"Ailenin kadınlarından biri bir fedai tarafından öldürüldü. Nedeni belli değil ama ben adamı öldürdüm. Ölmeden önce bana kendisini senatör Spartenos'un gönderdiğini söyledi."

"Aman Tanrım. Ciddi olamazsınız. Pantoleon'un babası Senatör Spartenos mu? Emin misiniz?"

"Şu anda pek az şeyden eminim ama kesin olan bir şey var, o da bu aile tehlikede ve geldiğinize sevindim."

Haliç'in üstünde çalkantılı denizi aydınlatan bir şimşek çaktı ve bunu bir gök gürültüsü izledi.

Damianus ile Joannina sokaktaki gürültü patırtı yüzünden telaşlanarak yağmura rağmen neler olduğunu görmek için merdivenlere gelmişlerdi. Ama şimdi sersemlemiş halde girişte duruyorlardı. Alexios da uyuşmuş gibi bastonuna dayanmış hemen yanlarında duruyordu. Yüzlerindeki şok ifadesi Eugenia'nın öldüğünden haberdar olduklarını gösteriyordu.

"Neler oldu, Sör Talon? Bize neler olduğunu anlatın," diye sordu Damianus. Sesi titriyordu. Joannina ağlıyordu. Kızının yanına gitmek için izin istedi ve elleriyle yüzünü kapatarak aceleyle uzaklaştı.

Senatör yeni geleni ihtiyatla süzdü.

"Bu adam da kim ve bu askerlerin burada ne işi var?" diye sordu, önünde duran adamın üniformalı olduğunu anlayınca.

Fakat Alexios subaya sarılarak, "Çok çabuk geldin, Gregaros," dedi. "Sana bütün kalbimle teşekkür ederim. Kız kardeşim öldüğü için ıstırap içindeyiz, neden öldüğünü bilmiyoruz. Tanrı ruhunu korusun. Talon neler olduğunu anlamamıza yardım eder misin?"

"Kumandana ne söylediğini bilmiyorum, Alex, ama sanki biri kışlada bir arı kovanına çomak sokmuş gibi ve aceleyle buraya gelirken Büyük Saray'dan kavgaya benzer sesler çalındı kulağıma. Biz Mese'ye gelirken büyük bir Varangian birliği dörtnala yanımızdan geçerek Blachernae sarayına doğru gitti. Acele içindeydiler. Ama bana verilen emir açıktı. Hiçbir şey için yoldan ayrılmadan doğruca buraya gelmem emredildi," dedi Gregaros.

"Sarayda kavga mı var? Aman Tanrım, neler oluyor bu şehirde?" diye bağırdı Damianus.

"Bilmiyorum, senatör ama ciddi bir şeyler olduğu ortada. Oğlunuzun gönderdiği habercinin hemen arkasından saraydan bir başka haberci geldi ve şehirden bir günlük mesafede bir Arap filosunun görüldüğünü ve bir kuşatmaya hazır olmamızı bildirdi."

Herkes şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bir mangalın yandığı sıcak yemek odasına girdiler. Gerçekten alarm verilmiş olduğunu duyan Talon biraz rahatladı. Ancak daha halledilmesi gereken bitirilmemiş bir iş daha vardı.

Onlara kısa birkaç cümleyle sokakta geçenleri ve anladığı kadarıyla neler olduğunu açıkladı. Ama baş sallamalar ve yüzlerdeki şoke olmuş ifadeler ona inanamadıklarını gösteriyordu.

"Tanrım bana yardım etsin ama buna inanmam, inanmayacağım! Yanılıyor olmalısın, Sör Talon. John benim dostum ve meslektaşımıdır. Onu iyi tanırım ve hepimiz oğlu Pantoleon'u severdik. Bir hata olmalı!" diye inledi Damianus, başını ellerinin arasına alarak. "Kızımı nasıl bir nedenle öldürmüş olabilir ki?"

Alexios topallayarak yanına gidip oturmasına yardım etti; yaşlı adam başı ellerine gömülü halde kaldı.

“Bilmiyorum, Sör, ama bunu öğrenmek niyetindeyim.” Talon, Alexios’a döndü. “Bir süre acını bir kenara itip bu evi savunmaya hazırlamalısın. Bütün hizmetkârları ana binaya çağır. Gregaros sana yardım eder ama bütün kapıları kilitleyin ve hazır olun.”

Limanın üstünde bir şimşek çaktı ve bunu bir gök gürültüsü daha izledi, sonra yağmur panjurları döverek ve dışarıda yerde hafif bir sis oluşturarak bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı.

Alexios ona aklını kaybetmiş gibi baktı. “Sen neden bahsediyorsun, Talon?” diye sordu.

“Lütfen, Alex, dediklerimi yap. Boşuna olabilir ama hazırlanmalısın. Ben geri döneceğim. Yapmam gerek bir şey var.” Alexios isteksizce başıyla onayladı ama Talon’a güvendiği belliydi ki hemen hizmetkârlara emirler yağdırmaya başladı, onlar da koşarak diğerlerini toplamak üzere uzaklaştılar. Hizmetkârlara bütün pencerelerin panjurlarını kapatmaları söylendi ve evin her girişine asker yerleştirildi.

Talon gitmeden önce Guy ile iki denizciyi Eugenia’nın annesiyle kız kardeşinin kederli ağıtının duyulduğu odanın kapısında nöbet tutarken buldu. Adamların içinde bulundukları bu durumdan rahatsız olduğu açıkça belliydi ama Talon onlara oldukları yerde kalmalarını söyledi.

“Tetikte ol, Guy. Pencerelerin kapalı olduğundan emin ol ve içinizden biri ne olur ne olmaz diye içeride onların yanında kalsın; bu gece etrafta fedailer dolaşüyor. Evde bize yardım edecek askerler var ama bu kadınları siz korumalısınız. Alex’e ve babasına ben dönene kadar hiçbir koşulda evden ayrılmalarını söyle.”

Guy, Talon’a vahşi bir ifadeyle gülümseyerek, “Biz burada olacağız, Talon,” dedi. El sıkıştılar ve Talon gözden kayboldu.

* * *

Alexios'la Gregaros hızla hizmetkârları ve askerleri silahlı gruplar halinde organize ederek stratejik olarak villanın iç kısmına yerleştirdiler. Alexios, Gregaros'tan Guy'a destek olması için birkaç adamını göndermesini isteyerek kız kardeşiyle annesini iyice sağlama aldı. Guy ona bir dev gibi sırtarak saygılı bir tavırla Talon'un ona kadınları korumasını emrettiğini söylediği zaman etkilendi ama hiç şaşırmadı. Alex bundan sonra dikkatini neye karşı savunma yapacağı ve nasıl karşı koyacağı meselesine odakladı. O ve Gregaros birkaç yağ lambasının yandığı yemek salonunda oturuyorlardı ki Theodora içeri girdi. Guy da koruması olarak yanındaydı. Onları gördüğü zaman omuzlarını silkti.

"Onu durduramadım, onun için ben de yanında geldim," dedi, kırık dökük bir Yunancayla.

Theodora'nın üstünde hâlâ ıslak tuniği vardı, yüzü kurumuş gözyaşlarıyla yol yol olmuştu ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı; saçları karman çormandı ve çok kırılğan görünüyordu. Kendini adeta Alexios'un kollarına atarak başını ağabeyinin tuniğine gömerek tekrar ağlamaya başladı.

"Ah, Alex, nedir bu olanlar? Neden onu öldürmek istediler?" diyerek hıçkırırken tuniğini ıslatan gözyaşlarına aldırmayan Alex kızın sarsılan omuzlarını tıptısladı. Ona sarılarak, "Bunu öğreneceğiz, küçük kardeşim," diye fısıldadı. "Bunun intikamını alacağız. Tanrı önünde yemin ederim."

Theodora titreyerek bir şeyler mırıldandı. Alexios hemen yanındaki pelerinine uzanarak onu kardeşinin omuzlarına örttü.

"Ne dedin, Theo'm?" diye sordu.

"Talon nerede diye sordum. Onu sokaktaki o... o fedaiyle dövüştüğünden beri görmedim."

Alexios, Guy'a baktı ama beriki ellerini açarak omuzlarını silkti. "Gitti, Sör. O böyledir. Hiçbir şey söylemez. Ama geri gelecektir, bundan eminim. Onun kız kardeşinizi, ee... öldüren adamın nasıl hakkından geldiğini gördüm. Tanrı kardeşinizin ruhunu korusun. Ama yayını yanına aldı, bu kadarını biliyorum. Hiçbirimiz onu iyi tanımıyoruz ama hepimiz ona güveniriz."

Alexios bir kez daha, Talon'un topladığı diğer kaba saba adamları gibi ona pek korkutucu görünen bu adama dikkatle baktı; ama öyle görünmemesine rağmen aslında hepsinin içinde en korkutucusunun Talon olduğunu düşündü. Bu insanların o gece onun yanında olduklarına sevindi.

Theodora aniden dikildi. "Onun nereye gittiğini biliyorum! Ah, Tanrım, ama onu bu sefer öldürürler! Onu bekliyorlardır!" diye bağırdı.

"Sakin ol, kardeşim," dedi Alexios nazikçe, onu tutarak. "Talon nereye gitti?"

"Sana söyleyeceğim, ağabey. Buraya haftalar önce ilk geldiği zaman o... onun kanayan bir yarası vardı. Gece geç bir vakitti ve ben, şey... uyuyamadığım için kütüphanede kitap okuyordum. İçeri girdi ve sanki iyiymiş gibi davranıyordu ama iyi değildi, birinin onun böğrünü kestiğini fark ettim. Yan tarafı kan içindeydi."

"Nasıl olur da bizim bundan hiç haberimiz olmaz?" diye sordu Alexios.

"Çünkü bana bunu kimseye söylememem için yemin ettirdi," dedi genç kız hıçkırarak.

"Bana bildiğin her şeyi anlatsan iyi olur," dedi Alexios, meşum bir sesle.

"Kanı görünce ona ne olduğunu sordum ve bana haydutların saldırısına uğradığını söyledi. Yarasını sarmasına yardım ettim, sonra yatağına gitti, ben de kendi odama gittim."

"Belki saldırıya uğramıştır. Onun başının çaresine bakabileceğini biliyorum," dedi Alexios ama sesi tereddütlüydü.

"Ona neredeyse inanmıştım ama ertesi sabah Senatör Spartenos bizi ziyarete geldi."

Alexios irkilerek Gregaros'la baktı. İkisinin de suratı asılmıştı. "Devam et, kardeşim. Dinliyoruz," dedi.

"Şey, bu sadece bir nezaket ziyareti değildi, hem zaten, senin de iyi bildiğin gibi, senatör babamdan pek hoşlanmaz. Karısı Constance ara sıra gelse de onun bize en son ne zaman geldiğini hatırlamıyorum." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Aşırı yapmacık bir tavrı vardı. Zaten ne ondan ne de o kendini beğenmiş oğlundan hiçbir zaman hoşlanmadım.” Bumunu çekti; Gregaros elini ağzına götürerek gülümsemesini saklamak için bakışlarını çevirdi.

“Theodora, lütfen konudan uzaklaşma,” diye payladı ağabeyi.

Gök gürledi ve çakan bir şimşek bahçeyi aydınlattı. Yağmurun uğultusu diğer sesleri bastırıyordu ve önceden harıl harıl yanan mangal sönmeye yüz tutmuştu. Guy, Alexios'un ne düşündüğünü hissederek gidip korların üstüne bir kütük koydu. Ateş canlandı ve odayı karartan gölgeleri uzaklaştırdı.

Theodora sözüne devam etti. “Evet, şey, adam bizim veya nöbetçilerin duvardan atlayıp topraklarımıza giren birini görüp görmediğini sorup duruyordu. Tabii ne annem ne de ben bir şey bilmiyorduk, herhangi bir şey gördüklerini veya duyduklarını inkâr eden muhafızlar da öyle. Ama adam köpeklerinin duvarımızın altında kan bulduğunda ısrar ediyordu. Kendi konutunda bir kargaşa çıktığını ve adamlarının gizlice evine giren bir kişiyi yaraladığını söyledi.”

“Onun Talon olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Alexios hayret içinde.

“Anlamıyor musun? O gece Talon böğründen yaralanmış olarak geldi. O olduğundan eminim, neden olduğunu pek anlamasam da. Yunan Ateşi'nden bahsetti bana, onun hakkında bir şeyler sordu ama başka bir şey demedi. Zaten onun neden bahsettiğini bilmiyordum.”

Durdu ve masada duran bir bezle bumunu sildi ama göz yaşları yeniden akmaya başladı.

“O Eugenia'yı öldüren şu... canavarı öldürdü ve fedai ölmeden önce Talon'a bir şey dedi ve şimdi Talon oraya geri gitti. Bundan eminim! Ona yardım etmeliyiz!” dedi inleyerek.

“Hadi, hadi! Kes artık ağlamayı, tatlım!” Joannina odaya girdi ve onu takip eden iki denizci gidip mangalın yakınında duran Guy'a katıldılar. Yüzü ağlamaktan şişmişti ve güzel gözleri kıpkırmızıydı ama cesur görünmeye çalıştığı belliydi; kızını

bir çocuk gibi kucağına alıp Alexios'un yanındaki koltukta sallamaya başladı.

"Neden bahsediyordunuz, Alexios?" diye sordu, kızının başının üstünden ona azarlar gibi bakarak.

"Kardeşim bize senatörün ziyaretini anlatıyor, anne," dedi Alexios, "ama senin bilmediğin bir şey var. Talon hakkında."

O anda dışarıda bir gürültü duydu. Silahlar birbirine çarpıyor, insanlar bağıyordu. Alexios ve Gregaros yerlerinden fırladılar.

"Sen gidip bununla ilgilenmelisin, dostum. Sör Talon haklı olmalı. Ben ailemle kalacağım. Tanrı seninle olsun," dedi Alexios kılıcını çekerken. Sonra Guy'a döndü. "Babamın nerede olduğunu biliyor musun? Lütfen John'la birlikte onu mümkün olduğunca çabuk buraya getirin."

Guy aceleyle uzaklaşırken yanındaki adamlar Joannina ile Theodora'nın yanına gidip durdular. Gregaros kılıcını çekerek adamlarına katılmak üzere dışarı koştu.

* * *

Talon arka kapının yanındaki artık tanıdığı duvardan sessizce atlarken havanın karanlık olmasından ve yağmur yağmasından memnundu. Çalıların arkasında yumuşak toprağa inerken bahçede hiç kıpırtı yoktu. Etrafta köpeklerin olabileceğini düşünerek dikkatle dinledi ama bir şey duyamadı. Nöbetçilerin kötü havadan kaçarak bir yere sığındıklarını tahmin etti.

Olağan dışı bir hareketlilik olup olmadığını anlamak için dikkatle evi gözledi ama ev karanlık ve çok sessizdi. Tam eve doğru ilerlemeye başlamıştı ki sağ tarafında bir hareket sezdi. Bir anda karanlık çalıların içine dalıp gözden kayboluverdi. Sesin geldiği tarafa dikkatle baktı. Haliç'in üstünde çakan bir şimşek bir lahza bahçeyi aydınlattı ve arka kapının bulunduğu kemerin altında bir adamın durduğunu gördü. Adam sanki bir şey sezmiş gibi onun olduğu tarafa bakıyordu. Talon yavaşça ayağa kalarak bir ok taktı. Ok hızla hedefini buldu ve adam hafif bir iniltiyle ölürken yere düşerek kapının altında görünmez oldu.

Talon gitmek için döndü ama o sırada kesin olarak evden ona doğru bir köpeğin gelmekte olduğunu hissetti. Elli adım kadar ötedeki çalılar arasında sessizce ona doğru koşan büyük bir gölge şöyle bir gözüne ilişti. Yayını bırakarak kılıcını iki eliyle kavradı ve silahın ucunu hayvanın saldıracağını düşündüğü yöne çevirdi. Çok beklemesi gerekmedi. Devasa hayvan saniyeler içinde sular sıçratarak çalılarının içinden boğazına doğru atladı.

Talon saniyenin onda biri zamanı olduğunu biliyordu ve kocaman kara şekil üstüne atlarken kılıcıyla hızla öne doğru bir hamle yaptı. Kılıcı eti buldu ve içine girdi; hayvanın çenesi boğazının birkaç santim ötesinde sertçe kapanırken kılıcı sokmaya devam etti. Köpeğin göğüs boşluğuna giren kılıç neredeyse kabzasına kadar içeri girdi ve köpek yere düştü. Ses çıkmasından korkan Talon hançerini çekti ve yerde çırpınan ve acıyla inleyen hayvanın işini hemen bitirdi.

Nefes nefese ayağa kalktı ve yeniden dikkatle etrafı izleyip dinlemeye koyuldu. Yayını yerden alıp omzuna attı ve kılıcını önünde tutarak büyük bir dikkatle kapının olduğu bölgeden uzaklaşarak çalılarının ve alçak ağaçların içinden büyük binanın sundurmasının önüne kadar gitti. Karanlıkta sadece ilk kattaki bir iki odadan ve ikinci kattaki bir odadan gelen loş ışığı görebiliyordu. Evde pek bir hareket görünmüyordu ve Talon baştan beri yanılıyor olup olamayacağını düşündü.

Ama o sırada sundurmanın ilerisinde gölgelerin arasında duran başka bir karanlık siluetin hareket ettiğini fark etti. Adam tırabzana kadar geldi ve dikkatle Talon'un köpekle karşılaştığı yere doğru baktı. Kaygılandığı belliydi ve Talon adamın hayvanı gidip hissettiği bir şeye bakması için salmış olduğunu anladı. Nöbetçi alçak sesle seslendi ve sonra ısılık çaldı.

Adam ona neyin vurduğunu hiç anlamadı. Ok dosdoğru boynuna isabet etti ve onu izleyen bir başkası da duyulur bir sesle göğsüne saplandı. Adam iki büklüm öne eğilerek parmaklıkların üstünden aşağıdaki çalılarının içine düştü ve hiç hareketsiz kaldı. Talon sundurmanın ilerisinden birinin telaşla

seslendiğini duydu ve başka bir nöbetçi sundurmada koşarak o tarafa doğru geldi. Birinin ismini sesleniyordu. Yanıt gelmeyince siluet Talon'un gizlendiği yerin yakınında parmaklıklardan sarkarak bahçeye baktı. Bir şimşek ağaçları aydınlattı, bunu bir gök gürültüsü izledi ve yerleşkenin en uzak ucunu gözden gizleyecek kadar şiddetli bir yağmur bastırdı.

Talon sessizce adamın arkasına geçti ve hançerini tam adamın sırtının ortasına, biraz sola doğru sapladı. Adam düşerken onu tuttu, sonra onu çalılarının arasında yatan arkadaşının yanına yatırdı. Etrafa bakınarak daha ne kadar nöbetçi olabileceğini merak etti. İkinci kata çıkmaya karar verdi. Kirişlere tutunarak kendini yukarı çekti, sonra kiremit çatıya çıktı. Şaşkınlık içinde bazı kiremitlerin yerinden oynadığını fark etti, eğimli çatıda ıslak kiremitlerin üstünde kaymadan ilerlemek için büyük bir dikkatle hareket ederek panjuru kapalı olan en yakın pencereye ulaştı.

O sırada aşağıda sundurmada bir patırtı duydu. Biri bağırdı ve koşan ayak sesleri duyulurken alarm verildi. Talon bir diğer nöbetçinin arkadaşlarının cesedini bulduğunu tahmin etti. Panjuru açmak için hançerini kullanarak aceleyle odanın içine girdi. Hemen panjuru tekrar kapatıp yere çömeldi ve aşağıda başlayan hareketliliği dinlemeye koyuldu. Bağırımlar ve koşan ayak sesleri duyuyordu, sonra kapılar açılıp çarptı, daha çok ayak sesi duyuldu ve sonra bu gürültüye korkuyla bağırarak kadınların çığlıkları eklendi.

Talon birinin araştırmak için merdivenden çıkıp gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Sessizce odadan dışarı süzülürdü ve olabildiğince çok şey duymak ve görmek için merdiven boşluğuna gitti. Zemin kat ışıklar içindeydi ve koşuşturan ayak seslerinden çalışanların hepsinin uyandığı anlaşılıyordu. İş daha zorlaşacaktı. Büyük bir dikkatle merdivenden indi ve sonra küçük bir kemerin girişini örten kalın bir perdenin ardına saklandı. Oradan kimse geçmeyince dikkatle etrafı dinledi ve solunda gördüğü bir koridorun ilerisinden sesler yükseldiğini fark etti. Koridorun ilerisindeki kapıların birinin önünde bir nöbetçi duru-

yordu. Nöbetçi ileri bakıyordu ve tetikteydi. Talon yayını çekti ve koridorun ortasına doğru adım attı. Nöbetçi son anda bir şey hissetmiş olmalıydı ki döndü ve arkasından ışık gelen karanlık şekli ve hızla üstüne gelmekte olan oku gördü. Ok göğsüne saplanmadan evvel dehşet içinde bir çığlık atmaktan başka bir şey yapacak zamanı olmadı. Başka ses çıkarmadan yere düştü ama kalkanı ve mızrağı takırdayarak yere yuvarlandı. Kapı açıldığı zaman Talon cesede doğru koşmaya başlamıştı bile. Talon hiç durmadan omzuyla kapıya vurup birini geriye doğru yere yuvarladı.

Talon paldır küldür kapıdan girince yere düşmüş ve şimdi eliyle burnunu tutarak gözlerinde çıplak bir korkuyla ona bakan bir hizmetkârın şaşkın yüzüyle karşılaştı. Talon adamın üstüne eğildi ve hareket etmemesi için omzunu tutup başına kılıcının kabzasıyla vurarak adamı bayılttı.

Duracak zaman yoktu, Talon hızla odaya göz attı. Odada hizmetkârın dışında iki adam daha vardı. Bunlardan biri divandan kalkmak üzere olan senatör Spartenos'tu ama Talon tüm dikkatini yanındaki arkadaşına verdi, zira adam önünde uzun bir kılıç tutarak hızla üstüne doğru geliyordu.

Adam rahiplerinkine benzeyen kapüşonlu, kalın kahverengi yünlü bir tunik giymişti ama Talon onun rahip olduğundan şüpheliydi. Adamın kılıcı tutma şekli onu kullanmayı iyi bildiğini gösteriyordu ve yüzündeki hafif gülümseme Talon'a karşısında yeteneğine güvenen biri olduğunu söylüyordu.

"Nihayet geldin. Yine geri gelmeni bekliyordum," dedi adam.

Talon hiçbir şey söylemedi ama odayı tanımak için mobilyalara ve duvarın önüne konulmuş heykellere hızla bir göz attı. Oda duvardaki oyuklara ve şimdi ayağa kalkmış, kısık gözlerle onu izleyen senatörün yanındaki masaya konulmuş bir düzine yağ lambasıyla apaydınlıktı.

"Ah, Sör Talon, bu ne sürpriz! Birkaç hafta evvel gizlice içeri giren de siz miydiniz?" dedi senatör Spartenos.

Talon başıyla onayladı ve kılıcıyla vurarak rakibinin silahını

uzaklaştırdı. Birbirlerini tartıyorlardı ama Talon anında bir kılıç ustasıyla karşı karşıya olduğunu anladı.

“Şimdiye kadar öleceğini sanmıştım. Tersine, işte yine buradasın! Burada ne işin var?” diye sordu senatör, dikkatini dağdıtmak istermiş gibi yüksek sesle.

Talon ona bakmadan, “Eugenia’nın öldürülmesini sen mi emrettin?” diye sordu.

“Evet, sanırım o bendim. Psellos bu isteğimi yerine getirmeyi becerememiş galiba?”

“Becerdi – ama sonra öldü,” dedi Talon, rakibinin dizine doğru hızla savurduğu kılıcından kaçmak için dans ederek. Sözlerini duyan rakibinin gözlerindeki parıltıyı fark etti.

“Eh, sanırım, bu beklenen bir şeydi. Psellos’un her zaman yetenekleri konusunda abartılı bir fikri olmuştu. Şimdi Choumnos burada, o çok daha alçakgönüllüdür ama buraya gelmekle büyük hata yaptın. Hâlâ onu yaraladığın için sana dış biliyor. Bu sefer buradan iki ayağın üstünde gidebileceğinden şüpheliyim.”

Talon’un bakışları gözlerini hiç kırpmadan kendisini izleyen Choumnos’a odaklanmıştı. Şimdi gittikçe hızlanarak Talon’un başına ve boynuna doğru kısa ve kesin hamleler yapan adamın gözlerinden pek bir şey anlaşılmıyordu. Adam hızlı hareketlerle art arda kılıcını Talon’a doğru savururken buz gibi bir gülümsemeyle ayrılan dudaklarında dişleri görünüyordu. Talon’u pes etmeye zorluyordu.

Talon geriye doğru sendeleyerek üstünde alçı bir büst olan bir sütuna benzeyen alçak bir kaideye çarpıp ikisini birden yere düşürdü. Talon tökezlerken Choumnos ileri atılıp kılıcını aşağı doğru savurdu. Talon’un kılıcını kaldırıp kıvılcımlar uçuşturarak darbeyi savuşturacak bir saniyeden az zamanı oldu. Choumnos kılıcını akıcı bir hareketle tekrar yukarı kaldırıp bir kez daha aşağı indirdi. Ama Talon yolundan çekilmişti ve silah küçük ahşap bir masanın kenarına indi. Tahta yarıldı ve masa bir yana eğilince cilalı yüzeyindeki küçük ıvır zıvırlar gürültüyle yere düşüp parçalandı.

Talon, “Aman Tanrım, karım bunu görünce hiç sevinmeye-

cek,” sözlerini zar zor duydu. “Dikkatli ol, Choumnos. Burası kendi evin değil.”

Ama iki rakip senatöre hiç dikkat etmiyordu. Dengesini tekrar kazanan Talon her şeyle, kılıcın bıçağıyla, kabzasıyla, başıyla saldırıyordu. Uzun zaman önce amcası Phillip'ten aldığı eğitimin semeresini verdiğini görüyordu. Bir ara ona çok yaklaşmayı başardı ve kılıcını çevirerek kabzasıyla Choumnos'un yüzüne vurdu. Choumnos acıyla gözlerini kırıştırdı ve yarılan üst dudağından kan sızmaya başladı. Bir adım gerileyerek araya mesafe koydu ama asla gardını bırakmadı. Ağzını silerken ateş saçan gözlerle Talon'a baktı.

“Bundan pişman olacaksın, Tapınak Şövalyesi,” dedi usulca ve sonra art arda seri hareketlerle saldırarak değişik yerlerden darbe yememesi için Talon'u bayağı zorladı. Talon şimdi hançerini çekmişti ve bazı hafif darbeleri savuşturmak için onu kullanıyordu.

Choumnos, Talon'u yavaş yavaş yormaya kararlıydı, kılıcını iki eliyle tutuyor, üstüne saldırmaktan ziyade vurmak için kullanıyordu ama Talon rakibinin menziline kolayca girebileceğini düşünmekten hemen vazgeçmişti. Talon'un kararlı bir saldırısından kaçmaya çalışan Choumnos bir masayı daha devirdi. Masa gürültüyle düştü ve seramik bir kâse paramparça olarak yere dağıldı.

Talon, Choumnos'un kendisini arkadaki senatöre doğru ittiğini fark etti. Hemen yana kaydı ve metal bir nesne başının üstünden uçarak duvara çarptı. Talon kılıcını senatöre doğru savurdu, adam eğilerek bıçağın yolundan çekilirken ayağı takıldı ve iki rakibin menzilinden çıkmak için acele ederken neredeyse sırt üstü divanın üstüne düşecekti. İki adam gürültüyle yere düşerek yerdeki süslü çinilerin üstünde birikmiş olan kırıkların arasına karışan bir başka paha biçilmez eşyayı kırınca senatör öfkeyle bağırdı. Baştaki saldırıların vahşi hızının kesildiğini fark eden Talon, Choumnos'un yorulmaya başladığını hissedebiliyordu ama kendisi de öyleydi. Şimdi ikisi de ter içindeydi ve Talon bu kavgayı nasıl sonlandıracağını merak ediyordu. Choumnos o kadar az açık veriyordu ki.

Bu tatsız bir sonuca yol açabilecek olsa da Talon tekrar yaklaşmak zorundaydı. Choumnos'un yaklaşmasına izin verdi ve yılan gibi hızlı birkaç darbeyi savuşturdu. Tam o anda odayı uğursuz bir ışıkla aydınlatan büyük bir şimşek çaktı ve bunu hemen başlarının üstünde gümbürdeyen bir gök gürültüsü izledi. Choumnos saniyenin onda biri duraksadı ve bu ölümcül oldu. Talon kılıçları tokuşturdu, sonra bütün kuvvetini kullanarak rakibinin kılıcını yana itti ve açıklıktan hançerini adamın diyaframına doğru itti. Kalbine isabet ettirmek niyetindeydi ama son anda Choumnos ağırlığını diğer bacağına vermişti. Talon hançeri iyice derine sapladı ve aynı zamanda Choumnos'un kılıcını engellemek için kılıcını kullandı. İstırabı Choumnos'un yüzünden belli oluyordu, kılıcı metalik bir sesle yere düştü, sonra adam öne düşerek dizlerinin üstüne çöktü. Orada başı aşağıda, nefes nefese, karnını tutarak öylece kaldı.

Talon bir adım geriledi ve Choumnos karnını tutarken bir an izledi. Sonra adam inleyerek başını kaldırdı. "Bitir şunu! Bitir şunu, Allah belanı versin!" diye fısıldadı. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı, Talon ona baktı, sonra kısaca başını salladı. Choumnos'un arkasına geçti ve tek bir sert vuruşla başını gövdesinden ayırdı.

Baş yerde zıplayıp yukarı bakacak şekilde dururken, gövdesi yavaşça Talon'a arkadan yaklaşmaya çalışan senatörün neredeyse ayağının dibinde, bir kan gölü içine düştü. Talon orada durup rakibinin gövdesiyle senatöre baktı. Kanlı kılıcı derin nefesler alan senatörün göğsüne doğruldu. Gözleri korkuyla büyüyen senatör geriledi.

"Ben bir savaşçı değilim, yapma," dedi, sesi titreyerek.

"Otur," dedi Talon, alçak sesle kısaca.

Senatör itaat etti ve Talon soluması düzelirken adamı izledi.

"Neden Eugenia'yı öldürttün?" diye sordu.

"Çünkü çok fazla şey biliyordu. Senin gibi bir toyun düşünmüş olabileceği gibi masum biri değildi o. O bir fahişeydi."

Talon kanlı kılıcının ucuyla hafifçe senatörün yüzüne dokundu. Senatörün yanağına bir damla kan sıçradı.

“Ona öyle deme.”

Senatör Talon'un sert gözlerine baktı ve ölümden kıl payı uzakta olduğunu anladı. Togasının ucuyla yüzündeki kanı sildi.

“Herkesin nerede olduğunu biliyordu,” dedi soğuk bir sesle. “O benimle onu yatağa atan prens arasında haberciydi... Aptal! Gelecekteki imparatorluğu tehlikedeyken bile güzel bir kıza dokunmadan duramıyor! Maalesef kadın onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.”

“Kim bu prens?”

“Prens Andronikos Komnetos, imparatorun yeğeni! Onu tanıımıyorsun, öyle değil mi?”

Talon'un yüzündeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı.

“Ah, evet, Eugenia onunla yatıyordu ve bunu öğrendiğim zaman onu kullandım. Ailesinin öğrenmesinden ve imparatoriçenin bu akılsızlığını keşfetmesinden çok korkuyordu. Ailesi rezil olacaktı.”

“Arap filosuyla ne yaptınız? Yunan Ateşi'nden bahsediyordunuz. Geçen sefer sizi duydum.”

“Bir şeyler duymuşsun demek ki. Şurada yatan işe yaramaz o defa onu alt etmene izin verdi ve sonra da bana bir şey duymuş olamayacağını söyledi. Eh, bedelini ödemiş oldu... ben de ödeyeceğim ama artık harekete geçen planı durdurmak için çok geç.”

“Geldiğim zaman oramirali uyardım ve beni dinlediğinden eminim, çünkü donanma denize açılmaya hazırlanıyor.” Talon konuşurken dikkatle senatörü izledi ve gözlerinde bir alarm ifadesi görür gibi oldu.

“Bunu duydum, cehennem olasıca. Senin gibi cahil piçlerin müdahalesi olmasaydı ne yaptığını bilen bir imparatorumuz olabilirdi, Frenk.”

“Kimin için çalışıyorsun? Sadece prens için mi?”

“Bunu kendin bulmak zorundasın, çünkü söylemeyeceğim. Hâlâ başarılı olabiliriz ve ben bunu göremeyeceğimi bilsem de hayaletim Manuel'in mahvolduğunu görme zevkini yaşayacak.”

“Cenevizlilerin senin için çalıştığını biliyorum, öyleyse

Yunan Ateşi'nin ele geçirilmesini sağlayan da sendin, o adamı da Araplarla aranda arabulucu olarak kullandın."

"Caravello'yu mu? Evet, o da faydalı oldu. Eğer limanda sıkışıp kalmamışsa herhalde çoktan gitmiştir. Onu açık denizde takip edersen dikkatli ol-san iyi olur, çünkü gemisinde Yunan Ateşi var. Eğer karşısına çıkarsan hiç duraksamadan gemini yakar. O makinenin değerini gayet iyi biliyor – nasıl kullanılabileceğini de öyle. Yazık... onun gemisi ve o ateş makinesiyle, bir gün yapmaya niyetlendiğim gibi, o adalardan birinde kendime ait bir yer kurabilirdim.

Şu lanet olası Araplara gelince, sadece Abidos'a gidip dikkatleri dağıtmaları gerekiyordu. Kumandanları hırslı veya açgözlü biri olmalı, aptal, ama bana ne? Eğer kendi donanmamız bizi koruyamıyorsa, kim koruyabilir ki?" Spartenos'un sesi küçümseme doluydu.

"Sen zengin ve güçlü bir senatörsün. Neden imparatorun bu kadar nefret ediyor ve her şeyini böyle bir kumarda riske atıyorsun?"

"Miryokefalon felaketinden önce de yararsız biriydi o. İsrâf ettiği paralar ve fahiş vergiler yüzünden soyluların elinde kalanlar mahvoluyordu. Bütün bunların üstüne bir de oğlumu Miryokefalon'da ölüme gönderdi. Oğlum Pantoleon bu şehirde yükselen bir yıldızdı!" Şimdi sesi tizleşmişti. "Benim... benim oğlum büyük bir general olacaktı, belki ondan da fazlası ama bu... ahmak Manuel ordusunu mahva sürükledi ve ben biricik oğlumu kaybettim." Senatör elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırmaya başladı. Bu o kadar beklenmedikti ki Talon hayretler içinde bakakaldı.

"Generallerin karşı çıkmasına rağmen imparatoru o ölüm tuzağına girmeye ikna edenlerden biri de senin oğlundu," dedi Talon, sert bir sesle.

Senatör Spartenos gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü kaldırdı. "Sen bir yalancısın, Frenk. Neler olduğunu bilmiyorsun."

"Ben oradaydım, senatör ve olanları gördüm ve duydum. Çatışmadan sonra ben ve Alexios Kalothesos oğlunuzun cese-

dini bulmaya çalıştık. Maalesef başaramadık. Ama imparatoru koyağa girmeye ikna edenlerin arasında o da vardı.”

Kapı ürkekçe vuruldu ve iki adam da kimin geldiğini görmek için döndü. Kapıda elinde bir sürahi ile üstünde gümüş kupalar olan bir tepsi tutan Constance duruyordu. Bir hayalete benziyordu ama son derece sakindi ve odadaki karmaşayı ve yerdeki başsız cesedi görmezden gelerek yavaşça iki adama doğru yaklaştı.

Talon’a göz ucuyla bile bakmadan kupaları senatörün önünde duran masaya koydu ve, “Hizmetkarlara konuttan ayrılıp evlerine gitmelerini söyledim,” dedi. “Biraz şarap içsek iyi olacak, tatlım. Bütün bunlardan sonra buna ihtiyacın olacak.”

Senatör kupaların içindeki şaraba baktı ama dokunmadı. “Benim şaraba ihtiyacım yok, kadın. Bizi yalnız bırak.”

“Seni bırakabilirdim, kocacığım, ama canlı canlı gözlerinin kızgın demirlerle oyulmasının ve bütün uzuvlarını koparılmasının hoşuna gideceğini sanmıyorum.” Talon’a bir göz attı, sonra sözüne devam etti.

“John, eğer gelip bizi alırlarsa başımıza bunlar gelecek. Benim böyle aşağılanmamı ister misin? Bu kadar mı bencilsin? Bütün o küçük kumpaslarınız son buldu ve onlarla birlikte bizim hayatımız da. Seninle birlikte ölmek istiyorum ama onurlu bir şekilde,” dedi Constance son derece sakın bir tavırla.

“Bu kadarını yapmamıza izin verirsin, değil mi, Frenk?” dedi Talon’a bakarak. Ela gözleri bir hayaletin gözlerine benziyordu ama bu gözlerdeki çaresiz bir yakarış Talon’u duraklattı.

Talon uzun bir süre kadının gözlerine baktı, sonra nihayet başını sallayarak onayladı. “Sonuna kadar sizinle kalacağım,” dedi usulca.

Senatör teslim olmuştu. Omuzları çökmüştü ve yüzü birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Uzun bir süre bir şey demeden boşluğa baktı, sonra yavaşça hareket etti. Talon’a bakmadan kupalardan birini alarak karısına uzattı. Yanağından şefkatle öptükten sonra boğuk bir sesle, “Haklısın... onurumuz için,” dedi. “Elveda, Constance. Bana

karşı hep iyi oldun. Tanrı ruhumuza merhamet etsin.” Sonra diğer kupayı aldı, bir süre önünde tuttu ve sonra iki yudumda hepsini kafasına dikti.

Constance da daha yavaşça onu taklit ettikten sonra kupasını onunkinin yanına koydu; eli biraz titriyordu. Sonra adamın yanına gitti. Senatör kolunu kadının ince omzuna dolayarak, “Cesetlerimiz bu evde yansın, Frenk. Bizim için bunu yapar mısın?” dedi. Sanki çok yorgunmuş gibi başını arkaya atarak gözlerini kapattı. Karısı çoktan uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Talon zehrin verdiği acı bitene ve ikisi de hareketsiz kalana dek bekledi. Sonra bir dizi şamdanın yanına gitti ve yerde bir yığın yaptı. Yığının üstüne yağ döktükten sonra ateşe verdi. Alevler hızla yayıldı. Odada yanacak çok malzeme vardı. Ateş iyice alevlenip odayı sarmadan odadan çıktı.

Talon geldiği duvara gitti; duvardan atlarken alevlerin bütün evi sardığını gördü.

*Yunan gemileri ustaca
Saldırıyordu her yandan; gemiler
Yan yatmıştı; görünmez olmuştu deniz,
Enkazlarla ve ölülerle kaplanmış olan;
Resifler ve denize uzanan burunlar doluydu cesetlerle,
Ve kürek çekiyordu düzensiz geri çekilen her bir gemi,
Çoğu İran ordusundan olan.*

Aeschylus

Bölüm 26

Denizde Savaş

Talon tıpkı gittiği gibi birden ortaya çıktı. Ne kapıdaki nöbetçiler, ne askerler, ne de hizmetkârlar o eve girene kadar varlığını fark etmemişti. Kalothesos ailesi sundurmanın altında durmuş, birkaç sokak ötede gecenin karanlığında parlayan büyük yangını izliyorlardı. Yanan evden yükselen kıvılcımlar gökyüzünü aydınlatıyordu ve sundurmadakiler her yanda alarmlar çalarken uzaktan gelen haykırışları duyabiliyorlardı. Talon kendisi yokken bir mücadele yaşandığını fark etti ve neler olduğunu Guy'a sormaya karar verdi ama şimdilik kendisinin geri dönmüş ve ailenin zarar görmemiş olması yeterliydi.

Onu ilk fark eden Alexios oldu ve bağıarak, "Sen nereden çıktın, Talon?" diye sordu. Onu böyle aniden yanlarında gördüğü için gerçek bir şaşkınlık içindeydi.

Diğerleri de döndüler ve aynı şaşkınlıkla bakakaldılar ama sonra Theodora ona doğru atılarak Talon'a sarıldı.

"Senin için öyle kaygılandık ki, Talon. Nerelerdeydin?" diye sordu, bunu bildiğinden emin olmasına rağmen.

Talon nazikçe ondan geri çekilerek diğerlerine gülümsedi.

“Pek çok mesele halloldu diyelim. Görüyorum ki herkes sapasağlam, Alex. Tanrı'ya şükür.”

“Şimdi her şey yolunda, Tanrı'ya şükürler olsun. Bize neredede olduğunu söylemeyecek misin, Talon?” diye sordu Joannina. Bakışları yangına kaydı.

“Söyleyemem, leydim, ama bir tehlikenin geçtiğini bil-melisiniz ve artık hayatımıza kaldığı yerden devam edebiliriz. Kızınızı kaybettiğiniz için gerçekten çok üzgünüm,” diye ekledi.

Theodora ona *nerede olduğunu gayet iyi biliyorum* dercesine bir bakış attı.

Yangının aydınlığında gözyaşları parlayan Joannina ona baktı. “Kızımızı özleyeceğiz, Talon. Bizim için çok değerliydi.”

Alexios onun elini tutarak, “Her nereye gittiysen, iyi bir nedenle gittiğinden eminim, Talon,” dedi. “Burada küçük bir kavga yaşadık. Geleceklerini nasıl anladın? Ama Gregaros'un emrindeki askerleri görmeyi beklemiyorlardı ve gerçekten afallayıp kaldılar. Askerler hepsini kovdu ama hâlâ nereden geldikleri veya kimin adamları oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Sen de bilmiyorsundur herhalde?” diye sordu Talon'a keskin gözlerle bakarak.

Talon başını iki yana salladı ama Alexios sanki anlıyormuş gibi başıyla onayladı. “Pekâlâ. Sağ salim döndüğüne memnunuzum.”

Damianus elini tutarak, “Bu trajik bir geceydi, çok sevdiğimiz kızımızı kaybettik,” dedi. “Ama sen çok metin davrandın ve bunun için minnettarım, Sör Talon. Şimdi yatağa gitme zamanı. Sabahleyin etrafıca konuşuruz.”

O gece Talon pek az uyudu. Akli durmadan senatörle olağanüstü karısının cesetlerini bıraktığı yanan eve gidiyordu. Ama sonra bir rüya gördü. Pek çok insanın durduğu bir köprüdeydi. Orada Fariba ve Farjan'la birlikte olan Ravan'ı görebiliyordu, göremese bile kardeşi Rıza'nın da orada olduğunu biliyordu, sevinçle Jean'ın da orada olduğunu anladı. Hep birlikte gülüyor ve aşağıdaki ırmakta yüzen yelkenlileri seyrediyorlardı. Bir çocuk sesi duydu ve başını kaldırıncı Ravan'ın kollarının

arasında bir erkek çocuk tuttuğunu ve ona gülümsediğini gördü. Çocuğu ona uzatıyor gibiydi ama Talon onu almak için uzandığında rüya silikleşmeye başladı ve bir daha yakalayamadı. Uyandığında Ravan'ın ismini sesleniyordu; kalbi epeydir hissetmediği kadar sızlıyordu. O anda amcası Farjan'la Jean'ın öldüğünü bilmesine rağmen İran'a dönmenin bir yolunu bulması gerektiğini anladı. Bunu düşünürken içine soğuk bir korku düştü. Belki hepsi ölmüştü ve öteki taraftan ona sesleniyorlardı. Ter içinde doğrudu ve sonra ağladı, zira yaşıyorlar mıydı, yoksa ölmüşler miydi hiç bilmiyordu.

* * *

Ertesi sabah erkenden uyandı ama Joannian'nın onu yakalayamayacağı kadar erken değildi. Kadın onu yorgun bir gülümsemeyle selamlayarak iki yanağından öptü.

“Umarım iyi uyumuşsundur, Talon, dün geceki onca olaydan sonra.”

Talon kadının kenarları kızarmış gözlerine ve süzülmüş yüzüne baktı ve acısını gördü. Her zamanki eğilimi olan kaçıp gitmek yerine bir süre kalmaya karar verdi.

“Uyudum ama korkarım siz uyumamışsınız, leydim?”

“Uyumak zordu, Talon. Ben o kadar minnettarım ki...”

Talon durdurmak istercesine elini kaldırdı. “Hadi, leydim. Ben ruhu sakinleştirmenin en iyi çaresinin bahçeler olduğunu öğrendim. Neden dışarıda yürümüyoruz? Güzel bir gün ve çok hoş bir bahçeniz var.”

Kadın başıyla onaylayarak elini Talon'un koluna koydu ve sundurmaya çıkınca bir an durup önceki geceki fırtınadan kaçmak için sığınan her türlü gemiyle dolu Haliç'in ışıldayan sularını seyrettiler.

“Nasıl oluyor da senin gibi bir savaşçı, hem de oğlumun dediğine göre zorlu bir savaşçı bahçeleri bu kadar seviyor, Talon?” diye sordu Joannina, sundurmanın merdiveninden inip günün ilk güneş ışınlarıyla henüz buharlaşmamış olan yağmur damlalarıyla parıldayan çalılarının ve zeytin ağaçlarının arasından geçen bir patikada yürürken.

“Su çok bol olmadığı için bahçelere özellikle değer verilen bir memlekette bir bahçeyle ilk kez tanışmamın üstünden epey zaman geçti, leydi Joannina. Orada bahçeler *cennet* diye bilinir ve kadınlar ve erkekler düşünüp huzur bulunacak yerler olarak onlara pek kıymet verirler.”

“Bu bahçeye sık gelirim ama iki kızım hiç... bana katılmadı. Korkarım gençler kafalarını meşgul eden başka şeylerin peşindeler. Sen bahçemde huzur buluyor musun, Sör Talon?”

Talon gülümsedi. “Sizin bahçeniz de o *cennetlerden* biri ve burada yürümeyi seviyorum. Kocanızın neden bağdan bu kadar hoşlandığını da biliyorum. Bana açıkladı ve gayet anlaşılır bir durum.”

“Kocam bazen çok huysuz olsa da iyi bir adamdır. Sana pek hayran olduğunun farkında mısın?”

Talon gülümsedi. “Ben şu korkunç Frenklerden biriyim. Bu nasıl olabildi?”

Joannina güldü ve Talon kadının güldüğüne sevindi.

Sonra ciddileşti. “Küçük kızım geceyi benimle geçirdi.”

Talon bir şey demedi.

“Eğer farkında değilsen farkına varman lazım. O sana deli gibi âşık, Talon. Çok ağladı, bence bunun nedeni senin ilgilenmediğini bilmesi.”

Talon şaşkınlık içinde durdu ve ona bakakaldı. Joannina gülümsedi. “Ah, evet, farkındayım, hem de ilk günden beri.”

“Hatırladığıma göre, o bir süre bana köpeğin yere düşürdüğü bir şey gibi davranmıştı,” dedi Talon sırtarak.

Joannina tekrar güldü. “Ah, ama ben bir kadını ve dün gece bu açıkça belli oldu. Talon, bizim seni bir oğul olarak kabul edecek bir aile olduğumuzu biliyorsun. Alex ve hepimiz için sadık bir dost olduğunu kanıtladın. Bunun için ebediyen sana borçlu kalacağız. Ama...”

“Leydim?”

“Çok sırrın var ve içgüdülerim onun seninle pek şanslı olmayacağını söylüyor. Haklı mıyım? Hayatında başka bir kadın mı var?”

“Evet, var, leydim. Ama Theo’dan çok hoşlandığımı ve onu asla incitmeyeceğimi bilmenizi isterim. O eğlenceli, her işin altından kalkan, çok zeki bir kız ve bir gün müthiş bir hekim olmasını umuyorum fakat... uzun zaman önce... geride bıraktığım biri var.”

“Nerede o kadın? Acre’de mi?”

“Hayır, leydim. İran’da ama hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Dün gece onu rüyamda gördüm ve kafam karıştı.”

Joannina nazikçe koluna dokundu. “Ah, Talon, tam korktuğum gibi. Herhalde çok güzeldir. Bazı İranlı kadınların muhteşem olduğunu söylüyorlar. Geç kalmadan Theo’ya bunu söylemek zorundayım. Gregaros dün gece ona hayran hayran bakıyordu. O iyi bir aileden geliyor ve benim bu zor kızımın hakkından gelmeyi becerebilir.”

Bu sefer gülme sırası Talon’daydı. “Zor doğru ama gerçekten harika bir kız, Joannina. Onun arkadaşı olmak isterim. Eğer Gregaros ona kur yapıp elinde tutabilirse gerçekten şanslı bir adam. Ben pek yakında Acre’ye gitmek zorundayım ama sizi ebediyen terk edecek değilim. Sör Guy neden geciktiğimi merak edecektir ve iletmem gereken acil haberler var. Ama artık Majestelerinden ticaret yapma izni aldığımıza göre gelecekte evinizi sık sık ziyaret etmeyi umuyorum.”

“Eğer ziyaretimize gelmezsen hiçbirimiz seni affetmeyiz, Talon. Burada her zaman bir ailen olacak.” Onu yanağından öperken gözlerine yaş doldu. “Bak, yine kocam bağdaki bahçıvanlara eziyet ediyor. Gidip onları savunalım.” Talon’un kolunu tuttu ve eliyle havaya bir salkım üzüm kaldırmış olan senatör karşısında uzun zamandır kıvranan bahçıvanlara söylev çekerken bağ sıralarının arasından ona doğru ilerlediler.

* * *

Sabahın büyük kısmını senatör ve Joannina ile geçiren Talon, Alex’e hızlı bir ziyarette bulundu. Alexios ona kız kardeşinin neden saldırıya uğradığını bilip bilmediğini sorduğu zaman cevap vermekten kaçınarak bilmediğini söyledi ama Alexios’un yüzünden bu yanıtın tatmin olmadığı belliydi.

“Anladığıma göre Eugenia’ya bir serseri saldırdı ve ben onu kurtarmak için çok geç kaldım, Alex.”

“Ama Theo adamın ölmeden evvel seninle konuştuğunu söyledi. Ayrıca bize bir süre önce Senatör Spartenos’un evine yaptığın bir ziyareti anlattı ve dün gece yine oraya gittiğinden emindi,” dedi Alexios, daha fazla bilgi almak istediğini ima ederek.

“Evet, ilk seferinde oraya gittim, çünkü eskiden tanıdığım birinin gece oraya gittiğini fark ettim.”

“Bir Tapınak Şövalyesi ne zamandan beri geceleri davet edilmeden evleri ziyaret ediyor?”

Talon, Caravello’nun kim olduğunu ve İskenderiye’de neler olduğunu açıklamaya koyuldu.

“Şimdi bütün bunlardan bir şeyler çıkarmaya başlıyorum,” dedi Alexios, “ama onun senatörle ilgisi ne?”

Talon, Yunan Ateşi konusunda bildiklerini açıklamaya devam etti ama kaynağını söylemedi. Sözlerini bitirdiği zaman Alexios uzun süre sessiz kaldı. Sonunda Talon’a baktı.

“Bana söylediklerini babamın bilmesini istemiyorum, Talon. Spartenos’tan hoşlanmayabilirsin ama onun bir vatan haini olduğunu öğrenince çok kötü olacaktır.”

“Sana katılıyorum, Alex. Meseleyi دشمنin kimseye bir faydası olmaz artık. Eugenia’yı kaybetmek hepiniz için zaten yeterince zor.”

“Kız kardeşimin onunla ne işi vardı, Talon?” diye sordu Alexios, ısrarlı bir sesle.

“Kardeşin ölmeden evvel bana saraydan bir mesaj teslim ettiğini söyledi; bütün bildiğim bu, Alex.”

Alexios ona dikkatle baktı. “Bana her şeyi anlatmıyorsun ama sanırım kız kardeşimi koruyorsun, Talon. Eğer onuru tehlikeydeyse, öyle olsun. Ben söz konusu olduğum sürece o onursuz ölmedi ve onun için yas tutacağım.”

Talon elini dostunun omzuna koydu. “Onu çok kısa bir süre tanıdım ama ben de ailenle birlikte onun için yas tutuyorum. Tehlike geçti, Alex ve artık sürekli tetikte olmadan geleceğe bakabilirsin. Ruhu huzur içinde olsun.”

İzin isteyip Guy ve adamlarıyla birlikte limana geri döndü. Fırtına kesilmişti. Güneş Haliç'in diğer yakasındaki Galata'nın alçak tepelerinin üstünde parlıyordu ve gün sıcak ve açık geçeceğe benziyordu. Ağaçlardaki ve çimenlerdeki yağmur damlaları buharlaşıırken yerden bir sis yükseliyordu. Tepeden aşağıya Proosphorion limanına doğru yürürlerken Talon yanan villanın enkazından gelen duman kokusunu alabiliyordu. Arka duvarın önünde toplanmış meraklı seyircilerden oluşan küçük bir grup görmüşlerdi ama kapı kapalı olduğu ve insanların duvara tırmanıp içeriye bir göz atmasını engellemek için dışarıya muhafızlar dikildiği için pek bir şey görememişlerdi.

"Bununla bir ilgin var mı, Talon?" diye sordu Guy, başıyla için için yanan enkazı göstererek.

"Evet. O adam Eugenia'yı öldürttü ama mesele bundan daha büyüktü, Guy. Yangın çıkması iyi oldu. Tanrı ruhlarına huzur versin."

Guy ona dikkatle baktı ama bir şey demedi. Yolda ilerlerlerken Talon Haliç'in ilerisine bakıyordu. Limanda hemen hiç gemi yoktu. Donanma denize açılmıştı. Donanmanın Arapları nerede bulacağını ve bunun sonucunun ne olacağını merak etti.

Makarios ve Giorgios onları kapıda karşıladı. Rıhtımda nereye yanaşılacağını görüşmek için bekliyorlardı. Makarios, Talon'u sıcak bir şekilde selamladı; bu Talon'un yetenekleri konusunda endişelendiğini belli ettiği son görüştükleri zamana göre bir değişiklikti. Artık o tavır kaybolmuş, yerini hoş bir gülümseme almıştı.

Ne var ki kapılardaki askerler son derece tetikteydi ve sırf sözlerine güvenerek onları içeri almayacaklardı, onun için bir subay bulunana kadar beklemeleri gerekti. Askerlerden biri subayı bulmak için uzaklaşıırken Talon bunun senatörün daha evvelden ayarladığı bir şey olabileceğini düşünerek endişelenir gibi oldu. Limanlar alındı mı acaba diye merak etti. Biraz sonra zırh içindeki tanıdık birinin yassı taşlara sertçe basarak yaklaştığını görünce rahatladı. Adam hafif aksıyordu.

Bu Cuthberth'ti ve yanında başka Varangian askerler vardı. Talon'u tanıyınca gülümsedi.

"Aman Tanrım, Frenk Tapınak Şövalyesi! Umarım iyisindir?" El sıkıştılar.

"İyiyim, Cuthberth. Seni burada limanı korurken görmeyi beklemiyordum. Neler oluyor?"

"Ah, Talon! Dün gece sen uyurken çok şey oldu. İmparatoru tahtından devirmek için bir kumpas kurulduğunu keşfettik ve tam zamanında engelledik. Bir avuç Kilikyalıyı yakalayıp şehir-den kovalamanın veya zindana atmanın yükümlülüğü biz kudretli Varangianlara nasip oldu!"

Talon şaşırmış göründü. "İmparatora karşı bir darbe mi dedin? Aman Tanrım, umarım komplonun önünü tamamen kesmişsinizdir? Yoksa nasıl yatağımızda huzur içinde uyuruz?"

Cuthberth bir kahkaha patlattı. "Ya, iyi bir kavgayı kaçırdın. Seninle Max'in kavgayı nasıl sevdiğinizi biliyorum. Çatışma bir süre devam etti, zira bu Kilikyalılar hakikaten azimli dövüşçüler ama şimdi her şey kontrol altında. Senin için ne yapabilirim?"

Talon gülümsedi. "Gemim burada, Cuthberth. Yükünü boşaltmamız için rıhtıma yanaşmasına izin verir misin?"

"Elbette, Talon! Hiç şüphesiz ve umarım kârınız masrafınızdan çok olur!"

"Teşekkür ederim, Cuthberth. Lütfen bütün arkadaşlarına en iyi dileklerimi ve bizi kurtardıkları için şükranlarımı ilet."

Liman reisine ufak bir rüşvet verdikten sonra gemiye yanaşabilecekleri işaretini verdiler. Uyanık bir denizci Henry'ye haber verdi; çok geçmeden demir aldıklarını, küreklerin dışarı çıkarıldığını gördüler ve gemi yavaşça kalabalık gemilerin arasından rıhtıma doğru yanaşmaya başladı.

Talon beklemediği bir zevkle geminin yanaşmasını izledi. Şaşıarak limanın kokusunun ve seslerinin, yana yatan martıların tiz çığlıklarının ve taş duvarlara çarpan suyun hiç dinmeyen sesinin, bütün bu koşturmacanın ve hareketin hoşuna gitmeye başladığını fark etti. Burada bir tür umut vardı, sanki maceraların

başladığı yer burası gibiydi. Gemi rıhtıma bağlanır bağlanmaz Henry kıyıya çıkıp onları selamladı. “Şehirde neler oluyor, Talon? Sen bir şey biliyor musun, Guy?”

“Bütün bildiğimiz küçük bir grubun bir konutu yakmaya çalıştığı, Henry,” dedi Talon, Guy’a bakarak.

“O halde yamacın diğer tarafında gördüğümüz yangın bu olmalı,” dedi Henry, villanın eskiden limanın yukarısındaki tepede yükseldiği yeri göstererek.

“Henry, sen ve Guy, Makarios ve Giorgios’la birlikte gemiyi boşaltmalı ve tekrar denize açılması için hazırlamalısınız.”

“Nereye gidiyoruz, Talon?”

“Takip etmek istediğim bir gemi var, Henry. İkiniz de diğerlerine tek laf etmeyin ama hemen yelken açacak şekilde hazır olmanızı istiyorum. Şuradaki gemiyi görüyor musunuz?” dedi Talon, eliyle göstererek.

Henry ile Guy ellerini gözlerine siper ederek doğuya doğru baktılar.

“Şu Ceneviz kadırgası mı?” diye sordu Guy. Sonra hafifçe irkildi. “Bu Max’le senin ilgilendiğiniz o gemi değil mi, Talon?”

“Evet ve ikinizin gözünüzü ondan ayırmamanızı istiyorum, çünkü bence kaçacak. Eğer Makarios’un Acre’ye gönderecek yükü varsa alırız ama öncelik bu gemiyi sürekli gözetim altında tutmakta. Hatta buradan daha önce ayrılabiliriz ki kaptanı şüphelenmesin.”

“Masrafımızı çıkarmak için biraz yük almamız gerekmez mi, Talon?” diye sordu, her zaman pratik düşünen Henry.

“O konuda kaygılanma, Henry. O iş halloldu, artık fakir insanlar değiliz.”

Henry’nin yüzü aydınlandı. “Bu pek hoşuma gitti, Sör Talon.”

“Hadi yükleri boşaltmaya, yoksa Makarios sabırsızlanacak,” dedi Talon gülererek. “Bizden çok memnunlar. Artık her zaman bu şehre gelebiliriz.”

Henry yıpranmış yüzünde hoşnut bir ifadeyle sakalını sıvazlarken Guy ürpertici bir şekilde gülümsedi.

“Ya esirimiz?” diye sordu.

“Kendi iyiliği için aşağıda kalacak. Şimdi güvertede boy göstereceği zaman değil.”

“Başüstüne, Sör.”

Talon, Makarios’la konuşmak için uzaklaşırken iki adam arkasından baktılar.

“Bir ara bana Talon’un tuhaf ve tehlikeli bir adam olduğunu söylemiştin, Henry, ama şimdi onun yoluna çıkılacak biri olmadığını biliyorum.”

“Neden? Aklından bu mu geçiyordu, Guy?” diye sordu Henry gülerek.

Guy ona sitemkâr bir bakış atarak, “Öyle olmadığını biliyorsun, Henry. Ben sonuna kadar Sör Talon’a sadığım. Bizi Mısır’da ölümden beter bir kaderden kurtardı. Bunun mutlak sadakatten başka hiçbir şekilde karşılığını veremezsin.”

“Haklısın, Guy. Şaka yapıyordum, sen haklısın. Bazen attığı o bakışları bana yöneltmesini hiç istemem. O bakış gerçekten öldürebilir. Şimdi bana dün gece neler olduğunu anlat. Tepedeki o yangın hakkında bir şey biliyor musun?”

“Galiba biliyorum,” dedi Guy, bir suçlu gibi sesini alçaltarak.

* * *

Talon eşyalarını toplamak için villaya döndüğünde vakit akşama yaklaşıyordu. Kasten herkesten uzak duruyordu, çünkü ailenin ıstırabını yaşamak için zamana ihtiyacı olduğunu ve varlığının önceki geceyi hatırlatarak rahatsız edebileceğini hissediyordu.

Pek az eşyasını toplamakla meşgulken kapı çalındı ve Theodora beklemeden içeri girdi. Talon kendi kendine gülümsemi; bu kız kuralları falan takmıyordu.

Talon’a şöyle bir selam verdikten sonra hemen yanına gidip ona sarıldı ve uzun bir süre öylece kaldı. Talon da kollarıyla onu sararak kızın karman çorman saçlarından yayılan temiz kokuyu içine çekerek bekledi.

“Güvende olduğun için çok seviniyorum, Talon. Ağabeyim senin Eugenia’nın öcünü aldığını ve zihnimizde intikam düşün-

cesine yer vermeden yas tutmamız gerektiğini söylüyor.” Sesi boğuldu.

“O haklı, Theo; şimdi yas tutma zamanı ama eski yaraları açmadan. Bu zor olacak ama şimdi iyileşmeye başlama zamanı.”

“Artık burada kalacak mısın, Talon? Kış geldi sayılır, denize açılmak için iyi bir zaman değil.” Sesi umutlu çıkıyordu.

“Abidos’ta ilgilenmem gereken bir gemi daha var ve sonra kış gelmeden Acre’ye dönmem gerekiyor, Theo. Sör Guy’a Kudüs kralı için teslim etmem gereken belgeler var ve bunu daha fazla geciktiremem. Ama ilkbaharın sonlarında geri döneceğime söz veriyorum.”

Dışarıda bir öksürük duyuldu. “Sizi rahatsız etmek istememiştim, Sör Talon, leydim,” dedi Joseph dışarıdan. “Fakat Lord Alexios size bir haber gönderdi.”

Talon’un aklına hemen Cuthberth’in söyledikleri geldi ama Joseph heyecanlı görünüyordu.

“Bir haberci gelerek batıya bakan tepelerin üstünden harikulade bir manzaranın görüldüğünü söyledi. Filo gelmiş! Lord Alexios hava karardığı için acele etmemiz gerektiğini söylüyor.”

Talon’la Theodora telaşa birbirlerine baktılar. “Gel,” dedi Talon. “Sanırım çok önemli bir şey görmek üzereyiz. Korkarım Arap filosu saldıracak.”

Hemen odadan çıktılar ve Damianus, Joannina ve Alexios’u yemek odasında onları beklerken buldular.

“Ah! İşte buradasın, Talon. Alexios bir şeyler olduğunu ve bunu görmek için hemen yola çıkmamız gerektiğini söylüyor. Sen de bizimle gel, Theo. John ile Joseph’e bizi oraya götürmeleri için tahtirevanlar çağırttım. Sen Joannina’yla gidiyorsun. Acele edin!”

Talon çabucak koşup kılıcını alarak evin önünde onlara katıldı. Küçük topluluk birkaç dakika içinde evden ayrıldı ve sokakların çoktan tepeye çıkmaya çalışan insanlarla dolmaya başladığını gördü.

Talon, Gregaros’un geride bıraktığı muhafızlarla birlikte

yürüyordu. O sabah kışlaya çağrılan Gregaros yanlarında değildi.

“Eğer iyi görmek istiyorsak daha yükseğe çıkmalıyız,” diye seslendi Alexios tahtirevanı taşıyan adamlarla hadımlara. “John, onlara Nymphaeum’a gitmelerini söyle; oradan daha uzağı görebiliriz.”

Kafle hızla ilerlerken kalabalık geçen tahtirevanlara yol açıyordu. Nymphaeum’a çıkan yokuşu yarılادıklarında taşıyıcılar nefes nefese ve ter içindeydiler ama nihayet aşağıda şehrin batı kıyısı gözler önüne serilmişti. Tepenin üstünde çoktan büyükçe bir kalabalık toplanmıştı. Her sınıftan insan küçük gruplar veya aileler halinde toplanmış denizi göstererek heyecanla konuşuyorlardı. Talon havadaki gerilimi hissediyordu. Aniden uzaktan gelen tezahürat seslerini duydular ve etraftaki insanlar bağırarak Nymphaeum’un duvarlarını işaret etti. “İşte imparator!” diye fısıldıyorlardı. “Filoyu görmeye gelmiş.”

Talon senatörle kadınların yanında hizmetkârlarının olduğundan ve rahatça gördüklerinden emin olduktan sonra hafif bir hasır sandalyede oturan Alexios’un yanına gitti. Güneş batmıştı ama batıda gökyüzü kırmızı ve altın rengi bulutlarla yol yol olarak muhteşem bir gün batımı oluşturmuştu.

Talon denize baktı ve gördükleri karşısında hayrete düştü. Kıyının beş mil kadar açığı donanma gemileriyle doluydu. Birbirinden epey ayrı duran üç büyük kadirga grubu vardı. Talon kabaca her grupta otuz gemi olduğunu hesapladı. Bunlar Bizans filosunun savaş kadirgalarıydı ve hepsi batıya dönüktü. Öyle görünüyordu ki oramiral onu ciddiye almıştı. Talon içinden küçük bir şükran duası etti.

Fakat sonra kalabalığın dikkatini başka bir şey çekti ve endişeli mırıltılar duyuldu. Bizans filosuna doğru bir başka büyük gemi grubu yaklaşıyordu ve Talon midesinin burulduğunu hissetti. Arap filosu gelmişti! Filosunu ilerleten komutanın ne düşündüğünü merak etti.

“Eminim komutanı açık denizde Bizans filosuyla karşılaşmayı beklemiyordu,” dedi Alexios memnuniyetle.

“Muhtemelen donanmaya bu kadar gemiye manevra yaptıramayacakları ve böylece kolayca yok edebilecekleri limanda saldırmayı umuyorlardı,” dedi Talon.

“Bugün villada değildin ama Niko’nun gönderdiği bir haberci bana oramiralin dün gece koramiralle bir grup sadakatsiz subayı tutuklattığını bildirdi.”

Talon ona şaşırarak baktı.

Alexios başıyla onayladı. “Evet, yaşadığımız o felaketten bu yana epey hoşnutsuzluk baş gösterdi ama bu ihanet etmek için bir neden değil. Niko yaptıkların için sana teşekkür etmemi söyledi. Her şeye hazır olduklarını ve buna donanmanın pusuya düşmesinin de dâhil olduğunu söylüyor. Bu akşam aşağıdaki gemilerden birinde olacak.”

“O halde bu bayağı ilginç olacak. Tanrı Niko’yu ve bütün filoyu korusun,” dedi Talon.

Günün son ışıkları da kaybolurken şehrin üstüne karanlık çökmeye başladı. On bin evden yükselen duman şehrin alçak kesimlerini ince bir sis gibi sardı.

Çanlar çalmaya başlarken kalabalık tamamen sessiz ve hareketsizdi. Bu sesler, şehirdeki her kilisedeki her çan titreşene kadar ya elle ya da küçük tokmaklarla çalınan yüzlerce, hatta binlerce bronz çandan çıkıyordu. Sesin perdesi ve şiddeti tehlikeli ve acil bir durum olduğunu gösteriyordu. Yine bir başka düşman surlarına yaklaşırken Konstantinopolis şehri saldırıya hazırlanıyordu.

Filolar birbirine gittikçe yaklaşıyordu. Talon, Niko’nun Yunan Ateşi’ni tarif edişini ve onunla ilk karşılaşmasını hatırladı; arkadaşının güvende olmasını umdu. Sanki Talon’un kaygılarını vurgulmuş gibi gemilerden birinden bir ateş dumanı yükseldi ve kalabalık heyecanla nefesini tuttu. Savaş başlamıştı.

Talon tam olarak emin olmasa da ilk ateş açan bir Arap gemisi olabilirdi fakat bir anda yakındaki gemilerden fırlatılan ateşler havada yay çizmeye başladı ve çok geçmeden deniz bir gemiden çıkıp diğer bir gemiye düşen karman çorman uzun ateş çizgileriyle doldu. Artık filolar tamamen iç içe geçmişti.

Birçok gemi yanıyordu ve Talon kendini kurtarmak için suya atlayan ama kurtulamayan çıldırmış mürettebatı düşündü. Tepede toplanan kalabalıktan dehşet dolu bir uğultu yükseliyor, birileri ara sıra bağırarak uzaktaki donanmaya tezahürat yapıyordu.

Talon gemilerde yaşanan dehşeti merak ediyordu. Arap gemilerinde Yunan Ateşi'ni kullananların Yunanlı olduğu kesindi; adamlar büyük ihtimalle kırbaçlanarak ve dövülerek bu aletleri kendi gemilerine karşı kullanmaya zorlanıyordu. Bizans donanması ilk olarak bu gemileri hedef alıp kendi ateşleriyle yok ettikleri için Talon bu adamların o aletleri birden fazla defa kullanma şansı bulup bulmadıklarını merak etti. Onların ruhu için ufak bir dua mırıldandı.

Kıyıda ve tepelerin üstünde seyredenler için bu cehennemden bir sahne gibiydi fakat tüyler ürpertici bir sessizlik içinde gerçekleşiyordu. Uzaktaki savaşın gürültüsünü, iki taraf arasında gidip gelen korkunç alevlerden dolayı ölmekte olan insanların ıstıraplı çığlıklarını, silahların çarpışma seslerini hiç duymuyorlardı. Şimdi Bizans grubunun iki kanadı da savaşa katılmıştı. Başlarındaki gemiler Arap filolarına iki yandan vuruyor, düşman gemilerine alevler yağıdırıyorlardı.

"Bizim sahip olduğumuz kadar alev makineleri yok, Talon," dedi Alexios. "Tamamen şaşırtmaya ve kallesçe vurmaya güvenmişler."

Talon gördüğü bu ilk filo savaşı karşısında sersemlemiş halde başıyla onayladı. Karanlık şehri ve denizi sararken karşılarındaki sahne daha da beter bir hal aldı. İki filonun ortasında devasa bir alev topu vardı ve Talon bunun etrafında kaçmaya çalışan kadirgaların şeklini zar zor seçebiliyordu fakat yanlardaki ufak gemi filoları onları bekliyordu ve onları takip ederek arkalarından alev bulutları göndererek hepsini yakıyorlardı. Gemiler oldukları yerde kalıyor ve diğer gemiler onlardan uzak durmaya çalışırken meşale gibi yanıyorlardı.

"Yanan gemiler iki taraf için de tehlike oluşturuyor olmalı. Ortadaki cehennemden uzaklaşmaları gerekecek," dedi Alexios.

Gerçekten de karanlıkta anlamak zor olsa da sanki savaş batıya doğru sürükleniyor gibiydi. Deniz yanan gemi iskeletleri ve batıya doğru ilerleyen küçük gruplarla beneklenmişti. Bazı gemilerden hâlâ alevler yağıyordu ama artık şehirden çok uzak-taydılar ve o bölgede asılı duran büyük bir kara duman örtüsü görüşü daha da engelliyordu.

Savaş sürerken bu sonsuzluk kadar uzun gelmişti ama aslında gemiler görünmez olup kalabalık dağılmaya başlayana kadar sadece bir saat geçmişti.

Talon'la Alexios başlarını denizden çevirip Joannina ile Damianus'un tahtirevanlarına binmelerine yardım etmeye gittiler. Alexios yürümeyi tercih ediyordu ama bayağı yol vardı, onun için kendi tahtirevanına bindi. Theodora, Talon'la yürümeye karar verdi.

Yürürlerken, muhtemelen hava karanlık olduğu ve kimse göremeyeceği için genç kız elini Talon'un kolunun kıvrımına koydu.

"Bence savaş korkunç bir şey," dedi, her zamanki soğukkanlı tavrıyla.

"Sana katılıyorum, Theo ama insanlar bulabildikleri her nedenle savaşacaktır."

"İşte onun için hekim olmak istiyorum. Bir hekim olarak daha çok faydalı olacağıma inanıyorum."

"Güzel bir seçim, Theo. İyi bir hekim olacağını biliyorum ve gelecek planlarında sana iyi şanslar dilerim."

"Ya sen, Talon? Acre denilen o ilkel yere gidip bir Tapınak Şövalyesi olarak mı kalacaksın, yoksa burada... bizimle mi kalacaksın?" Sözlerinin sonunu adeta fısıldayarak söylemişti ve ne demek istediği Talon'un dikkatinden kaçmamıştı.

"Theo, istesem bile kalamam, çünkü Tarikat'a bağlılık yeminim var ve bunu bozamam. Ayrıca krala iletilmek üzere Sör Guy'a vereceğim paketler var. Ancak ilkbaharda geri gelip iki gemimle ağabeyinin mallarını götüreceğim."

"Ne zaman gidiyorsun?" dedi alçak sesle ve kolunu tutan elini sıkarak.

"Savaşın sonucu belli olduğuna göre sanırım yarın."

Ertesi gün Talon, Henry ile Makarios'un yükün durumunu kontrol altına aldığından emin olduktan sonra Kalothesosların tepedeki evine gitti. Henry ve Guy ona Ceneviz gemisinin yola çıkmaya hazırlandığından şüphelendiklerini söylemişti. Vedalaşma zamanıydı ve Talon bunu yapmayı hiç istemiyordu.

Hadım John onu gördüğüne memnun olduğunu belli eden bir gülümsemeyle kapıda karşıladı. Talon'u kendisini takip ederek bahçeye çıkmaya davet etti. "Senatör orada, Sör Talon ve sizinle konuşmak isteyecektir."

"Pekâlâ, John, gidelim. Leydi Joannina nasıl bugün?"

"Olabileceği kadar iyi, Sör. Genç leydi Theodora gibi o da yas içinde. Cenaze merasimi birkaç gün içinde Azize Mary Diakonissa kilisesinde yapılacak."

John, Talon'un geldiğini haber verdiğinde senatör bahçıvanıyla asmaların arasında duruyordu. Başını kaldırıp gülümseyerek el salladı.

"Şehir bu haberle çalkalanıyor, Sör Talon. Dün gece büyük bir donanma zaferi kazandık. John'un sokakta duyduklarına göre düşman tamamen yok edilmiş."

Talon başıyla onaylayarak elini salladı. Sokaklarda ve limanda heyecanla konuşan insanları duymuştu. Donanmanın hâlâ geri dönmediğini fark eden Talon onun geride kalanları yakalamak için Marmara Denizi'ni taradığını, hatta belki de onları Çanakkale Boğazı'nın ağzından dışarı kovaladıklarını ve bu arada da Abidos kuşatmasını kaldırdıklarını tahmin ediyordu.

"Benimle gel, Sör Talon, şuradaki zeytin ağaçlarının arasına oturalım. Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Kısa süre sonra bir zeytin ağacının altındaki tahta bir sırada oturuyorlardı. John şarap getirmeye gönderilmişti. Tam John geri dönerken Alexios da topallayarak bahçeye çıkıp onlara katıldı.

"Galiba vedalaşmaya geldin, Talon," dedi.

"Öyle, Alex."

Senatör şaşırmış görünüyordu. "Kışın burada kalacağını

sanıyordum, oğlum?” dedi, hayal kırıklığına uğramış gibi bir tavırla.

“Maalesef Acre’ye gitmeliyim, Sör Guy daha fazla gecikmemesi gereken mektupları bekliyor, Sör. Ayrıca yolda yakalayacağım bir de gemi var.”

“Seni özleyeceğiz, Talon. Bir daha görüşene dek Tanrı seni korusun,” dedi yaşlı adam.

“Gerçekten özleyeceğiz, Talon,” diye ekledi Alexios. “Şimdi ben kimle satranç oynayacağım?”

“Sen sadece şu haylaz kız kardeşine yenilmek istemiyorsun,” dedi Damianus, oğlunun yüzündeki rahatsız ifadeyi görünce gülerek.

Alexios elini sevgiyle babasının koluna koyarak hüzünlü bir tavırla Talon’a gülümsedi. “Burada hiç dostum yok, Talon. Tamamen yalnızım! Arayı çok açmadan bizi görmeye gel.”

Babası homurdanarak bastonunu yere vurdu. “Nerede kaldı şu şarap? Geri döndüğün zaman iki gemini bekleyen malımız olacak, Talon. Gecikme, oğlum.”

* * *

Görünüşe göre Henry ve Guy doğru tahmin etmişti. Kadırgadaki faaliyetler Cenevizlilerin gitmeye hazırlandığını gösteriyordu. Talon adamlarına gemiye sıra dışı bir yolcunun binip binmediğini sordu ve mürettebat biri karanlıkta binmediyse eğer hiçbir şey görmemiş olduklarını bildirdi.

Bu arada Şahin’de herkes koşturuyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmayan Makarios gemiye arabalar dolusu demir ve deri balyaları getirerek Talon’dan bunları Acre’de en iyi fiyata satmaya çalışmasını istedi. Berbat kokan son deri balyaları yüklenirken Henry rıhtımda duran Makarios ile Giorgios’a doğru başını salladı. “Bu adamın burnu iyi iş kokusu alıyor. Bu derilere Kutsal Topraklar’da ihtiyaç olduğu kesin, demir de demirhanelerde rağbet görür. İkisini de iyi fiyata satarız.”

“Tuza da ihtiyaçları var mıdır?”

Henry gülerek bir parmağını burnunun yanına koydu. “O

bunu da düşünmüş. Bütün tuzu boşaltmadık. Hâlâ ambarda birkaç külçe tuz var, Guy onları anaç bir tavuk gibi koruyacaktır, korkun olmasın.” Hâlâ kendi kendine gülerек küpeşteye gidip Guy’a civcivleri kapatıp gemiyi denize açılmaya hazır hale getirmesini bağırdı. Vakit öğleye yaklaşıyordu ve yola çıkmak için iyi bir zamandı.

Rıhtımda duran Makarios’la Giorgios’a el sallayarak limandan ayrılırken Talon Kalothesos ailesinin tepedeki villasına bir göz attı ve gemisini görüp görmediklerini merak etti. Aileye gelip onları uğurlayacak zaman vermeden yola çıkıyorlardı. Onlara bir şükran duası etti ve sonra dikkatini Ceneviz gemisinin demir almakta olduğu sulara çevirdi.

Henry, Guy ve Talon diğer geminin kürek çekerek liman kapısından çıkışını izlediler, sonra Guy alt güverteye inip kürekçilere nezaret ederken Henry de dümencilerin yanındaki her zamanki yerini aldı. Gemiye birkaç dakika evvel gelen bir kılavuz talimat verirken Talon bunları Henry’ye çevirdi ve çok geçmeden Prosphorion limanının devasa girişinden geçip açık denize çıktılar.

Kılavuzun, onları takip eden küçük bir yelkenliye geçmesi için biraz bekledikten sonra Henry ve Talon Ceneviz kadirgasını aradı. Kadırğa Boğaziçi’nden süratle gelen küçük bir donanma filosunun geçmesi için indirilmiş olan zincirlere doğru pupa yelken gidiyordu.

O sabah Nikoporus’un çatışmada öldüğü haberi gelmişti. Talon ve Alexios bu haberi alınca donup kalmışlardı. Zeytin ağacının altındaki ahşap sırada babası ve Talon’la birlikte oturmakta olan Alexios başını ellerinin arasına alıp dostu için ağlamıştı. Ağlamamak için mücadele eden Damianus da oğlunu teselli etmek için bir elini çökmüş omuzlarına koymuştu, Talon onun bu hareketi yapmayı birkaç ay evvel asla düşünmeyeceğinden emindi. Sonunda Talon bu aileyi terk ettiğini hissederek yüreğinde ağır bir duyguyla oradan ayrılmıştı. Şimdi vilianın uzaktaki çatısına bakarken yakında yine huzura kavuşmaları için dua etti.

Talon şimdi yanından hızla geçen gemilere bakarken donanma oramiralinin bu gemilerden birinde olup olmadığını merak etti ama aradaki mesafe fazlaydı ve hızla ilerleyen bu savaş gemilerinin ėüvertelerinde toplanmış bu kadar üniformalı adam arasında onu seçmek çok zordu. Dönüp Ceneviz gemisine baktı ve elinde olmadan yüreginde karanlık duygular uyandı. Caravello'nun hesap vermesi gerekiyordu.

Henry bağırarak bazı emirler verdi ve Guy kürekleri durdurarak aceleyle yelkenleri açtırmaya koştu. Yelkenler rüzėarı yakaladı, şişti ve sonra şahin hayat bularak ileri atıldı. Gemi çalkantılı denize açılırken Talon içinde alışık olmadığı bir haz duydu. Dikkatini burnu aşıp yarımadanın etrafından dönerek ėüneye yönelen Ceneviz gemisine odaklamıştı; o da bütün yelkenlerini açmış, hızla ilerliyordu. Onlara aynı yönde giden birkaç gemi daha eşlik ediyordu, onun için Talon Cenevizli kaptanın pek dikkatini ekeceklerine ihtimal vermiyordu.

Sonbaharın ılık ėüneşinde parlayan ve gittikçe uzaklaşan şehre son bir kez bakmadan edemedi. Ayasofya'yı ve Büyük Saray'ın devasa yapılarını, ėüneşte ışıldayan bakır damlarını, beyaz duvarlarını seyretti ve araba yarışları ile *tzykanion* oyununu, bu muhteşem şehrin inanılmaz çeşitliliğini ve kalabalığını düşündü.

"Son ėünlerde deniz tutmasına karşı daha dayanıklı görünüyorsun, Sör Talon," dedi Henry. Talon'un durduğu arka ėüvertenin küpeştesine yaslanmıştı. "Artık denizi seviyor musun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, denizden korkuyorum, Henry, ama senin gibi iyi bir denizciyle iyi bir gemide olduğum zaman kendimi daha ėüvende hissediyorum."

Henry ėülümsedi. "Sen de bir ėün denizci olacaksın, orası kesin. Biz üç denizci bunu konuştuk. Deniz maceracılar içindir, Talon ve sen de kesin bir maceracısın."

"Belki haklısındır, Henry. Ama ben en çok dağları severim. Dağlar beni çağırıyor, Henry ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Dağlarda hep bir gizem vardır. En tepede ne var acaba? Göremediğin diğer yanında ne var acaba?"

“Denizin de kendi gizemleri var, Talon,” dedi Henry.

“Hâlâ halletmem gereken bir şeyler var, ondan sonra belki, hem denizin bizi nereye götürebileceğini kim bilebilir ki, dostum? Ne var ki bu şehri özleyeceğim.”

“Geri döneceğiz, Sör Talon. Tann’ının izniyle.”

“Evet, Tanrı’nın izniyle geri döneceğiz ve umarım bu uzun zaman almaz.”

“Guy bana şehirde yaşanan sorunları ve o sefer dolayısıyla yaşanan ilginç olayları anlattı.”

“Guy çok fazla konuşuyor, Henry. Ama Kalothesos ailesini özleyeceğim. Senatör iyi bir adam, karısı ve çocukları da öyle. Bu şehir karmakarışık ve belirsiz bir dünyada bir cevher.”

Henry başıyla onayladı. “Sana katılıyorum, Talon. Kış istediğin gibi Acre’de geçirebilir ve sonra geri gelip ticaret yapabiliriz.”

“Niyetimiz bu. Burada bizim için iş var, orası kesin ve Nigel Abidos’taki ikinci gemiyle birlikte bize katıldığı zaman çok daha fazla yük taşıyabileceğiz.”

Guy da arka güverteye gelerek onlara katıldı.

“Aşağıdaki esir ne olacak, Sör Talon? Onu yukarı bırakayım mı?” diye sordu.

“Şimdilik aşağıda kalabilir.”

“Onun için fidye isteyecek misin?”

“Aslında isteyeceğim ve fidyeyi paylaşacağız, Guy.”

Guy güldü. “Amma karanlık adamsın, Talon. Bize bir şey söylemen için önce sormamız gerekiyor!”

“Şimdi size siz sormadan şuradaki gemi hakkında bir şey söyleyeceğim.”

İki adam da pür dikkat kesildi.

“O gemiyi almak istiyorum. Bence üç iyi bir rakam.”

Arif’le konuşmak için aşağı inerken arkasında ağızları açık bakakalan iki adam bırakmıştı.

* * *

Bütün gün güneye gittiler ve deniz savaşından geriye kalan

bütün enkazı gördüler. Bir ara bütün denizi kömür gibi yanmış tahta parçalarının ve gemilerden düşen alet edevatın kapladığı bir bölgeye geldiler. Kürekler, serenler, küpeşteler ve hatta gemi pruvaları göz alabildiğine her yanda yüzüyordu. Yakıp yıkılan gemilerin suyun üstünde yüzebilen bütün malzemeleri dalgaların üstünde inip kalkıyordu. Henry o kadar endişelendi ki suyun hemen altında büyük bir nesneye çarpabilecekleri korkusuyla yelkenleri küçülttü. Savaşın merkez üssüne yaklaşırken daha beterini gördüler. Önceki gece yaşanan büyük savaşta şu veya bu şekilde ölen adamların cesetleri çalkantılı denizde diğer enkazların arasında inip kalkıyordu. Etrafa bakan Talon Bizans donanma gemilerinin hayatta kalanları aramak için denizde dolaştığını gördü. Bunlardan biri onlara yaklaşıp kendilerini tanıtmalarını istedi.

Bağırarak doğru yanıtları verince devam etmelerine izin verildi. Cenevizliler de aynı muameleyi gördüler ve durmak zorunda kaldılar. Bu da Henry'ye yelkenleri şişirip avlarının önüne geçme fırsatını verdi. Kaptanını pek enerjik bir deniz subayının sorguladığı Ceneviz gemisinin yanından geçtiler. Bir mil kadar ilerlemişlerdi ki tepedeki gözcü Henry'ye Cenevizlilerin yelken açıp peşlerinden geldiğini bağırdı.

*Hızla koşuyoruz öcümüzü almaya!
Elleri temiz pak olanı
Korkutmasın öfkemiz onu;
Sürsün sessiz sakın bulutsuz günleri.
Ama saklanma peşinde olanlar
Onun gibi, kanla nemlenmiş elleri,
Ölenlere tanıktır; intikamcılar onun yanında
Durur ebediyen Furies'in birlikleri".*
Aeschylus

Bölüm 27

Ödenen Borç

Talon başını kaldırdı ve alçak kayalığın kenarından aşağıdaki koya baktı. Caravello'ya ait kadirga berrak sulara demir atmış duruyordu. Su o kadar sakın ve berraktı ki Talon'un baktığı yerden gemi sanki havada asılı gibi görünüyordu. Talon geminin sancak tarafındaki kayaların yakınındaki suyosunlarını görebiliyordu ve küçük körfezin kumluk tabanının üstünde tahminine göre bir sardunya sürüsü parlak bir kütle halinde sağa sola hareket ediyor, daha büyük birkaç balık da rahat bir tavırla aralarda yüzüyordu. Seyrettiği manzara ancak bu kadar huzurlu olabilirdi. Talon gemiden ve hemen aşağıdaki sahilden görünmemek için uzun otların, çalılarının ve ağaçların iyice gerisinde saklandığı yerden her ayrıntıyı seçebiliyordu.

İhtiyatla etrafına göz attı. Endişelenecek bir şey göremedi. Max adamlarını dikkatle görünmeyecek yerlere yerleştirmişti. Öğleden sonra geç bir saatti ve gemideki veya sahildeki keskin gözlü bir nöbetçiye görünmemek için şafakla birlikte buraya

* Yunan mitolojisinde intikamı alınmayan suçları işleyenleri yakalayıp cezalandıran yılan saçlı üç tanrıça.

gelmiş, günün büyük kısmını o mevzide geçirmişlerdi. Talon'un karnı guruldadı ve diğerlerinin de aç olup olmadığını merak etti. Bütün gün artık tükenmeye yüz tutan tulumlarındaki su dışında ağızlarına hiçbir şey girmemişti. Talon güneşin batması ve işe koyulmaları için sabırsızlanarak gökyüzüne baktı.

Düşünceleri Caravello'nun Şahin'den birkaç saat sonra yüzüzce Abidos limanına girdiği ve Nigel'in gemisinin yakınına demir attığı zamana gitti. Talon'un isteği üzerine Dmitri, Caravello'yu rıhtımda izlemiş ve Caravello'nun liman görevlilerine ticaret işinde olduğunu söyleyerek boğazların şu lanet Arap filolarından temizlenip temizlenmediğini sorduğunu duyacak kadar yaklaşmıştı.

Cenevizlilerin gelişi her iki gemisindeki tayfaları ve denizcileri harekete geçirmişti. Talon herkese Abidos liman görevlilerine Caravello'nun iki deniz devriye gemisinin kaybindan sorumlu olduğunu söylememeleri için emir göndermişti. Sonra Dmitri ile birlikte dört arkadaşını kamaraya alıp onlara planını anlatmıştı.

İlk sorusu Dmitri'yeydi. "Bizimle kalmak istiyor musun, Dmitri? Eğer burada Abidos'ta kalmak istersen bunu anlarım ve sana cömert bir ödeme yaparım."

Dmitri etrafındakilere baktı. Nigel ona gülümsedi.

"Eğer sizce de uygunsa sizinle kalmak isterim, Sör Talon," dedi Dmitri.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi Talon.

Nigel bir kahkaha patlattı ve Max gülümsedi.

"Eğer sakıncası yoksa onun adına ben yanıt vereceğim, Sör Talon," dedi Nigel, gülmesi kesilince.

"Ee?"

"Bir tavernada güzel bir kızı hamile bıraktı ve hemen tabanları yağlamak istiyor."

Talon aptalca bir sırıtmayla ellerini açıp omuzlarını silken Dmitri'ye sert bir bakış attı. "Ne diyebilirim ki, Sör? Oluyor böyle şeyler işte."

Bu daha çok gülüşmeye yol açtı, özellikle artık tek ilgi odağı olmaktan kurtulduğunu hisseden Guy kahkahalar atıyordu.

“Nigel’in ikinci kaptanı olacaksın. Bana çok iyi bir denizci olduğunu söylüyor, Dmitri. Ama bundan sonra beladan uzak dur.”

Dmitri’nin yüzü zevkten ve gururdan parladı. “Tanrı sizi kutsasın, Sör. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız.”

“Bence bunu sağlamak Nigel’in işi olacak,” dedi Talon soğuk bir sesle.

Sonra herkese hitap etti.

“O gemiyi yolunu kesip Caravello’nun elinden alacağız,” dedi ve hepsinin tepkisini izledi.

Bundan zaten haberleri olan Henry ile Guy zevkle diğerlerinin tepkisini izliyordu. Nigel her zamanki gibi Talon’a sanki aklını kaçırmış gibi gözlerini dikmiş bakıyordu fakat Max bacağına vurarak, “Peşini bırakmayacağını biliyordum. Çok yaşa, Talon!” dedi.

Henry sandalyesinde geri yaslanarak, “Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun, Talon?” diye sordu. “Onun Yunan Ateşi var ve bunu kullanmaktan çekinmeyecektir.” Sesinde hafif şüpheli bir tını vardı ama Talon’un gözü pekliliğini hafife alacak değildi. Sertçe sakalını kaşıyordu.

“Onun gemisini açık denizde ele geçirmeyi önermiyorum, Henry. Bizi yakıp kül edeceği bir yerde olmaz. Ama sen veya Nigel bana bir gemiyi uzaktan takip edebileceğimizi söylemiş miydiniz?”

Guy sırttı. Loş ışıktaki parlayan dişleri yüzüne vahşi bir ifade vermişti. “Ve bir zaman gelecek su almak için durmak zorunda kalacaklar, düşündüğün bu değil mi, Talon?”

Talon gülümsedi. “Evet, ama bu bir kumar, zira bunu kalabalık bir limanda yapamayız, yoksa bunu düpedüz korsanlık sayarlar ve adamın başka bir yerde duracağını da garantisi yok.”

“Bence durabilir, Talon,” dedi Henry. “Bulunmasını istemediği bir şey taşıyor ve bütün görevlilere de rüşvet veremez, onun için elinden geldiğince şehirlerden uzak kalmaya çalışacak ve böylece biz de onu daha sessiz bir yerde kıştırabiliriz. Kesinlikle gözümüzü üstünden ayırmayacağız. Şimdi Araplar

gittiği için bu adaların etrafı gemilerle dolu ve eğer önce bir gemiyi, sonra bir diğerini takip edersek onları az çok aynı yöne giden tüccar gemileri olduğumuza inandırabiliriz.”

“O halde, denize açılmaya hazırlanmalısın, Nigel. Max, sen de onunla git ve ikiniz gemiyi her an yola çıkacak şekilde hazırlayın. Tamirat işini iyi yapmışsınız. Henry, hemen yola çıkıyoruz.”

Gitmeden önce Max duraksayarak Talon'a, “Senin bu Cenevizli alçağı izleyeceğinden emindim, Talon. Konstantinopolis'te ne oldu?” diye sordu

“Uzun hikâye, Max, ama korkmakta haklıymışız. Araplar filolarıyla geldiler ama onları bekleyen Bizans donanması hepsini yakarak sulara gömdü.”

“Vay canına, buna sevindim. Bu onlara göre fazla güzel bir şehir.”

“Muhteşem bir şehir ama aynı zamanda entrika ve ihanetle dolu. Bu onun laneti ve bence düşüşüne de neden olabilir.”

“Araplar geçerken buraya uğradılar ve tekrar yola koyulmadan önce bizi burada hapsedmek için geride yaklaşık on gemi bıraktılar ama başka bir şey yapmadılar. Buradaki komutan biraz şaşırdı, çünkü şehri kuşatmalarını bekliyordu. Bunu bana altınları ona götürdüğümde söyledi. Bize pek inanmadı.”

“Biliyorum, zira oramirale gönderdiği mektupta da bu mealde bir şeyler yazmış,” dedi Talon.

“Bu geminin Arap kumandanını gömdük ama mürettebatı nereye götürdüklerini ancak Tanrı bilir. Herhalde Yunan zindanları Araplarınkinden daha rahat değildir. Senin Arap hâlâ yanında mı?”

“Yanımda ve ailesi iyi bir fidye ödeyecek.”

“Kalothesos ailesi nasıl?”

“Onlardan ayrıldığımda ölen kızları için matem tutuyorlardı. Onu hatırlıyor musun? Şu güzel kızları Eugenia'yı?”

Max hayret içindeydi. “Aman Tanrım. Bu nasıl oldu?”

“Şu yaralandığım zaman ziyaret ettiğim komşuları onu çirkin bir kumpasa düşürdü. Adam sonradan kendi eliyle hayatına son verdi, fedaileri de öldü.”

Max, Talon'a uzun, keskin bir bakış attı. "Tanrı zavallı Eugenia'nın ruhuna merhamet etsin ve diğerlerini de cehenne- me göndersin. Geri dönecek misin?"

"Tanrı'nın izniyle döneceğim, Max. Nikoporus'u hatırlıyor musun? O da deniz savaşında öldü. Ondan hoşlanmıştım. Bu Alexios'u mahvetti."

Max başıyla onayladı. "Çok iyi arkadaşlıklar. Tanrı ruhuna merhamet etsin."

"Acre'deki şapele gittiğimizde kaybettiklerimiz için dua edebiliriz. Bu arada senin ve benim işe koşmamız gereken gemilerimiz var. Arkadaşımız dediğimiz şu hödükler denizde o kadar iyiler ki sahilde duramıyorlar; çok iyi iş çıkardık, zaten herkes Acre'ye vardığımız zaman bunu görecek. Kalothesos ailesi de gemilerimizin onlar için çalışmasını istiyor."

Max memnuniyetle başını salladı. "Evet. Ama önce hallet- memiz gereken işler yok mu?"

"Olmaz olur mu, dostum."

Kucaklaştılar ve Max, Dmitri ile Nigel'in kendisini beklediği sandala indi. Oturduktan sonra başını kaldırıp Talon'a baktı. "Tanrı seni korusun."

Talon başını salladı. "Tanrı sizi korusun, dostlarım."

* * *

Cenevizliler ertesi gün yelken açmıştı. Nigel dalgakırandan geçerek gemiyi izledi ve aralarında sadece ufukta direğini görebileceği kadar mesafe bıraktı. Şahin de Nigel'la beraber harekete geçti ve onu Cenevizlilerin görüş menzili dışında kalarak birkaç mil geriden izlemeye başladı. Talon adamın ellerinden kaçıp ebediyen ortadan kaybolabileceği endişesine zor hâkim oluyordu.

Dört gün üç gece Ceneviz gemisini takip ettiler ve sık sık avlarını kaçırdıklarını sandılar, ta ki bir gün şansları döne- ne kadar. Şahin öndeydi ve ileride bir ada görmüşlerdi ama Ceneviz gemisi rotasını değiştirmemişti. Tersine dosdoğru karaya yönelmiş ve gözden kaybolmuştu.

Henry yelkenleri indirtip kürekçilerin görevi devralmaya

hazırlanmalarını emrettikten sonra Nigel'a elini salladı. Buranın nasıl bir yer olduğu konusunda Nigel'la aralarında bağırarak konuşmuşlardı ama Dmitri onlara bunun çok küçük bir ada olduğunu, muhtemelen birkaç küçük köy barındırdığını, onların da güneyde olması gerektiğini söylemişti. Cenevizliler su almak için Caravello'nun bildiği bir koya girmiş olabilirlerdi.

Bu durumdan faydalanmak için çok az zamanları olduğunu bilen Talon karaya yanaşmalarını ama görünmekten sakınmalarını emretmişti. Neyse ki kadirganın direğini görmüşler ve ondan uzak durmak için sahilin birkaç mil aşağısında başka bir küçük koy bulmuşlardı. Aceleyle iki gemiyi dalgalardan iyi korunan bu küçük körfeze çekip demirlemişler ve sonra karaya çıkmışlardı. Talon, Max ve Guy'in eşliğinde küçük bir grubu Ceneviz gemisinin bulunduğu yeri incelemeye götürmüştü.

Şimdi uzun otların arasından gemiye bakıyor, yola çıkmaya hazırlandıklarını gösterecek herhangi bir faaliyet görmek için dikkatle izliyordu. Korkunç bir risk alıyordu; eğer Ceneviz gemisi aniden ayrılırsa onu tamamen kaybedebilirlerdi. Ne var ki öğleden sonra yerini alacakaranlığa bırakırken Talon Ceneviz gemisinin muhtemelen geceyi olduğu yerde geçireceğine karar verdi.

Güvertede pek çok hareket görüyordu; birdenbire geminin yan tarafından uzun bir alev damlasının fırladığını ve etrafa alevler saçarak gemiye en yakın kayalara çarptığını gördü. Nefesi kesildi. Yunan Ateşi'yle alıştırma yapıyorlardı! Yanındaki adamların korkuyla gözleri fal taşı gibi açıldı ve istavroz çıkardılar. Hâlâ denizin üstünde ve hedef alınan kayalarda yanan alevlerin parlak uhrevi parıltısı besbelli cesaretlerini kırmıştı.

Talon'la Max loş ışıktaki bakıştılar. "Nasıl kullanılacağını öğrenmişler, Max. Artık zamanımız kalmadı, bu gece harekete geçmeliyiz. Adamlarla konuş; paniğe kapılmalarını istemiyorum."

Max başıyla onaylayarak diğerlerine güven vermek ve yapılacak işler için hazırlanmalarını söylemek için uzaklaştı. İki grup olacaktı, biri sahildeki tayfalara saldırırken diğer grup gemiyi ele geçirecekti. Adamların hepsi sözde yüzebiliyordu ama Talon'un

bunu doğrulayacak zamanı olmamıştı. Yüzemeyenler büyük ihtimalle boğulacaktı. Sadece kılıçlarını ve bıçaklarını alacaklardı. Max sahildeki nöbetçilerin hakkından gelir gelmez sandala alabildiği kadar çok adam alıp Talon'un gemiyi ele geçirmesine yardım etmek üzere gemiye gidecekti. Talon yayını Max'e bırakarak onu yanında getirmesini istedi.

"Gemide kaç kişi olduklarını bilmiyoruz, onun için tek şansımız onları şaşırtmak," demişti.

"Ben mürettebatın büyük kısmını aşağı güvertelerde tutmak için adamlarımla birlikte olabildiğince çabuk kapakları kilitleyeceğim," demişti Guy. "İki ana kapak ve bir de kış kabinleri var," diye eklemişti.

"Ben kış kabinlerine gidip Caravello'yu ele geçirmeye çalışabilirim. O esir alınırsa diğerlerinin karşı koymaktan vazgeçeceğini umuyorum," demişti Talon.

"Görünüşe göre seksen kadar mürettebatın karşısına sadece kırk kişiyle çıkıyoruz. İlk denememizde başarmak zorundayız. İkinci bir şansımız olmayacak ve ben o adamı elimizden kaçırma düşüncesinden nefret ediyorum. Montague'nun başına gelenlere izin vermesinin bedelini ödemesi gerek," demişti Max asık bir yüzle.

Talon başını sallayarak onu onaylamıştı.

Şimdi Talon gemiye doğru yüzerlerken kimsenin ateş makinesinin başında nöbet tutuyor olmaması için dua ediyordu. Eğer o korkunç makine kendi üzerlerinde kullanılırsa hiç şansları olmazdı. Gece çöküp körfeze karanlık bastırırken bu rahatsız edici şüpheler onu endişelendiriyordu. Geminin pruvasında ve kıçında yerini belli eden lambalar yanarken kıyıda da bir ateş yakıldı; ateşin etrafında on kadar adamın oturup içtiği ve muhtemelen nöbetçi olan eli mızraklı birkaçının da etrafta dolaştığı görülüyordu.

Beklemeye devam ettiler. Plan, hem sahildeki nöbetçilerin hem de diğer adamların uyuma ihtimalinin olduğu geç vakte kadar saldırmamaktı. Talon esnedi. Uzun bir gün olmuştu. Yanındaki bir deri tulumdan bir yudum su içerek gökyüzüne baktı. Hava açık olacaktı ki eğer gemide körfezin sularını izleye-

rek tetikte olan birileri varsa bunun bir yardımı olmazdı. Apaçık görünürlerdi ve sonra da... zihni bu senaryonun sonuçlarını düşünmek istemedi. Başını kollarına koyarak biraz uyumaya çalıştı.

* * *

Talon yanında uyuklamakta olan Max'i dürtüp fısıldayarak adamların harekete geçmesini emrettiğinde Orion batı ufku-
nun hemen üstündeydi. Her iki gruptakiler olabildiğince az ses çıkarmaya çalışarak dar bir patikadan kumluk sahile indiler. Çok nadiren kumlara sürten bir ayak sesi, küçük bir tökezleme veya hafif bir homurtu dışında bu kısa yolculuk neredeyse tam bir sessizlik içinde gerçekleşti. Etrafı dinleyerek ve nöbetçilere bakınarak sarp kayalığın gölgesinde durdular. Görünürde kimse yoktu. Max, Talon'un kulağına fısıldadı.

"Hepsi uyuyor gibi! Sessizce işlerini bitirelim mi?"

Talon başıyla onaylayarak bu işi ona bıraktıktan sonra kum-
salı geçerek suya yöneldi. Kılıcıyla bıçağını tutan beline sarılı
kemer dışında neredeyse tamamen çıplaktı, yanındaki yirmi
adam da öyle. Giysilerini patikanın dibindeki gölgelerin ara-
sında bırakmışlardı. Bazıları bıçaklarını dişlerinin arasına alarak
körfezin sakin, serin sularına girip yüzmeye başladı. Suda açılan
Talon geriye bakmadı. Su soğuktu ve kollarıyla bacaklarını suyu
hiç şapırdatmadan veya dalgalandırmadan hareket ettirmeye
çalışırken soluğu kesiliyordu. Kılıcının ağırlığı eğer hareket
etmeye devam etmezse onu aşağı çekmekle tehdit ediyordu.
Diğerlerinin de onun kadar çabaladığını biliyor ve hatta arkasın-
da soluma sesleri duyuyordu.

Onlar yüzerken Max ve adamlarının ölümcül işlerini yap-
tıkları kesindi. Gerçekten de Talon sahilten gelen hafif bir
boğulma sesi dışında hemen hiçbir şey duymamıştı ama artık
neredeyse gemiye varmışlardı. Gemi tamamen karanlık için-
deydi. Talon'un daha evvel gördüğü lambalar sönmüş gibiydi
ve karanlık gövdeye yaklaşırken tahta gıcırtiları ve üstlerinde
yükselen direklerden gelen hafif tıkırtılar dışında hiç ses yoktu.

Talon, Guy ve diğerleriyle birlikte tam bir sessizlik içinde

geminin kenarına ulaşıp yukarıdan sarkan ipleri tutarken havayı kokladı. Bu gemide ne olduğunu çıkaramadığı tuhaf ve nahoş bir koku vardı. Sessiz geminin kenarına hafifçe vuran ipler büyük ihtimalle gemiden ayrılmış olan sandalı çekmek için sarkıtılmıştı. Talon bir ipi sınarken hâlâ hiçbir alarm sesi duymadı ve ipin sağlam olduğunu görünce her tarafından sular damlatarak ve arada durup etrafı dinleyerek kendini yukarı çekti. Sonunda güverteye ulaştı ve dikkatle içeri baktı. Çok yakından gelen bir horlama sesiyle karşılandı. Neredeyse tam burnunun altındaki firengi deliklerinde birkaç tayfa yatıyordu ve Talon'un bumuna berbat bir ekşi şarap ve yıkanmamış vücut kokusu geldi.

Kendini yukarı çekerek uyuyan adamın yanına çömeldi. Etrafta herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için güverteye bakındı. O sırada birinin bumunu sümkürdüğünü duydu. Gözlerini yukarı çevirdi ve yukarıda arka güvertede bir adamın elini pantolonuna sildiğini gördü. Ama adam aynı zamanda dikkatle sahile bakıyordu. Yalnız görünüyordu ki bu Talon'u çok rahatlatmış fakat adamın etrafı dikkatle dinlediği ve duyduğu her ne ise bütün dikkatini verdiği belliydi.

Talon arkasında iplere tırmanmaya hazırlanan adamların hafif seslerini duyabiliyordu, onun için güvertede bir gölge gibi hareket ederek kayarcasına arka güverteye giden merdivenlerden çıktı. Kurbanından bir adım uzaktaydı ki adam bir tehlikenin farkına vardı ama bu Talon değildi. Adam suda, geminin kenarında bir ses duymuştu ve başını sertçe o tarafa çevirdi.

Gerildi ve dikkatle aşağıda adamların iplere tırmandığı yere doğru baktı. Onları görmüştü ve ağzı alarm vermek üzere açıldı. Ama hepsi buydu. Başı şiddetle geriye çekildi ve Talon'un bıçağı boğazını yardı. Adamın çıkarabildiği tek ses acı bir hırıltı oldu ve ayakları boğuk bir gümbürtü sesi çıkartarak bir kez güverteyi tekmeledi. Talon cesedi usulca yere bıraktıktan sonra aceleyle ilk çıkanlara el vermek için geminin orta kısmına gitti.

Üstlerinden sular damlayan çıplak adamların büyük kısmı birkaç dakika içinde güverteye çıkmıştı. Guy hepsini dosdoğru ilerideki ambar ağzına doğru yöneltti; karşılarına çıkacak birilerine saldırmak üzere kılıçlarını hazır tutarak olabildiğince sessiz

koşmaya çalışıyorlardı. Neredeyse kapağa varmışlardı ki kapak açıldı ve dışarı çıkmaya hazırlanan bir adamın kafası görüldü. Ona doğru koşan adamların kara silüetlerini fark edince ciyak bir sesle bağırdı. Kapağı itip açtı, sonra hemen aşağıya inip bağırarak alt güvertedekilere alarm verdi.

Daha fazla baş dışarı çıkıp aşağıdakilere bağtırmaya başlarken Guy ambar kapağına ulaştı. Guy ve adamları aşağıdan çıkmaya çalışan mürettebatın üstüne amansız bir şekilde saldırırken Talon'la birlikte olan adamlar arka ambar ağzına koşup kapıları kapatmaya başladılar. Fakat kapaklar kapanırsa kaderlerinin mühürlenmiş olacağını kavrayan aşağıdaki mürettebat onları açık tutmak için canlarına dişlerine takarak karşı koyuyordu. Yukarıya güverteye doğru mızraklar ve kargılar saplıyorlardı, onlarınsa karşı koymak için sadece kılıçları vardı. Talon durumu elinden geldiğince değerlendirmeye çalıştı ama her şeyden evvel ana kabine ulaşması gerektiğini biliyordu.

Aşağıdaki kabinlere giden kapıya atıldı ve son sürat basamaklardan indi. Karanlıkta ona anlamadığı bir dilde bağıran bir silüetle karşılaştı. Talon ileri atılarak bıcağını sertçe yumuşak bedene sapladı. Bıçak etin iyice derinine girdi ve acıdan soluğu kesilen adam gürültüyle sırt üstü düşüp inlemeye başladı.

Talon ne kadar zarar verdiğini görmek için beklemeden Caravello'yu bulma gayretiyle aceleyle acı içinde kıvranan adamın üstünden atlayıp gördüğü ilk kapıya doğru ilerledi. Omzuyla yüklenerek kapıyı açtı ve kabine neredeyse düşercesine girdi.

Metal bir çerçevenin içinde yanan küçük bir yağ lambasının aydınlatığı oda her türlü giysi, zırh ve teçhizatla doluydu ama Caravello yoktu. Havada ağır bir yıkanmamış beden kokusu vardı. Duvarın arkasındaki diğer kabinde bir hareket duyduğunu sanan Talon hızla dışarı çıktı, koridorda ilerlerken karşı taraftan hızla gelen başka bir iri yanı adama çarpınca adeta ayakları yerden kesildi. Talon eğer isabet etseydi onu öldürebilecek olan, hızla savrulan bir baltadan yana kaçtı ve sonra senatörün evine giderken yokuşu tırmanan Caravello'ya eşlik eden koruyucusu olduğunu tahmin ettiği adama çelme taktı.

Adam gürültüyle güverteye düştü ve balta elinden savruldu. Yüzükoyun yatan adamın üstüne eğilen Talon sertçe ensesine vurdu. Kemiğe değen kılıcının kabzasının boğuk sesi ve adamın başı güverteye vururken çıkan ikinci bir gumbürtü yetmişti. Adam gevşeyiverdi. Talon güvertedeki çatışmanın şiddetlendiğini duyabiliyordu ve hâlâ Caravello'yu bulamamıştı.

Ama sonra yukarıdan gelen savaş çıgıkları duydu ve Max'in geldiğini anladı, böylece güvertede olanlar konusunda daha az kaygılanmaya ve avını bulmaya odaklanmaya karar verdi. Aslında Caravello hiç de cesaretsiz biri değildi, çünkü daha büyük kabinin kapısı hızla açıldı ve siluetini ve kabinin içini aydınlatan bir yağ lambasının ışığında birden Talon'un karşısında beliriverdi.

Ancak Talon'un kabini inceleyecek zamanı yoktu. Caravello elinde bir kılıç ve bıçakla ona yaklaştı ve bunları nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyordu. Rakibin şaşırtma gayretiyle havada çevirdiği metallere lambanın ışığında parlıyordu. İki adam koridorun ve kapının bulunduğu kapalı alanda karşı karşıya duruyordu.

"Siz lanet korsanlar gemimi alamayacaksınız!" diye bağırdı Caravello, Talon'un suratına Yunanca, belli ki onların korsan olduğunu düşünüyordu. "Ne?" dedi alay ederek. "Giyecek bir şeyin yok mu? Çok fakir olmalısın. Ama benim paramı yiyemeyeceksiniz, sizi piçler." Talon'un diyaframına doğru atıldı ama Talon dans edercesine yana çekilerek kendi bıçağını hafifçe Caravello'nun önkoluna vurup uzun kırmızı bir yarık açtı. Caravello küfrederek geri çekildi, rakibini yeniden değerlendirmiş gibi görünüyordu ama hemen kendini toparlayarak amansızca tekrar ve tekrar saldırdı.

Silahları birbirine sürtünüp itiyor, kıvılcımlar çıkarıyordu. Talon her seferinde yara almamak için ya darbenin önünü kesiyor ya da geri çekiliyordu ama yukarıda olanlar konusunda endişeliydi. Caravello hem Yunanca hem kendi dilinde aralıksız küfretse de yavaşlamaya başlamıştı. Talon'un sessizliği sinirlerini bozmuş gibiydi.

Talon büyük bir hızla bıçağını Caravello'nun kılıç tutan eline

vurarak bileğini kemiğine kadar kesti. Cenevizli hızla nefesini içine çekti ve sonra avaz avaz bağırarak kılıcını bırakıp bileğini tuttu. Kılıcını boğazına dayamış önünde duran bu sessiz, çıplak ve besbelli acımasız siluete dikkatle bakarken geniş yüzünde önce ürkmüş, sonra korku dolu bir bakış belirdi.

“Ne istiyorsun?” dedi nefes nefese. Şimdi aşırı kanamaya başlayan bileğinin acısı yüzünden suratını buruşturdu.

“Benimle geliyorsun! Şimdi!” dedi Talon Yunanca.

İri adamı kabinden dışarı çekti ve koridorda yerde yatan adamın yanından geçirerek merdivenden yukarı çıkardı.

“Davide’yi öldürmüşsünüz, sizi piçler. Tanrı hepinizi cehen-nemde lanetlesin,” dedi, merdivenden yukarı güverteye çıkar-ken.

Karşılarında hâlâ savaşılan adamları buldular ama Talon, Guy ile Max’in avantajlı durumda olduğunu hemen anladı. Rakiplerinin karşısında çırılçıplak çılgın şeytanlar gibi bağırıp çağırarak ve hoplayıp zıplayarak kılıçlarını savuran adamları görmek komikti. Bunun rakiplerinin cesaretini kırdığı belliydi.

“Adamlarına savaşmayı kesmesini söyle!” diye bağırdı Talon, Caravello’ya. Onu merdivenden üst güverteye çekerek tekrar bağırdı. “Söyle, yoksa hepsinin gözü önünde öleceksin.”

Cenevizlinin daha fazla üstelemeye ihtiyacı yoktu. Derin bir nefes aldı ve bağırarak bir emir verdi. Adamları duraksayıp ona baktılar. Bazıları için bu yaptıkları son şey oldu, zira kap-tanlarının sözlerini anlamayan çıplak vahşiler onları dikkatlerinin dağılmasından yararlanarak hemen öldürdüler. Bunu fark eden Max adamlarına bağırdı.

“Durun! Geri çekilin! Kaptanları esir düştü! Durun, size söy-lüyorum!” Max’in sesi de Caravello’nunki kadar yüksek çıkıyor-du ve iki adam ayakta kalan savaşçıların dikkatini çekmek için bir ağızdan bağırmaya başladılar.

Adamlar, yanında elindeki bıçağı boğazına dayamış olan çıplak bir adam duran geminin sabık kaptanına bakakaldılar.

“Onu tanımadım!” diye dalga geçti mürettebattan biri Talon’u kastederek. “Onu daha evvel hiç giysileri olmadan görmemiştim!”

Etrafındaki adamlar deli gibi gülerek ve Cenevizli mürettebatı daha da dehşete düşürerek zıplamaya başladılar.

“Bunu kim söyledi?” diye bağırdı Max. “Adamları esir alın, sizi ahmaklar, yoksa o çıplak kıçlarınız kılıcımın kenarının tadına bakacak.” Ne de olsa hâlâ bir Tapınak Şövalyesi yaveriydi. Gülen ve sevinçle hoplayan adamlar sakinleşti.

“Adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle. Bunu yaparlarsa canları bağışlanacak. Yapmazlarsa hepsi ölecek – en başta da sen,” diye tehdit etti Talon.

Caravello yine adamlarına kendi dillerinde bağırdı ve emri altındaki adamlar yavaş yavaş itaat etmeye başladılar. Silahları gürültüyle güverteye düştü ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde kendilerini esir alanlara baktılar.

“Geri kalan mürettebatın hepsine silahsız olarak güverteye gelmelerini söyleyeceksin. Eğer birinin üstünde bile tek bir bıçak bulursak hepinizi kılıçtan geçiririz,” dedi Talon, Caravello’ya Yunanca. “Aşağıda kalanlar onları bulduğumuz anda öldürülecek.”

Adam başını salladı ve bariz bir isteksizlikle yine bağırarak emir verdi. Adamları emrini aşağıya iletiler ve aşağıdakiler yukarıya çıkmaya başladı. Güverteye çıkan korkmuş adamların ve oğlan çocuklarının üstü arandı ve elleri arkalarından bağlandı. Guy ve birkaç çıplak adamı ve biraz iple birlikte arka güverteye gelerek Caravello’nun kollarını arkadan bağladı. Talon canı sıkılarak ölenlerin ve yaralananların arasında çıplak adamların da olduğunu fark etti. Korktuğu kadar fazla değildi ama bunlar onun adamlarıydı.

Talon’un düşüncelerini şimdi dümenin yanında duran ve daha öfkeli ve korkmuş görünen Caravello böldü.

“Kimsiniz siz?” diye sordu. “Gemimi ele geçiren bu korsanların kim olduğunu bilmek istiyorum! Bu yanınıza kalmayacak!” diye bağırdı, gözleri öfkeden yerinden fırlayarak.

Talon dövüşün heyecanı geçtikçe soğuğu hissetmeye başlıyordu. Titreyerek Guy’a alçak sesle fısıldadı, “Bir adam gönder de gysilerimizi getirsin. Sen kıyafetleri getirdin, değil mi Max?”

Max sırtarak başını salladı.

“Aşağıda yaraladığım bir adam var, birilerinin inip onu bağlaması gerek, koridorda yatıyor. Guy, bu gemiyi şafak sökmeden buradan uzaklaştırmalıyız. Kaptan sen olacaksın.”

Guy şaşkın bir ifadeyle Talon’a baktı, sonra bütün yüzüne bir sevinç dalgası yayıldı. Talon’a o korkutucu gülümsemelerinden birini sunarak başını salladı ve Max arka güvertenin merdiveninden çıkarken aceleyle aşağı indi.

Max, kendisine yönelen bu uğursuz bakış karşısında gerileyen esir düşmüş kaptana sert adımlarla yaklaşırken Talon dikkatle dostunu izliyordu. Max durdu ve yeni yeni sökmeye başlayan şafağın loş ışığında adamı inceledi. Talon, Max’in hemen oracıkta intikam almasından korkuyordu. Ama daha önce gerekmedikçe öldürmeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Nihayet Max, Talon’a döndü.

“Bu o! Onu her yerde tanırdım. Tanrı belasını versin,” diye mırıldandı.

“Biliyorsun buradan ayrılmalıyız, yakında şafak sökecek,” dedi Talon alçak sesle; Max başını sallayarak Cenevizliye bir daha bakmadan merdivenden aşağı indi.

Max umutsuzluğa kapılan eski mürettebatın toplandığı geminin orta kısmının kontrolünü eline aldı.

“Yunan Ateşi’ni kullanmayı bilenler kimler?” diye sordu.

Herkes sessizdi ama sonra Talon konuştu. “Bu ateş maki nesini kullanmayı kimin bildiğini öğrenmemiz lazım. Aranızda Konstantinopolis şehrinden olan var mı?”

Birkaç el kalktı. “Dün gece ateş eden siz miydiniz?”

Bir adam elini kaldırdı.

“Öne çık ve kendini göster,” diye emretti Max ve adam itaat ettiği zaman Max onun koluna uzandı. Adam sakınarak kolunu çekmeye davrandı, yüzü korku içindeydi. “Hayır! Size söyleyeceğim! Bana işkence etmeyin!” diye sızlandı.

Max, Talon’a bir göz atarak korkmuş adama, “Biz sana zarar vermeye gelmedik,” dedi, “ama bildiklerini anlatman gerek. Şuradaki adamı görüyor musun?” dedi, Talon’u göstererek. “O bizim liderimiz ve seninle bütün bunların nasıl olduğu konusunda konuşacak.”

Adam başıyla onayladı ve hızlı bir Yunancayla konuşmaya başladı. "Size anlatacağım ama korkuyorum. Bizi konuşturmak için bütün arkadaşlarımızı öldürdüler... sonunda ben konuştum ve sonra bana onu çalıştırttılar."

"Korkma. Sör Talon seninle sadece konuşacak. Bu aleti kullanmayı bilen başkaları var mı?"

Adam başını iki yana salladı. "O üçünü de öldürdü, gözlemin önünde. Tanrı onu cehennemde yaksın." Adam küstahça bakışlarına karşılık veren Caravello'yu işaret ediyordu.

Guy birtakım giysilerle geri döndüğü zaman Talon, Caravello'nun aşağı götürülmesini söyledi. Yanlarından geçerlerken adama sertçe baktı.

"Seni adamlarınla birlikte bu adada bırakacaktım ama bu adamdan arkadaşlarını nasıl öldürdüğünü duyduktan sonra bizimle Acre'ye geliyorsun."

Guy adamlarına esiri aşağı götürüp ambara kilitlemelerini ve kapıda nöbet tutmalarını emretti.

Sonra Max kırık dökük Yunancasıyla Cenevizli mürettebata gitmekte özgür olduklarını söyledi. Ölü arkadaşlarının artık için için yanan ateşin yanında yerde yattığı sahili gösteriyordu.

"Gidin!" dedi yüksek sesle. "Gidin!" Sözüünü yanlış anlamak mümkün değildi ve ardından Şahin'in mürettebatı adamları kılıçlarının ucuyla kabaca dürtmeye başladı. Elleri ilk çözülenler suya atlayıp sahile doğru yüzmeye koyuldu. Bazıları karşı koydu ama yine de atlamaları söylendi ve suya girmek için yalvararak geri çekilenler havaya kaldırılıp korkudan feryat figan ederken suya fırlatıldı. Arkadaşlarının yardımıyla suya beceriksizce vurarak sahile ilerlediler ve sendeleyerek kumsala çıkıp kumların üstüne oturarak iliklerine kadar ıslanmış halde titreyerek kaderlerini düşünmeye koyuldular. Bazıları da ölü arkadaşlarını görünce gemilerinin yeni sahiplerine bağıarak öfkelerini ve korkularını kustu. Ama artık sesleri duyulmaz olmuştu, zira Guy demir alıp yelkenleri açmalarını emretmişti. Tam günün ilk ışıkları doğu ufkunu açık maviye boyarken gemi denize açılmaya başladı.

Adanın burnundan dolanarak demir atmış olan diğer iki

gemiye yaklaşırken bütün gece haber bekleyen mürettebatın tezahratıyla karşıldılar. şimdi üstlerinde Max ve adamlarının sahilde bıraktıkları giysilerinden kurtardıkları ile eski mürettebattan yürüttükleri kıyafetler olan adamlar geminin kenarında gururla duruyor ve arkadaşlarına neşeyle bağırip el sallamak için halatların üstüne çıkıyorlardı, fakat Guy onlara bağırarak işlerinin başına dönmelerini ve yelkenleri çekip demir atmalarını söyledi.

Henry ile Nigel yüzlerinde kocaman keyifli bir gülümsemeyle gemiye gelip arka güvertedeki üç adama sarıldılar. Talon'un Guy'ı geminin kaptanı yaptığını duyunca onun adına çok sevindiler. Sırtına vurup bağırarak tebrik ederken, Guy da onu tanımayan birini dehşete düşürecek mest olmuş bir yüzle sırtıyordu. Henry, Talon'u kenara çekti.

"Bu gemiyi nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum, Sr Talon ama Guy'ı veya Nigel'i kaptanın yaptığını pişman olmayacaksın, bundan eminim." Sonraki birkaç dakika boyunca Nigel, Guy'ın denizcilik yetenekleri hakkında acımazsızca dalga geçerken durmadan sakalını sıvazladı. İki adamı gülümseyerek seyreden Talon bu ikisinin birkaç tulum şarap devirdikten sonra karanlıkta onlarla karşılaşanlar için tam bir kâbus olacağını düşündü.

Nihayet o adadan ayrılmaya sabırsızlanan Talon arkadaşlarını sknete davet ederek bir toplantı yapmak üzere aşağı inmelerini söyledi. Hepsi daha önce Caravello'ya ait olan iyi döşenmiş kabinde oturduktan sonra onlara hep birlikte Acre'ye doğıru yola çıkacaklarını söyledi.

"Büyük şehre gitmeyecek miyiz, Sr Talon?" diye sordu, besbelli hayal kırıklığına uğrayan Guy.

Nigel bir kahkaha attı ve Max'le Henry bakışarak güldüler.

"Kışı orada geçirmek istediğini hepimiz biliyoruz ama hayır. El koyduğıumuz bir gemimiz var ve onun güvende olacağımız bir yerde tanınmayacak şekilde değışmesini istiyorum. Pruva bir şahin gibi yırtıcı bir kuş şeklini almalı, tıpkı senin gemin gibi Nigel."

"Ticaret işi ne olacak? Bu işin yapılacağı en iyi yer o şehir değıl mi?" diye sordu Nigel kurnazca.

“Kış geçirecek bol ganimetimiz var, arkadaşlar. Oraya ulaştığımızda bunu sizlerle paylaşacağım. Bir kısmı Tapınak Şövalyelerine gidecek ki bu gayet adil, çünkü bu sulara Sör Guy’ın bana verdiği yetkiyle seyrediyoruz ama şimdi bir yerine üç gemimiz olmasını beklediğini hiç sanmıyorum. Onun için bu yeni filomun masrafını çıkarmam gerekiyor. Korkmayın, dostlarım, gelecek yıl ilkbahar ve yaz aylarında Altın Şehir’le ticaret yapmak için pek çok şansımız olacak. Dostlarım bizim dönmemizi bekliyor.” diyerek gülümsedi Talon.

“Bu Cenevizliyi ne yapacağız?” diye sordu Max.

“Onu yanımızda götürmeliyiz, Max. Yunanlılara ihanet etti ve gemideki o korkunç makine hakkında bilgi almak için masum insanları öldürdü.”

“Bunu anlıyorum, Talon, ama ben onu Bizanslılara geri götürmektense bileğine taş bağlayıp denize atmayı tercih ederdim.”

“Onun gemisini istedim ve şimdi de sahip olduk, Max. Kış Acre’de hapiste geçirebilir ve havalar ısınınca da bizimle birlikte şehre geri dönüp kaderiyle yüzleşir. Onların eline teslim edilmeyi hak ediyor. Ona karşı hiç de nazik olmayacaklardır.”

Talon gemide Guy’la kalmaya karar verdi, çünkü o ateş makinesinin nasıl çalıştığını öğrenmek veya hiç değilse o ürkek ufak tefek adamın bunu ona göstermesini istiyordu.

Bir saat içinde yelken açtılar ve öğle olmadan gemileri adadan görünmeyecek kadar uzaklaşmıştı. Baş seyrüseferci Henry Şahin’le güneye, Acre’ye doğru başı çekiyor, diğer iki gemi onu izliyordu.

* * *

Denizde yol aldıkları birkaç gün boyunca Caravello sıkı gözetim altında tutuldu. Talon’un kaygılanacağı başka şeyler vardı ve bunlardan biri de geminin sancak tarafındaki o makineydi. Mürettebata örtülerini açtırdı ve Ioannes isimindeki sıksa Yunanlının eşliğinde aleti dikkatle inceledi. Ioannes bir süre Talon’a sistemin nasıl çalıştığını açıkladı ama tekniğe pek kafası yatmayan Talon anlamakta zorlandı.

Ioannes aletin ana özelliklerini açıkladı. Bir metal içinde kapalı duran ve kömür veya odunla yakıt sağlanabilecek bir ateş kutusunun üstünde asılı duran bronz perçinli bir tank vardı ama her şeyden önce bu ateş iyi yakılmalıydı. Ioannes hortumu ateş tankının tabanına kadar inen büyük körüğü gösterdi.

“Bu körük ateşi iyice alevlendirir, Sör. Sonra bu koyu şeytani sıvının bulunduğu üst tank çok yüksek derecede ısınır ve bu sıvı soğuk olduğu zamankinden çok daha seyrelerek daha akışkan hale gelir.”

Talon güverte tarafından tankın içine giren eklentiye baktı. “Bunun görevi ne?”

“O içerideki havayı yoğunlaştırıyor ve bir fıskiye misali basıncı artırıyor. Anlıyor musunuz, Sör? İş burada çok tehlikeli hale geliyor, zira bir hata bu sıvının dışarı çıkmamasına neden olabilir ve böylece kendi geminize akabilir ya da bazen tank patlayıp bütün gemiyi ve mürettebatı yakabilir.”

Talon karşısındaki zayıf adamı süzerek kendisini korkutmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalıştı ama sonra başını sallayarak onayladı. Artık anladığını sanıyordu. Gemisinin güvertesinde yatan o berbat kokan makineye tekrar baktı ve ısıtma tankından çıkan ve geminin kenarına bakan tahta bir platform üstüne oturmuş uzun bronz bir tüpe doğru uzanan büyük bir boruyu inceledi.

“Her şey hazır olduğu zaman şuradaki meşaleyi yakarız.” Ioannes bir adamın yumruğu büyüklüğünde bir ağız olan bronz tüpün önünde duran kalın bir fitili gösterdi. Talon ona dokununca islendiğini ve ağzının yanıp kararmış olduğunu gördü.

“Üst tankın tam olarak ne zaman kullanıma hazır hale geldiğini anlamak için büyük bir beceri ve eğitim gerekiyor. Ben sadece onu çalıştıracak kadar eğitildim,” diye açıkladı Ioannes.

Talon’a büyük bakır borunun ortasındaki aleti gösterdi. “Bu basınç yeterince yüksek olduğu zaman ateş sıvısının kaçmasını sağlayan bir ağız.” Musluğu döndürmeye başladı ama Talon aleti harekete geçirmesinden korkarak onu durdurdu.

Ioannes ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bir şey olmayacak, Sör. Tank dolu değil ve soğuk, onun için sıvı akmaz.”

Talon rahatlayarak geri çekildi. Gemiden dışarı fışkıran ale-
vin görüntüsü hâlâ belleğinde canlıydı. Bütün bunlar ona pek
karışık geliyordu. "Sıvı nereden geliyor?" diye sordu.

"Emin değilim ama sanırım Karadeniz'in kuzeyinden geli-
yor. Bana onun ne olduğunu sormayın çünkü bilmiyorum.
Konstantinopolis'te gemiyle şehre geldiği zaman onu işleyen
insanlar var."

"Böyle berbat kokması bu yüzden mi?" diye sordu Talon
yüzünü buruşturarak, zira gemiye yayılan koku aletin yakınında
çok daha belirgindi. Burun deliklerini yakıyordu. "Cehennem
gibi kokuyor," diye ekledi.

Ioannes seyrek sakallı yüzünde alaycı bir ifadeyle gülüm-
sedi. "Sıvı, bakır tanklarda tutuluyor ve bu gemide Arapların
savaş gemisini ele geçirdikleri zaman getirdikleri bir tank daha
var. Evet, berbat kokar."

Talon adamın gitmesine izin verirken mekanizmasını iyice
anlamaya çalışarak alete bakmaya devam etti.

* * *

Birkaç gün sonra Talon, Caravello'yu yukarıya çıkarttı. Adam
çok bitkin görünüyordu. Aldığı yaralardan dolayı giysileri ve
bileğindeki sargı kan içindeydi. Talon'un istediği gibi pek çelim-
siz ve korkmuş görünüyordu. Gün ışığında gözlerini kısıp kırpış-
tırarak etrafına bakındı ve sonra arka güvertede onu eliyle çağı-
ran Talon'u görünce hızla merdivenden çıkıp karşısına dikildi.

"Gemimi çaldın. Neden? Kimsin sen? Korsan olduğunuzu
biliyorsunuz ve bütün yaptıklarınızı yetkililere haber verece-
ğim." Ancak sesi pek kendinden emin çıkmıyordu.

Guy'ın ve dümencilerin yanında duran Talon ona baktı.

"Beni hatırlamıyor musun?" diye sordu Caravello'ya.

Cenevizli gözlerini ona dikti. "Seni nereden hatırlayayım?"
dedi, öfkeyle çenesini sıkarak.

"İskenderiye'den söz et, kaptan, senin ve bir arkadaşının
sadece sizinle birlikte Kıbrıs'a gitmek isteyen üç adamdan
gümüş para aldığınız zamandan. İskenderiye'de bulundun, öyle
değil mi?"

Kaptan yavaşça başıyla onayladı. "Oraya gittim ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sen ve arkadaşın gümüşlerimizi aldınız ve bizi Kıbrıs'a götürmeyi kabul ettiniz, kaptan, yaklaşık üç yıl önce. Rıhtımdaki çatışmayı hatırlamıyor musun, hani arkadaşın bize ihanet etmiş ti ve benim bir dostum öldürülmüştü?"

Caravello'nun gözlerinden anımsamaya başladığı okunuyordu. "O sen miydin?" diye sordu, şaşırmış halde kaşlarını çatarak.

"Evet, ben ve arkadaşlarımdı. Biri hemen senin önünde rıhtımda öldü ve diğer ikisi köle yapılmak üzere götürüldü," dedi Talon; son sözünü öyle bir kinle söylemişti ki Caravello asabi bir tavırla geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

"Engel olamadım!" dedi. "Sana ihanet eden oydu, ben değildim."

"O zaman bunu anlamıştım," dedi Talon. "Ama sen bir başka ihanete karıştın ve bu sefer bu Arap filosu için Yunan Ateşi'ni çalmaktı."

Caravello artık pek asabi ve kapana kısılmış gibi görünüyordu. "Bunu nasıl biliyorsun? Kimsin sen?" diye sordu tekrar.

"Benim ismim Tapınak Şövalyesi Sör Talon ve sen Acre'ye giderken benim esirim olacaksın, orada seni işlediğin suçların hesabını vereceğin Konstantinopolis'e götüreceğim ilkbahara kadar bir tapınak zindanında gün sayacaksın."

Caravello hızla nefesini içine çekerek kekelemeye başladı. "Ben hiçbir suç işlemedim, yemin ederim."

"Senatör Spartenos'u tanımıyor musun? İki donanma gemisine ihanet edilmesinden ve aşağı güverteadaki makinenin çalınmasından haberin yok mu?" Talon ona küçümseyerek baktı. "Denizde enkazlara rastlamamız ve bize bunları anlatan kazazedeler bulmamız tamamen şanstı. Üstelik bu gemide bizimle olan bir başka tanışımız daha var ve eminim o senin aşağıdaki makine hakkında bilgi vermeleri için arkadaşlarını işkence ederek öldürdüğün konusunda sana karşı tanıklık edecektir."

Cenevizli ağzını bükerek başını iki yana salladı. "Hayır! Hayır! Tanrı önünde yemin ederim ki bana o aleti Kıbrıs'a götür-

mem için verdiler,” dedi adeta fısıldayarak. Artık çok korktuğu belliydi.

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?” diye sordu nihayet sessiz duran Talon’a. Gözlerine bakamıyordu.

“Şunu bil ki senatör öldü, yardımcıları da öyle. Arap filosofunun yok edildiğini biliyorsun. Bu işe karışmış bir prens olduğunu duydum ama saraya yönelik girişimler de başarısız olduğu için o da canını kurtarmak için kaçıyor olmalı.

Tanrı kesinlikle seni yargılayacak ama Bizans halkı o kadar nazik olmayacaktır. Araplar için o gemilere ihanet ettin ve onların ateşi ele geçirmelerine izin verdin. O şehri yok etmek isteyenlere! Ama Tanrı’ya şükür ki o makineler artık denizin dibinde.”

“Ben... benim çok param var. Size ödeyebilirim! Serbest bırakılmam karşılığında çok şey verebilirim,” diye fısıldayarak yalvardı Caravello. Hava sıcak olmamasına rağmen alnı boncuk boncuk terlemişti.

“Ben yeterince varlıklıyım ve senin gümüşlerine ihtiyacım yok, Caravello. Eğer senin açgözlülüğün ve ihanetin yüzünden masum insanlar ölmemiş olsaydı seni bırakmayı düşünebilirdim ama artık bu mümkün değil,” dedi Talon. Guy’a döndü. “Adamların onu aşağı götürsün. O kadar rahat edemeyeceği Acre’ye kadar küçük kabini alabilir. Sıkı gözetim altında olsun.”

Guy, Caravello’yu güverteye getiren iki adama başını salıladı. Adamlar onu kollarından tutup merdivenden ana güverteye indirdiler. Onu birkaç basamaktan indirmek üzereydiler ki Ioannes sakince yanlarına yanaştı ve berbat kokan büyük bir tencere sıvıyı Caravello’nun üstüne fırlattı. Caravello çığlık atarak ve ellerini gözlerine götürerek geriye doğru sendeledi. Sıvı bütün yüzünü, saçlarını ve giysilerinin ön kısmını kaplamıştı. Ioannes sıvının muhafızlara bulaşmamasına dikkat etmişti ama sonra Yunanca bağırdı.

“Cehenneme kısa yoldan gideceksin, Cenevizli! Bu arkadaşlarım ve benim için.” Sonra sıvıdan gözleri yanan Caravello acıyla bağırarak başını sallayıp çaresizce yüzünü silmeye çalışarak geriye geminin yanına doğru sendelerken Ioannes ona bir

yağ lambası fırlattı. Yağ hemen alev aldı ve çok kısa bir sürede Caravello bir insandan, kendisini saran alevlere vurarak ıstırapla bağırarak bir meşaleye dönüşmüştü.

Yakınında duran adamlar dehşet içinde feryat etti. Talon iki sıçrayışta arka güverteden gelerek yardım etmeye çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, şiddetle yanan alevlerin sıcaklığı onu geriletti. Caravello kollarını sallayarak ve alevlere vurmaya çalışarak güvertede ileri geri sendelerken tiz bir sesle bağırıyordu.

Sonra adamın tikanırcasına attığı son çığlık bir iniltiye dönüştü ve geminin yanından aşağıya yuvarlandı. Eskiden bir insan olan alev topu yüksek bir cızırtı sesi çıkartarak denize düştü ve geride bir buhar ve yanık et kokusu bırakarak hızla dalgaların altına gömüldü. Diğerleriyle birlikte geminin kenarına koşup aşağıya bakan Talon dehşet içinde suyun derinlerine gömülen adamın hâlâ yanmakta olduğunu ve nihayet görüşünü engelleyen bir bulutun ardında gözden kaybolduğunu gördü. Biraz önce tanık olduğundan sersemlemiş halde doğruldu. Yüzlerinden şaşkınlık okunan diğer adamlar istavroz çıkararak dua ediyordu. Hatta bazıları dizlerinin üstüne çökmüş dua ederek ağlıyordu. Biri de kenardan sarkmış kusuyordu.

Talon gemi için başka bir risk olup olmadığını görmek için telaşla güverteye bakındı ve Guy'ın büyük bir sağduyuyla güvertenin ateş değen yerlerine kum serptiğini ve böylece yangın tehlikesini önlediğini gördü. Fakat Ioannes ince yüzü bir zafer ifadesiyle donmuş halde güvertede yüzükoyun bir kan gölü içinde yatıyordu.

"Kendini bıçakladı, Sör! Onu durduramadım. O... o dedi ki..." Adam biraz evvel tanık olduğu korkunç olaydan dolayı gözleri dehşet içinde kocaman açılmış halde durdu.

"Ne dedi?" dedi Talon neredeyse bağırarak.

"Dedi ki o adamı cehennemde görecekmış ve biz hepimiz de cehenneme gidebilirmişiz. Sonra tam gözlerimin önünde kendini bıçakladı. Ama hepimiz öteki... adama bakıyorduk. Bir şeyler fark ettim ama onu durdurmak için geç kalmıştım. Tanrı bizi korusun!"

Talon, loannes'in yerdeki hareketsiz bedenine baktı. Adamın göğsünden, kaburgalarının altından kalbine doğru sapladığı küçük ince bir bıçak çıkıyordu. Eli hâlâ sapının üstündeydi. loannes, Caravello'yu öldürmeyi dikkatle planlamış, fırsatını beklemiş ve sonra çılgınca bir kararlılıkla planını uygulamıştı.

Talon tayfaya sertçe baktı ama adamın doğru söylediğine şüphe yoktu. Gördükleri karşısında büyük bir stres içinde olduğu belliydi. Adam kendi kendini öldürmüştü ve artık bu konuda yapacak bir şey yoktu. Talon küpeştede durmuş aşağıya bakan Guy'a bir göz attı. Guy üzüntüyle başını salladı. "Deliye dönmüştü, Sör Talon. Arkadaşlarının öcünü almak ve ölmek istedi. Kimse aklından bunların geçtiğini bilemezdi."

* * *

Talon günün geri kalanında ana kabinde tek başına oturup olanları düşündü. Geminin kerestelerinin gıcirtısı ve üst güverteden gelen boğuk konuşma sesleri düşüncelerini hiç bölmüyordu.

Kimsenin o gün tanık olduğu ölümü yaşamasını dileyemezdi ve bu gördüğü korkunç manzaranın ömrünün sonuna kadar aklından çıkmayacağını biliyordu. Nikoporus'un savaşın ilk safhasında, filonun yarısını yok eden yangının ortasında öldüğünü duymuştu. Zalim bir şekilde Niko'nun ölmesinin bedeli ödenmişti. Ama şimdi bir kararla karşı karşıyaydı.

Yunan Ateşi'ni çalıştırabilen tek adam ölmüştü. Belki de en iyisi buydu. Bu cehennem aletinin imparatorluklarını korumak için onu kullanmayı en iyi bilen Bizans Yunanlılarının elinde olması en iyisiydi. Bu alet onun için korkunç bir bedel ödeyen Caravello gibilere göre değil, Talon. İçinden omzunu silktili. Bırak, sırlarını saklasınlar. Kendisi bu aletin hiçbir parçasını istemiyordu.

Aklına son birkaç ayda olan bitenler ve Konstantinopolis'te yaşadıklarına yol açan olaylar geldi. Şimdi gemilere, onları kullanan iyi adamlara ve üstüne üstlük şehirle ticaret yapma hakkına da sahip olduğuna göre bu büyük şehir kendisini daha çok görecekti. Ama şatafatlı kabinin sessizliğinde çok iyi biliyordu ki ticaret ve savaş ganimetleri onu ve arkadaşlarını çok zengin yapmış ve yapmaya devam edecek olsa da kendini tümüyle

buna vermeyecekti. Arkadaşlarını bulma arayışı son bulmamıştı, sadece kesintiye uğramıştı. İsfahan'daki bir bahçeyi düşünerek kendini sakinleştirdi.

Talon nihayet güverteye çıktığı zaman, güneş birbiri ardına pupa yelken ilerleyen üç gemi dışında bomboş bir denizin üstünde batı ufkunda batıyordu. Onun geldiğini fark eden mürettebat yaptıkları işi bırakarak saygıyla selam verdiler. Talon güvertede örtülerin altında duran alete uzun uzun sertçe baktı. Orada çömelmiş bir canavar gibi duruyor ve aynen öyle kokuyordu.

“Guy,” diye bağırdı arka güverteye doğru. “Ben bu... şeyin denize atılmasını istiyorum, yanındaki bütün edevatla birlikte. Hepsi birden.”

Büyük bir şaşkınlıkla bakan Guy bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra dilini tutarak gönülsüzce başıyla onayladı. Adamlara Talon'un söylediğini yapmalarını emretti.

Ağır makinenin güvertede çekilip aşağı itilirken çıkarttığı büyük gürültüde ve sonra denize düşüp batarken duyulan büyük şapırtı sesinde tuhaf bir kesinlik duygusu vardı.

“Eğer hava böyle devam ederse Tanrı'nın izniyle iki hafta içinde Acre'de oluruz,” dedi Guy, Talon arka güvertede onun yanına gidince.

Teşekkür

Spor Tarihi Dergisi, 8. Cilt, No.3 (Kış, 1981)

Bizans İmparatorluğu'nda Spor

Barbara Schrodt*

Baba Tahir: "Tanrı'nın Soytarısı"

Rumi: Şiirler

Wikipedia

Judith Herrin: Bizans: Bir Ortaçağ İmparatorluğunun Şaşırtıcı Hayatı

Colin Wells: Bizans'tan Yelken Açmak

Tess

Malos: Yunan Yemekleri

Anna Komnena: Alexiad

Rainer Maria Rilke: Şiirler

John Julius Norwich: Bizans'ın Kısa Tarihi

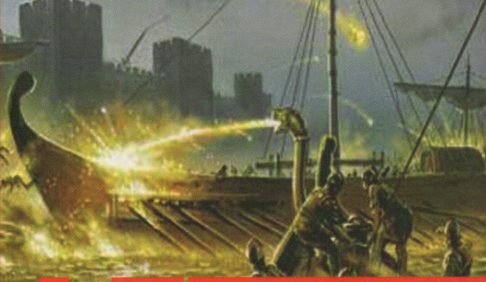
Ömer Hayyam'ın Rubaiyat'ı

Rudyard Kipling

Danielle Boschert'in araştırmaları ve yardımı

Chris Paige ile Midori Snyder'in öneri ve tavsiyeleri

YURT
KİTAP-YAYIN

JAMES BOSCHERT YUNAN ATEŞİ

**Elburz Dağları'nın Doruklarında
Seyduna Hasan Sabbah'ın
Fedai Yetiştirdiği Bir Kale Vardır:
Adı Alamut'tur Yani "Kartal Yuvası."**

*Her biri bir tane Yunan Ateşi taşıyan yedi
gemiyle ortalığı kasıp kavurabilirler. Eğer
doğanmadaki denizciler işlerine daha dikkat
etmiş olsalardı başlarına böyle bir felaket
gelmeyebilirdi, dedi Talon, Max ve Frenk'e.
Eh, ama geldi işte, Tanrı bize yardım etsin.*

Ne yapmak istiyorsun, Talon?

*Altınımızla tuzumuzu alıp Çanakkale
Boğazı'na kaçmak, oradan da
Konstantinopolis'e dönmek istiyorum. Başımıza
en kötüsünün gelmesinden korkuyorum ama
bir Arap filusunun peşine takılacak da değiliz.*

*Ancak Bizanslılara dışarıda gerçekten bir
korsan filosu dolaştığını ve şimdi Yunan Ateşini
ellerine geçirdiklerini haber vermek
boynumuzun borcu. Yolun geri kalanında
onlara rastlamamamız için dua ediyorum.*

ISBN 978-605-5290-19-1

9 786055 290191

